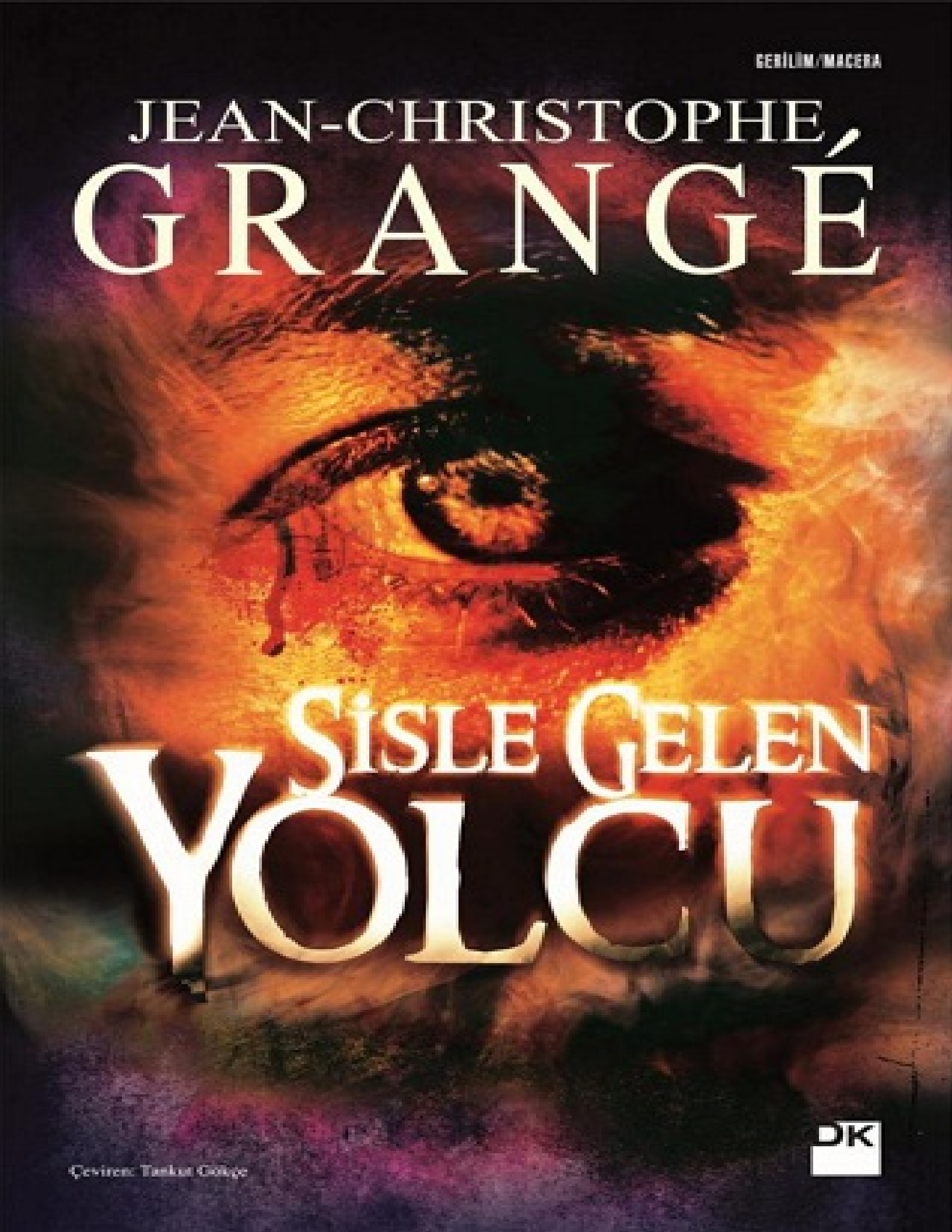
GERİLİM/MACERA

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

SİSLE GELEN YOLCU

Çeviren: Tankut Gökçe

DK

Sisle Gelen Yolcu

Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

Doğan Kitap

Michèle Roca-Phelippot için...

I

Mathias Freire

1

Zil sesi şuuruna kızgın bir iğne gibi saplandı.

Rüyasında güneşte parlayan bir duvar görüyordu. Beyaz duvar boyunca gölgesini takip ederek yürüyordu. Duvarın ne başlangıcı ne de sonu vardı. Duvar evrendi. Pürüzsüz, göz kamaştırıcı, kayıtsız...

Yeniden zil sesi.

Gözlerini açtı. Yanı başındaki kuvars çalar saatin ışıklı rakamlarını gördü. 04.02. Dirseğinin üzerinde doğruldu. El yordamıyla ahizeyi aradı. Eli boşlukta dolaştı. Dinlenme odasında olduğunu hatırladı. Önlüğünün ceplerini yokladı, cep telefonunu buldu. Ekrana baktı. Numarayı tanımıyordu. Açtı, ancak cevap vermedi.

Karanlık odaya bir ses yayıldı:

— Doktor Freire?

Cevap vermedi.

— Siz Doktor Mathias Freire misiniz, nöbetçi psikiyatr?

Ses çok uzaktan gelir gibiydi. Hâlâ rüyada olmalıydı. Duvar, beyaz ışık, gölge...

— Benim, dedi sonunda.

— Ben Doktor Fillon. Saint-Jean Belcier semtindeki nöbetçi doktorum.

— Neden beni bu numaradan aradınız?

— Bana bu numarayı verdiler. Sizi rahatsız etmiyorum ya?

Gözleri karanlığa alışıyordu. Negatoskop. Metal çalışma masası. İki kez kilitlenmiş ilaç dolabı. Dinlenme odası, ışıkları söndürülmüş bir muayene

odasından başka bir şey değildi. Mathias Freire hasta muayene yatağında uyuyordu.

— Neler oluyor? diye homurdandı doğrulurken.

— Saint-Jean Garı'nda tuhaf bir olay. Gece bekçileri gece yarısı civarında bir adamı suçüstü yakalamış. Demiryolundaki bir yağlama istasyonuna gizlenmiş bir serseri.

Doktorun gergin bir hali vardı. Freire yeniden çalar saate baktı: 04.05.

— Onu revire götürmüşler, sonra Capucins Meydanı Karakolu'na haber vermişler. Polisler de gelip onu almışlar. Beni çağırdılar.

Onu karakolda muayene ettim.

— Yaralı mı?

— Hayır. Ama hafızasını kaybetmiş. Bu çok şaşırtıcı.

Freire esnedi:

— Öyle davranıyor olmasın?

— Uzman sizsiniz. Ama sanmıyorum, hayır. Sanki tümüyle... başka yerde. Ya da daha çok hiçbir yerde.

— Polisler beni arayacak mı?

— Hayır. Suçla Mücadele Şubesi'nden bir ekip, adamı size getiriyor.

— Teşekkür ederim, dedi alaycı bir ses tonuyla.

— Ben şaka yapmıyorum. Ona yardım edebilirsiniz. Bundan eminim.

— Rapor yazdınız mı?

— Beraberinde getiriyor, iyi şanslar.

Adam konuşmayı bir an önce bitirmesi gerekiyormuş gibi telefonu kapattı. Freire bir süre kımıldamadan durdu. Adamın sesi karanlığın içinde kulak zarını hâlâ bir burgu gibi deliyordu. Hiç kuşku yok ki bu gece onun gecesi değildi. Şenlik saat 21.00'de başlamıştı. SB'de, yani Suçlular Bölümü'nde yatan bir hasta odasına pislemiş ve bir hastabakıcının bileğini kırmadan önce dışkısını yemişti. Otuz dakika sonra, batı bölümündeki bir şizofren linolyum parçalarıyla damarlarını kesmişti. Freire ilk müdahaleyi yaptıktan sonra onu Pellegrin Üniversite Hastanesi'ne nakletmişti. Aynı esnada Bağımlılar Bölümü'nde yatan bir adam epilepsi krizine girmişti. Freire yanına vardığında herif çoktan dilini ısırmıştı. Ağzının içi köpürmüş kanla doluydu. Çırpınmalarının önüne geçmek için büyük çaba sarf etmişlerdi. Mücadele sırasında adam Freire'in cep telefonunu araklamıştı. Psikiyatr, adamın sımsıkı kapattığı parmaklarını açabilmek ve kandan yapış yapış olmuş telefonunu alabilmek için hastanın kendinden geçmesini beklemek zorunda kalmıştı.

Saat 03.30'da nihayet yeniden yatabilmişti. Mola sadece yarım saat sürmüş, başı sonu belli olmayan şu tuhaf telefonla kesintiye uğramıştı. Lanet olsun!

Karanlıkta kımıldamadan oturuyordu. Telefondaki ses sınırları olmayan odanın içinde hayalet bir burgu gibi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Telefonunu cebine koydu ve ayağa kalktı. Birden rüyasındaki duvar yeniden belirdi. Bir kadın sesi fısıldıyordu: "Feliz..." Sözcük ispanyolcada "mutlu" demekti. Neden İspanyolca? Neden bir kadın? Sol gözkapağının gerisinde, her uykudan uyanışında olduğu gibi zonklayan, bildik bir ağrı hissetti. Gözlerini ovuşturdu ve eviyenin musluğundan su içti.

Yine el yordamıyla kilidi açtı. Kendini odaya kilitlemişti. İlaç dolabı, bölümün Kutsal Kâse'siydi.

Beş dakika sonra, kampüsün pırıl pırıl parlayan şosesindeydi.

Dünden beri Bordeaux sis altındaydı. Kalın, beyaz, tuhaf bir sis.

Önlüğünün üstüne giydiği yağmurluğunun yakasını kaldırdı. Deniz kokusuyla yüklü sis, burun deliklerini gıdıkladı.

İki yanı ağaçlıklı anayolu tırmandı. Üç metre ötesi görünmüyordu ama

çevreyi ezbere biliyordu. Kaba sıvalı gri koğuş binaları, kubbeli çatılar, kare şeklinde çim alanlar. Aslında yeni geleni almak için bir hastabakıcıyı yollayabilirdi ama "müşterilerini" şahsen karşılamayı tercih ediyordu...

Birkaç palmiye ağacıyla çevrili iç avluyu geçti. Antiller'i anımsatan bu ağaçlar ona her zaman iyimser bir hava veriyordu. Ama bu gece değil. Hava çok soğuk ve nemliydi. Ana giriş kapısına ulaştı, bekçiyi başıyla selamladı ve hastaneyi çevreleyen duvarın dışına çıktı. Polisler geliyordu. Tepe lambası, dünyanın ucundaki bir fener gibi yavaş yavaş, sessizce dönüyordu.

Freire gözlerini kapattı. Acıyı gözkapağının altında hissediyordu. Tamamen psikosomatik olan bu acıyı hiç önemsemiyordu. Bütün gün, insan bedenini etkileyen zihinsel rahatsızlıkları tedavi etmekle uğraşıyordu. Neden onda da bu tür bir rahatsızlık olmasındı?

Gözlerini açtı. İlk polis, yanında sivil giyimli bir adamla arabadan çıkıyordu. Telefondaki hekimin neden ürkek davrandığını anladı. Bellek yitimi olan adam dev gibi biriydi. Yaklaşık iki metre boyunda ve yüz otuz kilodan fazla olmalıydı. Başında bir şapka –gerçek bir kovboy şapkası– ve ayaklarında Santiag çizmeler vardı. Omuzları koyu gri bir paltonun içinde sıkışmış gibiydi. Elinde plastik bir torba ile resmi evraklarla dolu bir zarf tutuyordu.

Polis ilerledi ama Freire, olduğu yerde kalması için işaret etti.

Kovboya yaklaştı. Her adımda ağrı daha gerçek, daha belirgin bir hal alıyordu. Gözünün kenarında bir kas seğirmeye başladı.

— İyi akşamlar, dedi, adamla arasında birkaç metre kaldığında.

Cevap yoktu. Adam bir sokak lambasının puslu halesinden uzakta, kımıldamadan duruyordu. Freire, eli belinde, müdahale etmeye hazır, biraz geride bekleyen polise döndü:

— Güzel. Gidebilirsiniz.

— Bilgi vermemizi istemiyor musunuz?

— Tutanağı yarın sabah bana yollarsınız.

Polis söylenene itaat etti, geri döndü ve arabaya binerek bir süre sonra sisin içinde kayboldu.

İki adam karşılıklı durdular, onları ayıran sadece aralarındaki sis katmanıydı.

— Ben Doktor Mathias Freire, dedi sonunda. Hastanedeki acil vakalar benim sorumluluğumda.

— Benimle siz mi ilgileneceksiniz?

Kalın sesi oldukça boğuktu. Freire, şapkanın gölgesinde kalmış yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu. Adamın kafası, çizgi romanlardaki devlerin kafasına benziyordu. Kalkık bir burun, bir canavar ağzı, hantal bir çene.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— Benimle ilgilenilmesi gerekiyor.

— Benimle gelir misiniz?

Adam kımıldamadı.

— Beni takip edin, dedi Freire kolunu uzatarak. Size yardım edeceğiz.

Ziyaretçi içgüdüsel olarak geri çekildi. İşık hafifçe yüzünü yaladı. Freire'in karanlıkta belli belirsiz gördükleri böylece doğrulanmış oldu. Hem çocuksu hem de orantısız bir yüzü vardı. Ellili yaşlarda olmalıydı. Şapkasının altından gümüşi saç tutamları görünüyordu.

— Gelin. Her şey iyi olacak.

Freire en ikna edici ses tonunu kullanmıştı. Akıl hastalarının duyarlılıkları aşırı gelişmiş olurdu. Eğer onları yönetmeye kalkarsanız hemen anlarlardı. Onların karşısında kurnazlık etmek söz konusu değildi. Karttarı açık oynamak gerekiyordu.

Amnezik adam yürümeye karar verdi. Freire kendi etrafında döndü, elleri cebinde, ilgisiz bir tavırla hastanenin yolunu tuttu.

Arkasına bakmamaya çalışıyordu; ona güvendiğini gösterme şekliydi bu.

Ana kapıya doğru yürüdüler. Mathias ağzından nefes alıyor, soğuk havayı yutuyor ve buz parçaları emiyormuş gibi ağzı sulanıyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Uykusuzluk, sis, ama özellikle de her geçen gün farklı yüzlerini gösteren delilik karşısında duyduğu şu güçsüzlük hissi...

Bu yeni gelen adamın sırrı neydi? Onun için ne yapabilirdi?

Freire, onun geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenme şansının çok az olduğunu biliyordu. Ve onu iyileştirme şansının daha da az olduğunu...

Psikiyatr olmak böyle bir şeydi.

Batmakta olan bir kayığın suyunu yüksükle boşaltmaktan farksızdı.

2

Sabah arabasına –bir buçuk ay önce Bordeaux'ya geldiğinde satın aldığı, elden düşme külüstür bir Volvo– bindiğinde saat dokuzdu. Evine yürüyerek dönebilirdi –Hastane ile evi arasındaki mesafe bir kilometreden azdı– ama külüstürünün direksiyonunda olmak hoşuna gidiyordu.

Pierre-Janet İhtisas Hastanesi şehrin güneybatısında, Pellegrin Hastaneler Grubu'ndan fazla uzakta değildi. Freire, Pellegrin ile üniversite kampüsü arasında, Bordeaux, Pessac ve Talence'ın tam sınırındaki Fleming semtinde oturuyordu. Mahallesi, ahşap çitleri ve "özel mülk" niteliği taşıyan küçük bahçeleriyle, hepsi birbirine benzeyen, kimin yaptığı belli olmayan, kiremit çatılı pembe evlerle dolu bir bölgeydi. İki yanı ağaçlı yol boyunca, bir sanayi bandı üzerindeki eskimiş oyuncaklar gibi uzanan mutlu yuvalar.

Freire arabayı, hâlâ kalkmamakta direnen sisi yararak çok ağır sürüyordu. Pek bir şey görmüyordu ama bu şehir onu ilgilendirmiyordu zaten. Ona "Göreceksiniz, küçük Paris" demişlerdi. Ya da "Büyüleyici bir şehir" hatta "Şarapların Olymposu" gibi tabirler kullanmışlardı. Ona çok şey söylemişlerdi. Ama o hiçbir şey görmemişti. O Bordeaux'yu biraz mağrur –ve öldürücü– bir burjuva kenti olarak görüyordu. Her sokak köşesinde göze çarpan, taşraya özgü düzenli köşkleriyle sıradan ve soğuk bir yerleşim yeriydi Bordeaux.

Bordeaux'nun diğer yüzüyle de –Meşhur burjuvazisiyle– karşılaşmamıştı. Psikiyatr meslektaşları bu gelenekle mücadele eden eski solculardı. Eleştirdikleri bu sınıfın bir diğer yüzünü oluşturduklarının farkında olmayan huysuz tiplerdi hepsi. Onlarla ilişkisini öğle yemeklerindeki sohbetlerle sınırlandırmıştı: çatal yiyen delilerin tuhaf hikâyeleri, Fransız psikiyatri sistemini eleştiren uzun söylevler, tatil planları ve emeklilik konuları.

Bordeaux sosyetesine girmek istemiş ama bunu bir türlü başaramamıştı. Freire'in önemli bir handikabı vardı: Şarap içmiyordu. Bu da Akitanya Bölgesi'nde kör, sağır veya felçli olmak anlamına geliyordu. Onu asla kınamamışlardı ama çevresindeki sessizlik anlamlıydı. Bordeaux'da şarap yoksa arkadaş da yoktu. Bu kadar basitti. Ne telefon ne mail ne de SMS

alıyordu. Hastanenin intranet ağı üzerinden iş dışında başka bir iletişimi yoktu.

Semtine gelmişti.

Burada her ev değerli bir taşın adını taşıyordu. Topaz. Elmas. Firuze... Evleri birbirinden ayırt etmenin tek yolu buydu. Freire "Opal"de oturuyordu. Bordeaux'ya geldiğinde bu evi hastaneye yakın olduğu için seçtiğini düşünmüştü. Yanılıyordu. Bu semtte karar kılmasının sebebi, donuk ve özelliksiz olmasıydı. Kaçmak için ideal bir yerdi. Gizlenmek için. Ve kalabalığın arasında kaybolmak için. Buraya Paris'teki geçmişine sünger çekmek için gelmişti. Eskiden olduğu adamın –tanınmış, seçkin, gönül çelen pratisyenin– Üzerine sünger çekmek için.

Evinin birkaç metre uzağına park etti. Sis o denli yoğundu ki belediye sokak lambalarını yanık bırakmıştı.

Hiçbir zaman garajını kullanmazdı. Arabasından iner inmez, kendini sütümsü suyla dolu bir havuza girmiş gibi hissetti. Hava, püskürtme tekniğiyle yapılmış bir tuval gibi elle tutulur, gözle görülür bir hale gelmiş, milyarlarca su damlacığı havada asılı kalmış gibiydi.

Ellerini yağmurluğunun ceplerine sokarak adımlarını hızlandırdı. Yakasını iyice kaldırdığı halde sisin dondurucu soğuğunu boynunda hissetti. Kendini eski bir Hollyvvood filmindeki bir özel dedektif, ışığın peşindeki yalnız bir kahraman gibi hissetti.

Bahçenin parmaklıklı kapısını açtı, nemden parlayan çimenlerde birkaç metre yürüdü, anahtarını kilitte döndürdü.

Evin içi de dışarının sıradanlığını yansıtıyordu. Mahalledeki aynı düzen burada da on kere, yüz kere yineleniyordu: hol, salon, mutfak, üst kattaki odalar... Aynı malzemelerle. Dalgalı parkeler.

Beyaz badanalı duvarlar. Kontrplak kapılar. Evlerde oturanlar kişiliklerini mobilyalarıyla belli ediyordu.

Yağmurluğunu çıkardı ve ışığı yakmadan mutfağa yöneldi.

Freire'in evinin tuhaflığı hemen hemen hiç mobilyanın olmamasıydı. Taşınma esnasında kullandığı karton kutular hiç açılmadan, dekor mahiyetinde duvarlar boyunca sıralanmıştı. Sanki alıcılara örnek olarak gösterilen bir evde yaşıyordu ama bu örneğin söyleyecek bir şeyi yoktu.

Sokak lambalarının ışığında çay hazırladı. Birkaç saat uyuma şansı olup olmadığını düşündü. Yoktu. Nöbeti saat 13.00'te devralacaktı; o saate kadar dosyaları üzerinde çalışabilirdi. Mesaisi saat 22.00'de bitecekti. O zaman da, akşam yemeği bile yiyemeden, televizyonun karşısında yığılıp kalacaktı. Ertesi gün, pazar günü, akşama kadar yine nöbette olacaktı. Nihayet, sıkı bir gece uykusunun ardından az çok normal mesai saatleriyle pazartesi gününe başlayacaktı.

Demliğin dibindeki çay yapraklarına bakarken yine bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Artık nöbetçi kalmamak. Sağlıklı bir yaşam sürmek. Spor yapmak. Düzenli yemek yemek... ama bu tür düşünceler de karmaşık, sürekli yinelenen, amaçsız günlük yaşamının bir parçası haline gelmişti artık.

Mutfakta ayakta duruyordu, çay dolu süzgeci kaldırdı ve yoğunlaşmış kahverengi sıvıyı hayranlıkla seyretti. Karanlık düşüncelerle kararan beyninin gerçek bir yansımasıydı. Evet, diye düşündü yeniden çay yapraklarına dalarak, burada başkalarınm deliliğine saklanmak istemişti. Kendi deliliğini unutabilmek için.

Mathias Freire iki yıl önce, 43 yaşındayken, Villejuif İhtisas Hastanesi'ndeyken meslek hayatının en büyük hatasını yapmıştı: Bir hastayla yatmıştı. Anne Marie Straub. Bir şizofren. Bir manik-depresif. Enstitüde yaşayıp ölmeye mahkûm kronik bir hasta.

Hatasını düşündükçe, buna hâlâ inanamıyordu. Tabuların tabusunu çiğnemişti.

Bununla birlikte geçmişinde ne ahlâksızlık ne de sapkınlık vardı. Eğer Anne Marie'yi hastane dışında tanımış olsaydı, ona hemen âşık olurdu. Onu ofisinde gördüğü anda hissettiği aynı şiddetli, mantıkdışı arzuyu duyardı. Ne tecrit hücreleri ne ilaçlar ne de başka hastaların çığlıkları tutkusunu frenleyebilmişti. Bir yıldırım aşkıydı, hepsi bu.

Freire, Villejuif teyken kampüste, merkeze uzak bir binada yaşıyordu. Her gece Anne Marie'nin yattığı bölüme gidiyordu. Her şeyi çok net hatırlıyordu. Muşamba kaplı koridor. Kapılardaki lombozlar. Her yere girmesini sağlayan anahtarlar. Karanlıkta Mathias'ı yönlendiren –daha ziyade harekete geçiren– arzusu... Her gece sanat terapisi salonundan geçiyordu. Her seferinde, Anne Marie'nin duvarlardaki resimlerini görmemek için başını öne eğiyordu. Kırmızı zemin üzerine siyah, çarpık, müstehcen yaralar resmediyordu Anne Marie. Hatta bazen, Lucio Fontana gibi spatulayla tuvali kesiyordu. Mathias gün ışığında yapıtlarına baktığında onun hastanedeki en tehlikeli hastalardan biri olduğunu düşünüyordu. Gece, bakışlarını kaçırıyor ve koşar adımlarla onun odasına gidiyordu.

O geceler içini bir kor gibi yakmıştı. Kilitli odada tutkulu kucaklaşmalar. Gizemli, büyülü, soluk soluğa okşamalar. Kulağına fısıldanan çılgınca sözler: "Onlarla ilgilenme sevgilim... Onlar kötü değil..." Koyu karanlıkta kendilerini kuşattığını düşündüğü ruhlardan söz ediyordu. Mathias karanlıkta gözleri açık, susuyor, cevap vermiyordu. Bodoslama duvara, diye yineliyordu. Bodoslama duvara toslayacağım.

Seviştikten sonra Mathias uykuya dalmıştı. Bir saat kadar. Belki daha da az. Uyandığında –saat gecenin üçü olmalıydı– Anne Marie'nin çıplak bedeni yatağın üstünde sallanıyordu. Kendini asmıştı. Onun kemeriyle.

Bir dakika boyunca ne olduğunu anlamamıştı. Hâlâ rüya gördüğünü sanıyordu. Hatta bu iri memeli silueti hayranlıkla seyrederek yeniden tahrik olmuştu. Sonra paniğe kapılmıştı. Sonunda her şeyin bittiğini anlamıştı. Anne Marie için. Kendisi için. Giyinmiş ve cesedi, kemerini ardında bırakarak odadan çıkmıştı.

Hastabakıcılara görünmemeye özen göstererek koridorları geçmiş, yuvasına dönen zararlı bir hayvan gibi odasına gelmişti.

Nefes nefese kalmıştı, zihni allak bullaktı, damarına bir doz sakinleştirici enjekte etmiş ve yatağına top gibi yuvarlanarak örtüyü başının üstüne çekmişti.

Uyandığında saat on ikiyi geçiyordu ve haber herkes tarafından duyulmuştu. Anne Marie birçok kez intihara teşebbüs ettiği için kimse şaşırmamıştı. Erkek

kemerinin .kime ait olduğunu bulmak için bir soruşturma başlatılmıştı. Ama kemerin sahibini asla bulamamışlardı. Mathias Freire hiç kaygılanmamıştı. Hatta sorgulanmamıştı bile. Yaklaşık bir yıldır Anne Marie onun hastası değildi. İntihar eden kadının hiç yakın akrabası yoktu. Hiç kimse şikâyetçi olmamıştı. Olay örtbas edilmişti.

O günden sonra Freire antidepresanlar ve kaygı gidericiler eşliğinde, işini otomatik pilota bağlamıştı. Terzi ilk olarak kendi söküğünü dikebilmişti. O dönemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Görüntülü muayeneler. Karmaşık teşhisler. Rüyasız geceler. Ta ki karşısına Bordeaux fırsatı çıkana dek. Hemen üstüne atlamıştı. İstifasını vermişti. Valizlerini hazırlamış ve ardına bile bakmadan TGV'ye[1] binmişti.

İhtisas hastanesinde göreve başladıktan sonra yeni bir profesyonel tavır benimsemişti. İşinde her türlü karmaşadan uzak duruyordu. Hastaları birer vaka değil, içi doldurulacak birer kutuydu: şizofreni, depresyon, histeri, obsesif-kompülsif rahatsızlık, paranoya, otizm... Tanı koyuyor, gerekli tedaviyi söylüyordu ve uzak duruyordu. Onu soğuk, ruhsuz, robot gibi buluyorlardı. Böylesi çok daha iyiydi. Bir daha asla bir hastaya yaklaşmayacaktı. Bir daha asla işiyle duygularını karıştırmayacaktı.

Yavaş yavaş bugünkü gerçeğe döndü. Hâlâ mutfak penceresinin önünde duruyor, sisler içindeki ıssız sokağa bakıyordu. Siyah çayı kahve gibiydi. Güneş çoktan doğmuştu. Çitlerin, aynı evlerin ardında. Pencerelerin, hâlâ uykuda olan aynı insanların ardında. cumartesi sabahıydı ve geç vakte kadar uyumak âdettendi.

Ama bir ayrıntı, sokaktaki sakin havayla bağdaşmıyordu.

Siyah renkli bir 4x4, elli metre kadar uzağa, kaldırımın kenarına park etmişti, farları yanıyordu.

Freire camdaki buğuyu sildi. O sırada arabadan siyah paltolu iki adam indi. Freire gözlerini kıstı. Onları iyi göremiyordu ama siluetleri filmlerdeki FBI ajanlarını andırıyordu. Ya da Siyah Giyen Adamlar filminin iki karakterini. Burada ne arıyorlardı?

Freire mahalle sakinleri tarafından tutulmuş özel güvenlik şirketinin adamları olabileceğini düşündü ama arabaları da, şık kıyafetleri de bu profile uymuyordu. Şimdi çisentiye aldırmadan, 4x4'ün kaputuna yaslanmış duruyorlardı. Belli bir noktaya bakıyorlardı. Mathias gözünün arkasında yeniden acı hissetti.

Bu iki adamın sisin arasından baktığı yer onun eviydi. Ve hiç kuşkusuz, mutfağa önden vuran ışıkta, onun siluetine bakıyorlardı.

3

Freire, örtü niyetine bir sürü dosyayla kanepenin üzerinde biraz uyukladıktan sonra saat 13.00'te ihtisas hastanesine döndü.

Acil bir vaka yoktu. Ne kritik hastalar ne zilzurna sarhoş evsizler ne de kamuya açık alanlardan toplanmış çılgınlar vardı. Bu gerçekten bir şanstı. Mektuplarını ve gece nöbetçisi doktorun hazırladığı dosyaları kendisine veren hemşireleri selamladı. Hem muayene odası hem de dinlenme odası olarak kullandığı nöbetçi doktor ofisine gitti.

Belgeler arasından, öncelikle Saint-Jean Garı'nda bulunan amnezik adamla ilgili gözlem tutanağını buldu. Tutanak, Nicolas Pailhas adlı biri tarafından hazırlanmıştı, Capucins Meydanı Karakolu'nda görevli bir başkomiserdi. Önceki akşam Freire, ne kovboyu sorgulamaya teşebbüs etmiş ne de olan biteni öğrenmeye çalışmıştı. Muayene ettikten ve bir analjezik yapılmasını söyledikten sonra yatağa göndermişti. Yarın bakacaktı.

Tutanağın daha ilk satırında, Freire kendini kaptırmıştı.

Adı bilinmeyen adam gece yarısı civarında, 1 no'lu yol kenarındaki yağlama istasyonunda, demiryolu görevlileri tarafından bulunmuştu. Adam kilidi zorlamış ve kulübenin içine saklanmıştı.

Teknisyenler burada ne aradığını sorduğunda cevap verememiş, adını bile söyleyememişti. Kovboy şapkası ve timsah derisi çizmeleri hariç, davetsiz misafirin üzerinde gri yün bir palto, yıpranmış bir kadife ceket, CHAMPION logolu bir sweatshirt ve yırtık bir kot pantolon vardı. Üzerinde kimliğini saptamaya yardımcı olacak hiçbir resmi belge yoktu. Adam şokta gibiydi. Konuşmakta güçlük çekiyordu. Hatta sorulan soruları anlamakta da.

Daha da kaygı verici olan, elinde, bırakmayı reddettiği iki şey tutmasıydı: 450 mm'lik bir İngiliz anahtarı ile 1996 tarihli bir Akitanya rehberi. (İncecik kâğıttan binlerce sayfası olan şu tuğla kalınlığındaki rehberlerden.) İngiliz anahtarı ve rehber kan içindeydi.

Bir Texas'lıyı andıran adam bunları neden elinde tuttuğunu açıklayanruyordu. Ne de kanı.

SNCF[2] görevlileri, adamın yaralı olduğunu düşünerek onu garın revirine götürmüştü. Yapılan muayene sonrasında herhangi bir yarası olmadığı anlaşılmıştı. Bu durumda İngiliz anahtarındaki ve rehberdeki kan bir başkasına ait demekti. Vardiya şefi polise haber vermişti. Pailhas ve adamları da on beş dakika sonra gelmişti. Yabancıyı tutuklamış ve semtin nöbetçi doktorunu çağırmışlardı, o da Freire'le temas kurmuştu.

Karakolda yapılan sorgulamada da fazla bir şey elde edilmemişti. Adamın fotoğrafı çekilmiş, parmak izi alınmıştı. Kimlik tespit teknisyenleri, FNAEG'de[3] DNA'sını karşılaştırmak için tükürük ve saç örnekleri almıştı. Ayrıca ellerinin üzerinden ve tırnak aralarından da toz kalıntıları toplanmıştı. Analiz sonuçları bekleniyordu. Tabii polis İngiliz anahtarı ile rehbere de el koymuştu.

Suç delili olarak. Ama hangi suçun?

Çağrı cihazı bipledi. Freire saatine baktı: 15.00 olmuştu. Gösteri başlıyordu. Dışarıdan gelen hastalar ile içerde yatan hastalar arasında hiç boş zaman olmuyordu. Çağrı cihazının ekranına bir göz attı: Batı koğuşu tecrit hücresinde sorun. Elinde çantası, koşar adım odadan çıktı, hâlâ sisle kaplı olan iki yanı ağaçlıklı anayolu tırmandı. Hastane her biri özel bir patolojiye – bağımlılar, cinsel suçlar, otizm...– ayrılmış bir düzine kadar koğuştan oluşuyordu.

Batı koğuşu soldan üçüncüydü. Freire ana koridora daldı. Beyaz duvarlar, bej renkli yer muşambası, açıktan geçen borular; kısacası her binada aynı dekor. Doğal olarak, hastalar içeri girdiğinde yanılgıya düşüyorlardı.

— Neler oluyor?

Stajyer doktorun öfkeli bir hali vardı:

— Lanet olsun, ne olduğunu görmüyor musunuz?

Freire genç doktorun bu saldırgan tavrına karşılık vermedi.

Hücrenin deliğinden içeri göz attı. Beyaz bedeni dışkıya ve idrara bulanmış çıplak bir kadın, odanın bir köşesine çekilmişti. Bağdaş kurmuştu, parmakları kan içindeydi ve duvardan koparmayı başardığı boya kabuklarını çiğniyordu.

— Ona bir iğne yapın, dedi Freire donuk bir sesle. Üç ünite Loxapac.

Freire kadını tanıyordu ama ismini hatırlamıyordu. Bir müdavimdi. Hiç kuşkusuz hastaneye sabah saatlerinde getirilmişti. Teni aspirin kadar beyazdı. Yüz hatları korku ve kaygıdan iyice çökmüştü. İskeleti andıran bedeni yamru yumruydu. Kopardığı boya kabuklarını mısır gevreğiymiş gibi iki eliyle ağzına tıkıyordu. Parmakları kanlıydı. Boya kabukları da Dudakları da.

— Dört ünite, diye fikir değiştirdi Freire. Dört ünite eruekteedin.

Uzun zamandan beri psikiyatrların yetersizliği üzerinde düşünmekten vazgeçmişti. Sorunlar karşısında sadece tek bir çözüm vardı: Fırtına dininceye kadar müsekkinlerle onları uyuşturmak.

Bu yetersizdi ama o kadar da kötü değildi.

Dönerken kendi servisine, Henri-Ey'e gitmek için yolunu değiştirdi. Koğuşta, hepsi de bölgenin doğusundan gelmiş yirmi sekiz hasta vardı. Şizofrenler. Depresifler. Paranoyaklar... Ve daha belirsiz başka hastalıklar.

Danışmaya uğradı ve sabah raporunu aldı: Bir ağlama krizi.

Mutfakta kavga. Bir ip bulmuş –nasıl bulduğu bilinmiyordu– ve onunla turnike yaparak penisini sıkmaya kalkışmış bir uyuşturucu bağımlısı. Her zamanki şeyler.

Freire yemekhaneyi ve oradaki sigara kokusunu –delilerin sigara içmesi hoşgörüyle karşılanıyordu– ardında bıraktı. Başka bir kapınm sürgüsünü açtı. 90 derecelik alkolün kokusu revirin habercisiydi. Geçerken birkaç tanıdık simayı selamladı: Kendini enstitünün müdürü sanan beyaz elbiseli iriyarı bir adam. Hep aynı çizgi üzerinde gide gele koridorun zeminini aşındıran Afrika kökenli bir başkası. Ve gözleri alnının derinliklerine kaçmış gibi görünen, hacıyatmaz gibi ayaklarının üstünde sallanan bir diğeri.

Revirde, amnezik hastayı sordu. Stajyer doktor kayıt defterine baktı. Kovboy geceyi sakin geçirmişti. Sabah her şey normaldi. Saat 10.00'da nörobiyolojik bir inceleme için Pellegrin'e nakledilmiş ama o, radyografiye veya herhangi tıbbi görüntü alınmasına karşı çıkmıştı. Ancak onu muayene eden doktorlar fiziksel bir lezyon bulamamışlardı. Heyecana bağlı bir travmadan kaynaklanan disosyatif bir amnezi olduğunu düşünüyorlardı. Bu da, Texas'lının, belleğini yitirmesine sebep olan bir şey yaşadığı ya da gördüğü anlamına geliyordu. Ama ne?

— Şimdi nerede? Odasında mı?

— Hayır. Camille-Claudel Salonu'nda.

Modern psikiyatrinin kötü yanlarından biri de, koğuşları, koridorları, servisleri ünlü hastaların isimleriyle adlandırmaktı. Bunamanın bile kendi şampiyonları vardı. Claudel Salonu sanat terapisi ünitesiydi. Freire başka bir koridora saptı ve sağ taraftaki bir kapının sürgüsünü çekti. Hastaların resim, heykel yaptığı, kâğıttan ve sorgun ağacından eşyalar ürettiği salona ulaştı.

Sepet işleri yapılan masaya ulaşmak için "kil" ve "yağlıboya" masaları boyunca ilerledi. Hastalar büyük bir dikkatle sepet örüyor, peçete halkaları, tabak altlıkları yapıyorlardı. Esnek saplar havada titreşirken yüzleri gergin ve donuktu. Burada bitki yaşıyor, insan ise kök salıyordu.

Kovboy masanın ucundaydı. Oturduğu halde diğerlerinden en az yirmi santim uzundu. Cildi kırış kırıştı ve başında hâlâ o anlamsız şapkası vardı. İri mavi gözleri sert yüzünü aydınlatıyordu.

Freire yaklaştı. Dev adam kayık biçiminde bir sepet örmekle meşguldü. Nasırlı elleri vardı. Bir işçi, bir köylü... diye düşündü psikiyatr.

— Merhaba

Adam başını kaldırdı. Yavaşça gözünü kırpıştırıyordu. Her seferinde gözbebekleri gözkapaklarının altında yeniden beliriyor, saydam ve sedefsi bir parlaklık ortaya çıkıyordu.

— Selam, diye karşılık verdi, bir rodeo şampiyonu gibi şapkasını

işaretparmağıyla hafifçe yukarı iterek.

— Ne yapıyorsunuz? Gemi mi? Pelota[4] için eldiven mi?

— Henüz bilmiyorum.

— Bask Ülkesi'ni biliyor musunuz?

— Bilmiyorum.

Freire bir sandalye aldı ve onun yanına oturdu.

Adam açık renk gözlerim Friere'e dikti.

— Sen bir spikiyatr mısın?

Mathias yanlış telaffuzu fark etti. Belki de disleksikti. Kendisine "sen" diye hitap ettiğini de fark etti. Bu iyiye işaretti. Mathias da ona "sen" diye hitap etmeye karar verdi.

— Ben Mathias Freire. Bu birimin yöneticisiyim. Dün akşam, hastaneye kabulünü de ben yaptım. İyi uyudun mu?

— Ben hep aynı rüyayı görüyorum.

Adsız yabancı sorgun dallarıyla örmeye devam ediyordu. Salona bataklık, nemli kamış kokusu hâkimdi. Koca şapkası dışında, iriyarı adam hastanenin verdiği bir tişört ile kumaş bir pantolon giymişti. Kaslı, iri kolları kızıl-gri kıllarla kaplıydı.

— Hangi rüya?

— Önce sıcak vardı. Sonra beyazlık...

— Ne beyazlığı?

— Güneş... Güneş yakıcıdır, biliyorsun... Her şeyi yok eder.

— Bu rüya nerede geçiyor?

Kovboy, elindeki işi bırakmadan omuzlarını silkti. Sanki bir kazak örüyormuş gibi bir havası vardı. Görüntü daha ziyade komikti.

— Duvarları bembeyaz bir köyde yürüyorum. Bir İspanyol köyü. Ya da Yunan... bilmiyorum. Gölgemi görüyorum. Benim önümde yürüyor. Duvarların üstünde. Yerde. Düşey konumda, neredeyse dik. Öğle saatleri olmalı.

Freire bir tedirginlik duydu. Bu amnezik adamla karşılaşmadan hemen önce aynı rüyayı görmüştü. Uyarıcı bir işaret miydi?

Sanmıyordu, ama Cari Jung'un eşzamanlılık kuramını seviyordu.

Bir kadın hastası rüyasında kendisine altın bir bokböceği verildiğini Jung'a anlatırken muayenehanesinin camına bir altmböceğinin çarptığını söylemişti ünlü psikiyatr.

— Sonra, diye sordu Freire. Sonra ne oluyor?

— Çok daha beyaz bir parlama. Bir patlama ama gürültü çıkarmayan bir patlama. Sonra başka bir şey görmüyorum. Gözlerim tamamen kamaşıyor.

Sağ taraftan bir gülme sesi geldi. Freire irkildi. Ufak tefek bir adam, gargoyle[5] başlı bir cüce, bir masanın ayağının dibine çömelmiş onlara bakıyordu. Toto lakaplı Antoine. Zararsız biri.

— Hatırlamaya çalış.

— Kaçıyorum. Beyaz sokaklarda koşuyorum.

— Hepsi bu kadar mı?

— Evet. Hayır. Ben kaçarken gölgem artık kımıldamıyor. Duvarın üzerinde sabit kalıyor. Hiroşima'daki gibi.

— Hiroşima?

— Bombadan sonra kurbanların gölgeleri taşın üstüne kazınmıştı. Bunu bilmiyor muydun?

— Biliyorum, dedi Freire, olayı belli belirsiz hatırlayarak.

Sustular. Kovboy sorgun saplarını birbirinin üzerinden geçirdi.

Sonra birden başını kaldırdı. Şapkasının gölgesinde gözbebekleri parlıyordu.

— Bu konuda ne düşünüyorsun doktor? Bu ne anlama geliyor?

— Kuşkusuz, geçirdiğin kazanın sembolik bir versiyonu, diye aklına ilk geleni söyledi Freire. Bu beyaz parlama da hafıza kaybının bir metaforu. Aslında uğradığın şok zihninde büyük beyaz bir sayfa açtı.

Kulağa hoş gelen ama hiçbir şeye dayanmayan, tam bir psikiyatr palavrasıydı bu sözler. Zedelenmiş bir beyin güzel cümleleri, mantığa dayalı sözdizimlerini umursamazdı.

— Sadece bir sorun var, diye mırıldandı adsız yabancı. Bu rüyayı uzun zamandan beri görüyorum.

— Bu senin izlenimin, diye cevap verdi Freire. Kazadan önceki rüyalarını hatırlasaydın bu şaşırtıcı olurdu. Bu öğeler senin özel belleğine ait. Yani kişisel olanına. Zarar görmüş belleğine, anlıyor musun?

— Birçok bellek mi var?

— Bir kültürel bellek, yani ortak bellek vardır, senin Hiroşima'yla ügili hatırladıkların gibi; bir de senin özel hayatınla ilgili bir otobiyografik bellek vardır. Adın. Ailen. Mesleğin. Ve rüyaların...

Dev başını ağır ağır salladı:

— Ne olacağımı bilmiyorum... Kafamın içi bomboş.

— Üzülme. Her şey hâlâ hafızanda. Hafıza kayıpları genellikle kısa süreli olur. Eğer devam ederse belleğini uyarmak için yöntemler var. Testler, egzersizler. Zihnini yeniden uyandıracağız.

Adsız yabancı griye dönen iri gözleriyle ona baktı.

— Bu sabah hastanede neden radyografi istemedin?

— Bunu sevmiyorum.

— Daha önce yaptırdın mı?

Cevap vermedi. Freire de üstelemedi.

— Geçen geceyle ilgili olarak, diye devam etti Freire, hiçbir şey hatırlamıyor musun?

— Neden o kulübede olduğumu mu soruyorsun?

— Mesela.

— Hayır.

— Peki ya İngiliz anahtarı? Rehber?

Adam kaşlarını çattı.

— Üzerlerinde kan vardı, değü mi?

— Kan, evet. Nereden bulaştı?

Freire otoriter bir ses tonuyla konuşmuştu. İriyarı adamın yüz hatları donup kaldı, sonra sıkıntısını ifade etti.

— Ben... Ben hiçbir şey bilmiyorum...

— Peki adın? Soyadın? Kökenin?

Freire bu soru bombardımanından pişman olmuştu. Çok duygusuzca, çok hızlıydı. Adamın paniği artmış gibiydi. Dudakları titriyordu.

— Bir hipnoz seansına ne dersin? diye sordu Freire, daha yumuşak bir ses tonuyla.

— Şimdi mi?

— Yarın. Önce dinlenmen gerekiyor.

— Bunun bana yardımı olur mu?

— Kesin değil. Ama telkin yöntemi bize...

Kemerindeki çağrı cihazı bipledi. Ekrana bir göz attı ve hemen ayağa kalktı:

— Gitmem gerekiyor. Acil bir durum. Teklifimi düşün.

Kovboy bir doksanlık cüssesini ağır hareketlerle doğrulttu ve elini uzattı. Dostça bir hareket olmasına karşın görüntüsü ürkütücüydü.

— Gerek yok doktor. Kabul ediyorum. Sana güveniyorum. Yarın görüşürüz.

4

Herifin teki kendini acil servis koridorunun yanındaki tuvaletlere kilitlemişti. Yarım saatten beri oradaydı ve dışarı çıkmayı reddediyordu. Freire kabinin karşısında duruyordu, yanında alet çantasıyla bekleyen bir teknisyen vardı. Yapılan birçok çağrının –uyarının– ardından kapıyı açtırdı. Adam yere, lavabonun yanına oturmuştu; dizlerini bitiştirmiş, başını kollarının arasına almıştı. İçerisi yarı karanlıktı ve boğucu, pis bir koku vardı.

— Ben psikiyatrım, dedi Freire kapıyı omzuyla kapatırken. Yardıma ihtiyacınız var mı?

— Gidin.

Mathias, sidik birikintilerine dikkat ederek bir dizini yere koydu.

— Adınız ne?

Cevap yoktu. Adamın kafası hâlâ kollarının arasındaydı.

— Ofisime gelin, dedi, bir elini adamın omzuna koyarak.

— Size gitmenizi söyledim!

Adamın konuşma bozukluğu vardı. Bol tükürük salgılayarak, heceleri yutarcasına konuşuyordu. Freire'in omzuna dokunması onu şaşırtmıştı, başını kaldırdı. Karanlıkta Freire adamın biçimsiz suratını gördü. Hem çökük hem de şişti, simetrisizdi, sanki birçok parçaya bölünmüş gibiydi.

— Ayağa kalkın, diye emretti.

Adam boynunu uzattı. Tablo iyice belirginleşti. Buruş buruş etlerden, gergin derilerden, parlak çizgilerden oluşan tuhaf bir görüntü. Dehşetin katıksız bir örneği.

— Bana güvenebilirsiniz, dedi Freire tiksinme duygusunu bastırmaya çalışarak.

Yanıktan ziyade, cüzamın tahribatına benziyordu: Dış görünümü yavaş yavaş harap eden bir hastalık. Ama Freire alacakaranlıkta gözlerini kısıp bakınca gerçeğin farklı olduğunu anladı: Bu yaralar sahteydi. Adam derisini kırışıklar, şişlikler ve çukurlar oluşturmak için zamkla yapıştırmıştı. Bunu deforme bir yüze sahip olduğuna inandırmak ve daha iyi bakım görmek için yapmıştı. Münchhausen sendromu diye düşündü psikiyatr.

— Gelin.

Adam sonunda ayağa kalktı. Freire kapıyı açtı, yeniden gün ışığına ve rahatça solunabilecek havaya kavuştu. Tuvaletlerin kapısına kadar yürüdüler. Çirkeften çıkıyordu ama kâbus devam edecekti. Bir saat boyunca zamk-adamla konuştu ve teşhisinin doğru olduğunu anladı. Adam hastanede yatmak ve tedavi olmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Freire yüzünü tedavi ettirmek için onu şimdilik Pellegrin Üniversite Hastanesi'ne nakledecekti, çünkü zamk dokuları yakmaya başlamıştı.

Saat 17.30.

Freire yerini acil servis doktorlarına bıraktı ve kendi bölümüne döndü. Ofisinin ve danışma masasının bulunduğu konsültasyon bölümüne girdi. Etraf ıssızdı. Şahit olduğu bu yeni çılgınlığın etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya çalışarak sandviçini yedi. Fakültedeyken söylemişlerdi: Her şeye alışılıyordu. Ama bu ona göre değildi. Yapamıyordu. Hatta gitgide kötüleşiyordu. Delilik karşısındaki hassasiyeti, tahriş olmuş, hatta iltihaplanmış açık bir yaraya dönüşmüştü...

Saat 18.00.

Acil servise döndü. Ortam daha sakindi. Kendi istekleriyle hastaneye yatmak üzere gelen hastalar vardı sadece. Onları biliyordu. Burada henüz bir buçuk aydır çalışmasına rağmen döner kapıdaki hastaları tanıyacak kadar zamanı olmuştu. Yatan hasta tedavi görüyor, kendine yeter hale geliyor, evine dönüyor, ilaçlarını almayı bırakıyor ve hastalığı nüksediyordu. Böylece yine "Merhaba doktor" diyorlardı.

Saat 19.00.

Birkaç saat daha katlanması gerekiyordu. Yorgunluktan göz çukurları zonkluyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Amnezik adamı düşündü. Gün boyunca aklından çıkmamıştı. Bu vaka kafasını karıştırıyordu. Muayene odasına kapandı ve Capucins Meydanı Karakolu'nun numarasını buldu. Gözaltı tutanağını hazırlayan, Asayiş Şube Başkomiseri Nicolas Pailhas'la konuşmak istediğini söyledi. Başkomiser bu cumartesi çalışmıyordu. Freire mevkiini kullanarak onun cep numarasını aldı.

Pailhas ikinci çalışta cevap verdi. Mathias kendini tanıttı.

— Evet? dedi başkomiser öfkeli bir ses tonuyla

Hafta sonunda rahatsız edilmekten hoşlanmıyordu.

— Soruşturmanızda bir ilerleme var mı, onu öğrenmek istemiştim.

— Şu an evimdeyim. Çocuklarımla birlikte.

— Ama bir araştırma başlattınız. Size bazı geri dönüşler olması gerekiyor, öyle değil mi?

— Bu sizi neden ilgilendiriyor, anlamıyorum.

Freire sükûnetini korumaya çalıştı:

— Bu hasta benim sorumluluğumda. Benim görevim onu tedavi etmek. Bu da, onun kimliğini saptamam ve hafızasını kazanmasına yardımcı olmam gerektiği anlamına geliyor. Bu davada biz ortağız, anlıyor musunuz?

— Hayır.

Freire konuyu değiştirdi.

— Bölgede hiç kayıp ihbarı yok mu?

— Hayır.

— Evsizlerle ilgilenen kuruluşlarla temasa geçtiniz mi?

— Evet.

— Bordeaux yakınlarındaki garları düşündünüz mü? O geceki trenlerde hiç tanık yok mu?

— Cevap bekliyoruz.

— Arama ilanı yayınladınız mı? Bedava arama hattı olan bir internet sitesi? Siz...

— Fikir bulmakta zorluk çektiğimizde sizi ararız.

Mathias bu alaycı cevabı duymazdan geldi ve yeniden başka konuya geçti:

— Peki, İngiliz anahtarı ile rehberin üzerindeki kan tahlili?

— 0 Rh pozitif. Fransa nüfusunun yarısına ait olabilir.

— O geceyle ilgili herhangi bir şiddet eylemi ihbarı var mı?

— Yok.

— Peki rehber? Sayfaların birine yazılmış bir isim tespit ettiniz mi?

— Lanet olası bir polis gibi davranıyorsunuz.

Mathias dişlerini sıktı.

— Sadece bu adamın kimliğini saptamaya çalışıyorum. Bir kez daha söylüyorum, amacımız aynı. Yarın adama hipnoz uygulayacağım. Eğer en ufak bir ipucu, en ufak bir bilgi varsa, onları bana aktarmanızın tam sırası.

— Hiçbir şey yok, diye homurdandı polis. Size ötmek zorunda mıyım?

— Görev yaptığınız karakola telefon ettim. Sanki kimse bugün bu vakayla ilgilenmiyormuş gibi bir izlenime kapıldım.

— Yarın görevimin başında olacağım, dedi polis keyifsiz bir şekilde. Bu dosya önceliğim.

— İngiliz anahtarı ile rehberi ne yaptınız?

— Adli süreci hızlandırdık ve el koyduk.

— Bu ne anlama geliyor?

Polis güldü, öfkesi neşeye dönüşmüş gibiydi:

— Her şey Kimlik Tespit Şubesi'nde. Pazartesi sonuçları alırız.

Bu size uyar mı?

— En ufak bir bilgi benim için önemli, size güvenebilir miyim?

— Tamam, dedi Pailhas daha uysal bir ses tonuyla. Ama bu iki taraflı olur. Şu hipnoz seansınızda her ne öğrenirseniz benimle temasa geçin.

Bir an durduktan sonra ekledi:

— Bu sizin menfaatinize.

Mathias gülümsedi. Gözdağı verme dürtüsü. Bu mesleği seçme nedenlerini bulmak için her polisi psikanalize tabi tutmak gerekiyordu. Freire söz verdi ve irtibat numaralarını söyledi. Ne o, polise ne de polis ona inanıyordu. Her koyun kendi bacağından asılırdı ve en iyi olan kazanırdı.

Freire acil servise döndü, iki saat daha katlanacaktı. Ama iyi haber, büyük kaostan önce gidecek olmasıydı. Cumartesi akşamının kaosu. Peş peşe birçok hastaya baktı, antidepresanlar, kaygı gidericiler yazıp hepsini evlerine yolladı.

Saat 22.00.

Mathias yerine gelen nöbetçi doktorla selamlaştı ve tekrar ofisine döndü. Sis bir gıdım bile azalmamıştı. Hatta geceyle birlikte daha da artmıştı. Freire bu sis bulutlarının tüm çalışma gününü altüst ettiğini anladı. Sanki bu pus katmanının altında hiçbir şey gerçek değildi.

Önlüğünü çıkardı. Eşyalarını topladı. Yağmurluğunu giydi. Gitmeden önce

kovboy şapkalı adamı son bir kez ziyaret etmeye karar verdi. Adamın yattığı servise gitti, birinci kata çıktı. Koridorda hâlâ, alışılmış idrar, eter ve ilaç kokularına karışmış pis bir yemek kokusu vardı. Muşamba üzerinde gezinen keçe tabanlı ayakkabıların boğuk hışırtısı, televizyon uğultuları, bir izmarit avcısının yerinden oynattığı ayaklı küllüğün gıcırtısı duyuluyordu.

Aniden bir kadın Freire'in üzerine atladı. Psikiyatr önce irkildi, sonra kadını tamdı. Mistinguett. Herkes onu böyle çağırıyordu. Nüfustaki gerçek ismini unutmuştu. 60 yaşındaydı, 40 yıldır buradaydı. Zararlı değildi, ama fiziksel görünümü hiç de lehine değildi. Karmakarışık beyaz saçlar. Ölgün ve gri yüz hatları. Telaşlı, donuk, zalim, parlak gözbebekleri. Kadın trençkotun yakasına yapışmıştı.

— Sakin olun Mistinguett, dedi Freire, kendini kadının pençelerinden kurtararak. Yatmanız gerekiyor.

Kadının dudaklarının arasından, bir yaradan fışkıran kan gibi bir kahkaha yükseldi. Kahkaha öfke dolu bir hırıltıya dönüştü, sonra da acı ve umutsuzluk ifade eden bir soluk almaya.

Freire kadım sıkıca kolundan tuttu; merhem ve kekremsi sidik kokuyordu.

— Haçlarınızı aldınız mı?

Günde kaç kez bu kelimeleri tekrarlıyordu? Bu artık bir soru değildi. Bir dua, bir rica, bir yakarıştı. Mistinguett'i odasına götürmeyi başardı. Kadının ne olduğunu anlatmasına fırsat vermeden kapıyı kapattı.

Acil durum bildirmede kullanılan manyetik anahtarını içgüdüsel olarak elinde tuttuğunu fark etti. Ucunu bir radyatöre veya boruya hafifçe değdirmek yeterli oluyordu, hastabakıcılar hemen koşuyordu. Ürperdi ve aleti cebine attı. Kendi işi ile bir gardiyanın işi arasında ne fark vardı?

Kovboyun odasına vardı. Hafifçe kapıya vurdu. Cevap yoktu.

Kapı kolunu çevirdi ve karanlık odaya girdi. Adam yatağına uzanmıştı, hareketsizdi, dev gibi görünüyordu. Şapkası ve çizmeleri yatağın yanındaydı. Bir evin hayvanları gibi.

Freire uyuyan devi uyandırmamak için sessiz adımlarla yaklaştı.

— Adım Michel, diye fısıldadı adam. Sadece bir veya iki saat uyudum ve işte sonuç. (Başını psikiyatra doğru çevirdi.) Fena değil, ha?

Mathias çantasını açtı. Not defterini ve kalemini çıkardı. Gözleri karanlığa alışıyordu.

— Bu senin adın mı?

— Hayır. Soyadım.

— Nasıl yazılıyor?

— M.I.S.C.H.E.L.L.

Freire not etti, ancak fazla ikna olmamıştı. Bu çok hızlı bir hatırlama olmuştu. Kuşkusuz deformasyona uğramış bir veriydi. Ya da kesinlikle hayal gücü.

— Uykunda hatrına başka bir şey geldi mi?

— Hayır.

— Rüya gördün mü?

— Sanırım.

— Ne?

— Hep aynı şey doktor. Beyaz köy. Patlama. Duvara yapışmış gölgem...

Uyanıklık ile uyku arasında kararsız, yavaş ve derinden gelen bir sesle konuşuyordu. Mathias durmadan yazıyordu. Rüyalarla ilgili kitaplarıma bakmalıyım. Gölgeler hakkında anlatılan efsaneleri araştırmalıyım. Gecesini nasıl geçireceğini artık biliyordu. Başını defterinden kaldırdı. Adamın solukları düzene girmişti. Yeniden uykuya dalmıştı. Freire kapıya doğru yürüdü. Her şeye rağmen cesaret verici bir belirtiydi. Yarın hipnoz seansı belki verimli olabilirdi.

Yeniden koridordaydı, çıkışa doğru yürüdü. Tavan lambaları sönmüştü. Yatma vakti gelmişti.

Dışarıda sis, hayalet bir geminin büyük yelkenleri gibi, palmiye ağaçlarını ve avludaki lambaları sarmıştı. Freire, vaktiyle PontNeuf'ü ve Reichstag'ı paketlemiş olan sanatçı Christo'yu düşündü. Aklına çok daha garip bir düşünce geldi. İhtisas hastanesi ile tüm kenti kuşatan şey, amnezik adamın puslu zihni, diğer bir deyişle belleğinin sisiydi... Bordeaux, bu sisle gelen yolcunun boyunduruğu altındaydı...

Otoparka doğru giderken fikir değiştirdi. Ne acıkmıştı ne de eve gitmek istiyordu. Sadece elde ettiği bu ilk bügiyi hemen teyit etmeyi düşünüyordu.

5

Konsültasyon bölümüne geri döndü, ofisine kapandı ve bilgisayarının karşısına oturdu, yağmurluğu üstündeydi. Doğrudan, Fransa'daki hastanelere yatan tüm hastaların, tüm tedavi kayıtlarının yer aldığı BSSP'ye –Bilgi Sistemleri Sağlık Programı– bağlandı.

Mischell yoktu.

Freire bu programı hiç kullanmazdı. Belki de, bazı verilerin gizliliğiyle ilgili kısıtlamalar vardı. Her şeye rağmen Fransa'da özel hayata zarar verecek şeylerde zamanaşımı yoktu.

Bu ilk başarısızlık ona daha fazla kurcalama isteği verdi. İngilizanahtarlı adamı bulduklarında, üzerinde kimlik belgesi yoktu. Elbiseleri yıpranmıştı. Üstelik açık havada yaşadığına dair belirtiler vardı: meşin gibi bir ten, güneşte kavrulmuş eller. Bir evsiz miydi?

Mathias telefonunu aldı ve BSHM'yi –Belediye Sosyal Hizmetler Müdürlüğü– aradı, orada sürekli bir nöbetçi olurdu, ismi söyledi: Akitanya'da kayıt altındaki evsizler arasında Mischell diye biri yoktu. SKYM'yle –Sosyal Kaynaştırma Yardım Merkezi– ardından da Acil Tıbbi Yardım Servisi'yle temasa geçti. Bu kuruluşların hepsinde nöbetçi bir görevli vardı, ama hiçbirinin arşivinde Mischell diye birinin kaydı yoktu.

Freire yeniden bilgisayara döndü, internete bağlandı. Akitanya ve Midi-Pyrenees bölgelerinde bu adda bir telefon abonesi yoktu.

Şaşırmamıştı. Tahmin ettiği gibi yabancı, soyadını kuşkusuz istemdışı olarak bozuyordu. Adamın belleğindeki kısa geri dönüşler şu an için ancak yarım yamalak olabilirdi.

Mathias'ın aklına başka bir fikir geldi. Polis raporuna göre, kovboyun elindeki rehber 1996 yılına aitti.

Yaptığı aramalar neticesinde, internet üzerinde eski rehberleri incelemeyi

sağlayan bir program bulmayı başardı. 1996 yılını seçti ve Mischell adını aradı. Boşuna. Akitanya idari bölgesinin beş ilinde o yıl içinde bu ismin esamisi bile yoktu. Daha uzaktan mı geliyordu?

Freire, Google'a girdi ve tek bir sözcük yazdı: MİSCHELL. Orada da fazla bilgiye ulaşamadı. Mischell adında biri tarafından hazırlanmış, X-Files dizisinin kahramanları Mulder ve Scully'nin sahnelerini içeren bir video montajının yer aldığı bir myspace.com sayfası. Tommi Mischell adlı bir kadın şarkıcıdan seçme parçalar. ABD Missouri'de ikamet eden Patricia Mischell adında bir falcının sitesi. Arama motoru özellikle "Mitchell" yazımını denemesini salık veriyordu.

Gece yarısı olmuş, artık gerçekten eve dönme zamanı gelmişti.

Mathias bilgisayarını kapadı, eşyalarını yeniden topladı. Ana kapıya doğru yaklaşırken, evsizlere hizmet veren, Bordeaux ve çevresindeki çeşitli merkezlere kovboyun fotoğrafını göstermek gerektiğini düşündü. MPM'lere –Medikopsikolojik Merkezler– ve KZTDM'lere –Kısmi Zamanlı Tedavi Danışma Merkezleri– başvurabilirdi. Hepsini tanıyordu. Oralara şahsen gidecekti, kovboyunun daha önce de zihinsel rahatsızlıktan mustarip olduğundan emindi, yani neredeyse emindi.

Sis yüzünden arabasını ağır sürmek zorunda kaldı. Yaklaşık on beş dakikada mahallesine varabildi. Cumartesi akşamlarının yemekli toplantıları yüzünden bahçeler boyunca çok sayıda araba park etmişti. Park etmesinin imkânı yoktu. Arabasını evinden yüz metre uzağa bıraktı ve yoğun beyazlığın içinde yürüdü.

Her yer sisler içindeydi. Sokak lambaları havada asılı gibi duruyordu. Her şey hafif, tüy gibi görünüyordu. Bu duygunun farkına vardığında yolunu kaybetmiş olduğunu anladı. Su damlacıklarıyla ışıldayan çitler boyunca yürüdü, park etmiş arabaların yanından geçti. Körlemesine ilerliyor, her evin ismini okuyabilmek için parmak uçlarında yükseliyordu. Sonunda, tanıdık harfleri uzaktan seçti: OPAL. El yordamıyla bahçe kapısını açtı. Altı adım. Anahtarı çevirdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve hole girdi, rahatlamıştı. Çantasını bıraktı, yağmurluğunu girişteki karton kutulardan birinin üzerine attı ve ışığı

yakmadan mutfağa gitti. Evinin standart planı yalnızlığının standart hareketleriyle uyum içindeydi.

Birkaç dakika sonra, pencerenin önünde çayını demliyordu.

Evinin sessizliğinde, hâlâ hastaların seslerini duyuyordu. Tüm psikiyatrlar bu duyguyu bilirdi. Buna "delilerin müziği" derlerdi.

Bozuk konuşma biçimleri. Yürürken ayaklarını sürümeleri. Taşkınlıkları. Kafasının içi, denizin yankısıyla uğuldayan bir kabuklu gibi bu seslerle çınlıyordu. Deliler onu asla terk etmiyordu. Veya daha doğrusu, Henri-Ey servisini asla terk etmeyen oydu.

Birden daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Dünkü siyah 4x4 sisin içinde belirmişti.

Yavaş, çok yavaş bir şekilde sokakta ilerledi ve evinin önünde durdu. Freire kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Aynı anda arabadan siyahlar giymiş iki adam indi ve pencerelerinin önünde durdu.

Mathias yutkunmaya çalıştı. Başaramadı. Gizlenmeye çalışmadan adamlara dikkatle baktı. En az 1,80 boyundaydılar ve paltolarının altına, kumaşları sokak lambalarının ışığında parlayan koyu renk takım elbise giymişlerdi. Beyaz gömlek ve siyah kravatları vardı. Bu adamlar titiz, gösterişli teknokratları andırıyorlardı; ama sert ve yasadışı bir görüntüleri de vardı.

Mathias donup kalmıştı. Bahçe kapısından geçmelerini ve kapıyı çalmalarını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Hiç kımıldamıyorlardı. Gizlenmeye gerek duymadan, bir sokak lambasının altında duruyorlardı. Suratları da kıyafetleriyle uyumluydu. İlk adamın geniş bir alnı ve bakalit çerçeveli gözlüğü vardı, gümüşi saçları arkaya doğru taranmıştı. Diğerinin görünümü daha sertti. Hafifçe seyrelmiş kestane rengi saçları uzundu. Gür kaşları ve tedirgin edici bir yüz ifadesi vardı.

Düzgün yüz hatları olan iki adam. İtalyan takım elbiseleri içinde son derece rahat, kırklı yaşlarda iki playboy.

Bu adamlar kimdi? Ondan ne istiyorlardı?

Sol gözünün arkasındaki ağrı nüksetti. Gözlerini kapattı ve gözkapaklarını hafifçe ovdu. Yeniden açtığında iki hayalet ortadan yok olmuştu.

6

Anais Chatelet buna inanamıyordu. Gerçekten büyük şanssızlıktı. Bir cesetle başlayan cumartesi akşamı nöbeti. Parçalanmış, sanatsal, gerçek bir cinayet. Çağrıyı alır almaz kendi arabasına atlamış ve cesedin bulunduğu yere gitmişti: Saint-Jean Garı'na. Yol boyunca ona verilen bilgileri tekrarlayıp durmuştu. Çıplak olarak bulunmuş genç bir adam. Çok sayıda yara. Sapkınca bir mizansen. Net bir şey yoktu ama delice, acımasız, karanlık bir şeyler olduğu kesindi... Ne kötü sonuçlanmış sıradan bir kavga ne de alçakça bir soygundu. Ciddiye alınacak bir şeydi.

Garın önünde duran polis arabalarını, sisin içinde dönen tepe lambalarını, yağmurluklarıyla parıltılı hayaletler gibi dolaşan polisleri görünce her şeyin doğru olduğunu anladı. Başkomiser olarak ilk cinayet vakasıydı. Bir soruşturma ekibi oluşturacaktı. Davayı sonuçlandırmak için her şeyi değerlendirecekti. Suçluyu yakalayacak, bu da onu gazetelerin birinci sayfasına çıkaracaktı. 29 yaşında!

Arabadan çıktı ve havadaki göl kokusunu ciğerlerine çekti. Otuz altı saatten beri Bordeaux bu beyazımsı su katmanıyla kuşatılmış durumdaydı. Sanki bir bataklık pusuyla, sürüngenleriyle, ıslak yapısıyla buraya kadar sokulmuştu. Bu olayı tamamlayan bir başka şey daha vardı: sisin içinde birdenbire ortaya çıkan bir ceset. Duyduğu coşkuyla titredi. Capucins Meydanı

Karakolu'ndan bir polis onu gördü ve yanına geldi.

Cesedi bulan adam teknik servis ile gar arasında trenlerin manevrasını yaptıran bir makinistti. Saat 23.00'te işbaşı yapacağı için arabasını halin güneyindeki, SNCF görevlilerine ayrılmış otoparka bırakmıştı. Otoparkın yanındaki bir geçitten demiryoluna çıkmış ve 1 no'lu yol ile eski onarım atölyelerinin arasındaki terk edilmiş bir bakım çukurunun dibinde cesedi görmüştü. Hemen demiryolu polisine ve Saint-Jean Garı'nın güvenliğini sağlayan özel şirketin devriyelerine haber vermişti. Daha sonra en yakındaki, Capucins Meydanı'ndaki karakol olaydan haberdar edilmişti.

Gerisini Anais biliyordu. Cumhuriyet savcısı gece saat birde olay mahalline

gelmişti. O da François de Sourdis Sokağı'ndaki

Bordeaux Emniyet Müdürlüğü'yle temasa geçmiş ve müsait durumdaki asayiş şube-başkomiserine ulaşmıştı. Yani Anais'e. Diğerleri daha önce, sis yüzünden meydana gelen boktan olayların peşine gitmişti. Araba kazaları, yağmalamalar, kayıplar... Böylece, kabul edilsin veya edilmesin, yeni başkomiser rütbesi ve Bordeaux'daki iki yıllık göreviyle gecenin en iyi atışını yapan o, Anais Chatelet olmuştu.

Garın büyük holünü geçerlerken bir SNCF görevlisi, giymeleri için onlara fosforlu turuncu yelekler verdi. Yeleğinin cırt cırth fermuarını kapatırken Anais, sisin içinde kaybolan, yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki çelik strüktürlere kısa bir süre hayranlıkla baktı. En dıştaki hatlara kadar peronda yürüdüler. SNCF'nin adamı sürekli konuşuyordu. Böyle bir şeyi ömründe hiç görmemişti. Savcının talimatıyla, tren seferleri iki saat boyunca durdurulmuştu. Çukurundaki ölü, gerçek bir canavarlık örneğiydi. Herkes şoktaydı.

Anais dinlemiyordu. Nemin tenini yapış yapış ettiğini, soğuğun iliklerine işlediğini hissediyordu. Sisin içinde demiryolundaki ışıklar –hepsi kırmızıydı– kan renginde çapraşık bir takımyıldızı andırıyordu. Havada asılı teller ırmaklar gibi uzanıyordu. Sisin yoğuşmasıyla üzerinde su damlaları oluşan raylar parlıyor, sonra alçak sis bulutlarının altında gözden kayboluyordu.

Traverslerin ve balastların üzerinde yürürken Anais'in ayak bilekleri burkuluyordu.

— Yeri aydınlatabilir misiniz?

Demiryolu görevlisi lambasını aşağı tuttu ve gevezeliğine kaldığı yerden devam etti. Ancak bu arada Anais bazı teknik bilgilere de vâkıf oldu. Çift numaralı yollar Paris'e gidiyordu. Tek numaralı olanlar ise güneye iniyordu. Yolların üstündeki elektrik tellerine "katener", trenlerin tepesindeki metal strüktürlere ise "pantograf" deniyordu. Tüm bunlar şimdilik onun hiçbir işine yaramıyordu, ama bu cinayete alışmasını kolaylaştırıyordu.

— Geldik.

Olay yeri incelemenin projektörleri, gecenin karanlığında uzakta parlayan soğuk aylar gibi görünüyordu. İşık demetleri karanlığın içinde beyazımsı tül şeritler oluşturuyordu. Daha uzakta, TGV'leri, TER'leri,[6] gümüş renkli koruyucu boyayla kaplı otorayları ve yolcu vagonlarıyla teknik merkez görülüyordu. Ayrıca yük vagonları ile trenleri hangara çekmekte kullanılan, limanlardaki römorkörlerle aynı işleve sahip "Y" adı verilen çekici lokomotifler de vardı. Güçlü ve kapkara makineler suskun devleri andırıyordu.

Güvenlik bantlarının altından geçtiler.

POLİS-YASAK BÖLGE.

Cinayet mahallinin yeri belirlenmişti. Bakım çukuru. Projektörlerin kromajlı ayakları. Mavi bantlı beyaz tulumlarıyla teknisyenler.

Anais bu kadar çabuk gelmelerine şaşırmıştı; bölgedeki en iyi kriminal laboratuvar Toulouse'daydı.

— Cesedi görmek istiyor musunuz?

Yağmurluğunun üzerine güvenlik yeleği giymiş, Suçla Mücadele

Şubesi'nden bir memur karşısında duruyordu. Anais duruma uygun bir ifade takındı ve başını evet anlamında salladı. Sisle, sabırsızlığıyla, içindeki coşkuyla mücadele ediyordu. Bir gün, fakültedeyken, bir hukuk profesörü koridorda ona fısıldamıştı: "Siz Lewis Carroll'ın Alice'isiniz. Sizin için hedef, yeteneklerinize uygun bir dünya bulmak olmalıdır." Sekiz yıl sonra, bir cesedin peşinde rayların arasında yürüyordu. Yeteneklerinize uygun bir dünya...

Beş metre uzunluğunda, iki metre genişliğindeki çukurun dibinde, bir cinayet mahallinin alışıldık hareketliliği vardı, ancak burası çok daha sıkışıktı. Teknisyenler özel lambalarıyla –kızılötesinden morötesine değişen– zeminin her milimetresini taramak, numune toplayıp delil torbalarına koymak için dirsekleriyle kendilerine yol açıyor, itişip kakışıyorlardı.

O kargaşanın içinde Anais cesedi görmeyi başardı. Yirmili yaşlarda bir adam.

Çıplak. Çok zayıf. Vücudu dövmelerle kaplı. Kemikleri derisini delecek gibiydi. Cildinin beyazlığı sanki ışıldıyordu. Çukurun üstündeki iki ray, bir tablonun çerçevesi gibi cesedi çevreliyordu. Anais'in aklına bir Rönesans tablosu geldi: Bir kilisenin dip tarafında, bedeni acıyla arkaya doğru bükülmüş soluk tenli bir kutsal ölü.

Ama asıl şaşırtıcı yanı, başıydı. Bir insan başı değil, bir boğa kafasıydı. Boynundan kesilmiş, kapkara, kocaman sığır kellesinin ağırlığı en az elli kilo olmalıydı.

Anais sonunda gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. Tüm bunlar gerçekti. Dizlerinin titrediğini hissetti.

Yine de eğildi ve pes etmeyip ilk gözlemlerine tutunmak için tüm dikkatini topladı. İki seçenek vardı: Ya katil kurbanının kafasını kesmiş, yerine doldurulmuş bir hayvan kafası koymuştu ya da bu hayvan kafasını kurbanının başının üzerine geçirmişti.

Her iki durumda da bir sembol söz konusuydu: Minotauros'u[7] öldürmüştü. Ray labirenti içinde kaybolmuş, modern bir Minotauros.

— Aşağı inebilir miyim?

Ayaklarına galoş, kafasına kâğıt bir bone geçirdi. Çukura inmek için demir merdivene yöneldi. Olay yeri inceleme teknisyenleri kenara çekildi. Anais çömeldi, kendisini esas ilgilendiren şeyi, insan bedeninin üzerine yerleştirilmiş bu iğrenç hayvan kafasını inceledi.

Bu durumda ikinci seçenek doğruydu. Kafa, büyük uğraşlarla kurbanın başına geçirilmişti. Altında, kurbanın başı ezilmiş, tanınmaz hale gelmiş olmalıydı.

— Tahminime göre hayvanın boynunun içini oymuş.

Anais sesin geldiği tarafa döndü. Konuşan, Michel Longo adındaki adli tabipti. Diğerleri gibi kapüşonlu hayaletler gibi giyinmiş olduğundan, onu tanımamıştı.

— Ne zaman öldürülmüş?

— Bunu kesin olarak söylemek için çok erken. Ama en az yirmi dört saat önce. Soğuk ve sis durumu karmaşıklaştırıyor.

— Tüm bu süre boyunca hep burada mıymış?

Doktor eldivenli ellerini iki yana açtı. Buruşuk kapüşonunun altında Persol gözlükler takıyordu.

— Ya da katil onu bu gece bıraktı. Bilmek çok zor.

Anais önceki günden beri şehri yapış yapış eden sisi düşündü.

Bu yoğun siste, katü herhangi bir zaman harekete geçmiş olabilirdi.

— Selam.

Anais başını kaldırdı, elini gözüne siper etti. Çukurun kenarında ayakta, projektörlerin beyaz halesinin önünde karaltı halinde bir kadın silueti duruyordu. Arkadan vuran ışığa rağmen onu tanıdı. Veronique Roy, savcı yardımcısı. Anais'in bir tür kopyası.

Onunla aynı ya da hemen hemen aynı eğitimi almış, Bordeaux'lu, yüksek burjuvaziye mensup, otuzlu yaşlarda bir kadın. Her ikisi, önce kalburüstü zengin çocuklarının gittiği özel okullarda, Monteşquieu Üniversitesi'nin sıralarında, sonra da şehrin revaçta gece kulüplerinin tuvaletlerinde karşılaşmışlardı. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. Düşman da.

Şimdi de iş nedeniyle karşılaşmaya devam ediyorlardı. Asılmış bir adam. Kocasının fırlattığı mikrodalga fırınla suratı parçalanmış bir kadın. Gırtlağı kesilmiş bir genç kız... Gerçekten de arkadaşlık kurulacak ortam değildi.

— Selam, diye homurdandı Anais.

Savcı yardımcısı ışığın içinde parlıyor, tepeden, çukurun kenarından onlara bakıyordu. Üzerinde, Anais'in uzun süre önce Georges-Clemenceau Caddesi yakınındaki bir vitrinde gördüğü Zadig&Voltaire marka deri bir mont vardı.

— Çok çarpıcı, diye mırıldandı savcı yardımcısı. Bakışları cesede kenetlenmişti.

Anais, durumu çok iyi özetleyen bu aptalca cümle için ona minnet duydu. Veronique'in de onunla aynı duyguları hissettiğinden emindi. Hem korku hem de coşku. Korktukları, ama hep karşılaşmayı istedikleri şey nihayet gerçekleşmişti. Bu meslekte, onların yaşıtı bütün kızlar, Clarice Starling olma hayali kurarak Kuzuların Sessizliği' yle beslenmişti.

— Ölüm sebebi hakkında bir fikrin var mı? diye sordu Anais, adli tabibe.

Longo belli belirsiz bir hareket yaptı:

— Görünür yara yok. Belki de boğa kafasıyla boğulmuş olabilir. Ya da boğazı kesilmiş. Veya zehirlenmiş. Otopsiyi ve toksikoloji sonuçlarını beklemek gerekiyor. Aşırı dozu da göz ardı etmiyorum.

— Neden?

Eğildi ve kurbanın sol kolunu tuttu. Dirsek çukurundaki damarlar yaralarla, yumrularla, mavimsi ödemlerle doluydu ve tahta gibi sert görünüyordu.

— Kemiklerine kadar delik deşik. Genel olarak, adam çok kötü durumdaymış. Yani hayattayken demek istiyorum. Kir pas içinde. Yetersiz beslenme. Tedavi edilmemiş çok eski yara izleri taşıyor. Yaklaşık yirmi yıldan beri uyuşturucu kullanan biri olduğunu söyleyebilirim. Bir evsiz. Bir varoş adamı. Onun gibi bir şey.

Anais, savcı yardımcısının yanında duran Suçla Mücadele Şubesi polisine baktı:

— Giysilerini buldunuz mu?

— Ne giysi ne de kimlik var.

Adam başka yerde öldürülmüş ve buraya atılmıştı. Gizlenmiş olabilir miydi? Ya da tam tersine sergilenmiş? Kesin olan bir şey vardı. Bu çukurun katilin ritüelinde önemli bir rolü vardı.

Anais, cesede son bir kez bakarak basamakları tırmandı. Buz parçalarıyla kaplı, çelik bir heykeli andırıyordu. Gresyağı ve metal kokularıyla çukur, bu mahluk için mükemmel bir mezar oluşturuyordu.

Yukarı çıkınca, galoşlarını ve bonesini çıkardı. Veronique Roy resmi sözlerle konuşmaya başladı:

— Seni resmen bu davaya...

— Yarın evrakları bana, büroya yollarsın.

Bozulan savcı yardımcısı Anais'e ne tür bir yöntem izleyeceğini sordu. O da mekanik bir ses tonuyla, rutin işlemleri saydı.

Bu esnada katilin profilini tahmin etmeye çalışıyordu. Buraları bilen biriydi. Şüphesiz trenlerin manevra saatlerini de. Belki de SNCF'de çalışıyordu. Ya da indireceği darbeyi özenle planlamış biri.

Birden, gözünde canlanan bir görüntü nefesini kesti. Katil, kahverengi plastik bir torbanın içinde cesedi sırtında taşıyordu.

Sisin içinde iki büklüm yürüyordu. Bu da aklına teknik bir ayrıntıy1 getirdi: Kafayı da ekleyince ceset yüz kilodan fazla bir ağırlığa ulaşıyordu. Öyleyse katil çok iri, dev gibi biri olmalıydı. Ya da daha önceden getirdiği boğa kellesini burada kurbanın başına geçirmiş olabilir miydi? Bu da onun arabasından bakım çukuruna iki defa gittiğini gösterirdi. Nereye park etmişti? Otoparka mı?

— Ne?

— Soruşturma ekibini oluşturdun mu diye sordum, diye tekrarladı Veronique Roy.

— Ekibim mi, işte orada...

Le Coz, balastların üzerinde bileklerini burkmadan yürümeye çalışarak, acemi adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu, fosforlu güvenlik yeleği ona gülünç bir görünüm vermişti. Savcı yardımcısı şaşırmış gibiydi. Yay gibi kaşlarının altında, açık renkli gözleri parlıyordu. Anais kabul etmek

zorundaydı: O daha güzeldi.

— Saçmalıyorum, dedi gülümseyerek. Sana Komiser Herve Le Coz u tanıtayım, ekibimin ikinci adamı. Bu gece nöbette benimle birlikte sadece o vardı. Ekip bir saat içinde oluşturulacak.

7

Le Coz'un fosforlu yeleğinin altında siyah kaşmir bir palto vardı. Simsiyah jöleli saçları su damlacıklarıyla parlıyordu. Şehvetli dudaklarının arasından buharlar yükseliyordu. Tüm varlığıyla, Veronique Roy'da belli belirsiz bir gerginliğe, içgüdüsel olarak savunmaya neden olan rafine bir çekicilik yayıyordu. Anais gülümsedi. Şüphesiz savcı yardımcısı da kendisi gibi bekârdı. Bir hasta, başkalarında kendi hastalığının belirtilerini anlardı.

Le Coz'a durumun bir özetini geçti, sonra emredici bir tonda devam etti. Bu kez blöf yapmıyordu:

— Öncelikle, kurbanın kimliğini tespit etmek gerekiyor. Ardından da kimlerle ilişkisi olduğunu.

— Katil ile adamın birbirlerini tanıdığını mı düşünüyorsun? Diye araya girdi Veronique Roy.

— Hiçbir şey düşünmüyorum. Her şeyden önce maktulün kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Sonra çemberi daraltırız. En yakınından en uzağına, bütün tanıdıkları. Birlikte takıldığı kişiler. Gece buluşmaları.

Anais, komisere döndü:

— Diğerlerini ara. Gardaki güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri incelemek gerekiyor. Ve sadece son 24 saattekileri değil.

Eliyle park alanını işaret etti:

— Adamımız, kuşkusuz garın içinden ve gişelerden geçmedi.

Personel otoparkının bağlantı yollarını kullandı. Tüm dikkatini o videolara ver. Son günlerde oraya park etmiş bütün arabaların plakasını al. O herifleri bul ve sorgula. Gar memurları, görevlileri ve teknisyenleriyle konuş. En azından şüphe çekici bir şey dikkatlerini çekmiş mi, sor.

— Ne zaman başlıyoruz?

— Başladık bile.

— Saat sabahın üçü.

— Herkesi yatağından kaldır. Artık kullanılmayan atölyeleri, binaları arayın. Oralarda hâlâ yaşayan evsizler var. Belki bir şey görmüşlerdir. Makiniste gelince...

— Makinist?

— Cesedi bulan tren makinisti. Yarın sabah masamda adamın ifade tutanağını görmek istiyorum. Ayrıca burada, garda ileriki saatlerde mümkün olduğu kadar çok adam görmek istiyorum.

Tüm çevreyi küçük bölgelere ayırın. Treni kullanan herkesi, sürekli müşterileri sorgulayın.

— Bugün pazar.

— Pazartesiyi mi beklemek istiyorsun? Suçla Mücadele Şubesi'nden, belediye görevlilerinden yardım al.

Le Coz cevap vermeden not almaya devam etti. Defteri sisten sırılsıklam olmuştu.

— Ayrıca hayvanı incelemesi için de bir adam istiyorum.

Polis başını kaldırdı. Anlamamıştı.

— Bu boğa kellesi pekâlâ bir yerlerden getirilmiş olabilir. Akitanya, Landes ve Bask Ülkesi jandarmalarıyla temas kur.

— Neden bu kadar uzaklara gitmemiz gerekiyor?

— Çünkü bu bir dövüş boğası.

— Nereden biliyorsun?

— Biliyorum, hepsi bu. En önemli hayvan çiftlikleri Mont-de-Marsan civarında. Sonra Dax'a kadar uzanırsın.

Le Coz, sayfaları ıslatan su damlalarına öfkelenerek yazmaya devam ediyordu.

— Tabii, bu davada tek bir gazeteci bile görmek istemiyorum.

— Onlara nasıl engel olmayı düşünüyorsun? diye sordu savcı yardımcısı.

Bir yargı görevlisi olarak medyayla iletişim kurmak gibi bir zorunluluğu vardı. Bir basın toplantısı düzenlemeyi planlamış ve bunun ona sağlayacaklarını bile düşünmüş olmalıydı. Anais, ayağının altına muz kabuğu koymuştu.

— Bekleyeceğiz. Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Eğer biraz şansımız varsa, adam gerçekten bir evsiz çıkar.

— Anlamıyorum.

— Kimse onu aramaz. Bu durumda ölümünü açıklamayı biraz erteleyebiliriz. Yirmi dört saat kadar mesela. Üstelik bu arada boğa kellesi de gündemden düşecektir. Soğuktan donarak ölmüş bir evsiz olduğu düşünülür. Konu kapanır.

— Peki ya bir evsiz değilse?

— Her koşulda zaman kazanmamız lazım. Sessizce çalışabilmemiz için.

Le Coz hanımları başıyla selamladı ve sisin içinde kayboldu.

Başka yerde, başka zamanda olsa bu iki genç hanımı cezp etmek için her türlü numarayı yapardı ama durumun aciliyetini çoktan anlamıştı, lleriki saatler uykusuz, yemeksiz, aileden ve dostlardan uzak geçecekti, soruşturma dışında başka bir şey olmayacaktı.

Anais, biraz geride duran ve konuşmanın hiçbir ayrıntısını kaçırmayan, Suçla Mücadele Şubesi'nin görevlisine döndü:

— Bana olay yeri incelemenin koordinatörünü bulun.

— Bunun seri cinayetlerin bir başlangıcı olduğunu mu düşünüyorsun? diye alçak sesle sordu savcı yardımcısı.

Sesi hâlâ aynı çelişkili heyecanı ele veriyordu. Yarı istek, yarı tiksinti. Anais gülümsedi.

— Bunu söylemek için çok erken tatlım. Adli tabibin raporunu beklemek gerekiyor. Modus operandi,[8] adamın profili hakkında bize yeterince bilgi verecektir. Ayrıca bu son günlerde Cadillac'tan taburcu edilmiş bir çatlak var mı, kontrol etmem gerekiyor.

Bölgede yaşayan herkes bu adı biliyordu. Tehlikeli hastaların yatırıldığı bu birim, şiddete ve cinayet işlemeye meyilli delilerin kapatıldığı korkulu bir yerdi.

— Ülke çapmda işlenmiş cinayetlerin dosyalarını da didik didik inceleyeceğim, diye devam etti. Akitanya'da veya başka bir yerde daha önce işlenmiş bu tür bir cinayet var mı, görmek için.

Anais, rakibesini şaşırtmak için aklına gelen her şeyi söylüyordu. Fransa'daki cinayetlerle ilgili tek ulusal arşiv, sorulara cevap veren polis ve jandarmanın sürekli güncellediği bir programdı ama oradan bir şey çıkarmak imkânsızdı.

Birden sis yarıldı. Yarıktan olay yeri incelemenin astronot kıyafetli adamlarından biri çıktı:

— Abdellatif Dimoun, dedi adam kapüşonunu indirerek. Bu soruşturmadaki Teknik ve Kriminal Polis Müdürlüğü (TKPM) koordinatörüyüm.

— Toulouse'dan mısınız?

— 31 numaralı Kriminal Polis Laboratuvarı'ndan.

— Nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?

— Tesadüf olduğunu söyleyebilirim.

Adam ağzını yaya yaya gülümsedi. Mat teniyle zıtlık oluşturan parlak dişleri vardı. Vahşi ve seksi görünen, otuzlu yaşlarda bir adamdı.

— Başka bir şey için Bordeaux'daydık. Lormont Sanayi Bölgesi'ndeki kirlenme yüzünden.

Anais bundan söz edildiğini duymuştu. Fabrikanın –kimyasal üretim yapıyordu– eski bir çalışanının intikam amacıyla bazı teknik yöntemleri sabote ettiğinden kuşkulanılıyordu. Başkomiser ile savcı yardımcısı da kendilerini tanıttı. Teknisyen eldivenlerini çıkararak ikisinin ellerini sıktı.

— Araştırma iyi gitti mi? diye sordu Anais, duygularını belli etmemeye çalışan bir ses tonuyla.

— Hayır. Her şey ıslanmış. Ceset en az on saat suyun içinde kalmış. En ufak bir papilla izi almak bile olanaksız.

— En ufak ne?

Anais savcı yardımcısına doğru döndü, bilgisini sergilemekten çok mutluydu:

— Dijital izler.

Veronique Roy surat astı.

— Ne organik bir kalıntı ne de biyolojik bir sıvı bulabildik, diye devam etti Dimoun. Ne kan ne sperm ne de başka bir şey. Ama bir kez daha söylüyorum, bu suyla imkânsız... Kesin olan tek bir şey var: Burası cinayet mahalli değil, sadece suç mahalli. Katil yalnızca cesedi buraya atmış. Başka yerde öldürmüş.

— Bize raporu ve analiz sonuçlarını mümkün olduğunca çabuk yollayabilir misiniz?

— Elbette. Burada, özel bir laboratuvarda çalışacağız.

— Bir şey olursa sizi ararım.

— Sorun değil.

Adam bir kartvizitin arkasına cep telefonu numarasını yazdı.

— Ben de size numaramı vereyim, dedi Anais, bloknotunun bir sayfasına numarasını yazarken, istediğiniz saatte arayabilirsiniz. Yalnız yaşıyorum.

Teknisyen kaşlarını kaldırdı, bu beklenmedik itiraf karşısında şaşırmıştı. Anais kızardığını hissetti. Veronique Roy alaycı bir tavırla ona bakıyordu. Suçla Mücadele Şube polisi onu bu güç durumdan kurtardı.

— Sizinle bir saniye görüşebilir miyim? Bu vardiya şefi... Size söyleyecek önemli bir şeyi var.

— Nedir?

— Tam olarak bilmiyorum. Sanırım dün burada tuhaf bir adam bulmuşlar. Hafızasını kaybetmiş biri. Ben orada değildim.

— Onu nerede bulmuşlar?

— Rayların üstünde. Bakım çukurunun yakınında.

Anais, adamın numarasını yazdığı kartviziti avucunda sıkarak

Roy ile Dimoun'a veda etti. Rayların arasında polisi izlemeye başladı, o esnada park alanı yönünden, boş binaların arasından gelen beyaz gömlekli üç adamı fark etti. Bunlar cesedi almaya gelen morg görevlileri olmalıydı. Arkalarında bir forkliftin uğultusu duyuluyordu. Cesedi ve kocaman kellesini kaldırma konusunda şüpheleri vardı anlaşılan.

Kılavuzunun peşinde yürümeye devam ederken omzunun üstünden arkasına bir göz attı. Savcı yardımcısı ve olay yeri incelemenin teknisyeni, güvenlik çemberinden uzakta, samimi bir şekilde gevezelik ediyorlardı. Hatta birer sigara bile yakmışlardı.

Veronique Roy, tavuk gibi gurk gurk ediyordu. Anais eşarp yerine kullandığı Filistin kefiyesini öfkeyle sıktı. Bu her zaman düşündüğü şeyi doğruluyordu. Ceset olsun veya olmasın, dayanışma olsun veya olmasın, hep aynı nakarat geçerliydi: İyi olan kazanır.

8

Sis şehir merkezinde iyice yoğunlaşıyordu. Beyaz kıvrımlar halinde kaldırımlardan, duvarlardan, oluk ağızlarından sızıyordu.

Beş metre ötesi görülmüyordu. Ama sorun değildi. Anais karakolu gözleri kapalı bulabilirdi. Vardiya şefinin yaptığı karmaşık açıklamalardan –önceki gece demiryolunun aynı bölgesinde, hafızasını kaybetmiş bir kovboy bulunmuştu– sonra bazı talimatlar vermiş ve ardından arabasına binip yola çıkmıştı.

Rıhtımdan, Saint Andre Katedrali yönüne gitmek için Victor Hugo Caddesi'ne saptı. Bu denli coşkudan sonra şimdi sakinleşiyordu. Bu davanın üstesinden gelebilecek yetenekte miydi? Bu dosyayı ona verecekler miydi? Birkaç saat içinde, haber şehrin yüksek çevreleri tarafından duyulacaktı. Vali, belediye başkanı ve milletvekilleri emniyet müdürünü, Jean-Pierre Deversat'yı arayacaktı. Boğa kafalı bir ceset, şarap kentinde karmaşaya yol açabilirdi. Hepsi aynı şeyi isteyecekti: Soruşturma olabildiğince hızlı bir şekilde sonuçlandırılmalıydı. Ve davayı alan asayiş şube komiserini soruşturacaklardı. Yaşı. Deneyimi. Cinsiyeti. Ve özellikle de adı. Babasının yüzünden çektiği büyük sıkıntı. Bu hikâye onda

— Silinmez bir doğum lekesine dönüşmüştü.

Deversat onu koruyacak mıydı? Hayır. Sonuçta onu fazla tanımıyordu. Onun hakkında herkesin bildiği şeyi biliyordu: yüksek lisans sahibi, parlak, gözü yükseklerde bir kadın polis. Ama bir soruşturmanın bu tür niteliklere ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey kurt bir polisin tecrübesinin yerini dolduramazdı. Ama suç mahalline ilk giden olmasının sağladığı avantajı düşünerek toparlandı. Davayı alan oydu, başkası değil.

Yargıç ve istinabe olmadan hareket etmek için sekiz günü vardı. İstediğini sorgulamak için. Tatmin olana kadar araştırmak için. Yardımcılarını belirlemek veya ihtiyacı olan materyali temin etmek için. Aslında bu tür olasılıklar onu korkutuyordu. Böyle bir yetkiyi kullanabilecek miydi?

Sağa, Pasteur Caddesi'ne sapmadan önce dikiz aynasına baktı. TKPM koordinatörünün görüntüsü, Arap'ın çapkınca gülümsemesi düşüncelerini altüst etti. Yaptığı gafı ve kudurmuş gibi cep numarasını ona verişini yeniden düşündü. Ne aptallık!

Gülünç duruma mı düşmüştü? Bunun cevabını, o uzaklaşırken, Veronique Roy'un kıkır kıkır gülmesi vermişti.

Hareli manzaranın içinde bir ateş topu gibi parlayan kırmızı ışıkta yavaşladı, sonra yeşili beklemeden geçti. Tavan lambasını takmıştı, ancak siren kapalıydı. Karanlık balçığın içinde mavi bir fener.

Yeniden soruşturmasını düşünmeye çalıştı, ama başaramadı. Öfkelenmeye başlıyordu. Bu kendine duyduğu bir öfkeydi. Neden tüm bu heriflerin başına geçmek için bu kadar hevesli davranmıştı? Hep eksiklikten, hep arzu duymaktan korktuğu için... Aşkta da bu denli tutkulu olmak için ne yapabilirdi? Yalnızlığı bir hastalık halini almaya başlamıştı. Duygusal olan her şey onu aşırı etkiliyordu. Yolda âşıklar görüyor, boğazı düğümleniyordu. Bir filmde sevgililer öpüşüyor, gözleri doluyordu. Bir tanıdığı evleniyor, Lexomil içiyordu. Birbirlerine âşık insanlar görmeye katlanamıyordu. Kalbi en ufak uyarıya tepki veren bir apseye dönüşmüştü. Bu hastalığın adını biliyordu. Nevroz. Ve ona bir uzman gerekiyordu; bir psikiyatr. Ama yeniyetmeliğinden beri psikiyatrlar onu birçok kez dinlemişti. En ufak bir netice alınmamıştı.

Golf ünü katedralin alt tarafına park etti ve direksiyonuna sarılarak hıçkırıklara boğuldu. Birkaç dakika boyunca, fazla gözyaşlarını akıttı, bu ona acı vermesine rağmen rahatladı. Gözlerini kuruladı, burnunu sildi, kafasını toparladı. Bu halde karakola girmesi söz konusu olamazdı. Bir şef bekliyorlardı. Âciz bir kız değil.

Radyoyu kapattı ve bir Lexomil yuttu. İPod'unu çıkararak kulaklıklarını taktı. İlaç etkisini gösterene kadar biraz müzik dinleyecekti. Gabrielle'ın Rise'ı. Bob Dylan'ın bir sample'ından esinlenmiş, 2000'li yılların melankolik bir şarkısı. İlaç iç sıkıntısına karşı savaşı kazanırken anıları yüzeye çıkmaya başladı.

Hep böyle değildi. Sinirli. Değişken. Depresif. Eskiden örnek, çekici, kararlı bir genç kızdı. Durumundan, çekiciliğinden, geleceğinden emin. En önemli

şarap üreticileri tarafından hararetle istenen şarap uzmanı bir baba. Medoc'ta bir malikâne. Tivoli

Lisesi'nde hiç falsosuz tamamlanan lise eğitimi. 17 yaşında bakalorya. 18 yaşmda hukuk fakültesi. Plana göre, hukuk mastırını tamamlayacak, ardından da babası gibi, ailesinin yolunda devam edip şarap konusunda uzmanlaşmak için önoloji[9] fakültesine gidecekti. Mecburen.

20 yaşına kadar Anais, kimi zaman yoldan çıksa da kuralı asla ihlal etmemişti. Gençlik döneminin geçmesi gerekiyordu...

Bordeaux'lu büyük ailelere mensup oğlanların ve kızların bir araya geldiği abartılı partilere, en eşsiz şarapların –Ailenin kavına inmek yeterliydi– sarhoş olana kadar tüketildiği, yine aynı kişilerle düzenlenen gece eğlenceleri ekleniyordu. Bölgenin lüks gece kulüplerinde de Bordeaux'lu futbolcuların masasmda az macera yaşamamıştı.

Heyecanları olan bir kuşak değildi. Şarapla sarhoş olamayanlar kokainle kafayı buluyordu ya da tam tersini yapıyorlardı. Değerleri ve umutları bir dans pisti kadar düzdü. Bu şımank zengin çocuklarının hiçbirinin para kazanmak gibi bir amaçları yoktu, çünkü hepsinin zaten parası vardı. Bazen, bu zengin çocuklarının paralarını en ufak bir vicdan azabı duymadan tırtıklamak için bir dilenci, bir kaltak, bir fahişe olmayı yeğlediği anlar da oluyordu. O günlerde Anais de onlar gibiydi. Ve aynı yolu izliyordu – babasının yolunu.

Anais'in, tam bir Şilili olan annesi, onu doğurduktan birkaç ay sonra aklını kaçırmıştı, o sıralarda Santiago'daydılar. Babası Jean-Claude Chatelet, Fransa'da artık nadiren rastlanan, ancak And Dağları'nın eteklerinde çok yaygın olan bir üzüm çeşidinin, Carmenere'in geliştirilmesinde çalışıyordu. Karısını tedavi ettirmek için, kolayca iş bulacağı Gironde'a, baba topraklarına dönmeye karar vermişti.

Bu tablo içindeki tek çatlak, bu aklını kaçırmış anne ile onun tedavi gördüğü Tauriac Enstitüsü'ne her hafta yapılan ziyaretti.

Anais'in onunla ilgili anıları çok pusluydu: Küçük kız parkta sarı düğünçiçeği toplarken, babası, Anais'i asla kabullenmemiş sessiz bir kadınla yürüyüşler

yapıyordu. Kadın, akıl sağlığına kavuşamadan Anais sekiz yaşındayken ölmüştü.

Bundan sonra da hayatla uyum içindeydi. Babası, işinin yanı sıra taparcasına sevdiği kızının eğitimiyle yakından ilgileniyordu ve o da buna karşılık kendini, babasının bütün beklentilerine cevap vermeye adamıştı. Bir şekilde birlikte yaşıyorlardı, ama Anais'in o dönemle ilgili sıkıcı, anormal veya iz bırakan en ufak bir anısı bile yoktu. Baba sadece onun mutluluğunu istiyordu ve o da sadece standartlar içinde bir mutluluk için can atıyordu. Sınıfının birincisi ve binicilikte şampiyondu.

2002.

Skandalin patlak verdiği yıldı.

21 yaşındaydı. Bir anda, çevresindeki dünya değişmişti. Gazeteler. Söylentiler. Bakışlar. Ona bakıyorlardı. Ona sorular soruyorlardı. Cevap veremiyordu. Bu, fiziksel olarak imkânsızdı. Sesini kaybetmişti. Yaklaşık üç ay boyunca tek kelime bile konuşamadı. Doktorlara göre bu durum tamamen psikosomatikti.

İlk önce babasının malikânesini terk etti. Giysilerini yaktı. Babasının hediyesi olan ata elveda dedi; mümkün olsa onu bir kurşunla öldürebilirdi. Arkadaşlarına sırtını döndü. Yaldızlı gençliğine bir el hareketi yaptı. Artık görgü kurallarına uygun davranmak söz konusu değildi. Özellikle de babasıyla en ufak bir ilişki bile söz konusu olamazdı.

2003.

Hukuk mastırını tamamladı. Krav-Maga, kick box gibi dövüş sporlarıyla ilgilendi. Atıcılık sporuna başladı. Bundan böyle polis olmak istiyordu. Kendini doğruyu, gerçeği bulmaya adamak. Doğduğu andan itibaren hayatını, ruhunu, kanını kirletmiş olan o yalan dolu yılları temizlemek.

2004.

UPYO (Ulusal Polis Yüksekokulu), Cannes-Ğcluse. On sekiz ay süren bir eğitim-öğretim dönemi. Yargılama usulleri. Soruşturma yöntemleri. Sosyal

ilişkiler... Dönem birincisi olan Anais istediği yere atanabilirdi. Ama o, Orleans'da bir karakol görevinde karar kıldı, kaldırımları arşınlamak istiyordu. Sonra Bordeaux'yu, skandalın patlak verdiği, adının çirkefin içine sürüklendiği şehri istedi. Kimse onun bu seçimine anlam veremedi. Oysa çok basitti. Onlara, onlardan korkmadığını göstermek istiyordu. Ve ona, artık adaletin ve doğrunun yanında olduğunu göstermek.

Fiziksel olarak da aynı Anais değildi. Saçlarını kestirmişti. Sadece kot ve kanvas pantolonlar, deri ceketler ve Ranger'lar giyiyordu. Vücudu bir atletinki gibiydi: Ufak tefek, ancak kaslı ve çevik bir beden. Konuşma tarzı, kelimeleri, ses tonu sertleşmişti. Bununla beraber, tüm gayretine rağmen, bembeyaz tenli, şaşkın bakışlı iri gözleri olan, bir peri masalından çıkmış gibi duran kırılgan kız halini sürdürüyordu. Olsun. Bebek görünümlü bir asayiş şube komiserinden kim çekinirdi?

Erkeklere gelince, Bordeaux'ya döner dönmez Anais içinden çıkılması güç bir arayışa atılmıştı. Afacan küçük bir kız görünümüne rağmen, ona destek olacak sağlam bir omuz arıyordu. Onu sıcak tutacak kaslı bir beden, iki yıl sonra, hâlâ aradığını bulamamıştı. Şık gece toplantılarına katıldığı yıllarda soğuk bir çekiciliğe, ulaşılmaz "Yahudi prenses" görüntüsüne sahip olan Anais artık hiçbir erkeği cezbetmiyordu. Ve olur da bir aday ağına düşerse, onu elinde tutmayı başaramıyordu.

Bunun sebebi tutumu muydu? Yoksa konuşma tarzının, sinirli tavırlarının, bakışlarının ele verdiği nevrozları mıydı? Ya da onları korkutan mesleği miydi? Bu soruları kendine sorduğunda cevabı omuzlarını silkmek oluyordu. Ne olursa olsun değişmek için çok geçti. Bekâretini kaybeder gibi kadınlığını kaybetmişti. Geri dönüş umudu yoktu.

Şimdi Meetic[10]dönemindeydi.

Üç ay boktan tanışmalar, boş gevezelikler, saçmalıklarla geçmişti. Sonuçsuz ve daima aşağılayıcı. Her hikâyeden biraz daha yıpranmış, erkek acımasızlığının altında biraz daha ezilmiş olarak çıkıyordu. Arkadaş arıyordu, düşman biçiyordu. Romantik bir filmin ardında koşuyordu. Ona gerilim filmi sunuyorlardı.

Başını kaldırdı. Gözyaşları kurumuştu. Şimdi Nine Inch Nails'in Right Where

it Belongs'u çalıyordu. Sisin içinden katedralin gargoyleleri onu gözlüyordu. Bu taştan yaratıklar, onu gözleyen, yalanlarla kandıran, siperlerinin ardına gizlenmiş o erkekleri hatırlatıyordu ona. Aslında pizza dağıtıcısı olan tıp öğrencileri. İşsizlik maaşıyla geçinen şirket sahipleri. Karısı üçüncü çocuğu beklerken ruh ikizini arayan bekârlar.

Gargoyle'ler.

İblisler.

Hainler...

Kontak anahtarını çevirdi. Lexomil etkisini göstermişti. Ama öfkesi daha da artmıştı, onunla birlikte kini de. Duyguları onu herhangi bir ilaçtan çok daha fazla uyarıyordu.

Yola çıkınca, aklına gecenin en önemli olayı geldi. Onun şehrinde, bir adam masum birini öldürmüş ve kafasına bir boğa kellesi geçirmişti. Fingirdek kaygılarını düşününce kendini gülünç hissetti. Bordeaux sokaklarında bir katilin dolaştığını düşününce ise kafayı yemiş olduğunu.

Dişlerini sıkarak François de Sourdis Sokağı'na yöneldi. İlk kez gecesi boşa gitmemişti. Elinde bir ceset vardı.

Bu her zaman, canlı bir salağa sahip olmaktan çok daha iyiydi.

9

— Dün bana soyadının Mischell olduğunu söyledin.

— Doğru. Pascal Mischell.

Freire adı not etti. Doğru veya yanlış, yeni bir bilgiydi. Hipnoz altındayken kovboyun bilinçaltına girmekte hiç zorluk çekmemişti. Amnezi onun dış dünyayla bağlantısını kesmesini sağlıyordu. Ayrıca başka bir etken daha vardı: psikiyatra duyduğu güven.

Güven olmadan gevşeme olmazdı, gevşeme olmadan da hipnoz.

— Nerede oturduğunu biliyor musun?

— Hayır.

— Düşün.

İriyarı adam sandalyesinde dimdik oturuyordu, elleri uyluklarınm üstündeydi, başında da her zamanki şapkası vardı. Freire seansı konsültasyon bölümündeki ofisinde yapmayı tercih etmişti. Günlerden pazardı, rahatsız edilmemek için ideal bir yerdi. Storlan indirmiş, kapıyı kilitlemişti. Alacakaranlık odaya sessizlik hâkimdi.

Saat sabahın dokuzuydu.

— Sanırım... Evet, şehrin adını biliyorum, Audenge.

— Bu şehir nerede?

— Arcachon Havzası'nda.

Freire not etti.

— Mesleğin?

Mischell hemen cevap vermedi. Alnında, kovboy şapkasının hemen altındaki çizgiler düşünceli bir şekilde kırıştı.

— Tuğlalar görüyorum.

— İnşaat tuğlaları mı?

— Evet. Onları kaldırıyor, yerlerine koyuyorum.

Adam bir kör gibi, gözleri kapalı, aynı hareketleri yapıyordu.

Freire adamın ellerinin üstünde ve tırnaklarının altında bulunan toz zerreciklerini düşündü. Kiremit tozu.

— İnşaatta mı çalışıyorsun?

— Duvarcı ustasıyım.

— Nerede çalışıyorsun?

— Ben... Sanırım... Şu an Cap-Ferret'deki bir şantiyede.

Freire yazmaya devam ediyordu. Bu bilgilere körü körüne inanmıyordu. Mischell'in belleği gerçeği saptırabilirdi. Veya tamamen kurmaca öğeler yaratabilirdi. Bu bilgiler daha ziyade ipuçlarıydı. Araştırmaya bir yön verebilirdi. Her şeyi teyit etmek gerekiyor.

Yazmayı bıraktı ve bekledi. Sorulara boğma. Ofisin atmosferine göre davran. Onun bile uykusu gelmişti. İriyarı adam artık konuşmuyordu.

— Patronunun adı, dedi sonunda Mathias, hatırlıyor musun?

— Thibaudier.

— Harf harf söyleyebilir misin?

Mischell hiç tereddüt etmeden söyleneni yaptı.

— Başka bir şey hatırlamıyor musun?

Bir an suskunluktan sonra Mischell konuştu:

— Kumul. Şantiyeden Pilat Kumulu görünüyor...

Her cevap bir eskizi tamamlayan kurşunkalem darbesi gibiydi.

— Evli misin?

Yeniden suskunluk.

— Evli değilim, hayır... Bir hanım arkadaşım var.

— Adı ne?

— Helene. Helene Auffert.

Bu adı da harf harf ona tekrarlattırdıktan sonra Freire vites büyüttü:

— Ne iş yapıyor?

— Belediyede sekreter.

— Sizin kasabanın belediyesinde mi? Audenge belediyesinde?

Mischell eliyle yüzünü sıvazladı. Eli titriyordu.

— Ben... Ben bilmiyorum...

Freire seansı bitirmeye karar verdi. Yarın başka bir seans daha yapacaktı. İşığa doğru kendine bir yol açmaya başlayan belleğin ritmine saygı göstermek gerekiyordu.

Birkaç kelimeyle Mischell'i telkin durumundan çıkardı, sonra storları açtı. Güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırdı ve göz çukurunun dibinde ağrıya neden oldu. Bordeaux'nun üzerindeki sis dağılmıştı. Artık tüm şehrin hâkimi kış güneşiydi. Bir kartopu gibi beyaz ve soğuk. Freire bunu, hafızasını kaybetmiş adamla ilgili çalışması açısından hayra yordu.

— Kendini nasıl hissediyorsun?

Kovboy kımıldamıyordu. Üzerinde hastane tarafından verilmiş, pantolonuyla aynı renkte bez bir ceket vardı. Yarı pijama, yarı tutuklu kıyafeti. Freire başını salladı. Hastalara bir örnek üniforma giydirilmesine karşıydı.

— İyi, dedi Mischell.

— Konuşmalarımızı hatırlıyor musun?

— Şöyle böyle. Önemli şeyler söyledim mi?

Psikiyatr, her zamanki yöntemlere başvurarak, ancak aldığı bilgileri yüksek sesle tekrarlamadan ihtiyatla cevap verdi. Öncelikle onları teyit etmeliydi. Çalışma masasına oturdu ve doğrudan Mischell'in gözlerinin içine baktı. Birkaç yatıştırıcı sözcükten sonra ona uykuları hakkında sorular sordu.

— Hâlâ aynı rüyayı görüyorum.

— Güneş?

— Güneş, evet. Ve gölge.

Ya o, o hangi rüyayı görmüştü? Siyah giyinmiş adamlar olayından sonra, uçuruma yuvarlanan bir taş gibi o da bir çılgınlığın içine yuvarlanmıştı. Üstündeki kıyafetle salondaki kanepede uyumuştu. Kendi evinde bir evsiz gibi yaşamaya başlamıştı.

Ayağa kalktı ve hâlâ oturmakta olan iriyarı adamın etrafında bir tur attı:

— Gardaki o geceyi... hatırlamaya çalıştın mı?

— Elbette. Hiçbir şey aklıma gelmiyor.

Freire adamın arkasında yürümeye devam ediyordu. Bu hareketinin tehditkâr, baskıcı bir yanı olduğunun bilincindeydi; tutuklusunu sorgulayan bir polis gibiydi.

— Bir ayrıntı bile yok mu?

— Yok.

— İngiliz anahtarı? Rehber?

Mischell birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde sinirsel tikler belirdi.

— Hiç. Hiçbir şey bilmiyorum.

Psikiyatr yeniden masasına döndü. Bu kez adamda bir direnç hissediyordu. Korkmuştu. Hatırlamaktan duyulan bir korku.

Freire ona dostça gülümsedi. Bu, bir yatıştırma, sakinleştirme hareketiydi. Bu hastaya karşı yeterince ihtiyatlı davranmıyordu.

Belleği, katlandıkça yırtılabilecek buruşuk bir kâğıt gibiydi.

— Bugünlük burada kesiyoruz.

— Hayır. Size babamdan söz etmek istiyorum.

Bellek makinesi yeniden çalışmaya başlamıştı. Hipnozla veya hipnozsuz. Freire defterini aldı.

— Seni dinliyorum.

— O öldü. İki yıl oluyor. Bir duvarcı ustasıydı. Benim gibi. Sana işimin bu olduğunu söyledim mi?

— Evet.

— Onu çok severdim.

— Nerede oturuyordu?

— Marsac. Arcachon Havzası'nda bir köy.

— Ya annen?

Adam hemen cevap vermedi, başını çevirdi. Gözleri sanki pencerenin soğuk ışığında cevabı arıyordu.

— Tütün mamulleri de satan bir barı vardı, dedi sonunda.

Marsac'ın ana caddesinde. O da öldü, geçen yıl. Babamdan hemen sonra.

— Ayrıntıları hatırlıyor musun?

— Hayır.

— Kardeşlerin var mı?

— Ben... (Mischell tereddüt etti.) Bilmiyorum.

Freire ayağa kalktı. Bu kez görüşmeyi bitirmenin zamanı gelmişti. Bir hastabakıcı çağırdı ve Mischell için bir müsekkin yazdı.

Her şeyden önce istirahat.

Yalnız kalınca saatine baktı. Ona geliyordu. Acil servis nöbeti 13.00'te başlıyordu. Evine dönebilirdi, ama ne yararı vardı?

Viziteye çıkmayı tercih ederdi. Sonra buraya döner ve Pascal Mischell'le ilgili yeni bilgileri teyit ederdi. Koridora çıkınca bir gerçeğin farkına vardı. Burada, ihtisas hastanesinde yaşamayı tercih ediyordu. Güvenlik içinde. Tıpkı hastaları gibi.

10

— Kafasını düzeltebilmek için elimden geleni yaptım.

— Görüyorum.

Saat sabahın 10'uydu. Anais Chatelet ofisindeki kanepede ancak iki saat uyumuştu. Telefonunu omzu ile kulağının arasına sıkıştırmış, bilgisayar ekranında Saint-Jean Garı'nda bulunan kurbanın suratından geri kalanlara bakıyordu. Ezilmiş bir burun. Kırılmış kaş kemerleri. Soldakine oranla, ekseninden birkaç santimetre sapmış çökük sağ göz. Şişmiş dudakların arasından görülen kırılmış dişler.

Yara izleriyle dolu, üstünkörü onarılmış, asimetrik bir yüz.

Adli Tabip Longo, kurbanın kimliğinin saptanması amacıyla ona fotoğrafı yollamış ve ardından hemen onu aramıştı.

— Öncelikle yüzdeki kırıklara boğanın kellesi sebep olmuş. Katil hayvanın başının içini oymuş. Beynine kadar kelleyi tamamen boşaltmış, sonra bu berbat şeyi bir kar başlığı gibi onun kafasına geçirmiş. Hayvanın boyun omurları ve kaslarından, dokulardan geri kalan şeyler çocuğun yüzünü pestil gibi ezmiş.

Çocuk. Kelime buydu. Yirmili yaşlarda olmalıydı. Baştan savma kesilmiş, kapkara boyanmış saçlar. Kuşkusuz gotik stil. Parmak izleri ulusal veri tabanında araştırılmış, sonuç alınamamıştı.

Adam ne hapse girmiş ne de gözaltına alınmıştı. UOPlTS'ye (Ulusal Otomatik Parmak İzi Tespit Sistemi) gelince, oradan adamın parmak izlerini teyit etmek zaman alırdı.

— Ölümüne bu mu sebep olmuş?

— Hayır. Daha önce ölmüş.

— Nasıl?

— İçgüdülerim iyidir. Aşırı doz. Sabahın ilk saatlerinde toksikoloji tahlillerini aldım. Adamımızın kanında yaklaşık iki gram eroin saptandı.

— Ölümüne bunun yol açtığından emin misin?

— Kimse böyle bir doza dayanamaz. Sana, neredeyse saf eroinden bahsediyorum. Ayrıca bedeninde başka yara izi yoktu.

Anais yazmayı bıraktı:

— "Neredeyse saf'tan kastın ne?

— Diyelim ki yüzde 80.

Anais uyuşturucu âlemini biliyordu. İle-de-France için uyuşturucu kavşağı olan Orleans'da her şeyi öğrenmişti. Böyle bir eroinin hiçbir uyuşturucu pazarında satılmayacağını biliyordu. Ve özellikle de Bordeaux'da.

— Toksikoloji tahlilleri bize mal hakkında başka bilgi vermiyor mu?

— Torbacının adı ve adresi gibi mi?

Anais bu laf çaktırmaya cevap vermedi.

— Bir şey kesin, diye devam etti Longo. Kurbanımız bir uyuşturucu bağımlısı. Sana kolunu gösterdim. Ellerinde de iğne izleri var. Kemiklerin ve kıkırdakların durumundan dolayı burun boşluklarını kontrol edemedim, ama doğrulamama gerek yok. Adamımız eroine aşina biri. Bileşimini bilse asla bu tür bir malı kendine enjekte etmezdi.

Aşırı doz hep kazara olurdu. Bağımlılar daima kırmızı çizgiyle flört eder, ama hayatta kalma içgüdüsü onların bu çizgiyi aşmasına mâni olurdu. Öyleyse kurbana, risklerini belirtmeden bir zehir satmışlardı veya vermişlerdi.

— Herif boğulmuş, diye konuşmasını sürdürdü adli tabip. Tüm belirtiler bunu gösteriyor. Tam bir AAÖ.

— Bir ne?

— Akut akciğer ödemi. Eroinin etkisiyle beyin oksijensiz kalmış ve gözbebekleri küçülmüş. Ayrıca ağzının içinde pembemsi köpük de buldum. Boğulurken tükürmeye çalıştığı kan plazması. Kalbi ise patlayacak hale gelmiş.

— Ölüm zamanı hakkında bir şey söyleyebiliyor musun?

— Dün gece değil, önceki gece ölmüş. Ancak saatini tam olarak söyleyemem.

— Neden gece?

— Başka bir fikrin mi var?

Anais yirmi dört saat önce başlayan ve tüm gün süren sisi düşündü. Katil herhangi bir zamanda harekete geçmiş olabilirdi, ama cesedi taşımak için en uygun zaman geceydi. Aklına Gece ve Sis geldi. Nacht und Nebel. Alain Resnais'nin bir filmi. Alman toplama kampları hakkında yapılmış en ürkütücü film: "Bu kapılar sadece bir kez geçilmek için yapılmıştır." Bu filmi her izlediğinde, yani sık sık, aklına babası geliyordu.

— Tuhaf bir şey daha var, diye ekledi adli tabip.

— Ne?

— Kanının eksilmiş olduğunu sanıyorum. Ceset anormal derecede solgun. Başka ayrıntılar dikkatimi çekti. Gözkapaklarının mukozası, dudaklar, tırnaklar; hepsinde kansızlığa bağlı aynı solgunluk var.

— Bana yara izi olmadığını söyledin.

— Doğru. Katilin kurbandan bir veya iki litre kan aldığını düşünüyorum. Son iğne izlerinin arasında, ölüme sebep olan enjeksiyonun da izi olabilir, ama bu izler aynı zamanda kurbandan kan alındığını da gösterebilir.

— Kan hayattayken mi alınmış?

— Tabii. Öldükten sonra kan almak imkânsızdır.

Anais ayrıntıyı not etti. Bir vampir mi?

— Başka bir şey var mı?

— Eski yaralar. Çoğu kötü kabuk bağlamış yara izleri. Ayrıca çektiğim röntgenlerde çocukluk dönemine ait bazı kırıklar da tespit ettim. Sana daha önce de söyledim: Bana göre, bu adam bir evsiz. Çocukken çok dayak yemiş biri.

Anais'in gözünün önüne adamın çok zayıf, dövmelerle kaplı bedeni geldi. Aynı fikirdeydi. Bu varsayımı destekleyen başka bir şey daha vardı: Bu eşkâle uyan bir adam hakkında herhangi bir arama ilanı yoktu. Ya adam başka bir yerden geliyordu ya da kimse eksikliğini hissetmiyordu...

— Bu konuyla ilgili başka ipuçları buldun mu?

— Çok. Öncelikle ceset çok kirliydi.

— Bunu bana olay mahallinde de söylemiştin.

— Ben sana süreğen bir kirden söz ediyorum. Temizlemek için çamaşır suyu kullanmak zorunda kaldık. Eller de çok yıpranmış. Yüzü de kıpkırmızı, açık havada yaşadığını gösteriyor. Ayrıca pire ısırıkları da gözüme çarptı. Bitleri ve uyuzu saymıyorum bile. Morgda ceset hâlâ kımıldıyordu.

Anais, Longo'nun esprisini anladığından emin değildi. Onu, otopsi salonunda, parlak lambaların altında, elinde ses kayıt cihazıyla cesedin etrafında dolanırken hayal ediyordu. Ellili yaşlarda, kır saçlı, duygularını belli etmeyen, anlaşılması güç biriydi.

— İç organları da, diye devam etti adli tabip, aynı durumda. Karaciğer sirozun eşiğinde. Bu kadar genç biri için umutsuz bir durum.

— Aynı zamanda alkolik mi?

— Bana kalırsa, daha ziyade hepatit C. Tahlil sonuçları gelince öğreneceğiz. Başka hastalıkları da olduğunu düşünüyorum. Yaşasaydı bu adam kırkını zor

görürdü.

Anais dolaylı da olsa katil hakkında sonuca varmıştı bile. Evsizleri öldüren bir katil. Öfkesini, kimsenin istemediği insanlardan çıkaran, çılgın ritüelleri olan bir cani. Kollarının, bacaklarının karıncalandığını hissetti. Çok kısa sürede iyi iş çıkarmıştı. Katilin sabıkası olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yine de emin olduğu bir şey vardı: Minotauros onun ilk kurbanıysa da, son kurbanı olmayacaktı.

— Cinsel ilişki olduğuna dair bir şey var mı? Tecavüze uğramış mı?

— Yok. Ne sperm kalıntısı ne de anal bir lezyon.

— Öldürülmeden önceki son saatleriyle ilgili bir şeylerin var mı?

— Yemek yediğini biliyoruz. Yengeçli surimi. Tavuklu börek. McDonald's artıkları. Özet olarak ne bulduysa yemiş. Adam şüphesiz çöp kutularından besleniyormuş. Ancak kesin olan bir şey var, son yemeğinde epey içmiş. Kanındaki alkol oranı 2,4. Öldürücü vuruşu yapmadan önce adamakıllı sarhoşmuş.

Anais iki kişilik bir yemek düşünmeye çalıştı, katil ve kurbanı, birayla ıslatılan bir yemek ve ardından daha önemü konular şırınga ve uyuşturucu. Hayır. Başka bir şey hayal etti. Katil genç adamı şölen yemeğinden sonra yakalamıştı. Onu "dünyanın en iyi eroini"nin tadına bakmaya ikna etmişti...

— Katil hakkında bana ne söyleyebilirsin? diye sordu Anais.

— Pek fazla bir şey yok. Kurbanının hiçbir yerini kesmemiş. Sadece kafasına o koca kelleyi geçirmekle yetinmiş. Fikrimi sorarsan, ruhu buz gibi. Düzenli. Dikkatli ve titiz, kendini tamamen işine vakfediyor.

— Neden "düzenli"?

— Bir ayrıntı dikkatimi çekti. Kurbanın burun kanatlarında, dudakların birleşme yerlerinde, sağ köprücükkemiğinin üstünde ve göbeğin her iki yanında küçük delik izleri var.

— Bu ne anlama geliyor?

— Piercing izleri. Katil onları çıkarmış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kurbanının üstünde metal istemiyor sanırım. Tekrar ediyorum: Karşımızda bir psikopat var. Bir yılan kadar soğuk.

— Sana göre, olay nasıl oldu?

— Kuralı biliyorsun: Adli tabip varsayımlarda bulunamaz.

Anais derin bir iç çekti. Longo'nun konuşmak için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

— Hadi, bir diva gibi nazlanma.

Adli tabip derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı:

— Her şeyin önceki gece olduğunu söyleyebilirim. Katil kurbanına akşam saatlerinde yaklaştı. Ya onu nerede bulacağını biliyordu ya da seçimini o anda yaptı; onu küçük bir kahvede, bir eğlencede, evsizler tarafından işgal edilmiş bir binada veya sadece sokakta gördü. Her halükârda kurbanının bir bağımlı olduğunu biliyordu. Onu altın vuruşu yapmaya ikna etmiş olmalı. Onu ıssız bir köşeye götürdü ve öldürücü şırıngayı onun için hazırladı. Önce veya sonra ondan kan aldı. Kanın eroinle kirlenmemesi için bunu önce yapmış olmalı. Ama tam olarak bilemeyiz tabii...

Anais zihninde tüm bunlara başka bir ayrıntı daha ekledi. Kurban katilini tanıyordu. Kafası duman olmuş bir bağımlı bile tanımadığı birinin ona şırınga hazırlamasına izin vermezdi. Minotauros celladına güvenmişti. Torbacılarını araştır. Veya son günlerde birlikte takıldığı arkadaşlarını.

Başka bir şey daha vardı: Ona uyuşturucuyu ikram etmişlerdi. Kurban, gramı 150 avrodan fazla olan eroinin parasını ödeyemezdi.

— Teşekkürler Michel. Raporu ne zaman alabilirim?

— Yarın sabah.

— Ne?

— Bugün pazar. Geceyi bu cesedin başında geçirdim ve sence bir mahsuru yoksa çocuklarıma kruvasan götürmek istiyorum.

Anais kurbanın yara bere dolu suratına bakıyordu. Kendisi bu pazar gününü, korku filmlerinden fırlamış gibi görünen bu suratla, evsizleri ve torbacıları sorgulamakla geçirecekti. Gözleri doldu. Telefonu kapat.

— Bana hemen cesedin fotoğraflarını yolla.

— Peki kafayı ne yapayım?

— Kafa mı?

— Boğanın kafası. Onu kime yollayayım?

— Bir ön rapor hazırla. Katilin onu kesme ve içini boşaltma şekliyle ilgili bilgi ver.

— Hayvanlar benim alanım değil, dedi Longo küçümseyerek.

Bir veteriner çağırmak gerekiyor. Ya da Paris'teki kasap okuluna haber vermek.

— Veterineri sen bul, diye bağırdı Anais. Bu kelle senin cesedinin bir parçası, yani senin dosyanın.

— Pazar günü mü? Bu, saatlerimi alır!

Doktorun aile kahvaltısının suya düştüğünü hayal ederek acımasızca cevap verdi:

— Başının çaresine bak. Hepimiz aynı gemideyiz.

11

Anais, Le Coz ile ekibindeki diğer adamları ofisine toplantıya çağırdı. Onları beklerken gözleriyle çevresini kuşatan dekoru taradı. Nispeten geniş olan odası polis merkezinin birinci katındaydı. François de Sourdis Sokağı'na bakan bir penceresi vardı. Bir diğeri de koridora bakıyordu. Bu içteki pencereye, meraklı gözlerden korunmak için bir stor takılmıştı. Anais storu hiç kapatmazdı. Karakolun hareketliliğiyle iç içe olmayı tercih ediyordu.

Şu an karakola alışılmadık bir sükûnet hâkimdi –pazar sabahının sessizliği. Anais sadece giriş katından gelen belli belirsiz bir uğultu duyuyordu. Ayılmaları için gece hücrelere kapatılmış olanlar evlerine yollanıyordu. Nöbetçi savcı gece gözaltına alınmış olanların serbest bırakılmasına izin vermişti: ehliyetsiz şoför müsveddeleri, birkaç gram ot veya kokain bulundurmaktan gözaltına alınmış gençler, diskotek kavgacıları. Akvaryumda toplanmış cumartesi gecesi hasadı.

E-postalarına baktı. Longo istediği fotoğrafları PDF formatmda göndermişti. Hepsini yazıcıya yolladı, sonra kahve almak için koridora çıktı. Döndüğünde bir dizi iç karartıcı fotoğraf onu bekliyordu.

Büyük bir dikkatle kurbanın dövmelerini inceledi: bir Kelt haçı, bir Maori freski, güllerden oluşan bir taçla çevrili bir yılan. Adamın seçici zevkleri vardı. Son fotoğrafı eline aldı; boğanın kellesi, bir kasap tezgâhı gibi otopsi masasının üstüne konmuştu. Burun deliklerinde bir tek maydanoz eksikti. Longo'nun espri anlayışı mıydı, bilmiyordu. Yoksa bir kışkırtma mı? Ama bu resmi gördüğü için memnundu. Resimde, katilin deliliği güçlü bir şekilde görülüyordu. Çılgınlığının, öfkesinin bir tür hayvani tecessümü.

Geniş burun delikleri, kocaman boynuzlar, genlerinden gelen hararetle kömürleşmiş gibi duran kapkara deri... Siyah bir cilayla kaplı gibi görünen iri gözleri, ölmüş olmasına rağmen, soğuğa rağmen, bakım çukurunun dibinde saatlerce kalmış olmasına rağmen parlıyordu.

Hâlâ ayakta duran Anais fotoğrafları bıraktı ve kahvesinden birkaç yudum aldı. Karnı gurulduyordu. Saatlerden beri bir şey yememişti. Belki de

günlerden beri. Gecenin kalan kısmını, son günlerde Eski Yunan mitolojisine veya hayvan kesmeye meraklı bir kaçığın serbest bırakılıp bırakılmadığını öğrenmek için hapishaneleri ve psikiyatri enstitülerini aramakla geçirmişti. Sadece uyku sersemi gardiyanlarla konuşabilmişti. Daha sonra yeniden denemek gerekiyordu.

Rosny'deki Jandarma Kriminal Enstitüsü ile Fransa'da işlenmiş bütün suçların kaydının tutulduğu Jandarma Adli Araştırma ve Dokümantasyon Teknik Servisi'ni de aramıştı. Ama bir netice alamamıştı. Pazar günü, sabahın beşinde, gerçekten de konuşacak kimse yoktu.

Ardından internette Minotauros efsanesini araştırmıştı. Herkes gibi bu efsaneyi ana hatlarıyla biliyordu. Ayrıntılar için hafızasını tazelemeye ihtiyacı vardı.

Her şey yaratığın babası Minos'un hikâyesiyle başlıyordu.

Tanrıların tanrısı Zeus ile bir ölümlü olan Europa'nın oğlu Minos, Girit kralı tarafından evlat edinilmiş, sonra da adanın hükümdarı olmuştu. Tanrılarla olan yakınlığını ispatlamak için de

Deniz Tanrısı Poseidon'dan bir dilek dilemiş, denizden görkemli bir boğa çıkarmasını istemişti. Poseidon da, hayvanı daha sonra kendisine kurban etmesi koşuluyla bunu kabul etmişti. Ama Minos sözünü tutmamıştı. Hayvanın güzelliğine vurulmuş, onu kurban etmemiş ve sürülerinin arasına damızlık olarak göndermişti.

Buna çok öfkelenen Poseidon da, Minos'un karısı Pasiphae'nin hayvana büyük bir aşkla tutulmasını sağlamıştı. Pasiphae hayvanla birleşmiş ve boğa başlı, insan bedenli bir yaratık doğurmuştu: Minotauros. Minos bu yasak meyveyi gizlemek için, mimarı Daidalos'a Labyrinthos Sarayı'nı yaptırmış ve yaratığı oraya kapatmıştı.

Daha sonra Minos Atina savaşını kazanmış ve Atina hükümdarım, Minotauros'a kurban olarak sunulmak üzere her yıl yedi delikanlı ile yedi genç kız göndermeye zorlamıştı. Kral bu korkunç haraca, oğlu Theseus yaratığı öldürmek için bu kervana katılmaya karar verene kadar boyun eğmişti. Theseus, Minos'un kızlarından Ariadne'nin yardımıyla Minotauros'u

öldürmeyi, sonra da labirentten çıkış yolunu bulmayı başarmıştı.

Anais'in önsezisine göre, kurban hem mitolojik canavarın hem de onun kurbanlarının –ölüme yollanan genç insanlar– simgesiydi. Boğa kellesiyle yüzü parçalanmış bu adam, sembolik olarak Minotauros tarafından öldürülmüştü.

Yeniden masasına oturdu ve gerindi. Somut olaya dönmek için kafasından bu mitolojik efsaneyi –teoriyi– uzaklaştırdı. Yüzde 80 saf eroin. Bu çok önemli bir ipucuydu.

Anıları düşüncelerine üstün geldi. Orleans Asayiş Şube Bölge

Müdürlüğü'nde göreve başladığında, soruşturmalarının ana konusunun uyuşturucu olacağını anlamış ve küçük bir kişisel staj yapmaya karar vermişti. Bir hafta izin almış, polis kimliğini ve silahını çekmeceye koyarak Hollanda'ya gitmişti.

Amsterdam'ın banliyösünde torbacılarla buluşmuştu. Bunlar, üzerinde kolayca çizgi oluşturulması için, cam bir sehpadan başka mobilyası olmayan evler kiralayan heriflerdi. Onların önünde birkaç çizgiyi de burnuna çekmişti. Ayrıca plastik torba içine sıkıştırılarak paketlenmiş taş halinde kokain de istemişti. Sonra tuvalete gitmiş ve sosis biçimdeki torbayı makatına yerleştirmişti.

Ülkelerine dönmeden önce herkesin yaptığı gibi.

Bu şekilde, zehri kıçında hissederek yolculuk yapmıştı. Böylece, gerçekten de mesleğiyle bütünleşme duygusunu tatmıştı.

Ortama sızmıyordu, onun içine işleyen ortamdı... Kimseyi tutuklamamıştı, bu topraklarda hiçbir yetkisi yoktu. Sadece onlar gibi yaşamıştı. Ve bir karar almıştı. Bundan böyle mesleğini bu şekilde icra edecekti, iliklerinde hissederek. Hayatı sadece bu olacaktı.

Kapısı vuruldu.

Ardından da dört adam paldır küldür odasına daldı. Le Coz, kravatıyla iki

dirhem bir çekirdekti, pazar ayinine gider gibi. Jaffar, onun tam tersiydi: bir karış sakal, kirpi gibi saçlar, bir evsiz gibi buruş buruş giysiler. Conante, kabanı ve kelleşmeye başlayan kafasıyla o denli sıradan görünüyordu ki, bu onun için bir avantaja dönüşüyordu. Herkesin "Zak" diye çağırdığı Zakraoui, başında küçük şapkasıyla hüzünlü bir palyaço gibi görünüyordu ama dudaklarındaki kıvrımın oldukça ürkütücü bir görüntüsü vardı –Ünlü Tunus gülümsemesi. Dört silahşörler. Biri hepsi için, hepsi Anais için...

Çoğalttığı resmi dağıttı ve etkisini göstermesi için bekledi. Le Coz yüzünü buruşturdu. Jaffar gülümsedi. Conante aptalca bir edayla başını salladı. Zak kuşkulu bir tavırla şapkasının dar kenarıyla oynadı. Anais stratejisini açıkladı. Katilin kimliğini saptamak yerine, cesedin kimliğini saptayacaklardı.

— Bununla mı? diye sordu Jaffar, elindeki resmi sallayarak.

Anais adli tabiple yaptığı konuşmayı özetledi. Öldürücü vuruş. Uyuşturucunun mükemmel kalitesi. Ve öncelikle de kurbanın bir evsiz olması. Tüm bu veriler araştırma alanını daraltıyordu.

— Jaffar, sen evsizlerle ilgilen. Hangi semtlerde yaşadıklarını biliyoruz, değil mi?

— Çok var.

— Saç kesimi ve yaşı göz önüne alınırsa, adamımız bir varoş evsizinden ziyade, marjinal takılan biriymiş. Tekno– Müzik konserlerini, müzik festivallerini takip edecek tipte biri.

— O halde Victor– Hugo Caddesi'ne, Sainte-Catherine Sokağı'na, General Sarrail Meydanı'na, Gambetta Meydanı ile Saint-Projet Meydanı'na bakmamız gerekiyor.

— Garı unutma. Önce oraya git.

Jaffar başıyla onayladı.

— Tüm buraları dolaştıktan sonra kiliselere, ATM kabinlerine, terk edilmiş binalara da bak. Elindeki fotoğrafı bulabildiğin tüm punklara, evsizlere,

dilenen sokak soytarılarına göster. Ayrıca sığınma evlerini, hastaneleri, sosyal yardım kuruluşlarını ziyaret et. Yani tüm dernekleri. Jaffar, fotoğraftaki parçalanmış surata bakarak sakalını kaşıyordu. Kırk yaşındaki bu polis de evsiz statüsüne yakın biriydi. Boşanmıştı, nafaka ödemeyi inatla reddediyordu. Peşinde aile mahkemesinden bir yargıç vardı ve bir küçük otelden diğerine yer değiştirerek yaşıyordu. İçiyordu. Dibe vurmuştu. At yarışı ve poker oynuyordu. Üstelik Des Etables Sokağı'ndaki bir fahişe sayesinde ek işler yaparak gelirini artırdığı bile söyleniyordu. Gerçekten de kârlı bir ilişkiydi. Şehrin batakhanelerini haraca kesmek için gerekliydi.

— Sen torbacıları dolaş, dedi Anais, Le Coz'a.

— Onları nerede bulurum?

— Zak'a sor. Eğer piyasaya beyaz eroin sürüldüyse, bu gözden kaçmaz.

— Eroin, zaten beyaz değil midir?

Yöntem açısından kimse Le Coz'un eline su dökemezdi, ama saha deneyimi konusunda eksiği vardı.

— Eroin asla beyaz olmaz. Kahverengidir. Bağımlılar onu toz veya taş halinde tüketir. Bu tip bir mal yüzde 10 ila 30 arasında eroin içerir. Adamımızı öldüren maldaki eroin oranı yüzde 80'di.

Bu çok standart dışı.

Le Coz, bir öğrenci gibi defterine not alıyordu.

— Ayrıca Bordeaux– Akitanya Bölge Jandarma Komutanlığı'nı ara. Uyuşturucu satıcılarının sabıka dosyalarını içeren arşivleri var. İsimleri ve adresleri al.

— Etraf kızışacak.

— Polisler arasındaki savaş sona erdi. Onlara olayı anlat, sana yardımcı olacaklardır. Bordeaux Hapishanesiyle de temasa geç. Uyuşturucu işine bulaşmış tüm herifleri öğren.

— Eğer adamlar hapisteyse...

— Haberleri vardır, merak etme. Her seferinde elindeki fotoğrafı göster.

Le Coz, parlak Montblanc'ıyla hâlâ yazmaya devam ediyordu.

Mat bir teni, kadın gibi kıvrık kirpikleri, çok ince bir boynu ve jöleli parlak saçları vardı. Sessiz sinema dönemindeki bir aktörü andıran parlak görünümüyle onu savaşa yollamak iyi bir fikir miydi, Anais bilmiyordu.

— Eczaneleri de dolaş, diye ekledi. Bağımlılar onların en iyi müşterileridir.

— Bugün pazar.

— Nöbetçi olanlarla başlarsın. Diğerlerinin ev adreslerini bul.

Anais, Conante'a döndü. Conante'ın gözleri kıpkırmızıydı, geceyi garın güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri izleyerek geçirmişti.

— Dikkatini çeken bir şey var mı?

— Maalesef hiçbir şey. Üstelik bakım çukuru ölü noktada.

— Ya otopark?

— Olağanüstü bir şey yok. Plakaları almaları ve son kırk sekiz saat içinde oraya park etmiş sürücüleri bugün karakola çağırmaları için iki stajyeri gece yataklarından kaldırdım.

— Ya kapı kapı dolaşma işi? Gar personeli? Terk edilmiş binaları işgal eden evsizler?

— Suçla Mücadele Şubesi'nin adamlarıyla birlikte hemen işe koyulduk. Şimdilik görgü tanığı yok.

Anais mucize beklemiyordu:

— Elindeki resimle oraya dön. Fotoğrafı güvenlikçilere, çevredeki evsizlere göster. Adamımız oralara takılan bir evsiz olabilir.

Conante, kaban yakasının arasından başını salladı. Anais, Zak'a döndü. Eskiden tam bir serseri, bir canki,[11] bir araba hırsızı olan Zak, Yabancılar Lejyonu'na katılır gibi polis olmuştu. Her şeyin üstüne sünger çekmiş ve yeni bir başlangıç yapmıştı. Anais onu kafası kesilen boğanın izini bulmakla görevlendirmişti.

Elleri cebinde, sırtını duvara dayamış bir şekilde tekdüze bir tonda konuşmaya başladı:

— Hayvan yetiştiricilerini uyandırmakla işe başladım. Grande Lande'da, Bask Ülkesi'nde ve Gaskonya'da on kadar yetiştirici var. Camargue ile Alpilles'i de katarsak sayı kırka çıkıyor. Şimdilik elimde bir şey yok.

— Veterinerleri aradın mı?

Zakraoui ona göz kırptı. Anais bu laubali tavrı nedeniyle ona kızmadı.

— Uyanır uyanmaz şef.

— Peki mezbahalar, entegre et tesisleri?

— Bakılıyor.

Zakraoui duvardan uzaklaştı:

— Bir soru, şef. Sadece meraktan.

— Seni dinliyorum.

— Bu kellenin bir dövüş boğasına ait olduğunu nereden biliyorsun?

— Babam bir boğa güreşi tutkunuydu. Çocukluğum arenalarda geçti. Dövüş boğalarının boynuzları diğerlerininkiyle mukayese bile edilemez. Başka farklılıklar da var ama şimdi sana ders veremem.

Anais halinden hoşnuttu. Babasından en ufak bir heyecana kapılmadan söz etmişti. Sesi ne titremiş ne de çatallanmıştı. Adrenalin ve coşku onu bu sabah her zamankinden daha güçlü kılmıştı.

— Hep kurbandan söz ettik, dedi Jaffar. Peki ya katil? Tam olarak nasıl birini arıyoruz?

— Soğukkanlı, acımasız, başkalarını kullanmasını bilen biri.

— Umarım benim eski karım cinayet sırasında başka yerde olduğunu kanıtlar, dedi Jaffar başını sallayarak.

Diğerleri gülüştü.

— Saçmalamayı bırakın, dedi Anais. Cinayetin sahnelenmesini göz önünde bulundurursak, tepkisel, tutkulu ve bir anda işlenmiş bir cinayet olmadığı kesin. Adam her şeyi planlamış. En ince ayrıntısına kadar. Bunun bir intikam cinayeti olma şansı da oldukça az. Geriye sadece düpedüz kaçık bir katil kalıyor. Duygusuz, soğuk, acımasız, Eski Yunan mitolojisinin etkisinde bir kaçık.

Toplantının sona erdiğini göstermek için Anais ayağa kalktı.

Bu, işe koyulmaya yapılan açık bir davetti. Dört asayiş şube polisi kapıya doğru yürüdü.

Le Coz eşikte durdu ve başını çevirerek omzunun üstünden konuştu:

— Unutuyordum. Gardaki hafızasını yitirmiş adamı bulmuşlar.

— Nerede?

— Uzakta değil. PierreJanet Enstitüsü'nde. Delilerle birlikte.

12

Mathias Freire, servisindeki viziteleri tamamladıktan ve acil servisi şöyle bir dolaştıktan sonra, Pascal Mischell'den aldığı bilgileri teyit etmek için öğlen saatlerinde yeniden bilgisayarının karşısına yerleşmişti.

Bir önceki gün yaptığı gibi, ilk olarak rehberde araştırdı. Ârcachon Havzası'nda Audenge'da Pascal Mischell diye biri yoktu.

Ne Akitanya'nın illerinde ne de Fransa'nın başka bir yerinde tıbbi bir kayıt vardı. Hastanenin idari ofisini aradı ve nöbetçi memurla birlikte ismi araştırdı. Sosyal Güvenlik Kurumu'na kayıtlı Pascal Mischell diye biri yoktu.

Freire telefonu kapattı. Dışarıda bütün hararetiyle bir petank[12] turnuvası devam ediyordu. Birbirine çarpan topların ve hastaların gülüşmelerini duyuyordu. Sadece seslerden bile kimlerin oynadığını anlayabiliyordu.

Psikiyatr yeniden telefonunu eline aldı ve Audenge Belediyesi'ni aradı. Cevap yoktu. Günlerden pazardı. Bu kez jandarma karakoluna telefon açtı. Vakayı anlattı ve sesi, özgüveni, kullandığı tıbbi terimler sayesinde iyi niyetini ispatlamakta hiç zorluk çekmedi. Audenge küçük bir kasabaydı. Belediyede çalışanları herkes tanıyordu. Helene Auffert diye biri orada çalışmıyordu.

Freire jandarmaya teşekkür etti. Sezgileri güçlüydü. Kovboy, hatıralarını bilinçsiz olarak çarpıtıyor ya da her parçayı kendi yaratıyordu. Teşhisi doğruydu.

Yeniden internete döndü ve Cap-Ferret haritasını inceledi. Bu, şehirdeki ve çevresindeki faal şantiyeleri gösteren bir web hizmetiydi. Mathias her şirketin adını not etti, sonra yine internetten, bu şirketlerin patronlarının ve şantiye şeflerinin adını aradı.

Thibaudier diye bir isme rastlamadı.

Dışarıda hâlâ toplar birbirine çarpıyor, bunlara kontrolsüz kahkahalar,

sızlanmalar ve çığlıklar eşlik ediyordu. Freire âdet yerini bulsun diye Mischell'in son söylediklerini de kontrol etti.

Babası "Arcachon Havzası'ndaki bir köy"de, Marsac'ta doğmuştu, annesi köyün ana caddesindeki tütün mamullerinin de satıldığı bir bar işletiyordu. Ekranında bölgenin haritasını ayrıntılı olarak inceledi. Ancak köyü bulamadı.

Freire harita üzerindeki işaretleri, isimleri yeniden dikkatle inceledi: havzadaki içdeniz, Kuş Adası, Cap-Ferret Tepesi, Pilat Kumulu... Yabancı yalan söylemişti, ama gizemin anahtarı bu bölgedeydi.

Telefonu çaldı. Arayan acil servis hemşiresiydi.

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim doktor. Cep telefonunuzu aradık ama...

Freire saatine baktı: 12.15'ti.

— Nöbetim 13.00'te başlıyor.

— Evet, ama ziyaretçiniz var.

— Nerede?

— Burada. Acil serviste.

— Kim?

Hemşire kısa bir tereddüt yaşadı:

— Polis.

13

Asayiş şube polisi acil servisin holünde mekik dokuyordu.

Ufak tefekti, kısa saçları vardı, deri bir mont, kot pantolon ve motorcu çizmeleri giymişti, tıpkı şarkıdaki gibi. Tam bir oğlan çocuğu görünümündeydi. Ama yüzünün çarpıcı bir güzelliği vardı ve siyah saç tutamları, yanaklarının üstünde ıslak suyosunları gibi duruyordu. Aklına demode bir sözcük geldi: "Zülüfler".

Freire kendini tanıttı. Kadın neşeli bir ses tonuyla cevap verdi:

— Merhaba. Ben Başkomiser Anais Chatelet.

Mathias şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. Bu kızın dayanılmaz bir büyüsü vardı. Çok özel bir varlıktı. Dünyaya damgasını vuran oydu, aksi söz konusu olamazdı. Freire birkaç saniye boyunca onu inceledi.

Yüzü, başka bir yüzyıla ait bir oyuncak bebeğinki gibiydi. Geniş, yuvarlak, hiç tereddüt etmeden, tek bir harekette belirlenmiş hatlarıyla bir kâğıt kadar beyazdı. Küçük kırmızı dudağı, kâsedeki bir meyveyi andırıyordu. Birbiriyle hiç alakası olmayan iki sözcük daha aklına geldi: "Çığlık" ve "süt".

— Ofisime gidelim, dedi, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Yandaki binada. Daha rahat konuşuruz.

Kadın cevap vermeden psikiyatrın önüne geçti. Deri montu gıcırdadı. Freire onun silahının damalı kabzasını fark etti. Yanlış davrandığını anladı. Genç kadına bitirim numaraları çekmişti.

Oysa karşısındaki bir başkomiserdi.

Henri-Ey servisine doğru ilerlediler. Asayiş başkomiseri petank oynayanlara yan gözle baktı. Psikiyatr onda sinirli bir hal, gizli bir huzursuzluk fark etti. Bununla birlikte akıl hastalarına yakın olmaktan ürken tiplerden değildi. Belki de burası onda bazı kötü anıları canlandırmıştı...

Binanın kapısından geçtiler, konsültasyon bölümündeki danışma masasını geçerek ofise girdiler. Freire kapıyı kapattı ve sordu:

— Bir kahve alır mısınız? Ya da çay?

— Hayır. Böyle iyi.

— Size su ısıtabilirim.

— Böyle iyi, dedim ya.

— Oturun.

— Siz oturun. Ben ayakta dururum.

Mathias yeniden gülümsedi. Başkomiserin elleri cebindeydi, abartılı erkek tavırları sergileyen duygusal bir kız çocuğunu andırıyordu. Mathias masasının çevresini dolanarak oturdu. Kadın hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Şaşırtıcı bir başka ayrıntı da gençliğiydi: En fazla yirmi yaşında görünüyordu. Kuşkusuz daha yaşlıydı, ama görünüm olarak fakülteden yeni mezun olmuş bir üniversite öğrencisine benziyordu. Çığlık. Süt. Bu sözcükler sürekli aklına takılıyordu.

— Sizin için ne yapabilirim?

— Önceki gün, 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece, servisinize amnezik bir hasta yatırdınız. Saint-Jean Garı'nda, rayların üzerinde bulunmuş biri.

— Doğru.

— Sizinle konuştu mu? Hafızası yerine geldi mi?

— Tam olarak değil.

Kadın birkaç adım attı:

— Dün, cep telefonundan Komiser Pailhas'la konuşmuşsunuz. Ona bir hipnoz seansından söz etmişsiniz... Yaptınız mı?

— Evet, bu sabah.

— Bir sonuç aldınız mı?

— Adam bazı şeyler hatırladı ama kontrol ettim, hepsi uydurma, gerçekdışı. Ben...

Sustu ve kararlı bir tavırla ellerini masasının üstünde birleştirdi:

— Anlamıyorum başkomiser. Bu soruların sebebi ne? Komiser

Pailhas bana, bugün soruşturmayı yeniden ele alacağını söyledi.

Siz birlikte mi çalışıyorsunuz? Yeni bir şeyler mi var?

Başkomiser soruyu duymazdan geldi.

— Sizce rol yapmıyor, değil mi? Gerçekten amnezik mi?

— Asla bu konuda yüzde yüz emin olamayız. Ancak ben samimi olduğunu düşünüyorum.

— Herhangi bir yarası var mı? Ya da hastalığı?

— Röntgen ya da MR çektirmeyi reddediyor ama tüm bunlar, sendromunun daha ziyade güçlü bir heyecandan kaynaklandığını gösteriyor.

— Ne tür bir heyecan?

— Hiçbir fikrim yok.

— Size anlattıkları neyle ilgiliydi?

— Bir kez daha söylüyorum: Hepsi uydurma, gerçekdışı.

— Bizim bu bilgileri teyit etmemiz için başka yollarımız var.

— Adının Pascal Mischell olduğunu söyledi. M.I.S.C.H.E.L.L.

Başkomiser keçe uçlu bir kalem ile bir not defteri çıkardı. Deri taklidi bez kaplı bu defter, Hemingvvay ile van Gogh'un meşhur defterlerinin yeni baskılarındandı. Belki de nişanlısının bir hediyesiydi... Ağzının kenarından dilini çıkararak, dikkatle yazıyordu. Parmağında alyans yoktu.

— Başka?

— Duvarcı ustası olduğunu söyledi. Audenge kökenli olduğunu.

Ve şu anda Cap-Ferret'deki bir şantiyede çalıştığını. Bir kez daha kontrol ettim ve...

— Devam edin.

— Bana ayrıca anne babasının Arcachon Havzası'ndaki bir köyde yaşamış olduğunu anlattı, ancak böyle bir köy yok.

— Köyün adı?

Freire bıkkınlıkla derin bir nefes aldı:

— Marsac.

— Peki ya travması?

— Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey hatırlamıyor.

— Gardaki o gece?

— Hiçbir şey. Ne olduğunu hatırlayacak durumda değil.

Başkomiserin gözleri not defterindeydi, ama Freire, inik gözkapaklarının arasından gizlice kendisine baktığını hissediyordu.

— Bu konuyla ilgili olarak, yakın zamanda aklına bir şeyler gelme ihtimali var mı?

— Kuşkusuz daha sonra gelecektir. Yaşadığı şok her neyse, kısa vadede öncelikle belleğini örtmüş. Ne olursa olsun, geri kalan her şeyi uydurduğunu

düşünüyorum. Adını. Kökenim. Mesleğini. Tam olarak neyin peşindesiniz?

— Üzgünüm. Size bir şey söyleyemem.

Mathias Freire öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu:

— Siz polisler, işbirliği yapmayı fazla sevmiyorsunuz. Ancak yeni bilgilere ulaşırsanız, araştırmalarımı yönlendirmek için onlardan yararlanabilirim ve...

Sustu. Pencerenin önünde ayakta duran Anais bir kahkaha patlatmıştı. Sonra Freire'e döndü, hâlâ gülüyordu. Bu yüz ifadesinin altında başka gizem vardı. Ürkek bir hayvanın küçük dişlerinin bembeyaz minesi.

— Sizi güldüren ne?

— Petank oynayan aşağıdaki adamlar. Adamlardan birine sıra geldiğinde, diğerleri ağaçların ardına gizleniyor.

— Stan. Bir şizofren. Petank ile bowling'i karıştırıyor.

Anais Chatelet başını salladı ve ona doğru döndü:

— Nasıl beceriyorsunuz bilmiyorum.

— Neyi?

— Tüm bu... kaçıklara tahammül etmeyi.

— Kuşkusuz tıpkı sizin gibi. Alıştım.

Başkomiser, defterinin kapağına keçeli kalemiyle vurarak odanın içinde yeniden dolaşmaya başladı. Tüm gayretiyle kendine sert bir erkek havası vermeye çalışıyor, ancak bu çaba tam tersi bir etki yaratıyor, onu çok daha dişi kılıyordu.

— Ya bana ne olduğunu söylersiniz ya da sorularınıza artık cevap vermem.

Başkomiser birden durdu. Gözlerini Freire'in gözlerine dikti.

Altınımsı pırıltılar yayan koyu renkli iri gözleri vardı.

— Dün gece bir ceset bulundu, dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Saint-Jean Garı'nda. Yağlama atölyesinin iki yüz metre uzağında da demiryolu işçileri sizin amnezik adamı buldular. Bu da onu baş şüpheli yapıyor.

Freire ayağa kalktı. Şimdi eşit silahlarla dövüşmek durumundaydı.

— Dün gece, servisimde sakin bir şekilde uyuyordu. Bu konuda tanıklık edebilirim.

— Kurban önceki gece öldürülmüş. Sis nedeniyle gün içinde kimse cesedi fark etmemiş. O esnada adamınız hâlâ dışarıdaydı. Belki de olay mahallinde.

— Ceset tam olarak nerede bulundu? Rayların üstünde mi?

Başkomiser gülümsedi, tatlı ve muzip bir gülümsemeydi.

— Bir bakım çukurunda. Eski onarım atölyelerinin hizasında.

Sessizlik oldu. Freire, kendi ruh halinden dolayı şaşkındı. Cinayet karşısında ne bir şok yaşamış ne de merak hissetmişti. Daha ziyade asayiş şube başkomiserinin yüzüne hayranlıkla bakıyordu. Arkasında gizemli bir ışığın, belki de elinde bir fener tutan, beyaz çoraplı bir Japon kadının küçük ve sık adımlarla gezindiği, pirinç kâğıdından bir bölme hayal ediyordu.

Kendini toplamak için silkindi. Freire'in masasının önünde ayakta duran Anais Chatelet, doktorun kendisini seyretmesine izin verdi. Tıpkı güneşin hafif temasından yararlanan bir kadın gibi. Birden, o da içinde bulunduğu ruh halinden sıyrıldı:

— Kurban aşırı doz eroinden ölmüş.

— Cinayet değil mi?

— Eroinle işlenmiş bir cinayet. Sizin burada eroin var mı?

— Hayır. Sadece afyon ve türevleri. Morfin. Çok miktarda kimyasal ilaç. Ama eroin, hayır. Hiçbir tedavi edici özelliği olmayan bir madde. Zaten yasadışı, öyle değil mi?

Anais, cevap olarak kabul edilebilecek belli belirsiz bir hareket yaptı.

— Kurbanın kimliğini saptadınız mı? diye sordu Freire.

— Hayır.

— Kadın mı?

— Erkek. Daha doğrusu genç bir erkek.

— Olay mahallinde... yani çukurda dikkatinizi çeken özel bir şey var mıydı?

— Kurban çıplaktı. Katil kafasına bir boğa kellesi geçirmiş.

Mathias bu kez etkilendi. Bir anda, her şey gözünde canlandı.

Raylar. Sis. Çukurun dibindeki çıplak ceset. Ve boğanın kapkara kellesi. Minotauros. Bu sefer de Anais göz ucuyla onu inceliyordu, şüphesiz tepkilerinin derecesini anlamaya çalışıyordu.

Freire tedirginliğini gizlemek için sesini yükseltti:

— Benden tam olarak ne istiyorsunuz?

— Hastanız hakkındaki... düşüncenizi öğrenmek.

Gözünün önüne hafızasını yitirmiş iriyarı adam geldi. Kovboy şapkası. Santiag çizmeleri. Çizgi romanlardaki devleri anımsatan görüntüsü.

— Son derece savunmasız biri. Size bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim.

— Onu bulduklarında, elinde kanlı cisimler varmış.

— Kurbanınız İngiliz anahtarı ve rehber darbeleriyle yaralanmamış, değil mi?

— Bu cisimlerin üstündeki kan, kurbanın kanıyla aynı.

— 0 Rh pozitif. Bu çok yaygın bir kan grubu ve...

Freire sustu; genç kadının oyununu anlamıştı.

— Beni işletiyorsunuz, diye devam etti. Onun katil olmadığını biliyorsunuz. Onunla neden ilgileniyorsunuz?

— Tam olarak bilmiyorum. Ama başka bir olasılık daha var. Katil cesedi çukura bıraktığı sırada hastanız oradaydı. Bir şeyler görmüş olabilir. (Bir an sustu, sonra devam etti.) Amneziye sebep olan şok, o gece gördüğü şeyle ilgili olabilir.

Mathias, ortalamanın çok üstünde, parlak bir polisle konuştuğunu anladı – Aslında bunu ilk andan itibaren anlamıştı.

— Onu görebilir miyim? diye devam etti Anais.

— Henüz erken. Hâlâ çok yorgun.

Anais omzunun üstünden Mathias'a göz kırptı. Böyle bir kızla ne yapılacağı asla önceden kestirilemezdi. Bazen hoyrat, bazen şakacı bir kız.

— Peki siz de bana gerçeği söyleseniz, ha?

Freire kaşlarını çattı:

— Nasıl yani?

— Bu adamla ilgili belli bir teşhisiniz var.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Avcı içgüdüsü.

Freire bir kahkaha patlattı:

— Çok güzel. Benimle gelin.

14

Arşiv binası, Henri-Ey'in altı blok ötesindeydi. Güneşli ve buz gibi soğuk havada kampüsü boydan boya kat ettiler. Tekdüze uzanan iki yanı ağaçlı yollar. Kubbeli binalar. Palmiye ağaçları.

Günlerden pazardı ve o gün, bu soğuğa rağmen aileler, farklı davranışlar sergileyen biriyle bahçede yürüyorlardı. Anais Chatelet ziyaretçilere ve ziyaret edilenlere rahatsızlık vermeden etrafı gözlemliyordu. Tek başına dolanan hastalar da vardı. Bir pet şişeyi kucağında bebek gibi taşıyan yaşlı bir kadın. Kendi kendine konuşarak sigara içen, uzun tırnaklı genç bir adam, iki eliyle sakalını sıvazlayarak bir ağacın dibinde dua eden ihtiyar bir adam.

— Burada her türden numara var...

Başkomiser hastalardan bahsederken üstü örtülü konuşmuyordu ve bu da Freire'in hoşuna gidiyordu. Genellikle ziyaretçilerin korkularını ve tedirginliklerini gizleyebilmek için sakin görünmeye çalıştıkları yüz ifadelerinden anlaşılıyordu. Anais de korkuyordu ama onun tepkisini gösterme biçimi cepheden saldırıydı.

— Hiç kaçan hasta olmuyor mu?

— Biz onlara misafir demeyi tercih ediyoruz.

— Otellerdeki gibi mi?

— Evet, diye gülümsedi Mathias. Tek fark onların sürekli burada kalmaları.

— Kaçanlar olmuyor mu?

— Asla, ihtisas hastanelerinin faaliyeti tam tersi bir ilkeye dayanır.

— Anlamadım.

Freire başka bir yolu işaret etti. Yürümeye devam ettiler. Güneş tepedeydi ve göz kamaştırıcı aydınlığı hiçbir karanlık fikre izin vermiyordu.

— Elli yıldan bu yana dünya psikiyatrisinin düsturu "Kapıları açın!" olmuştur. Nöroleptik ilaçlar sayesinde hastaların çoğu neredeyse diğer insanlardan farksız bir hale geldi. Her durumda evlerine geri dönebilirler veya başka tedavi merkezlerinde yaşayabilirler. Bununla birlikte içlerinden çoğu, kendilerini güvende hissettikleri bu yerde kalmayı tercih ediyor. Dışarıdaki dünyadan korkuyorlar.

— Burada kalanlar tedavi edilemez hastalar mı?

— Kronik hastalar, evet.

— Onları iyileştirme imkânı yok mu?

— Psikiyatride bu terimi çok ender kullanırız. Kimi vakalarda bazen iyileşmeler olduğunu söyleyebiliriz, örneğin şizofrenlerde. Diğerlerini kollamak, uyumlu hale getirmek, tedavi etmek, stabil kılmak gerekir...

— Bol ilaç vermek, yani.

Arşiv binasına varmışlardı, içinde sadece bir kalorifer kazanı veya bahçe malzemeleri barındırabilecek türde, tuğladan inşa edilmiş, bacalı bir yapıydı. Freire anahtarları çıkardı. Bu konuşma hoşuna gidiyordu.

— Herkes bu tedavilere kötü gözle bakıyor. Psikiyatride kullanılan şu meşhur sakinleştiriciler. Ancak ilk rahatlayanlar, hastaların bizzat kendileri oluyor. Beyninizin bir fare tarafından kemirildiğini veya gece gündüz bazı sesler duyduğunuzu sandığınızda, inanın bana, biraz uyuşmuş olmak çok daha iyidir.

Kapıyı açtı. İşığı yakmak için elini içeri uzattı. Bir pazar günü çok güzel bir kadın polisle buraya girmek onu tahrik etmiş gibiydi. Bahçenin dip tarafındaki kulübesini gezdiren bir adamdan farksızdı.

Anais Chatelet sessizce içerinin dekoruna bakıyordu. Arşiv şefi PVC'lere, neonlara, duvardan duvara halılara karşı yülardır bir yeraltı savaşı sürdürüyordu. Hastanedeki tüm ahşap mobilyaları toplamıştı: dolaplar, kitaplıklar, çekmeceli evrak dolapları... Sonuç olarak, meditasyona uygun, doğallıktan uzak da olsa hoş bir ortam oluşturan sıcak bir dekor ortaya

çıkmıştı.

— Beni burada bekleyin.

Okul sıralarıyla ve Jean Prouve[13] tarzı sandalyelerle dolu okuma salonundaydılar.

Freire kütüphane olarak adlandırılan bölüme geçti; buradaki raflarda uzmanlık eserleri, monografiler, tezler, tıp dergileri vardı. Mathias ispatlayacağı şey için gerekli kitapları nerede bulacağını biliyordu.

Salona döndüğünde Anais'i bir masaya oturmuş buldu. Manzaranın tadını çıkardı: Deri ceketi ve kot pantolonuyla motorcu kız görüntüsü, odanın kahverengi ahşap dekoruyla tezat oluşturuyordu. Bir sandalye kaptı ve sıranın diğer tarafına oturdu, elinde tuttuğu belgeyi önüne koydu.

— Mischell'in, yani admın bu olduğunu iddia eden adamın psişik bir kaçış içinde olduğunu düşünüyorum.

Anais iri siyah gözlerini açtı.

— Başlangıçta geriye doğru bir bellek yitimi olduğunu sandım.

Kişisel hafızasını etkileyen klasik bir bellek kaybı. Hastaneye yattığı günün ertesinde, hatıraları geri gelmeye başladı. Geçmişi yeniden yüzeye çıkıyordu. Aslında, olan şey tam tersiydi.

— Tam tersi?

— Bizim kovboy hatırlamıyor, uyduruyordu. Kendine yeni bir kimlik yaratıyordu. Buna "psişik kaçış" veya "disosyatif kaçış" deriz. Psikiyatri jargonunda bu "bavulsuz yolcu" olarak da adlandırılır. XIX. yüzyıldan beri bilinen, çok ender rastlanan bir patolojidir.

— Açıklayın.

Freire ilk kitabı açtı –İngilizceydi– ve bir bölümde durdu. Sonra kitabı, görebilmesi için Anais'e doğru çevirdi. Kuzey Carolina Charlotte Üniversitesi'nden Mc Feld adlı biri tarafından kaleme alınmıştı: The

Personality Labyrinth.

— İnsan güçlü bir stres veya şok altında, bir anda hafızasını kaybedebilir. Daha sonra, hatırladığını sandığında, kendi yaşamından kaçmak için kendine yeni bir kimlik, yeni bir geçmiş yaratır. Bu bir tür kaçıştır, ama kendi içinde bir kaçış.

— Adam ne yaptığının farkında mıdır?

— Hayır. Mesela Mischell, gerçekten hatırladığını sanıyor. Hâlbuki kabuk değiştiriyor.

Anais sayfaları karıştırıyor, ama okumuyordu. Düşünüyordu.

Mathias onu gözlemliyordu. Dudakları kasılmıştı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. Freire hissedebiliyordu: Psikolojik rahatsızlıkları vardı. Anais birden kafasını kaldırınca Freire irkildi.

— Ne zamandan beri bu vakalar inceleniyor?

— İlk psişik kaçışlar, XIX. yüzyılda ABD'de saptandı. Genellikle, hepsi zorlu yaşam koşullarından kaynaklanıyordu: borçlar, evlilik bunalımları, kâbus gibi bir iş hayatı. Kaçak, bir koşuya başlıyor ve asla geri dönmüyor. Bu arada her şeyi unutuyor. Hatırladığında ise artık bir başkasına dönüşmüş oluyor.

Freire başka bir kitabı aldı ve ilgili sayfayı açıp başkomiserin önüne koydu.

— En meşhur vaka ise, AJ Brown adıyla Pennsylvania'ya yerleşerek kırtasiye dükkânı açan bir Protestan vaizin, Ansel Boume'ün vakası.

— Boume, yani Jason Boume gibi mi?

— Robert Ludlum, amnezik kahramanı için bu isimden esinlendi. ABD'de bu çok bilinen bir referanstır.

— Bu, kişilik bölünmesi olarak adlandırılan bozukluğu mu andırıyor?

— Hayır. Bu sendromdan, yani kişilik bölünmesinden mustarip olanlar, içlerinde aynı anda birçok kişiliği barındırır. Benim sözünü ettiğim vakalarda,

amnezi, tam tersine bir önceki kişiliği siler ve kişiyi tamamen farklı birine dönüştürür. Farklı kişilikler asla bir arada görülmez.

Anais bu konuyla ilgili kitaplara, makalelere sadece göz atıyordu. Her zamanki gibi yine okumuyordu. Tek istediği sadece sözlü bir açıklamaydı.

— Size göre, Mischell de bu vakalardan biri mi?

— Bundan eminim.

— Neden?

— Öncelikle, hatırladığı şeyler gerçekdışı. Bunu bizzat siz de teyit edebilirsiniz. Sonra, verdiği tüm bu bilgiler son derece üstünkörü... bilinçsizce söylenen şeyler.

— Bana bir örnek verin.

Mathias ayağa kalktı ve arşiv şefi tarafından çalışma masası olarak kullanılan masif meşe tezgâhın arkasına geçti. Bir çekmecede aradığı şeyi buldu ve dönüp yeniden Anais'in karşısına oturdu, elinde bir Scrabble kutusu vardı.

— Bizim yabancı, adının "Mischell" olduğunu söylüyor.

Plastik harflerle MİSCHELL yazdı.

— Çoğunlukla, hafızasını yitirmiş biri tarafından uydurulan isim bir anagramdır.

Harflerin sırasmı bozdu ve yeniden yazdı: SCHLEMIL.

— Bu ne anlama geliyor?

— Peter Schlemihl'i bilmiyor musunuz?

— Hayır, dedi genç kadın ters bir ses tonuyla.

— XIX. yüzyılda, Adelbert von Chamisso tarafından yazılmış bir romanın kahramanı. Gölgesini kaybetmiş bir adam. Bizim hafızasını kaybetmiş

adamımız, yeni kimliğini oluştururken bu kitabı hatırladı...

— Hikâyesiyle bir ilişkisi var mı?

— Gölge kaybı eski kimliğinin kaybı olabilir. Buraya geldiğinden beri Mischell hep aynı rüyayı görüyor. İssız bir köyde güneşin altında yürüyor. Birden bembeyaz ve sessiz bir patlama meydana geliyor. Kaçıyor, ama gölgesi bir duvarın üstünde kalıyor.

Böylece de Mischell eski kimliğini ardında bırakmış oluyor.

Başkomiserin önünde yinelediği çözümleme, bir önceki güne göre çok daha doğru görünmüştü Freire'e. Bu rüya Mischell'in kaçışının sembolik bir ifadesiydi.

— Benim davama dönecek olursak, dedi Anais ayağa kalkarken (ceketini çıkarmamıştı), bu kriz bir şoktan kaynaklanmış olabilir, değil mi? Bir şeyler görmüş olabilir mi?

— Bir cinayet veya bir ceset gibi mi? diye gülümsedi Freire. Son derece tutarlı düşünüyorsunuz. Bu mümkün, evet.

Anais sıraya yaklaştı. Mathias hâlâ oturuyordu. Güç dengesi yeniden başlangıçtaki duruma dönmüştü.

— Gerçek belleğini yeniden bulma şansı nedir?

— Şu an için çok zayıf. Onu kendi yoluna sokabilmek için gerçekten onun kim olduğunu bulmam gerekiyor. Sadece o zaman hatırlayabilir.

Genç kadın geri döndü ve topuklarının üzerinde yaylandı:

— Bu işte birlikte hareket etmeliyiz. Size verdiği bilgiler işe yarar şeyler mi?

— Pek değil. Eskiye ait bölük pörçük parçalarla yeni kimliğini oluşturuyor. Bunlar da deforme olmuş, eksik, kimi kez de tersine çevrilmiş öğeler.

— Bana notlarınızı verebilir misiniz?

— Söz konusu bile olamaz.

Freire ayağa kalktı ve tepkisinin şiddetini yumuşatmak için eğildi.

— Üzgünüm ama bu imkânsız. Doktor-Hasta mahremiyeti.

— Bir cinayet söz konusu, dedi Anais aniden sertleşen bir ses tonuyla. Sizi doğrudan tanık olarak çağırabilirim.

Mathias sıranın çevresini dolandı ve Anais'in karşısına dikildi.

Ondan bir baş kadar daha uzundu ama genç kadın etkilenmişe benzemiyordu.

— Eğer isterseniz beni çağırın. Ama beni sorgulamak için önce Tabipler Odası'ndan izin almanız gerekiyor. Ve sizi reddedeceklerdir. Bunu siz de benim kadar biliyorsunuz.

— Bu şekilde davranmakla hata ediyorsunuz, dedi genç kadın, tekrar odayı arşınlamaya başlayarak. Güçlerimizi birleştirebiliriz... Bu iki olayın birbirinden bağımsız olması imkânsız. Gerçeği ortaya çıkarmak için her şeyi yapmaya hazır değil misiniz?

— Bir noktaya kadar. Hastamı iyileştirmek istiyorum. Onu gözaltına aldırmak değil.

— Hiçbir şeye engel olamazsınız. Unutmayın, o benim baş şüphelim.

— Bu bir tehdit mi?

Başkomiser, elleri cebinde, cevap vermeden ona yaklaştı. Yeniden ilk baştaki tavırlarına dönmüştü. Dünyaya meydan okumaya hazır. Mathias da ellerini cebine soktu. Deri cekete karşı beyaz önlük.

Sessizlik uzayıp gitti. Freire birden bu küçük oyundan yoruldu.

— Bu durumda, bitirdik sanırım.

— Pek sayılmaz, hayır.

— Nasıl?

— Adamı görmek istiyorum.

15

Bir saat sonra Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nin park alanında Anais mesajlarını kontrol ediyordu. Le Coz üç kez aramıştı. Onu hemen geri aradı.

— Maktulün kimliğini tespit ettik.

— Adı?

— Duruy. Philippe. 24 yaşmda. İşsiz. Sabit bir ikametgâhı yok. Bir canlı cenaze.

Anais defterini çıkardı ve çabucak bügileri not etti.

— Bundan emin miyiz?

— Kesinlikle. Torbacılarla boşa kürek salladım, sonra Sylvie Gentille ile karşılaşana dek dört eczacıyla konuştum, kadın Talence'ta Camille-Pelletan Sokağı 74 numarada ikamet ediyor. Victoire Meydanı'nda eczanesi var.

— Biliyorum. Devam et.

— Cep telefonuna maktulün resmini yolladım. Yaralara ve dikiş izlerine rağmen herifi kesin olarak teşhis etti. Üç aydan beri, aylık Subutex istihkakını almak için ona gidiyormuş.

— Bravo.

— Hepsi bu değil. Jaffar'ı aradım. Victor-Hugo varoşlarında yaşayan herifler de bizim adamı tanımış. Onu Fifi olarak biliyorlar, ama kesinlikle aynı adam. Oralara takılan bir gotik. Bazen haftalarca ortadan kayboluyormuş. Söylediklerine göre, son zamanlarda Vignes Sokağı'nın yakınındaki terk edilmiş bir binada yaşıyormuş.

Anais arabasının kapısını açtı ve bindi:

— Onu en son ne zaman görmüşler?

— Benim eczacı üç hafta önce görmüş. Varoşlardaki herifler ise birkaç gün önce. Ama ölümünden önce nereye kaybolduğunu bilen kimse yok.

— Hiç arkadaşı yok mu? Ya da bize daha fazla bilgi verecek bir yakını?

— Hayır. Duruy yalnız bir adammış. Ortadan kaybolduğunda, kimse nereye gittiğini bilmezmiş.

— Köpeği filan yok mu?

— Var. Bir çoban köpeği. Ortalarda yok. Katil onu da öldürmüş olmalı.

— Sen yine de hayvan barınaklarını kontrol et.

Anais'in aklına güvenlik kameraları geldi. Alanı genişletmek gerekiyordu. Tüm şehri taramak. Philippe Duruy bu kayıtların birinde olabilirdi. Belki de torbacı-katille birlikte? Hâlâ böyle bir olasılık vardı.

— Ya eşyaları?

— Köpeğiyle birlikte gömülmüş olmalı.

Anais cinayetin işleniş biçimini bir kez daha, ancak daha net bir şekilde gözden geçirdi. Katil ne bir evsizdi ne de Duruy'ün tanıdığı biri. Son darbeyi indirmeden birkaç gün önce kurbanını belirlemişti. Onu tavlamıştı. Güvenini kazanmıştı. Bu gotiğin bir bağımlı olduğunu biliyordu. Yalnız yaşadığını biliyordu –böylece, ortadan kalkması kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Bir köpeği olduğunu biliyordu –ondan kurtulmak için bir planı vardı.

Ayrıntılar. 12 Şubat Cuma. Saat 20.00 diyelim. Bordeaux'ya gecenin karanlığı çöküyor. Karanlık ve sis. Ya katil sis sebebiyle bu geceyi seçiyor ya da saldırısını bu tarihe göre planladı ve hava şartları da onun için bir bonus oldu. Philippe Duruy'ü nerede bulacağını biliyor. Ona olağanüstü bir vuruş teklif ediyor ve onu gözlerden uzak, önceden her şeyi hazır ettiği sakin bir köşeye götürüyor. Özellikle tüm izlerin hızla yok edilmesi için her şey hazır. Köpek, çanta, giysiler. Planlı bir katil. Çelik gibi sinirlere sahip. Alanında bir profesyonel.

— Onu tedavi eden doktorun adını aldın mı?

— Lanet olsun. Unuttum. Bazı bilgilere ulaştığım için çok memnundum...

— Boş ver. SMS'le bana eczacı kadının numarasını yolla. Ben ilgilenirim.

— Ben ne yapayım?

— Onun medeni durumunu bildiğine göre Duruy'ün Bordeaux'daki ilişkilerini ve karıştığı olayları araştır.

— Bu çok zor olacak. Bu herifler...

Anais onun ne demek istediğini anlıyordu. Evsizler, modern toplumun son özgür insanlarıydı. Kredi kartları yoktu. Çek defterleri yoktu. Arabaları yoktu. Cep telefonları yoktu... Her bağlantının, her telefon görüşmesinin, her hareketin kayda alındığı bir dünyada, arkalarında iz bırakmayan tek grup onlardı.

— Adamımız bir uyuşturucu bağımlısı olduğuna göre UKOSOM'a başvur.

Uyuşturucu Kullananları Sorgulama Veri Merkezi'nin kayıtlarında Fransa'da uyuşturucuya bağlı tüm tutuklamaları bulmak mümkündü. Başlık baş harflerle örtüşmüyordu, ancak Anais zaten uzun zamandan beri Ulusal Polis'in kullandığı kısaltmaları anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti.

— Parmak izinden hiçbir netice alamadık, diye karşüık verdi Le Coz.

— Bu da teknolojinin kesin bir bilim olmadığını ispatlıyor. Duruy'ün daha önce tutuklanmış olduğuna eminim. Bir kez daha kontrol et. Ayrıca sosyal güvenlik kayıtlarını da incele. Duruy en az bir kere, uyuşturucu veya başka bir sebeple hastaneye yatırılmış olmalı. Belki işsizlik parası alıyordur. Bana hepsini rapor edersin.

— Ya torbacılar?

Başkomiser bu ipucuna fazla inanmıyordu. Satıcılar bu konuda bir şey söylemezdi ve zaten katile beyaz eroini satan onlar değildi –onun kendi bağlantısı vardı.

— Unut. İdari konulara odaklan. Ayrıca Duruy'ün eksiksiz yaşamöyküsünü de istiyorum. Jaffar'ı ara. Sivil toplum kuruluşlarını silkelesin. Sosyal merkezler. Dernekler. Evsizlerin takıldığı yerleri ve işgal edilmiş binaları dolaşsın. Conante'la da konuş. Güvenlik kameralarının CD'lerini izlemeye devam etsin. Bu görüntülerde Duruy'ün olması gerekiyor. Son günlerini nasıl geçirdiğini saniye saniye öğrenmek istiyorum. Önceliğimiz bu.

Telefonu kapattı ve hareket etti. Bu hapishaneyi andıran tımarhaneden bir an önce ayrılmak için acele ediyordu. Talence yakınlarındaki üniversite yurduna kadar birkaç dakika yol aldı.

Yeni bir park alanında yeniden durdu. SMS'lerini kontrol etti. Le Coz eczacı kadının telefon numaralarını yollamıştı. Hemen Sylvie Gentille'i aradı. Kayıtlar kadının yanında değildi –pazar gününü ailesiyle geçiriyordu– ama Philippe Duruy'ü tedavi eden doktoru hatırlıyordu. David Thiaux. Bir semt doktoru.

Anais yeniden telefona sarıldı. Telefonu pratisyen hekimin karısı açtı. Her pazar olduğu gibi Thiaux, Laige'deki golf alanında 18 delik[14] oynuyordu.

Anais orayı biliyordu. Kontak anahtarını çevirdi ve parkurun bulunduğu Caychac'a doğru yola çıktı.

Direksiyonda, amnezik adamla yaptığı görüşmeyi düşündü. Fiziksel olarak adam etkileyiciydi. Ancak sıradan bir zekâya sahip gibiydi. İlk bakışta, karıncayı bile incitecek birine benzemiyordu ama ona ilk bakışta değerlendirmede bulunması için maaş ödenmiyordu. Ancak kesin olan bir şey vardı: İriyarı adam ne planlı bir katilin ne de nitelikli bir torbacının profiline sahipti.

14.30. Anais, Medoc yolunda ilerliyordu. Psikiyatrla yaptığı konuşma aklına geldi. Olabilecek en iyi son.

Mathias Freire gizemli bir yakışıklılığın arketipiydi. Düzgün, ancak içsel bir sıkıntı sebebiyle hüzünlü yüz hatları. Sırrını açık etmeyen yoğun, koyu renkli gözler. Son derece romantik, dalgalı kapkara saçlar. Giysilerine gelince, dış görünümüyle ilgili genel bir aldırmazlığı gözler önüne seriyordu. Buruşuk beyaz önlüğüyle Freire dağınık bir yatağı andırıyordu. Onu bu şekilde çok

daha seksi bulmuştu...

Sakin ol Anais. Daha önce de işi ile duygularını karıştırmış ve bu da hep yıkımla sonuçlanmıştı. Ancak psikiyatrın tavrı da onun işini kolaylaştırmıyordu. Soruşturma konusunda daima hastasına öncelik verecekti ve bir şeyler bulsa bile asla ona telefon etmeyecekti...

Laige Golf Alanı tabelasını gördü. Aslında pazar günü çalışmaktan memnundu. En azından öğleden sonrasını kanepesinde, Rolling Stones'un Wild Horses'ını ya da Lou Reed'in Perfect Day'ini dinleyerek, olmayacak hayallerle geçirmeyecekti. İş, kalp yarası çekenler için son can simidiydi.

16

Bahama üslubundaki kül rengi, ahşap, uzun binalar golf alanına bakıyordu. Kızıl sedir ağacından kaplamaları ve çatıları olan, karaçamdan inşa edilmiş yapılardı bunlar. Küçük yeşil vadiler manzarayı tamamlarcasına bu tekdüze binaları kuşatıyordu.

Anais, Golf'ünü otoparka, 4x4 Porsche Cayenne'lerin ve Aston Martin'lerin arasına park etti. Arabasından çıkınca, bu parlak kaportaların üzerine tükürmek veya bir iki dikiz aynasını kırmak geldi içinden. Golften nefret ediyordu. Burjuvaziden nefret ediyordu. Bordeaux'dan nefret ediyordu. Neden bu kente geri döndüğünü düşündü. Ama kinini beslemek her zaman için iyi bir yöntemdi. Tıpkı vahşi bir hayvanı beslemek gibi. Bu negatif enerji onu ayakta tutuyordu.

Club-House'a kadar yürüdü. Kapıdan içeri girerken, birden babasıyla burun buruna geldiğini hayal etti. Hep böyle bir olasılığın gerçekleşmesinden korkuyordu, işte bu şehirden uzaklaşmasını gerektirecek bir sebep daha.

Salonlara ve golf malzemeleri satan mağazaya bir göz attı. Tanıdık bir sima yoktu. Ayrıca bu tür özel mekânlarda, Chatelet'nin kızı olarak tanınmaktan da korkuyordu. Bordeaux'nun yüksek sosyetesinden hiç kimse bu ismin çevresinde patlak veren skandalı unutmamıştı.

Bara ulaştı. Kot pantolonu ve uçları demirli botları sebebiyle kimsenin onu kapı etmemiş olmasından dolayı şaşkındı.

Golfçüler –çoğunlukla erkekler– vernikli ahşap bar tezgâhına dayanmıştı. Hepsinin üzerinde yönetmeliğe uygun kıyafetler vardı. Kareli pantolonlar. Sık ilmekli polo yaka tişörtler. Çivili ayakkabılar. Hayâsızca sergilenen markalar. Ralph Lauren.

Hermes. Louis Vuitton...

Barmene gizlice kimliğini göstererek kendini tanıttı ve buraya gelme sebebini açıkladı. Adam caddelerin[15] şefini çağırdı. Yeşil kazağına iliştirilmiş yaka

kartında adının Nicolas olduğu yazılıydı. Doktor David Thiaux golf parkurundaydı. Anais Caddy'yle birlikte dışarı çıktı. Tam golf arabasına binmeye hazırlanıyordu ki doktorun, soyunma odasına döndüğü haberi geldi. Anais, Nicolas'dan oraya gitmesini istedi.

— Burası, dedi Nicolas, arabayı küçük bir tepenin eteğindeki ahşap villanın önünde durdururken. Ancak burası sadece erkeklere mahsus bir yer.

— Benimle gel.

Erkek inine girdiler. Duşlardan gelen su şıpırtıları, tok erkek sesleri, ter ve parfüm kokuları. Bazı adamlar ahşap kapaklı dolaplarının önünde giyiniyordu. Bazıları üzerlerinden sular damlayarak anadan üryan duştan çıkıyordu. Bazıları ise saçlarını tarıyor veya saçlarına jöle sürüyordu.

Anais, sınırsız erkek gücünün hâkimiyetindeki bir ine girdiğini sandı. Burada şüphesiz para, güç, siyaset, sportif zaferler konuşuluyordu. Ve tabii seks de. Herkes metreslerinden, başarılarından, doyumlarından ve elbette green'deki[16] skorlarından söz ediyor olmalıydı. Şimdilik kimsenin dikkatini çekmemişti.

Nicolas'ya döndü:

— Thiaux nerede?

Caddy kemerinin tokasını bağlamayı henüz tamamlamış bir adamı işaret etti. Uzun boylu, yapılı, kır saçlı, ellili yaşlarda biriydi. Anais adama doğru yaklaştı ve içini yeni bir huzursuzluğun kapladığını hissetti. Herif babasına benziyordu. Geniş, bronzlaşmış, muhteşem bir yüz. Arazilerini ayaklarının altında hissetmeyi seven, toprak sahiplerine has aynı dış görünüm.

— Doktor Thiaux?

Adam Anais'e gülümsedi. Genç kadının huzursuzluğu daha da arttı. Saydamlıkları insanı delip geçen aynı buzdağı gözler.

— Benim.

— Anais Chatelet. Bordeaux Emniyeti'nde başkomiser. Sizinle

Philippe Duruy hakkında konuşmak istiyordum.

— Philippe, evet, çok iyi anladım.

Ayakkabısını bağlamak için ayağını bankın üstüne koydu. Çevresindeki gürültüyü ve karmaşayı umursamaz gibi bir hali vardı.

Anais birkaç saniye ayakkabısını bağlamasını bekledi.

Adam diğer tekine geçti:

— Başı dertte mi?

— Öldü.

— Aşırı dozdan mı?

— Doğru.

Adam doğruldu ve kaderci bir edayla, yavaşça başını salladı.

— Haber sizi şaşırtmışa benzemiyor.

— Damarlarına zerk ettiği o şeyle, şaşıracak bir şey yok.

— Ona Subutex yazıyormuşsunuz. Uyuşturucuyu bırakmaya mı çalışıyordu?

— Belli dönemleri vardı. Bana son gelişinde, Subutex'i 4 miligrama indirmiştim. Oldukça iyi gibiydi, ama ben fazla umutlu değildim. İşte ispatı...

Adam kabanını giydi.

— Onu en son ne zaman gördünüz?

— Ajandama bakmam gerekiyor. Yaklaşık iki hafta önce.

— Onun hakkında ne biliyorsunuz?

— Pek fazla bir şey değil. Aylık reçetesini almak için dispansere geliyordu. Köpeğini dışarıda bırakıyordu ve hayatıyla ilgili konuşmuyordu.

— Dispanser mi? Onu muayenehanenizde kabul etmiyor muydunuz?

Doktor tahta düğmelerini ilikledi, spor çantasını kapattı.

— Hayır. Her perşembe Saint-Michel semtinde nöbetim var. Bir

MPM. Mediko-psikoloji merkezi.

Zaten Anal's de bu burjuvanın Philippe Duruy gibi kir pas içindeki bir evsizi muayenehanesine kabul edeceğine pek ihtimal vermemişti. Onu PVC kaplı bir salonda, mahallenin marjinal simalarını beklerken gözünün önüne getirmekte de zorlanıyordu.

Adam başkomiserin düşüncelerini okumuş gibi açıkladı:

— Benim gibi bir doktorun bir dispanserde nöbet tutması sizi şaşırttı sanırım. Bu şüphesiz biraz vicdanımı rahatlatmak için yaptığım bir şey.

Bunu ironik bir tonda söylemişti. Anais bu adamdan gittikçe daha çok rahatsız oluyordu. Çevresindeki gürültü patırtı durumu daha da ağırlaştırıyordu. Birlikte olmaktan memnun, güçlerinin ve zenginliklerinin tadını çıkaran bu uğursuz erkek güruhundan yayılan gürültü kulaklarını tırmalıyordu.

Thiaux lafı soktu:

— Siz solcu polislere göre, tüm kötülüklerin kaynağı biziz. Her ne yaparsak yapalım, hep hatalıyız. Hep kendi çıkarımız doğrultusunda ve burjuva ikiyüzlülüğüyle hareket ederiz.

Geçerken birkaç kişiye selam vererek çıkışa doğru yöneldi.

Anais adamın peşinden gitti:

— Philippe Duruy size hiç ailesinden söz etti mi?

— Bir ailesi olduğunu sanmıyorum. Her neyse, zaten bu konuda bana tek kelime bile etmedi.

— Ya arkadaşları?

— O konuda da bir şey söylemedi. O bir göçebeydi. Yalnız bir adam. Bu tarzı seviyordu. Sessiz ve ketum bir genç. Müziğin ve uyuşturucunun peşinde seyahat eden biri.

Thiaux kapıdan çıktı. Anais de peşinden. Saat daha yeni 16.00 olmuş, ancak hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Erkek seslerine bir karganın bağırtısı eşlik etti. Başkomiser ceketinin içinde üıperdi.

— Ama Bordeaux'da ikamet ediyordu, değil mi?

— İkamet etmek, çok iddialı bir kelime. Her hafta beni görmeye geliyordu, diyebiliriz. Yani Bordeaux'nun bir köşesinde yaşıyordu, evet.

Doktor park alanına varmıştı, araba anahtarlarını çıkardı. Mesaj açıktı: Anais'le daha fazla oyalanmak istemiyordu.

Başkomiser yine de peşinden ayrılmadı:

— Size hiç geçmişinden söz etti mi? Ya da kökeninden?

— Bir dispanser doktoru ile Duruy gibi bir müptela arasındaki ilişkiyi pek bilmiyorsunuz anlaşılan. Sadece günaydın-iyi akşamlar, hepsi bu kadar. Bir sağlık çizelgesi çıkarıyor, reçete yazıyordum ve adam gidiyordu. Ben bir psikiyatr değilim.

— Peki MPM'de bir psikiyatr var mıydı?

— Sanmıyorum, hayır. Philippe yardım istemiyordu. Sokaklar onun seçimiydi.

— Uyuşturucu dışında başka sağlık sorunları var mıydı?

— Birkaç yıl önce hepatit C'ye yakalanmıştı. Hiçbir tedavi görmüyor, hiç rejim uygulamıyordu. Tam bir intihar.

— Eroine nasıl başladığını biliyor musunuz?

— Klasik bir başlangıç sanırım. Esrar. Rave partileri. Ecstasy.

Pazar sabahı ecstasy'nin neden olduğu kötü inişlere engel olmak için eroine başlanır ve pazartesi bir bağımlı olarak uyanılır. Hep aynı karmaşa.

Doktor siyah bir Mercedes S'in yanında durdu, ilk kez bezgin ve yorgun gibiydi. Birkaç saniye boyunca gardını indirdi. Elinde anahtarlarıyla arabasının önünde hareketsiz durdu. Sonra yeniden eski haline döndü, uzaktan kumandaya basıp arabasının kapı kilidini açtı.

— Bu sorularınızın sebebi ne, anlamıyorum. Eğer Philippe aşırı dozdan öldüyse bu soruşturma neden?

— Duruy aşırı dozdan öldü, ama bu bir cinayet. Ona öldürücü dozda eroin eryekte edilmiş. Saf eroin. Sonra da kafasına, ta omuzlarına kadar bir boğa kellesi geçirilmiş, suratı pestile çevrilmiş.

Thiaux arabasının bagajını açmıştı. Yüzü kireç gibi oldu. Anais bu görüntünün tadını çıkarıyordu. Doktorun kendine olan parlak güveni bir anda yerle bir olmuştu.

— Nasıl yani? Bir seri katil mi?

Günümüzde herkesin ağzmda bu kelimeler vardı. Sanki, işsizlik ile mesleki intihar arasında çok bilinen bir sosyal olgu söz konusuydu.

— Eğer bir seri katilse, yeni başladı. Duruy size torbacılarından söz etti mi?

Doktor çantasını bagaja koydu ve sert bir şekilde kapattı.

— Asla.

— Onu son gördüğünüzde, size farklı bir torbacıdan bahsetti mi? Ya da eşsiz kalitede bir eroinden?

— Hayır. Tam tersine, uyuşturucuyu bırakmak için hiç olmadığı kadar kararlıydı.

— Onu daha sonra bir daha görmediniz mi? Başka bir koşulda?

Thiaux arabasının kapısını açtı.

— Hayır.

— Kontrol edeceğiz, dedi başkomiser, ellerini ceplerine sokarak.

Ve bunu söylediği için hemen pişmanlık duydu. Polis sözleri. Aptalca kelimeler. Doktor bir şüpheli değildi. Bu cümle sadece onu tedirgin etmeye yönelikti. Tüm polisler bu güç gösterisini severdi.

Doktor kapıya dayandı:

— Kaba ve sert görünmek için her şeyi yapıyorsunuz matmazel, ama yine de benim gözümde sempatik birisiniz. Tüm dünyaya öfke duyan yaramaz bir kız çocuğundan farkınız yok, tıpkı benim her hafta dispanserde gördüklerim gibi.

Anais kollarını göğsünde kavuşturdu. Acıyan bir ses tonundan daha fazla nefret ediyordu.

— Size bir sır vermek istiyorum, dedi adam, başkomisere yaklaşarak. Bordeaux'nun tuzu kuru müşterilerini muayenehanemde kabul etmek yerine neden dispanserdeki bu nöbeti kabul ettim, biliyor musunuz?

Anais ayağını yere vurup dudaklarını ısırarak kımıldamadan duruyordu.

— Oğlum on yedi yaşında aşırı dozdan öldü. Onun joint[17] kullandığından şüphe bile etmemiştim. Bu bir neden olarak sizin için yeterli mi? Hiçbir şeyi telafi edemem, hiçbir şeyi silip atamam. Ama acı çeken birkaç çocuğa yardımcı olabilirim ve bu da bir kazanımdır.

Arabanın kapısı kapandı. Anais ağaçların altında kaybolan ve akşamın karanlığına karışan Mercedes'in arkasından baktı. Aklına bir anı geldi. Coluche'ün sesi. Polislerle ilgili bir skeç: "Evet, biliyorum, aptal gibiyim." Cümle doğrudan ona hitap eden bir özdeyişmiş gibi geldi.

17

21.00.

Nihayet nöbeti bitmişti. Mathias Freire kovboy şapkalı adamı ve Minotauros'u düşünerek evine dönüyordu. Anais Chatelet'nin ziyaretinden beri, bu iki olay arasındaki olası bağı düşünmekten kendini alamıyordu. Tüm öğleden sonra, kafasında bu sorularla hasta muayene etmişti. Mischell ile cinayet arasındaki ilişki neydi? Amnezik adam tam olarak ne görmüştü? Polisin önerisini kabul etmediğine pişmandı. Bu vakada nasıl yol alacağını artık bilmiyordu.

Anahtarı kapı kilidinde çevirirken aklına bir fikir geldi. Bir blöf.

Salonun lambasını yaktı, sonra internete bağlandı. Bordeaux'ya en yakın kriminal polis laboratuvarının, Toulouse'daki KPL 31'in telefon numaralarını kolayca buldu. Oradaki ekiplerden birinin amnezik adamın davasında çalışıp çalışmadığını ve Mischell'in ellerinden numune alıp almadıklarını düşündü. Eğer bu vakayla ilgileniyorlarsa, aynı adamlar Minotauros davası üzerinde de çalışıyor olmalıydı.

Daha fazlasını öğrenmenin en iyi yolu telefon etmekti.

Karşısına nöbetçi bir memur çıktı. Kendini Saint-Jean Garinda bulunan ceset davasında görevli suç psikiyatrisi uzmanı olarak tanıttı. Telefondaki adam bu olaydan söz edildiğini duymuştu –Analizlerde kullanılması için bu sabah ilave malzemeler yollanmıştı.

Freire'in tahmini doğru çıkmıştı. 13 Şubat akşamı kimliği bilinmeyen adamla ilgilenen ekip, ertesi akşam cinayet mahallinde çalışan ekiple aynıydı. Basit bir rastlantıydı: Olay yeri inceleme teknisyenleri başka bir vaka vesilesiyle zaten Bordeaux'daydı.

— Ekip şefinin cep numarasını alabilir miyim?

— Koordinatörünkini mi demek istediniz?

— Evet, onunkini.

— Bu prosedüre aykırı. Neden davaya bakan asayiş şube onu aramıyor?

— Anais Chatelet mi? Sizinle temasa geçmemi bana o söyledi, isim, hedefi tam on ikiden vurdu. Numarayı verdikten sonra adam ekledi:

— Adı Abdellatif Dimoun. Hâlâ orada, Bordeaux'da. özel bir laboratuvarla çalışıyor. Sonuçları aldığında olay yerinde olmak istiyordu.

Freire teşekkür etti, telefonu kapattı, sekiz rakamı tuşladı.

— Alo?

Mathias ona da suç psikiyatrisi uzmanı olduğu yalanını söyledi. Ancak Abdellatif Dimoun dünkü çocuk değildi.

— Sonuçları alır almaz soruşturmadan sorumlu başkomiser ile sorgu yargıcına raporumu vereceğim.

— Hastam amnezik biri, diye karşılık verdi Freire. Hafızasını kazandırmaya çalışıyorum. En ufak bir ayrıntı, en ufak bir ipucu işime yarayabilir.

— Anlıyorum, ancak Anais Chatelet'ye başvurmanız gerekiyor.

Freire duymazdan geldi:

— Rapora göre, toz zerrecikleri bulmuşsunuz...

— Kalın kafalısınız dostum. Yarın sabah raporumu Chatelet'ye yollayacağım. Bu konuyu onunla görüşün.

— Zaman kazanabiliriz. Yarın sabah erkenden hastamla bir hipnoz seansı yapacağım. Telefonda söyleyeceğiniz bir kelime bana bir gün kazandırabilir!

Teknisyen cevap vermedi. Tereddüt ediyordu. Kırtasiye işleri herkese ağır geliyordu. Freire bu avantajı değerlendirme yoluna gitti.

— Elde ettiğiniz sonuçları bana özetleyin. Hastam bazı şeyleri hatırlamaya

başladı; tırnaklarının altındaki zerrecikler tuğla tozu olabilir.

— Hayır.

— Peki nedir?

— Bir fitoplankton türü.

— Ne?

— Deniz planktonu. Fransa'nın Atlantik kıyılarında, özellikle güneyde rastlanan bir mikroorganizma Bask kıyısında.

Freire, Mischell'in Audenge'la, Cap-Ferret'yle, Kuş Adası yakınındaki hayali köy Marsac'la ilgili uydurduğu şeyleri düşündü. Bunlar gerçek kökeni –Bask Ülkesi– hakkında yaptığı deformasyonlardı.

— Şu planktonun türünü tam olarak belirlediniz mi?

— Deniz Araştırmaları Enstitüsü ile Kıyı Koruma uzmanlarını aradık. Dinoflagellat takımından bir plankton, Mesodinium rubrum. Konuştuğumuz uzmanlara göre çok nadir rastlanan bir plankton. Bask Kornişi'nin sualtı florasına ait.

Mathias bir deftere not aldı, sonra hemen devam etti –istim üstündeydi:

— Başka bir şey buldunuz mu?

Olay yeri inceleme uzmanı önce tereddüt etti, sonra cevapladı:

— Polislerin ilgisini çekecek olan şey ise bu planktonun başka yerde de bulunmuş olması.

— Nerede?

— Suç mahallinde. Bakım çukurunun dibinde. Yaptığımız analizler sonucu adamdan alınan numuneler ile çukurdan alınanlar arasında bir örtüşme saptandı.

Freire yeni bir sessizliği sineye çekti. Anais Chatelet haklıydı:

Amnezik adam cesedi görmüştü. Belki de daha fazlasını...

— Teşekkür ederim, dedi. Şimdilik, bu olayı hipnoz seansında göz önünde bulundurmayacağım. Cinayet soruşturması polisi ilgilendiriyor.

— Elbette, dedi olay yeri uzmanı, anlayışlı bir ses tonuyla. Bol şans.

Mathias telefonu kapattı. Sinirli bir yazıyla, konuşmanın önemli noktalarının bir özetini çıkardı. Deniz planktonu Bask kıyısını işaret ediyordu. Belki de denizle ilgili bir mesleği vardı. Şimdiye dek, Mischell'in açık havada elleriyle çalışan bir işçi olduğuna ikna olmuştu. Balıkçı? Kelimenin altını birkaç kez çizdi. Ancak plankton da Mischell ile ceset arasında doğrudan bir bağ oluşturuyordu. Freire yazmayı bıraktı; bu bağın hastasının boynunu gitgide sıkan bir ip olduğunu düşündü...

Aynı zamanda, bir hekim olarak edindiği izlenimden de kurtulamıyordu: Kovboy masumdu. Belki katili suçüstü yakalamıştı.

Belki de çukurun dibinde, rehberi ve İngiliz anahtarını silah olarak kullanarak onunla dövüşmüştü. Ayrıca kan, katilin kanı da olabilirdi...

Vardığı bu sonuç aklına başka bir fikir getirmiş gibi ayağa kalktı ve mutfağa yöneldi. İşığı yakmadan pencerenin önünde durdu ve karanlık sokağa baktı. Siyah giyinmiş adamlar görünürde yoktu.

18

— Château-Lesage, Listrac-Medoc'ta üretilen, Medoc bölgesinin altı apelasyonundan[18] biri olan üst düzey bir cru bourgeois'dır.[19]

Anais üşüyordu. Lahitler gibi sıralanmış krom kaplı yüksek tankların bulunduğu salon, hava akımına açık bir yerdi. Gezi sırasında deri ceketini çıkarmamış olduğuna çok seviniyordu. Her zaman olduğu gibi, diğer kulüp üyeleri arasında ayaktakımından biri gibi görünmekten de mutluydu.

— XV. yüzyıldan beri burada bağlarımız olduğundan, bağcılığımızın çok uzun bir tarihi geçmişi var...

Grup, bağ sahibinin tankların gümüşi yüzeylerinden yansıyan sözleri eşliğinde mahzende ağır adımlarla ilerliyordu. Her Pazar akşamı Anais bir bağı ziyaret ediyordu; Bordeaux şatolarını[20] gezen bir degüstasyon kulübünün üyesiydi. Her seferinde neden bu kulübe üye olduğunu düşünüyor ve dayanılmaz bir hal alan bu iç karartıcı gecelere neden katıldığını kendine soruyordu. Yemeğini tepsiye alıp çok sevdiği TV dizilerinden birinin karşısına kurulmayı tercih etmez miydi? Ya da Minotauros efsanesinin gizli sembolik nedenlerini biraz daha incelemeyi? Veya Avrupa eroin ağını araştırmayı?

Bunların hiçbirini düşünmemişti. Saat 20.00'de, her pazar yaptığı gibi bir şatoya doğru yola koyulmuştu. Soruşturmaya gelince, gün verimli geçmemişti. Jaffar evsizlerin takıldığı yerlerde dolanmış, bir sonuç alamamıştı. Le Coz, Philippe Duruy'ün ayrıntılı biyografisi üzerinde çalışıyordu, ama pazar günü bir ilerleme kaydetmek gerçekten de imkânsızdı. Conante garın güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemeyi tamamlamış, adamla ilgili en ufak bir iz bile bulamamıştı, sonra evsizlerle içlidışlı olan mahalle çetelerini araştırmaya başlamıştı. Zak'tan hiç haber alamamıştı.

Adam boğa yetiştiricilerinin peşinde ortadan kaybolmuştu.

Kendisi ise, Rosny Jandarma Kriminal Enstitüsü'nü yeniden aramıştı. Bu kez karşısına bir arşiv uzmanı çıkmıştı; cinayetler konusunda keskin bir hafızaya

sahipti. Herhangi bir mitolojik cinayet hatırlamıyordu. Bu denli korkunç bir mizansen de. Ne

Fransa'da ne de Avrupa'da. Adamlarıyla yaptığı telefon görüşmesinden sonra onları serbest bırakmış ve ertesi gün erkenden büroda olmalarını istemişti.

Polis merkezinden çıkarken, kapıda polis müdürüyle, Deversat'yla karşılaşmış ve ona en ince ayrıntısına kadar soruşturmadan söz etmişti. Davayı medyadan gizlemeleri gerekiyordu. Savcılık altı gün boyunca yargıcı bu davadan haberdar etmeyecekti. Böylece herhangi bir engelle karşılaşmadan soruşturmayı istediği gibi sürdürebilecekti. Ama dikkatli olması gerekiyordu:

Gironde'lu siyasiler, güç sahipleri, seçilmişler ona saldırmak için fırsat kollayacaktı. Anais güveni için müdüre teşekkür etmiş ve kendinden emin, rahat bir tavırla merkezden ayrılmıştı. Aslında, stres bir sünger gibi midesini sıkmaya başlamıştı bile.

— Kasımda, şarabı fıçılara alıyoruz. Böylece biraz malolaktik fermantasyon[21] gerçekleşmesini sağlıyoruz. Şarabın fıçılarda olgunlaşması yaklaşık 12 ila 13 ay sürüyor...

Anais yeniden ürperdi. Bu duygu ona kollarını –yara izlerinihatırlattı. Hep çıplakmış, göz önündeymiş, tir tir titriyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir giysi, hiçbir şey bu üşümeyi durduramazdı. İçten geliyordu.

— Fıçının istenmeyen özelliklerinin şaraba geçmesini istemeyiz. Amacımız, meyvemsi tada sahip, asit ve alkol oranı uyumlu, dengeli bir şarap. Bunlar dolgun ve yuvarlak yapılı, içimi hoş, özellikle de canlı yapıya sahip şaraplardır...

Anais artık orada değildi. Bedeninin derinliklerine inmişti. Acısının derinliklerine. Farkında olmadan kollarını tutuyordu ve en kötüyü düşünüyordu. Dayanamayacağım... Bacakları titriyordu. Vücudu sarsılıyordu. Aynı anda da tüm bedeninin taş kestiğini hissediyordu. Bu kaygı krizleri sırasında yere veya bir bankın üzerine yığılabilir ve kımıldamadan saatlerce öyle kalabilirdi.

Tam bir felç haliydi. Bir korku mengenesi onu bir buz banyosunun içinde tutuyordu sanki.

— Bugün 2005 üretim yılına ait –Ki Medoc için önemli bir yıldı bir şarabın tadımını yapacağız. 2005 yılı üretiminin birkaç yıl içinde ne ifade edeceği hakkında genel bir fikir edineceğiz. Kısacası bu, vaktinden önce bir tadım. Fıçıdan numune aldık...

Grup şimdi şatonun mahzenine iniyordu. Anais merdivenin karşısında bir an tereddüt etti, sonra grubu izlemeye karar verdi. Zorlukla basamakları inmeyi başardı. Küf kokuları. Fermante olan şarap. Anais şarabı seviyordu ama şarap ona her zaman babasını hatırlatıyordu. Bu konuda, her şeyi ondan öğrenmişti.

Tatmayı, içmeyi. Saklamayı. Örtü kalktığında, akıl hocasıyla ilgili her ne varsa, sırtını dönmesi gerekirdi. Anais'ten her şeyi çalmıştı. Ama bunu çalamayacaktı.

— Bir kez daha tekrar ediyorum, bu biraz erken bir degüstasyon...

Birden Anais arkasını döndü ve kortejden ayrıldı. Birkaç kez sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Hâlâ kollarını ovuşturuyordu, salonda tankların arasında koştu. Dışarı çıkmak istiyordu. Nefes almak istiyordu. Haykırmak istiyordu. Yansıması, tankların bombeli yüzeyine vuruyor, biçimsiz, korkunç şekiller meydana getiriyordu. Anıları canlanıyordu. Kafasının içinde patlamak üzere olan berbat bir fırtına. Her seferinde olduğu gibi. Avluya, geceye, gökyüzüne kavuşması gerekiyordu.

Şatonun iç avlusu ıssızdı. Adımlarını yavaşlattı, şarapların depolandığı binaları geçti ve bağlara doğru yöneldi. Her taraf maviydi. Toprak ve gökyüzü ajan rengini almıştı. Çakıllı-kumlu toprak, üzerinde asma kütüklerinin dikildiği iki yanı ağaçlı yolları andırıyordu.

ŞARAP...

BABA...

Ağzından çıkan duman, topraktan yükselen gümüşi buharla birleşiyordu. Yamaçlar Gironde Halici'ne kadar iniyordu. Yamacı takip etti. Çizmelerinin

altında çakılların yuvarlandığını hissediyordu. Dallar ve herekler, ona zarar vermek istermişçesine pantolonunu tırmalıyordu.

ŞARAP...

BABA...

Fidanların arasına biraz daha girdi ve sonunda hatıralarına teslim oldu. Yeniyetmeliğinin sonuna kadar, hayatında sadece tek bir erkek olmuştu. Babası. Sekiz yaşındayken annesini kaybetmiş bir kız çocuğu için bu gayet normaldi. Tuhaf olansa, babasının da hayatında tek bir kadın olmasıydı: Kızı. Birlikte mükemmel bir çift oluşturuyorlardı, platonik, kaynaşmış. örnek baba. Ödevlerini tekrarlattıran oydu. Kızını binicilik merkezinden almaya o geliyordu. Soulac-Sur-Mer'deki plaja o götürüyordu. Bir serada havasızlıktan boğulan bir çiçek gibi klinikte solup giden Şilili annesini yine o anlatıyordu. Daima oradaydı. Her zaman yanındaydı. Hep mükemmeldi...

Bazen Anais huzursuzluk duyuyordu. Anlaşılmaz bir tedirginlik. Kaygı nöbetleri geçiriyordu. Babasının yanındayken korku dalgasına kapılıyordu. Sanki bedeni, vicdanının göz ardı ettiği bir şeyleri hissediyordu. Neyi?

Bunun cevabını 22 Mayıs 2002'de buldu.

Sud-Ouest gazetesinin ilk sayfasında.

Yazının başlığı "Bağlarımızda bir işkenceci"ydi.

Tuhaf bir şekilde, yazı bir TV muhabiri tarafından kaleme alınmıştı. Adam kanal Arte'de, 70'li yıllarda Fransız askerlerinin Güney Amerika diktatörlüklerinde üstlendiği rolle ilgili bir program hazırlamıştı. Bu oluşumlar içinde, aşırı sağcı eylemciler, OAS'nin[22] eski militanları, SAC'nin[23] eski ajanları da vardı. Başka Fransızlar da doğrudan bu baskı hareketi içinde yer almıştı.

Şili'de ünlü bir şarap uzmanı, ölüm mangalarının eylemlerinde etkin bir rol oynamıştı. Adam hiç gizlenmemişti. Jean-Claude Chatelet adında, Akitanya kökenli biriydi. Gündüzleri şarap uzmanı. Geceleri kan uzmanı.

Yazının gazetede çıkmasından sonra, ev telefonu susmak bilmemişti. Haber, bir benzin birikintisinin alev alması gibi yayılmıştı. Fakültede, o geçerken herkes fısıldaşıyordu. Sokakta herkes onu gözleriyle takip ediyordu. Belgesel Arte'de de gösterilmişti. Gerçek bir bomba gibi patlamıştı. Filmde babasının bir resmi de gösteriliyordu, daha gençti, ancak şimdiki halinden daha çirkindi. "Santiago'daki işkencelerde anahtar rol oynayan adam."

Tanıklar dal gibi ince siluetini, daha o zamandan grileşen saçlarını, açık renk gözlerini ve diğerlerinden hemen ayırt edilmesini sağlayan ünlü aksamasını hatırlıyordu. Jean-Claude Chatelet, çocukluğunda geçirdiği bir at kazası sonucunda topal kalmıştı.

İşkenceye maruz kalanlar onun yumuşak sesini ve korkunç işkencelerini hatırlıyordu. Elektrik verme, sakat bırakma, kesme, kâfur yağı enjekte etme... Lakabı "Topaldı ("El Cojo"), bir konuda uzmanlığıyla tanınmıştı: İşe yaramayan mahkûmları, boğazlarına canlı yılan sokarak öldürüyordu. Başka tanıklar, askerler, Arjantin'de görevde olan General Aussaresses'in[24] genç öğrencisi Chatelet'nin işkenceci ekipler yetiştirmek için büyük bir çaba sarf ettiğini söylüyordu.

Anais TV yayınını bir arkadaşının evinde izlemişti. Allak bullak olmuştu. O akşam sesini kaybetmişti. Sonraki günlerde, yerel basında çıkan yazılar çoğalmıştı. Saldırılar karşısında babası sessizliğe bürünmüş ve kutsanmış suya sığınmıştı –Her zaman inançlı bir Katolik'ti. Anais şok halinde valizlerini hazırlamıştı. 21 yaşındaydı ve annesinden miras kalan bir servete sahipti; Şili'de satılan arazilerden elde edilen parayla yatırımlar yapılmıştı ve bu yatırımlardan sağlanan kazanç sadece ona geliyordu.

Şehir merkezinde, mağazaların yoğun olduğu Fondaudege Sokağı'nda iki odalı bir eve taşınmış ve bir daha da babasını görmemişti. Topal'ı tarif eden tanıkların sözleri aklından çıkmıyordu. Kelimeleri. Jestleri. Elleri.

Elektrik veren o ellerdi. Kesen, parçalayan, yaralayan da. Bebekken onu yıkayan da aynı ellerdi. Okula onu götüren de. Her şeye ve herkese karşı onu koruyan da o ellerdi.

Aslında bunu hep sezinlemişti. Annesi, dört duvar arasına kapatılmış bir deliyken, sanki onun kulağına sessizce sırrını fısıldamıştı: Bir iblisle

evlenmişti. Ve şimdi Anais bu iblisin kızıydı. Kanı lanetliydi.

Yavaş yavaş sesini geri kazanmış ve normal bir yaşam sürmeye başlamıştı. Hukuk fakültesi. Lisans. UPYO. Ulusal Polis Yüksekokulu'ndan mezun olunca, Anais bir ay izin istemiş, Şili'ye gitmişti. İspanyolcası son derece akıcıydı, bu onun genlerinde vardı. Babasının izini bulmak için fazla uğraşmamıştı. Yılan, Santiago'da belirli bir üne sahipti. Bir ay içinde soruşturmasını tamamlamıştı.

Parçaları, tanık ifadelerini, fotoğrafları bir araya toplamıştı. Babasını Fransa'dan Şili'ye geri göndermeye yetecek her şeyi. Ya da en azından Fransa'da sürgünde olan Şilililerin davalarını güçlendirecek her şeyi. Ama ne yargıçlarla ne avukatlarla ne de davacılarla temasa geçmişti. Bordeaux'ya dönmüştü. Bankada bir kasa kiralamış ve soruşturma dosyasını içine koymuştu. Metal kutuyu kapatırken içinde bulunduğu ironik durumun farkındaydı: Bu ilk cinayet soruşturmasıyla polis olarak vaftiz edilmeye hak kazanmıştı. Ama her şeyini kaybetmişti. Çocukluğunu. Kökenini. Kimliğini. Geleceği, üzerine yazılmayı bekleyen beyaz bir sayfadan ibaretti.

Anais asma kütüklerinin arasında doğruldu. Kriz geçmişti. Her zaman olduğu gibi yine aynı sonuca vardı. Bir erkek bulmalıydı. En fazla ihtiyacı olan şey buydu. Kollarının arasında anılarının, travmalarının, kaygılarının hiç önem taşımayacağı bir adam. Gözyaşlarını kuruladı, dizlerindeki toprağı silkeledi, yamaçtan yukarı tırmandı. Hayatında bir erkek. Kriminal polis koordinatörü, o baş döndürücü Arap olmazdı, internette aç kurtlar gibi bekleyen zombiler de. Psikiyatrı düşündü. Vernikli ahşap kütüphanesindeki o tutkulu entelektüeli. Hayallere dalmak istedi ama Freire'i düşünmek onu daha ziyade cinayete odaklandırdı. Cep telefonuna baktı. Mesaj yoktu.

Birkaç saat uyumalıydı. Sabah yeniden soruşturmayla ilgilenirdi.

Onun için geriye sayım başlamıştı.

Arabasını buldu. Artık üşümüyordu. Çok ağladığı için sadece gözleri yanıyordu. Ve boğazında deniz suyu tadı vardı.

Arabasının kapısını açarken cep telefonu çaldı.

— Alo?

— Benim, Zak.

— Tanrı aşkına, neredesin?

— Güney'de. Senin boğayı buldum.

19

— Emin misiniz?

— Hiç şüphem yok. Bu Patrick. Patrick Bonfils.

Hemşire çalışma masasının tam karşısında, ayakta duruyordu; ellerini beline koymuştu. Myriam Ferrari. 35 yaşında 1,70 boyunda, 80 kilo. Freire onu çok iyi tanıyordu. Dadı görünümünde, erkek meslektaşları kadar güçlü kuvvetli bir kadındı. Üzerinde hâlâ mantosu vardı, çantasını omzuna çaprazlama asmıştı. Pazartesi sabahı, işe gelir gelmez Mathias Freire'i görmek istemişti.

Servisin koridorunda karşılaştığı kovboyu hemen tanımıştı.

Psikiyatr böyle bir rastlantıya akıl erdirmekte zorlanıyordu.

— Ben bir Bask'ım Doktor. Ailem Guethary'de yaşıyor, Biarritz yakınlarında bir sahil kasabası. Her hafta sonu oraya giderim.

Eniştemin kasaba girişinde gıda maddeleri satan bir dükkânı var ve...

— Ve?

— Ve bu sabah hastaneye geldiğimde onu hemen tanıdım. Dedim ki, bu Patrick! Patrick Bonfils. Bizim oralarda herkesin tanıdığı bir balıkçıdır. Teknesini hep iskeleye bağlar.

— Onunla konuştunuz mu?

— Elbette. Ona "Merhaba Patrick, burada ne arıyorsun?" dedim.

— Size ne cevap verdi?

— Hiç. Aslında bu da bir tür cevaptı.

Freire başını eğmiş, masasının üstündeki eşyaları inceliyordu. Kalemini. Fransızca ilaç sözlüğü Vidal'ini... Akıl hastalıklarını sınıflandıran ABD

menşeli bir referans kitabı olan DSM'sini (Diagnostic and Statistical Manuel)... Bu eşyalar ona bilgisinin ne kadar zayıf olduğunu hatırlatıyordu. Venp kadar yetersiz olduğunu. Eğer bu rastlantı olmasaydı bu adamın kimliğini asla saptayamazdı.

— Bana daha fazla şey anlatın, dedi hemşireye.

— Size ne söyleyebilirim, bilmiyorum.

— Bir karısı var mı? Çocukları?

— Bir karısı, evet. Daha doğrusu bir hanım arkadaşı var. Evli değiller.

— Adını biliyor musunuz?

— Sylvie. Ya da Sophie. Limana inen yolun köşesindeki bir kafede çalışıyor. Yani yoğun sezonda orada çalışıyor. Şu sıralarda, ağları onarmak gibi çeşitli işlerde Patrick'e yardım ediyor...

Freire not alıyordu. Kovboyun tırnaklarının altındaki planktonu düşündü. Guethary, bu suyosununun yoğun olarak yaşadığı bölgedeydi. Patrick Bonfils. Soyadının altını çizdi.

— Ne zamandan beri Guethary'de oturuyor?

— Bilmiyorum. Ancak ben bildim bileli orada. Sonuçta, biz, dört yıldan beri Guethary'deyiz.

Eğer adamın kimliğini bilirse, onu tatlılıkla gerçek kişiliğine kavuşturabilirdi. Ardından da travmasına, garda gördüklerine yoğunlaşmasını sağlayabilirdi.

— Teşekkür ederim Myriam, dedi ayağa kalkarak. Bu yeni bilgiler onu... Patrick'i sağlığına kavuşturmakta bize çok yararlı olacak.

— Eğer kızmazsanız... dikkatli olmanızı söylemek istiyorum... Oldukça sarsılmış bir hali var.

— Kaygılanmayın. Aşama aşama yol alacağız.

Hemşire odadan çıktı.

Freire yerine oturmadan, aldığı notları yeniden okudu ve söylediğinin tam tersine, kaybedecek zamanı olmadığını düşündü.

Kapısını kilitledi ve telefona uzandı. Birkaç görüşmenin ardından

Patrtck Bonfils'in Guethary numarasını buldu.

Telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın sesi cevap verdi.

Psikiyatr lafı hiç dolandırmadı:

— Sylvie Bonfils?

— Bonfils değil. Sylvie Robin.

— Ama Patrick Bonfils'in hanım arkadaşısınız, değil mi?

— Siz kimsiniz?

Ses umut ve tedirginlik arasında titriyordu.

— Ben Doktor Mathias Freire, Bordeaux Pierre-Janet ihtisas Hastanesi'nde psikiyatrım. Patrick Bonfils benim servisimde yatıyor, bugün üçüncü günü.

— Beyefendi...

Kadının sesi boğuklaştı. Mathias hafif bir inleme sesi duydu. Kadın ağlıyordu, tuhaf, dokunaklı ve kesintisiz bir şekilde.

— Hanımefendi...

— Son derece endişeliydim, dedi hıçkırıklar arasında... Ondan hiç haber alamadım.

— Ne zamandan beri kayıp?

— Bugünle birlikte, altı gündür.

— Kayıp bildiriminde bulunmadınız mı?

Sylvie Robin cevap vermedi. Yeniden ağlama sesi duyuldu.

Freire baştan almaya karar verdi:

— Guethary'de balıkçılık yapan Patrick Bonfils'in hanım arkadaşısınız, değil mi?

— Evet.

— Nasıl ve ne zaman kayboldu?

— Geçen çarşamba. Bankaya gitmişti.

— Guethary'de mi?

Hıçkırıklar arasında kısa bir gülme sesi duyuldu:

— Guethary bir kasaba. Arabamızla Biarritz'e gitti.

— Modeli?

— Bir Renault. Eski model.

— Ne zaman endişe duymaya başladınız?

— Şey... hemen. Her şeyden önce bankada ne olduğunu bilmek istiyordum. Bazı sıkıntılarımız vardı. Ciddi sıkıntılar...

— Borç mu?

— Kredi. Tekne için. Biz... Sonuçta, yani anlıyorsunuz... Balıkçılık her geçen gün zorlaşıyor. Vergiler. Yönetmelikler de zorluyor. Ve daha kötüsü İspanyollar her şeyi ele geçirdi. Haberleri izlemiyor musunuz?

Mathias sinirli bir şekilde not alıyordu.

— Ne oldu?

— Hiç. Gün boyunca eve dönmedi. Bankayı aradım. Onu görmemişler. Limana gittim. Sürekli gittiği kafelere uğradım.

— Patrick içer miydi?

Sylvie cevap vermedi. Bu, bir tür onaylama biçimiydi. Freire hâlâ yazıyordu. Patrick Bonfils, okullarda ders olarak okutulacak bir vakaydı. Para sıkıntısından bunalan adam, çok ağır bir paltodan kurtulur gibi kimliğinden sıyrılmıştı. Sonra Bordeaux'ya gitmek üzere bir trene binmişti. Ancak gardaki travmanın bu olaydaki rolü neydi? Sadece orada mı bulunmuştu? Rehber ve İngiliz anahtarı nereden çıkmıştı?

— Sonra?

— Akşam jandarmaya gittim. Bir arama ilanı çıkardılar.

Jandarma alkolik bir balıkçının peşine düşmemiş olmalıydı.

Sonuçta, arama ilanı Gironde'a kadar ulaşmamıştı.

— İlk kez mi böyle ortadan kayboluyor?

— E... evet. Patrick hep geç kalırdı. Aklı hep bir karış havadaydı. Ama hiç böyle davranmamıştı.

— Ne zamandır birliktesiniz?

— Üç yıldır.

Yeniden sessizlik oldu. Sylvie içten bir şekilde sordu:

— Durumu nasıl?

— İyi. Sadece bir hafıza sorunu yaşıyor. Sanıyorum, güncel sorunlarınızın baskısı neticesinde zihni kısa devre yaptı. Patrick aniden bellek yitimine uğradı. Bilinçaltı, her şeye yeniden, daha iyi bir başlangıç yapmak için geçmişini silmek istedi.

— Her şeye yeniden, daha iyi bir başlangıç yapmak için mi? Bu ne demek?

Sylvie şaşırmış gibiydi. Freire bir tank ağırlığıyla açıklıyordu.

— Sizden kaçmak istemedi, diye kadını yatıştırdı. Onu bizzat kendisinden kaçmaya zorlayan borçları, mesleğinin zorluklarıydı...

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Freire üstelemedi. Üstelik belki de işin aslı böyle değildi. Başka bir ihtimal daha vardı. Patrick bankaya diye yola çıkmıştı. Sonra caymıştı. Kafayı çekmişti.

Bordeaux trenine binmişti... Sonra bir şeyler görmüştü. Bu şok onun tüm belleğini silmişti. Kovboy, yağlama istasyonuna sığınmıştı, zihni bomboştu.

— Onu ziyaret edebilir miyim?

— Elbette, ama önce gün içinde sizi yeniden aramamı bekleyin.

Freire kadına iyi günler diledi. Saat 9.30'du. Yeni hastaların her sabah incelediği dosyaları bekleyebilirdi. Bürosunu kilitledi, sekreterine bir süre yerinde olmayacağını bildirdi, sonra sanat terapisi salonuna doğru yola çıktı. Kovboy şapkalı adamı orada bulacağından emindi.

Mathias anahtarlarını kullandı ve servisi boydan boya kat etti. Aceleyle, hiç durmadan birkaç kişiye selam verdi. Tahmin ettiği gibi, Bonfils oradaydı. Bugün heykel atölyesinde karar kılmıştı.

Kilden, ilkel bir tür maske üzerinde çalışıyordu.

— Merhaba.

Geniş dişetlerini sergileyen bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı.

— Bugün nasılsın?

— Çok iyi.

Freire oturdu ve yumuşak bir ses tonuyla sordu:

— Dün bana anlattıklarını düşündün mü?

— Anılarımı mı kastediyorsun? Artık o kadar emin değilim. Bu sabah hoş bir hanım beni görmeye geldi. Bana Patrick diye seslendi, ben...

Sustu, gözlerini bir an için bile heykelinden ayırmamıştı. Kodese geri dönmüş bir kaçağa benziyordu. Sürekli yutkunuyordu.

Hançeresi titriyordu.

Mathias üslubunu sertleştirmeyi yeğledi:

— Sylvie'yle konuştum.

— Sylvie?

İriyarı adam gözlerini ona dikti. Gözbebekleri, bir gece hayvanınınkiler gibi büyümüştü. Zihninin karanlığında, artık çok net görüyordu. Freire, amnezik adamı güvenli bir limana götürecek ileri bir hipnoz seansı yapmayı düşünmüştü. Ancak onu görünce, bellek mekanizmasının çoktan harekete geçmiş olduğunu anladı: Patrick Bonfils yeniden kendisi oluyordu. Artık ivme kazanabilirdi.

— Seni evine götüreceğim Patrick.

— Ne zaman?

— Bu öğleden sonra.

Kovboy yavaşça başını salladı. Kille ilgilenmeyi bıraktı ve yarım kalmış eserini inceledi. Bileti kesilmişti. Bundan kaçmanın yolu yoktu. Freire psikiyatrik açıdan, Bask Ülkesi'ne yapacakları bu yolculuğa büyük umut bağlıyordu. Hanım arkadaşı ile çevresinin destek olacağı Bonfils kendi benliğini bulacaktı.

Şimdi Mathias'ın başka bir kaygısı vardı. Hafızasına yeniden kavuşunca hasta genellikle uydurduğu kişiliği unuturdu. Freire, Patrick'in garda gördüğü şeyi hafızasından silmesinden korkuyordu. Ancak onunla yeniden Pascal Mischell hakkında konuşmak söz konusu olamazdı.

Freire ayağa kalktı ve elini dostça Patrick'in omzuna koydu:

— Şimdi dinlen. Öğle yemeğinden sonra seni almaya geleceğim.

Kovboy şapkalı adam başını "olur" anlamında salladı. Buna sevinmiş miydi, yoksa bu durum onu rahatsız mı etmişti, anlamak imkânsızdı. Freire koşar adım ofisine döndü. Kapılar. Anahtarlar. Zemine sabitlenmiş masalar ve yataklar. Hep aynı ruh gardiyanı duygusu.

Sekreterine pazartesi gazetelerini almasını söyledi, sonra Sylvie'yi aradı ve eve döneceklerini haber verdi. Kadın şaşırmış gibiydi.

Freire tumturaklı bir cümleyle konuşmasını sonlandırdı:

— Patrick'in yeniden kendisi olmasının en kısa yolu, sizsiniz.

Ondan saat 15.00 civarında Guethary Limanı'nda olmasını istedi, sonra telefonu kapattı. Körlemesine ilerliyordu. Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Bir an, haber vermek için Başkomiser Chatelet'ye telefon etmeyi düşündü. Sonra kötü ayrıldıklarını hatırladı. Özellikle de TKPM koordinatörüne yalan söylediği aklına geldi. Bu yüzden hapis cezası alır mıydı?

Başka bir sorun daha vardı. Dün gece, herkesten önce ulaştığı analiz sonuçları Anais'in de eline geçecekti. Kovboyun elinde ve çukurda bulunan plankton, onun şüpheli profilini daha da güçlendirecekti. Başkomiser onu gözaltına alır mıydı? En iyisi Patrick'i bir an önce evine götürmekti. Durum daha da vahimleşirse, Patrick'i bulmak için Guethary'ye geri dönmek gerekecekti. Bu arada, Patrick'in gerçek kimliğine alışması için bir veya iki gün yeterli olacaktı...

Sekreteri kapıyı vurdu, sonra elinde yerel gazetelerle Freire'in ofisine girdi; Sud-Ouest. La NouveUe Republique des Pyrenees, La Depeche, Le Journal du Medoc... Mathias hepsinin birinci sayfasına göz attı. O hafta sonu Gironde'a çöken yoğun sis manşetlerdeydi. Sis yüzünden meydana gelen kazalar da yarım sayfa yer işgal ediyordu.

Ayrıca daha küçük bir haber olarak "Saint-Jean Garı'nda soğuktan donarak ölmüş bir evsizin cesedinin bulunduğundan" söz ediliyordu. Freire bu başarıyı takdir ediyordu. Polislerin bunu nasıl ayarladığını bilmiyordu ama bu

tüyler ürpertici cinayeti örtbas etmeyi başarmışlardı. Şüphesiz bunun sebebi, daha iyi sıçramak için biraz geri çekilmek ve soruşturmayı gizlilik içinde sürdürmekti.

Bonfils'e gelince, haberi sadece orta sayfalarda –Bordeaux'ya ve yerel olaylara ayrılmış sayfalarda– çıkmıştı. 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece, garda bulunan ve hemen Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne nakledilen, zihinsel rahatsızlığı olan bir adamdan söz ediliyordu.

Freire gazeteleri katladı. Şansı yaver gitmiş, hiçbir medya kuruluşundan yeni hastasıyla ilgili telefon almamıştı. Saatine baktı.

10.00'du. Pazartesi sabahı yatan hastaların dosyalarını aldı. Tüm vakaları incelemek, servisinde günlük vizitelerini tamamlamak ve konsültasyonlar yapmak için öğlene kadar vakti vardı. Sonra Patrick Bonfils ve onun su yüzüne çıkmamış gerçekleri eşliğinde Bask Ülkesi'ne doğru yola çıkacaktı.

20

Anais bütün gece rüyasında mezbahalar görmüştü. Çinko ve demir strüktürlü tavanları olan loş ve geniş salonlarda asılı hayvan karkaslarından dumanlar yükseliyordu. Baltalar sığırların sırtına iniyordu. Simsiyah kanlar, gider kanallarında akıyordu. Beyaz kelleler üst üste yığılıyordu. Yüzülen deriler pelerin misali dalgalanıyordu. Kasketli adamlar canla başla çalışıyordu. Gölgelere dönüşmüş bir halde kesiyor, parçalıyor, hayvanların kanını akıtıyorlardı. Bütün gece boyunca uykusunu da parçalamışlardı. Kan içinde olmadığına şaşırarak uyanmıştı. Duş almıştı. Kahvesini hazırlamıştı. Çalışma masasına oturmuş ve akşamki notlarını yeniden okumuştu.

Kafası kesilmiş bir boğanın gövdesi, 13 Şubat sabahı *Geda ganaderia*'sı[25] – Villeneuve de Marsan yakınlarında, dövüş boğası yetiştirilen bir çiftlik– otlaklarında bulunmuştu.

Anais, Zak'ı kutlamış ve ona gidip yatmasını söylemişti. Çiftlik sahibim sorgulamak için oraya bizzat kendi gidecekti. Zak bu duruma bozulsa da fazla ısrarcı olmamıştı; çünkü diğerleri gibi o da yirmi dört saatten beri uyumamıştı.

Anais evine dönmüştü. Çiftlik sahibine telefon edip ertesi gün, sabah erkenden geleceğini haber vermişti. Sonra internette son yıllardaki belli başlı hayvan öldürme, yaralama olaylarını araştırmıştı. En önemli dosya, 90'lı yıllarda Almanya'da, atlara yönelik bir dizi öldürme, yaralama olayıydı. Kesilmiş kulaklar, parçalanmış cinsel organlar, bıçakla öldürmeler. Çıkan yazılara göre birçok şüpheli tutuklanmış ama saldırılar devam etmişti. Büyük Britanya'da, Hollanda'da aynı yıllarda başka vakalar da meydana gelmişti. Anais hepsini incelemişti; ancak bunların onun vakasıyla bir ilişkisi yoktu ve soruşturmasına yardımcı olacak bir şey de bulamamıştı.

Diğer büyük olay ise kaçak bir cerrahi vakaydı. 80'li yıllarda, gizemli tekniklerle kesilmiş, derileri yüzülmüş sığırlar Amerikan arazilerinde bulunmuştu. Anais başlıca şüphelilerin dünya dışı yaratıklar veya çiftçilerin bizzat kendileri olduğunu anlayınca bu ipucunun peşini de bırakmıştı.

Gece yarısı olduğunda, hâlâ uykusu gelmemişti. *"Toros bravos"*[26] yetiştiriciliği üzerine yazılmış makaleleri okumaya başlamıştı. Beslenmeleri. Günlük bakımları. Seçilmeleri. Arenadaki son saatleri. Önceden bildiği şeyleri bir kez daha teyit etmişti: En kötüsü *corrida'*ydı.[27] Tecrit edilen, damgalanan ve yağlandırılan boğalar, dört yaşında en ufak bir deneyimleri olmadan arenaya sürülüyordu, tüm bunlara rağmen bir boğa yirmi yaşına kadar yaşayabiliyordu.

Gece 02.00'de çalan telefon onu uyandırdı –bilgisayar klavyesinin üstünde uyuyakalmıştı. Hanosch adında, çekirdekten yetişme bir veterinerdi; Longo ikindi saatlerinin sonunda onunla temas kurmuştu. Boğa kellesi saat 20.00'de ona ulaşmıştı. O da hemen işe koyulmuştu. Sığırlarda zehirlenmeler ve bulaşıcı hastalıklar konularında mahkemede bilirkişilik yapıyordu. Çok hızlı konuşuyordu. Kaygı verici bir asabiyeti vardı. Ama Anais bu sinirli adamın ona zaman kazandıracağını anlamıştı.

Uzman kelleyi incelemeye başlamadan önce, boğadan kan almış ve örneği Et Denetleme Enstitüsü'nün toksikoloji laboratuvarına yollamıştı. Sonuçları almıştı: Hayvanın beynindeki kan, sığırları uyutmakta kullanılan güçlü bir anestezik –Ketamin– İçeriyordu. Bu molekülü içeren bir sürü marka vardı, ancak veteriner, bu alanda çok sık kullanılan ürünlerden biri olan Imalgene üstünde duruyordu. Demek ki katil, hayvanın kafasını kesmeden önce onu ilaçla bayıltmıştı. Anais şaşırmamıştı: Dövüş boğaları kolayca yaklaşılabilecek hayvanlar değildi.

Veterinere göre katil, ilacı ya hayvanın yemine karıştırmıştı ya da –Ki bu daha büyük ihtimaldi– enjektör atan bir tüfek kullanmıştı; bu, veterinerler, itfaiyeciler ve hayvanat bahçesi görevlileri tarafından çok yaygın olarak kullanılan bir silahtı... Buna karşılık Imalgene, doktor reçetesi gerektiriyordu ve sadece veteriner kliniklerinde bulunuyordu. Önemli bir ipucuydu. Son haftalarda Akitanya şehirlerinde bu maddenin kimler tarafından satın alındığını ve kimlere reçete yazıldığını araştırmak gerekiyordu. Ayrıca veteriner kliniklerinde veya üretici laboratuvarlarda herhangi bir hırsızlık olayının olup olmadığını da kontrol etmek lazımdı.

Kellenin kesilmesine gelince, Hanosch'a göre tam bir profesyonel işiydi. Bunu yapan her kimse, işinin ehli bir adam gibi –bir cerrah ya da bir kasap–

çalışmıştı. Önce deriyi ve yumuşak dokuyu yarmış, sonra birinci omur eklemine bıçağını sokmuş ve omuriliğin yanı sıra bu bölgenin altındaki bağı kesmişti. Yine veterinere göre, böyle bir uzmanlığı olan kişi basit bir neşterle kolayca kelleyi kesebilirdi. Katil ayrıca, nedensiz olarak hayvanın dilini de kesmişti. Anais not almaya devam ediyordu. Saldırgan, tablonun güzelliğini bozmamak için organı almış olmalıydı: Minotauros'un dilinin, susamış bir sığırmki gibi sarkmasını göze alamamış olmalıydı.

Her şey gözünde gitgide kesinlik kazanıyordu: Katil ne bir evsiz ne de sıradan bir torbacı olabilirdi. Saint-Jean Garı'ndaki hafızasını kaybetmiş adam olma ihtimali de azdı. Çılgın, soğukkanlı, aklıyla hareket eden biriydi. Kurbanı için özenle hazırlanmış, çelik gibi sinirleri olan bir katil. Ne kasap ne hayvan yetiştiricisi ne de veterinerdi. Anais bundan emindi. Sadece sanatını sergileme hünerine sahip biriydi.

Böyle bir hasımla karşı karşıya olmak onu ürpertiyordu. Bu ürpermenin nedeni korku muydu, yoksa coşku mu, bilmiyordu.

Kuşkusuz her ikisi de. Anais'in bildiği bir şey vardı: Vakaların çoğunda psikopat katiller yakalanırdı, çünkü bir hata yaparlar veya şans, polisten yana olurdu. Ancak bu katilin bir hata yaptığına ihtimal vermiyordu. Şansa gelince...

Raporunu beklediğini söyleyerek veterinere teşekkür etmişti. Yatmış ve birkaç saat boyunca hayvanların kanında banyo yapmıştı. Yola çıkmak için sabah saat 8 olmasını beklemişti. Şimdi Mont de Marsan yönünde yol alıyordu. Yola çıktığından beri yağmur yağıyordu. Gün yeni aydınlanıyordu. Yolun engebelerine uyarak, köknar koruluklarını, meşe ormanlarını, otlakları, üzüm bağlarını ardında bırakıyordu. Onu keyiflendirebilecek hiçbir şey yoktu. Üstelik dayak yemiş gibi uyanmıştı. Başı dar bir kaskın içine sıkışmış gibiydi, sinüsleri zonkluyordu, burnu tıkalıydı. Gecenin bir yarısı bağda, suratı gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde dolaşırsa olacağı buydu...

Doğrudan güneye inen D 651 karayolunu izlemek için A 62 veya E 05 yollarını es geçti. Bu, ona düşünmek için zaman kazandıracaktı. Silecekleri, kasvetli ve monoton bir ses çıkararak fasılalarla çalışıyordu. Yol, yağmurun altında belli belirsiz görünüyordu. Katilin aynı güzergâhı birçok kez ters yönde kat etmiş olduğunu düşündü, ganimetiyle birlikte. Kelle çantada.

Mont de Marsan'ın çevresinden dolaştı, sonra Villeneuve-deMarsan'a yöneldi. Bir eczane buldu. Alışveriş yaptı. Doliprane. Humex. Fervex... Ayrıca, hapları yutmak için yandaki pastaneden bir kutu diyet kola aldı. Boğazına birkaç kez gargara yaptı ve burnuna sprey sıktı.

Yeniden yola koyuldu. Şehrin çıkışında, sağ tarafta GANADERIA DE GEDA tabelasını gördü. İslak toprak yola saptı. Görünürde tek bir boğa yoktu. Anais şaşırmamıştı. Toros bravos yetiştiriciliğinin ilk kuralı, arenaya dövüşe çıkmadan önce boğaların insanla temcisini önlemekti. Daha vahşi, daha saldırgan –ve özellikle de matadorun karşısında daha çaresiz– olmaları için.

Aslında bu ziyaretini jandarmaya bildirmeliydi. Hem alınganlıkları ortadan kaldırmak hem de dosyaya bilgi toplamak için. Ama o, sorgusunu tek başına, sakin kafayla, istediği gibi yapmak istiyordu. Diplomasiye gelince, onu sonra düşünecekti. iki yanı ağaçlıklı bir yola girdi; çıplak dalların arasından gökyüzü görünüyordu. Yolun ucunda, sağ tarafta ahşap takviyeli, kerpiç bir ev vardı. Anais birkaç metre daha ilerledi ve arabayı durdurdu. Landes bölgesine özgü bir çiftlik eviydi. Geniş toprak avlu, meşe ağaçlarıyla çevriliydi; koyu renk kirişleri ve beyaz kaba sıvası olan evin duvarlarına eklentiler yapılmıştı. Ev bütün olarak, bir asalet duygusunun yanı sıra bir hüzün ve iğretilik duygusu da uyandırıyordu. Onlarca, hatta yüzlerce yıl sert koşullar içinde varlığını sürdürmüş, ilerlemeye ve çağdaş konfora kayıtsız kalmıştı. Anais evin içini gözünde canlandırdı, ısıtma sistemi ve akan suyu olmamalıydı. Bu mutluluk tablosuna acımasız bir gölge düşürmek Anais'in hoşuna gidiyordu.

Arabasından indi ve ana binaya doğru yürüdü, yağmurdan korunmak için kapüşonunu kafasına çekmişti. Ortalarda görünmeyen bir köpek havlamaya başladı. Havaya gübre kokusu hâkimdi.

Kapıyı çaldı. Cevap yoktu.

Anais çevreye yeniden bir göz attı, iki bina arasında bir *tienta*[28] arenası olduğunu fark etti. Orada hiç dövüşmemiş boğaları değil, annelerini seçiyorlardı. Hayvanlar mızraklarla dürtülüyordu. Aşırı sinirli tepki verenler, sanki bir saldırganlık geni varmış gibi, sözüm ona en iyi toros bravos doğuracak inekler olarak belirleniyordu.

— Siz dün akşam telefon eden polis misiniz?

Anais döndü ve petrol mavisi anorağının içinde çöp gibi ince bir adamla karşılaştı. Gerçekten de tüysıklet biriydi. İslak haliyle 50 kilo çeken, 1,70 boyunda bir adamdı. En ufak bir rüzgârda havalanacakmış gibi bir hali vardı. Anais polis kimliğini çıkardı.

— Başkomiser Anais Chatelet, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü.

— Bemard Rampal, dedi adam, büyük bir coşkuyla elini sıkarken. *Mayoral.* [29] Hayvan yetiştiricisi ve *conocedor*.[30]

— Uzman?

— Hayvanların şeceresi. Dövüşlerin kronolojisi. Hayvan yetiştiriciliği her şeyden önce bir hafıza işidir. (İşaretparmağını şakağına koydu.) Her şey burada.

Yağmur damlaları adamın gümüş renkli saçlarına düşüyor, ancak sanki bir kuğunun tüyleriymişçesine içine nüfuz etmiyordu.

Dış görünümü oldukça şaşırtıcıydı. Jokey omuzları. Kül rengi ve kırış kırış olsa da, küçük bir çocuk yüzü. Sesi de dış görünümüne uygundu: narin ve tiz. Anais yarım ton ağırlığında farklı bir hayvan yetiştiricisi hayal etmişti. Adamın erkekliği başka yerlerde gizli olmalıydı. Derin mesleki bilgisinde. Duygusal değerlendirmelerden uzak, otoriter iş anlayışında.

— Boğamı öldüren o pisliği bulacaksınız, değil mi?

— O pislik bir de adam öldürdü.

— İnsanlar oldum olası birbirini öldürüyor. Sizin pislik, öfkesini savunmasız bir hayvandan çıkardı. Bu, görülmüş bir şey değil.

— Bu sizin bütün yıl boyunca yaptığınız şey değil mi?

Conocedor kaşlarını çattı.

— Yoksa siz de şu corrida karşıtı çatlaklardan biri misiniz?

— Çocukluğumdan beri corrida'ya giderim.

Anais her seferinde bu yüzden hastalandığını söylemedi.

Mayoral'in yüzü hafifçe kızardı.

— Bu ganaderia kime ait?

— Bordeaux'lu bir işadamına. Boğa güreşi tutkunu.

— Ona haber verdiniz mi?

— Elbette.

— Nasıl tepki verdi?

— Buradaki herkes gibi. Tiksindi.

Anais patronun adını ve telefon numaralarını not etti. Ganaderia'nın tüm personeli gibi onu da sorgulaması gerekiyordu.

Çiftliğin duvarları arasında bir suçlu olabileceği varsayımını göz ardı edemezdi. Ancak jandarma sorgulama işini daha önce yapmış olmalıydı.

— Beni izleyin, dedi adam. Hayvanın bedeni saman ambarında.

Sigortacılar için sakladık.

Anais hayvan yetiştiricisinin kötü bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Delilleri bozmak gibi. Kuru ot ve çamur dolu bir saman ambarına girdiler, içeriye kutup soğuğu hâkimdi. İslak ot kokusunun yerini organik bir koku almıştı. Çürümüş etin pis kokusu.

Hayvanın cesedi ambarın tam ortasmdaydı, bir örtünün altına gizlenmişti.

Adam hiç tereddüt etmeden örtüyü çekti. Bir sinek bulutu havalandı. Pis koku arttı. Simsiyah olmuş leş oradaydı. Kocaman.

Çürüme nedeniyle şişmiş. Gece gördüğü kâbusları hatırladı: bir morgda

çalışan, yüzleri olmayan adamlar; karkasların asılı olduğu çengeller; kadife kurdelelerle süslenmiş gibi parıldayan, derileri yüzülmüş sığırlar...

— Sigorta eksperinin bugün gelmesi gerekiyor. Ondan sonra gömeceğiz.

Anais cevap vermedi, eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Kafası kesilmiş bu koca leş, Antikçağ'da yaşam ve doğurganlık gücü vermesi için kurban edilen boğaları getirmişti aklına.

— Büyük şanssızlık, dedi hayvan yetiştiricisi. Bir *cuatreno*.[31]

Arenaya çıkmaya hazırdı.

— İlk ve son kez olarak.

— Gerçekten de, yıl boyunca bizi rahatsız eden şu militanlar gibi konuşuyorsunuz.

— Bunu bir kompliman olarak kabul ediyorum.

— Öyleyse haklıyım. Burnum bir köpeğinki gibi bu pisliklerin kokusunu alıyor.

Başını dik tut. Aksi takdirde bu sorgulamadan bir şey çıkmayacaktı.

— Ben bir polisim, dedi Anais kararlı bir ses tonuyla. Düşüncelerim sadece beni ilgilendirir. Bu boğamın ağırlığı neydi?

— 550 kilo civarında.

— Otladığı yere kolay ulaşılabiliyor muydu?

— Boğaların otlaklarına asla kolay ulaşılamaz. Ne yoldan ne de patikadan. Sadece atla gidilebilir.

Anais hayvanın çevresinde dolandı. Katili düşünüyordu. Böyle iri bir hayvana saldırmayı göze aldığına göre son derece kararlı olmalıydı. Ve mizanseni için bu kelleye ihtiyacı vardı; hiç tereddüt etmemişti.

— Toplamda kaç boğanız var?

— Yaklaşık iki yüz. Birçok otlağa dağılmış halde.

— Ölen boğarım otlağında kaç hayvan vardı?

— Elli kadar.

Anais, eli hâlâ ağzında, yerde yatan kütleye yaklaştı. Hayvanın siyah kılları mat ve soğuk bir görünüm almıştı. Nemden ıslanmış bir haldeydi. Yerde kımıldamadan yatan bu leş, bakım çukurundaki sahnenin bir benzeriydi. Kurban Philippe Duruy'ün bir yansıması. Philippe Duruy'ün Minotauros'u ve kurbanı temsil etmesi gibi, bu başsız boğa da hem mutlak tanrıyı hem de ona kurban edilen hayvanı simgeliyordu.

— Sizce saldırgan hayvana nasıl yaklaşmış olabilir?

— Uyuşturucu iğne atan bir tüfekle. Onu uyuşturdu ve kafasını kesti.

— Ya diğer hayvanlar?

— Kaçmış olmalılar. Bir boğanın ilk refleksi kaçmaktır.

Anais bu paradoksu biliyordu. Dövüş boğaları saldırgan olmazdı. Onu saldırgan gösteren, savunmacı, taşkın ve düzensiz hareketleriydi.

— Yemine zehir konmuş olamaz mı?

— Hayır. Kışın onlara sadece saman ve pienso verilir. Bir gıda takviyesi. Ayrıca yemler çobanlarımız tarafından hazırlanır. Bu, uyuşturucu iğne atan bir tüfeğin işi. Aksi mümkün değil.

— Çiftlikte anestezik bulunduruyor musunuz?

— Hayır. Bir hayvanı uyutmamız gerekirse veteriner çağırıyoruz. O da ilacı ve tüfeğiyle geliyor.

— Dövüş boğalarıyla yakından ilgilenen birini biliyor musunuz?

— Binlerce. *Hereria*'da[32] gelirler.

— Arazilerinize izinsiz giren kimse olup olmadığını kastetmiştim. Bir serseri.

— Hayır.

Anais hayvanın kuyu gibi açık boğazını inceliyordu. Kaslar ve etler mor bir renk almıştı. Bir sepet dolusu karadut gibi. Yüzeyde

Pullanmış minik kristaller görülüyordu.

— Bana öldürülme biçiminden bahsedin.

— Nasıl yani?

— Boğa arenada nasıl öldürülür?

Adam kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

— Matador kılıcını kabzanın demir siperine kadar boğanın ensesine saplar.

— Kılıcın uzunluğu nedir?

— 85 santimetre. Artere veya akciğer damarlarından birine ulaşması gerekir.

Anais bir an, kılıcın, etleri ve organları parçalayarak hayvanın siyah kalın derisine saplandığını gördü –Hissetti. Taş basamakların üzerindeki korkmuş küçük kızı hatırladı. Kahkahalar atan babasının kollarına sığınıyordu. Pislik herif.

— Ama ondan önce, *picador*'lar[33] mızraklarıyla hayvanın ense, bağını keser, dedi Anais.

— Evet.

— Ardından, *banderillero*'lar[34] işe devam eder, yarayı derinleştirir ve kanamayı artırırlar.

— Madem cevapları biliyorsunuz, neden bu soruları soruyorsunuz?

— Ölümle sonuçlanan aşamalar hakkında fikir sahibi olmak istiyorum. Tüm bunlar daha fazla kan akıtmak için, değil mi?

— Hayır. Tüm bunlar hayvanın içinde olup bitiyor. Matador akciğerlere dikkat etmek zorunda. Boğa kan tükürürse, halk bundan hoşlanmaz.

— Beni şaşırtıyorsun. Kılıç ne peki? Öldürücü darbe mi?

— Canımı sıkıyorsunuz! Tam olarak neyin peşindesiniz?

— Saldırganımız bir matador olabilir.

— Daha çok bir kasap diyebilirim.

— Aynı şey değil mi?

Mayoral kapıya doğru yöneldi. Görüşme bitmişti. Anais bir kez daha sorgusunu berbat etmişti. Adamı kapıda yakaladı. Yağmur dinmişti. Belli belirsiz bir güneş avluya sızıyor, su birikintilerini ayna gibi parlatıyordu.

Hatasını telafi etmesi gerekiyordu, ama sormaktan kendini alamadı:

— Dövüş boğalarının hiç dişilerle birlikte olmadıkları doğru mu? Testislerinin dolu olması onları daha mı saldırgan yapıyor?

Bemard Lampal ona döndü. Sıkılı dişlerinin arasından konuştu:

— Boğa güreşi bir sanattır. Ve bütün sanatların kendi kuralları vardır. Çok eski kurallar.

— Bana, otlakta birbirlerine bindikleri söylendi. Arkadan düzülmüş boğalar, arenada çok daha kötü, öyle değil mi?

— Buradan gidin.

21

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Anais arabasının direksiyonunda kendine küfrediyordu. Dün golfçü doktoru sorgularken uğradığı başarısızlıktan sonra boğa yetiştiricisiyle de aynı şey olmuştu. Elinde olmadan saldırganlaşıyordu. Tabii böyle çocukça saldırılarla, iki paralık tahriklerle her şeyi berbat ediyordu. Bir cinayet soruşturması yapıyordu ve o, burjuvalarla çatışma içindeki asi bir punk gibi davranıyordu.

Kan beynine hücum etmişti. Yüzünü soğuk ter basmıştı. Sorguladığı bu adamlardan biri savcıyı ararsa işi biterdi. Daha tecrübeli, daha ölçülü başka bir soruşturmacı atarlardı.

Villeneuve de Marsan'da durdu. Burnunu sildi, gargara yaptı ve burnuna sprey püskürttü. Jandarmaya gidip gitmeme konusunda kararsızdı. Hiç olmadığı kadar diplomatça davranması gerekiyordu ve şu an, bunun için yetersiz olduğunu hissediyordu. Bu iş için

Le Coz'u görevlendirecekti. Dış ilişkilerde mükemmeldi.

Arabayı vitese taktı ve hızla hareket etti. Bu kez devlet yollarını tercih etmedi, önce N 10, sonra E 05 yoluna çıktı. Bordeaux'ya dönüyordu.

Cep telefonu çaldı. Hemen cevap verdi –180 km hızla gidiyordu.

— Benim, Le Coz. Bütün gece internette çalıştım. Ve bu sabah da, nüfus idaresini ve sosyal hizmetleri aradım.

— Bana özet geç.

— Philippe Duruy 1988'de Caen'de doğmuş. Ailesi bilinmiyor.

— Annesinin kimliğine ulaşamıyor muyuz?

— Hayır. X olarak doğmuş.[35] Eğer dosyasını açmak istiyorsak, mahkemeden izin çıkarmak gerekiyor ve...

— Devam et.

— Çocuk Koruma Servisi'nin himayesine verilmiş. Bir koruyucu aileden diğerine geçmiş. Gittiği her aileden ya hemen geri gönderilmiş ya da çok az kalmış. 15 yaşında Lille'e gelmiş. Restorancılık alanında profesyonel yeterlilik sertifikası almak üzere kursa başlamış. Kantinlerde çalışmak için. Birkaç ay sonra her şeyden vazgeçmiş ve köpekli bir punk olmuş. Ranger botlar, bir çoban köpeği ve yollar, izine iki yıl sonra Aurillac Festivali'nde rastlanıyor.

— O ne?

— Sokak tiyatrolarının katıldığı bir festival. Uyuşturucu bulundurmaktan sorgulanmış. Yaşı küçük olduğu için serbest bırakılımış.

— Ne tür uyuşturucular?

— Amfetaminler, ecstasy, asit. Ayrıca en az iki kez daha sorgulanmış. Bir rock festivali veya bir rave partisi sırasında. Nisan 2008'de Cambrai. 2009'da Millau.

— Uyuşturucu bulundurmaktan mı?

— Daha ziyade kavga çıkarmaktan. Dostumuz kavgacı biriymiş. Bar fedaileriyle dalaşıyormuş.

Anais kurbanın, etten ziyade kemikten oluşan bedenini gözünün önüne getirdi. Demek ki çocuk, gözünü budaktan sakınmayan biriydi. Ya da her seferinde kafası iyiydi. Ancak kesin ola bir şey vardı: Her ne olursa olsun ona zorla bir şey enjekte etme söz konusu olamazdı. Katil ona tatlılıkla yaklaşmıştı.

— Peki son zamanlarda?

— Elimdeki bilgilere göre, en son geçtiğimiz ocak ayında ortaya çıkıyor.

— Bordeaux'da nu?

— Paris'te. Başka bir konserde. Èlysee-Montmartre, 24 Oca

2010. Duruy yine kavgaya karışmış. Üzerinde iki gram marihuan varmış. Goutte-d'Or Karakolu. Ayılma hücresi. Gözaltı. On sekiz saat sonra yargıç kararıyla serbest kalmış.

— Muayeneye gönderilmemiş mi?

— İki gram, bireysel kullanıma giriyor.

— Sonra?

— Bakım çukuruna kadar başka bir şey yok. Buraya ocak ayının sonunda geldiği sanılıyor.

Evsizin geçmişini daha fazla irdelemenin gereği yoktu. Sadece son günleri yeterliydi. Kenar mahalle sakini olmayan katil, karşılaştığı son kişiydi.

— Diğerlerinden haber var mı?

— Jaffar geceyi evsizlerle geçirdi.

Bu haber başkomiserin yüreğini ısıttı. Emrine rağmen Le Coz da, Jaffar da uyumak için eve gitmemişti. Biri hepsi, hepsi Anais için...

— Ne bulmuş?

— Pek bir şey yok. Anlaşılan Duruy başkalarıyla kolay ilişki kuran biri değilmiş.

— Ya sığınma merkezleri? Aşevleri?

— Şu sıra oraları araştırıyor.

— Peki Conante? Video kayıtları?

— Hâlâ izliyor. Ancak şu ana kadar bir sonuç yok. Duruy hiçbirinde görünmüyor.

— Zak?

— Haber yok. Sabah ilk iş olarak torbacılarla ilgilenecekti. Anlaşılan ondan mola vermesini istemişsin.

Le Coz bunu imalı bir ses tonuyla söylemişti, ama Anais'in alınganlıklarla uğraşacak zamanı yoktu. Aklına başka bir şey geldi.

— Jaffar'ı ara. Ona köpeği araştırmasını söyle.

— Ne köpeği? Hayvan barınaklarını aradık. İtten hiç iz yok. Üstelik cinsini bile bilmiyoruz. Büyük bir olasılıkla öldürüldü ve gömüldü.

— Kasapları sorgulayın. Pazarları. Et toptancılarını. Duruy gibi heriflerin hayvanlarını beslemek için her zaman bir planları vardır.

Kısa bir sessizlik oldu. Le Coz afallamış gibiydi.

— Tam olarak ne arıyorsun?

— Bir tanık. Duruy'ü başka bir adamla –ona uyuşturucuyu enjekte etmiş kişiyle-birlikte görmüş birini.

— Bunun cevabını bir kasapta bulursak, çok şaşırırım.

— Giysiler konusuyla da ilgilenilsin, diye ekledi Anais. Duruy büyük ihtimalle ihtiyaç fazlası ürün mağazalarından veya Emmaus'ten[36] giyiniyordu. Aldığı son şeylerin listesini istiyorum.

— Büyük ihtimalle dilenerek para buluyordu.

— Haklısın. Nerede dilendiğini de bulmalıyız. Bizden önce bu işi biri yaptı, anlıyor musun? Onu buldu. Gözledi. Araştırdı. Siz de onun yolundan gidin. Belki izine rastlarsınız. Duruy'ün yeni fotoğrafları var mı?

— Antropometrik fotoğraflar, evet.

— Resimleri sorguladığınız heriflere gösterin. İPhone'uma da gönder.

— Tamam. Peki ben ne yapayım?

Anais onu Akitanya bölgesinde yazılmış Imalgene ve ketamin reçetelerini ve ürün stoklarını kontrol etmesi için anesteziklerin peşine saldı –Kliniklerde veya üretim birimlerinde bazı hırsızlık olayları meydana gelmiş olabilirdi. Le Coz keyifsiz bir şekilde kabul etti.

Telefonu kapatmadan önce genç kadın ondan, Villeneuve-deMarsan jandarmasına telefon etmesini ve onların tarafında bir gelişme olup olmadığını öğrenmesini istedi. Çok kibar davranmasını da tembihledi... Bordeaux'ya yaklaşıyordu. Kısa bir an saçları jöleli polisi düşündü. Le Coz'un özel bir durumu vardı: Zengin yaşantısı ile aldığı maaş örtüşmüyordu. Bu zenginlik aileden de gelmiyordu: Le Coz emekli bir mühendisin oğluydu. Er ya da geç içişleri bu konuyla ilgilenecekti. Anais bu zenginliğin kaynağını sorgulamıyordu, çünkü cevapları biliyordu.

Le Coz'daki değişim, 2008'deki Felix-Faure Caddesi'ndeki bir köşk soygununun ardından başlamıştı. Le Coz işin içinde değildi, ama soruşturmayı o yapmıştı. Medoc'taki bir grand cru'nün de sahibi olan, yaşını başını almış mülk sahibi baronesi birçok kez sorgulamıştı. Bu karşılaşmadan sonra Le Coz, Rolex saat takmaya, bir Audi TT kullanmaya ve harcamalarını "limitsiz" Black Card'la[37] yapmaya başlamıştı. Hırsızlan bulamamıştı. Ama meslektaşlarınm deyişiyle aşkı bulmuştu. Beraberinde belli bir konforu getiren aşkı. Tersi olsa, bu hikâye kimseyi şaşırtmazdı.

Yeniden telefonu çaldı. Bu kez Jaffar'dı.

— Neredesin? diye sordu Jaffar.

— Bordeaux'ya dönüyorum. Sen bir şey buldun mu?

— Raoul'u buldum.

— O kim?

— Öldürülmeden önce Duruy'ü en son gören herif.

Şakakları yeniden ter içinde kalmıştı. Ateşi vardı. Direksiyonu bırakmadan şurubundan büyük bir yudum aldı.

— Anlat.

— Raoul, sol yakada, Stalingrad yakınlarındaki rıhtımlarda yaşayan bir evsiz. Duruy ara sıra onu ziyaret edermiş.

— Onu en son ne zaman görmüş?

— 12 Şubat Cuma, akşama doğru.

Cinayetin işlendiği varsayılan akşam. Önemli bir tanık.

— Söylediğine göre Duruy'ün bir randevusu varmış. Aynı akşam.

— Kimle?

— Bir melekle.

— Ne?

— Raoul'un söylediği bu. Daha doğrusu Duruy ona böyle söylemiş.

Anais hayal kırıklığına uğramıştı. Kafası iyi, alkolik birinin sayıklamasıydı.

— Karakola götürdün mü?

— Bizimkine değil. Ducau Sokağı'ndaki karakola.

— Neden oraya?

— Daha yakın. Ayılma hücresinde.

— Sabahın onunda mı?

— Hele herifi bir gör, tam bir fenomen.

— François de Sourdis'ye gidiyorum, sonra oraya uğrayacağım.

Onu bizzat sorgulamak istiyorum.

Telefonu kapattı, yeniden umutlanmıştı. Sonunda bu koşturmacanın

karşılığını alacaklardı. Kurbanın yaptığı en ufak şeye, en ufak harekete kadar her şeyi yeniden oluşturabileceklerdi –Katille son temasına kadar olan her şeyi. Duruy'ün fotoğraflarının

MMS'le gelip gelmediğini kontrol etti. Telefonunda bir sürü antropometrik fotoğraf buldu. Genç punk'ın rahatsız edici bir havası vardı. Kirpi gibi diken diken simsiyah saçlar. Sürme çekilmiş kömür karası gözler. Şakaklarında, burun kanatlarında, dudaklarının birleşme yerlerinde piercing'ler. Philippe Duruy tuhaf bir bağdaştırmacılığı temsil ediyordu. Yüzde elli punk, yüzde elli gotik.

Yüzde yüz hardstyle.[38]

Şehre girdi ve rıhtımlar boyunca yol aldı. Güneş Quinconces

Meydanı'na geri dönmüştü. Sağanakla yıkanmış gökyüzü, hâlâ yağmurdan parlayan binaların üzerine göz kamaştırıcı maviliğini yansıtıyordu. Clemenceau Caddesi'ne saptı, zenginlerin ikamet ettiği Grands Hommes semtini ardında bıraktı, sonra şehir merkezinden ayrılmak için Judaıque Sokağı'na girdi. Yönünü bulmak için düşünmüyordu; biraz kendisi, biraz da refleksleri GPS işlevi görüyordu.

François de Sourdis Sokağı. Ofisine daldı ve e-postalarını kontrol etti. Kriminal polis koordinatörünün, yakışıklı Arap'ın raporu gelmişti. Önemli bir ayrıntı vardı: Çukurun dibinde, Bask kıyılarına özgü bir planktona ait partiküller bulunmuştu. Aynı organik maddeye hafızasını kaybetmiş adamın, Pierre-Janet Hastanesi'nde yatan kovboyun tırnak altlarında da rastlanmıştı.

Daha fazla bilgi almak için telefonuna sarıldı. Suç mahalli ile iriyarı adam arasında doğrudan bir bağ vardı. Dimoun raporda yazdıklarını tekrarladıktan sonra ekledi:

— Mathias Freire admda bir psikiyatr tanıyor musunuz?

— Evet.

— Bu davadaki uzmanınız mı?

— Henüz bir uzman atamadık. Üstelik bir şüphelimiz bile yok.

Neden?

— Dün gece beni aradı.

— Ne istiyormuş?

— Tahlil sonuçlarımızı öğrenmek.

— Suç mahallindekilerin mi?

— Hayır. Amnezik adamdan alınanların.

— Ona söylediniz mi?

— Bana sizin adınıza aradığını söyledi.

— Aynı planktonun çukurda bulunduğundan da ona bahsettiniz mi?

Dimoun cevap vermedi. Bir itiraftan daha anlamlıydı. Ne psikiyatra ne de koordinatöre öfkeleniyordu. Herkes kendi yolunu izliyordu. Her şeye katlanmak gerekiyordu.

Tam telefonu kapatıyordu ki koordinatör devam etti:

— Sizin için başka bir şeyim daha var. Raporumu size gönderdiğim sırada başka sonuçlara da ulaştım. Hiç ummadığım bir şey.

— Nedir?

— Çukurun cidarlarında kimyasal bir dönüştürme denedik. İslak bir yüzeyden bile parmak izi almaya yarayan bir teknik.

— Alabildiniz mi?

— Kısmen. Ve bunlar kurbana ait değil.

— Amnezik adamınkilerle karşılaştırdınız mı?

— Henüz bitirdim. Parmak izleri ona da ait değil. Çukurda başka bir adam varmış.

Anais'in tüm vücudu karıncalandı. Üçüncü bir adam. Katil mi?

— Sonuçları size göndereyim mi? diye sordu Dimoun, Anais'in sustuğunu görünce.

— Bunu çoktan yapmalıydınız.

Başkomiser "hoşça kalın" bile demeden telefonu kapattı.

Her türlü baştan çıkarma stratejisinin üzerinden sanki binlerce ışık yılı geçmişti. Artık aynı yerde değildi. Sadece soruşturması önemliydi. Ducau Sokağı'ndaki karakola doğru yola çıkmadan önce Zak'ı aradı –geldiğinde onun ofiste olmadığını fark etmişti.

— Zak, yeni bir şey var mı?

— Hayır. Hâlâ torbacılarla birlikteyim. Bazıları Duruy'ü tanıyor ama kimsenin bu kadar saf bir uyuşturucudan haberi yok. Ya sen, boğa yetiştiricisinden bir şey çıktı mı?

— Anlatırım. Senden bir şey yapmanı istiyorum. Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne uğra ve adamımızın hâlâ orada olup olmadığını kontrol et. Psikiyatr Mathias Freire'e haber ver, öğleden sonra yeni bir sorgulama için uğrayacağım.

— Psikiyatrı mı, yoksa amnezik adamı mı?

— İkisini de.

22

— Evine dönmen hoş bir duygu olmalı.

Bask Ülkesi'ne doğru N 10 yolunda ilerliyorlardı. Düşündüklerinden çok daha erken, öğlen olmadan yola çıkmışlardı. Freire Bonfils'i arka koltuğa oturtmuştu. İriyarı adam tam ortaya yerleşmiş ve öndeki iki koltuğa tutunmuştu. Tam bir çocuktu.

Birkaç saat içinde adam değişmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar balıkçı hüviyetiyle, silinmiş kimliğiyle yeniden bütünleşiyordu. Psişesi, yavaş yavaş ilk halini alan uysal, esnek bir madde gibiydi.

— Sylvie sana ne söyledi?

— Seni bulduğu için çok mutlu. Oldukça kaygılıydı.

Bonfils coşkuyla kafasını salladı. Şapkası dikiz aynasından arkanın görünmesini engelliyordu. Psikiyatr yan aynaları kullanıyordu.

— Onu hatırlamıyorum doktor... Hatırlamıyorum... Bana ne oldu?

Freire cevap vermedi. Ön cama yağmur damlaları düşüyordu

Yolun iki tarafında, çam ağaçları resmi geçit yapıyordu. Freire, Landes bölgesinden nefret ediyordu. Şu uçsuz bucaksız ormandan, kumun içinde yükselen çok ince, çok düz şu ağaçlardan. Ve biraz ötedeki, kumulları, plajlarıyla şu engin okyanustan da.

Çaktırmadan teybini çalıştırdı.

— Bana ailenden bahset Patrick.

— Söyleyecek fazla bir şey yok.

Yola çıkmadan, Freire onu zaten ofisinde sorgulamıştı. Bölük Pörçük de olsa portresini elde etmişti. 54 yaşındaydı. Altı yıldan beri Guethary'de balıkçılık

yapıyordu. Daha önce Fransa'nın güneyinde ufak tefek işlerde çalışmıştı, ilk olarak doğuda, sonra batıda. Özellikle de şantiyelerde –yeni kimliğinin bir parçası buradan kaynaklanıyordu. Patrick her zaman bir şekilde hayata tutunmuştu ama hep serseriliğin, maceracılığın sınırlarında dolanmıştı.

— Erkek veya kız kardeşlerin var mı? iriyarı adam koltuğunda kıpırdandı. Freire adamın her hareketinde arabanın sallandığını hissediyordu.

— Beş çocuklu bir aileydik, dedi sonunda, iki erkek, üç kız.

— Onları hâlâ görüyor musun?

— Hayır. Toulouse'luyuz. Onlar orada kaldı.

— Ya annen ile baban?

— Uzun süre önce öldüler.

— Çocukluğun Toulouse'da mı geçti?

— Yakın bir yerde. Gheren'de, banliyöde küçük bir köy. İki odalı bir evde yedi kişi yaşıyorduk.

Hafızası açık ve belirgin bir şekilde geri geliyordu –Hipnozsuz, kimyasal ilaçsız; kopuk kopuk bilgiler olmaksızın.

— Sylvie'den önce, başka ciddi birlikteliklerin oldu mu?

İriyarı adam tereddüt etti, sonra alçak sesle konuşmaya başladı:

— Kadınlarla asla parlak bir ilişkim olmadı.

— Öyleyse, ciddi bir birliktelik söz konusu değil.

— Tek bir tane. 80'li yılların sonunda.

— Nerede?

— Montpellier yakınlarında. Saint-Martin-de-Londres'da.

— Adı neydi?

— Tüm bunlardan bahsetmemiz gerekli mi?

Freire başını salladı. Gözünü yoldan ayırmıyordu. Biscarosse.

Mimizan. Mezos... Hep çam ağaçları, ince ince yağan yağmur. Boğucu bir monotonluk...

— Marina, diye mırıldandı Patrick. Evlenmek istiyordu.

— Ya sen?

— Pek değil ama yine de evlendik.

Mathias şaşırmıştı. Demek Bonfils bir kez evlenmişti.

— Çocuğunuz oldu mu?

— Hayır. Ben istemedim.

— Neden?

— Kendi çocukluğumla ilgili güzel anılarım yok.

Freire üstelemedi. Sosyal hizmetlerin o döneme ait dosyalarını inceleyecekti. Büyük olasılıkla Bonfils, alkolizmin ve aile içi şiddetin hâkim olduğu bir sefalet yuvasında büyümüştü. Buna bağlı kaçış eğilimlerinin kaynağı da karmakarışık çocukluk yılları olabilirdi.

— Marina'yla sonra ne oldu? Boşandınız mı?

— Hayır. Ben kaçtım, hepsi bu. O şu anda Nimes'de yaşıyor sanırım.

— Neden onu terk ettin?

Patrick cevap vermedi. Daha önce de kaçmıştı, ama kimliğini değiştirmeden. Freire'in gözünün önünde bütün taahhütleri reddeden bir yaşam biçimi canlandı. Kararsızlıklar, gelgeç istekler, başından savmalar...

Arabanın içine hâkim olan sessizliği bozmadı. Güneş, gökyüzünü pas rengine çalan altın sarısına boyayarak yeniden yüzünü gösteriyordu. Peş peşe başka köyleri arkalarında bırakıyorlardı. Hossegor. Capbreton. Landes ormanları neredeyse sonlanmıştı. Bu durum Mathias'a belli belirsiz bir rahatlama hissi verdi. Bonfils'in uyuduğunu sandı ama koca gövdesi dikiz aynasında yeniden belirdi.

— Doktor, hastalığım nüksedecek mi?

— Bunun için bir neden yok.

— Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana ne anlattun?

— Yeniden aynı şeylere dönmesek daha iyi olur.

Tam tersine Freire her ayrıntının üstünden yeniden geçmeyi isterdi. Bilinçaltmdaki her olgunun şifresini çözmeyi. Bu arada, Patrick'in hayali hanım arkadaşına "Auffert" adını verdiğini de göz önünde bulunduruyordu – offert[39] olarak da yazılabilecek iki hece. Aslında Mathias, onun psişesini çözebilmek için Bonfils'i gözetim altında tutmayı yeğlerdi.

Bonfils de aynı fikirdeymiş gibi sordu:

— Benimle ilgilenmeye devam edecek misin?

— Elbette. Seni görmeye geleceğim. Ama Bask Ülkesi doktorlarıyla birlikte çalışacağız.

— Başka spikiyatr istemiyorum. (Sanki başka bir ayrıntıyı hatırlamıştı.) Peki ya şu İngiliz anahtarı, rehber ve kan hikâyesi.

— Bu konuda senden daha fazlasını bilmiyorum Patrick. Ama bana güveniyorsan, sana söz veriyorum tüm bunları aydınlığa kavuşturacağız.

Koca cüsseli adam kendini koltuğa bıraktı. BIARRITZ çıkışı tabelası asfalt yolun üzerinde göründü.

— Oraya sap, diye emretti Patrick. Arabamı garın otoparkına bırakmıştım.

— Araban mı? Onu hatırlıyor musun?

— Sanırım, evet.

— Anahtarları nereye koyduğunu biliyor musun?

— Lanet olsun, dedi Patrick, içgüdüsel olarak pantolonunun ceplerini yoklarken. Doğru. Hiçbir şey bilmiyorum.

— Ya kimliğin?

Bonfils tüm heyecanını kaybetti:

— Onları da ne halt ettiğimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum...

Freire sağdaki rampaya yöneldi ve Biarritz yönüne saptı. Atmosfer bir anda değişti. Güneş şimdi ışınlarını açıkça yansıtıyordu. Değişken bir mizacın etkisi altındaymış gibi sokaklar bir iniyor bir çıkıyordu. Kırmızı veya mavi ahşap çatkılı evler başka bir çağdan –başka bir kültürden– fırlamış gibiydi. Her tepede, pembe kiremitli çatılar denize kadar tespih tanesi gibi sıralanıyordu.

El değmemiş, neredeyse ilkel, muhteşem bir güzellikti.

— Arabayı boş ver, dedi Bonfils boğuk bir sesle. Kıyıyı takip et. Bidard'dan sonra Guethary.

Sahil evlerinin yan yana sıralandığı, katırtırnakları ve eğreltiotlarıyla kaplı kıyı boyunca yol aldılar. Bu kulübelerin ne geleneksel ne de manzarayla uyumlu bir görüntüsü vardı. Yine de çevreye çok eski, her şeyden daha güçlü bir Bask havası hâkimdi.

Çam ağaçları, dikenli katırtırnakları, ılgın ağaçları evlerin girişlerini süslüyordu. Berrak, tuzlu deniz havası rüzgârla taşınıyor ve her ayrıntıya canlı bir renk veriyordu.

Mathias her şeye rağmen gülümsüyordu. Bu bölgeye yerleşmesi gerektiğini düşündü. Yol bir anda daraldı –ancak tek araba geçebilirdi– ve gölgeli küçük bir köy meydanına kadar bu şekilde devam etti. Guethary'ye varmışlardı. Yan

yana sıralanmış ahşap çatkılı, sıvalı evler kafelerin teraslarına eğilmiş, gizli bir toplantı yapar gibiydi. Meydanın dip tarafında, bir pelota frontenis'i[40] hoş geldiniz diyen bir el gibi dikiliyordu.

— Dümdüz, dedi Bonfils heyecan dolu bir sesle. Limana gidiyoruz.

23

Mathias Freire kendini meşin gibi sert sanırdı ama Patrick ile Sylvie'nin yeniden kavuşması onu derinden etkilemişti. Kahramanların yaşı, hâlâ varlığını koruyan aşkları, göz kırpışları, mırıltılarla, kararsız hareketlerle dile getirdikleri bu son derece ölçülü utangaçlıkları, büyük sevgi gösterilerinden çok daha dokunaklıydı.

Ayrıca tavırlarında toplumun ittiği insanların ezikliği de vardı. Sylvie, yüzü kırışıklarla ve yara izleriyle kaplı, pancar suratlı, ufak tefek bir kadındı. Bu kızarıklık ve yüz hatları alkolik geçmişini ele veriyordu. Patrick gibi o da yıllarını sokaklarda geçirmiş olmalıydı. Kürek cezalarının bitiminde, birbirlerini bulmuşlardı.

Dekor, sahnenin şiirsel gerçekçiliğini daha da artırıyordu.

Guethary Limanı, karaya çekilmiş, canlı renklerdeki birkaç kayığın bulunduğu eğimli bir betondan ibaretti. Gökyüzü yeniden bulutlanmıştı. Bulutların arasından, güneş inatla kendini göstermeye çalışıyor ve donuk bir ışık yayıyordu. Sanki sahne cam bir şişenin –minyatür yelkenlilerin yerleştirildiği bir şişenin– içinde cereyan ediyordu.

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, dedi Sylvie.

Mathias'a dönerek.

Freire hiçbir şey demeden hafifçe eğildi. Sylvie, denizin üzerinde, kayalara tutturulmuş ahşap bir platformu işaret etti:

— Gelin. Biraz yürüyeceğiz.

Freire onu inceledi: yağlı saçlar, biçimsiz bir kazak, cepli eşofman altı, yıllara meydan okuyan basket ayakkabıları... Bu enkazın içinde sadece gözleri ayakta kalmıştı. Yağmurun parlattığı iki çakıl taşı gibi canlı ve pırıltılı gözler.

Kadın karaya çekili kayıkların çevresini dolaştı ve köprü yoluna yöneldi.

Patrick ise mendireğin birkaç metre ilerisinde bağlı duran bir tekneye doğru yürüyordu. Şüphesiz bu, bütün stresin kaynağı olan şu ünlü tekne olmalıydı. Gövdesinde sarı harflerle gururla yazılmış bir sözcük vardı: JÜPİTER.

Freire, sallanan korkuluğa tutunarak Sylvie'ye yetişti. Kadın elinde sigarası, dalga seıpintilerine ve ahşap köprünün engebelerine aldırmadan yürüyordu.

— Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? dedi kadın.

Freire anlattı. Saint-Jean Garı'nı. Patrick'in psişik kaçışını.

Başka biri olmak için gösterdiği bilinçaltı çabayı. Guethary'li bir hemşirenin onu tanımasını. Rehberin ve İngiliz anahtarının üzerindeki kandan, Saint-Jean Garı'ndaki cesetten hiç bahsetmedi; zaten Anais Chatelet vakit kaybetmeden buraya gelecekti.

Sylvie bir şey söylemiyordu. Parmaklarının arasında, eski püskü koca bir çakmak belirdi. Sigarasını yaktı.

— İnanılır gibi değil, dedi sonunda boğuk bir sesle.

— Bu son günlerde, davranışlarında bir tuhaflık fark ettiniz mi?

Kadın omzunu silkti. Uzun ve karışık saçları, yıpranmış yüzüne yapışıyordu. Sigarasından derin nefesler çekiyor ve ağzından bir lokomotif gibi, denizden gelen rüzgârla anında dağılan dumanlar çıkarıyordu.

— Patrick fazla konuşmaz...

— Zaman zaman dalıp gittiği olur muydu? Hafıza sorunları var mıydı?

Kadın cevap vermeden birkaç adım attı. Ayaklarının altında deniz homurdanıyordu. Soluk alıyor, vınlıyor, artan bir kudurganlıkla yeniden gelmek için geri çekiliyordu.

— Para sorunları. Başka bir şey değil. Patrick tekne için borç almıştı. Kendi kendinin patronu olmak istiyordu. Ancak av mevsimi verimli geçmedi.

— Yılda birkaç av mevsimi oluyor, değil mi?

— Ben en önemlisinden bahsediyorum. Ekim aymdakinden. Beyaz ton avı. Ancak diğerlerinin, çalışanların parasını ödeyecek ve geçinecek kadar kazandık. Böyleyken banka...

— Tekneyi satın almak için ne yaptınız? Patrick'in sermayesi var mıydı?

— Sermayeyi ben verdim.

Freire şaşkınlığını belli etti. Sylvie gülümsedi.

— Belli olmuyor ama evim var. Yani vardı. Bidart'da bir ev. Satıldı ve tekneye sermaye yapıldı. O zamandan beri de bataktayız. Tüccarlara olan borçlar. Bankanın senetleri. Siz anlayamazsınız...

Sylvie, Mathias'ın milyarderler sınıfına mensup olduğunu düşünüyor olmalıydı. Psikiyatr buna aldırmadı. Duyguları düşüncelerine üstün geliyordu. Açıklardan esen fırtına, deniz serpintisi ve gümüşi güneşle yüklüydü. Dudaklarındaki tuzu hissediyordu.

Kirpiklerinin ucundaki cıva ışığını.

Ufak tefek kadın, omzunun üstünden Patrick'in bulunduğu tarafa bakıyordu. Adam teknesine binmiş, sintinesinde bir şeyler yapıyordu –Kuşkusuz motorla ilgileniyordu. Kadın çocuğuna göz kulak olan bir anne gibi onu gözlüyordu.

— Size önceki... hayatından hiç bahsetti mi?

— Karısından mı demek istiyorsunuz? Bu konudan pek söz etmez, ama bu bir sır değil.

— Onunla görüşüyor mu?

— Asla. Kötü ayrılmışlar.

— Neden boşanmadı?

— Hangi parayla?

Freire üstelemedi. Bu konuda hiçbir deneyimi yoktu. Evlilik.

Taahhütler. Boşanma. Hepsi de hayatına yabancı kavramlardı.

— Çocukluğuyla ilgili olarak size bir şeyler anlattı mı?

— Demek hiçbir şey bilmiyorsunuz, diye cevap verdi kadın, küçümser bir tavırla.

— Sizi dinliyorum.

— Babasını öldürdü.

Mathias yumruk yemiş gibi oldu.

— Babası hurdacıymış, diye devam etti Sylvie. Patrick de ona yardım ediyormuş.

— Gheren'de mi?

— Ailece yaşadıkları köyde. Adını hatırlamıyorum.

— Ne olmuş?

— Dövüşmüşler. Babası içermiş ve onu dövermiş. Dövüşürlerken babası kaymış ve eski metallerin pasını gidermekte kullanılan asit teknesine düşmüş. Patrick onu çıkardığında yaşlı adam ölüymüş. Bu olay olduğunda Patrick 15 yaşındaymış. Ben bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum.

— Soruşturma açılmış mı?

— Bilmiyorum. Ama her halükârda hapse girmemiş.

Bunu kontrol etmek kolaydı. Mathias'ın önsezisi doğru çıkmıştı. Zor bir çocukluk. Bilinçaltının derinliklerinde çatlağa neden olmuş bir aile dramı. Kişiliğini tamamen yok edene kadar sürekli genişlemiş bir çatlak...

— Sonra ne yaptığını biliyor musunuz? Ailesiyle birlikte yaşamaya devam etmiş mi?

— Lejyona katılmış.

— Yabancılar Lejyonu'na mı?

— Babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyormuş. Bir katil olduğunu.

Köprünün ucuna varmışlardı. Hiç oyalanmadan geri döndüler ve ağır adımlarla yeniden limana doğru yürümeye başladılar.

Sylvie hâlâ küçük teknesinde oyalanan Patrick'e bakıyordu. Balıkçı onları tamamen unutmuş gibiydi.

— Patrick'in, diye devam etti psikiyatr, adaletle hiç başı derde girmedi mi?

— Siz ne sanıyorsunuz? İnsan fakirse illa serseri mi olması gerekir? Patrick'in zor dönemleri oldu, ama hiçbir zaman doğru yoldan ayrılmadı.

Freire ısrar etmedi. Pascal Mischell'in uydurdukları ile Patrick Bonfils'in gerçek hayatını karşılaştırmak istiyordu.

— Ara sıra Arcachon Havzası'na gider misiniz?

— Hayır.

— Thibaudier adı size bir şey ifade ediyor mu?

— Hayır.

— Helene Auffert?

— O kadın da kim?

Freire, bu konuda rahatsızlık duymasını gerektirecek herhangi bir şey olmadığını belirtmek için ona gülümsedi. Kadın yeniden tütün kesesini ve sarma kâğıtlarını çıkardı, ikna olmamış gibiydi. Birkaç saniye içinde yeni bir sigara hazırladı.

— Size daha önce, sık sık gördüğü bir rüyadan söz etti mi?

— Hangi rüya?

— Güneşli bir köyde yürüyor. Çok beyaz bir patlama oluyor ve gölgesi bir duvarın üzerine yapışıp kalıyor.

— Hayır.

Yeni bir doğrulama daha. Rüya travma sonrasına aitti. Pascal Mischell'in referanslarını hatırladı. Peter Schlemihl. Hiroşima...

— Patrick çok okur mu?

— Sürekli. Evimiz, belediye kütüphanesinden bile beter durumda

— Ne tür kitaplar?

— Özellikle tarih.

Freire, ihtiyatlı bir şekilde Patrick'in ortadan kaybolduğu güne döndü.

— Bankaya giderken, Patrick size başka bir yere uğrayacağını, birini ziyaret edeceğini söyledi mi?

— Siz polis misiniz yoksa? Bu soruların sebebi ne?

— Başına ne geldiği anlamam lazım. Yani kafa olarak demek istiyorum. Kendi kendini yok ettiği o günü büyük bir titizlikle yeniden oluşturmak zorundayım. Onu tedavi etmek istiyorum, anlıyor musunuz?

Kadın cevap vermeden, sigarasını ıslak havada salladı. Bıkmış gibiydi. Hiç konuşmadan iskeleye vardılar. Bonfils hâlâ motoruyla ilgileniyordu. Arada sırada yüzü görünüyordu. Bu mesafeden bile mutlu ve keyifli olduğu anlaşılıyordu.

— Patrick'i yeniden görmem gerekiyor, diye sözlerini tamamladı.

— Hayır, dedi Sylvie, izmaritini denize fırlatırken. Onu rahat bırakın. Tüm bu yaptıklarınız muhteşem. Şimdi bayrağı ben devralıyorum. Belki bir bilim insanı değilim ama Patrick'e neyin gerekli olduğunu biliyorum; onun ihtiyacı olan şey, bir daha bu olanlardan söz etmemek.

Freire tartışarak bir şey elde edemeyeceğini biliyordu.

— Çok güzel, diyerek uzlaşma yoluna gitti. Ancak size Bayonne'daki veya Saint-Jean de Luz'deki bir meslektaşımın telefon numaralarını vereceğim. Patrick'in başına her ne geldiyse çok ciddi, anlıyor musunuz? izlemek gerekiyor.

Ufak tefek kadın cevap vermedi. Freire kadının elini sıktı ve ona heyecanla seslenen Patrick'e el salladı.

— Yarın sizi ararım, tamam mı?

Cevap yoktu. Ya da rüzgâr duyulmasını engellemişti. Freire eğimli rampayı tırmandı. Arabasının kapısını açarken dönüp arkasına baktı. Sylvie salına salına erkeğinin yanına gidiyordu.

Psikiyatr arabasına bindi ve hareket etti. Onayları olsun veya olmasın, hayata küsmüş bu iki insana yardım edecekti.

24

— Ben, ben kozmik çatlağı arıyorum.

Kirden simsiyah olmuş eli, ayılma hücresinin çatlaklarla dolu duvarını okşuyordu.

— Onu bulduğumda buradan kaçacağım...

Anais yorum yapma gereği hissetmedi. On dakikadan beri

Raoul aptalının saçmalıklarına katlanıyordu. Nefes alamaz hale gelmişti.

— Yapmam gereken şey çizgiyi takip etmek, dedi serseri, burnunu yeni bir çatlağın üzerine yapıştırmıştı.

Anais'in ilgilenecek daha ciddi sorunları vardı. Yolda gelirken aldığı karton kutudaki içeceği plastik torbadan çıkardı. Bir anda Raoul'un gözleri parladı. Akkor gibi iki küçük küre halini aldı.

Karton kutuyu kaptı ve bir dikişte bitirdi.

— Evet, Philippe Duruy?

Serseri kolunun tersiyle ağzını sildi ve gürültülü bir şekilde geğirdi. Kırmızı suratı, dikenli tellere takılmış bir hayvan leşini andırıyordu. Sakallardan, saçlardan, kaşlardan oluşan bir kıl yumağı ve kan kırmızısı teninde sert yüz hatları.

— Fifi'yi iyi tanıyorum. 120 atan bir kalbi ve 8,6 çalışan bir beyni olduğunu hep söylerim.

Anais bu çifte imayı anlamıştı. 120 BPM, tekno-müziğin temposuydu. "8,6" ise Bavyera birasına ve onun 8,6'hk alkol oranına bir göndermeydi. Şampiyonların –punk'ların, hardstyle'ların, her çeşit marjinalin– birası. Raoul, Fifi'den yaşıyormuş gibi bahsediyordu. Öldüğünü bilmiyordu.

— Aslında, kokuşmuş herifin tekidir.

— Dost olduğunuzu sanıyordum.

— Dost olmak, açık sözlü olmaya engel değil.

Anais gülmemek için kendim zor tuttu, insan enkazı konuşmaya devam etti:

— Fifi her şeyi yapar ve sonra yaptıklarının tam tersini yapar.

Eroin kullanır, bırakır. Metal dinler, tekno dinler. Bir gün gotiktir, ertesi gün berbat bir punk olur...

Başkomiser, çocuğun yaşamını hayal etti. Kavgayla, uyuşturucuyla geçen sefil bir hayat. Eroin vuruşları, ecstasy uçuşları, yüzü duvara dönük geçirdiği gözaltı geceleri, hiçbir şey hatırlamadan yabancı yerlerde uyanmalar. Her gün, hep kurtulma umuduyla bir sonraki güne bağlanıyordu.

Raoul, Duruy'ün müzik zevkine karşı saldırıya geçmişti:

— Ben ona söylüyordum, senin müziğin boktan diye. Senin herifler taklitten başka bir şey yapmıyor. Marilyn Manşon, Alice Cooper'ın taklidi. Tekno ise Kraftwerk'in.[41] R&B...[42]

— İsaac Hayes'in.

— Doğru. Aynı ritimleri alıyorsun ve yeniden üretiyorsun!

— Fifi nasıl geçiniyordu?

— Sokaklarda boktan müzikler yaparak, benim gibi.

— Bordeaux'da mı?

— Bordeaux'da ve gittiği her yerde. Başka meyve suyu var mı?

Anais ikinci karton kutuyu verdi. Adam bir dikişte içti. Bu kez geğirmedi ama Anais herifin altına işemesinden korktu. Üzerinde, pislikten kumaşının desenlerinin seçilemediği bir palto vardı. Kirden kaskatı olmuş, çuval

bezinden bir pantolon. Pis ayaklarını açıkta bırakan lime lime olmuş espadriller. Anais, burun deliklerine Vicks sürmüş olmasına rağmen eliyle burnunu kapatmıştı.

Raoul kutuyu hücrenin diğer ucuna fırlattı. Esas konuya geçmenin zamanı gelmişti.

— Birkaç gün önce, Fifi sana bir melekten bahsetti...

Raoul duvarın köşesine dayadığı sırtını, omuzlarını hareket ettirerek bir hayvan gibi kaşıdı.

— Bir melek, evet, diye sırıttı... Ona melek tozu verecekti...

Katili, ilk kez ondan böyle açık açık bahsediliyordu.

Genç kadın Raoul'a doğru eğildi ve kelimeleri vurgulayarak konuştu:

— Onu iyi tanıyor muydu?

— Hayır. Herif, onunla yeni tanışmış.

— Onunla ilgili olarak sana tam olarak ne anlattı?

— Onu gökyüzüne, cennete götüreceğini. Sürekli bilmem ne

Aziz Julien'den bahsedip duruyor...

— Konuksever Aziz Julien.

— Evet, o.

— Neden ondan bahsediyor?

Raoul ayılır gibi oldu:

— Fifi okulu çok erken bırakmış, ama bu efsaneyi hatırlıyordu.

Bir prens yanlışlıkla anne babasını öldürür. Bunun üzerine çok uzaklara

gider. Bir ırmak salcısı olur. Bir gece, cüzamlı biri gelir ve ondan kendisini nehrin diğer yakasına geçirmesini ister. Julien onu yanına alır, karnını doyurur, kendi bedeniyle onu ısıtır. Cüzamlı onu gökyüzüne çıkarır. Bu cüzamlı, İsa'dır. Fifi de, bu meleğin onu bulmaya geldiğini ve onu göğün yedinci katına çıkaracağını söylüyordu...

— Neden bu efsaneyi bu kadar aklına takmıştı?

— Çünkü onun meleği de cüzamlıymış.

— Cüzamlı mı?

— Herifin suratı bezlerle sarılıymış.

Anais sahneyi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yüzü bezlerle sarılı bir adam Philippe Duruy'ün karşısına çıkıyor. Ona muhteşem bir uyuşturucu vaat ediyor. Evsiz de, adamın ve teklifinin ardına takılıyor. Acaba bu ikisinin karşılaşması bir güvenlik kamerasına takılmış olabilir miydi?

— Fifı'yi en son ne zaman gördün, sana tam olarak ne söyledi?

— Cüzamlıyla randevusu olduğu akşam gördüm. Birlikte nehri geçeceklerdi. Bir sürü aptallık.

— Şu randevu, neredeydi?

— Bilmiyorum.

— Sen onu nerede gördün?

— Rıhtımda. Stalingrad yakınındaki. Fifi çok heyecanlıydı.

— Saat kaçtı?

— Hatırlamıyorum. Akşamın ileri saatleriydi belki.

Anais her ayrıntıyı irdeliyordu:

— Fifi'nin bir köpeği vardı, değil mi?

— Evet. Tüm evsizler gibi. Başka meyve suyun var mı?

— Yok. Adı neydi?

— Mirvan, bir Gürcü ermişin adı. Fifi'ye sadık bir köpek.

— O gün de yanında mıydı?

— Elbette.

— O günden sonra köpeği gördün mü?

— Fifi'yi de görmedim...

Sesi yeniden boğuklaştı. Bütün enerjisini kaybetmişti. Ona yeniden yakıt gerekiyordu ama Anais kurumuştu. Çantasının kir pas içindeki adama sürünmemesine dikkat ederek ayağa kalktı.

— Seni serbest bırakacaklar.

Hücrenin camlı duvarına vurdu. Bir polis belirdi.

Raoul arkasından seslendi:

— Fifi'ye ne oldu?

— Bilmiyoruz.

Camlı bölme açılırken Raoul kahkahalarla güldü:

— Siz polisler bizi hep aptal yerine koyuyorsunuz ama asıl aptal olan sizlersiniz. Onun öldürüldüğünü anlamadım mı sanıyorsun?

Başkomiser cevap vermeden hücreden çıktı. Çürük bir meyve çekirdeğini ağzından atar gibi tükürdü. Kolunun tersiyle burnundaki Vicks'i temizledi. Saatine göz attı; öğlen olmuştu. Geriye sayımının tik taklarını duyuyordu. Bu görüşmeden çok şey ümit ediyordu ama belirgin bir şey elde edememişti.

Arabasına binerken Le Coz'u aradı. Le Coz iki saat içinde Imalgene

üretiminde ve satışında uzman olmuştu. Son dört hafta içinde Gironde bölgesinde yazılmış reçetelerin listesini çıkarmıştı. Her veterinerle, her hayvanat bahçesiyle vb temasa geçilmeliydi. Ayrıca stoklar, siparişler, satışlar da kontrol edilmeliydi... Tüm bu incelemeler en az bir günü alacaktı.

Hırsızlık konusuna gelince, biri Bordeaux yakınlarında, diğeri Libourne civarında iki veteriner kliniği ocak ayında soyulmuştu. Ancak bu bir şey ifade etmiyordu. Aldığı bilgilere göre ketaminin insanlar üzerinde de halüsinojen etkileri vardı. Çalınan malların uyuşturucu müptelalarına satılmış olma ihtimali vardı. İki hırsızlık olayını soruşturan polislere göre şüpheler, bu tür maddelerin kaçakçılığını yapanların üstünde yoğunlaşıyordu...

Anais, Jaffar'dan haber olup olmadığını sordu. Hâlâ köpeğin ve Duruy'ün giysilerinin peşindeydi. Zak ile Conante'a gelince, son telefon konuşmasından bu yana haber yoktu.

— Emniyette misin? diye sordu başkomiser.

— Evet.

— Kimlik Tespit Şubesi'nin yolladığı parmak izlerini aldınız mı?

— Bir saat oluyor.

— Evet?

— Henüz sabıkalıların parmak izleriyle karşılaştıramadık. Bilgisayarda bug[43] var.

Karakollar en ucuz yazılımlarla ve en sıradan bilgisayarlarla donatılmıştı. Her polis merkezinde, her gün meydana gelen arızaları kaydetmek için bir defter tutulabilirdi.

— Bizim bilgisayar uzmanı ne diyor?

Birkaç gün bilgisayar stajı görmüş bir komiser bu unvanla anılıyordu. Le Coz sessiz kaldı.

— Lanet olsun, dedi Anais dişlerinin arasından. Bir tamirci çağırın. Gerçek

bir tamirci.

— İlgilenen biri var.

— Kim?

— Benim kapı komşum. Bilgisayar oyunları programcısı.

Anais asabi bir kahkaha attı. Artık bu kadarı da fazlaydı, hem de çok fazla. Polislerin yardımına koşan bir geek.[44] Düzen sağlayıcıların müttefiki ters-kültür.

— Yani?

— Onarıldı.

— O halde merkez arşive girdin, değil mi?

— Hayır.

— Neden?

— Dosya kayıp.

Anais küfrü bastı. Her yazılımın kullanımı için yönetim bir şifre belirlemişti. Hatırlaması imkânsız harf ve rakam dizileri. Bu hiyeroglifler, bütün şubelerin kullanımı için bir dosyada kayıtlıydı.

Dosya yoksa şifre de yoktu. Şifre yoksa sorgulama yapma imkânı da yoktu.

Anais motoru çalıştırdı, hareket etti. CSI dizisindeki polisler gibi olmaktan çok uzaktılar. Geriye sayımın tik takları sağır edici bir hal almıştı. Yeniden Zak'ı düşündü. Amnezik adama –bir numaralı şüpheliye– göz atmak için ihtisas hastanesine uğramış olmalıydı. Ama neden onu geri aramamıştı? Telefonunu eline aldı.

25

— Bu saçmalık da neyin nesi?

Anais telefonda avaz avaz bağırıyordu. Freire onu yumuşatmaya çalıştı:

— Doktor olarak, nakil işini ben üstlendim...

— Birinci dereceden bir tanığın nakil işini mi?

— Amnezisi olan bir hastanın.

— Onun tutumu ve hareketleriyle ilgili her şeyi bize bildirmeliydiniz.

— Sahi mi!

Freire N 10 karayolunda ilerliyordu. Anais Chatelet, bizzat onun tarafından organize edilmiş olan Bonfils'in nakil işinden haberdar olmuştu. Ayrıca kriminal polis koordinatörüyle de konuşmuş, Freire'in yalanlar söyleyerek Bonfils'in ellerindeki ve bakım çukurundaki planktondan haberdar olduğunu da öğrenmişti. Tüm bunlar sigortalanın attırmaya yetmişti.

— Ukala tavırlarınız canımı sıkmaya başladı, dedi Anais hattın diğer ucundan, ıslığı andıran bir sesle.

— Ukala tavırlarını mı?

— Şaşırtıcı teşhisleri olan bir psikiyatr. Herkesin hayatını kurtaran bir ruh araştırıcısı. Ancak şu an bir cinayet söz konusu ve bu da polisin işi, lanet olsun!

— Size bir kez daha yineliyorum, benim hastam...

— Sizin hastanız bizim bir numaralı şüphelimiz.

— Bunu bana söylememiştiniz.

— Hastanızın çukurda bazı izler bırakmış olduğunu dünden beri biliyorsunuz. Size bunu çizerek mi açıklamak gerekiyor?

— Bu demek değil ki...

— Kaçmaya yataklık etmek, adli bir soruşturma çerçevesinde yasadışı yollara başvurarak bilgi toplamak... Bunların size neye mal olacağını biliyor musunuz?

Freire'in önünde Landes ormanları resmi geçide devam ediyordu. Denize yakın çam ağaçları gökyüzüne çizilmiş karalamaları andırıyordu. Yağmur yeniden başlamıştı.

— Dinleyin, dedi Freire sakin bir ses tonuyla –Öfkeden deliye dönmüş insanlara karşı kullandığı ses tonuyla. Yeni bir şey var. Hastanın kimliğini belirledik.

— Ne?

Mathias durumu özetledi. Anais ses çıkarmadan dinliyordu.

Psikiyatr hassas bir noktaya temas ettiğini düşünüyordu, ama başkomiser sert bir sesle karşılık verdi:

— Bana adamın hafızasına yeniden kavuştuğunu ve onu hiçbir şey olmamış gibi evine uğurladığınızı mı söylüyorsunuz?

— Tüm belleğini değil. Saint-Jean Garı'nda ne olduğunu hatırlamıyor. Ben...

— Yarın sabah erkenden onu buraya getirteceğim. Kovboyu gözaltına alacağım!

— Olmaz! Onu birkaç gün rahat bırakmak gerekiyor. Sakinleşmesi için. Kendini yeniden bulması için.

— Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Deniz tedavisi mi?

Freire sükûnetini koruyordu:

— Patrick Bonfils'in eski kişiliğinin stabil hale gelmesi hepimizin yararına. Zihinsel kaçışından önceki son saatleri hatırlayabilmesinin tek koşulu bu ve...

— Sizi mi gözaltına almamı tercih edersiniz?

Anais sertçe telefonu kapattı.

Freire kulağında telefon öylece kalakaldı. Ağaçlar resmi geçide devam ediyordu. Liposthey'i geride bırakmıştı ve birazdan A 63 karayoluna girecekti. O esnada dikiz aynasında bir çift far fark etti. Siyah bir arazi taşıtı. Bu arabayı otuz dakika önce de gördüğüne yemin edebilirdi.

Bunun hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Araba kullanmak artık robotlaşmış bir etkinlikti. Hız sınırlayıcısıyla baskılanmış motor, radarların ve diğer yol devriyelerinin korkusuyla frenlenmiş beyin, tek sıra halinde akan trafik... Beyaz farlar hâlâ onu izliyordu...

Evinin etrafında dolanan siyah giymiş iki adamı gördüğünde ya da gördüğünü sandığında da yeniden içini rahatlatmaya çalıştı. Ne var ki, o sırada arabanın markasını tanıdı. Bir 4x4 Audi Q7.

Mathias arabanın hızım birden 30 kilometreye düşürdü. Yağmur perdesinin ardındaki araba da hızını azalttı. Gözünün arkasındaki ağrı nüksetti, başının içindeki bir alarm işareti gibi acı veren, şiddetli bir seğirtiydi. Aniden hızlandı. 4x4 de peşinden hızlandı, aralarında bir metre mesafe vardı. Gözyuvarında gitgide artan ağrı beynini patlatacak gibiydi. Terden yapış yapış olmuş parmakları direksiyon simidinin üstünde kayıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan, görüşü zorlaştıran şiddetli yağmur, korkunç bir sel gibi önüne geleni sürükleyecek gibiydi.

Bir bağlantı yolu gördü. Hiç düşünmeden direksiyonu sağa kırdı. Tabelada yazılı isimleri bile görmemişti. Landes'ın ortalarında bir yerlerde olmalıydı. Devlet yoluna ulaşınca yine sağa döndü ve devam etti. Bir kilometre. İki kilometre. Çevresinde uzun çam ağaçları hışırdıyordu. Görünürde köy yoktu. Ev yoktu. Benzin istasyonu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Saldırıya uğramak için ideal bir yerdi. Dikiz aynasına göz attı: Farları açık Q7 hâlâ peşindeydi.

Freire elini cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı. Hızını 70 Kilometreye

sabitledi. Telefonunu "fotoğraf çekme" konumuna getirdi ve objektifi arabaya çevirdi. Zum yaptı ve ekranı, yağmurun oluk oluk aktığı radyatör ızgarasına doğru ayarladı. Plakayı kadraja alıp almadığını anlaması imkânsızdı. Çeşitli açılardan peş peşe bir sürü fotoğraf çekti ve yeniden hızlandı. Sicim gibi yağan sağanak, çubuk gibi göğe yükselen ağaçlar parmaklıktan farksızdı. Bu parmaklıkları parçalayıp yoluna devam ediyormuş gibi bir izlenime kapıldı. O sırada sağ tarafında toprak bir yol belirdi. Yeşilliklerin arasında bir yara gibiydi.

Freire direksiyonu kırınca araba çamurda kaydı. Direksiyonu düzelterek arabanın burnunu doğrulttu, vites küçülttü, gaz verdi. Motordan bir uğultu yükseldi, araba patinaj yaptı. Yerden havalanan kırmızı toprak ön camına yapıştı. Dört çeker bir araba olsaydı... Bu düşünceyle dikiz aynasına baktı. 4x4 görünürde yoktu.

Gaz pedalına yüklendi. Motor homurdandı, tekler gibi oldu, sonra araba çamurdan kurtuldu. Çam ağaçları. Eğreltiotları. Katırtırnakları... Hepsi yeşil dalların, kırmızı toprağın fonunda hışırdayıp çıtırdayarak resmi geçit yapıyordu... Araba bir oğlak gibi sıçrıyor, tümseklere çarpıyor, balçık haline gelmiş patikada zıplıyordu. Freire gözlerini dört açmış, dümdüz yol alıyordu. Ormanın sona ermesini bekliyordu. Bir su birikintisi. Bir çukur. Bir engel... Farların ışığında, patikayı dikey olarak kapatmış bir ağaç gövdesi belirdi. Freire frene bastı ve ani bir hareketle direksiyonu kırdı. Kısacık birkaç saniye, kendi ölümüyle yüz yüze geldi. Arabası havalandı, sonra ağır bir çuval gibi çamur dolu bir çukura düştü. Motor stop etti. Tekerlekler çamura saplandı.

Freire nefes alamıyordu. Direksiyon kaburgalarına çarpmıştı. Başını ön cama vurmuştu. Canı yanıyordu. Alnı kanıyordu. Ama yarasının ciddi olmadığını biliyordu. Bu şekilde, direksiyonunun üstüne kapanmış bir halde birkaç saniye bekledi. Biraz zaman geçmesini, kanının yeniden damarlarında dolaşmasını bekledi.

Yağmur arabanın çatısına vurmaya, camları dövmeye, ormanı tokatlamaya devam ediyordu. Zorlukla emniyet kemerini açtı, iki parmağıyla kapının kolunu tuttu ve açmak için omzuyla yüklendi. Hızla açılan kapıdan su birikintisine yuvarlandı. Tek dizinin üstünde doğruldu. Orman binlerce damlanın altında hışırdamasını sürdürüyordu. Görünürde 4x4 yoktu. Onları

ekmişti.

Güçlükle ayağa kalktı. Sırtını arabasına dayadı, ellerine baktı. Heyecandan titriyordu. Kalbi de aynı şekilde, yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dakikalar geçti. Yağmurun gürültüsüne, rüzgârın etkisiyle hışırdayan ağaçların sesi ekleniyordu. Gözlerini kapattı. Kendini balçığın içine gömülüyormuş gibi hissediyordu. Yağmur sel olmuş, üzerinden akıyordu ama aslında onu sırılsıklam eden şey, duyduğu korkuydu. Reçine, yosun, yaprak kokuları burun deliklerini dolduruyordu. Soğuk kendini hissettirmeye başlamıştı.

İyice üşüdüğünde ve kalbi normal ritmine kavuşunca arabaya bindi. Kapıyı kapattı. Kaloriferi sonuna kadar açtı. Aklına peş peşe sorular geliyordu. Bu adamlar kimdi? Neden onu izliyorlardı? Başka bir yerde onu bekliyorlar mıydı? Hiçbirine cevap bulamadı.

Kontak anahtarını çevirdi ve geri vitese taktı. Batağa saplanıp saplanmadığını kontrol etmemişti. Tekerlekler patinaj yaptı, toprağı kavradı, kırmızımsı çamurlar fırlattı. Sonunda araba, karaya çekilen bir gemi gibi balçıktan kurtuldu. Yolu görmek için kafasını camdan çıkararak geri viteste yol almaya devam etti. Yüz metre sonra bir yarım tur yapabildi. Yeniden Bordeaux'ya doğru yola çıktı, daha sakin düşünüyordu. Acı –bir veya iki kaburgası çatlamış olabilirdi– onu uyanık tutuyordu. Q7'deki herifleri ilk ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Cumayı cumartesiye bağlayan gece, ilk akşam nöbetinde. Patrick Bonfils'in ortaya çıktığı gece...

Freire tüm bu öğeleri değerlendirdi. Bonfils, hafızasını yitiren adam. Gece ziyaretçileri. Saint-Jean Garı cinayeti. Bu üç unsur arasında bir ilişki olabilir miydi? Belki de Patrick Bonfils, katili çukurun içine Minotauros'u koyarken görmüştü ya da gördüğü başka bir şeydi. Bu uğursuz heriflerin ilgilendiği bir şeyler olmalıydı. Veya korktukları bir şeyler. Belki de Bonfils'in konuştuğunu düşünüp korkuyorlardı. Kime? "Spikiyatr"ına.

26

— Bu ne?

Anais, elinde bir kırmızı şarap şişesiyle kapıda duruyordu.

— Beyaz bayrak. Barışmak için.

— Girin, dedi Mathias Freire gülümseyerek.

Anais psikiyatrın ev adresini bulmakta hiç zorluk çekmemişti.

Saat 20.00'ydi. Sürpriz bir baskın için mükemmel bir saatti. Anais giyimi konusunda oldukça zorlanmıştı. Mantosunun altına, altın rengi motifleri olan, 70'li yıllara özgü Endonezya batiği bir elbise giymişti. Son anda, birden çekingenliğe kapılmış ve bluzunun altına bir kot pantolon geçirmişti. Ayrıca özel günler için sakladığı push-up[45] sutyen tercih etmişti. Yanaklara allık, saça toka, baş ağrısı içinse Doliprane –baskın için artık hazırdı.

— Beni içeri almayacak mısınız?

— Özür dilerim.

Mathias, genç kadının içeri girmesi için kenara çekildi. Yine dağınık bir görüntüsü vardı. Yuvarlak yakalı bir kazak, içinden yakalarının çıktığı bir gömlek, eskimiş bir kot pantolon, kirpi gibi saçlar. Farkına varmadan kız öğrencilerini çıldırtan, özensiz, ancak büyüleyici bir fakülte hocası.

— Adresimi nasıl buldunuz?

— Bütün ekibimi bu işe verdim.

Anais salona girdi. Beyaz duvarlar. Dalgalı parke. Kontrplak kapılar. Yıpranmış bir kanepe ile duvarlar boyunca sıralanmış karton kutular dışında başka mobilya yoktu.

— Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?

— Her sabah aynı soruyu ben de kendime soruyorum.

Şarap şişesini psikiyatrın ellerine bıraktı:

— Bir Medoc. Bir degüstasyon kulübüne üyeyim. Dün birkaç şişe satın aldım. Beğeneceksiniz. Hafif ve keskin kokulu. Diri ve canlı bir tadı var. Ayrıca...

Anais sustu. Psikiyatr bozulmuş gibiydi.

— Bir sorun mu var?

— Ben... üzgünüm... Şarap içmiyorum.

Anais'in ağzı bir karış açık kaldı. Bordeaux'da bu cümleyi ilk kez duyuyordu.

— Siz ne içiyorsunuz?

— Diyet kola.

Anais bir kahkaha patlattı.

— O zaman içkiler sizden.

— Ben bardak getireyim, dedi Mathias, arkasını dönüp uzaklaşırken. Siz rahatınıza bakın.

Anais gözleriyle etrafı taradı. Kanepenin tam karşısında, duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon vardı ve pencerenin yanında da çalışma masası olarak kullanılan, dört ayaklı iki destek üzerine oturtulmuş bir tahta. Parkenin üzerine konmuş bir lamba yerde bir hale oluşturuyordu. Psikiyatr bu aile evini, evsizler tarafından işgal edilmiş anonim bir konuta çevirmişti.

Gülümsedi. Kuşkusuz Freire yalnız yaşıyordu. Bir kadının varlığını gösteren tek bir resim, en ufak bir iz yoktu, işinin dışında doktorun ne bir arkadaşı ne de bir sevgilisi vardı. Hakkında bilgi toplamıştı: Üniversite hastanesine ocak ayının başında gelmişti. Paris'ten geliyordu. Kimseyle konuşmuyordu, ihtisas hastanesindeki işinden başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Sadece hastane kafeteryasında veya bir meslektaşı evine davet ettiğinde sıcak yemek yiyen

tiplerdendi.

Çalışma masasına yaklaştı. Notlar. Çoğu İngilizce, psikiyatri kitapları. İnternetten çıktısı alınmış metinler. Kargacık burgacık yazılmış telefon numaraları. Kuşkusuz psikiyatr bir soruşturma yürütüyordu. Kimle ilgili? Amnezik hastası hakkında mı?

Çalışma masasının üzerindeki yazıcının yanında yeni basılmış resimler gördü. Yağmur altında çekilmiş plaka fotoğrafları. Psikiyatr neyin peşindeydi? Daha iyi görebilmek için eğildi ama arkasında ayak sesleri duydu. Mathias bardaklarla ve diyet kola kutularıyla geri dönüyordu.

— Evinizi sevdim, dedi Anais, kanepeye doğru yürürken.

— Dalga geçmeyin.

Kola kutularını yere bıraktı. Siyah kutuların üzerinde inci taneleri gi&i su damlaları görünüyordu.

— Kusura bakmayın. Sehpam yok.

— Sorun değil.

Psikiyatr bağdaş kurarak yere oturdu:

— Siz kanepeye oturun, dedi.

Anais söyleneni yaptı. Bir kraliçe gibi ona tepeden bakıyordu.

Kutular açıldı, ikisi de bardakları kullanmadı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kutuları tokuşturdular.

— Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama, dedi mazur görülmeyi isteyen bir sesle, karnınız aç mıydı? Pek bir şeyim yok ama...

— Boş verin. Buraya, ulaştığımız önemli bilgileri sizinle kutlamaya geldim.

— Neyle ilgili?

— Soruşturmayla.

— Beni gözaltına almayacak mısuuz?

Anais gülümsedi:

— Çok öfkelenmiştim.

— Hatalıydım, dedi Freire. Size haber vermem gerekirdi. Sadece hastamı düşündüm. Onun için en iyi olan çözümü, anlıyor musunuz? (Kolasından bir yudum aldı.) Sizin şu önemli bilgileriniz, nedir?

— Öncelikle, kurbanın kimliğini saptadık. Bir rock festivalinden diğerine koşan ipsiz sapsızın teki, eroin bağımlısı. Düzenli olarak Bordeaux'ya gelip gidiyormuş. Katil onu, uyuşturucuyla kandırmış. Adam bu yüzden ölmüş. Katil daha sonra dekorunu oluşturmuş. Boğa kellesi ve diğer şeyler...

Freire dikkatle dinliyordu. Şimdiye kadar düzgün yüz hatları doğru ifadeyi arar gibiydi. O an ise yüz kasları, tüm dikkatini tek bir noktada toplamış gibi kasılmıştı.

Anais bombayı patlattı:

— Katilin kimliğini de belirledik.

— Nasıl?

Başkomiser verdiği haberin etkisini yumuşatmak ister gibi bir hareket yaptı:

— Diyelim ki Kimlik Tespit Şubesi ne kurbana ne de sizin kovboya ait parmak izleri bulmayı başardı. Bunlar parmak izi arşivinde tarandı ve bir isme ulaşıldı: Victor Janusz, sürekli ikametgâhı olmayan Marsilyalı bir adam. Herif birkaç ay önce Marsilya'da bir kavga nedeniyle tutuklanmış.

— Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Henüz bilmiyoruz. Arama emri çıkarıldı. Onu bulacağız. Bundan şüphem yok. Marsilya polisi sığınma evlerinin, sosyal hizmet derneklerinin, Emmaus merkezlerinin, aşevlerinin altını üstüne getiriyor... Bordeaux'ya kadar izi

sürülecek ve yeri tespit edilecek. Francis Heaulme'ün, yani yol katilinin de yeri böyle tespit edilmişti.

Freire hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Metal yüzeyinde kendini inceliyormuş gibi, kola kutusunu elinde çeviriyordu.

— Onun hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu, uzun bir sessizliğin ardından.

— Hiçbir şey. Dosyasının Marsilya'dan gelmesini bekliyorum.

Gün boyunca bilgisayarlarla başımız beladaydı. Bugünlerde polisin tek gerçek düşmanı, bug'lar.

Psikiyatr gülümseme zahmetine girmedi. Gözlerini kutudan ayırdı.

— Cinayet mizanseni ile bir evsizin profilinin örtüştüğünü mü düşünüyorsunuz?

— Hayır. Ama bir açıklama bulacağız. Janusz belki de sadece bir suç ortağıdır.

— Ya da bir tanık.

— Çukura inen ve her yere parmak izlerini bırakan bir tanık mı?

Bunlar önemli ipuçları.

— Öyleyse bu durumda Patrick Bonfils temize mi çıkıyor?

— O kadar kolay değil. Bir de plankton hikâyesi var... Ama şimdilik Janusz üzerinde yoğunlaşıyoruz. Fırsat bulur bulmaz, adamınızı bizzat sorgulamak için Guethary'ye gideceğim. Her halükârda iyi yoldayız.

Freire hafifçe gülümsedi:

— Bunlar... polisten duyulabilecek iyi haberler.

Sözleri ona biraz iğneleyici gibi geldi. Başkomiser karşılık vermekte gecikmedi:

— Ya siz?

— Ben, ne?

— Balıkçı nasıl tepki verdi?

— Gerçek kimliğine yavaş yavaş yeniden adapte oluyor. Olmaya çalıştığı kişinin anılarına henüz tam olarak sahip değil.

— Peki Saint-Jean Garı'nda ne görmüş?

Freire bıkkın bir ifadeyle başını salladı:

— Bir kez daha yineliyorum: Bu onun hatırlayacağı en son şey. Tabii bir gün hatırlarsa...

— Onu sorgulamam gerekiyor.

— Her şeye karşın onu gözaltına almayacaksınız, değil mi?

— Bunu sizi korkutmak için söyledim.

— Polisler korkutmayı sever. Bu, onların var olma nedenleri.

Anais doğru tahmin etmişti: Psikiyatr tam bir muhalifti. Şüphesiz, küçük yaştan itibaren Michel Foucault'nun aptallıklarıyla beslenmiş şu solcu psikiyatrlardan biriydi. Belinde Glock taşıyan bir polis olarak onu tavlaması zor olacaktı. Bir çift için, iki erkeklik organı fazlaydı...

Anais kola kutusunu yere bıraktı. Baştan çıkarma umutları yok olmuştu. Kesinlikle aynı gemide değillerdi.

Genç kadın ayağa kalkarken Freire mırıldandı:

— Ben Guethary'ye geri döneceğim.

— Neden?

— Patrick'i sorgulamak için. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için. Saint-

Jean Garı'nda ne olduğunu bilmek için. (Kutusunu Anais'e doğru uzattı.) Her şeye rağmen aynı soruşturmayı sürdürüyoruz.

Anais yeniden gülümsedi. Umut ve coşku, yatıştırıcı bir pınar gibi içine akmaya başladı. Mesleğinin bir gün onu bu denli çekici bir erkeğe yakınlaştıracağını asla düşünmemişti:

— Şarap şişesini açmak istemediğinizden emin misiniz?

27

İki saat sonra Freire yeniden çalışmaya başladı. Anais Chatelet geldiği gibi gitmişti, üstüne üstlük sarhoş bir halde. İçmişler, gülmüşler, konuşmuşlardı. Freire, gecelerinin yalnızlığı içinde böyle bir coşku beklemiyordu. Üstelik şu cinayet ve amnezi hikâyesinin tam ortasında.

Hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ne en ufak bir hareket ne de en ufak bir baştan çıkarma girişimi. Hem de genç kadının yeşil ışık yaktığını anlamasına rağmen. Freire kadın psikolojisi konusunda uzman değildi ama iki kere ikinin dört ettiğini biliyordu.

Gece ziyareti. Şarap. Her zamankinden daha özenli bir kıyafet kot pantolonun üzerine neden o fileli bluzu giydiğini anlamamış olsa da. Tüm bunlar ona, asayiş şubenin genç başkomiserinin başka tekliflere de açık olduğunu gösteriyordu.

Yine de harekete geçmemişti. İki sebepten dolayı. Her şeyden önce özel hayatı ile işini asla birbirine karıştırmayacağına yemin etmişti. Anais Chatelet, dolaylı da olsa işti. Çok daha derin, çok daha baskın diğer sebep ise korkuydu. Çekingenlik. Reddedilme korkusu. Ve ayrıca kendini yetersiz hissetme. Ne zamandan beri cinsel ilişkiye girmemişti? Hatırlamıyordu bile ve ayrıca nasıl bir yol izleyeceğini hatırlayamamaktan da çekiniyordu...

Evin kapısında dostça ayrılmışlardı. Her biri soruşturmasının gidişatından diğerini haberdar edeceğine söz vermişti. Kendine güveni gelen Freire, son anda Q7'yle peşinde dolanan adamlardan söz etmişti. Birkaç günden beri izlendiğini, gözetlendiğini hissettiğim söylemişti. Hatta ona 4x4'ün plakasının fotoğraflarını bile vermişti. Anais bu hikâyeye fazla inanmış gibi görünmese de, plakayı trafik şubeden kontrol ettireceğine söz vermişti.

Artık gece yarısıydı ve yalnızdı. Şarabın neden olduğu baş ağrısıyla yalnız kalmıştı. Alkolü kaldıramıyordu. Gözünün arkasındaki ağrı yeniden başlamıştı. Bununla birlikte uykusu yoktu. Kendine bir kahve yapmış, diktafonunu hazırlamış ve çalışma masasına oturmuştu.

Gece yarısı olmasına rağmen, Patrick Bonfils'in verdiği bilgileri teyit edebilir ve aydınlığa kavuşturabilirdi. Kafasındakileri araştırmaya başlamadan önce, onun gerçek kimliğiyle ilgili elle tutulur bir dosya oluşturmak istiyordu.

Diktafonun "başlat" tuşuna bastı ve bilgileri not etti. Kovboy.

Toulouse yakınlarındaki bir köyden, Gheren'dendi. Freire klavyesine köyün adını yazdı.

İlk şok. Haute-Garonne ilinde Gheren diye bir yer yoktu. Araştırmasını

Midi-Pyrenees bölgesine kadar genişletti. Bu iki heceyle uzaktan yakından benzerlik gösteren hiçbir isim yoktu.

Mathias "Patrick Bonfils" yazdı ve bölgede bir arama yaptı nüfus idaresi, okullar, dönemin İş ve işçi Bulma Kurumu büroları. Hiçbir sonuç alamadı.

Notlarını hızla okudu ve başka bir bilgide durdu. Balıkçıya göre, eski karısı Marina Bonfils halen Nimes'de veya yakınlarında bir yerde yaşıyordu. Yeni bir arama Yeni bir hüsran.

Bütün vücudu karıncalanıyordu. Terden gömleğinin yakası ıslanmıştı. Sol gözündeki ağrı dayanılmaz bir hal alıyordu. Bambam-bam.

Diktafonu bıraktı ve Sylvie'nin verdiği bilgiler üzerine yoğunlaştı. Şu asit teknesinde ölen baba hikâyesi. Yeterli bilgi olmadan bir arama yapmanın imkânsız olduğunu çabuk anladı –özellikle de var olmayan bir köyde ve uydurma bir soyadıyla.

Bonfils'in Yabancılar Lejyonu'ndaki macerasına gelince, arama yapma zahmetine girmesine gerek yoktu. Çünkü Silahlı Kuvvetler, askerlerinin kimliklerini saklı tutacağının garantisini veriyordu.

Yine de yeterince şey öğrenmişti. Patrick Bonfils diye biri yoktu. Pascall Mischell diye de.

Bu kimlik de daha önceki bir psişik kaçışın neticesiydi.

Freire notlarını bir kez daha okudu. Sylvie Robin üç yıldan beri Bonfils'le

birlikteydi. Kuşkusuz, onunla bu psişik kaçış sırasında tanışmıştı ve durumun farkında değildi. Kovboy ona sürekli yalan söylemişti, tabii kendisi de bunun farkında değildi.

Daha önce kimdi?

Bu şekilde kaç kimlik yaratmış, uydurmuş, biçimlendirmişti?

Freire bu adamın psişik sistemini hayal ediyordu. Bunlar kendilerine göre tehlikeli olduğunu varsaydıkları tek bir kişiyi –bizzat kendilerini– zihinlerinin derinliklerine gizlemek için başka kişilikler yaratırdı. Patrick Bonfils de sürekli olarak kökeninden, kaderinden kaçıyordu. Ve şüphesiz buna sebep olan bir ilk travma vardı.

Cevap ya da en azından cevabın ilk adımı soyadmda gizliydi.

Aslında soyadının uydurulan mahiyeti hemen dikkatini çekmeliydi. *Bonfils*, [46] "hayırlı erkek evlat" olma isteğini, umudunu ifade ediyordu. Kötü bir çocuk muydu? Babanın öldürülme hikâyesi bir ipucuydu. Ama bilinçaltının karanlık çarkları tarafından maskelenmiş, çarpıtılmış, saptırılmıştı.

Freire ayağa kalktı ve elleri ceplerinde, salonda gidip gelmeye başladı. Beyni kaynıyordu. Eğer bu iriyarı adamı iyileştirmek istiyorsa, ilkine ulaşana kadar bütün kişilikleri birbiri ardına ortaya çıkarmalıydı. Ta ki gerçek kimliğini bulana dek. Kovboy ikinci psişik kaçışta mıydı, üçüncüde mi, yoksa onuncuda mıydı, şimdilik bunu öğrenmenin imkânı yoktu. Ancak her adın, her profilin insan psişesinde varlığını sürdürdüğü kesindi.

Ruhunun kıvrımlarında kristalleşmiş bir halde. Tıpkı her mevsim yağan yağmur sularının bir buzulun içinde kristalleşmesi gibi. Bir delik açmalıydı. Sondaj yapmalıydı. Analiz etmeliydi. Bu bilinçaltı belleği delmek için bütün imkânları kullanacaktı. Hipnoz. Sodyum amital. Psikoterapi...

Freire su içmek için mutfağa gitti. İstençdışı bir hareketle sokağa baktı. Kimse yoktu. Siyahlı adamlar da. Tüm bunlar rüya mıydı? Bir bardak su daha içti. Bardağı eviyeye bırakırken, birden kendi içinden geçenlerin farkına vardı. Bu uğraş –Bonfils'in hikâyesinin şifresini çözmek– özellikle kendi hatıralarını –Anne Marie Straub'un ölümünü– unutmasını sağlayacaktı.

Psikiyatr sorumluluğu, ikinci plandaydı. Kendi travmasını unutmak için başkasının travmasını açığa çıkarmaya çalışmak...

28

Ertesi sabah, Guethary yolunda Mathias Freire, Anais Chatelet'yi düşünüyordu. Onun hayaliyle uyanmıştı. Varlığıyla Sesiyle.

— Evli misiniz? Çocuğunuz var mı? diye sormuştu Freire.

— Evli bir halim var mı? Çocuğu olan birine benziyor muyum? Henüz o safhaya gelmedim.

— Peki... hangi safhadasınız?

— Web sitelerinde. Sosyal ağlarda

— Nasıl gidiyor?

— Bir kadın polis olarak, önsezilerim hiç de fena değil...

Sonra Anais soru sormaya başlamıştı.

— Neden psikiyatr oldunuz?

— Tutku, diyelim.

— İnsanların kafalarının içini eşelemek size ilginç mi geliyor?

— Kafalarının içlerini eşelemiyorum, onları tedavi ediyorum. Onları rahatlatıyorum. Aslında dünyada bundan daha ilginç bir şey olduğunu sanmıyorum.

Genç kadın altdudağını ısırmıştı. Freire ilk karşılaştıklarında hissettiği duyguya kapılmıştı: Anais Chatelet ya bir psikiyatri hastanesinde yatmıştı ya da ciddi psikolojik sorunları vardı.

Daha sonra, genç kadının kolunun bir hareketi esnasında bu varsayımını doğrulama imkânı bulmuştu. Anais ona şarap servisi yaparken kolları dikkatini çekmişti. Çizik çizik. Kesiklerle dolu. Her yönde deri yırtıkları.

Freire ilk bakışta bu yara izlerini tanımıştı. Hayır, bunlar bir intihar girişimine ait değildi. Tam tersine hayata tutunmak için verilen mücadelenin izleriydi.

Mathias bu rahatsızlığı birçok kez tedavi etmişti. Yeniyetmeler sıkıntılarını hafifletmek, boğulma duygusundan kurtulmak için kendilerini kesiyorlardı. Bu sıkıntının dışarı atılması şarttı. Bunun için de bedenin kanaması gerekiyordu. Kesikler de bu sıkıntıyı, bu boğulma duygusunu dışarı atıyordu. Hem oyalanma –psikolojik acının yerini fiziksel acı alıyordu– hem de yatışmaydı. Yara, psişik zehri bedenin dışına akıtıyormuş gibi hissediliyordu...

Anais bürosundan içeri girdiğinde, Freire onun gücünü hissetmişti. Dünyaya damgasını vuruyordu. Güçlüydü, çünkü acı çekmişti. Ama aynı zamanda kırılgan ve zayıftı da. Yine aynı nedenlerden dolayı. XX. yüzyıl kuşağı, Nietzsche'nin Tan Kızıllığı adlı kitabındaki vecizesini, bir beylik söz olarak yıpranana kadar yinelemişti: "Beni öldürmeyen her şey beni daha güçlü kılar." Bu bir aptallıktı. En azından herkesin kullandığı çağdaş anlamı içinde. Her gün yaşanan acı insanı dayanıklı hale getirmezdi. Yıpratırdı. Kırılganlaştırırdı. Zayıflatırdı. Freire bunun bedelini ödemişti. İnsan ruhu, dayanıklılığının sınanmasıyla tabaklanan bir deri değildi. Duyarlı, nazik, içli bir zardı. Bir şok anında yaralanır, örselenir ve bunun izlerini hep taşırdı. Bu durumda acı, hastalığa dönüşürdü. Kendi yaşam biçimiyle. Solumasıyla, iniş çıkışlarıyla. Her seferinde daha tehlikeli bir biçimde, hiçbir belirti vermeden depreşir, kendinden beslenirdi. Ne yaşananlarla ne de çevreyle bağı olmaksızın, krizler başlardı.

Eğer bağ varsa bile, o kadar derin, o kadar örtülü olurdu ki kimse –psikiyatri bile– bunu aydınlığa kavuşturamazdı.

Anais Chatelet bu tehdit altında yaşıyordu. Her an kriz geçirebilirdi. Görünür bir neden olmaksızın. Hiçbir tahrik unsuru olmaksızın. Acı dalga dalga yayılmaya başladığında, zehri boşaltmak gerekirdi. Kan akıtmak. Acı dışarıdan gelmiyordu, içeriden geliyordu. Bu nevroz olarak adlandırılabilirdi. Hatta fonksiyon bozukluğu. Kaygı sendromu. Sözcükler... Onlarcası söylenebilirdi. Freire hepsini biliyordu. Bunlar onun iş araçlarıydı. Ama gizem devam ediyordu. Efsane –çünkü bu bir efsaneydibu krizlerin kaynağının çocukluk döneminde aranmasını söylüyordu. Hastalık, psişenin ilk yılları boyunca kendi yerini yapıyordu. Cinsel travma. Sevgi eksikliği.

Terk edilme. Freire bunları kabul ediyordu. O bir Freud'cuydu. Ama kimsenin en önemli soruya cevabı yoktu: Neden beyin çocukluk travmalarına ya da yoksunluklarına daha fazla veya daha az tepki veriyordu?

Toplu tecavüze uğramış, enseste göğüs germiş, pislik içinde yaşamış, açlık çekmiş, dayak yemiş ve tüm bunlardan sıyrılmış –bunu hissediyordu– yeniyetme kızlarla karşılaşmıştı. Sorunsuz bir evde mutluyken bir ayrıntı, bir şüphe, sıradan bir baskı nedeniyle hayatları kararmış başka yeniyetme kızlarla da. Dayak yedikleri için aklını kaçıran çocuklar vardı. Ama aklını kaçırmayan çocuklar da Kimse bu farkı açıklayamıyordu. Kaygının, acının, tedirginliğin içeri girmesine müsaade eden şey, ruhun az ya da çok gözenekli özelliğiydi...

Anais Chatelet'ye ne olmuştu? Çok kötü bir travma mı, yoksa basit, önemsiz, ancak onu yaralamış bir olay mı?

BIARRITZ tabelası onu düşüncelerinden kopardı. Kıyı boyunca yol aldı. Bidart'ı arkasında bıraktı ve Guethary'ye vardı. Küçük meydanı geçti, Pelota frontenis'ini gördü, limana doğru indi. Arabasını iskeleden birkaç metre uzağa park etti ve yürüyerek eğimli betona ulaştı.

Deniz yükselmişti. Okyanus sağ taraftaki iç karartıcı kumsalı kaplamıştı. Kabaran köpükler, bulaşıcı hastalık taşıyan tükürükleri andırıyordu. Denizin rengi siyah ile kahverengi-yeşil arasında değişiyordu. Yüzeyi, bir kurbağanın kabarcıklarla dolu, buruş buruş olmuş, hareli derisine benziyordu.

Tekne oradaydı, ama kovboy şapkalı adam görünürde yoktu.

Freire saatine baktı. Sabahın onuydu. Karaya çekilmiş teknelerin, toplanmış ağların, beton zemine bırakılmış direklerin arasında in cin top oynuyordu. Sadece balıkçılık malzemeleri satan bir dükkân açıktı. Dükkân sahibiyle konuştu, adam ona Bonfils'in evine gitmesini söyledi. Kumsalın üst tarafında, bulunduğu yerden bir kilometre uzakta bir kulübeydi.

Mathias yeniden arabasına bindi, içini bir kaygı kaplamıştı. Peşindeki adamları ve dün geceki varsayımını düşünüyordu. Bu adamlar Patrick Bonfils'le birlikte ortaya çıkmışlardı. Kovboyun Mathias'a söylemiş olabileceği şeyle ilgileniyorlardı. Kendisinin de tehlikede olduğu sonucuna

vardı. Ancak unuttuğu önemli bir şey vardı: Eğer kendisi tehlikedeyse, Patrick Bonfils daha fazla tehlikedeydi. Birden onu taburcu etmekle hata yaptığını düşündü. Pierre-Janet Hastanesindeki odasında, sisle gelen yolcu güvendeydi.

Kumsala tepeden bakan evi gördü. Çiftin, orkinos biçiminde ahşap bir tabela çakmış olduğu beton bir yapıydı. Arabasını bir bayırın karşısına bıraktı. Yakası kalkık, elleri cebinde eve kadar yürüdü. Yağmur başlıyordu. Sol tarafında, demiryolu diğer evleri kumsal ile okyanustan ayırıyordu. Sağ tarafında ise çalılar denize kadar uzanıyordu. Çam ağaçları, sarı çiçekli katırtırnakları, açık mor renkli süpürgeotları, hepsi rüzgârda dans ediyordu.

Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Bir daha çaldı. Boşuna Şimdi iyice kaygılanmıştı. Evin etrafını dolandı ve denize doğru baktı. Gülümsedi. Çift orada, bir bayırın dibindeydi. Patrick Bonfils bir kayanın üstüne bağdaş kurmuş, ağ onarıyordu. Sylvie ise üzerinde anorağı, karanlık dalgalar boyunca sallana sallana gidip geliyordu.

Birkaç dakika sonra Freire, Sylvie'nin yanındaydı. Kadına selam verdi.

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu kadın.

Hoş karşılanmadığı açıktı. Birden gerçeği kavradı. Kadın biliyordu. Eskiden beri biliyordu. 13 Şubat'taki kaçış, sadece diğerleri gibi bir krizdi.

— Dün bana gerçeği söylemediniz.

— Hangi gerçeği?

— Patrick'in Patrick olmadığını. Bu kişilik de bir önceki psikojen kaçışın bir neticesi, ilk karısı, asitte yanan baba, lejyon, tüm bunlar palavra ve siz bunu uzun süredir biliyordunuz.

Sylvie surat astı:

— Elden ne gelir? Biz bu şekilde mutluyuz.

Freire ihtiyatla yaklaşmak zorundaydı. Sylvie'nin yardımı olmadan sorularının cevabını bulması mümkün değildi. Bu ufak tefek kadının

desteğini almadan gerçeğe ulaşamazdı...

— Bu o kadar basit değil, dedi son derece sakin bir ses tonuyla.

Patrick hasta. Bunu görmezden gelemezsiniz. Ve yalanlar içinde yaşamasına izin verirsek hep hasta kalacak.

— Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum.

Mathias, Sylvie'nin yüzündeki korkuyu okuyabiliyordu. Gerçeği öğrenmekten korkuyordu. Patrick'in gerçek geçmişinden korkuyordu. Neden? Kovboyun çocukları, karıları, borçları olabilirdi... Ya da daha kötüsü: Suç dolu bir geçmişi.

— Yürüyebilir miyiz?

Sylvie tek kelime etmeden öne geçti ve dalgalarla altüst olmuş kıyı boyunca yürümeye başladı. Freire, kapüşonunun altından kendisini fark etmiş olan Patrick'e kaçamak bir bakış attı. Adam ağını bırakmadan Freire'e dostça el salladı. Gerçekten masumdu.

Freire, Sylvie'ye yetişti. Ayakları koyu renk kuma gömülüyordu. Tepelerinde kuşlar yağmurda zikzaklar çizerek uçuyordu.

Martılar, karabataklar, sutavukları... Bunlar adını bildiklerinden birkaçıydı... Çığlıkları okyanusun gürültüsüne karışıyordu.

— Patrick'in zarar görmesini istemiyorum.

— Ona sorular sormam gerekiyor. Belleğine girmem lazım. Ancak yeniden asıl kimliğine kavuştuğunda gerçek huzuru bulabilir. Bilinçaltı ona sürekli yalan söylüyor. Ruhunu kemiren ve denSesini bozan bir hayal âleminde, bir yalan dünyasında yaşıyor. Bu sizin ilişkinizde kesinlikle bir değişikliğe neden olmayacak. Tam tersine, hayatı dolu dolu yaşayabilecek.

— Bunu siz söylüyorsunuz. Ya başka bir kadını hatırlarsa? Ya onun...

Sylvie cümlesini tamamlayamadı. Bir gürültüyle şaşkına dönmüş gibi başını sertçe yana çevirdi. Freire ne olduğunu anlamıyordu, hiçbir şey duymamıştı.

Sylvie görünmez bir kuvvet tarafından iki kez dürtülmüş gibi yeniden önce bir yana, sonra diğer yana savruldu.

— Sylvie?

Kadın dizlerinin üstüne çöktü. Şaşkınlıktan donakalan Mathias kadının kafatasının yarısının parçalanmış olduğunu gördü. Açıkta kalan beyinden soğuk havada dumanlar çıkıyordu. Hemen ardından kadının gövdesinden de kan fışkırdığını fark etti. Gözleri, kayasının üzerinde oturmakta olan Patrick'e kaydı. İriyarı adam iki büklümdü; ensesi, görünmez bir hayvan tarafından ısırılmış gibi paramparçaydı. Yağmurluğu kan içindeydi. Ardından göğsü, fırtınalı havaya koyu renkli parçalar halinde saçıldı.

Sahne, Freire'e Kennedy suikastını hatırlattı. İşte o anda ne olduğunu anladı. Üzerlerine ateş ediyorlardı. Hiç patlama sesi yoktu. Başını eğdi ve kumun üzerinde pıtırtılar fark etti: yağmur damlalarından çok daha güçlü, çok daha yoğun çarpma darbeleri. Kurşunlar. Susturucuyla sesi boğulmuş patlamalar. Sağanağın ve deniz serpintisinin arasında ıslık çalan, çarpan, parçalayan bir metal yağmuru.

Freire artık kendine sorular sormuyordu.

Arabasına ulaşmak için patikada koşmaya başlamıştı bile.

29

Nişancı büyük olasılıkla yalnız değildi. Bir diğeri kıyının yukarısmda, Volvo'sunun yanında onu bekliyor olmalıydı. Freire çalıların arasında zikzaklar yaparken başını kaldırıp baktı. Görünürde kimse yoktu. Omzunun üstünden çevresine bir göz attı. Karşıdaki yamaçta, üç yüz metre kadar uzakta, sık otlar arasındaki kum yoldan aşağı bir adam iniyordu. Elinde simsiyah bir şey vardı. Şüphesiz otomatik bir tabanca. Nişancı mıydı, yoksa ortağı mı? Aynı anda Freire'in hemen yanındaki çalılar mermilerle parçalandı. Bu, sorusunun cevabıydı.

Nişancı hâlâ mevzideydi ve onu görmüştü.

Freire kendini arkaya attı, çalıların içine gizlenmekten başka çaresi yoktu. Yoldan uzaklaşmak için çam iğneleri, böğürtlenler, katırtırnakları arasında, bir şeylere tutunarak dörtayak üstünde zorlukla sürüdü. İlerledi, vücudunda sıyrıklar oluştu –ve bir şeyler düşünmeye çalıştı. İmkânsız. Gözünün önüne sadece kanlar içindeki iki görüntü geliyordu: Sylvie'nin parçalanmış kafatası ve mermilere hedef olmuş iriyarı adamın bedeni.

Bonfils'in evinin hizasına gelince Freire çalıların arasından fırladı. Volvo'yla arasında elli metre kadar bir mesafe vardı. Demiryolu boyunca, ayak bilekleri balastların üzerinde burkula burkula arabaya doğru koştu. Görünürde yamaçtan inen silahlı adam yoktu ve nişancıyı da hâlâ göremiyordu. Arabayla arasında birkaç metre kalmıştı ki ön cam, sessizce hedefini bulan bir mermiyle tuzla buz oldu. Lastiğin teki söndü. Yan camlardan biri patladı.

Freire çam ağaçlarının arkasına gizlendi, ciğerleri patlayacak gibiydi. Artık ne yapacağını bilmiyordu. Kurşunlar havada ıslık çalarak arabaya isabet ediyordu. Demiryolunu geçip asfalt yolda koşabilir miydi? Bu durumda mükemmel bir hedef olurdu. Eğer kumsala inerse, bu daha da kötü olurdu. Hiçbir çözüm, hiçbir çıkış yoktu. Sadece toprağa, yaprakların üstüne, kafasına düşen yağmur damlaları vardı...

Istençdışı başını çevirdi. Silahlı adam koruluğun içinden çıkmıştı. Raylar boyunca, yağmurun altında onun bulunduğu tarafa doğru koşuyordu. Bu

kesinlikle iki siyahlı adamdan biriydi. Gür kaşlı, seyrek saçlı olanı. Elinde kısa namlulu bir silah vardı ve çevresine göz gezdiriyordu. Freire adamın kendisini görmediğini anladı.

Çömeldi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yağmurun sel gibi suratından aktığını hissediyordu. Yapraklar çevresinde hışırdıyordu.

Otların ve suya doymuş toprağın sert kokusunu duyuyordu. Bu doğanın içinde geberip gidecekti. Çamura ve köklere karışacaktı.

Uzaktan gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Ayaklarının altındaki toprak titredi. Bir an yıldırım çarptığını düşündü. Ya da yerin yarıldığını ve kendisini derinliklerine çekeceğini. Avını bekleyen bir hayvan gibi doğrulduğunda anladı. Metal sarsıntıları ve titreşimleriyle birlikte bir tren geliyordu. "Bir TER" diye düşündü.

Tren katarı sağ tarafından, ağır ağır yaklaşıyordu. Sarı-kırmızı lokomotif, zincirlerini sürükleyerek yürüyen bir mahkûm gibi, vagonlarını çekiyordu. Soluna bir göz attı. Katil bulunduğu tarafa doğru hızla geliyordu ama hâlâ Freire'i görmemişti. Mucize eseri, tren geçerken yolun diğer tarafında kalırsa, Freire kurtulurdu. Gürültü sağır edici bir hal alıyordu. Katar sadece birkaç metre uzaktaydı, düşük hızda ilerliyordu. Freire çamların arkasına iyice gizlendi, ama katilin geri çekildiğini görecek kadar zamanı olmuştu. Rayların diğer tarafında kalmıştı.

Trenin, görünmesini engellediğine kanaat getirince Freire doğruldu. Bir vagon... İki vagon... Geçmeyen saniyeler, uzayan metreler... Üç... Dört... Tekerlekler rayların üzerinde kıvılcımlar çıkararak uğulduyordu. Beşinci – sonuncu– vagonda Freire yerinden fırladı. Kolunu uzattı ve kapının dış kolunu yakaladı. Ayakları çakıllara takıldı, sendeledi ama diğer elini uzatmayı başardı. Parmakları metali kavradı. Birkaç metre bu şekilde sürüklendi, doğruldu, yeniden hız kazandı ve basamağa tırmanmayı başardı. Hiç düşünmeden kapı koluna bastırdı. Sonuç alamadı. Bir daha denedi. Yağmur şiddetle yüzüne çarpıyordu. Rüzgâr onu trene yapıştırmıştı. Freire hâlâ kapıyla uğraşıyordu. Bir an önce içeri girmeliydi. Ve... O sırada, yağmurdan ıslanmış kirpiklerinin altından onları gördü. Silahlı iki adam demiryolunun gerisindeydi. Biri elinde, müzisyenler ve DJ'ler gibi, siyah metal köşeli bir light-case[47] taşıyordu. Diğeri silâhını paltosunun altına

saklamıştı. Freire kâğıt gibi, kapıya yapıştı.

Ancak kabak gibi açıktaydı; katillerin onu görmesi için kafalarını çevirmeleri yeterliydi. Ama bir mucize oldu. Onların olduğu tarafa bakma riskini göze alan Freire, katilleri Volvo'ya doğru koşarken gördü. Şüphesiz Freire'in, arabanın yanında olduğunu düşünmüşlerdi. Mathias'ın başka bir tercihte bulunduğunu anladıklarında ise o uzakta olacaktı. Ya da belki de o kadar uzakta değil... Katar yavaşlamaya başlamıştı bile; tren Guethary Garı'na giriyordu. Freire yeniden kapı kolunu zorladı. Bu kez kapı açıldı. İçeri daldı. Tren durmak üzereydi.

30

Bir sürü şaşkın göz ona baktı. İslanmıştı, üstü başı perişandı, her tarafı yapraklarla, kumla, katırtırnaklarının sarı çiçekleriyle kaplıydı. Özür diler gibi gülümsedi, bir yandan da üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Yolcular bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Mathias boynunu büküp bir koltuğa oturdu.

— Ne oluyor?

Birkaç metre ötede oturan yaşlı bir adam onu azarlıyordu:

— Sizi gördüm. Deli misiniz, nesiniz?

Freire söylenmekte olan adamı yatıştıracak kelimeleri bulamadı. Öfke kusan, aksi görünümlü, altmış yaşlarında bir adamdı.

— Atıldığınız tehlikenin farkında mısınız? Ve bizi içine düşürdüğünüz tehlikeyi biliyor musunuz? Başınıza bir kaza gelebilirdi! Kimse kurallara uymazsa, içinde bulunduğumuz duruma şaşırmamak lazım!

Freire yeniden özür mahiyetinde gülümsedi.

— Sen geç dalganı, diye yüzünü buruşturdu yaşlı adam, "sen" diye hitap etmeye başlayarak. Senin gibi adamları içeri tıkmak lazım.

Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve trenden indi. Freire derin bir nefes aldı. Yüreği ağzındaydı, perona kaçamak bakışlar atıyordu. Katiller her an ortaya çıkabilir, her koltuğu, her vagonu tek tek arayabilirlerdi... Hayatının en uzun saniyeleriydi. Sonunda kapılar yeniden kapandı. Tren hareket etti.

Freire içinde, derinlerde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. Kaslarının hiç gevşemeyeceğinden korkmuştu.

— Ona kızmamak lazım...

Adamın teki tam karşısına oturmak için yer değiştirmişti. Tanrım! Tüm bu

insanların nesi var? Freire karşılık vermeden muhatabını inceledi. Yeni gelen adam, sevecenlikle ona gülümsüyordu.

— Kimse başkalarının sıkıntısını anlamıyor.

Freire, adamın arkasındaki koridordan, dördüncü vagonla beşinci vagon arasındaki kapıdan gözünü alamıyordu... Belki de birazdan ortaya çıkacaklardı...

— Beni tanımadın mı?

Bu "sen"li hitap Freire'i ürpertti. Adama dikkatle baktı. Yüzü ona bir şey ifade etmiyordu. Pierre-Janet'den bir hasta olabilir miydi? Ya da Fleming semtinin bir sakini?

— Marsilya, geçen sene, diye alçak sesle devam etti adam. PointeRouge. Emmaus merkezi.

Mathias bir yanlış anlama olduğunu anladı. Kuşkusuz adam, bu hırpani görüntüsü nedeniyle onu oralarda karşılaştığı bir evsizle karıştırmıştı.

— Daniel Le Guen, diye kendini tanıttı, Mathias'ın elini sıkarken. Merkezde alım satım işleriyle ilgilenirdim. Bana "Lucky Strike"[48] derlerdi, çünkü çok sigara içiyordum. (Göz kırptı.) Şimdi hatırladın mı?

Freire birkaç kelime söylemeyi başardı:

— Üzgünüm. Yanılıyorsunuz. Marsilya'da hiç bulunmadım.

— Sen Victor değil misin? (Eğildi ve bir sırrı açık eder gibi yineledi.) Victor Janusz?

Mathias cevap vermedi. Bu adı biliyordu ama nerede duyduğunu hatırlaması imkânsızdı.

— Hayır. Adım Freire. Freire Mathias.

— Özür dilerim.

Freire hâlâ adamı inceliyordu. Bakışlarında hiç hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Acıma duygusu ile suç ortaklığının bir karışımı. Yardımsever adam geç de olsa giysilerinin kalitesini fark etmiş olmalıydı. Şu anda büyük ihtimalle, Victor Janusz'un işlerinin iyi gittiğini ve eski düşkün günlerinin hatırlatılmasından hoşnut olmadığını düşünüyordu. Ama bu ismi nerede duymuştu?

Freire ayağa kalktı. Adam onu kolundan tuttu ve bir kartvizit uzattı:

— Bunu alın. Belki gerekir. Birkaç gün buralardayım.

Freire kartı aldı ve okudu:

DANİEL LE GUEN

EMMAUS GÖNÜLLÜSÜ

06 17 35 44 20

Teşekkür etmeden kartı cebine koydu ve gidip birkaç koltuk uzağa oturdu. Düşünceler kafasının içinde fır dönüyordu. Katilleri düşünüyordu. Ve gözlerinin önünde ölen Patrick ile Sylvie'yi. Ve şimdi, üstüne üstlük bir başkasıyla karıştırılmıştı...

Başını cama yaslamış, yağmurun altında eriyen denizi seyrediyordu. Omurları boyunca, nemli ve yakıcı bir korkunun aktığını hissediyordu. Ama aynı zamanda gerginliği azalıyor, rahatlıyordu da. Tren son hızla yol alıyordu. Yolcuların uyuşukluğu kaygı ve tasalarını gideriyordu. Bordeaux'ya dönecekti. Emniyet müdürlüğüne gidecekti. Her şeyi Anais'e anlatacaktı. Belki de şansına, Q7'nin plakasının kime ait olduğunu öğrenmişti. Bu durumda hemen bir soruşturma başlatırdı. Olanların sebebini bulurdu. Katilleri yakalardı. Her şey yoluna girerdi...

Birden aklına yeniden Victor Janusz adı geldi ve ürperdi. Kimdi bu Janusz? Yeniden düşüncelere daldı. Açıklanamaz bir şüphe içini kapladı.

Hızlandırılmış bir film gibi son günlerini gözden geçirdi. Hastası Bonfils'e olan tutkusunu –takıntısını. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için duyduğu aşırı isteği. Ne pahasına olursa olsun, bu olayı aydınlatma konusundaki kararlılığını. Hastalarıyla arasına mesafe koyma kararı almış olmasına rağmen, neden tüm ruhunu ve bedenini bu işe adamıştı? Neden kovboyun rahatsızlığını anlamak için bu kadar enerji harcıyordu?

Bu kez şüphe içini iyice kemirmeye başladı. Ya kendisi, olduğunu söylediği kişi değilse? Bir "bavulsuz yolcu" muydu? Psişik kaçış içinde miydi?

Omuzlarını silkti, çöp sepetine atmadan önce bir mektup taslağını buruşturur gibi yüzünü sıvazladı. Bu saçma bir düşünceydi. Adı Mathias Freire'di. Psikiyatrdı. Villejuif'te çalışmıştı. Paris, Sainte-Anne'da ders vermişti. Onu bir başkasıyla karıştıran ilk yabancı karşısında akıl sağlığından kuşkuya düşecek değildi ya.

Başını kaldırdı. Daniel Le Guen ona göz kırptı. Hâlâ yüzünde o dayanılmaz ifade vardı. Herif kendinden çok emin görünüyordu.

Victor Janusz'u bulmuştu... Mathias ürperdi. Artık bu adı nerede duyduğunu biliyordu. Bu, Saint-Jean Garı'ndaki çukurda parmak izleri bulunan evsizin adıydı. Minotauros olayındaki bir numaralı şüpheli.

Freire yüzünün boncuk boncuk terlediğini hissetti. Başından ayaklarına kadar tüm vücudunu bir titreme kapladı. Ya Emmaus gönüllüsü haklıysa? Ya psişik kaçış evresindeki Victor Janusz'sa?

— İmkânsız, diye mırıldandı. Ben Freire Mathias'ım. Tıp fakültesinden mezun oldum. Yirmi yıldan uzun bir süredir psikiyatrım Sainte-Anne Fakültesi'nde ders verdim. Villejuif'te, Paul-Guiraud İhtisas Hastanesi'nde servis şefliği yaptım. Bordeaux'daki PierreJanet İhtisas Hastanesi Henri-Ey bölümünün sorumlusuyum...

Ayetleri tekrarlayan bir Müslüman gibi öne arkaya sallanarak bu kelimeleri mırıldandığını fark edince sustu. Kriz anındaki bir şizofren gibiydi. Bir deli gibi görünüyor olmalıydı: Diğer yolcular gitgide artan bir rahatsızlıkla ona bakıyordu.

Yürüttüğü mantık onu daha da çökertti. Patrick Bonfils de geçmiş yaşamıyla ilgili ayrıntıları bu şekilde sıralayabiliyordu. Özel anları hatırlamakta o da zorluk çekmiyor muydu? Açıkçası, fazla yalnız değil miydi? Ne arkadaşı ne de ailesi vardı. Beyni tuhaf bir şekilde soyut kavramlara ve genellemelere açık değil miydi? Hiç cinsel istek, heyecan duymaksızın... Başını salladı. Hayır. Onun anıları vardı. Anne Marie Straub mesela Böyle bir şeyi uyduramazdı... Freire hareketsiz kaldı. Çevresindeki meraklı gözler gitgide artıyordu. Oturduğu yerde büzülüp iyice köşeye çekildi. Psişik bir kaçış. Radikal bir yalan. Belki de bunu hep hissetmişti...

Tren durdu. Biarritz Garı'na varmıştı. Yolcular ayaklandı.

— Bu trenin nereye kadar gittiğini biliyor musunuz? diye sordu Freire.

— Bordeaux. Saint-Jean Garı.

Daniel Le Guen trenden inmişti. Bu bile onu rahatlattı. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için basit bir yol vardı: Belgelerini kontrol etmek. Diplomalarını. Kartlarını. Geçmişini. Mathis Freire olduğunu bu şekilde doğrulayabilirdi. Cinayet şüphelisi bir evsiz olan Victor Janusz adlı adamla hiç ilgisi olmadığını.

31

Fleming semtine kavuşmak onu mutlu etti. Bu ilk kez oluyordu. Opal Ev. Kendi evi. Bahçeyi geçti. Anahtarı kilitte çevirdi. Çıplak duvarları, mobilyasız odaları görünce, beklediği sıcaklığı bulamadı. Bu villa ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne geçmiş olarak ne de kişisel olarak. Birinci kattaki odasına girdi. İçine önemli kâğıtlarını koyduğu karton dosyayı çıkardı. Kimlik kartı. Pasaport. Sağlık sigortası kartı. Tıp diplomaları. Banka hesap ekstreleri. Eskiden ikamet ettiği, Turenne Sokağı No. 22, Paris adresine yollanmış olan vergi beyannameleri.

Her şey tamamdı. Her şey düzenliydi. Freire rahat bir nefes aldı. Ama içi rahat etmedi ve kâğıt tomarını yeniden karıştırdı. Her belgenin üzerine biraz fazla eğilindiğinde insan şüpheye kapılabilirdi. Freire'in kimlik kartı, pasaport, sağlık sigortası kartı hakkında bir fikri yoktu: Uzman değildi. Ama diğer evraklara gelince, sadece fotokopileri vardı. Asılları neredeydi?

Freire yağmurluğunu çıkardı. Vücudunu sıcak basmıştı. Yüreği daralıyordu. Olduğunu sandığı kişi olmadığı, Patrick Bonfils gibi psişik kaçış yaşadığı düşünülecek olursa, tüm bunlar, bir amnezi döneminden sonra bilinçsiz bir şekilde meydana gelmiş olmalıydı. Bu belgeleri kim düzenlemişti? Ve nasıl?

Yeniden başını salladı; aklını yitirmek üzereydi. Şu anda daha acil bir işi vardı.

Emniyet müdürlüğüne gitmeli ve Anais Chatelet'ye saldırıyı anlatmalıydı. Yağmurluğunu aldı, ışığı söndürdü, aşağı indi.

Eşikte durdu. Taşınırken kullandığı kutulara baktı. Eşyalarla, fotoğraflarla, geçmişin ayrıntılarıyla dolu kutulara. İlk kutuyu açtı ve bağırmamak için kendini zor tuttu. Boştu. Bir diğerini aldı; sadece ağırlığı bile cevabını alması için yeterliydi. O da boştu.

Bir başkasını açtı. Boştu.

Sonra bir diğerim.

Boş. Boş. Boş.

Dizlerinin üstüne çöktü. İki aydan beri duvar kenarında dekor görevi gören kahverengi kutulara baktı. Bir mizansen. Yalanını örtbas etmek için. Olmayan bir geçmişi, varmış gibi göstermek için. Başkalarını ve kendini aldatmak için.

Başını ellerinin arasına aldı ve hıçkırıklara boğuldu. Gerçek, bir tokat gibi indi. O da bir kukla adamdı. Bavulsuz bir yolcu. Sisle gelen bir yolcu...

Gerçekten bir evsiz miydi? Bir katil? Ama her şeyden önce kimdi? Sorular kafasının içinde vızıldıyordu. Başını sokacak bir yeri yokken nasıl psikiyatr olmuştu? O diplomaları nasıl almıştı?

Aklına Eug&ne Ionesco'nun bir sözü geldi: "Akıl, en güçlü deliliktir..." Yazar haklıydı. Bir çılgınlığın gerçeğe dönüşmesi için başkalarına ve kendine karşı ikna edici olmak yeterliydi. Gözyaşlarını silerek ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir şeyi teyit edecekti, tek bir şeyi. En kötüsü de olsa...

Bilinmeyen numaralar servisinden Villejuif Paul-Guiraud Hastanesinin telefonunu aldı. Bir dakika içinde santrala bağlanmıştı.

Yönetim kademesinden bir sekretere bağlanmak için de bir dakika bekledi. Dr. Mathias Freire'le görüşmek istediğini söyledi.

— Kim?

Sesine hâkim olmaya çalıştı:

— Artık orada çalışmıyor olabilir. Geçen yıl ihtisas hastanesinde psikiyatrdı.

— Altı yıldan beri idari bölümde çalışıyorum. Bu adı hiç duymadım. Üniversite hastanesinin hiçbir servisinde bu isimde biri yok.

— Teşekkür ederim madam.

Telefonun kapattı. Kovboy şapkalı adamla aynı sendromu yaşıyordu. Sadece onun durumu çok daha karmaşıktı. Bir matruşkadan farksızdı. İlkini açıyordunuz, karşınıza bir başkası çıkıyordu. Ve ardından bir diğeri. Ta ki en

küçüğüne, gerçekten var olan tek bebeğe ulaşana kadar.

Ama daha kötüsü vardı.

Victor Janusz: Şiddet uygulamaktan Marsilya'da tutuklanmış olan bu evsiz adam, taammüden adam öldürmekten Bordeaux'da Şüpheli durumundaydı. 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece SaintJean Garı'nda ne olmuştu? O sırada ihtisas hastanesinde uykuda değil miydi? Gece boyunca acil serviste görevde değil miydi? Tanıkları vardı. Reçeteleri imzalamıştı. Gelirken ve giderken kapıdaki görevliyle selamlaşmıştı... Siste kimseye görünmeden gara kadar gitmiş olabilir miydi? Hatta Bonfils'le demiryolunda karşılaşmış bile olabilirdi. Durum oldukça komikti. İki amnezik karşılaşırlar ve birbirlerini tanımazlar...

Kimlik belgelerini bir evrak çantasına koydu. Dizüstü bilgisayarını aldı –iki aydan beri hastaları hakkında yazdığı her şey içindeydi– çantasını kapattı ve kapısını bile kilitlemeden evden ayrıldı.

Beş yüz metre sonra, üniversite yurdu yakınlarında bir taksi buldu. Emniyet müdürlüğünün adresini verdi. Borçlarını ödemenin vakti gelmişti. Yalan ve ikiyüzlülükle geçen bir buçuk ay. Aklında sadece tek bir düşünce vardı: Her şeyi Anais Chatelet'ye anlatmak. Hastaneye, kendi servisine yatmak. Ve uyumak. Uykuya dalmak ve bir başkasının bedeninde –yani kendi‘bedeninde– uyanmak. Bileklerinde kelepçeler olsa bile.

32

— Başkomiser Chatelet burada değil.

Karşısında jöleli saçlı, şık giyimli genç bir adam duruyordu.

— Onu bekleyebilir miyim?

— Ne içindi?

Freire tereddüt etti; anlatacağı çok şey vardı. Mesleğinin avantajlarından yararlanmaya karar verdi:

— Ben Saint-Jean Garı'nda bulunan amnezik adamı tedavi eden psikiyatrım. Başkomisere vereceğim bazı bilgiler var. Gizli bilgiler.

Polis, Freire'i tepeden tırnağa süzdü: sırılsıklam olmuş bir pardösü, ot parçaları, çamurlu ayakkabılar. Kuşkulanmış gibiydi.

— Fazla gecikmez, dedi sonunda. Burada oturup bekleyebilirsiniz.

Freire koridordaki koltuklardan birine oturdu. François-de-Sourdis Sokağı'ndaki, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü'nün birinci katındaydı. Şehrin göbeğinde bir buzdağını andıran, yepyeni, beyaz, devasa bir binaydı. Anladığı kadarıyla bu katta rütbeli polislerin odaları bulunuyordu.

Etraf tenha olmasına rağmen, bu katta sessiz bir faaliyet göze çarpıyordu. Diğer polis merkezlerindeki gibi bir öğle sonrası ortamıydı. Mathias, Anais'in bürosunun tam karşısında oturuyordu. Açık storlarıyla camlı bir bölmesi olan, boş bir başkomiser bürosu.

Çevresinde bakındı. Kimse yoktu. Aklına çılgınca bir fikir geldi –Odaya girmek. Minotauros'un soruşturma dosyasını bulmak.

Polisin Victor Janusz hakkında topladığı verileri okumak. Bu oldukça akıl almaz bir fikirdi ama vazgeçmek için artık çok geçti.

Yeniden sağına soluna bakındı. Koridor hâlâ ıssızdı. Ayağa kalktı, bacaklarınm uyuşukluğunu gideriyormuş gibi yaptı, sonra kapı kolunu yokladı. Açıktı.

Odaya girdi ve gürültü yapmamaya dikkat ederek kapıyı arkasından kapattı. Hemen storları indirdi. Saatine baktı. 15.10. Büroyu aramak için kendine beş dakika verdi. Bir dakika fazla değil. Yağmura ve erkenden kararmaya başlayan havaya rağmen, ışık yakmadan araştırmasını yapabilecek kadar çevresini görebiliyordu.

Bir bakışta odanın tüm ayrıntılarını kafasına kaydetti. Standart bir memur odasıydı. Ne duvarlarda ne de mobilyaların üstünde kişisel bir ayrıntı vardı. Freire hastanedeki soğuk ve sıradan odasını düşündü. Dosyaların konduğu birçok yer vardı. Sağda, metal bir evrak dolabı. Tam karşısında stor kapağıyla bir başka dolap. Çekmeceleri ve üzerindeki dosya yığınıyla çalışma masası.

Fazla aramasına gerek kalmadı. Onu ilgilendiren belgeler dosya yığınının en üstündeydi.

Sorgu transkripsiyonlarını okuyacak vakti yoktu, ama fotoğrafları buldu. Çukurdaki ceset. Beyaz, çok zayıf, dövmelerle kaplı bir beden. Kapkara boğa kellesi. Kurban fantastik yaratıklarla dolu, korkutucu efsanelerin hüküm sürdüğü ilkel bir çağdan fırlamış gibiydi. Ama resimlerde genel olarak bir çiğlik vardı ve arşiv belgesi olduğu anlaşılıyordu. Farklı bir konuydu ama bu, dünyanın her yerinde böyleydi.

Biraz daha karıştırdı. Cesedin morgdaki fotoğrafları. Philippe Duruy'ün suratı, o korkunç maskesini çıkarmışlardı. Ezilmiş, asimetrik bir yüz. Bir başka zarf. Antropometrik portreler. Üzerinde tebeşirle yazılmış numaraların bulunduğu bir levha tutan, gözleri sürmeli bir çocuk. Demek daha önce de polisle başı derde girmişti.

Başka dosyalar. Tutanaklar. Okumaya zamanı yoktu. Nihayet son dosya, olay yeri inceleme teknisyenleri tarafından suç mahallinin bilançosu. Kâğıtların arasında, suç mahallinde bulunan parmak izlerinin yer aldığı fiş de vardı. Victor Janusz'un parmak izleri.

Koridordan ayak sesleri geldi. Freire hareketsiz kaldı. Sesler uzaklaştı.

Saatine baktı ve vakti anlayabilmek için dikkatini toplamak zorunda kaldı. 15.16. Altı dakikadan beri bu odadaydı, Anais Chatelet her an gelebilirdi. Parmak izlerini yeniden inceledi. Aklına başka bir fikir geldi. Çekmeceleri karıştırdı. Kartuşlu bir dolmakalem buldu. Kartuşu çıkardı. Yazıcıdan beyaz bir kâğıt aldı ve mürekkebi üzerine yaydı. Beş parmağını mürekkebe batırdı, sonra kâğıdın yukarısındaki boş edana bastırdı.

İzleri Victor Janusz'un parmak izleriyle karşılaştırdı. Benzerlikleri anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

İlk parmak izi örtüşüyordu.

İkinci parmak izi örtüşüyordu.

Üçüncü parmak izi örtüşüyordu.

O, Victor Janusz'du.

Beyaz kâğıt üzerindeki siyah lekeleri –bu kesin kanıtı– görmek, aklına tek bir şey getiriyordu. Planlarını gözden geçirdi. Bir suçlunun tek bir kurtuluşu vardı: Kaçmak.

Kâğıdı katlayarak cebine tıktı. Mürekkep kartuşunu yerine koydu. Dolmakalemi çekmeceye yerleştirdi. Dosyayı diğerlerinin üstüne bıraktı ve küçük bir mizansen için hazırlandı.

Kapıyı araladı. Koridora bir göz attı. Hâlâ kimse yoktu. Görünmeden odadan çıktı ve merdivene doğru ilerledi.

— Hey, siz!

Mathias yürümeye devam etti.

— Hey!

Freire durdu, rahat bir ifade takınmaya çalıştı ve sese doğru döndü. Vücudunun terden sırılsıklam olduğunu hissediyordu. Biraz önceki şık giyimli polis ona doğru yürüyordu.

— Başkomiser Chatelet'yi beklemiyor musunuz?

Freire yutkunmaya çalıştı, başaramadı, sonra boğuk bir sesle cevap verdi:

— Ben... Benim hiç vaktim yok.

— Ne kötü. Az önce aradı, geliyormuş.

— Onu bekleyemem. Zaten fazla önemli değildi.

Adam kaşlarını çattı. Polise özgü altıncı his. Tüm gayretine rağmen Freire korkudan terliyordu.

— Bekleyin. (Ses tonu değişmişti.) Geliyor.

Freire başını öne eğdi. Gördüğü şeyle donup kaldı. Polisin koltukaltında bir dosya vardı. Kapağında VİCTOR JANUSZ, MARSİLYA yazıyordu.

Çevresindeki her şey karardı. Düşünemiyor, konuşamıyordu.

Polis duvara sabitlenmiş koltukları işaret etti.

— Oturun dostum. Rahatsız gibisiniz.

— Le Coz, gel bak!

Ses büroların birinden geliyordu.

— Buradan bir yere kımıldamayın, dedi şık giyimli polis.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Birkaç metre ötede duran bir meslektaşının yanına gitti. Gözden kayboldular, kapanan bir kapı sesi duyuldu. Freire hâlâ ayakta duruyordu. Kan gözyuvarlarının arkasına hücum ediyordu. Bacakları korkudan titriyordu. Yapacak tek bir şey vardı: Oturmak ve tutuklanmayı beklemek.

Ama bunu yapmak yerine, sessizce ve hızlı adımlarla koridora çıktı. Girişteki hole inen merdiven sahanlığına ulaştı. İnmeye başladı. Basamaklar

ayaklarının altında eriyordu.

Hole ulaştı. Çevresindeki gürültü patırtıyı kanındaki bir uğultu gibi algılayarak salonda ilerledi. Önünde, çıkış kapısı sanki titriyordu.

Kapıyla arasında sadece birkaç metre kalmıştı.

Hep arkasından yetişip onu yakalamalarını bekliyordu.

Genç kadın bir anda karşısında belirdi.

Çift camlı kapının ardında, Anais Chatelet bir arabadan iniyordu. Freire kendini holün sağ tarafındaki tuvalete attı. Kabinlerden birine girdi ve kapıyı kilitledi, vücudunun her tarafı titriyordu.

Bir dakika sonra dışarıdaydı, yağmurdan parlayan anayolda.

Yalnız.

Kaybolmuş.

Ama özgür.

33

— Lanet olsun, diye bağırdı Anais dişlerinin arasından.

Le Coz, Mathias Freire'in onu görmeye geldiğini söylemişti.

Ancak koridor boştu. Gitmişti.

— Daha beş dakika önce buradaydı. (Polis çevresine bakınıyordu.) Bana biraz tuhaf geldi...

— Ona yetiş. Onu bul.

Şık giyimli polis ona bir dosya uzattı:

— Al. Janusz'un dosyası. Sonunda geldi. Uçakla.

Başkomiser dosyayı aldı, ancak bakmadı.

— Bana Freire'i bul. Onu görmem gerekiyor.

Le Coz koşar adım merdivenlere yöneldi. Anais dudaklarını ısırdı. "Lanet olsun!" diye yeniden mırıldandı. Onu elinden kaçırdığına bir türlü inanamıyordu. Buraya neden gelmişti? Onu yeniden görmek için bir bahane mi yaratmıştı? Sakin ol kızım.

Çok öfkeliydi. Ne Conante video bantlarından ne de Zakraoui torbacılardan bir şey elde edebilmişti; Jaffar da Philippe Duruy'ün köpeği ve giysileri hakkında en ufak bir ipucu bulamamıştı. Ve saatin tik takları devam ediyordu...

Odasına girdi ve kapıyı ayağıyla kapattı. Janusz işinden bir şeyler çıkacağı hissine kapılmıştı. Oturmadan ve ışığı yakmadan mekanik bir hareketle Marsilyalı evsizin dosyasını açtı.

— Lanet olsun, diye yineledi, ancak bu kez farklı bir ses tonuyla.

İlk sayfaya, evsiz adamın antropometrik bir fotoğrafı iliştirilmişti. Bu, Mathias Freire'di. Tıraşsız, kir pas içinde, kirpi saçlı bir adam, ama kesinlikle oydu. Kötü bakışları vardı, elinde numaralı bir levha tutuyordu ve her an objektife tükürecekmiş gibi duruyordu. Anais el yordamıyla bir sandalye buldu ve kendini bıraktı.

Bir sayfa çevirdi ve Victor Janusz'un ifade tutanağına göz attı. 22 Aralık 2009, saat 23.00, adam sokak serserileriyle kavga etmekten tutuklanmıştı. İfadesinde bu kavgaya kendisinin sebep olmadığını söylemişti. Onu tahrik etmişlerdi. Kendini savunmuştu. Adamın ne kimliği vardı ne de kim olduğunu hatırlıyordu.

Toplumdışı bir sarhoş. Bu adam nasıl Pierre-Janet ihtisas Hastanesi'nde bölüm şefi olmuştu? Philippe Duruy'ün katili olabilir miydi?

Anais başını kaldırdı. Odada bir şeyler olduğunu hissediyordu. Eşyaları, belgeleri, masasının üstündeki dosyaları kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi, ancak her ayrıntıda bir temasın, yabancı birinin izi vardı. Odasına girilmişti. Karıştırılmıştı.

Kim? Mathias Freire mi?

Gözleriyle çevresini taradı ve çalışma masasının diğer ucunda iki belge dikkatini çekti. Ayağa kalktı, masanın etrafını dolandı. Esrarengiz ziyaretçi, suç mahallinden alınmış parmak izlerinin analizinin bulunduğu fişi bilerek açıkta bırakmıştı.

Yanında, başka bir beyaz kâğıdın üzerinde Mathias Freire imzalı bir not yazılıydı:

BEN BİR KATİL DEĞİLİM.

34

Saate karşı yarış başlamıştı. Dosyada Victor Janusz'un fotoğrafını görür görmez, hiç şüphesiz Anais Chatelet, Mathias Freire'in evine ve ihtisas hastanesine birer polis arabası yollamıştı. Ayrıca Saint-Jean Garı'nda, havalimanında, otoyollarda, otogarlarda –ve ayrıca devlet yollarında ve şehrin yakınındaki ilçeler arası yollarda– kontrollerin artırılması talimatını vermişti mutlaka. Devriyeler çoktan Bordeaux sokaklarında iz sürüyor olmalıydı. Onun izini.

— Burası, dedi taksi şoförüne. Beni bekleyin.

Freire taksiyi evinden birkaç blok uzakta durdurmuştu.

— Üç dakika içinde geliyorum.

Evine kadar koştu. Kapıyı açtı. Bir seyahat çantası kaptı ve içine giysilerini doldurdu. Özellikle de, bir saat önce almadığı tüm kişisel belgelerini. Vergi beyannameleri, diplomalar, Villejuif Hastanesi'nden gelen resmi sertifikalar...

O anda, yaklaşan polis arabalarının sirenlerini duydu. Çantasını kapattı ve bir hayalet gibi evden ayrıldı.

Bekleyen taksiye bindi. Gözünün arkasındaki ağrı belli bir ritimle zonkluyordu. Kusmak istiyordu. Kalbi matkapla deliniyor gibiydi,

— Nereye gidiyoruz?

— Bordeaux-Merignac Havalimanı'na, uluslararası terminale.

Yol boyunca sirenlerini bağırta bağırta geçen polis arabalarıyla karşılaşıyorlardı. Bu kargaşaya neden olduğuna bir türlü inananıyordu. Ancak polisleri düşünmüyordu. Peşindeki katilleri de.

Sadece kendini düşünüyordu. Gerçekte kimdi? Bordeaux'ya gelişinin bir yalandan ibaret olduğunu teyit eden öğeler geliyordu aklına. Hastanedeki

sürekli tedirginliği. Akşamları, kişiliksiz evinde duyduğu boşluk hissi. Geçmişini hatırlamaya çalıştığında hissettiği rahatsızlık. Gerçek anısı yoktu. Kendiliğinden aklına gelenler ise bir kurmacadan başka bir şey değildi. Geçmişi ile bugünü arasına örülen opak bir duvarın sabır taşları.

Ona gerçekmiş gibi gelen tek bir imge vardı: Başının üstüne asılı Anne Marie Straub'un bedeni... İsimler ve tarihler uydurma olabilirdi, ama olaylar gerçekti. O dönemde gerçekten psikiyatr mıydı? Yoksa bir akıl hastanesinde yatan bir hasta mı? Bu intihar, ilk psişik kaçışını tetiklemiş olabilir miydi?

— Geldik.

Freire taksinin parasını ödedi. Hızlı adımlarla havalimanının bekleme salonuna girdi. Bir dalgıç kıyafetinin içindeymiş gibi her tarafını ter basmıştı; sıcak, yapış yapış bir ter. Bir ATM gördü ve çekebileceği maksimum miktarı çekti –2.000 avro, aylık limiti. Paraları beklerken sağına soluna bakınıyordu. Güvenlik kameraları onu gözlüyordu. Daha iyi. Onu görmeleri gerekiyordu. Uçağa bindiğini düşünmeleri gerekiyordu. Ölü bir nokta buldu ve cep telefonunu çıkardı. Hafızadaki tüm numaraları sildi ve Konuşan Saat[49] servisini aradı. Bağlantıyı kesmeden telefonu çöp kutusuna attı. Pardösüsü de aynı akıbete uğradı. Sonra gizlice sıvıştı. Ve şehir merkezine gitmek için bir otobüse bindi.

Polisler evine gitmiş ve eşyalarını topladığını anlamış olmalıydı. Sonra gidip arabasına bakacaklardı. Bulamayınca da Freire'in karayolundan kaçtığını düşüneceklerdi. Her yere barikatlar kuracak ve tüm dikkatlerini kontrol noktalarına yoğunlaştıracaklardı.

İlk yanlış iz.

Sonra, hâlâ açık olan cep telefonunun havalimanında olduğunu saptayacaklardı. Bordeaux-Merignac'a gideceklerdi. Uçuş yolcu listelerini gözden geçireceklerdi. Freire'in adına rastlayamayınca güvenlik kameralarına bakacaklar ve onu göreceklerdi.

ATM'leri kontrol edeceklerdi. Taksi şoförünü bulacaklardı. Tüm bu bulguları bir araya getireceklerdi. Ve Victor Janusz'un, namı diğer Mathias Freire'in öğleden sonra uçmuş olduğuna kanaat getireceklerdi. Sahte bir kimlikle.

İkinci yanlış iz.

Ama o uzakta olacaktı. Saint-Jean Garı'na vardı. Etraf polis kaynıyordu. Köpekli devriyeler giriş çıkışları tutmuştu. Park halindeki polis arabaları otopark alanını kuşatmıştı.

Binanın çevresini dolandı. Gardaki inşaat, barikatlar, vinçler, kazılı çukurlar işini kolaylaştırıyordu. Bir hamal gördü –Arabasıyla yolcuların yüklerini trene kadar taşıyan hamallardan biri. Adama yanaştı, onu tenha bir köşeye itekledi ve onun için bir tren bileti almasını teklif etti.

Bir Jamaika beresi takmış ve işi gereği turuncu bir yelek giymiş olan adam yüzünü buruşturdu:

— Neden gidip kendiniz almıyorsunuz?

— Yapmam gereken bazı acil telefon görüşmelerim var.

— Size neden güveneyim?

— Sana güvenen benim, dedi Freire, adama 200 avro uzatırken.

Marsilya'ya kalkan ilk trene bir bilet al.

Adam birkaç saniye tereddüt etti, sonra sordu:

— Hangi isme?

— Narcisse.

Heceler dudaklarının arasından bir anda kendiliğinden çıkıvermişti. Adam gitmek için arkasını döndü.

— Bekle. Bir 100 avro da beren ve yeleğin için.

Adam kurnazca gülümsedi. Bu yeni teklif hoşuna gitmiş gibiydi. En azından bazı şeyler açıklığa kavuşuyordu. Bir tüyme söz konusuydu. O sırada garın polis kaynadığının da farkına varmıştı sanki. Gülümsemesi iyice yayıldı. Bu güzel dünyayı kandırma fikri hoşuna gitmiş gibiydi. Beresini ve fosforlu

ceketini çıkardı.

Bob Marley tarzı, uzun rasta saçları vardı.

— Arabana ben göz kulak olurum, dedi Freire, kılığını değiştirirken.

Mümkün olduğunca ilgisiz bir tavırla, arabaya yaslanarak on dakikadan uzun bir süre bekledi. Polisler ona bakmadan önünden geçip gidiyorlardı. Kaçak bir adamı arıyorlardı. Görünmemek için duvar boyunca yürüyen bir adamı. Başında Jamaika renklerinin süslediği bir beresi ve üzerinde SNCF yeleği bulunan işsiz bir hamalı değil.

Bob Marley yeniden göründü:

— Doğrudan Marsilya'ya giden son tren kalkmış. Toulouse-Matabiau için saat 17.22'de kalkacak trene bilet aldım. Agen'de saat 19.00 sularında aktarma yaparsın. Saat 20.15'te Toulouse'da olursun. Saat 00.25'te kuşetli bir tren Marsilya'ya hareket ediyor. Sabah saat 05.00'te Marsilya'dasın. Ya bu yolu tercih edeceksin ya da yarın sabahı bekleyeceksin.

İki varış noktası arasında, bir *no man's land*'de[50] geceyi geçirme fikri ona olumsuz gelmedi. Kimse onu bu gece MidiPyrenees'nin göbeğinde aramazdı. Parayı rasta saçlı adama verdi ve tren hareket edene kadar hamal kıyafetini üstünden çıkarmadı.

Trenin kalkmasına bir saat vardı. Polisler onu görmeden, yanından geçip gidiyorlardı. Kendi çantasını taşıyan arabasıyla, gazete almaya gitmiş bir müşteriyi bekleyen sıradan bir hamaldan farksızdı. O da polislere dikkat etmiyordu. Düşünmeye çalışıyordu. Minotauros katili olamazdı. Bir boğarım kellesini kesmesi gerekiyordu. Yüksek kaliteli eroin bulması. Philippe Duruy'ü bir tuzağa çekmesi. Cesedi ve kelleyi çukura kadar taşıması... Biraz sınırları zorlayarak, Freire olaya farklı bir açıdan da bakabilirdi –sol elin ne yaptığından habersiz sağ el– ama farkında olmadan böyle bir planı uygulamasına olanak tanıyan, sürekli yinelenen, ardından da her seferinde tam bir amneziyle sonuçlanan krizler yoktu. Philippe Duruy cinayeti bir başkasının işiydi. Bununla birlikte, parmak izleri, onun da çukurda olduğunu gösteriyordu. Ne zaman? Katili suçüstü mü yakalamıştı? Patrick Bonfils'le birlikte miydi?

Treni gara girdi. Bereyi, yeleği ve arabayı bıraktı, vagonuna bindi. Yerine oturur oturmaz düşünmeye başladı. Agen'e kadar tüm bu soruları bir düzene koymaya karar vermişti, ama tren hareket edeli on dakika ya olmuş ya olmamıştı ki, yumrukları sıkılı bir halde uykuya dalmıştı.

35

Mathias Freire ortadan yok olmuştu, bulunamıyordu. Le Coz ile Zakraoui evine gitmişti. Conante ile Jaffar da PierreJanet ihtisas Hastanesi'ne. Bu iki adreste de yoktu. Anais Chatelet polislerden gelecek haberi beklemeden tren garlarında, otogarlarda, otoyol girişlerinde, devlet yollarında ve ilçeler arası yollarda denetimlerin artırılması emrini vermişti.

Fransa'nın güneyindeki tüm polis merkezlerine Janusz/Freire'in resmini yollatmıştı. Ertesi sabah fotoğrafını yayımlamaları için bölgesel gazetelerle temasa geçmişti. Tanıklara çağrıda bulunmaları için yerel radyoları aramıştı. Ücretsiz aranabilen bir telefon numarası hizmete sokulacak, internette bir site açılacaktı. Büyük oyun.

İçinden bir ses ona hata yaptığını yineliyordu. Suçlu olduğunu gösteren kesin kanıtlar olmaksızın Mathias Freire'i medyaya, halka –ve amirlerine– kurban olarak sunmuştu. Emniyet müdürü onu aramıştı: "Akşam olmadan onu bulun." Veronique Roy ona telefon açmıştı: "Bu çılgınca bir hikâye!" Vali onu aramıştı: "Evet, nasıl gidiyor? Kimliğini teşhis edebildiniz mi?" Tüm bunlar onun ilerlemesi, ünü, imajı bakımından iyiydi. Ama kimse sorulması gereken tek soruyu ona sormamıştı: Janusz, Minotauros katili mi?

Şimdi bir kaçağın izini sürüyorlardı. Artık Philippe Duruy'ün katilini aramıyorlardı. Oysa bu ikisi aynı şey değildi. Aksi kanıtlanmcaya dek Freire, namı diğer Janusz, sadece dosyadaki bir tanıktı. Onu suçlu ilan etmek için çok erkendi. Ancak bunun için çok geçti.

Psikiyatr kaçarak kaderini belirlemişti, insan, vicdanı rahat olsa ortadan kaybolur muydu? Bu son saatler boyunca, her dakika ona ulaşan farklı raporlara, değerlendirmelere göz attıkça, Anais'in Mathias'a karşı öfkesi artıyordu. Anais'e güvenmeliydi.

Sakin bir şekilde polis merkezinde onu beklemeliydi. Onu koruyabilirdi, o... önündeki kâğıt yığınını tasnif etti ve hızlı bir sentez yaptı. Önce Mathias'ın arabayla kaçtığı düşünülmüştü. Alınan bilgiye göre adamın, 916 AWX 33 plakalı, dizel bir Volvo 960'ı vardı. Araba ne evinin önünde ne de Pierre-

Janet İhtisas Hastanesi'nin otoparkında bulunmuştu. Sonra kaçağın Bordeaux-Merignac Havalimanı'nda olduğu anlaşılmıştı, cep telefonunun sinyali oradan geliyordu. Ayrıca havalimanındaki bir ATM'den 2.000 avro çekmişti.

Ancak bu iz fos çıkmıştı. Arabası havalimanının çevresinde bulunamamıştı. Öğleden sonraki uçuşların hiçbirinde Mathias Freire veya Victor Freire adına kayıtlı bir yolcu yoktu. Anais aldatmacayı hissediyordu. Zaman kazanmak için Freire onları bilerek yanlış bir izin peşine takmıştı, öte yandan, bir saat sonra kaçağın cep telefonu ile pardösüsü havalimanındaki bir çöp kutusunda bulunmuştu.

Daha sonra ondan başka haber alınamamış, başka ipucuna rastlanmamıştı.

Tanıklara yapılan çağrı her zamanki gibi bir sürü tutarsız, uyduruk veya çelişkili ihbarlarla sonuçlanmıştı. Hiçbir barikatta

Volvo'ya rastlanmamıştı. Hiçbir polis, hiçbir jandarma Mathias Freire'i görmemişti. Tüm hatlarda tam bir başarısızlık söz konusuydu.

Anais bir şeyden emindi: Mathias çoktan uzaklara gitmişti. En azından o böyle umuyordu. Onu yakalamak istemiyordu. Önce tüm olayın üstündeki sır perdesini aralamak istiyordu. O, soruşturmanın halkalarından biriydi ve başka ipuçları da vardı. Bir an önce bu ipuçlarının peşine düşmek istiyordu. Zaten yarın erkenden amnezik adamı konuşturmak için Guöthary'ye gitmeye karar vermişti.

18.50.

Burada, ofisinde sıkıntıdan patlamak yerine harekete geçmeye karar verdi. Arabasına bindi ve doğrudan Fleming semtine gittiSirenler. Tepe lambaları. Bordeaux sokaklarında hiç bu kadar polis arabası, yanıp sönen tepe lambası, üniformalı polis görmemişti. Teşekkürler Janusz.

Anais birden yavaşladı. Varacağı yere gelmişti. Bölge tamam611 değişmişti. Polis minibüsleri. Polis arabaları. Olay yeri incelemenin araçları. Herkes şenlik yerinde toplanmış gibiydi.

Motoru durdurdu ve boş evin –önceki akşam etkileyici bir adamla şarap içtiği

o evin– çevresinde dolanan polisleri düşündü.

Anılarını mahvettikleri gibi bir hisse kapıldı. Kapıdaki polisler onu tanıyarak yana çekildiler. Salon, polis ve olay yeri inceleme teknisyeni kaynıyordu. Le Coz beyaz kâğıt elbiseleri içindeki adamların arasında hemen fark ediliyordu. Ona galoş uzattı.

— Bunu giymek ister misin?

— Böyle iyi.

— Ama ya bazı izler varsa...

— Aptal mısın, nesin? Burada bizi ilgilendiren hiçbir şey yok.

Polis sessizce durumu kabullendi. Anais sadece lateks eldivenleri giydi. Le Coz da onunla aynı kanıdaydı.

— Haklısın. Bu herif gerçek bir hayalet. Bütün karton kutular boş. Evin içinde ne kişisel bir eşya ne de onun adına kayıtlı bir belge bulabildik.

Anais cevap vermeden mutfağa yöneldi. İçerisi temizdi. Hatta kusursuz bir biçimde. Anlaşılan Freire evinde hiç yemek yemiyordu. Dolapları açtı. Tabaklar. Çatal bıçaklar. Tencereler. Hiç gıda maddesi yoktu. Bir rafta sadece birkaç çay kutusu. Refleks olarak buzdolabını açtı. Hepsini bitirmedikleri şarabm dışında orası da boştu. Salak! Soğuk bir Medoc...

Salonda polislerin ve teknisyenlerin uğultusunu bastıran ayak sesleri duyuldu. Anais mutfaktan çıktı. Conante sert adımlarla, nefes nefese geliyordu.

— Onu buldunuz mu? diye sordu.

— Hayır. Ama bir sorun var.

— Nedir?

— Saint-Jean'daki şu herif, hafızasını kaybetmiş olan. Patrick Bonfils. Bu sabah Guethary kumsalında öldürülmüş. Karısıyla birlikte.

— Nasıl?

— Yemin ederim. Kumsalda kurşunlanmışlar. Biarritz polisi bizi yeniden arayacak.

Anais yeniden mutfağa döndü ve iki elini eviyeye dayadı. Satranç tahtasında yeni bir taş. Belki de davayı bir üst seviyeye çıkaran ya da genişleten bir unsur.

— Başka bir sorun daha var, diye ekledi Conante.

— Seni dinliyorum.

— Psikiyatrın arabası. Volvo, kumsala inen patikada bulundu. Şu veya bu şekilde psikiyatr da ateş açıldığında oradaymış. Araba tam bir kevgire dönmüş ve... İyi misin?

Anais arkasını dönmüş ve başını eviyenin içine sokmuştu. Buz gibi akan suyu açmış ve doğrudan musluktan içmeye başlamıştı. Oda dönüyordu. Kan beynini terk etmiş, midesine ve bacaklarına hücum etmişti. Her an bayılabilirdi.

— Freire, diye mırıldandı, akmakta olan soğuk suyun yanında. Nasıl bir boktan olaya karıştın?

36

Marsilya Saint-Charles, 06.30.

Tüm beklentilerinin tersine Freire kendini dinlenmiş hissediyordu. Bordeaux-Agen yolu boyunca uyumuştu. Agen ile Toulouse arasmda da. Gece yarısı trenini beklerken, Toulouse-Matabiau Garı'nda hafifçe kestirmişti. Sonra kuşetli vagonunda, Marsüya'ya kadar yeniden uyumuştu. Firarda değil, bir uyku kürüntdeydi sanki. Aslmda bu da kaçmanın bir başka yoluydu. Bilinçaltında Marsüya Garı'nın strüktürleri ağır ağır camın önünden geçiyordu. Örümcek ağı gibi dolanan rayların üzerinde gecenin soğuğu hissediliyordu. Freire aldığı karardan emin değildi... Marsilya onu enselemeyi düşünecekleri son yerdi. Bu bakımdan burası doğru bir yerdi. Ancak soruşturma bu şehre de yayılacaktı. Bellekleri tazeyken ve yüzü gözlerinin önündeyken devriyelerden ve polisten kaçma şansı neydi?

Tren gıcırdayarak durdu. Yaklaşık bir buçuk saat rötar yapmıştı. Freire trenden inmeden önce, önlem olarak birkaç dakika bekledi. Peron yolcularla dolunca, omzunda çantası, koltukaltında dizüstü bilgisayarıyla kalabalığa karıştı.

Saint-Charles Garı, Saint-Jean Garı'na benziyordu. Aynı çelik kafes. Beyaz lambalarla aydınlatılmış bitmek tükenmek bilmeyen uzunluktaki aynı peronlar.

Freire diğer yolcularla aynı ritimde yürüyordu ki aniden durdu.

Peronun ucunda polisler bekliyordu.

Sivil giyimliydiler, ancak uğursuz suratları, serseri görünümleri, bakışlarındaki özgüven şüpheye yer bırakmıyordu. Demek Anais Chatelet ve diğer polisler onun gibi düşünmüştü. Ya da en azından imkânsızı, yani başladığı noktaya geri dönebileceğini göz ardı etmemişlerdi.

Yolcu akını devam ediyordu. Valizler bacaklarına çarpıyordu. Aldığı omuz darbeleriyle sarsılıyordu. Daha yavaş bir şekilde yeniden yürümeye başladı,

bir yandan da düşünmeye çalışıyordu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Freire biraz daha yavaşladı. Hava aydınlanmak üzereydi. Bedenini yeniden korku sardı. Aklına başka bir fikir geldi: Vagonlardan birine binmek. Kaçmak için en elverişli anı kollamak. Ama hangi anı? Peron tamamen boşaldıktan sonra polisler, gar güvenliğinin ve köpeklerin yardımıyla her tuvaleti, her koltuğu, her kompartımanı tek tek kontrol ederek treni arayacaklardı. Bir fare gibi kapana sıkışabilirdi. Bu şekilde açıkta olmak çok daha iyiydi.

Ayaklarını sürüye sürüye hâlâ yürüyordu. Metreler tükeniyordu. Ve aklına hiçbir şey gelmiyordu.

— Pardon!

Döndü ve bir eliyle tekerlekli bir valiz çeken, diğer elinde bir çanta taşıyan ve koluna on-on iki yaşında bir çocuk tutunmuş olan ufak tefek bir kadın gördü.

— Özür dilerim, dedi Freire gülümseyerek. Size yardımcı olabilir miyim?

— Böyle iyiyim, teşekkür ederim.

Kadın yanından geçip gitti. Küçük yüzünde gergin bir ifade ve öfkeli bakışları vardı. Freire peşine takıldı ve gülümsemesini artırdı. Önüne geçti, kadına doğru döndü ve ellerini uzattı.

— İzin verin, size yardım edeyim.

— Beni rahat bırakın.

Ne valizini ne de çantasını veriyordu. Oğlan çocuğu Mathias'a yiyecekmiş gibi bakıyordu. Hayat mücadelesi içinde iki küçük asker. Freire ikilinin karşısında geri geri gidiyordu. Elli metre kadar sonra polislerin kucağına düşecekti.

— Beni bir deneyin, diye önerdi. Peronun ucuna kadar birlikte bir macera yaşayalım. Sonra kırmızı mı, mavi mi karar verirsiniz.

Oğlanın yüzü aydınlandı:

— "Pop Star" yarışmasındaki gibi mi?

Freire bir kere televizyonda gördüğü bir yarışmaya gönderme yaparak bunu düşünmeden söylemişti. Şarkıcı adayları, profesyonel bir jüri tarafından renkli ışıklarla değerlendiriliyordu.

Bu ayrıntı bir şeyi tetikledi. Oğluna uyan kadın da birden gülümsemeye başladı. Bir an Freire'i inceledi; "Neden olmasın?" der gibiydi. Valizini ve çantasını Freire'e uzattı. Freire kendi çantasını omzuna astı, bilgisayar çantasının sapını boynundan geçirdi ve kadının valizlerini tuttu. Arkasını döndü ve gülücükler saçarak yürümeye başladı. Küçük oğlan da koluna yapışmış, bir ayağını diğerinin önüne atarak hoplaya zıplaya yürüyordu.

Polisler onu fark etmedi bile, izi sürülen, korkmuş, paniklemiş bir kaçağı arıyorlardı. Yanında eşi ve oğlu olan bir aile babasını değil. Ancak Freire hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. Plastik çamlarla süslü geniş bir akvaryumu andıran gar polislerle, özel güvenlik elemanlarıyla doluydu. Nereye gidecekti? Marsilya'yla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

— Şehrin yabancısıyım, diye her şeyi göze alarak sordu. Şehir merkezine nasıl gidebilirim?

— Metroyla veya otobüsle.

— Peki yürüyerek?

— Saint-Charles merdivenini kullanın. Sol tarafta. Aşağı, Athenes Bulvarı'na inin. Karşınıza Canebiâre çıkacak. Dümdüz devam edin. Sonra Vieux-Port.

— Ya siz nereye gidiyorsunuz?

— Otogara, hemen şurada, solda.

— Size eşlik edeyim.

Otogara gelince Freire, sabahın ayazında kadına ve oğluna veda etti. Oyalanmadan oradan uzaklaştı, kadının sözünü ettiği sol taraftaki çıkışı

aramaya başladı. Aşağı, şehre doğru inen, yüzden fazla basamağı olan devasa bir merdivenle karşılaştı. Saat henüz sabahın yedisiydi. inmeye başladı, korkulukların kenarlarına, bir lambanın altına konuşlanmış bitkin haldeki evsizlerle karşılaştı. Litrelik kötü şaraplar, tüyü dökülmüş köpekler, çökmüş kutular... Bileşiminde sefalet, şarap ve korkunun da olduğu bir pislik birikintisinin içinde oturuyor gibiydiler.

Mathias ürpertisini bastırdı. Şimdi geleceğine bakıyordu.

37

Basamakların bitiminde durdu. Yolun diğer tarafında stok fazlası askeri malzeme satan bir dükkânın kepenkleri inikti. Bulvarın karşısına geçti ve mağazanın açılış saatine baktı. Saat 09.00'da açılıyordu. Aradığı şeyi orada bulabilirdi. Dükkânın tam karşısındaki bir kafeye –Le Grand Escalier– girdi. Anayolu gören, biraz gerideki bir masaya oturdu ve bir kahve söyledi.

Midesi gurulduyordu. Acıkmıştı. Üç kruvasanı mideye indirdi, ikinci bir kahve içti. Hemen ardından guruldamanın yerini bulantı aldı. Korku. Ama garda kazandığı zafer ona coşkulu ve güçlü bir enerji veriyordu. Bir çay ısmarladı, sonra tutma isteğini yenerek işemeye gitti.

Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. Önce gökyüzünün bir köşesinde, sedef parlaklığında açık mor bir renk belirdi. Sonra binaların arasından görünen gökyüzü gitgide açık mavi bir renge büründü. Freire şimdi ağaçları ve rokoko tarzı sokak lambalarını ayırt edebiliyordu. Ayrıntılar onunla konuşuyordu. Hatırlıyordu. Ya da daha çok hissediyordu. Kanında. Teninde. Tanıdık bir karıncalanma. Bu şehre daha önce gelmişti.

09.00.

İhtiyaç fazlası askeri malzeme satan dükkân hâlâ kapalıydı.

Duyguları netlik kazanıyordu. Şehrin uğultusu, taşın estetiği, ışığın yoğunluğu. Her yere denizden ve Atlantik'ten gelen, Akdeniz'e özgü bu küçük şeyler hâkimdi. Freire'in ne geçmişi ne bugünü ne de geleceği vardı. Ama burada kendini evinde hissediyordu.

Nihayet asker ceketi giymiş, alabros tıraşlı dev gibi bir adam geldi ve kepengi kaldırdı. Freire hesabı ödedi ve çıktı. Karşıya geçerken, bulvarın aşağısında bir eczane gözüne çarptı. Aklına bir fikir geldi. O tarafa doğru yöneldi ve bir sürü böcek ilacı, uyuza karşı toz, birkaç şişe pire losyonu ve köpekler için iki pire tasması aldı. Hepsini çantasına doldurdu ve ihtiyaç fazlası malzeme satan dükkâna yöneldi. Ali Baba mağarasının askeri bir versiyonuyla karşılaştı: haki renkli giysiler, kamuflaj lı uyku tulumları, koruma ağları, kesici silahlar

ve zor koşullar için botlar... Dükkân sahibi de bu dekorla örtüşüyordu: asker kesimi saçlar, vücuda yapışan bir yelek, görünümüne uygun dövmeler.

— En eski giysilerinizi görmek istiyordum.

— Yani? diye karşılık verdi adam, kuşkulu bir ifadeyle.

— Kıyafet balosu için. Evsiz kılığına girmek istiyorum.

Adam Freire'e kendisini takip etmesini işaret etti. Beyaz boyalı tuğla duvarları olan dolambaçlı bir koridora girdiler. İçeriye güçlü bir keçe, toz ve naftalin kokusu hâkimdi. Beton bir merdivenden indiler.

Mekânın sahibi ışığı yaktı ve geniş bir alan aydınlandı; zemine sabitlenmemiş bir halının olduğu odanın duvarları kireç badanalıydı.

— Satılmayan eşyalar, dedi adam, yerdeki giysi yığınını göstererek. Seçin. Ancak sizi uyarıyorum, indirim yapmam.

— Sorun değil.

Dövmeli herif Freire'i yırtık pırtık giysilerle baş başa bırakarak yukarı çıktı. Freire'in şansı yaver gidiyordu. Odada yalnızdı, soyundu. Tüm bedenini böcek öldürücüyle sıvadı. Uyuza karşı toz sürdü. Bit tasmalarının birini koluna, diğerini de ayak bileğine taktı. Sonra saçaklanmış eski bir asker pantolonunu ayağına geçirdi. Ardından lime lime, delik deşik üç sweatshirt'ü üst üste giydi. Yine deliklerle dolu lacivert bir kazağı da bunların üstüne. Hepsinin üstüne de bir zamanlar kabarık olan, ama şimdi bir halı kadar dümdüz olmuş siyah bir anorak. Uçları bir timsah ağzı gibi açılmış, kemikleşmiş asker botları seçti. Bir tek çorap konusunda özenli davrandı – Sıcak tutacak, kalın ve deliksiz çoraplar. Görüntüyü mavi-beyaz çizgileri olan bir denizci beresiyle tamamladı.

Aynaya baktı. Görünümünde bir terslik vardı.

Giysileri eski ve yıpranmıştı, ancak temizdi. Ve her haliyle –yüzü, teni, elleri– sokakların adamı olmadığı anlaşılıyordu. Pislik çukuruna atılmadan önce özenle hazırlanması lazımdı. Eski giysilerini topladı, çantasına tıktı ve

merdivene yöneldi. Lejyoner onu tezgâhın arkasında bekliyordu. Hepsi 40 avro tutmuştu.

— Bu şekilde mi çıkıyorsunuz?

— Kılığımın inandırıcılığını test etmek istiyorum.

Ödeme yapmak için cüzdanını çıkarırken, kasanın yanındaki bir rafta duran parlak komando bıçakları ile sustalılar gözüne çarptı.

— Hangisini tavsiye edersiniz?

— Ne düşünüyorsunuz, bir evsiz mi, yoksa Rambo olmayı mı?

— Uzun zamandan beri bir bıçak almayı istiyordum.

— Nerede kullanacaksınız?

— Avda. Ormanda gezinirken.

Asker bozuntusu herif önkol uzunluğunda bir bıçak seçti.

— Eickhom KM 2000. Komando bıçakları alanında bir referans.

Yarı çentikli çelik gövde. Entegre cam kırma düzeneğiyle, polyamidle güçlendirilmiş cam elyafından sap. Eickhom Solingen bu cici şeyle Alman ordusunun özel birlikleri pazarını ele geçirdi. Şu güzelliği görüyor musunuz?

Dövmeli adam uzun zamandan beri bu kadar çok cümleyi peş peşe söylememiş olmalıydı. Freire tezgâhın üstündeki bıçağa bakıyordu. Dişleri olan bıçak ölümcül bir smtmayla parlıyordu.

— Daha az dikkat çekecek bir şeyiniz yok mu?

Lejyoner üzgün bir havaya büründü. Tek harekette açılan, sustalı siyah bir bıçak çıkardı.

— PRT VIII. Yine Eickhom Solingen. Sapın içine girebilen, çentikli çelik gövde. Anotlanmış alüminyumdan siyah sap. Sapın ucunda cam kırma

düzeneği ve emniyet mandalı. Küçük ama sağlam.

Freire bıçağı inceledi, on santimetreden kısaydı. Saklaması çok daha kolaydı. Bıçağı eline aldı, evirip çevirdi, ağırlığına baktı.

— Ne kadar?

— 90 avro.

Parayı ödedi, bıçağı kapattı ve cebine koydu.

Güneşli bulvara çıktı ve gara doğru yürümeye başladı. SaintCharles merdiveninin basamakları sanki iki katına çıkmıştı. Bekleme salonuna girince emanet kasalarının bulunduğu salonu sordu. Bekleme salonunun uç kısmında, A peronunun oradaydı. Salonu boydan boya geçti. Polislerin ve özel güvenlik görevlilerinin sayısı azalmış gibiydi. Yolcuların da. Tenha perona ulaştı ve salonu buldu. Girişte, üzerinde kameralar bulunan, metal algılayıcı dedektörlerle donatılmış, eşyaların x-ray cihazından geçirildiği bir güvenlik kapısı onu bekliyordu. Freire geri döndü, belli etmeden bıçağını çıkardı ve perondaki banklardan birinin arkasına gizledi. Sonra başı önde, girişe doğru ilerledi. Çantasını ve bilgisayarını x-ray cihazına bıraktı. Telefonla konuşan güvenlik görevlisi, ekranda üstünkörü eşyalarına baktı. Sonra geçmesini işaret etti. Metal algılayıcı kapıdan geçti, ötmesine rağmen kimse üstünü aramadı. Eşyalarını aldı, güvenlik kameralarına kaçamak bir bakış attı. Eğer kayıtlar gün içinde izleniyorsa boku yerdi.

Penceresiz salon bir havuzun soyunma odasını andırıyordu.

Gri dolaplarla kaplı duvarlar, muşamba yer döşemesi... 09A numaralı dolabı seçti. İki çantasını ve bilgisayarını içine koydu. Saatini çıkardı ve onunla birlikte banka kartını, içinde Mathias Freire'e ait belgelerin bulunduğu evrak dosyasını da seyahat çantasına yerleştirdi. 72 saat için 6,50 avro ödedi, anahtar yerine geçen biletini aldı ve metal kapıyı kapattı. Mathias Freire'e ait ne varsa hepsi artık duvarın diğer tarafında kalmıştı. Yanına sadece 2.000 avro ile Biarritz treninde karşılaştığı, Emmaus'te çalışan Le Guen adlı adamın kartvizitini almıştı. Şüphesiz onunla konuşması gerekecekti...

Salondan çıktı, bıçağını bıraktığı yerden aldı ve gar çıkışına doğru yöneldi.

Birçok kez üniformalı polislerle karşılaştı; kılığı, tam kıvamında olamasa da, onların sorgulayıcı bakışlarına verilen sağlam bir cevap gibiydi.

Dışarı çıkınca, sola, Ibis Otel'in bulunduğu tarafa saptı ve bir trafik sinyalizasyon panosu gördü. Emanet biletini metal bileziğin arkasına sıkıştırdı. Yeniden Mathias Freire olmak için bu panoya uğraması yeterliydi.

Geri döndü ve merdivenin tepesinden şehrin görüntüsünü hayranlıkla seyretmeye başladı. Şehir gri bir toz bulutu yayan, sabah ışığının ve martıların süzüldüğü bilhırsu bir ovayı andırıyordu. Dip tarafta mavi tepeler kenti çevreliyordu. Ortada, bakır Meryem Ana heykelinin yer aldığı Notre-Dame-de-la-Garde, altın şövalye yüzüğüyle havaya kalkmış bir yumruğu çağrıştırıyordu.

Freire şiirsel bir keyif hissediyordu. Bakışlarını aşağı çevirdi ve yavaş yavaş ayılmakta olan evsizleri gördü.

Koşar adımlarla basamakları indi ve Athenes Bulvarı'na ulaştı, oradan Canebiere tarafına saptı. Capucines Meydanı'nın köşesindeki kırtasiye mağazası aklına yeni bir fikir getirdi. Not tutmak için bir bloknot ile keçeli kalem aldı. Toplayabileceği en ufak bilgi bile, geçmişini bir arkeolog gibi yeniden inşa etmesine yarayacaktı.

Biraz daha yürüdü, karşısına bir Arap bakkalı çıktı. Şarap reyonuna yöneldi, üç ve beş litrelik ucuz şarap içeren plastik galonlara, karton kutulara dikkatle baktı. Tercihini en ucuz olandan, içinde köpek öldüren cinsi şarap bulunan, musluklu plastik bir galondan yana kullandı.

Canebiere'e vardı. Artık Alger'deydi. Gelip geçenlerin çoğu Mağribi'ydi. Kadınlar ya peçeli ya da çarşaflıydı. Erkeklerin çoğunda sakal vardı, bazıları beyaz takke takıyordu. Kirli sakallı, kötü bakışlı, mat tenli gençler, güruh halinde dolaşıyordu. Kalabalıktan sanki bir buğu yükseliyordu. Jogging yapanlar, parkalı adamlar, anoraklı insanlar, hepsi caddenin orasında gidip geliyor, itişiyor, sadece tramvaylar geçerken kenara çekiliyorlardı. Dükkânlara gelince, Freire pahalı mağazalar, ünlü markalar görmeyi bekliyordu. Ancak bakır demliklerin, tuniklerin ve hahların satıldığı pazarlarla, bitpazarlarıyla karşılaştı. Kafelerin önünde, kalın giysiler içindeki adamlar, bakalit masaların çevresine oturmuş, desenli küçük bardaklarda

çaylarını yudumluyordu. Alger.

Freire bir iç avluya açılan sundurmayı fark etti. Girişinde ezilmiş karton kutular, boş sandıklar yığılıydı. Üzerlerinden atladı ve asılı çamaşırların kurutulduğu çepeçevre balkonları olan binalarla çevrili bir avluya girdi. Balkonlarda kimse yoktu. Pencerelerde ve merdiven sahanlıklarında da kimse yoktu.

Dip tarafta, büyük çöp tenekeleri ağzına kadar doluydu. Freire yürümeye devam etti. Yumurta kabukları. Çürümüş meyveler. Ne olduğunu anlayamadığı leş gibi kokan çöpler. Nefesini tutarak, çöpleri giysilerine sürdü; bıçağıyla pantolonunu ve anorağını kesti. Sonra şarap bidonunun musluğunu açtı ve başının üstüne kaldırdı. Şarap saçlarına, yüzüne ve giysilerinin üzerine boşaldı, öyle bir tiksinti duydu ki, elinden kayan plastik galon yerde birkaç kez zıpladı. İki büklüm oldu, biraz önce yediği kruvasan ile kahveyi giysilerine, ayakkabılarına sıçratarak kusmaya başladı. Fışkıran ekşi kusmuktan korunmaya çalışmadı. Tam tersine. Çöp kutusuna dayanarak birkaç saniye bu şekilde durdu, şakaklarındaki zonklamanın yavaşlamasını bekledi.

Sonunda sallanarak doğruldu, gırtlağı yanıyordu. Kusmuğun pis kokusu bir siklon gibi etrafında dolanıyordu. Bidonun musluğunu kapattı, kusmuk olmuş kazağına baktı ve doğru yolda olduğunu anladı.

Pantolonunun önünü açtı ve kendi üzerine işedi.

— Hey, sen ne yapıyorsun?

Freire hemen toparlandı ve başını kaldırıp baktı. Bir kad balkondan sarkmış, kurumakta olan çarşafların arasından o öfkeli gözlerle bakıyordu.

— Bu haltı kendi evinizde yiyin! Pis herif!

Freire bir hâzineymiş gibi şarap galonunu kaparak kaçtı. Yeniden Canebifere'e döndüğünde, artık Mathias Freire değil, serseri bir evsizdi. Artık Psikiyatr Mathias Freire olarak değil, kaçak evsiz Victor Janusz olarak düşüneceğine dair kendine söz verdi. Janusz'dan başlayarak, önceki geçmişine kadar gidecekti. Ve böylece ardından çekirdeğine kadar ulaşacaktı.

ilk kişiliğine.

En küçük matruşkaya.

Üstündeki pisliğin güneşte kuruması için raylar boyunca yürüdü. Vieux-Port görünmüştü.

İçgüdüsel olarak, evsizleri orada bulacağını tahmin ediyordu. Oradaki heriflerden birinin Victor Janusz'u tanıyacağından emindi.

II

Victor Janusz

38

Devasa bir U biçimindeki Vieux-Port, iskelelerle çevrili bir limandı. Mendireklerinin ucunda iki kale –Adlarını hatırlıyordu: Saint-Nicolas Kalesi ve Saint-Jean Kalesi– nöbet tutuyordu. Gerideki birbirine bitişik binalar ise kale duvarları gibiydi. O gün, koydaki gemilerin direkleri suyun yüzeyine teyellenmiş iğneleri andırıyordu. Suyun yüzeyi, ışığı emen ama yansıtmayan karanlık bir göl gibi durgundu. Üzerinde gökyüzü kanıyordu. Gün geceyi öldürüyor ve göz kamaştırıcı bir kanamaya neden oluyordu. Bu, Janusz'un gözlerini kaçırmasına sebep olan kırmızı-siyah bir manzaraydı. Artık ilerlemeye cesaret edemiyordu. O sırada, sağ tarafında, kemerlerin dibinde bir grup evsiz gördü. Doğal bir felaketin kurbanları gibi yana yana yere uzanmışlardı. Janusz yaklaştı ve adamlara dikkatle baktı. Bazen mukavva kutuların altına gizlenen, bazen de pis torbaların içine doldurulan çaputları andırıyorlardı. Gecenin ayazında donmuş gibiydiler. Bununla birlikte öksürüyorlar, içiyorlar, tükürüyorlardı... Cesetler hâlâ kımıldıyordu.

Janusz, kenara çekilip kendisine yer açan adamın yanına oturdu. Asfaltın soğuğunun kemiklerine işlediğini hissetti, adamın pis kokusu kıskaç gibi etrafım sardı. Herif bitkin gözlerle ona baktı. Onu tanımadığı belliydi.

Janusz şarap galonunu yanına bıraktı. Diğerinin gözlerinde meraklı bir dalgalanma oldu. Şarap galonunun tanışmaları için bir vesile olmasını bekliyordu, ama herif tükürür gibi konuştu:

— Öteye zıpla, burası benim yerim.

— Asfalt herkese ait, öyle değil mi?

— Çalıştığımı görmüyor musun?

Januzs ne demek istediğini hemen anlamadı. Herifin ayakları çıplaktı. Bir bacağını diğerinin altma almış, sadece iki parmağı olan ayağını teşhir ediyordu. Bu iki ayak parmağıyla kenarlarından kavradığı metal bir bisküvi kutusunu yerde tıngırdatarak gelip geçene uzatıyordu.

— Ayak parmaklarını Everest'te kaybetmiş bir dağcı için küçük bir yardım... Bozukluğunuz var mı? Soğuk beni bitirdi... diye homurdanıyordu.

Olay tuhaftı. Arada sırada, mucize kabilinden, yoldan geçenlerden biri kutusuna bozuk para atıyordu. Janusz, tek "çalışanın" o olmadığını gördü. Diğerleri de dileniyordu, sırayla ayağa kalkıyorlar, kemerlerin sütunlarına kadar yürüyorlar, onları görmezden gelmeye çalışan insanlara bağırıyorlardı. Yarı dalkavuk, yarı düşmanca bir tavırla, yaltaklanan veya tam tersine, saldırgan bir ses tonuyla sesleniyorlardı. Tüm varlıklarından öfke ve aşağılama fışkırsa da, boğuk bir sesle "bayım", "lütfen", "teşekkür ederim" sözcüklerini kullanıyorlardı.

Janusz yeniden komşusuna baktı. Bit kaynayan upuzun bir sakalı, rengi atmış bir beresi vardı. Sakal ile beresinin arasında kalan teni soğuktan kızarmış, sertleşmiş, kabarmıştı. Morumsu damarları, aynı kaynaktan –alkol– çıkan nehirler gibi teninde yılankavi kıvrımlar yapıyordu. Buna bir surat denemezdi. Daha ziyade kırılmış kemik, şişmiş et, kabuk ve yara yığınıydı.

— Fotoğrafımı ister misin?

Janusz şarap galonunu ona uzattı. Adam tek kelime etmeden, galonun kulpundan tuttu, dişleriyle musluğu açtı ve uzun, çok uzun bir yudum aldı. Sonra bir kahkaha attı, rahatlamıştı. Komşusuna daha dikkatle bakmaya başladı. Alkolün buğuları arasından kendine sorular soruyor gibiydi. Tehlikeli mi? Değil mi? Bağımlı mı? Deli mi? İbne mi? Eski bir mahkûm mu?

Janusz kımıldamıyordu. Bu birkaç saniye onun geçiş sınavıydı. Pisti, tıraşsızdı, saçları diken dikendi, ama ne bir çantası ne de diğerleri gibi portatif bir barınağı vardı. Ve elleri ile yüzü bir evsize göre oldukça temizdi.

— Senin adın ne?

— Victor.

Galonu aldı ve içiyormuş gibi yaptı. Sadece şarabın kokusu bile onu yeniden kusturabilirdi.

— Ben, Bemard. Nereden geliyorsun?

— Bordeaux'dan, dedi Janusz hiç düşünmeden.

— Ben Kuzey'den geliyorum. Buradaki herkes Kuzey'den. Sokaklar, hava güneşliyken daha iyi...

Janusz Marsilya'nın, evsizlerin Katmandusu olduğunu düşündü. Gidilecek son yer, herhangi bir umut, herhangi bir hedef olmasa da inilecek son durak ve çok sert kış koşulları için bir sığınak. Şimdilik hava berbattı. Sıcaklık sıfır derecenin üstünde değildi. Şarap ve kusmukla ıslanmış olan Janusz tir tir titriyordu.

Yeni bir soru sormaya hazırlanıyordu ki apış arasında bir gıdıklanma hissetti. Gayriihtiyari elini attı ve parmağında bir acı hissetti. Uyluklarının altından bir fare fırladı.

— Hey lanet olası salak! Onu öldürüyordun! Marsilya'da bunlardan çok var. Onlar bizim dostlarımız!

Galonu kaptı ve Marsilya'daki milyonlarca farenin şerefine yeniden büyük bir yudum aldı. Ağzını sildi ve susup surat astı.

Janusz ilk sondajı yaptı:

— Daha önce karşuaştık mı?

— Bilmiyorum. Marsilya'ya geleli ne kadar oldu?

— Yeni geldim, ama Noel'de buradaydım.

Bemard cevap vermedi. Bir gözü yoldan geçenlerdeydi. Eğer içlerinden biri kemerlerin altından geçecek olursa hemen kutusunu uzatıyordu. Tonozların ilerisinde yükselen güneşle birlikte limanın uğultusu da artıyordu.

— Uzun zamandan beri mi sokaklarda yatıyorsun? diye sordu Bemard.

— Bir yıl oluyor, diye salladı Janusz. İş bulamadım.

— Burada hepimiz aynı durumdayız, diye acımasızca sırıttı adam.

Janusz bu acı alayı anladı. Toplumun kurbanları. Toplumdışı olan herkes hep aynı mazereti ileri sürmek zorundaydı, ama kimse buna inanmıyordu. Bemard, bunun tam tersini düşünür gibi sırıtmıştı: Toplum onların kurbanıydı.

— Kaç yaşındasın? diye sordu Janusz.

— 35 civarında.

Victor 50 diye tahminde bulunmuştu.

— Ya sen?

— 42.

— Yuh olsun! Hayat sana iyi davranmamış anlaşılan.

Janusz bunu bir kompliman olarak kabul etti. Düşündüğünden çok daha inandırıcıydı demek. Zaten her geçen saniye kendini biraz daha kokuşmuş, biraz daha kirlenmiş hissediyordu. Birkaç gün açık havada yatar, köpek öldüren içer ve bu yaratıklarla taşın üstüne oturmaya devam ederse, onlardan biri olup çıkacaktı.

Herif şaraptan büyük bir yudum daha aldı. Yeniden saldırgan bir neşeye kavuşmuştu. Janusz kuralı kavrıyordu. Mahvolmuş bir hayatı, bir geğirme süresi boyunca güzelleştiren alkol için yaşıyorlardı. Yudum yudum, galon galon içtikçe sersemleşip kendilerinden geçiyorlardı. Sonra ayılıyorlar ve yeniden içmeye başlıyorlardı.

Janusz ayağa kalktı ve kemerlere doğru birkaç adım attı. Gizlenme gereği duymadan kendini diğerlerine de gösterdi. Heriflerin bakışlarında onu tanıdıklarına dair en ufak bir ışık yoktu. El sallayan biri de. Yanlış yoldaydı. Hiç bu grupla takılmamıştı anlaşılan.

Gelip yine Bemard'ın yanına oturdu.

— Sabah fazla kimse yok...

— Evsizleri mi kastediyorsun?

— Evet.

— Dalga mı geçiyorsun? Şimdiden çok fazla insan var. Dilenmek için sakin bir köşe bulmak gerekiyor. Bir an önce tüymem lazım. (Hiç neden yokken, bir anda sinirlendi.) Çok çalışmalıyım, lanet olsun!

Demek ki gün içinde, gelip geçenden birkaç kuruş toplayabilmek için tek başına takılan evsizlerden başka kimseyi bulamayacaktı.

— Şu anda nerede uyuyorsun? diye sordu.

— Madrague'da. Acil Barınma Merkezi'nde. Biz oraya Uche diyoruz. Şu an her gece yaklaşık 400 kişi oluyor. Merhaba ortam!

Aynı çatı altında 400 evsiz. Daha iyisini, yani daha kötüsünü hayal edemezdi. Orada onu tanıyacak ve Victor Janusz hakkında bir şeyler anlatacak birini bulabilirdi. Bemard kızgın bir ifadeyle şarap galonunu çalkaladı.

— Bir tane daha almak için mangırın var mı?

— Belki, evet.

— Öyleyse sana takılayım.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey gürültüyle osurmak oldu. Janusz birden büyük bir öfkeye kapıldı. Korkudan, kaygıdan, tiksintiden sonra, şimdi de bu yozlaşmış yaratıklara karşı acımasız bir kin duyuyordu.

Bu şiddetli duygular üzerine durdu. Evsizlerden iğrenmesi için kişisel bir nedeni olabilir miydi? Bu öfke nereye kadar gidiyordu? Bu öldürmek için bir sebep olabilir miydi?

— Az ileride bir ED[51] var, dedi Bemard. Nihayet ayağa kalkabilmişti.

Janusz kafası karışık bir halde herifin peşine takıldı. Yürürken, Anais Chatelet'ye yazdığı kelimeleri tekrarlıyordu.

Ben bir katil değilim.

39

Yine uykusuz ya da hemen hemen uykusuz geçen bir gece. Sabah kahvaltısı olarak şurup.

Öğlen olmuştu. Anais Chatelet, Le Coz'la birlikte Biarritz'e doğru yol alıyordu. Bütün gece emniyet güçlerinin aldığı arama tertibatını denetlemişti. Her grup, her barikat emniyet müdürlüğünde oluşturulmuş bir merkezle sürekli temas halindeydi. Bordeaux'daki tüm benzin istasyonları, barınaklar, terk edilmiş binalar, saklanılabilecek her yer aranmıştı. Ayrıca Marsilya polisinden, Janusz'un geçmişine özlem duyarak geri dönme olasılığına karşı –ki Anais buna ihtimal vermiyordu– garların, havaalanlarının denetim altına alınması istenmişti.

Arama işinde 300'den fazla polis –Bordeaux Asayiş Şube Müdürlüğü polisleri, suç önleme birimi ajanları– ve jandarma görevliydi. Cinayet soruşturma grup şefi olan Chatelet, bir gecede ordu komutanına dönüşmüştü. Ancak tüm bunlar boşunaydı. Tek bir ipucu bile bulamamışlardı. Âdet yerini bulsun diye evine, hastaneye polis yerleştirmişti.

Banka hesaplarını, kredi kartı hareketlerini, telefon kayıtlarını kontrol ettirmişti. Ama Anais bunlardan hiçbir şey çıkmayacağını biliyordu. Janusz geçmişle ipleri koparmıştı. Ve hata yapmayacaktı. Anais adamın zekâsının canlı tanığıydı.

O gece, bir yandan aramaları yönetirken ve ona sanki kafasına bir dalgıç başlığı geçirilmiş hissi veren soğuk algınlığıyla mücadele ederken bir yandan da bu iki yüzü olan adam hakkında kendi soruşturmasını yapmıştı. Mathias Freire ile Victor Janusz'un yaşamlarını araştırmıştı. Evsiz hakkında her şey daha kolaydı.

Herhangi bir nüfus kaydı yoktu. Hiçbir şekilde hiçbir resmi kayda rastlamamıştı. Anais, Janusz'u Marsilya'da tutuklamış olan polislerle de konuşmuştu. Onu toplum tarafından dışlanmış bir kavgacı olarak hatırlıyorlardı. Onu berbat bir halde bulmuşlardı, kafasında büyük bir yarık vardı. Hastaneye götürülmüştü. Tahlillerde kanındaki alkol oranı 3,7 gram

çıkmıştı. Üzerinde kimliğini kanıtlayacak hiçbir belge bulunamamıştı. Ve adam adının Victor Janusz olduğunu söylemişti, hepsi buydu. Yani gözaltındayken ve Marsilya'da Eveche Emniyet Müdürlüğü'nde bulunduğu birkaç saat içinde resmi olarak var olmuştu.

Psikiyatr ise ardında daha fazla iz bırakmıştı. Anais, Pierre-Janet ihtisas Hastanesi'ne gitmişti. Mesleki dosyasını incelemişti. Diplomalar. Görev yaptığı yerler. Villejuif Paul-Guiraud Hastanesi'nden alınmış sertifikalar... Hepsi usulüne uygundu. Hepsi sahteydi.

Sabah erkenden tabipler odasından da bilgi almıştı. Fransa sınırları dahilinde Mathias Freire adında ne bir psikiyatr ne de pratisyen doktor vardı. Villejuif Paul-Guiraud Hastanesi'ne telefon etmişti. Kimse Freire diye birini tanımıyordu.

Janusz bu belgeleri nasıl elde etmişti? Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nin psikiyatr aradığını nasıl öğrenmişti?

Saat 9'da yeniden hastaneye gitmişti. Farklı servislerdeki psikiyatrları görüşmeye çağırmıştı. Gelmişlerdi, keyifleri kaçmış, güvensiz ve suçlu gibi. Kimse bir şey fark etmemişti. Freire ağırbaşlı, yalnız ve profesyonel biriydi. Davranışlarında yalanını ele veren hiçbir şey yoktu; bilgisi asla falso vermemişti. Bu nedenle Anais çılgınca bir fikre kapıldı: Freire gerçekten psikiyatri eğitimi almış olabilirdi. Nerede? Hangi isimle?

Sonra araştırmasını Volvo arabaya kaydırmıştı. Satıcıyla temasa geçmişti. Freire ehliyetini göstermiş ve arabanın parasını nakit ödemişti. Başka bir soru işareti daha: Bir ay öncesine kadar bir evsiz olduğuna göre bu parayı nasıl bulmuştu? Trafik sicil dairesinde kontrol etmişti. Freire adına kayıtlı ehliyet yoktu. Araba ruhsatını hiç yenilememişti. Sigorta bedeli ödememişti.

Ayrıca bankasında ve evi ona kiralayan emlak şirketinde de araştırma yapmıştı. Her şey usulüne uygundu. Freire'in doktor maaşının yattığı bir hesabı vardı. Ev konusuna gelince, kusursuz bir dosya sunmuştu. Emlakçı özellikle belirtmişti: "Eski maaş bordrolarını ve vergi beyannamelerini gösterdi." Freire fotokopi yapmıştı. Tahrif etmek kolaydı.

Dünden beri, belki birinci kez, zanlısına hangi etiketi yapıştıracağını

düşünüyordu. Katil? Dolandırıcı? Yalancı? Şizofren? Neden dün onu görmeye gelmişti? Adalete teslim olmak için mi? Masum olduğunu kanıtlayacak bir bilgi vermek için mi? Patrick Bonfils ve Sylvie Robin cinayetlerini bildirmek için mi?

Ofis masasının üstüne bırakılmış notu hatırlıyordu. Ben bir katil değilim. Sorun Anais'in de aynı şekilde düşünmesiydi. Freire iyi niyetli biriydi. İçinden bir ses ona, Freire'in psikiyatr gibi davrandığında numara yapmadığını söylüyordu. Patrick Bonfils'in masum olduğunu iddia ederken ve 13 Şubat gecesi Saint-Jean Garı'nda ne gördüğünü hatırlaması için ona yardım etmek istediğini söylerken de numara yapmıyordu. Eğer katil oysa, bu davranışı mantıklı değildi, insan kendini suçlu gösterecek kanıtlar aramazdı... Öyleyse? O da hafızasını mı kaybetmişti?

Bir garda iki amnezik adam! Bu fazlaydı.

BIARRITZ çıkışı tabelasını gördü. Olayın hiçbir şeyle uyuşmayan diğer tarafını düşündü. Patrick Bonfils ve Sylvie Robin'i neden öldürmüşlerdi? Borçlu bir balıkçı ve hanım arkadaşı ne gibi bir tehlike arz ediyor olabilirdi?

Dünden beri, Bask kıyısında soruşturma yapan jandarmaya ulaşmaya çalışıyordu. Grup Şefi Binbaşı Martenot onu geri aramamıştı. Sabah saat 11.00'de, duş yaptıktan sonra olay mahalline gitmeye karar vermişti. Le Coz'la birlikte.

— Bu ne karmaşa böyle?

Bağlantı yolu çıkışında tıkanıklık vardı. Anais arabadan çıktı ve sabahın boktan havasıyla kendine geldi. Kapkara bir gökyüzü. Kutup soğuğu. Çivi gibi inen yağmur damlaları. Elini gözüne siper etti, uzakta bir jandarma barikatı gördü.

Le Coz sordu:

— Sireni açayım mı?

Anais cevap vermedi. Oradaki güvenlik güçlerinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çivili engellerle yol kesilmişti. Tepe lambaları sessizce dönen

arabalar yola park edilmişti. Adamlar sıradan jandarmalara benzemiyordu. Siyah renkli savaş giysileri giymişlerdi; hepsinin üstünde çelik yelekler ve zırhlı siperliği olan kasklar vardı. Çoğu otomatik silah taşıyordu.

— Ben yürüyerek gidiyorum, dedi, Le Coz'a doğru eğilerek. Sana işaret ettiğimde, arabayla hemen gelirsin.

Anais deri ceketinin altına giydiği yeleğinin kapüşonunu kafasına geçirdi ve arabaların arasında yürüdü. Tir tir titriyordu. Yürürken şurubundan bir yudum daha içti. Adamlarla arasında elli metre kalmıştı ki onu fark ettiler, polis kimliğini gösterdi.

— Başkomiser Anais Chatelet, Bordeaux'dan! diye bağırdı.

Adamlar cevap vermedi. Opak siperlikleriyle, siyah giysiler içinde, son derece disiplinli, karanlık ölüm makinelerine benziyorlardı.

— Şefiniz kim?

Cevap yoktu.

Yağmur şiddetini artırmıştı, kaskların zırhlı siperliklerinden sel olmuş akıyordu.

— Şefiniz kim, Tanrı aşkına?

Gore-Tex yağmurluk giymiş bir adam ona doğru yaklaştı.

— Benim. Yüzbaşı Delarınec.

— Bu gösteri de neyin nesi?

— Emirler böyle. Etrafta bir kaçak varmış.

Anais kapüşonunu indirdi.

— O kaçak, benim şüphelim. Aksi ispat edilene kadar, masumiyet karinesinden yararlanma hakkına sahip.

— O bir çılgın.

— Onun hakkında ne biliyorsunuz?

— Bordeaux'da bir evsizi öldürdü. Guethary'de iki masumun öldürülmesinde parmağı var. Ve o bir psikiyatr.

— Yani?

— Bu adamlar buradayken, deli gömleğini giymesi yakındır.

Anais üstelemedi.

— Binbaşı Martenot'yla randevum var. Geçebilir miyiz? isim "açıl susam açıl" etkisi yaptı. Anais, karşı yöndeki rampaya çıkmış olan Le Coz'a işaret etti. Arabaya atladı ve geçerken biraz önceki salağa selam verdi.

— Janusz için mi buradalar? diye sordu Le Coz.

Anais dişlerini sıkarak başını salladı. Le Coz "Janusz" diyordu. O Freire'i düşünüyordu. Tamamen farklı bir biçimde. Onu elinde diyet kolasıyla hayal ediyordu. Siyah saçlarıyla. Yorgun yüz hatlarıyla dönüş yolundaki yorgun, zayıflamış, ancak aynı zamanda gördükleriyle zenginleşmiş, güzelleşmiş Odysseus havasını. Eski bir heykel görünümündeki o adamı. Bu kollara sığınmak çok iyi olurdu.

Çok net olarak hatırlıyordu.

Önceki akşam, evinin kapısında, Freire ona fısıldamıştı:

— Bir cinayetin tanışmamıza vesile olması çok tuhaf.

— Her şey ne olacağına bağlı.

Böylece bu soru işaretini aralarında dalgalanmaya bırakmışlardı.

İkisinin de ağzından buhar çıkıyordu ve bu billursu, yarı saydam, belirsiz geleceği somutlaştırıyordu. Her şey ne olacağına bağlı.

Daha ziyade sözleşmişlerdi.

40

— Sen karışma.

Kadın çenesine üçüncü yumruğu yemişti. Düşmemek için direniyordu. Adam taktik değiştirdi. Kadının karnına bir kroşe çıkardı. Kadın iki büklüm oldu, sanki çığlığı boğazına düğümlenmişti.

Dayak yiyen kadın tam bir gudubetti. Çirkin, şişko, kir pas içinde. Morumsu bir suratı, yağlı saçları vardı. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Saldırgan ise kasketli bir Siyah'tı, kadının eğilmesini fırsat bildi. İki elini birleştirip tek bir yumruk halinde havaya kaldırdı ve var gücüyle kadının ensesine indirdi. Kadın olduğu yere yığıldı. Nihayet. Ama kusmasına neden olan bir çırpınmayla hemen doğruldu.

— Orospu! Pislik karı!

Tekmeler yağmur gibi iniyordu. Janusz ayağa kalktı. Bemard onu kolundan yakaladı.

— Kımıldama diyorum! Seni alakadar etmez.

Janusz oturdu. Manzara dayanılır gibi değildi. Acuzenin bir kolu felçliydi. Diğeriyle yüzünü koruyordu ve darbelere sessizce katlanıyor, her darbede titriyordu.

Janusz dört saatten beri rasgele sürten Bemard'a eşlik ediyordu ve bu, tanık olduğu üçüncü kavgaydı. Pis bir kokudan diğerine, çeşitli gruplara katılmışlardı. Janusz ciğerlerinde bok kokusunu, burun deliklerinde sidik kokusunu, gırtlağında pisliği hissediyordu.

Önçe, evsizlerin kapı sundurmalarının altında toplandığı Victor-Gelu Meydanı'na gitmişlerdi. Kimse onu tanımamıştı, içki ısmarlamış tı. Sorular sormuştu. Herhangi bir cevap alamamıştı.

Sonra Canebiere'in daha yukarısındaki Gymnase Tiyatrosu'na geçmişlerdi.

Orada durmamışlardı: Tüm basamaklar, "yeni gelenleri" döven evsizler tarafından işgal edilmişti. Ardından, transseksüellerin takıldığı Curiol Sokağı'na varana kadar semtin dar sokaklarında kaybolmuşlardı. En nihayet iki yanı ağaçlı Leon-Gambetta Caddesi'ne bağlanan Canebiere'deki Reformes Kilisesi'nin altına ulaşmışlardı. Her yerde evsizler vardı. Basamaklara oturmuş, kafa çekiyorlar, bulundukları yere işiyorlar, yoldan geçenlerin bakışlarına saldırganca meydan okuyorlardı. Sabahın erken saatlerinden beri sarhoş olan bu adamlar bir avro için, bir sigara için veya bir yudum köpek öldüren için birbirini boğazlamaya hazırdı.

Burada da, onu görünce gözleri parlayan biriyle karşılaşmamıştı. Janusz, Marsilya'ya hiç gelmediğinden şüphe duymaya başlıyordu. Yerinden kımıldayamayacak denli bitkindi. Dövülen kadın bir kan ve kusmuk birikintisi içinde yatıyordu. Janusz cehennemin içindeydi. İğrençlik, kül rengi hava –saat henüz 14.00'tü ve hava kararmaya başlamıştı– soğuk, yoldan geçenlerin kayıtsızlığı, her şey onu yavaş yavaş yutan dipsiz bir kuyu oluşturuyordu.

Kadın emekleyerek kaldırıma kadar gitti ve bir fast-food restoranının yanındaki bir sundurmanın altına sığındı. Janusz kendini zorlayarak ona baktı: Kan çanağına dönmüş gözleriyle şiş bir suratı vardı. Yırtılmış, şişmiş dudaklarından kırmızımsı bir köpük sızıyordu. Kadın öksürdü ve ağzını dolduran kırılmış dişleri tükürdü. Sonunda bir apartmanın basamaklı sekisine oturdu. Çekip gideceği yerde, yaralarını kurutmak için yüzünü rüzgâra verdi.

— Kendi arandı, dedi Bemard.

Janusz cevap vermedi. Yoldaşı açıklamalarına devam etti.

Nenette, yani dayak yiyen kadın, Titus'un, yani Siyah herifin "kadını"ydı. Onu birkaç kuruşa, bir yemek fişine veya üç-beş hapa başkalarına satıyordu. Janusz bu dişsiz, sarhoş kadının nasıl cinsel arzu uyandırabildiğini anlamıyordu.

— Peki sonra? diye sordu.

— Başkalarıyla görülmüş.

— Başkaları?

— Başka bir grup, Panier tarafından. Bedava vermiş. Tabii bu pek kesin değil. Ne olursa olsun Titus son derece kıskanç bir herif.

Janusz, yediği dayağı hazmetmeye çalışan, kanlı giysileri içindeki korkunç görünümlü kadını gözlüyordu. Esrarengiz bir şekilde bir şarap galonu bulmuş ve ilkyardım niyetine büyükçe bir yudumu yuvarlamıştı bile. Dayağı unutmuş gibiydi.

Sokağın insanları günü yaşıyordu.

Anı yoktu. Gelecek yoktu.

— Aldırma, dedi Bemard, gönülsüzce mizahi bir yaklaşımda bulunarak. Canı sıkıldığında üstünde tepinir.

Ve içer, diye ekledi Janusz içinden. Yaptığı hesaba göre, Bemard beşinci litreyi bitirmek üzereydi. Diğerleri de aynı hızla içiyordu. Her biri gün boyunca sekiz-dokuz litre şarap içiyor olmalıydı.

— Gel, dedi evsiz. Tüyelim. Burası çok kalabalık olmaya başladı. Sürekli aynı heriflerle takılmanın gereği yok...

Bemard'ın Janusz'u benimsediği söylenemezdi. Ona tahammül ediyordu, çünkü bu yeni gelen herif daha şimdiden üç galon şarap almıştı. Bir ilk bilgi: Eğer bir evsiz sana el uzatıyorsa, sonunda bir ayakbastı parasının olması şarttı. Ve bu ayakbastı parası da bir litrelik şaraptı.

Yürümeye başladılar. Denizden esen nemli, insanın içine işleyen rüzgâr onları rahat bırakmıyordu. Janusz bir türlü ısınamıyordu. Ayakları acıyordu. Elleri donuyordu. Gözleri soğuktan yaşarmış bir halde, nerede olduğunu kestiremeden Bernard'ı izliyordu. Hâlâ yüreğini hoplatan tek bir şey vardı: polisler. Çalan bir siren, bir polis arabası, üniformalar, hemen başını öne eğmesine neden oluyordu. Kim olduğunu unutmuyordu. Bir av. Firardaki bir zanlı. Bütün şüpheleri üstünde toplayan bir suçlu. Bu kir, bu sefalet, bu kötü şarap onun kamuflajıydı. Onun kalesiydi. Ne zamana kadar?

Küçük bir meydana yerleştiler. Nerede oldukları hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama buna aldırmıyordu. Diğerlerinin gevşekliği ona da sirayet etmişti. Duygusuz, ağır, yabani birine dönüşüyordu. Saati yoktu, zaman ve mekân kavramını kaybediyordu.

Bemard'ın metal kutusunun gürültüsü onu içinde bulunduğu ana döndürüyordu. Evsiz ayakkabısını çıkarmış ve kapkara olmuş iki ayak parmağıyla gösterisine başlamıştı. Trink-trinktrink...

— Bir dağcı için bozukluk...

Başka evsizler de onlara katılmıştı. Bernard homurdandı. O denli sarhoşlardı ve o denli delice davranıyorlardı ki, dilenmedikleri halde gelip geçenleri ürkütüyorlardı. Adamlardan biri yüzünü asfalta sürtüyor, derisini parçalıyordu. Bir diğeri, kamışı dikilmiş bir halde, yerde emekleyen arkadaşlarından birini kovalıyor ve organını herifin ağzına sokmaya çalışıyordu. Köşesine çekilmiş bir başkası duvara nutuk atarak, kaldırımla konuşarak, gökyüzüne tehditler savurarak kendi kendine sövüp sayıyordu.

Janusz acımadan ve nefretle onlara bakıyordu. Sabahtan beri kurtulamadığı aynı tiksintiyi duyuyordu hâlâ. Emin olduğu bir şey vardı: Birkaç ay önce gerçekten Victor Janusz olduğunda da onlardan tiksiniyordu. Onu ayakta tutan da bu tiksinti olmuştu.

Onun hayatta kalmasını sağlamıştı. Onu cinayet işlemeye iten de bu olabilir miydi?

— Gel, dedi yoldaşı, paralarını toplarken. Susadım.

— Tıkınmak için bir şeyler satın almaz mısm hiç?

— Tıkınmak için aşevleri var, imaretler ve Emmaus evleri var.

Herkes bizim karnımızı doyurmak istiyor. (Bir kahkaha patlattı.)

Alkol konusuna gelince, inan bana, o başka bir mücadele!

Hava kararıyor ve soğuk etkisini iyice artırmaya başlıyordu. Janusz kaygıyla sonraki saatleri düşünüyordu. Midesi kasılıyordu. Ağlamak üzereydi.

Karanlıktan korkan bir çocuktan farkı yoktu. Yine de dayanmak zorundaydı. Bütün evsizlerin akşam bir araya geldiği Madrague Barınma Merkezi'ne kadar. Eğer orada da kimse onu tanımazsa, yanlış yol izlediğine ikna olacaktı.

41

Binbaşı Martenot onları cinayet mahalline götürmeyi kabul etmişti. Herkes kendi arabasındaydı. Ve ofiste bu konu hakkında tek bir kelime etmemişlerdi. Şimdi, son yıllarda acil müdahale birimlerine verilen ithal modellerden birini, bir Subaru WRX'i izliyorlardı. Demiryolunu takip ederek, Bidart'ı ve Guethary'yi arkalarında bıraktılar. Yağmur devam ediyordu. Seslere, duygulara, hareketlere karışıyordu. Yeşil koruluklara ve parlak asfalta dökülüyordu. Okyanusun yüzeyinde soluk ışık parıltıları oluşturuyordu.

Arabalar bir kayalığın tepesinde durdu. Manzara sık çalılar, birbirinden uzak birkaç ev, siyah kayalarla çevrili renksiz bir kumsaldan ibaretti.

Anais ile Le Coz jandarmaların yanına gitti. Martenot, yüz metre uzaktaki, üzerinde balık biçiminde bir pano bulunan beton bir kulübeyi işaret etti.

— Bonfils'in evi.

Ev hâlâ sarı güvenlik bandıyla çevriliydi. Kapıda ve pencerelerde mühür vardı. Jandarma komutanı açıklamada bulundu: Delil toplama, fotoğraf çekme, parmak izi alma çalışmaları dün tamamlanmıştı, ancak yarın sabah detaylı bir arama yapılacaktı.

— Cinayet tam olarak nerede işlendi?

— Aşağıda. Kumsalda. (Binbaşı işaretparmağını okyanusa doğnı uzattı.) Kadının cesedi aşağıdaydı. Adamınki ise daha uzakta, bir kayanın dibinde.

— Bir şey görmüyorum.

— Bölge sular altında. Deniz yükselmiş.

— Oraya inelim.

Dik, toprak bir yolu izlediler. Anais başını çevirince yukarısındaki manzarayı görüyordu: Buhar kusan ağaçlar ve çalılıklar. Çamların arasında, teraslı bir

veya iki villa. Yağmurun altına parlayan, bir tablodaki maket bıçağı kesiği gibi dümdüz uzanan demiryolu. İç karartıcı bir kum şeridinden başka bir şey olmayan kumsala indiler. Anais ürperdi. Hâlâ devam eden soğuk algınlığından. Veya korkudan. Aklı şimdi, fırtınalarla ve aşk iksirleriyle dolu Tristan ve Isolde[52] efsanesine takılmıştı...

Dikkatini topladı:

— Olay saat kaçta olmuş?

— Tanıklara göre, öğlen saatleri civarında.

— Tanık var mı?

— İki balıkçı. Onlar da kumsaldaymış, buradan yüz metre uzakta.

— Ne görmüşler?

— Bu oldukça karmaşık. Koşarak kaçan pardösülü bir adamdan söz ettiler. Sizin şüpheliniz. Mathias Freire.

— Size onun ismini mi verdiler?

— Doğru değil mi?

Anais üstünde durmadı; zaten karmaşık olan durumu daha da anlaşılmaz kılmanın gereği yoktu.

— Nereden koşuyormuş?

— Kumsaldan.

— Freire, Bonfils ile karısını öldürmüş ve sonra da kaçmış olabilir mi? diye sordu Anais, şeytanın avukatlığını yaparak.

— Hayır. Kurbanlar uzak mesafeden vurulmuş. Zaten tanıklar, kumsala doğru koşan siyahlar giymiş iki adam görmüş. Katil olduğunu düşündükleri Freire'i yakalamak için mi koştuklarını, yoksa tam tersine onların mı katil olduğunu bilmiyorlar. Audi marka bir 4x4'e binip gitmişler. Bir Q7. Ne yazık

ki plakasını bilmiyoruz.

Lanet olsun! Bunu nasıl unutmuştu? Bir önceki gün Freire ona bir plakanın fotoğraflarını vermişti, iki günden beri bir 4x4 tarafından izlendiğini söylemişti. Resimler hâlâ ondaydı...

— Daha sonra, diye devam etti jandarma, balıkçıların ifadesi karmaşık bir hal alıyor. Söylediklerine göre, bir tren geçmiş. Pardösülü adam ortadan yok olmuş. Diğer iki adam 4x4'lerine binmiş ve gitmiş.

— Sonra?

— Hiç. Herkes buharlaşmış.

Gökyüzünde boğuk bir çığlık duyuldu. Anais başını kaldırdı.

Martılar rüzgâra karşı sekizler çizerek uçuyordu. Siyah kumsala çarparak kırılan dalgaların gürültüsü de onlara eşlik ediyordu.

— Bana atış açısından bahsedin, dedi Anais, ellerini ceplerine sokarak.

— Öncelikle, nişancı şu villanın terasına konuşlanmış, tam karşıdaki. Kış boyunca kimsenin oturmadığı bir ev.

Ev beş yüz metreden daha uzaktaydı.

— Söylemek istediğiniz, katillerin...

— Uzun menzilli silahlarla ateş ettikleri, evet. Gerçek bir nişancı işi.

Soruşturma yeni bir görünüm alıyordu. Borç batağındaki bir balıkçı ile karısını öldürtmek için seçkin nişancılara para ödenmiş olabilir miydi?

— Karşıdan ateş edildiğinden nasıl bu kadar eminsiniz?

— Terasta kovanları bulduk.

Bu son derece mantıksızdı. Katillerin profesyonel oldukları göz önüne alınırsa, böyle bir hata yapmamış olmaları gerekirdi. Ateş ettikleri yerde bu

tür ipuçları bırakmamaları. En azından... Anais başka bir senaryo düşündü. Katiller hedeflerini vuruyor ama üç hedeften biri –Freire– kurtulmayı başarıyor. Onu takip etmek için harekete geçiyorlar. Ve aceleyle kovanlarını unutuyorlar.

Komutanın avucunda şimdi, içinde metal parçalar bulunan plastik şeffaf bir torba vardı. Anais torbayı aldı ve altın parlaklığındaki kovanlara baktı. Ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Balistik konusunda hep zayıftı. Kalibreler. Etkileri. Mesafeler. Bunlardan bir şeyler çıkarmasının imkânı yoktu.

— 12,7 mm'lik, diye açıkladı Martenot. Yüksek etkiye sahip delici mermiler.

— Bu bize katiller hakkında bilgi veriyor mu?

— Biraz. Saldırı gücü ve uzaktan yapılan atışlarda merminin hızı nedeniyle, genellikle ağır makinelilerde kullanılan olağanüstü bir kalibre. Ayrıca bazı hassas silahlarda da kullanılır.

— Bu ne anlama geliyor?

— Bu 1990'lı yıllarda geliştirilmiş bir tüfek olan Hecate II'ye özgü bir kalibre. Nişancılar tarafından çok kullanılan bir silah. Deneyimli bir nişancı 1.200 metre uzaktaki bir hedefi vurabilir. Ayrıca 1.800 metre uzaktaki bir aracı da durdurabilir. Bir balıkçı çifti öldürmek için son derece üstün özelliklere sahip bir alet. Bu silahın çok özel hünerlerinden bahsetmiyorum bile.

Binbaşı şaşkınlığını gizlemek için en ifadesiz ses tonunu kullanıyordu. İri yapılı, kır saçlı, umursamaz tavırları olan bir adamdı, mavi parkası içinde uçak gemisindeki bir amirali andırıyordu.

Anais çoktan anlamıştı.

— Katil bir asker olabilir mi?

— Hecate II, 1997'de Kara Kuvvetleri Teknik Birimi tarafından kabul gördü, diye belirtti Martenot. Bu bizim Balkanlar'daki savaşta nişancılara verdiğimiz cevaptı. Günümüzde jandarma acil müdahale birimleri ve polis özel timleri

tarafından hâlâ kullanılıyor.

Kısa bir sessizlik oldu. Olay kesinlikle farklı bir yöne kayıyordu. Sanki her şey bir anda üçüncü bir boyut kazanmıştı.

— Başka ordular ve yabancı özel birimler de bu silahı kullanıyor, diye devam etti jandarma. Tüm bunları Rosny-Sous-Bois'daki Jandarma Suç Araştırma Enstitüsü'ne yollayacağız. Böylece silahlı kuvvetlere kadar ulaşma imkânımız olur. Hecate II pazarda kolayca bulunabilecek bir silah değil. Ayrıca kullanımı da basit sayılmaz. Size bir fikir vermesi için söylüyorum, tam donanımlı olarak 17 kilo ağırlığında.

Hâlâ yağan yağmur altında Anais başını sallıyordu. Bu hikâyenin karmaşık olacağını biliyordu –Hep bilmişti. Minotauros haline getirilen bir evsizin öldürülmesi. Cevapsız soruları olan amnezik bir adamın ortaya çıkışı. Sahte bir psikiyatrın parmak izleri... Ve şimdi de askeri bir pusuyu çağrıştıran bir katliam.

Jandarma, Anais'in avucundaki kovanları aldı. Başkomiser bir an tereddüt etti.

— Korkmanıza gerek yok, dedi Martenot. Sonuna kadar gidilecek, suçlular bizden olsalar bile. Akşamdan önce bu kovanlar laboratuvarda olacak. Rapor sorgu yargıcının ofisine doğru yola çıktı bile.

— Sorgu yargıcının kim olduğu belli mi?

— Claude Bertin. Bayonne Savcılığı. ETA'dan deneyim sahibi. Bu balistik hikâyelerinden kaçacak biri değil.

— Otopsi raporunu aldınız mı?

— Henüz elime geçmedi.

Anais yüzünü buruşturdu. Bonfils ile sevgilisinin cesetleri, Toulouse yakınlarındaki Rangueil Adlı Tıp Enstitüsü'ne önceki gün akşam saatlerine doğru ulaşmıştı. Kuşkusuz Martenot sonuçları almıştı. Ve başkalarının eline geçmeden amirlerine takdim etmişti. Böyle bir bağlamda, her şey ölçülüp

biçilmeli, değerlendirilmeli, analiz edilmeliydi. Belki de ordu bir karşı ekspertiz için başka bir adli tabip talebinde bulunmuştu.

Martenot'nun sesi onu kendine getirdi:

— Size bir kahve ikram edebilir miyim?

— Memnuniyetle, dedi Anais, gülümseyerek. Ama önce bir telefon açmam gerekiyor.

Patikadan iyice uzaklaştığına kanaat getirince yavaşladı. Nemli bir rüzgâr esiyordu, Conante'ı aradı. Polis ilk çalışta telefonu açtı. Anlaşılan herkes tetikteydi.

— Benim, dedi başkomiser. Yeni bir şey var mı?

— Ben de seni arayacaktım.

— Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Hemen benim eve git.

— Çiçeklerini sulamayı mı unuttun?

— Kapıcı kadından anahtarları iste. İnandırıcı olmaya çalış. Biraz geçimsizdir. Polis kimliğini göster. Başının çaresine bak.

— Evine girdiğimde ne yapmamı istiyorsun?

— Çalışma masamın üstünde bir plakanın fotoğrafları var. Kime ait olduğunu öğren ve hemen beni ara.

— Sorun değil. Biarritz'de durum ne?

Anais başını kaldırdı. Jandarmaların siyah siluetleri, sağanağın altında belli belirsiz görünüyordu. Yağmur damlaları raylara gürültüyle çarpıyordu. Çam ağaçları ve katırtırnakları yağmurun neden olduğu pusun arasından zorlukla seçiliyordu.

— İslak. Beni aramayı unutma.

42

— Kaldır kıçını. Araba geldi.

Janusz zorlukla ayağa kalktı. Her tarafı tutulmuştu ve soğuktan titriyordu. Planı, araştırması, gözlem yapma stratejisi, hepsi öğle sonrasının son saatlerinde çöp olmuş, kanalizasyona karışmıştı. Gün batana kadar yolları arşınlamışlar ve sonunda sabahki başlangıç noktasına dönmüşlerdi: Vieux-Port'un karşısındaki Club Pemod kemerlerinin altına. Bu aşamada, Janusz'un hayalini kurduğu tek bir şey vardı: Biraz ısınmak ve kıçını koyabileceği yumuşak bir yer.

Saat 19.00'da, Bernard bir telefon kartı çıkarmış ve 115'i, sosyal yardım merkezinin numarasını aramıştı. Her akşam özel donanımlı arabalar, evsizleri şehirdeki barınaklara götürmek için topluyordu. Hâlâ aklı başında olan bazı evsizler, gecenin soğuğu onları gebertmeden önce burayı telefonla arıyordu. Diğerleri ise, inlerinin yerini bilen devriyeler tarafından bulunuyordu. Kış aylarında, Marsilya'da sokakta uyuyan neredeyse tek bir evsiz yoktu.

Sosyal yardım elemanları, kemerlerin altında titreşen sefillere yardım etmek için Jumpy Citroen'den indi. Çoğu evsiz kamyonete binmeyi reddediyordu.

— Sokaklar benim tercihim! diye böğürüyordu içlerinden biri, çatlamış bir sesle.

Bir diğeri beceriksizce debeleniyordu. Bedeni güçsüz, bir sünger gibi yumuşaktı.

— Beni rahat bırakın! O mezara tıkılmak istemiyorum!

— Mezar? diye sordu Janusz.

— Madrague, dedi Bemard, eşyalarını toplarken. Bizim gibi herifler için en iyi yer orası.

Soğuktan ve yorgunluktan serseme dönmüş olan Janusz, sadece hedefine

yaklaşmakta olduğunu anlıyordu. Arabanın arka kapıları açıldı.

— Selam Bemard! diye bağırdı şoför, sürücü mahalli ile yolcu kabinini ayıran pleksiglas bölmenin ardından.

Diğeri sırtlan gülüşüyle cevap verdi ve leş kokulu çantalarını içeri fırlattı. Arabaya bindi. Janusz da peşinden. İçerideki koku nefesini kesti. Kir, bok, sidik, çürük... Arabanın içi leş gibi kokuyordu. Nefesini tuttu ve karanlıkta ilerledi. Dizlere, kollara çarptı, pılı pırtılara takılarak sendeledi. Sonunda oturacak bir yer buldu. Bemard gözden kaybolmuştu.

Kapılar kapandı. Jumpy yola çıktı. Gözleri karanlığa alıştı. Yeni dostlarını ayrıntılı bir şekilde görebiliyordu. Karşılıklı iki sıraya oturmuş bir düzine kadar evsiz vardı. Suratlar, bakışlar, kabuk tutmuş eller... Bütün bu iğrençlikleri gün boyunca açık havada görmek farklı bir şeydi. Kapalı bir yerde görmek ise daha farklıydı. Dışarıdan vuran ışıklarla ara sıra aydınlanan karanlığın içinde gargoyle'leri andıran bu suratlar, hem daha belirgin hem de daha fantastik bir gerçeklik kazanıyordu.

Çok kısa saçlı bir adam sabit gözlerle yiyecekmiş gibi ona bakıyordu. Bir diğeri, başını kollarının arasına almış, çaputlara sarılı bir taş gibi uyuyordu. Diğerlerinin yüzleri karanlıkta kalıyordu. Hiç kımıldamıyorlardı, tepkisizdiler, taşlaşmışlardı. Yere, dizlerinin üstüne çökmüş bir herif, sıradan destek alarak vücut germe hareketleri yapmaya çalışıyordu. Dokunaklı ve beceriksiz bir gayret içinde "ıh-ıh" diye inliyordu.

Şoförün yanında oturan bir sosyal yardım görevlisi cama vurdu:

— Jo! Hemen yerine otur!

Sporcu sendeleyerek doğruldu ve koltuğunun üstüne düştü.

Yanında oturan adam ayağa kalktı. Kapkaraydı. Sanki kirden kömür gibi olmuştu. Janusz adamın kokusunu duymadı, çünkü sadece ağzından nefes alıyor ama bir yandan da pisliğin boğazına girmesinden korkuyordu. Adam çift kanatlı arka kapının önünde durdu, bacaklarını ayırdı ve kapının ortasındaki incecik oluğu hedeflemeye çalışarak yanındaki kayıtsız insanların üzerine sıçrata sıçrata işemeye başladı.

Çabası boşunaydı, çünkü kapı kapalıydı. Sidik, araba yavaşladıkça ve fren yaptıkça ters tarafa, oturma mahalline doğru akıyordu. Cam bölmeye yeniden vuruldu.

— Hey!!! Buraya olmaz! Kuralları biliyorsun!

Adam tepki vermedi, sakin bir şekilde deposunu boşaltmaya devam ediyordu. Janusz sidik bulaşmaması için ayaklarını kaldırdı.

— Bizi durmaya mecbur etme, lanet olası!

Herif sonunda bitirdi. Sidik birikintisi içinde yürüdü. Diğerlerinin üzerine yıkıla kalka yerine kadar gitti. Yavaş yavaş sesler yükseliyordu. öfke dolu, cansız, tekdüze, hırçın sesler... Tutarsız, deforme edilmiş, ağızda gevelenen sözcükler anlamsız, kullanılmayan, çöplük olmuş bir dilden geriye kalan bölük pörçük parçaları andırıyordu.

Bir kadın aynı şeyleri tekrarlıyordu:

— Benim adım Odile değil, benim adım Odile değil... Adım Odile olsaydı, her şey bambaşka olurdu...

Dişleri olmadığı için dudakları içeri kaçmış bir adam, sözcükleri telaffuz etmektense emiyordu:

— Dişçiye gitmem lazım... Sonra da çocuklarımı görmeye gideceğim...

Diğerleri, dayanılmaz bir kakofoni içinde şarkı söylüyordu. İçlerinden birinin sesi daha baskındı. 80'li yıllardan kalma eski bir şarkıydı söylediği: Les Demons de minuit.[53]

— Neşeli bir ortam, ha?

Bemard, Janusz'un yanına oturmuştu; Janusz şaşkın bir halde olduğundan onu fark etmemişti bile.

— Bu daha hiç. Asıl Madrague'da göreceksin...

Araba birkaç kez durdu. Janusz dışarı baktı. Görevliler yeni dökümtüleri

toplarken, başka adamlar, yaşları belli olmayan anoraklı, mini etekli kadınları bir kamyonete bindirmeye çalışıyordu.

— Orospular, diye mırıldandı Bemard. Onları Jeanne-Panier'ye götürüyorlar.

Kuşkusuz bir başka barınaktı... Arabaya yeni yolcular bindi.

Yer kapma mücadelesi başlıyordu. Şarkıcı, sözlerindeki ironiyi anlamadan bağıra çağıra söylemeye devam ediyordu.

— Beni gecenin sonuna sürükleyen /gece yarısı iblisleri /Beni uykusuzluğa sürükleyen /sıkıntı hayaletleri!

Üç genç adam, hiç konuşmadan gelip kabinin diğer ucuna oturmuşlardı. Ne sarhoş ne de pis bir halleri vardı, tam tersine gayet ayıklardı. Ancak bu, onlara dostane bir hava kazandırmıyordu. Hatta diğerlerinden çok daha tehlikeli görünüyorlardı.

— Rumenler, diye fısüdadı Bemard.

Janusz hatırladı. Bazen Pierre-Janet'ye de kabul edilirlerdi. Doğu Avrupa'nın sabıkalıları için Fransa'daki barınma merkezleri, Slav hapishaneleriyle karşılaştırıldığında beş yıldızlı otel gibiydi.

— Onlara yaklaşma, diye ekledi Bemard. Bir yemek fişi için analarını bile öldürürler. Ama özellikle, kimlik belgelerimiz onları ilgilendiriyor.

Janusz bu üç yağmacıdan gözlerini ayıramıyordu. Onlar da Janusz'u fark etmişti: yumuşak elleri olan, diğerlerine oranla çok daha temiz, çakma bir evsiz. Bu gece saldırılacak adam. Cebinde bir avrodan daha fazla para olabilecek yalnız biri. Janusz uyumayacağına dair kendi kendine söz verdi. Ancak bacaklarının yorgunluktan tutulduğunu hissediyordu. Elini cebine sokup Eickhom'una dokundu. Bir fetiş gibi bıçağı sımsıkı tuttu.

Jumpy yavaşladı. Geliyorlardı. Semt yıkım –ya da yeniden inşa– halindeydi. Bu saatte anlamak imkânsızdı. Bir viyadük, antik bir kenti tehdit eden efsanevi bir yaratık gibi caddenin üstünden geçiyordu. Güçlü projektörlerin aydınlattığı yüksek parmaklıklar dışında her yer kapkaranlıktı. Bir tabelada

ACİL BARINMA MERKEZİ yazıyordu. Bağırıp çağıran, el kol hareketleri yapan kalabalık bir grup parmaklıklara yığılmıştı. Gece yarısı iblisleri...

— Madrague, dedi Bemard. Daha fazla dibe vuramayız. Buraya herkesi kabul ediyorlar, çocuklar dışında... Bunun ötesi mezarlık.

Janusz cevap vermedi. Gördüklerinden sarsılmış, kımıldayamaz hale gelmişti. Parmaklıkların önünde, siyah üniformalı, eldivenli, bereli, sırtlarında fosforlu sarı numaralar olan adamlar girişleri kontrol ediyordu. Onların üstünde, bir binanın çatısında, kafeslerdeki köpekler gecenin karanlığında havlıyor, uluyordu.

Bunlar evsizlerin köpekleri olmalıydı, ama Janusz'un aklına cehennemin girişini koruyan üç başlı köpek Kerberos geldi.

— Son durak! Herkes insin!

Arabadakiler ayağa kalktı, eşyalarını aldı ve araçtan indi. Şişeler yerlere yuvarlandı. Birkaçı sidik birikintilerinin içinde parçalandı.

Şarkıcı dalga geçmeye devam ediyordu:

— Burada sadece cesetler var! Şişe cesetleri!

Yaptığı şakadan memnun bir halde, bir rugby oyuncusu gibi başını öne eğip diğerlerini itekleyerek bir protesto dalgasına yol açtı. Arabadan iniyorlardı. Yerlere yuvarlanıyorlardı. Etrafa yayılıyorlardı. Manzara, kaldırana ters çevrilmiş bir çöp sepetini Çağrıştırıyordu. Kalın ve sıcak giysileri içindeki adamlar, ellerinde temizlik araçları, evsizlerin bıraktığı pisliği temizlemeye hazır, bekliyorlardı.

Parmaklıkların önü tam bir kaostu. Bazıları market arabalarını veya çantalarını önlerinde tutarak kendilerine zorla yol açmaya çalışıyordu. Bazıları değnekleriyle parmaklıklara vuruyordu. Bazıları ise ellerindeki bira kutularını parmaklıklara fırlatarak köpekleri tahrik ediyordu. Sosyal hizmetler görevlileri kalabalığa hâkim olmaya ve girişe doğru bir sıra oluşturmaya çabalıyordu; yarı aralık kapı, her seferinde sadece bir kişinin girmesine olanak veriyordu.

Janusz da bu karmaşanın içindeydi. Başını öne eğmiş, omuzlarının arasına çekmiş, nerede olduğunu unutmaya çalışıyordu. En azından artık üşümüyordu. Parmaklıkların tam önündeydi ve kalabalık yüzünden ezilecek gibi oluyordu. Demir çubukların arasından, avludaki ilk binaya kadar uzanan kuyruğu gördü. Kabul işlemlerinin yapıldığı bir banko aydınlatılmıştı. Çevresinde evsizler dövüşüyor, itişip kakışıyordu. Şişeler havada uçuşuyordu. Adamlar yerlere yuvarlanıyordu...

Bemard haklıydı: Daha hiçbir şey görmemişti.

— Adın?

— Michael Jackson.

— Kimlik belgen var mı?

Herif kaba bir kahkahayla cevap verdi. Bir sosyal hizmet görevlisi pire torbasını sağ tarafa doğru itekledi. Bir başkası, bankonun camlı bölmesinin önüne dikildi.

— Adın?

— Sarkozy.

Bankonun arkasındaki adam soğukkanlılığını koruyordu.

— Kimlik belgen var mı?

— Sence? Salak herif!

— Kibar ol.

— Siktir git!

— Sonraki.

Kuyruğun yarısına gelmiş olan Janusz her ayrıntıyı gözlemliyordu. Beton binalar avluyu çevreliyordu. Tam ortada prefabrik barakalar vardı. Her blokun çevresinde dolanan evsizlere bakarak bölgelerin kimlere tahsis

edildiği anlaşılabilirdi.

Prefabrik barakalarda kadınlar kalıyordu. Yaşı belirsiz bu kadın evsizlerin yanında, ağızlarında sigaralarıyla marjinal genç kızlar –yeniyetmeler– tartışıyordu. Bu cehennemin içinde sanki bir lisenin avlusundaymış gibi davranıyorlardı. Güçlü kuvvetli sosyal hizmet görevlileri tarafından kollanıyor, daha doğrusu korunuyorlardı.

Dipteki bir başka baraka Mağribilere ayrılmıştı; kendi aralarında, entrikacı tavırlarla alçak sesle Arapça konuşuyorlardı. Sol taraftaki bir blok Doğu'dan gelmiş adamlara tahsis edilmişti. Gecenin karanlığında birçok Slav dili havada uçuşuyordu.

Janusz gözlerini kıstı, Jumpy'deki üç Rumen'i arıyordu. Oradaydılar, sessizce sigaralarını tüttürüyorlardı. Kardeşlerini bulmuşlardı. Gözleri, sigaralarının uçlarındaki ateş gibi parlıyordu.

— Yeter artık! Yetti artık dedim!

Janusz arkasına döndü. Bir kadın kasketli bir Siyah'a hakaret ediyordu. Nenette ile Titus. Kadın toparlanmıştı. Saldıran şimdi oydu. Ama bunun sonunda, hiç de sürpriz olmayan bir şekilde yumruğu yedi. Sendeledi, sağlam koluyla karşılık vermeye çalıştı.

Etraflarına çoktan bir kalabalık toplanmıştı bile. Cesaretlendirmeler, gülüşmeler birbirine karışıyordu. Titus bir yumruk daha salladı. Nenette felçli kolunun üstüne düştü. Asfalta çarpan kafasından çıkan ses, Janusz'un sabrını taşırdı. Artık bu şiddete daha fazla dayanamıyordu. Ve daha da kötüsü, bu çaresizliğe. Bu yaratıkların teki bile ayık değildi.

Onu kayıt bürosundan içeri ittiler.

43

— Adın?

— Narcisse, dedi hiç düşünmeden.

— Narcisse, ne?

— Sadece Narcisse. Adım bu.

— Kimlik belgen var mı?

— Hayır.

Bu söz dudaklarından, tuhaf bir şekilde gerçeği ifade edercesine döküldü.

— Doğum tarihi ve yeri?

Mathias Freire'in sahte evrakında okuduğu tarihi verdi. Yer olarak da meydan okurcasına Bordeaux'yu seçti.

Bankodaki görevli başını kaldırdı ve dikkatle ona baktı:

— Sen yeni misin?

— Yeni geldim, evet.

Sosyal hizmet görevlisi camın altından, üzerinde numara bulunan bir kâğıt uzattı:

— Önce çıkışta, sol tarafta bulunan emanete uğra, eşyalarını teslim et. Sonra duşların karşındaki sağdaki binaya git. Zemin kat. Elindeki numaraya karşılık gelen odayı bul.

Arkasındaki bir evsiz ona cesaret vermek ister gibi sırtına vurdu.

— En iflah olmazların odası adamım! En iyileri!

Janusz emanet salonuna gitti. Burada da başka bir itiş kakış yaşanıyordu. İnsanlar yüklü market arabalarını, çerçöp dolu çantalarını, hurda demir yüklü bebek arabalarını teslim ediyordu.

Emanete bırakacak eşyası olmadığını söyledi. Görevli ona ters ters baktı.

— Silah yok mu? Ya da para?

— Yok.

— Duş yapmak ister misin?

— İyi olur, evet.

Adam iyice kuşkulu bakışlarla onu inceledi:

— Sonraki blok.

Banyolar ve en iflah olmazların binası, duşların tavan pencerelerinden çıkan buhar sebebiyle oldukça sıcak olan bir aralıktaydı. Janusz yeni bir bankonun önünde durdu. Ona bir havlu ile bir temizlik seti –sabun, diş fırçası, tıraş bıçağı– verdiler.

— Duştan önce, vestiyere uğra.

Kuru ve temiz giysilerin yığınlar halinde gruplandırıldığı bir depoyla karşılaştı. Aklına bu giysilerin sahiplerinin çoğunun ölmüş olduğu geldi. Onun gibi bir zombi için mükemmeldi. Bir görevli bedenine uygun giysiler seçmesinde ona yardımcı oldu. Bir oduncu gömleği. Amerikanbezinden bir bahçıvan pantolonu. Bir büyükbaba yeleği. Siyah bir palto. Bir çift basket ayakkabısı –kemik gibi sertleşmiş Converse'ler– gözüne çarptı, hemen üzerlerine atladı. Gün boyunca giydiği ayakkabılar ayaklarını vurmuştu.

İkinci binaya geçti, ancak hemen soyunmadı, içerisi ona buhar dolu büyük bir hamamı hatırlattı. Kapılar kırmızıydı. Diğer her yer ise beyaz fayans. Sol tarafta duş ve tuvalet kabinleri vardı. Sağda ise bir dizi lavabo.

Manzara burada da içler acısıydı. Sidik birikintileri içinde tuvalet kâğıdı ruloları. Yerlerde, duvarlarda kusmuk kalıntıları. Müstehcen bir alfabenin

harfleri gibi yerlerde şekiller çizen bok izleri. Bilinen bir olguydu: Suyla temas, anüs kaslarını gevşetiyordu.

Buharın içinde evsizler soyunuyor, bağrışıyor, inler gibi sesler çıkarıyor, homurdanıyordu. Burada bir şeylere hazırlanıyorlardı. Su işkencesine... Kauçuk çizmeler giymiş görevliler her hareketi gözlemliyordu.

Janusz havlusunu, sabununu, yeni giysilerini göğsüne bastırmış halde bir kabin aradı. Endüstriyel temizlik maddelerinden yayılan kokular sayesinde nihayet iğrenç kokular duyulmuyordu. Ancak korkunç görüntüler hâlâ oradaydı. Üzerlerindeki paçavralar olmayınca, evsizler yarı yarıya küçülmüş görünüyordu. Gri, kırmızı, mavimtırak iskeletler gibiydiler. Yaralar, kabuklar, enfeksiyonlar benekli tenlerinde iç karartıcı motifler oluşturuyordu.

Boş kabin yoktu. Lavaboların bitiminde duran bir görevli ona burada soyunmasını söyledi. Janusz reddetti. Burada giysilerini çıkaramazdı, çünkü üzerinde hâlâ pire tasmaları vardı, ayrıca onu bir bakışta ele verecek sağlıklı, yapılı bedenini –1,80 m boy ve 78 kilo– sergilemek istemiyordu. Yanındaki para ve bıçak da cabasıydı...

Bazıları, kendilerini özenle soyan görevlilerden yardım alıyordu. Çünkü genellikle giysiyle beraber deriler de kalkıyordu. Haftalar, aylar, hatta bazen yıllarca üzerlerinden çıkmayan bu paçavralar deride korkunç mutasyonlara yol açıyordu. Bir ihtiyar yarı bez, yarı et çoraplarını ağır ağır çıkarıyordu. Baldırlarında, çorabın ilmek izleriyle iyice belirginleşmiş yaralar vardı.

— Hey sen! Burası boş!

Janusz kabine doğru yürürken buhar bulutlan arasından çığlıklar duyuldu. Bir hastabakıcı bir dizinin üzerine çökmüş, lavaboların altında hareketsiz yatan bir adamı tutuyordu. Bir diğeri, su birikintileri içinde çizmelerini şaklatarak yardımına koştu.

— Hemen hastaneye gönderilmesi gerekiyor.

— Nesi var?

Görevli cevap olarak, evsizin kangrenden simsiyah olmuş kolunu gösterdi.

— Ne kadar gecikirsek o kadar yukarıdan kesilmesi gerekecek.

Janusz yardım teklifinde bulunacaktı ama görevli ona yeniden seslendi:

— Sen kabine giriyor musun, benim mi sokmam gerekiyor? 6 numara boş.

Janusz yürüdü. Akan duşun altında koltuk değneklerine yaslanmış bir engelli daha gördü. Kendinden geçmiş bir diğerini bir hastabakıcı fırçayla yıkıyordu.

— Hadi! Hadi! diye bağırdı bir görevli, kapılara vurarak. Bütün gece burada kalamayız!

Janusz kabine girdi, kapıyı kilitledi. Soyundu. Parasını emin bir yere koydu. Pire tasmalarını çıkardı. Bedeni suyla temas edince nihayet kendini güvende hissetti. Duş başlığından fışkıran sıcak su... Büyük bir heyecanla yıkandı, vücudunu keseledi, kurulandı ve giyindi. Bıçağını ve parasını yeni giysilerinin kıvrımlarına yerleştirdi. Kendini temiz hissediyordu. Canlanmış. Yenilenmiş.

Bir sonraki aşama, yemekhaneydi. Avlunun dip tarafında yer alan, içinde yirmi kadar masa bulunan, duvarları muşamba kaplı bir barakaydı. İçeriye sessizlik hâkimdi. Şarap galonları ellerinden alınmış alkolikler için tek bir seçim vardı: Yoksunluk çekmemek için hızla yemek yemek ve uyumak.

Sağ tarafta, self-servis yemek dağıtımının yapıldığı bir banko vardı. Janusz da kuyruğa girdi. Yemekhane tıka basa doluydu. Ve çok sıcaktı. Adamların pis kokusuna yemeklerin pis kokusu karışıyordu. Yanmış yağ kokusu, salona sis gibi çökmüştü. Boş bir masada yer buldu ve ne yediğine aldırmadan tabağmdakileri bitirdi. Şimdi artık diğerleri gibiydi: Alkolden ve soğuktan harap olmuş, yaptığı duşla gevşemiş, uyku bastırmış. Ancak hâlâ aklını kurcalayan bir şey vardı. Kimse onu tanımıyordu. Bir kez olsun, bu evsizler karargâhında kimsenin dikkatini çekmemişti. Yanlış yolda mıydı? Bunu yarın görecekti. Şu an aklında tek bir şey vardı: Bir yatağa gömülmek.

Diğerlerini takip etti ve en iflah olmazların blokuna ulaştı. Odalar temizdi. Dört ranzada sekiz yatak vardı. Zemin, düşmelerin şiddetini azaltmak için – evsizler yataklarından yuvarlanıyor ya da odalarda dövüşüyordu– linolyum kaplıydı. Alttaki yataklardan birini seçti. Gerektiğinde hızla kaçabilmek için

yere yakın bir yatağı tercih etmişti.

Şilte pudralı, tek kullanımlık bir çarşafla kaplıydı. Yatağa yattı ve pelüş oyuncağını tutan bir çocuk gibi Eickhom'unun sapını sımsıkı kavrayarak örtünün altına girdi. İşık açık kalıyordu. Koridorda bağrışmalar ve uğultular devam ediyordu. Herkes odalarına yerleşiyordu.

Janusz bu gürültü patırtı içinde tek gözü açık uyuyabileceğini düşündü.

Ancak çok kısa bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı bile.

44

— Mösyö Saez? Ben Anais Chatelet, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü başkomiseri.

Kısa bir sessizlik.

— Numaramı nasıl buldunuz?

Anais cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Yeniden kısa bir sessizlik.

— Ne istiyorsunuz?

Tonlaması mağrur, ancak sesi yumuşaktı. Anais ertesi güne kadar Biarritz'de kalmaya karar vermişti. Martenot'yla kahve içtikten sonra 4x4'ün ait olduğu şirketin telefonlarını SMS'le almıştı. Q7, ÖDGA, Özel Denetim ve Güvenlik Ajansı, adına kayıtlıydı; merkezi Bordeaux yakınlarındaki Bruges'de, Terrefort hizmet bölgesinde bulunan bir güvenlik şirketiydi. Başkomiser şirkete telefon açmıştı. Kimse bilgi vermek istememişti; hatta patronun, yani Jean-Michel Saez'in kişisel telefon numarasını vermeyi bile reddetmişlerdi.

Anais üstelememişti. Biarritz'de, Marechal-Joffre Caddesi'ndeki L'Amaia adlı küçük bir otele yerleşmiş ve araştırmasına başlamıştı. Saez'in özel numarasını bulunca da saldırıya geçmiş, her yarım saatte bir, herhangi bir mesaj bırakmadan cep telefonunu aramıştı. Sonunda, saat 22.00'de adam cevap vermişti.

— Şirketinize kayıtlı, 360 643 AP 33 plakalı Audi Q7 Sline TDI bir 4x4 var.

— Evet. Ne olmuş?

Sesinde hâlâ kendini beğenmiş ve yapmacık bir ton vardı.

Anais ona bu kasıntılı ses tonunu yedirmeye hazırlanıyordu ki, saldırıya geçmek için elinde somut bir delil olmadığını fark etti. Bir araba tarafından takip edildiğini sanan bir kaçağın söyledikleri dışında. Anais ılımlı

davranmaya karar verdi:

— Bu araç, birkaç kez Bordeaux'da bir doktoru izlerken görülmüş. Adam bize haber verdi. Şirketinize ait bu araç tarafından izlendiğini düşünüyor.

— Şikâyette mi bulundu?

— Hayır.

— İddia edilen bu takiplerin tarihleri belli mi?

Freire, Patrick Bonfils bulunduktan hemen sonra bu arabanın ortaya çıktığını belirtmişti.

— 13, 14 ve 15 Şubat 2010.

— Bu araçla ilgili elinizde başka bir şey var mı?

Ses hâlâ çok sakindi. Hatta bu konuşmanın Saez'i eğlendirdiği bile söylenebilirdi. Başkomiser herifin ağzını kapatma isteğine daha fazla karşı koyamadı.

— Aynı 4x4, dün, 16 Şubat'ta Guethary kumsalında işlenmiş çifte cinayete karışmış olabilir.

ÖDGA'nın patronu cevap olarak alaycı bir şekilde gülmeyi tercih etti.

— Bunu komik mi buluyorsunuz?

— Komik olan polisin çalışma şekli. Siz bu şekilde devam ettiğiniz sürece, insanlar güven içinde yaşamak için bizim gibi insanlara gereksinim duyacaktır.

— Daha açık olur musunuz?

— Altı gün önce bu aracın çalındığını bildirdim. Tam olarak 11 Şubat'ta.

Anais sineye çekti.

— Hangi karakola?

— Bruges Jandarma Karakolu'na. Bizim şirketin yanında. Polisler arasındaki çekişmenin sona erdiğini düşünüyordum.

— Jandarmayla birlikte çalışıyoruz.

— Öyleyse, iletişim konusunda gerçekten bir gelişme göstermeye ihtiyacınız var.

Anais'in ağzı kurumuştu. Adamın yalan söylediğini hissediyordu, ama şimdilik söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Konuşmayı soğukkanlılıkla sonuca bağlamaya çalıştı.

— Tüm bunları bize emniyette açıklarsınız. François-de-Sourdis Sokağı...

— Olmaz.

— Anlamadım?

— Size karşı yeterince sabırlı davrandım matmazel. Şimdi bir şeyi açıkça belirteyim. Karakola davet edeceksiniz, şüpheliler olmalı. Şikâyetçi olanlar değil. Eğer arabamı bulursanız, ki hiç ummuyorum, işte o zaman kibarca karakola uğramamı isteyebilirsiniz ve ben de bunun yararıma olup olmadığını düşünebilirim, iyi akşamlar.

Anais bu salak herifin kendine güveni karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Bordeaux'nun yetkilileriyle özel ilişkileri olmalıydı, ileri gelenlerle geçirilen akşamlar. Siyasi bağışlar. Her tür iltimas. Biliyordu. Böyle bir bataklıkta büyümüştü.

Anais odasındaydı. Donuk renklerin hâkim olduğu odada başka bir çağa ait gibi görünen mobilyalar, küf ve temizlik maddesi kokusu vardı. Ölüm döşeğindeki büyükannenin başında beklemek için ideal bir yer. Mumlu bezle kaplı küçük çalışma masasına oturdu ve ÖDGA hakkında topladığı bilgileri yeniden okudu.

Ajans on iki yıl önce kurulmuştu. Standart faaliyetleri vardı. Koruma ve bekçi köpekleri. Güvenlik ve gözetim elemanları, insanlara refakat. Lüks araç

kiralama... Anais internet sitesini de incelemişti. Tanıtım çarpıcıydı, ancak bilgiler muğlaktı. Şirket bir gruba aitti ama hangisi olduğu belirtilmiyordu. Jean-Michel Saez kendini "güvenlik konusunda uzun bir deneyimi olan" biri olarak tanıtıyordu, ama bu deneyimi nereden edindiğini öğrenmenin imkânı yoktu. Referanslara gelince, şirket gizlilik nedeniyle müşterilerinin adını vermiyordu.

Anais bir şeyler yakalamak amacıyla, yeniden makaleleri, yorumları, eleştirileri gözden geçirmeye başladı. Bir kez daha bir sonuca ulaşamadı. ÖDGA'nın hiçbir geçmişi, müşterisi ve ortağı olmayan hayalet bir şirket olduğu düşünülebilirdi.

Le Coz'u aradı. Sesi tatsız geliyordu. Bordeaux'ya geri döndüğünden beri kaçakla ilgili uyduruk tanıklıklarla ve ipuçlarıyla ilgileniyordu. Medyanın ve yetkililerin sıkıştırması da ayrı bir konuydu: VİCTOR JANUSZ NEREDEYDİ? Anais tüm bunlardan kaçmak için Biarritz'de kalıp kalmadığını düşündü.

— Sorgu yargıcından haber var mı?

Dünden beri öncelikli bir yakalama emrinden söz ediliyordu.

Freire'in kaçması işleri hızlandırmıştı. Suçüstü yapmak artık söz konusu değildi. Elveda başına buyrukluk. Elveda özgürlük. Ve belki de elveda soruşturma...

— Hâlâ yok, dedi Le Coz. Savcılık bizi unutmuş gibi.

— Ne demezsin! Ya diğer konu?

"Diğer konu" Janusz ve kaçışıydı.

— Bir şey yok. Ellerimizin arasından kaçıp gitti. Bunu kabul edelim.

Anais bir yandan bu duruma seviniyordu, öte yandan da en kötünün olmasından korkuyordu. Janusz hapiste daha güvende olabilirdi. Bütün kaçakların serseri bir kurşuna kurban gitme tehlikesi vardı ve üstelik onun peşindekiler profesyonel nişancılardı.

— Sen neredesin?

— Büroda.

— Hâlâ formda mısın?

Le Coz soluğunu ahizeye doğru boşalttı:

— Seni dinliyorum.

Anais, Le Coz'dan ÖDGA'nın merkezine gitmesini ve ofiste arama yapmasını istedi. Resmen bir sorgu yargıcı atanmadığına göre, kendisi ve ekibi her türlü yetkiyi kullanabilirdi.

— Şirketin kesin bir tarihçesini istiyorum, dedi. Müşterilerinin listesini. Örgütlenme şemasını. Ait oldukları grubun ismini. Her şeyi.

— Yarın sabah mı gideyim?

— Hemen gidiyorsun.

— Ama saat 22.00!

— Karşına bir gece bekçisi çıkacaktır. İkna etmek artık sana kalıyor.

— Deversat bunu öğrenirse...

— Öğrendiğinde biz istediğimiz bilgileri almış olacağız. Önemli olan da bu.

Le Coz cevap vermedi. Sihirli sözcüğü bekliyordu.

— Ben seni korurum.

Az çok ikna olan Le Coz boyun eğdi. Başkomiser önce tereddüt etti, sonra emniyet amirini şahsen aramaya karar verdi. Özel numarasından.

— Aramanızı bekliyordum, dedi adam, ciddi bir ses tonuyla.

— Ben de sizden haber bekliyordum.

— Size söyleyecek yeni bir şeyim yok.

— Emin misiniz?

Deversat boğazını temizledi:

— Bir sorgu yargıcı atandı.

Anais'in yüreği hop etti. Soruyu öylesine sormuştu ve bir bumerang şiddetiyle ona geri dönmüştü.

— Adı ne?

— Philippe Le Gali.

Daha kötüsüne düşemezdi. Yargıçlık okulundan yeni mezun olmuş, ondan olsa olsa birkaç yaş büyük biriydi. Onunla daha önce de bir kez çalışmıştı. Outreau davasındaki yargıca benziyordu.

Onun gibi sınıf birincisi. Onun gibi genç. Onun gibi tecrübesiz.

— Beni davadan alacaklar mı?

— Bu benim yetkimde değil. Bu konuda Le Gall'i ikna etmek size düşüyor.

— Bu dosyada bana eleştiri getirebilecek bir şey yok.

— Anais, siz bir cinayeti soruşturuyorsunuz. Kuşkusuz Bask Ülkesi'ndeki iki cinayetle bağlantılı. Şu an itibarıyla, herhangi bir sonuca ulaşamadınız. Yaptığınız tek somut, şey, tek şüphelimizi elinizden kaçırmak.

Anais davadaki ilerlemeleri düşündü. Kurbanın kimliğini saptamıştı. Bir tanığın –veya şüphelinin– kimliğini belirlemişti. Katilin modus operandi'sini deşifre etmişti. Üç gün için hiç de fena değildi. Ama Deversat haklıydı: Sadece işini yapmıştı. Büyük bir ciddiyetle, ama dâhice değil.

— Başka bir şey daha var, diye ekledi emniyet amiri.

Anais ürperdi. Hep kapının önüne konmayı bekliyordu. Kadın olduğu için

değil, genç olduğu için değil; ama iki yüzden fazla siyasi tutuklunun katili olarak kabul edilen Şili celladı Jean-Claude Chatelet'nin kızı olduğu için. Ama Deversat başka bir yerden vurdu:

— Öyle görünüyor ki şüpheliyle senlibenlisiniz.

— Ne? Bunu kim söyledi?

— Önemli değil. Soruşturma dışında Mathias Freire'le görüştünüz mü?

— Hayır, diye yalan söyledi Anais. Onu bir kez, bir hastayı sormak için hastaneye gittiğimde gördüm. Patrick Bonfils'i.

— İki. Onun evine de gittiniz, 15 Şubat akşamı.

— Siz... siz beni takip mi ettiriyorsunuz?

— Elbette hayır. Sadece bir rastlantı. Bizim çocuklardan biri arabanızı Mathias Freire'in evinin önünde görmüş

— Kim?

— Boş verin.

Herkes pislikti. Herkes muhbirdi. Polisler en kötüleriydi. Casusluk onların kötü alışkanlığıydı. Onların doğal ortamıydı. İfadesiz bir sesle konuştu:

— Onu bir kere daha sorguladım, doğru.

— Saat 23.00'te mi?

Anais cevap vermedi. Artık neden soruşturmadan alınacağını biliyordu. Gözleri doldu.

— Dava hâlâ benim mi, değil mi?

— Davada ne durumdasınız?

— Yarın sabah Guethary'li maktullerin evinde yapılacak detaylı bir aramaya

katılmam gerekiyor.

— Orada olmanız gerektiğinden emin misiniz?

— Öğlene doğru dönerim. Mathias Freire'in arabasının olay mahallinde bulunduğunu hatırlatırım.

— Jandarma kabul etti mi?

— Sorun yok.

— Öğleden önce polis merkezinde olun. Sorgu yargıcı yarın öğleden sonra sizi görmek istiyor.

— Sözlü sınav mı?

— Nasıl isterseniz öyle adlandırabilirsiniz. Sizi görmeden önce, tüm davanın ayrıntılı bir raporunu istiyor. Bir sentez. Umarım uykunuz yoktur, çünkü raporun yarın sabah e-posta yoluyla elinde olmasını istedi.

Deversat tam telefonu kapatıyordu ki Anais sordu:

— ÖDGA şirketini biliyor musunuz?

— Şöyle böyle. Neden?

— Arabalarından biri olayda kullanılmış olabilir.

— Hangi olayda?

Bağlantıları biraz zorladı:

— Kumsal katliamı. Bu şirket hakkında ne biliyorsunuz?

— Chartrons'daki bir soygun sebebiyle onlarla anlaşmazlığa düşülmüştü. Şirketin koruması altındaki bir malikâneydi. Bana göre, bir grup rezil aptal. Eski askerler. Onlarla temasa geçtiniz mi?

— Müdürleriyle, evet. Jean-Michel Saez.

— Ne söyledi?

— Olaydan önce arabanın çalındığını. Kontrol edeceğim.

— Dikkatli olun. Hatırladığım kadarıyla yüksek mevkilerde bağlantıları var.

Anais, Le Coz'u düşündü: Doğrudan savaşa gidiyordu. Basit tahminlerden yola çıkarak yapılan yasadışı bir arama. Ama yine de ona telefon etmemeye karar verdi. Bu bilgiler gerekliydi. İçgüdüleri buradan bir şeyler çıkabileceğini fısıldıyordu. Sonra, bunun olumsuz sonuçlarına katlanması gerekecekti...

Bir kahve almak için aşağı, lobiye indi, sonra koşar adımlarla yeniden odasına çıktı. Mac'inde yeni bir dosya açtı ve raporunu yazmaya başladı. Her şeye rağmen bu, soruşturmasıyla ilgili bir durum saptaması yapmak için iyi bir fırsattı.

45

Duyduğu ağrıyla sıçrayarak uyandı.

Acı, bağırsaklarına yayılıyordu. Yakıcı sancı kasıklarından başlıyor ve kaburgalarına kadar çıkıyordu. Ağrı dalgası omurlarını parçalayacakmış gibi sırtına da vuruyordu. Gözlerini açtı. İşıklar sönmüştü. Bulunduğu kata tamamen sessizlik hâkimdi. Ne oluyordu? Karnındaki korkunç gurultu bir tür cevaptı. Bu gurultuya anüs çevresindeki bir yanma eşlik ediyordu. İshal. Gün boyunca içtiği köpek öldürenin sonucu. Ya da sadece basit bir gastroenterit. Veya daha da basit olarak korku.

Dünden beri ona musallat olan ve şimdi bağırsaklarında patlak veren korku.

Ellerini karnına bastırarak yan döndü ve ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Başı dönüyordu. Bacakları titriyordu. Acil olarak yapması gereken tek şey vardı: Tuvalete gidip rahatlamak, iki büklüm bir halde bıçağını cebine soktu ve sendeleyerek yatakhanenin kapısına doğru gitti. Her adımda sancı biraz daha artıyordu.

Kapı pervazına tutunarak eşikte durdu. Koridorun girişinde tuvaletleri gördüğünü hatırladı. Ancak oraya kadar gidebilir miydi, bundan emin değildi...

Duvardan destek alıp kolunu karnına bastırarak karanlığın içine daldı, öksürmeler. Osurmalar. Horlamalar. Banyoların bulunduğu yere kadar ulaştı. Bir gece corrida'sıyla karşılaştı, iki görevli, iki eliyle bir musluğa sımsıkı tutunmuş bir adamı zapt etmeye çalışıyordu. Janusz sadece adamın gözlerim gördü. Delice bakan gözler. Dikkatini sadece sımsıkı kavradığı musluğa veren adam kımıldamıyordu, bağırmıyordu, iki görevli de aynı şekilde, sadece var güçleriyle onu geri çekmeye çalışıyordu.

Bu kargaşa ortamında ihtiyacını gidermek söz konusu olamazdı. Duşlar. Orada da tuvaletler vardı. Camlı kapıyı itti. Sağa döndü. Kendini avluda buldu. Soğuk hava bir an nefesini kesti. Her şey taş kesmişti. Birinci blokun çatısındaki köpekler bile sakinleşmişti.

Janusz'un saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Gecenin ortaları olmalıydı. Veya sancısının ortaları. Ayaklarını sürüye sürüye yürüyerek, toplum dışına itilmişlerin binasına ulaştı. Duşların bulunduğu bölüm karanlıktı. Kırmızı kapıları, beyaz fayansları gördü. Her yer temizlenmişti, içeride yoğun bir çamaşır suyu kokusu vardı. Bir kapıyı itti. Doluydu. Güçlü inlemeler ve osuruk gürültüleri geliyordu.

Bir sonraki kabin boştu. Hiç düşünmeden kapıyı açtı. Beceriksizce içeri daldı ve arkasını döndü. Pantolonunu indirdi. Kapıyı kilitleme gereği duymadan klozete oturdu. İshal makatını delip geçiyordu.

Rahatlamanın etkisiyle soluğu kesildi.

Duyduğu zevkle gözlerini kapattı, içi boşalıyordu. Çektiği azaptan kurtuluyordu. Hâlâ devam eden sancıya rağmen yine de bir mutluluktu.

Gözleri kapalı, diğer kabinden gelen ve kendisinden çıkan sefil seslere karışan gürültüler duydu. Artık aynı durumdaydılar.

Bok arkadaşları. Bir sırrı paylaşan suç ortakları. Bu ishal onun ilk savaşıydı.

Bir anda donup kaldı.

Tam karşısında biri vardı.

Başını kaldırmadan gözlerini açtı. Cilalı Weston'lar,[54] Converse'lerinin birkaç santim ötesinde duruyordu. Panikledi, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kapıyı kapatmamıştı. Adam içeri süzülmüş, sonra arkasından kapıyı kapatmıştı. Tüm bunlar kendini kaybetmiş bir halde sıçarken olmuştu.

Janusz hiçbir şey yokmuş gibi davrandı, ilk aklına gelen Rumenler oldu, ama Weston'lar bu varsayımla örtüşmüyordu. Yavaşça başını kaldırdı. Giysinin, dar, düzgün kesimli pantolonu ünlü İtalyan markalarını andırıyordu.

Birkaç santimetre daha yukarı baktı ve elleri gördü. Davetsiz misafirin elinde plastik bir kablo bağı vardı. İç kısmı tırtıklı, kilitli bir kablo bağı. Dünyadaki bütün işçiler tarafından kullanılan bir kelepçe. Bunu nereden biliyordu?

Janusz sağ elini boynuna götürdü. Kablo bağı boynuna geçmişti. Bağ, avucuna gömüldü. Parmaklarıyla kablo bağını yakaladı ve boğazını sıkmasını engelledi. Katil başka bir pozisyon almaya çalışırken Janusz ayaklarının üstünde sıçradı ve başıyla saldırganın çenesine vurdu. Adam büyük bir acıyla sarsıldı. Boğuk bir çığlık atarak klozetin üstüne devrildi.

Saldırgan kablo bağını bırakmıştı. Sendeleyerek kapıya çarptı. Janusz pantolonunu çekmeye çalışmadı. Sol eliyle –sağ eli hâlâ boynundaydı– katili kapıya doğru itti.

Sonuç alamadı. Kapının içeri doğru açıldığını hatırladı. Sürgü kolunu yakaladı ve çekti. Kendini toparlayan hasmının kapatmaya çalıştığı kapı aralandı.

Janusz bağırdı:

— İMDAT!

O anda, tam o anda, hayatının sadece bir klik sesine bağlı olduğunu anladı. Karşısında, kapıdan biraz uzakta, elinde otomatik bir tabanca olan ikinci bir adam duruyordu. Çakan bir flaş gibi, adamı tanıdı. Fleming semtindeki heriflerden biriydi. Guethary kumsalındaki katillerden biri.

Siyahlı adam kolunu ona doğru kaldırdı:

— İMDAT!

İlk adam diğerinin görüş alanını kapattı. Sendeleyerek dışarı çıktı, hâlâ yüzünü tutuyordu. Janusz ayağını kaldırdı ve bir topuk darbesiyle kapıyı yeniden kapattı. Yüzünü kollarının arasına alarak klozetin üzerine büzüldü, bir yandan da bağırmaya devam ediyordu:

— İMDAT!

Hiçbir şey olmadı. Ne patlama ne kurşunların vınlaması ne de acı. Hiçbir şey. Kapının diğer tarafında kimse yoktu, bunu hissediyordu.

Janusz serbest eliyle çabucak kıçını sildi ve hızla pantolonunu çekti. Boğazlanan bir domuz gibi hâlâ bağırmaya devam ediyordu:

— İMDAT!

Avluda koşuşturmalar duyuldu. Yardımına geliyorlardı. Sinirli bir kahkaha atmadan önce sifonu çekti. Yaşıyordu. Dişlerinin ve sol elinin yardımıyla sağ elinin parmaklarını kablo bağının altından kurtararak kabinden çıktı. Boynundaki bağı gömleğinin yakasının altına gizlemeyi düşünecek kadar aklı başındaydı. Saldırıya uğradığını söyleyemezdi.

Çarpan bir kapının sesiyle arkasını döndü, henüz geçmiş olan paniği yeniden nüksetmişti. Kupkuru bir kafa, peygamberlere has bir sakal belirdi. Sırrını paylaştığı yan komşusundan başkası değildi.

Janusz her şeyin yolunda olduğunu belirten bir hareket yaptı ve pantolonunun düğmelerini ilikledi. Sağ eli kansız kalmıştı ve acıyordu. Bir lavaboya eğildi ve yüzüne su çarptı. Cebine koyduğu bıçağının sapını hissetti. Kullanmak aklına bile gelmemişti. Onu tamamen unutmuştu.

46

— *Te gusta?*[55]

Gözleri yuvalarından pörtlemiş mahkûm cevap olarak bir çığlık attı. Bir ekartörle –Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma, antika çelik bir alet– açık tutulan ağzından nefes alıyordu.

— Te gusta?

Adam başını sallamaya çalıştı, ancak onu koltuğun arkasına bağlayan meşin kayış hareket etmesine mâni oluyordu. Ağzından kan geldi. Suratı kırılmış kemik ve kıkırdak yığınından farksızdı.

Gözlerini işkencecisinin eline sarılı yılandan ayıramıyordu.

— Te gusta?

Bu, Arjantin bataklıklarından getirilmiş bir su sürüngeni olan *nacanina'*ydı.[56] Siyah renkli, sarı hareleri olan bir yılandı, zehirli değildi, ancak sinirlendiğinde boynunu bir kobra gibi şişirebiliyordu.

Mahkûmun ağzına birkaç santimetre uzaktaydı. Adam açıktaki gırtlağıyla homurdandı, uludu, kıpırdandı. Yılan eğildi, büküldü, gerildi. Üçgen kafası ıslık çaldı ve tutuklunun dudaklarına çarptıHayvan ürktü, gizlenecek bir yer bulmak, nemli, aşina olduğu bir yere girmek istiyordu...

— TE GUSTA?

Adam yeniden uludu, ancak çığlığı bir anda kesildi. İşkencecinin eli yılanı adamın ağzına soktu. Sürüngen yemek borusunun içine kayarcasına girdi, gizlenecek bir yer bulduğu için çok mutluydu. Bir metre uzunluğundaki kas, pul ve ılık kan yığını, anında boğulan kurbanın gırtlağında kayboluyordu.

Anais bağırarak uyandı. Odasının sessizliği soluğunu kesti. Her yer kapkaranlıktı. Neredeydi? Babasının sesi hemen yakınında çınlıyordu. Te

gusta?

Yılanın ıslığı hâlâ odanın içindeydi. Hıçkırık tuttu, sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Beyni karıncalanıyordu. Karanlıkta bastonu, asimetrik ayakkabıları fark etti... Babasmın odası...

Hayır. Otel odası. Biarritz. Soruşturma. Tüm bunlar ona belli belirsiz bir teselli oldu. Ancak rüya hâlâ odadaydı. Ekartör çenelerini acıtıyordu. Nacanina boğazının içinde kımıldıyordu. Öksürdü. Boynunu ovaladı. Bilinci yerine geldi. Ve anıları da.

Anıları gecelerinden besleniyordu. Başucu komodininin üstünde duran saatine uzandı. Saatin kaç olduğuna değil, tarihe baktı.

18 Şubat 2010. Topal'ı unutması gerekiyordu. Artık küçük bir kız değildi. Bir kadındı. Bir polis.

Odanın sıcağı dayanılır gibi değildi. Elektrikli radyatöre bakmak için doğruldu, ancak çarşaflara yapışıp kaldı. Terlemiş miydi? Anais komodinin üstündeki lambaya uzandı ve yaktı. Yatağı kan içindeydi.

Hemen anladı. Kolları. Yaralanmış, kesilmiş, parçalanmış kolları. Etleri, dudak gibi açılmıştı. Sekiz yıldan beri bu yaralara dokunmamıştı. Ve işte şimdi, uykusunda bunu yeniden yapmıştı...

Göğüs kafesi, yaşamsal fonksiyonlarının aniden yok olmasıyla sıkışmasaydı hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. Polis mantığı. Bunu neyle yapmıştı? Suç aleti neredeydi? örtülerin içinde, kanlı kıvrımlar arasında bir cam parçası buldu. Başını kaldırıp pencereye baktı. Sağlamdı. Banyoya gitti. Vasistas kırılmıştı. Her yer cam kırığı içindeydi. Banyo havlusunu aldı ve çıplak ayaklarını korumak için yere attı. Lavaboya yaklaştı. Alışkanlık haline gelmiş davranışları hatırladı. Kolları için soğuk su. Yaraların üstüne tuvalet kâğıdı. Bu, kanamayı durdurmak için iyi bir yöntemdi. Canı yanmıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kendini iyi hissediyordu, her zaman olduğu gibi...

Yaraları dezenfekte etmek için parfümünü kullandı ve koluna tuvalet kâğıdı sardı. Son derece sembolikti: Boku temizlemek için tuvalet kâğıdı.

Öfkeyle odaya döndü ve çarşafı, yatak örtüsünü, yorganı topladı. Hepsini dürüp yatağın ayakucuna koydu. Suçunun kesin kanıtları. Durdu. Kâbusundaki sesi –babasının sesi– yeniden duyuyordu: Te gusta?

İşte bu yüzden kendini yaralıyordu. Ona tiksinti veren bu kanı temizlemek istiyordu.

Ait olduğu soyundan kendini koparmak.

Temiz şiltenin üstüne oturdu, sırtını duvara dayadı, topladığı bacaklarını kollarıyla sardı. Tecrit hücresindeki bir deli gibi öne arkaya sallanıyordu.

Alçak sesle, İspanyolca dua ediyordu. Gözleri sabit, kafasının içi boş, sallanarak aynı cümleleri yineliyordu:

Padre nuestro, que estâs en el cielo
Santificado sea tu Nombre
Venga a nosotros tu reino
Hagase tu voluntad en la tierra...[57]

47

Saat 07.30, kalk borusu çaldı. Herkes yemekhaneye yöneldi.

Çabuk! Çabuk!

Janusz da onları takip etti. Tuvaletteki olayın ardından yardım gelmişti. Onu tedavi etmişlerdi; verdikleri bir Imodium hapı ishali durdurmuştu. Olay hakkında ifade vermişti. Saldırıyı abartmamış, evsizler arasındaki basit bir kavga olduğunu söylemişti. Görevliler aptal değildi. Rumenlerden şüpheleniyorlardı. Janusz onlar olmadığına dair yemin etmişti. Onu yatmaya yollamışlar ve ertesi gün barınma merkezi müdürü –ve şüphesiz polisler– huzurunda yeniden sorgulanacağını söylemişlerdi. Bir daha uyuyamamıştı. Şık kostümlü katiller. Kablo bağı. Namludaki susturucu.

Onu nasıl bulmuşlardı? Biarritz'den buraya kadar onu izlemişler miydi? Barınma merkezindeki biri mi onu tanımıştı? Kim?

En azından bu gece bir soruya cevap bulmuştu. Guethary'deki saldırıdan beri kendisinin de hedefte olup olmadığını düşünüyordu. Artık şüphesi kalmamıştı: O da listedeydi.

Sabah erkenden sıvışmaya karar vermişti. Başka sorulara cevap vermesi mümkün değildi. Medeni dünyayla ve özellikle de polisle yeniden ilişki kurması söz konusu olamazdı. Belki de fotoğrafı karakollara, barınma merkezlerine, aşevlerine, Janusz'un görülebileceği her yere gönderilmişti. Tüymesi gerekiyordu. Hem de acilen.

Barınma merkezinin kapıları saat 08.30'da açılıyordu. Gözünü kahvesine ve önündeki ekmek parçasına dikmiş düşünürken, yemekhanede tuhaf bir kıpırdanma oldu. Masada yanında oturan adam titriyordu. Bir başkası, dört sıra uzaktaki biri de. Yan masada oturan bir diğeri çok daha güçlü bir şekilde titriyordu. Sarsılmalar, titremeler, tıkırtılar gitgide artıyordu. Tüm salon sanki korkunç bir sarsılmanın etkisi altındaydı.

Janusz durumu kavradı. Bu adamlar ve bu kadınlar sekiz saatten uzun süredir

içki içmemişti. Onların ne kahveye ne de yağlı reçelli ekmeğe ihtiyacı vardı. Şarap istiyorlardı. Bazıları kahve fincanlarını sımsıkı tutuyordu. Bazıları ise çırpınma halindeydi, sandalyeleri zeminde sarsılıyordu.

Pierre-Janet'de de, gece toplanan evsizler sabah uyandıklarında bu tür yoksunluk krizlerine giriyordu. Şarap ihtiyacı damarlarında uğulduyor ve başkalarını güldüren spazmlara neden oluyordu. Buna "zıngırtı" –titreme– deniyordu.

Janusz çevresine bakındı. Salonun yarısı sarsılıp duruyordu. Diğer yarısı "Zıngırtı, zıngırtı!" diye bağırarak kahkahalarla gülüyordu. Tepsisini aldı ve ayağa kalktı. Birazdan toplu bir sara krizi yaşanacak ve bu da çok sayıda görevlinin müdahalesini gerektirecekti. Sıvışmak için ideal zamandı. Fincanını bulaşık tepsisine bıraktığı sırada birinin seslendiğini duydu:

— Jeannot?

Janusz sese doğru döndü. Siyah bereli, paltosunun beline ip bağlamış, ufak tefek bir adamla karşılaştı. Gözlerinde beklenmedik bir mucizeye şahit olmanın pırıltısı vardı –tanıdık biriyle karşılaşmanın ışıltısı.

— Jeannot, sen misin?

— Benim adım Janusz.

— Tamam işte, Jeannot. (Adam bir kahkaha patlattı.) Tanrım, sen aklını mı kaçırdın yoksa?

Janusz cevap vermedi. Bu surat ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

— Benim, Şampuan, diye devam etti adam.

Beresini çıkardı. Hiç saçı yoktu. Eliyle kel kafasını sıvazladı.

— Şampuan, çaktın mı? Kafayı mı yedin de buraya geri döndün?

— Neden?

— Tanrım, sen litrelerce içmiş olmalısın...

— Ben... ben içiyor muyum?

— Bir sünger gibi dostum.

— Buraya neden dönmemem gerekiyordu?

— Polisler yüzünden. Diğerleri yüzünden.

Arkalarında titremeler, sarsılmalar devam ediyordu. Çığlıklar, bağrışlar, kahkahalar, koşuşturmalar. Merkez uyanıyordu. Mümkün olan tek şekilde: kâbusla.

Janusz Şampuan'ı kolundan tuttu ve sakin bir köşeye, termosların ve reçellerin yakınına sürükledi.

— Hiçbir şey hatırlamıyorum, anlıyor musun?

Adam kel kafasını kaşıyarak kaderci bir tavır takıntı:

— Bu hepimizin başına gelir...

— Nerede tanıştık?

— Emmaus'te. Orada çalışıyordun.

Sokakta kimsenin onu tanımamasının sebebi demek buydu.

Janusz başıboş bir sokak köpeği değildi. Bir yuvası vardı. Marsilya'daki Emmaus merkezi. Biarritz treninde karşılaştığı adamı hatırladı. Daniel Le Guen. Emmaus gönüllüsü. Araştırmasına bu ipucundan yola çıkarak başlamalıydı.

Gürültü patırtı dayanılmaz bir hal alıyordu. Sosyal hizmet görevlileri geliyordu. Diğer görevliler ise kapıları açıyordu. Hayvanlar serbest bırakılmalıydı. Bu itiş kakıştan yararlanmak lazımdı.

— Tüyelim, diye fısıldadı Janusz.

— Ama daha kahvaltı etmedim!

— Sana dışarıda kahve ısmarlarım.

Bulaşıklığın orada bir itiş kakış oldu. Bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Şüphesiz, gaz verenleri ve taraf tutanlarıyla birlikte bir kavga vardı. Janusz, Şampuan'ın kolunu sımsıkı tuttu ve onu çıkışa doğru itekledi.

— Gidelim.

Geçerken, Janusz gruba kaçamak bir bakış attı. Bu bir kavga değildi. Yerde bir kadın yatıyordu. Ölü gibi hareketsizdi. Kadının yanına gitmek için dirsekleriyle kalabalığı yararak kendine yol açtı. Bir dizini yere koydu, süratle muayene etti. Kadın yaşıyordu.

Eğilince, yoğun bir elma kokusu aldı. Bu, bir belirtiden daha iyiydi: Açıklamaydı. Bu koku, kadının bedeninden yayılan aseton kokusuydu. Kanda asitlenme sonucu oluşmuş bir şeker koması.

Kadın ya ensülin tedavisini kesintiye uğratmıştı ya da birkaç günden beri hiçbir şey yememişti. Ama her durumda kadına acilen bir doz Glucagon enjekte etmek gerekiyordu. Ardından da glikozlu serum takılması lazımdı.

Bir gerçek kafasına dank etti. Hiç kuşku yoktu: O bir doktordu.Bunu doğrularcasına Şampuan arkasında durmuş, bağıra bağıra konuşuyordu:

— Onu rahat bırakın! Onu tanıyorum! O bir doktor!

Evsizler böğürüyor, gülüyor, titriyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu:

— Kesekâğıdına üfletmek gerek!

— Suni teneffüs! Ona suni teneffüs yapmak istiyorum!

— Polise haber vermek lazım!

Sonunda görevliler geldi. Janusz ayağa kalktı ve çaktırmadan gözden kayboldu. Her halükârda doktor da gelecekti. Şampuan hâlâ oradaydı, bir ilkyardım elemanı gibi davranıyor, el kol hareketleri yapıyordu.

Janusz onu yeniden kolundan yakaladı ve avluya kadar sürükledi.

Demir parmaklık açılmıştı. Evsizler betondan ve dumandan oluşan ormanlarına kavuşuyordu. Acele etmeleri lazımdı. Dazlak kafa birden durdu:

— Bekle! Eşyalarımı almam gerekiyor!

Emanette beş dakika daha zaman kaybettiler, sonra sıvıştılar, ana kapıdan çıkarken bir ambulansla karşılaştılar. Hızlı adımlarla bulvara ulaştılar. Dünkü tahmini doğruydu: Mahalle yenileniyordu, bu da her şeyden önce geniş çaplı bir yıkım anlamına geliyordu. Pencerelerine duvar örülmüş yıkık dökük binaların yerini şantiyeler alıyordu. Anayolun merkezindeki bir viyadük, dönüşüm halindeki bu no man's land'in üstünden geçiyordu.

Janusz evsizlerin penceresiz bir duvar boyunca yerlere kapandığını fark etti. Ağlama Duvarı'nın önündeki Yahudiler!

— Ne halt ediyorlar? diye sordu.

— İçkilerini geri alıyorlar. Merkezde şarap yasak. Şişelerimizi duvardaki çatlakların arasına gizliyoruz. Böylece uyanınca şarap bulmakla vakit kaybetmiyoruz. Hatta bazen bir iki fırt çekmek için geceleri de kalkıp buraya gelirler. Kimseye çaktırmadan... Nereyegidiyoruz?

Janusz hiç düşünmeden cevapladı:

— Denizi görmek istiyorum.

48

Bonfils'in evi birbirinden bağımsız odalardan oluşuyordu. Boşluğu çevreleyen dört çıplak duvar. Çiftin mobilyaları, giysileri ve diğer eşyaları dışarı taşınmıştı. Evin artık ne döşemesi ne de çatısı vardı. Parkeler evden birkaç metre uzağa istiflenmişti. Çatı tahtaları ise biraz daha ileriye. Duvarlar herhangi bir boşluk olmadığını anlamak için birçok yerden delinmişti. Her taraf yanardağ külü gibi dökülen alçıyla kaplıydı. Jandarmalar her yere şişler, çubuklar saplıyor, harabe haline gelmiş evin her köşesini metal dedektörleriyle tarıyorlardı.

Patrick Bonfils ile Sylvie'nin eşyaları birkaç brandanın üzerinde türlerine göre istiflenmişti. Her brandanın üstü, eşyaları yağmurdan korumak için tenteyle kapatılmıştı.

Anais, üstünde yağmurluğu, ayağında kauçuk çizmeleriyle tentelerin arasında birkaç adım attı. Keyifsizdi. Gördüğü kâbustan sonra bir daha uyuyamamıştı. Raporunu yeniden okumuş, bazı düzeltmeler yapmış, sonra da şafakla birlikte sorgu yargıcına e-postayla göndermişti. Soğuk algınlığı hâlâ devam ediyordu ve az önce de, cesetlerin otopsi sonuçlarını henüz almadığını söyleyen Binbaşı Martenot'yla tartışmıştı. Yalan, gülünç bir hal almaya başlamıştı.

Bir branda elektrikli ev aletlerine ve kap kacaklara ayrılmıştı. Bir diğeri giysilere, yatak örtülerine ve çamaşırlara. Bir diğeri ise banyo ve tuvalet gereçlerine: lavabo, klozet, banyo teknesi. Bir başkasına ise Bonfils'in kitapları konmuştu, Anais bir an bitpazarında dolaşıyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Uzun zamandan beri ilk kez kollarının yandığını hissediyordu. Guethary yolunda, geleneksel ilkyardım malzemelerini almıştı. Dezenfektan. Yara kurutucu krem. Bandajlar. Arabasının içinde pansumanını yapmıştı. Yaralarını yalayan bir dişi kurt gibiydi.

Cep telefonu çaldı. Le Coz arıyordu. Bir ağacın altına çekildi.

— Bayağı bir yol aldım, dedi Le Coz, tatmin olmuş bir sesle.

— Seni dinliyorum.

Le Coz ÖDGA'nın merkezine gitmiş ve gece bekçisini sıkıştırmıştı. Şirketin arşiv kayıtlarına ulaşmıştı. K-Bis.[58] Yasal teminat dosyaları. Yıllık bilançolar. Şirket müşterilerinin listesi ÖDGA'nın güvenlik hizmeti verdiği ilaç firmaları ya da üretici fabrikalar. Dikkat çeken bir şey yoktu.

Kökenine gelince, şirket geniş bir faaliyet yelpazesine sahip bir holdingin bünyesindeydi. Anais, Le Coz'un tanımlamaya çalıştığı şirketlerin karmaşık faaliyetlerinden hiçbir şey anlamadı. Le Coz polis olmadan önce üniversitede ekonomi okumuştu. Bu şifreli konuşmadan elle tutulur tek bir şey çıkıyordu: Bu şirketler topluluğu, Fransız kimya sanayiinin önemli bir grubuna, merkezi Bordeaux yakınlarında bulunan Metis'e aitti. Anais bu ismi daha önce duymuştu.

— Metis'le ilgili ne buldun? diye sordu Anais.

— Hiç, yani hemen hemen hiç. Kimya, tarım ve ilaç alanında faaliyetler. Dünyanın hemen her yerinde, ama özellikle Fransa ve Afrika'da binlerce çalışan.

— Hepsi bu kadar mı? Sahibi kim?

— Bir anonim şirket.

— Daha ileri gitmek lazım.

— İmkânsız ve bunu sen de biliyorsun. Zaten yaptığım arama tamamen yasadışıydı, bir adım daha atarsak doğruca duvara toslarız. Davaya bir sorgu yargıcı atandığını biliyor musun?

— Bu öğleden sonra onu göreceğim.

— Dava hâlâ bizim mi?

— Bu akşam sana söylerim. Hepsi bu mu?

— Hayır. Bu sabah bir ihbar geldi.

— Nedir?

— Victor Janusz Marsilya'da görülmüş. Tanık ifadeleri birbirini tutuyor. Geceyi bir barınma merkezinde geçirmiş. Operasyonu yöneten komiserin numarasını ister misin?

49

Auffes Vadisi Marsilya'nın en önemli turistik yerlerinden biriydi, ancak bu 18 Şubat günü burası özellikle bir hayalet kenti andırıyordu. Restoranlar kapalıydı. Tekneler terk edilmişti. Barakalar boştu. Koyu çevreleyen rıhtım, çamaşır suyuyla yıkanmış gibi tertemiz ve parlaktı. Bu ıssızlık Janusz'un hoşuna gidiyordu. Yüzüne vuran rüzgâr. Havada asılı gibi duran deniz serpintisi. İşığın her zerresinde kendini hissettiren, uzak, ama aynı zamanda çok da yakın olan deniz. Burada insan maviyi içiyor, tuzu soluyordu.

Gökyüzünü ve denizi parçalara bölen bir sukemerinin tam karşısında, ayakları hemen hemen suyun içinde olan eğimli küçük bir iskelede oturmuşlardı. Sorularını sormaya başlamanın tam sırasıydı.

— Doktor olduğumu nereden biliyorsun?

— Ben bir şey bilmiyorum. Doktor musun?

— Az önce başkalarına doktor olduğumu söyledin.

Şampuan omuzlarını silkti. Kahvaltı için çıkınını çıkardı. Yamru yumru olmuş iki sefertası. İyi yürekli fırıncıdan alınmış önceki günden kalma kruvasanlar. Parasını Janusz'un ödediği gıcır gıcır bir galon şarap, iki sefertasını da doldurdu, sonra kruvasanı şaraba batırdı.

— Sen yemiyor musun?

— O dönemde, sana doktor olduğumu mu söyledim?

— Hiçbir şey demedin. Konuşkan biri değildin dostum. Ama bu işten anlıyormuş gibi bir halin vardı, özellikle de kafamızın içinde olup bitenler hakkında.

— Bir psikiyatr gibi mi?

Şampuan cevap vermeden kruvasanını ısırdı. Çatlayan dalgalar, köpük

hışırtısıyla gelip ayakkabılarının tabanlarını yalıyordu.

— Ne zaman tanıştığımızı hatırlıyor musun?

— Kasım ayıydı sanırım. Zehir gibi bir soğuk vardı.

Janusz defterini çıkardı. Not tutmaya başladı.

— Bayağı entel olmuşsun, diye sırıttı Şampuan, içmiyor musun?

— Emmaus merkezinde mi tanıştık?

— He.

— Neredeki?

Şampuan ona ters ters baktı. Sakalsız ve kirpiksiz, çok beyaz bir teni vardı. Kurumuş bir iskeletinkiler gibi sivri kemikler. Yara izleriyle kaplı bir yüz. Girdiği kavgaların izleri... Ancak kafasında çok daha belirgin başka bir iz daha vardı: Bir ameliyat izi.

Janusz'un hiç kuşkusu yoktu: Adam bir trepanasyon[59] geçirmişti.

— Neredeki Emmaus? diye soruyu yineledi.

— Sen de gerçekten pek budalasın... Cartonnerie Bulvarı, 11. Bölge.

Şarabından bir yudum daha aldı ve ikinci kruvasanını sefertasına batırdı. Janusz not almaya devam ediyordu.

— 22 Aralık'ta, bir kavga nedeniyle gözaltına alınmışım, dedi Janusz.

— Bunu hatırlıyor musun?

— Şöyle böyle. Ne olduğunu sen biliyor musun?

— Ben orada değildim ama olaydan sonra seni bir kez gördüm.

Bougainville'in herifleri seni kıstırmış.

— Bougainville?

— Marsilya'nın bir mahallesi. Madrague'dan pek uzak değil.

Orada yaşayan evsizlerin oluşturduğu bir çete. Tehlikeli adamlar. Uyuşturucu müptelaları. Şiddet yanlısı bir sürü herif.

Janusz, bu kadar bela heriflerin karşısına çıkmaya nasıl cesaret edebildiğini düşünüyordu.

— Neden bana saldırmışlar? Soymak için mi?

— Senin neyini soyacaklar? Seni öldürmek istiyorlarmış.

— Sana ne anlattım?

— Korkudan donuna yapıyordun oğlum.

— Beni neden öldürmek istediklerini sana söyledim mi?

— Hayır. Sadece buradan gideceğini söyledin. İşığın yeniden göründüğünü. Tanrıların hikâyelerini yazdığını. Hep tuhaftın ama bu kez kafayı tam sıyırmıştm.

Işık. Rüyasıyla –ve Patrick Bonfıls'in rüyasıyla– bir ilgisi olabilir miydi? Bir psişik kaçış semptomu muydu? Tanrılar ve hikâyeleri. Mitolojik katile bir gönderme miydi? Sol gözünün dibindeki ağrı nüksediyordu.

— Nereye gittiğimi biliyor musun?

— Hiçbir fikrim yok. Lanet olsun! Sana ne oldu böyle?

— Sana hiçbir şey hatırlamadığımı söylüyorum!

Şampuan ısrar etmedi. Janusz'un gözündeki ağrı, alnına doğru yayılarak artıyordu. Sukemerlerinin altındaki denize bakarak rahatlamaya çalıştı. Umduğu neticeyi alamadı. Tam tersine hava bulutlanıyor, deniz mavi-siyah bir renk alıyordu. Gümüşi dalgalar kırılmış bir cam gibi sert görünüyordu. Manzarayı kirleten, bozan migreniydi, başka bir şey değil.

— Az önce bana polisler nedeniyle buraya dönmemem gerektiğini söyledin, dedi Janusz şakaklarını ovalarken.

— He.

— Şu kavga nedeniyle mi? Yani şu eski hikâye yüzünden...

— Enayi. Polisler seni arıyor. Burada. Şimdi. Dün, bütün semtlerin altını üstüne getirdiler. Onlarla iki kez karşılaştım. Valentine'de ve Marceau Meydanı'ndaki gündüz barınma evinde. Bize sorular sordular. Seni arıyorlar Jeannot. Haberin olsun, ciddi ciddi seni arıyorlar.

Janusz gerçeği anladı. Evsiz kılığında güvende olduğunu sanıyordu ama aslında Marsilya'ya geldiğinden beri mucize eseri polise yakalanmamıştı. Anais Chatelet, burada da, Bordeaux'daki gibi bir insan avı başlatmıştı. Stratejisini yeniden gözden geçirmeliydi.

— Beni neden aradıklarını biliyor musun?

— Bir cinayet yüzünden sanınm. Bir evsiz. Bordeaux'da. Çocuklar, sosyal hizmet çalışanlarıyla konuşan aynasızları duymuş. Ama ben, ben bunun bir yanlışlık olduğunu biliyorum Jeannot'cuğum! (Galonu aldı ve kafaya dikti.) Hep toplumun kurbanları olacağız, hep...

— Barınma merkezindeyken, "diğerleri nedeniyle" de buraya dönmemem gerektiğini söyledin. Diğerleri kim?

— Bougainville'deki herifler. Unutacak türde adamlar değiller. Geri döndüğünü öğrenirlerse, yarım kalan işlerini bitirmek isteyeceklerdir.

Tejıdit listesi gitgide uzuyordu. Polisler. Siyahlı adamlar. Ve şimdi de ilkel evsizler çetesi... Bağırıp çağırması, sövüp sayması gerekiyordu. Hiç tepki göstermedi. Uyuşturulmuş gibiydi.

— Hepsi bu değil, diye devam etti Şampuan.

Janusz, son darbeyi bekler gibi boynunu uzattı.

— Marsilya polisi... başka bir cinayetle de bağlantısı olduğunu düşünüyor.

— Başka bir cinayet mi?

— Geçen aralıkta. Bir evsiz öldürüldü. Yarısı yanmış olarak küçük bir koyda bulundu. O dönemde, evsizleri öldüren bir katilden söz edilmişti, ama başka cinayet olmadı... Ya da herif Bordeaux'ya gitti.

Janusz titriyordu. Migreni bulanık görmesine neden oluyordu.

— Neden iki cinayet arasında bir bağ kuruyorlar?

— Ben polis değilim.

Derin bir nefes aldı ve her şeye en baştan başlamaya karar verdi:

— Cesedin ne zaman bulunduğunu tam olarak hatırlıyor musun?

— Aralık ortası sanırım.

— Kurbanın kimliği belli mi?

— He. Bir Çek... Bir evsiz. Herifi tanımıyorum.

— Bougainville çetesinden mi?

— Sanmıyorum, hayır.

— Cinayet mahallinde parmak izi buldular mı, biliyor musun?

— Sorularınla can sıkıyorsun. Ben bir şey bilmiyorum.

— Bu cinayet hakkında ne biliyorsun? Düşün.

Şampuan düşünmeye gayret ederek yüzünü buruşturdu. Janusz ise bir durum değerlendirmesi yapmaya başladı. Ardında iki cinayet vardı. Biri Marsilya'da, diğeri Bordeaux'da. Çember daralıyordu. Gri rüzgârda başını salladı. Ben bir katil değilim.

— Peki, şu cinayet?

— Herifi Sormiou Koyu'nda buldular. Buradan kuş uçuşu on iki kilometre uzakta. Ceset çıplakmış ve yanmış. Akıntıyla oraya sürüklenmiş olacağını söylediler, ama ben bu düşüncenin aptallık olduğunu düşünüyorum. Cesedi oraya bıraktılar, hepsi bu.

— Bunun bir cinayet olduğunu nereden biliyorlar?

— Bir mizansen vardı.

— Ne gibi?

Şampuan bir kahkaha patlattı:

— Herifin kanatları vardı.

— Ne?

— Yemin ederim. Sırtında yanmış kanatlar vardı. Gazeteciler, delta kanat[60] sporu yaparken denize çakılan bir adam olduğundan söz ettiler. Ama bir bok bilmiyorlar. Herif neden yanmıştı?

Neden çırılçıplaktı?

Janusz artık dinlemiyordu. Olympos Katili. Bu isim kapkara gökyüzünde çakan bir şimşek gibi birden aklına gelmişti. Bordeaux'daki Minotauros'tan önce, Marsilya'da Ikaros'u öldürmüştü.

— Çek bir fırt, dedi Şampuan, bembeyaz oldun.

— Böyle iyi, sağ ol.

— İçkiyi bırakmaya mı çalışıyorsun yoksa?

Janusz yamağına döndü:

— Sen bunları nereden biliyorsun?

Şampuan gülümsedi ve şarabından bir yudum daha aldı:

— Bağlantılarım var.

Janusz onu yakasından yakaladı ve hızla çekti. Şarap galonu iskelenin eğimli rampası üzerinde yuvarlandı.

— Hangi bağlantılar?

— Hey, sakin ol! Tanıdığım bir herif var, hepsi bu. Claudie. Eskiden sokaklarda yaşıyordu. Şimdi bir işi var.

— Polis mi?

Şampuan, Janusz'un elinden kurtuldu ve emekleyerek şarap galonuna kadar gitti. Karanlık sulara gömülmeden hemen önce galonu yakaladı.

— Az kalsın gidiyordu, dedi geri dönerken. La Tlmone Morgu'nda çalışıyor. Cesetleri sedyelerle taşıyor. Bunların hepsini bana o anlattı. Polisler konuşurken duymuş... Sen ne yapıyorsun?

Janusz ayağa kalkmıştı.

— Gidiyoruz.

50

Claudie, Şey'e benziyordu. Fantastik Dörtlü'deki süper güçlü taştan adama

Kel kafalı, kare suratlı, az konuşan biriydi, morgun avlusunda sigara içiyordu, beyaz bir önlük giymişti. Janusz ile Şampuan, nefes nefese kalmış bir halde ihtiyatla yaklaştılar. La Timone Hastanesi kampüsünü boydan boya geçmişler, sonra adli tıp enstitüsünün bulunduğu terasa çıkan bir merdiveni tırmanmışlardı. Güneş yeniden yüzünü gösteriyordu. Janusz ile Şampuan çullarının altında, tereyağı gibi terlemişlerdi.

Burası, hiç tahmin edilemeyecek bir şekilde, Japon binalarını andırıyordu. Düz, tek katlı bir binaydı. Pagoda tarzı, kenarları yukarı kıvrık bir ana kapısı vardı. Duvarları, bambuyu andıran gür yapraklı ağaçlarla çevriliydi. Bir Zen bahçesi gibi, bir yerlerde, gözle görünmeyen kuşlar şakıyordu.

— Selam Claudie!

— Burada ne arıyorsun? dedi diğeri, tükürür gibi ruhsuz bir şekilde.

— Seni Jeannot'yla tanıştırayım. Sana soracak soruları var.

Janusz'u inceleyen Claudie'nin boyu 1,90'dan daha uzundu. Elindeki sigara, bir kayanın içine yerleştirilmiş fişeği andırıyordu. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu –Bir yanardağ krateri gibi.

— Sorular mı, hangi konuda?

— Karşılığında ne istersen Ödemeye hazırım.

Taş Surat gülümsedi. Kalın dudaklarının bir tarafı hâlâ somurtuyordu.

— Bu, satacağım şeye bağlı.

— Sormiou Koyu'nda bulunan kuş-adamın cesedi hakkında ne biliyorsun?

Claudie sigarasının ucuna dikkatle baktı. Asık suratı on kat daha asılmıştı.

— Bu sana çok pahalıya mal olur adamım.

— 100 avro.

— 200.

— 150.

Janusz ceplerini yokladı ve banknotları iriyarı herifin eline bıraktı. Claudie'nin pazarlığı uzatacak zamanı olmadı. Paraları gören Şampuan'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Taş Surat parayı cebe indirdi.

— Ceset, Sormiou Koyu'nda, aralık ayının ortalarında bulunmuştu.

— Tam olarak hangi gün?

— Kesin tarihi öğrenmek istiyorsan polise sor.

— Kurbanın adı neydi?

— Bir Doğu Avrupa adı. Tzevan bilmem ne. Birkaç aydan beri

Marsilya'da dolanan, yinnili yaşlarda bir evsiz. Polis herifin kimliğini parmak izlerinden belirledi. Daha önce aynasızlarla sıkıntı yaşamış.

Janusz parmak izi ayrıntısına takılmıştı:

— Ceset yanmamış mıydı?

— Tamamen değil, parmak izi alabildiklerine göre.

— Ceset tam olarak nerede bulunmuş?

— Koyun burun tarafında Tam Casereigne Adası'nın karşısında.

— Cesedi kim ve nasıl bulmuş, ne biliyorsun?

— Yürüyüş yapan iki kişi tarafından bulunmuş. Çıplakmış, sırtındaki kanatlarıyla birlikte yanmış. Basında, adamın boğulduğu ve dalgayla kıyıya

vurduğu yazıldı. Saçmalık! Çocuğun ciğerlerinde bir damla su yoktu.

— Sen otopsiye katıldın mı?

— Bu benim işim değil, ancak adli tabibi polislerle konuşurken işittim.

— Ölüm sebebi neymiş?

— Her şeyi duyamadım. Aşırı dozdan söz ediyorlardı.

Bordeaux'daki cinayetle yeni bir bağ daha. Katilin imzası. İkaros. Minotauros. Fransa'nın başka yerlerinde de bu tür mitolojik cinayetler işlenmiş olabilir miydi?

— Ceset neden yakılmış?

— Karşılaştığında bunu katile sorarsın.

— Bana kanatlardan bahset.

Claudie ilkinin izmaritiyle yeni bir sigara yaktı. Ensesinde görkemli ve soylu bir yılan gibi boydan boya uzanan bir Maori dövmesi vardı.

— Hepsi doğrudan olay yeri incelemeye gitti. Onları görmedim bile.

— Şampuan bana delta kanatlardan bahsetti.

— Doğru. Üç metreden fazla kanat açıklığı olan bir şeymiş. Çocuğun etine dikilmiş. İpleri suç mahallinde kesmişler.

Janusz, etine dikilmiş, yanmış kanatlarıyla çıplak, kapkara olmuş kadavrayı kafasında canlandırdı. Yürüyüşçüler korkudan üç metre arkaya sıçramış olmalıydı.

— Hepsi bu değil, diye devam etti Taş Surat, işittiğime göre kanatların üzerinde balmumu ve tüy kalıntıları bulunmuş. Anlaşılan katil mizansenini oluşturmak için bayağı çaba sarf etmiş.

Ikaros mitiyle ilgili ilave bir husus daha. Minotauros mitininkinden belki

biraz daha fazla bilinen bir husus. Girit Kralı Minos tarafından zindana atılan Ikaros ve babası Daidalos, balmumundan ve tüylerden kanatlar yapmışlardı. Kaçışları sırasında genç Ikaros, fazla yüksekten uçmamasını söyleyen babasımn sözünü dinlememişti. Düşüncesizce davranmış ve çok yüksekten uçmuştu. Güneş kanatlarını eritmiş, denize düşmüş ve boğulmuştu.

— Cinayet mahallinde başka parmak izleri bulup bulmadıklarını biliyor musun?

— Daha fazla bir şey bilmiyorum adamım. Ve bana sorarsan, paranın karşılığını aldın.

— Otopsi raporunun eksiksiz bir kopyası için ne kadar istersin?

Claudie sigara dumanını rüzgâra üflerken kıkır kıkır güldü.

— Bu yüzden işimi kaybedebilirim.

— NE KADAR?

— 500 avro ve pazarlık yok.

Janusz bir tomar 50 avro çıkardı. On elliliği saydı ve beşini Claudie'ye verdi.

— Kalanı raporu aldığımda.

İriyarı adam tek kelime etmeden parayı cebine attı. Daha fazlasını istemediği için şimdiden pişman olmuştu. Sigarasını yere fırlattı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

— Lanet olsun! dedi Şampuan, şaşkın bir halde. Bu paraları nereden buldun?

Janusz cevap vermedi. Artık Şampuan sırrını biliyordu, bu da tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Bir gün içinde kaldırımların töresini öğrenmişti. Zayıflık gösterdiği ilk anda, Şampuan onu öldürecekti.

Claudie yeniden göründü, sağına soluna kuşkucu gözlerle bakıyordu. Otopark hâlâ ıssızdı. Yapraklar rüzgârla hışırdıyor, buna gırtlaklarını patlatırcasına şakıyan kuşların sesi eşlik ediyordu.

Dosyayı önlüğünün altına saklamıştı. Janusz paranın geri kalan kısmını verdi ve belgeyi –ataşla tutturulmuş bir tomar kâğıt– aldı.

— Birbirimizi hiç görmedik adamım.

— Bekle.

Üzerinde siyah mürekkep lekeleri olan fotokopilere hızla bir göz attı. Her şey buradaydı. Soruşturma dosyası numarası: K095443226.

Kurbanın tam adı: Tzevan Sokow. Sorgu yargıcının adı: Pascale Andreu. Soruşturma ekip amirinin adı: Jean-Luc Crosnier. Sonra cesedin ve cesetteki yaraların ayrıntılı tasviri.

— Sakla şunu! diye hırladı Claudie. Hepimizi yakacaksın.

Janusz dosyayı paltosunun içine gizledi.

— Seni tanıdığıma sevindim.

— Daha mangırın var mı adamım?

— Neden? Hâlâ satacak bir şeylerin mi var?

Claudie gülümsedi. Fotokopi çekerken pazarlık konusu edebilecek yeni bir şeyler bulmak için hafızasını yoklamıştı. Görünen o ki, bulmuştu da.

— O dönem, polisler güya her şeyi görmüş olan bir tanığı arıyordu. Bir evsiz.

— Her şeyden kastın ne?

— Cinayeti. Katili. Tam olarak bilmiyorum. Ama onu sorgulamak istiyorlardı.

Claudie yeni bir sigara yakmak için sustu, dudaklarının kenarında hınzır bir gülümseme vardı.

— Burada ilginç olan, herifin ceset bulunmadan önce her şeyi anlatmış olması. Gördüklerini anlatmak için karakola gitmiş, hangisine bilmiyorum.

Kimse ona inanmamış, ihbar defterine birkaç satır not alınmış, hepsi bu kadar. Ceset ortaya çıkınca da karakoldaki polisler herifin anlattıkları ile bulunan ceset arasındaki benzerliği çakozlamışlar. Soruşturmayı yürüten ekip amiri Crosnier'yi aramışlar. Otopsi henüz tamamlanmıştı. Her şeyi duydum.

Claudie hatırladıklarının değeri konusunda yanılmamıştı.

— Herifin adı için ne kadar?

— 500 yeterli.

Bu kez içgüdüleri Janusz'u pazarlık yapmaya itti, içten gelen ilkel bir itki. Her seferinde karşı çıkmamış olmamak için. Pazarlık birkaç saniye sürdü. Claudie, Janusz'un pazarlıkta sınıra geldiğini hissediyordu.

— 200 ve son fiyat.

Janusz paraları çıkardı. Taş Surat parmaklarıyla paraları avuçladı.

— Herifin adı Teneke.

— Teneke mi? diye yineledi Şampuan. Kandırılıyorsun Jeannot.

O herif kaçığın tekii

Claudie onu etkilemeye çalışan Şampuan'a yiyecekmiş gibi baktı. Claudie'ye verilen tüm bu paralar onu öfkelendirmişti:

— Marsilya'da hafriyat işinde çalışırken başına bir metal parçası saplandı. Bu parçanın bir kısmı hâlâ beyninde. Bunu bir kez daha düşün. Böyle bir kaçığın tanıklığı beş para etmez. Kandırılıyorsun, tekrar ediyorum.

Kadavra taşıyıcısı, anasının gözü bir edayla başını salladı.

— Polisler böyle söylemiyor, ihbar defterine kaydedilenler ile suç mahallini karşılaştırdılar. Yanmış beden, kanatlar, hepsi örtüşüyor. Bu ihbar kaydı, cesedi bulan yürüyüşçülerden bir gün önce alınmış.

— Peki polisler adamı buldu mu?

— Hiçbir fikrim yok.

Janusz, Taş Surat'a teşekkür etti ve merdivene doğru yöneldi.

Şampuan da peşinden. Paraları gördüğü için onu elinden kaçırmak istemeyecekti. Böyle olması daha iyiydi. Teneke'yi bulmak için onun gibi birine ihtiyacı vardı. Ama evsizin peşine düşmeden önce, Janusz klasik eserlere bir göz atmak istiyordu. Minotauros, ikaros ve Yunan mitolojisi.

51

Marsilya'nın en büyük kütüphanesi, XX. yüzyılın başlarında kabare olarak kullanılan, trafiğe kapalı Belsunce Caddesi'ndeki bir binanın, Alcazar'ın yerine inşa edilmişti. Camdan yapılma ön cephesi ayna gibi parlayan modern bir yapıydı. Müzikholün anısını yaşatmak için mimarlar Belle Epoque[61] üslubundaki cam ve demirden kapı sundurmasını korumuşlar ya da yeni baştan yapmışlardı. Cam kapıların üstündeki strüktür, binanın diğer kısmının modern dizaynıyla son derece uyumsuzdu.

Janusz bu bilgileri, özellikle de kültürle ilgili olanları nasıl aklında tuttuğunu bilmiyordu, ancak belleğindeki kırıntıları hatırladığını görmek onu mutlu ediyordu.

— İçeri girmemize izin vereceklerinden emin misin?

— Takma kafana, dedi Şampuan. Bizi kütüphanede görmek hoşlarına gidiyor. Kültürün serseri yanı. Üstelik, kışın bize karşı daha cana yakın davranıyorlar. Soğuk bizim en iyi dostumuz!

Şampuan doğru söylüyordu. Güler yüzle karşılandılar. Hatta kel kafanın leş gibi kirli çantasını emanete değil, bakım malzemelerinin konduğu beton bir odaya bırakmasını bile kabul ettiler. Janusz çok sinirliydi. Katil ardında, sürekli onun yoluyla kesişen bir iz bırakıyordu. Cevabını bulamadığı bir sürü soru vardı... İnsanı canlandıran, kendine getiren soğuk bir pınar gibi Antikçağ'a dalmaya karar vermişti.

Kütüphane bir ışık kulesiydi. Cam çatıdan giren güneş ışınları beyaz duvarlara, asma merdivenlere, camlı asansörlere vuruyordu. Birçok kattan oluşan yüksek bina "fildişi kule" ifadesiyle bire bir örtüşüyordu.

Şampuan, biraz şekerleme yapma düşüncesiyle ellerini ovuşturarak boş bir koltuğa doğru yönelmişti bile.

— Benimle geliyorsun, diye uyardı Janusz.

— Nereye?

— Gazetelerle başlayacağız.

Janusz interaktif bir kioskta bölgesel basının dijital arşivini inceledi. Hızlı bir araştırma sonucunda, 17 Aralık 2009 tarihinde Sormiou Koyu'nda cesedi bulunan bir delta kanat sporcusuyla ilgili bir dizi yazıya ulaştı. Gazetelerin çok kısa olarak verdiği habere göre, adamın kimliği belirlenememişti. Kazanın hangi koşullarda meydana geldiği de bilinmiyordu. Janusz biraz daha araştırdı. Başka yazıya rastlamadı.

Komiser Jean-Luc Crosnier büyük bir beceriyle olayı basından gizlemeyi başarmıştı. Her ne olursa olsun, komiserin soruşturma ekibi huzur içinde çalışabilmiş olmalıydı. Araştırmasını biraz daha genişletti, ancak daha fazla bir şey öğrenemedi. Dijital arşivden çıktı.

Aslında, olay hakkında güneybatı bölge gazetelerinin hepsinden daha fazla şey biliyordu. Kütüphaneye gelirken metroda, Claudie'nin verdiği otopsi raporunu okumuştu. Sansasyonel değil, net bilgiler vardı. Özellikle de biri çok önemliydi: Otopsiden yirmi dört saat sonra yapılan toksikoloji analizinde, Tzevan Sokow'un kanında aşırı dozda eroin saptanmıştı. Tıpkı Philippe Duruy'deki gibi.

Başını kaldırdı, mitoloji bölümünü arıyordu. Her katta çepeçevre bir balkon vardı ve büyük levhalarda beyaz üzerine siyah harflerle, konuların ve bilim dallarının adları yazılıydı.

— Üçüncü kata çıkıyoruz, dedi Janusz, levhayı –3 UYGARLIK– görünce.

Asma merdivene yöneldiler. Janusz kütüphanedeki topluluğu gözlemliyordu. Üniversiteliler, çiçeği andıran lambalarla aydınlatılmış büyük masaların çevresinde çalışıyordu. Bazıları, duvar boyunca sıralanmış koltuklarda inekliyordu. Rafların arasında dolaşıp kitap arayanlar da vardı. Yaş ortalaması 20 civarındaydı.

Bütün ten renkleri vardı. Kitapları ile cep telefonları arasında gidip gelen, aklı bir karış havada Beyazlar. Dış dünyaya kayıtsız, düşünceli Siyahlar. Birbirlerini dirsekleriyle dürterek kıkır kıkır gülüşen Asyalılar. Kitaplarının

önünde toplanmış, beyaz takkeli ve sakallı Mağribiler. Fildişi kule aynı zamanda Babil Kulesi'ydi.

Janusz kendini tanıdık bir ortamda hissediyordu. Modern dekor, kitaplar, ciddi ortam ona aşina geliyordu. O da, hayatının bir döneminde, öğleden sonralarını bu tür yerlerde geçirmişti.

Üçüncü kat. MİTOLOJİ 291.1. ANTİKÇAĞ İNANÇLARI 292.

Kitap sırtlarına göz atmaya başladı ve neyi aradığını bildiğini fark etti. Diodoros Sikeliotes'in Bibliotheke historike'si.[62] Kitap IV. Ovidius'un Metamorphoses'i.[63] Kitap VII ve VIII. Demek bu kitapları daha önce de araştırmıştı. Bir anda yüreğinin daraldığını hissetti. Katil olabilir miydi?

Hayır. Bu bilgiler genel kültürle ilgiliydi. Tıp eğitimin yanı sıra, kuşkusuz tarih veya felsefe eğitimi de almış olmalıydı. Zaten bu iki yazarın biyografisini ezbere anlatabilirdi. Diodoros milattan önce I. yüzyılda Roma yönetimi altında yaşamış bir Yunan tarihçiydi. Ovidius ise milattan önce 43 ile milattan sonra 17 yılları arasında yaşamış, yazdığı Ars Amatoria[64] adlı kitap ahlâksız bulunarak sürgüne yollanmış bir Latin şairdi.

Bu iki kitabın yanı sıra bu eserler hakkında yazılmış denemeleri de aldı. Oturacak bir yer aradı, rafların arasındaki koridorun dip tarafında uyuyan Şampuan'ı gördü, o da masalardan uzak bir köşedeki koltuğa oturdu. Not defterini çıkardı ve Minotauros'la ilgili bölümü bulmak için sayfaları çevirmeye başladı.

Bilmediği yeni bir şey yoktu. Janusz sadece bir ayrıntıyı saptadı. Bu efsane bir tür boğa lanetinin göstergesiydi. Minos zaten bir boğanın oğluydu, zira Zeus Europa'yı elde edebilmek için boğa kılığına girmişti. Daha sonra Minos'un karısı da bir boğaya tutulmuştu. Ardından da insan bedenli, boğa başlı bir canavar doğurmuştu. Efsane boyunca varlığını sürdüren bir tür hayvani gen.

Bu ayrıntı katil için bir şeyler ifade ediyor olabilir miydi?

Başka bir olgu daha Janusz'un dikkatini çekti. Minotauros'un hikâyesi ile İkaros'unki arasında bir bağ vardı, İkaros, Minos'un canavarı kapattığı

Labyrinthos'u yapan mimar Daidalos'un oğluydu. Ariadne'ye bir yumak iplik kullanma fikrini veren de oydu...

Aslında ikaros ile Daidalos'un hikâyesi Minotauros hikâyesinin devamını oluşturuyordu. Minos, Theseus'un kaçışında mimarın parmağı olduğunu öğrenince çok öfkelenmiş ve onu oğlu İkaros'la birlikte Labyrinthos'a kapatmıştı. Baba ile oğul da, balmumundan ve tüylerden kanatlar yaparak buradan kaçmışlardı...

Bu hikâyelerde çözülmesi gereken şifre neydi? Katil neden bunları seçmişti? Kronolojiyi takip etmiyordu, zira Minotauros'tan önce İkaros'u öldürmüştü. Başka efsanelerden esinlenerek başka cinayetler de işlemiş miydi? Not defterini kapatırken, bu iki mit arasında başka bir ortak nokta daha olduğunu fark etti. Her seferinde, bir baba ile oğlu söz konusuydu. Minos ile Minotauros. Daidalos ile ikaros. Güç sahibi veya deneyimli bir baba. Canavar veya beceriksiz bir oğul.

Katil bu mitleri, bu baba-oğul ilişkisi nedeniyle mi seçmişti?

Bir mesaj vermeye mi çalışıyordu? Canavar bir oğul muydu? Ya da tam tersine, çocuklarının yerine koyduğu kurbanlarına saldıran çılgın bir baba mı?

Janusz salondaki duvar saatine baktı. 16.00 olmuştu. Hava kararmaya başlıyordu. Bu kitaplar arasında çok değerli saatlerini kaybettiği için kendine kızdı. Hemen diğer işiyle ilgilense hiç fena olmayacaktı. Teneke'yi, şu beynine metal saplı olan tanığı bulmalıydı.

Sıra numaralarına göre kitapları yerlerine koydu ve hâlâ uyumakta olan Şampuan'a doğru ilerledi. Onu uyandırmaya giderken geri döndü ve bölüm danışma bankosuna yöneldi. İki genç hanım bilgisayarlarının arkasında alçak sesle laflıyordu. Karşılarında durdu ve onları selamladı. Onu görünce ne tiksintiyle yüzlerini buruşturmuşlar ne de geri çekilmişlerdi, iyi bir başlangıçtı.

— Affedersiniz...

— Evet? dedi kütüphaneci kadınlardan biri. Diğeri yeniden klavyesiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Janusz koridor 292'yi işaret etti:

— Buraya düzenli olarak gelen bir ziyaretçi daha önce dikkatinizi çekti mi? Mitoloji ve Antikçağ inançları bölümüne?

— Sizin dışınızda, kimse.

— Bugünü mü kastediyorsunuz?

— Hayır. Son Noel'de. Benim tek sürekli müşterimdiniz.

Janusz çenesini kaşıdı. Sakalları zımpara gibi sertleşmişti.

— Özür dilerim, diye devam etti yumuşak bir sesle. Bazı hafıza sorunlarım var. Ben... ben buraya sık geliyor muydum?

— Her gün.

— Tam olarak ne zaman?

— Aralık ortasından itibaren sanırım. Sonra kayboldunuz. Ve işte yine buradasınız.

Parçalar kafasında şekilleniyordu. Şu veya bu şekilde, aralık ayı ortasında İkaros cinayetini öğrenmişti. Buraya da katil hakkında yaptığı araştırma çerçevesinde, İkaros mitiyle ilgili bilgi toplamak için gelmişti. Sonra 22 Aralık'ta evsiz çetesinin saldırısına uğramıştı. Bu nedenle de Marsilya'dan ayrılmıştı. Ve Mathias Freire'e dönüşmüştü.

Janusz gülümseyerek kütüphaneciyi selamladı. Aslında kendine gülümsüyordu. Kendi izlerinin peşinden gidiyordu. O hayatını tersten yaşayan bir adamdı.

52

Yargıç Le Gall'in koca bir kafası vardı. Bu sözün gelişi değildi, fiziksel bir olguydu. Kafası o denli genişti ki, kulakları neredeyse omuzlarının ortası hizasındaydı.

Maymunu andıran yüz hatları, basık bir burnu, kalın dudakları ve biçimsizliğini daha da artıran kalın çerçeveli gözlüğü vardı. Anais sinirlenmemeye kararlıydı.

Otuz dakikadan beri ona Minotauros olayının girdisini çıktısını anlatmaya çalışıyordu –Sorgu yargıcı, raporunu okuyacak zaman bulamamıştı. Gardaki ceset ile Guethary kumsalındaki çifte cinayet arasındaki ilişki. Bordeaux'da psikiyatride yapan, 2009 sonunda ise Marsilya'da bir evsiz olarak yaşamış olan Mathias Freire'in bu davadaki rolü ve kaçışı. Askeri Hecate II tüfeği kullanan, güya ÖDGA Şirketi'nden çalınmış bir Q7'ye binen siyahlar giyinmiş iki adam üzerindeki şüphe.

Sorgu yargıcı kımıldamıyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ya hiçbir şey anlamıyordu ya da hayatı kendisi için karmaşık hale getirmek gibi bir niyeti yoktu.

— Tüm bunlardan anladığım, dedi yargıç, bu davadaki bir numaralı şüphelimiz...

— Tanık.

— Peki, tanık diyelim. O kaçtı ve siz hâlâ onu bulamadınız.

— Marsilya'da görülmüş. Oranın polisiyle temasa geçtim. Herkes peşinde. Bizden kaçamaz.

Ona söylenen hiç de böyle değildi ama şu an içerikten çok üsluba önem veriyordu. Sorgu yargıcının güvenini kazanmak istiyordu.

Yargıç kemik çerçeveli gözlüğünü çıkardı ve gözkapaklarını ovuşturdu:

— Neden oraya geri dönmüş olabilir? Çok tuhaf, öyle değil mi?

— Belki de oranın, aranacağı en son yer olduğunu düşündü. Ya da böyle davranmasının özel bir sebebi vardı.

— Nasıl bir sebep?

Anais cevap vermedi. Varsayımlarıyla ortaya çıkmak için çok erkendi.

— Somut olarak, diye devam etti sorgu yargıcı yeniden gözlüğünü takarken, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Cumhuriyetin oyuncak askeri ses tonuyla konuştu:

— Dosyanın bir numaralı tanığıyla ilgili aramalara katılmak için Marsilya'ya gitmek istiyorum.

— Bu gerçekten sizin göreviniz mi?

— Eveche Polis Merkezi'nden ekip amiri Jean-Luc Crosnier'yle konuştum. Ona yardım edebileceğimi düşünüyor. Kaçağı tanıyorum.

— Bana söylenen de bu, evet.

Anais imayı duymazdan geldi. Makineli tüfek gibi konuşmak için derin bir nefes aldı:

— Sayın yargıç, soruşturma Bordeaux'da yerinde sayıyor. Bütün güvenlik kameralarının kayıtlarını inceledik. Philippe Duruy'le, maktulle karşılaşma ihtimali olan evsizleri sorguladık. Köpeğinin izini bulmaya çalıştık. Ona nereden yemek bulduğunu araştırdık, kayıp giysilerinin peşine düştük, uyuşturucu kaynaklarını araştırdık. Garın, evsizlerin takıldığı yerlerin, şehrin tüm ölü noktalarının altını üstüne getirdik. Bordeaux'nun 500 kilometre çevresindeki yerlerde Imalgene –katilin hayvanı öldürmekte kullandığı anestezik– stoklarını inceledik... Tüm bunlara rağmen hiçbir şey elde edemedik. Olay yerinde olduğunu düşündüğümüz dolaylı bir tanığımız –Patrick Bonfils– vardı. Karısıyla birlikte öldürüldü...

İşte soruşturmada vardığımız yer. Tanık yok. İpucu yok. Herhangi bir iz yok.

Elimizdeki tek şey, Mathias Freire'in, namı diğer Victor Janusz'un bakım çukurunun raylarında bıraktığı parmak izleri. Ekibim araştırmalarını Bordeaux'da sürdürebilir, ancak benim görevim Freire'in yakınında olmak. Ve Freire Marsilya'da.

Sorgu yargıcı kollarını göğsünde kavuşturdu ve hiçbir şey demeden ona dikkatle baktı. Gözlük camlarının ardından ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Anais'in bir bardak suya ihtiyacı vardı ama istemeye cesaret edemedi.

Odanın dekoru birden somut bir görünüm kazanmıştı. Le Gali alışıldık PVC klasörleri, çelik masa ve dolapları, akrilik yer döşemesini kaldırarak ofisini yeniden düzenlemişti. Onların yerine başka bir yüzyıla ait eşyalar koymuştu: kat kat rafları olan cilalı ahşap dolaplar, keçe kaplı sandalyeler, yün hah... Geçen yüzyıl başlarının bir noter bürosu.

Tuhaf bir şekilde, tıkalı burnuna rağmen bir yerlerden tütsü kokusu alıyordu. Bu koku, yargıcın gizli kalmış bir yanını açığa vurur gibiydi. Budist miydi? Yoksa Himalayalar'da trekking yapmaya tutkun biri mi?

Sorgu yargıcı hâlâ konuşmuyordu. Anais bir üst vitese geçmek zorunda olduğunu hissetti. Oturduğu yerden kalkmadan öne doğru eğildi, dirseklerini çalışma masasına dayadı ve ses tonunu değiştirdi:

— Sayın yargıç, birbirimize hikâye anlatmayalım. Bu davada büyük oynuyoruz, siz ve ben. Biz genciz. Herkes ilk fırsatta açığımızı yakalamak için bekliyor. Bana güvenin. Bir tarafta Bordeaux'da bir kaçık tarafından işlenmiş ritüel bir cinayet, diğer tarafta Bask Ülkesi'nde işlenmiş çifte cinayet. Bu iki olay arasındaki tek bağ da Mathias Freire, yani namı diğer Victor Janusz. Benim görevim de oraya gidip onu saklandığı yerden çıkarmak, iki günlüğüne Marsilya'ya gitmem için bana izin verin!

Sorgu yargıcı sevimsiz bir şekilde gülümsedi. Anais'in bu coşkusu –bu yeniyetmelere has haddini bilmezlik– onu eğlendiriyor gibiydi. Herkes rolünü kendi repertuvarına göre oynuyordu.

— Sizin fikriniz tam olarak ne? Freire'i bir kenara bırakırsak, orada ne bulacağınızı düşünüyorsunuz?

Anais doğruldu ve gülümsedi. Le Gall'in gözlüğünün ardında, bütün sınavlardan başarıyla çıkmasını ve bugün bu masanın ardında oturmasını sağlayan zekâyı ilk kez keşfetti.

— Janusz'un daha önce de Marsilya'ya kaçtığını düşünüyorum. Korkuyordu. Ayrıca onun da bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyorum.

— Neyin?

— Bilmiyorum. Belki de başka bir cinayetin.

— Anlamıyorum. Öldürüyor mu, soruşturma mı yapıyor?

— Her ikisi de olabilir.

— Başka bir cinayetten söz edildiği kulağınıza geldi mi? Bir seri katil olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Anais iki elini havaya kaldırdı –Bu tanımlamadan hoşlanmıyordu. Ve üstelik bu kadar ileri gitmek için çok erkendi.

— Suça Bağlı Şiddet ilişkilerini Çözümleme Sistemi'nin kayıtlarını incelediniz mi? diye üsteledi sorgu yargıcı.

— Elbette. Ayrıca Rosny Karargâhı'nı da aradım. Sonuç alamadım. Ancak bu tamamen zabıt kriterlerine bağlı ve...

— Tamam. Biliyorum. Bu varsayımları nereden çıkarıyorsunuz?

Cafcaflı binlerce cümle kurabilirdi. Ama doğrudan gerçeği söyledi.

— İçgüdülerim.

Sorgu yargıcı yeniden uzun uzun onu inceledi. Küçük noter yavaş yavaş ifadesiz ve anlaşılmaz bir Buda'ya benziyordu. Sonunda uzun bir nefes verdi ve deri sumenini kaldırdı, içinden beyaz bir kâğıt çıkardı. Anais kâğıdın ağır, asil ve ipeksi dokusunu fark edebiliyordu. Eski tarz kâğıtlardandı. Şu balo davetiyelerinde kullanılanlardan.

— Ne yapıyorsunuz?

— Sizi görevlendiriyorum başkomiser.

Anais'in çenesi titredi:

— Ben... ben davadan mı alındım?

— Gö-rev-len-di-ri-yo-rum, dedi sorgu yargıcı, tek tek heceleri vurgulayarak. Fransızca konuşuyorum, değil mi? Sizi Marsilya'ya gönderiyorum. Ceza Kanunu 18. Madde 4. Bent. Bir sorgu yargıcı, "gerçeğin ortaya çıkarılması" için gerekliyse soruşturmayı yapan kişiyi Fransa'nın her yerine gönderebilir.

Anais bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Çok kolay olmuştu.

— Ekibim burada soruşturmayı sürdürecek mi?

— Soruşturmanın ve ekibinin başına yeni birinin atanacağını söyleyelim.

Demek olay buydu. Sorgu yargıcı konuşmasına izin vermişti, ancak zarlar en başında atılmıştı. Hatta Deversat bile dünden beri bu durumdan haberdardı. Bağırıp çağırması, öfkelenmesi, kapıyı vurup çıkması gerekirdi, ama aslında bu umurunda değildi. Onu tek ilgilendiren Marsilya'ya gitmekti.

— Soruşturmanın başında kim olacak?

— Mauricet. Hayli tecrübe sahibi biri.

Anais gülümsemesine engel olamadı. Mauıicet'nin merkezdeki lakabı "ölü gömücü"ydü, çünkü hep mezarlıkların yakınındaki karakollarda çalışmıştı. Ay sonunu getirmek için ölümleri teyit ederek, ölüm raporları hazırlayarak otuz yıl hizmet vermişti –her ölüm teyidi için prim alan bir komiserdi. Üstün zekâya sahip bir katilin izini sürebilecek ne enerjisi ne de sürati vardı.

Yargıç kâğıdı Anais'e itti. Başkomiser tam alacakken Le Gali elini kâğıdın üstüne koydu.

— Şu siyahlar giymiş iki adam, Bask Ülkesi'ndeki katiller, onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Anais sadece kendine sakladığı ipucunu düşündü. Kimya ve ilaç sanayii alanında faaliyet gösteren Metis'in, balıkçı ile hanım arkadaşının öldürülmesiyle bir bağlantısı olabilirdi.

— Şimdilik hiçbir şey, diye yalan söyledi. Ne var ki dava, düşünüldüğünden çok daha kapsamlı.

— Kapsamlı mı? Ne anlamda?

— Bir şey söylemek için çok erken sayın yargıç.

Sorgu yargıcı kâğıdı bıraktı. Anais alıp okudu. Bu, Fransa'nın güneybatısı için pasaportuydu. Belgeyi cebine koydu. Tütsü kokusu, ortama tuhaf bir dini hava katıyordu.

— İki gün, diye kestirip attı Le Gali ayağa kalkarken. Yarın cumadan itibaren. Bileğinde kelepçeleri ve imzalı itirafıyla Mathias Freire'i pazartesi günü bana, bu büroya getireceksiniz. Aksi takdirde geri dönmenize gerek yok.

53

— Aldatıldın. Ben sana söyledim: Aldatıldın. İki saatten beri, Teneke'yi bulmak için boşuna Marsilya'nın altını üstüne getirirlerken, Şampuan aynı sözlerle Janusz'un kafasını ütülüyordu.

— Teneke, uzun süre önce ölmüş ve gömülmüş olmalı. Aylardan beri kimse onu görmemiş. Claudie onun cesedine morgda rastlamış olmalı ve senden para tırtıklamak için de bu hikâyeyi uydurdu. Bir ölünün itiraflarını satın aldın!

Janusz cevap vermeden yürüyordu. Şampuan'dan pek farklı düşünmüyor olsa da umutsuzluğa kapılmak istemiyordu. Aksi takdirde kendini kaldırımlara bırakır ve yakalanmayı beklerdi. Teneke, yoluna devam edebilmesi için son şansıydı.

Clup Pemod'ya dönmüşlerdi, bir şey çıkmamıştı. Victor-Gelu Meydanı'na sapmışlardı. Uzun zamandır kimse Teneke'yi görmemişti. Canebiâre'e çıkmışlar ve Reformes Kilisesi'nde durmuşlardı. Sonuç yine hüsran olmuştu. Gymnase Tiyatrosu'nun önünden bir kez daha geçmişler, evsizler arasındaki başka bir kavgaya tanık olmuşlardı. Soru sormadan tabanları yağlamışlardı.

Şimdi Marceau Gündüz Barınma Merkezi'ne doğru yürüyorlardı, amaçları sorularını sormak ve birer tas sıcak kahve içmekti. Hava bir kurutma kâğıdı gibi aydınlığı emerek kararıyordu. Kararan havayla birlikte Janusz da içinde bastırılmaz bir sıkıntı hissediyordu. Her siren sesiyle irkiliyordu. Ona çevrilen her bakışta başını öne eğiyordu. Polisler. Tetikçiler. Bougainville'li evsizler... Hepsi onun peşindeydi. Hepsi her an onu bulabilirdi... Sonunda Aix Kapısı'nı geçtiler ve Marceau'daki merkeze ulaştılar. Sosyal hizmet görevlileri bir karaoke eğlencesi düzenlemişti. Dişsiz ağızlarıyla şarkıları kekeleye kekeleye söyleyen evsizleri görünce Janusz kapıda durdu.

— Hadi git, dedi Şampuan'a. Ben seni dışarıda bekliyorum.

Ter içinde kalmasına rağmen –iki saatten beri durmaksızın yürüyorlardı– giysilerinin içinde titriyordu. Merkezin girişindeki tonozun altına oturdu ve

oyalanmak için otopsi raporunu yeniden okudu.

Gürültü dikkatini çekti. Bulunduğu yerden birkaç metre uzakta, karanlık bir köşede bir adam oturuyordu. Janusz gözlerini kıstı ve adama dikkatle baktı. Üzerinde yıpranmış bir kazak ile kirden leş gibi olmuş bir pijama altı vardı. Ayakkabı niyetine de iki plastik torbayı ayaklarına geçirmişti. Yüzü Pierrot[65] gibi bembeyazdı. Ama dayak yemiş bir Pierrot. Sol gözüne kan oturmuştu. Yanağında mora çalan bir hematom vardı.

— Dönüşüyoruz, diye zorlukla mırıldandı adam.

İki eliyle gri plastik bir şişe tutuyordu, ispirtoyu andıran bir şey içiyordu, kuşkusuz hiç duymadığı bir içki markasıydı.

— Dönüşüyoruz, adamım.

— Neye? diye sormuş bulundu Janusz, istençdışı olarak.

— Şehir bir hastalık, bir cüzam, diye devam etti diğeri, soruyu duymamış gibi. Pis kokusunu, kirliliğini, kötülüğünü bize bulaştırdı... Asfalta, egzoz gazına, aşınmış araba lastiğine dönüşüyoruz...

Janusz'un bu yeni deliyi başından savacak takati yoktu. Tam tersine, yorgunluk onu sünger gibi geçirgen bir hale getiriyordu. Bir anda herif gözüne bir kâhin gibi görüntü. Sokakların Teiresias'ı.[66] Ellerine baktı. Teni şimdiden asfalta dönüşüyordu.

Nefesi azot dioksit kokuyordu...

— Selam Didou.

Şampuan merkezin kapısında duruyordu. Diğeri şişesinin ardında surat asarak cevap vermedi.

— Onu tanıyor musun? diye sordu Janusz.

— Herkes Didou'yu tanır. Kendini kâhin sanıyor. (Sesini alçalttı.) Bir kaçıktan başka bir şey değil. Ama tehlikeli bir kaçık. Kehanetlerini

paylaşmayan herkesle kavga eder.

Janusz birkaç kelimeyle her şeyi yerli yerine oturttuğu ve halüsinasyonunu ortadan kaldırdığı için içinden Şampuan'a teşekkür etti. Pijamalı yaratığı unuttu.

— Yeni bir şey var mı? diye sordu.

— Hiçbir şey. Teneke'den hiç iz yok. Sen acıkmadın mı?

Şampuan'ın yüzüne yeniden renk gelmişti. Anlaşılan karaokede sadece kahve içmemişti. Janusz açlıktan ölüyordu, ancak aşevlerinde artık rahat rahat dolanamazdı...

— Bu akşam restorana gidiyoruz, dedi Şampuan, Janusz'un kaygılarını hissetmiş gibi.

— Restoran mı, gerçekten mi?

— Öyle de denebilir.

On dakika sonra, bir fast-food restoranının arka avlusundaydılar. Etrafa pis bir yağ kokusu hâkimdi. Şampuan kafasını artıklarla dolu konteynere soktu.

Janusz'un midesi ağzına gelmişti. Bu çıkmaz sokak, ona önceki sabah başına şarap döktüğü yeri hatırlatıyordu. Bu iğrenç vaftizin üzerinden sanki bir asır geçmiş gibiydi.

Şampuan kolları plastik yiyecek kaplarıyla dolu bir şekilde çöp kutusundan çıktı.

— Mösyö, yemek hazır! diye sırıttı.

Hâzinelerini teker teker, adlarını söyleyerek ona doğru fırlattı:

— Domates! Kabuksuz ekmek! Peynir! Jambon!

Janusz hem tiksintiyle hem de açlık hissiyle paketleri yakalıyordu.

— Biyolojik gıdalar! dedi Şampuan.

Janusz plastik kutulardan birini açtı ve bir dilim ekmeği kıtır kıtır yedi. Bundan derin bir tat aldı. Midenin gizli minnet duygusu. Diğer paketleri de açtı. Jambonu, peyniri, kornişonları oburca mideye indirdi... Her lokmada sefilliklerinin ne denli büyük olduğunun farkına varıyordu. Yere bağdaş kurmuş, homurtular çıkararak elleriyle yemek yiyen iki adam. Şehrin bağırsaklarında yaşayan sıçanlar.

— Kola?

Şampuan ona içinde ezilmiş bir pipet bulunan metal bir kutu uzattı. Janusz açgözlülükle kutuyu kaptı ve bir dikişte içti. Damarlarına yeniden hayat gelmişti. Kaslarına da kuvvet.

— Nerede uyuyacağız? diye sordu, hayati sorunlardan uzaklaşmamak için.

— Barınma merkezlerini teker teker dolaşacak polisleri ve orada burada gezinen evsizleri göz önüne alarak kurnazca davranmamız gerekiyor.

Şampuan'ın bu büyük dikkati hoşuna gidiyordu –tabii uykusunda onun boğazım kesme planı yoksa.

— Açık havada kalabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Ben böyle bir yer biliyorum. Ama şubat ayında, çok zor. Acil Tıbbi Yardım Servisi geceleri köşe bucak her yeri tarıyor. Polisler de. Kimsenin dışarıda kalmasını istemiyorlar. Eğer bizden biri dışarıda geberirse başları ağrır.

Açık havada uyuma düşüncesi, ona evsiz çetesini ve uğradığı saldırıyı hatırlattı.

— Şu Bougainville'li herifler bana nerede saldırdılar biliyor musun?

— La Joliette'te sarunm. Dokların orada.

— Orada ne işim vardı?

— Hiçbir fikrim yok. Genellikle Emmaus'ten dışarı pek çıkmazdın.

Emmaus. Janusz çok daha iyi tanındığı bu yeri hâlâ soruşturmadığını düşündü. Artık çok geçti. Fotoğrafı bütün barınma merkezlerine yollanmış olmalıydı. Aklına başka bir fikir geldi. Ceplerini karıştırdı ve Biarritz treninde karşılaştığı adamın kartvizitini buldu.

DANIEL LE GUEN
EMMAUS GÖNÜLLÜSÜ
06 17 35 44 20

— Nerede bir telefon kulübesi bulabilirim?

54

Gün içinde Aix Kapısı bir Afrika açık hava pazarını andırıyordu. Şimdi her yer ıssızdı. Seyyar satıcılar tezgâhlarını toplamıştı.

Demir kepenkler indirilmişti. Yerler tavuk tüyleriyle, meyve kabuklarıyla, yağlı kâğıtlarla doluydu. İçinden çok daha kara hayaletlerin –çarşaflı kadınlar, kapüşonlu ayaktakımı– geçtiği kapkara gecede çöp kokuları yükseliyordu...

— Acele etmeliyiz, diye homurdandı Şampuan. Mistral bastırıyor.

Meydanın tam ortasında, zafer takının yakınındaki çam ağaçlarının arasına gizlenmiş bir telefon kulübesi vardı; Janusz için ideal bir yerdi. Şampuan ona 10 avro karşılığında bir telefon kartı verdi.

— İkmal yapacağım, dedi Şampuan, hâlâ açık olan bir Arap bakkala doğru giderken.

Janusz kulübeye girdi ve Le Guen'in numarasını çevirdi. Gitgide şiddetlenmekte olan rüzgârı hissetti. Çevresindeki çamlar uğulduyordu. Kulübenin camları titriyordu. Aralıklardan soğuk ve nemli bir esinti giriyordu.

— Alo?

— Daniel Le Guen? Ben Victor Janusz. Beni hatırlıyor musunuz?

— Elbette, iki gün önce Biarritz treninde karşılaşmıştık.

— Özür dilemek istiyordum... Geçen günkü davranışım... Ben... Benim hafıza sorunlarım var.

— Bazen hatırlamamak iyidir.

Sesini sertleştirdi. Merhamete ihtiyacı yoktu.

— Tam tersine ben hatırlamak istiyorum. Beni Marsilya'daki

Emmaus merkezinde tanıdınız, değil mi?

— Pointe-Rouge Barınağı'nda.

— Oraya geliş tarihimi hatırlıyor musunuz?

— Ekim ayının sonunda geldin.

— Daha önceden Marsilya'yı biliyor muydum?

— Hayır. Tamamen kaybolmuş gibi bir halin vardı.

Janusz sesini biraz daha yükseltti:

— Nereden geliyordum?

— Bunu bize hiç söylemedin.

— Davranışlarım hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

Rüzgârın uğultusunu bastırmak için artık bağırıyordu.

— Bizimle iki ay kaldın. Ürün tasnifinde ve satışta çalıştın. Geceleri barınakta yatıyordun. Ciddi, sessiz bir adamdın. Şüphesiz sana verilen küçük işler için çok kalifiye biriydin. Başlarda hafıza sorunların vardı. Sonra yavaş yavaş düzeldin. Yani kafaca demek istiyorum. Adının Victor Janusz olduğunu hatırladın. Ancak geçmişin konusunda ağzın hep sıkıydı. Buraya nasıl geldiğin konusunda. Neden Marsilya'yı tercih ettiğin konusunda vs.

— Benimle hiç sorun yaşamadımz mı?

— Hem evet hem hayır... Aralık ayının ortalarında yok olmaya başladın. Tüm gün boyunca. Bazen geceleri de.

— İçki içiyor muydum?

— Buraya çok ayık döndüğün söylenemezdi.

Janusz'un aklına Tzevan Sokow'un öldürülmesi geldi. Cinayet, aralık ayının ortalarında işlenmişti.

— Ortadan kaybolduğumda nereye gittiğimi biliyor musunuz?

— Hayır.

— Barınaktan ayrılırken ne söyledim?

— Hiçbir şey. Aralık ayı sonunda şu kavga olayı oldu. Seni fSveche Karakolu'nda bulduk. İki gün sonra da tamamen ortadan kayboldun.

— Kavgayla ilgili ayrıntı verdim mi?

— Hayır. Ne polislere ne de bize. Bir mezar gibi kapanmıştın.

Le Guen son derece isabetli bir kelime kullanmıştı. Bir anda Janusz'un migreni nüksetti. Sol gözünün arkasındaki ağrı yeniden ortaya çıkmıştı... Bunun yanı sıra rüzgâr hâlâ uğulduyor, titreyen kulübeyi tokatlıyordu.

— İlgilendiğim şu küçük işler neydi?

— Bir sürü iş. Sona doğru, giysi satış standımızla ilgilendin. Giysilerin onanldığı atölyede de çalıştın. Ama disklerle ve kitaplarla ilgilenmek istemiyordun. Sanatla ilgili hiçbir şeyle.

— Neden?

— Bu yönde bir travma... yaşamış biri izlenimi veriyordun.

— Travma mı?

— Bana sorarsan bir evsiz olmadan önce bir sanatçıydın.

Janusz gözlerini kapattı. Her kelimede acı şiddetini biraz daha artırıyordu... Janusz olmadan önceki kişiyle burun buruna geldiğini hissediyordu. Ve bu da, bilemediği bir sebepten dolayı kendini kötü hissetmesine yol açıyordu.

— Ne... ne tür bir sanatçı? diye kekeledi.

— Bir ressam, ben öyle düşünüyorum.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Verdiğin tepkiler nedeniyle... Bir tabloya veya bir albüme benzeyen ne varsa yaklaşmayı reddediyordun. Bununla birlikte sanattan anladığını fark etmiştim. Bir veya iki kez, sanki sanatla ilgilenmiş biri gibi teknik terimler kullandın.

Bilgi bir mazot örtüsü gibi seyreliyordu. En ufak bir şey hatırlamıyordu ama onu sarmalayan, musallat olan belli belirsiz korkuyu hissediyordu...

— Bir gün, diye devam etti diğeri, bizim gönüllülerden biri senin önünde, resim röprodüksiyonlarının olduğu bir antoloji karıştırıyordu. Birden elini sertçe bir tablo röprodüksiyonunun üstüne koydun ve dişlerinin arasından "Bir daha asla" dedin. Çok iyi hatırlıyorum.

— Hangi tablo olduğunu biliyor musunuz?

— Courbet'nin bir otoportresi.

— Eğer ben bir sanatçıysam, bir yerlerde Janusz imzalı eserler olup olmadığını öğrenmeye çalışmadınız mı?

— Hayır. Her şeyden önce zamanım yoktu. Sonra, eğer bu resimler varsa bile başka bir adla imzalanmış olduğunu biliyordum.

Birden Janusz, Le Guen'in bildiğini anladı.

— Janusz olmadan önce, diye devam etti, sen başka biriydin.

Tıpkı Janusz olduktan sonra kendine Mathias Freire demen gibi.

— Bu adı nereden biliyorsunuz?

— Bana trende sen söyledin.

— Ve siz hatırlıyorsunuz, öyle mi?

— Unutmamak gibi kötü bir huyum var. Bordeaux'dan yeni döndüm. Orada bu ad ve senin fotoğrafın sürekli olarak bölgesel haberlerde yayınlanıyor.

— Siz... siz beni ihbar edecek misiniz?

— Nerede olduğunu bile bilmiyorum.

— Beni o dönemde tanıdığınız kadarıyla, dedi Janusz inler gibi bir sesle, suçlu olduğumu düşünüyor musunuz? Bir insanı öldürebileceğimi?

Le Guen hemen cevap vermedi. Onun sakinliği Janusz'un paniğiyle çelişiyordu.

— Buna cevap verememem Victor. Kimden şüpheleneyim? Marsilya'ya gelmeden önce kuşkusuz ressam olan bir adamdan mı? Pointe-Rouge'da tanıdığım içekapanık evsizden mi? Trende karşılaştığım psikiyatrdan mı? Yapman gereken tek şey var, o da polise teslim olmak. Ve tedavi görmek. Doktorlar kişiliklerini hale yola koymana yardımcı olacaktır. Ve ilk kimliğine kavuşmana. Tek yol bu. Ve bunun için yardıma ihtiyacın var.

Janusz öfkelendiğini hissetti. Le Guen haklıydı ama bunu duymak istemiyordu. Adamın ağzının payını vermeye hazırlanıyordu ki bir çarpma sesiyle irkildi. Şampuan tüysüz suratını kulübenin camına dayamıştı.

— Çabuk ol! Mistral iyice bastırdı! Burada soğuktan donmadan zula bir yer bulmak için acele etmeliyiz!

55

— Binbaşı Martenot. Konuşabilir miyiz?

— Elbette. Marsilya yolundayım.

Anais, Golf'ünün direksiyonundaydı, cep telefonunu omzu ile kulağının arasına sıkıştırmıştı. Saat 20.00 sularıydı. Toulouse'a doğru otoyolda son sürat yol alıyordu. Saatte 220 kilometreyle gidiyordu. Radarlara aldırmıyordu. Jandarmaya aldırmıyordu. Le Gall'e, Deversat'ya ve diğer tüm kahrolası heriflere aldırmıyordu.

— Nihayet otopsi sonuçlarını aldım.

Patrick Bonfils ile Sylvie Robin 16 Şubat'ta, sabah onda öldürülmüştü. Bugün ayın 18'iydi. Saat de 20.00.

— Bu ne hız, dedi soğuk bir sesle.

— Beklenmedik bir aksilik oldu.

— Dalga mı geçiyorsunuz?

Martenot sustu. Anais bu küçük oyuna bir son vermesi gerektiğini anladı. Binbaşının onu aramak gibi bir zorunluluğu yoktu. Özellikle de Mauricet'nin dosyayı resmen üstlendiği şu anda.

— Ne sonuç çıktı? diye sordu, daha sakin bir ses tonuyla.

— Adli tabip daha önce bilinen bir şeyi teyit etti. Patrick Bonfils ile Sylvie Robin'i öldüren mermiler 12,7 kalibrelik. Kullanılan silah ise bir Hecate II tüfeği.

— Tüfekle ilgili bir şey var mı?

Yeniden bir sessizlik oldu. Binbaşı kelimelerini özenle seçiyordu.

— Hayır. Uzmanlara göre, yapılabilecek tek şey, silah ele geçirildiğinde mermilerin ondan atılıp atılmadığını teyit etmek. Hecate tüfeklerinin Fransa'da kaydı var. Ancak genel duruma bakarsak, bu tüfek herhangi bir yerden gelmiş olabilir.

— Bana yaralardan bahsedin.

— Onlar da profesyonelce. Patrick Bonfils ve Sylvie Robin üçer mermiyle vurulmuş. Bir mermi kafaya, diğer ikisi kalbe ve göğüs bölgesine. Bilgi topladım. Bizim ordumuzda bile olsa, günümüzde çok az nişancı bu mesafeden böyle bir isabet kaydedebilir.

— Bu da şüpheli listemizi daraltıyor, öyle değil mi?

Martenot yine tereddüt içindeydi. Askerlerde kirli çamaşırlar aile içinde yıkanırdı. Otopsi raporunun çıkması, bu nedenle bu kadar uzun sürmüştü. Önce subaylar, uzmanlar ve strateji uzmanları tarafından incelenmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle de yeni bir otopsi yapmak, atış açısını incelemek ve kovanları ayrıntılı olarak analiz etmek için ikinci bir komisyon oluşturulmuştu...

Anais gözlerini farların aydınlattığı yoldan ayırmıyordu. Titreşen, tekdüze bir görüş ve kesik kesik yol çizgileri.

— Otopsiden bu cinayetler hakkında başka şey öğrendik mi?

— Evet.

Soruyu âdet yerini bulsun diye sormuştu. Olumlu bir cevap almayı beklemiyordu. Devamını bekliyordu ama Martenot sessizliğini koruyordu.

— Patrick Bonfils'in cesedinde tuhaf bir yara var. Öldürüldükten sonra katil veya katiller tarafından yüzünde açılmış bir yara.

Anais içinden bir durum değerlendirmesi yaptı. Nişancı, Patrick ile Sylvie'yi vurmuş ama Mathias Freire'i vuramamıştı. Sonra ortağıyla beraber onun peşine düşmüştü. Bu arada kumsaldaki olayı gören balıkçılar koşarak gelmişti. Bu nedenle katiller Bonfils'in cesedinin yanına dönmüş ve suratını

parçalamış olamazlardı.

Soruyu bir de başka açıdan sordu:

— Guethary'de görüştüğümüzde bana bundan söz etmemiştiniz.

— Ben de bilmiyordum.

— Cesetleri morgda görmediniz mi?

— Elbette gördüm.

— Yüzündeki o yarayı fark etmediniz mi?

— Fark etmedim, çünkü yoktu. Yani henüz yoktu.

— Anlamıyorum.

— Yara daha sonra açılmış. 16 Şubat akşamı. Sizinle karşılaştığımda yaradan haberim yoktu.

Anais gözünü yoldan ayırmıyordu. Tüm bunlar son derece çılgıncaydı.

— Kurbanın yüzünü parçalamak için gece adli tıp enstitüsüne geldiklerini mi söylemek istiyorsunuz?

— Doğru.

— Adli tıp enstitüsü nerede?

— Toulouse yakınlarında, Rangueil'de.

— Nasıl bir yara?

— Saldırgan, Bonfils'in burnunu yukarı doğru açmış. Burun kemiğinin yanı sıra üçgen kıkırdağı ve kanat kıkırdağını çıkarmış. Yani burna biçim veren her şeyi.

Anais ayağını gaz pedalının üstünde tutmaya devam ediyordu. Hız, dikkatini

bir noktada yoğunlaştırmasını sağlıyordu. Boğazı kurumuştu. Gözleri yanıyordu. Ama aklı son sürat çalışıyordu.

Otopsi raporunun gecikmesinin askeriyenin ikinci bir otopsi yapmasıyla alakası yoktu.

— Gelenlerin katiller olduğunu size kim söyledi?

— Başka kim olabilir ki?

— Neden böyle bir riski göze alsınlar? Kemikleri neden çalsınlar?

— Bilmiyorum. Bana kalırsa bunlar avcı. Bu kemikleri ganimet olarak almak için geri döndüler.

— Ganimet mi?

— Pasifik Savaşı boyunca Amerikalı askerler öldürdükleri Japon askerlerinin burunlarını veya kulaklarını kesip aldılar. Kavalkemiğinden veya uylukkemiğinden kitap açacağı yontuyorlardı.

Jandarmanın konuşması hız kazanmıştı. Bu kaçak ve görünmez avcılar, onu hem korkutuyor hem de büyütüyordu sanki.

— Bu olay... saat kaçta olmuş?

— Saat 20.00 sularında. Cesetler saat 17.00'de Bayonne Merkez Hastanesi'nden yola çıkarılmış, Rangueil'e getirilmiş. Görünen o ki morg gözetim altında değilmiş.

Anais beş yüz metre uzaktan hedeflerini vurabilen –profesyonel yöntemlere ve yeteneğe sahip– bu heriflerin bir avuç kemik için böyle bir riski göze almalarına anlam veremiyordu. Gerçekten de söz konusu olan ganimet miydi?

— Cesetlerin Rangueil Morgu'na nakledileceğini kim biliyordu?

— Herkes. Bölgenin tek adli tıp enstitüsü orada.

— Otopsiye saat kaçta başlanmış olabilir?

— Cesetler geldikten hemen sonra. Saldırganlar bu işi nasıl hallettiler, bilmiyorum.

— Ne tür bir silah kullanmışlar?

— Adli tabibe göre, bir avcı bıçağı. Tırtıklı çelik ağzı olan bir bıçak.

— Adli tıp enstitüsü personelini sorguladınız mı?

Martenot öfkesine hâkim olamadı:

— Üç günden beri ne halt ettiğimizi sanıyorsunuz? Tüm morgu didik didik ettik. Bir sürü mikroskobik parça bulduk, ki bu da, böyle bir yer için şaşırtıcı değildi. Hepsi incelendi, analiz edildi, ne oldukları belirlendi. Yabancı hiçbir ize rastlanmadı. Bir cesede veya enstitü personeline ait olmayan tek bir saç teli bulunmadı. Bu herifler hayaletten farksız.

— Beni şimdi neden aradınız?

— Çünkü size güveniyorum.

— Üstleriniz bu telefon görüşmesinden haberdar mı?

— Ne üstlerim ne Bayonne yargıcı ne de Philippe Duruy cinayetine atanan sorgu yargıcı.

— Le Gali mi? Sizinle temasa geçti mi?

— Bu öğleden sonra. Ama henüz Mauricet'yi aramadım.

Anais gülümsedi. En azından bir müttefik bulmuştu.

— Teşekkür ederim.

— Bir şey değil. Yeni bir bilgiye ulaşan diğerini arasın.

— Tamam.

Anais telefonu kapattı. Gözünü kesik kesik uzanan yol çizgilerinden ayırmıyordu. Parçalı, kopuk kopuk, hipnotize edici çizgiler. Aralarında hiçbir bağlantı olmayan görüntülerden oluşan, göz yanılması sonucu birleşen bir film. Bununla birlikte bu burgacın içinde gözünün önüne sürekli aynı görüntü geliyordu. Bir dekor. Beyaz yer karolarının üzerinde kan birikintilerinin ve et parçalarının olduğu bir kasap dükkânının görüntüsü.

Sanrısında burası, insan etinin satıldığı bir kasap dükkânıydı.

56

Janusz ve Şampuan hâlâ rüzgâra karşı, güneybatı yönünde yürüyorlardı. Dazlak kafa dokların bitiminde, Majör Katedrali ile Panier semti arasında bir şantiye biliyordu. Geceyi geçirmek için ideal bir gizlenme yeriydi. Ama önce Vieille-Charite yakınlarındaki bir konteynerin içine gizlediği kartonları almak istiyordu.

— Sana süper bir yatak yapmak için.

Janusz otomatik pilota bağlamış gibi onu izliyordu. Le Guen'le yaptığı konuşma onun için öldürücü bir darbe olmuştu. Psikiyatr ve evsiz olmadan önce bir ressamdı demek –ya da en azından bir sanatçı. Bu yeni bilgi ona araştırmasında ilerleme kaydettiği izlenimi vermekten çok, büyük bir kaosun içine sürüklendiğini gösteriyordu.

— Daha çok var mı?

— Geldik.

Sadece tek bir arzusu vardı: Uyumak ve bir daha uyanmamak.

Sonunda belirsiz bir yere gömülecek olan paçavralara bürünmüş bir kadavra. "Titi"nin, "La Chouette"in ve "Bioman"m mezarlarının arasında isimsiz bir mezar.

Janusz çevresine baktı. Manzara değişmişti. Bir önceki günden beri arşınladıkları caddelerle hiçbir ilgisi yoktu. Güney italya şehirlerindeki –Napoli, Bari, Palermo– gibi küçük dar sokaklardan oluşan bir labirentteydiler sanki.

— Neredeyiz?

— Panier'de adamım.

Bir tabelada bir isim belirdi: DES REPENTIES SOKAĞI. Bir mağazanın adı

EN GÜZEL HAYAT'tı. Aklına servisinde yatan hastaların tutkuyla izlediği bir TV dizisi geldi. Dizi bu semtte geçiyor olmalıydı.

Yorgunluğa, soğuğa, korkuya rağmen bir teselli duygusu hissetti. Burada insanı rahatlatan bir sıcaklık vardı. Pencerelerde çamaşırlar asılıydı. Sokak lambaları, başka bir çağdan kalma yıldızlar gibi parlıyordu. Binaların cephelerini süsleyen klimalar güneye özgü, hatta tropikal bir hava veriyordu semte.

Küçük meydanları geçtiler, dik sokakları tırmandılar, taş koridorlara saptılar...

— Burası!

Şampuan bir meydanı işaret ediyordu. Çitin üstünden atladı, çalıların arasına daldı ve ölü yapraklar ile kırılmış dalların atıldığı yeşil konteynerleri buldu. İçinden katlanmış büyük kartonları çıkardı.

— Yatağın Jeannot! Üç katlı bir yatak!

Kartonları Janusz'un kolunun altına verdi. Merdiven gibi dik yolları indiler. Mistral şehri boşaltmıştı. Des Dames Bulvarı. Schumann Bulvarı. Kıyı şeridi boyunca uzanan otoyola ulaştılar. Otoyolun ilerisinde doklar ve deniz vardı. Bu ikisinin arasındaki kemer gözü, derinliği metrelerce olan bir çukura açılıyordu. Birkaç kilometre uzanan bir açık hava şantiyesi.

Çukur boyunca yürüdüler. Şampuan az önce mideye yuvarladığı şarabın boşalan şişesini fırlattı ve bu geceki düşmanları hakkında uzunca bir söylev vermeye başladı.

— Mistralden kaçamazsın, dedi, iki rüzgâr arasında. Bizi öldürmek için Rhöne Vadisi'nden geliyor. 24 saat boyunca insanın yüzüne yüzüne eser. İnsanın içine işler. Kemiklerini dondurur. Kaburgalarının altındaki kalbini bir anda durdurmak için her şeyi yapar. Marsilya'ya gelir gelmez iki üç derece daha soğur. Denizin nemiyle birlikte, gece boyunca seni hapseden gerçek bir kapana dönüşür. Kartonlarınm altında sıçrayarak uyanırsın. Ve eğer yağmur yağmazsa uyanamazsın!

Şampuan birden durdu. Janusz bakışlarını aşağıya çevirdi ve onu bekleyen şeyi gördü. Şantiyenin iç tarafında, içi su dolu devasa bir hendeğin yüzeyindeki kımıltılar gibi devinen, kımıldanan karaltıları fark etti. Januzs daha dikkatle baktı. İnsanlar uyku tulumlanm, kartonlarını, örtülerini açıyordu. Bir bidonun çevresinde ısınanlar da vardı. Çukurdan kahkahalar, homurtular, uğultular yükseliyordu.

Tam aşağı ineceklerdi ki Şampuan onu kolundan yakaladı:

— Saklan!

Acil Tıbbi Yardım Servisi'nin Jumpy'si geliyordu. Janusz ile

Şampuan şantiyedeki barakalardan birinin arkasına doğru koştular. Tulumlu iki adam vahşi hayvanları ikna etmek için çukura inmişlerdi bile. Sigara ikram ediyorlar, dostça şakalaşıyorlardı...

— Pis herifler, diye mırıldandı Şampuan. Hepimizi sıcakta tutmak istiyorlar. Arkalarında bir Picard[67] bırakmaktan çok korkuyorlar.

— Bir ne?

— Bir Picard. Soğuktan donarak ölmüş bir evsiz.

Janusz ise yakalanmak için her şeyi verebilirdi. Bir yatağın içine büzülmek, unutmak, uykuya dalmak için...

— Tüyelim, diye fısıldadı Şampuan. Başka bir zula daha biliyorum.

Sokak lambalarından ve fazla aydınlatılmış meydanlardan uzak durarak yeniden caddeye çıktılar. Janusz gözlerini yerden ayırmadan yürüyordu. Kolları uyuşmuştu, bacakları kaskatıydı. Şampuan başka bir zula bilmiyordu. Bütün zulaları biliyordu. Köprülerin altındakileri. Ana kapılardakileri. Otopark girişlerindekileri.

Sidik kokan en ufak barınağı. Bir sokağın en gizli köşesini. Ancak bu yerlerin hepsi doluydu. Her seferinde karanlık duvarların, yırtık uyku tulumlarının, delik deşik örtülerin altına gizlenmiş yüzlerle, büzüşmüş bedenlerle

karşılaşıyorlardı.

Her koyun kendi bacağından asılırdı, ancak rüzgâr herkese karşıydı.

Sonunda, çamurun üstünde devasa bir tahliye borusunun olduğu bir başka çukur buldular. Tökezleyerek borunun içine girdiler.

On kadar adam silindirin içine sıralanmıştı.

— Varisler için iyi! diye smttı Şampuan, borunun zemininde yürürken zorlanan ayaklarını ima ederek.

Yerde yatan insanların üstünden atladılar. Buz kesmiş betona dokunan Janusz elinin yandığını sandı. Sidik ve çürük kokuları hareketsiz, kristalize bir örtü gibi havada asılı duruyordu. Janusz yerdekilere çarpıyor, sendeliyor, düşecek gibi oluyordu. Homurtularla, hakaretlerle ona cevap veriyorlardı. Bu pis ortamda ne düşman ne de arkadaş vardı. Sadece birlikte yaşayan fareler vardı.

Bir yer buldular. Şampuan pis çantalarını borunun zeminine yaydı. Janusz kartonları açtı, bir yandan da bu kafadan çatlak herifin onu ne zaman öldürmeye teşebbüs edeceğini düşünüyordu.

Yorgan ve çarşaf olduklarını hayal ederek kartonların altına girdi. Her zamanki gibi komando bıçağını çıkardı ve yastık niyetine kullandığı kartonun altında onu sımsıkı tuttu. Dün geceki gibi tek gözü açık uyumaya karar verdi. Ama yine dün gece olduğu gibi, uykunun dipten gelen dalga gibi onu alıp götürdüğünü hissetti. Direndi. Uykunun eşiğinde, araştırmasına yoğunlaştı. Teneke, çıkmaz bir sokaktı. Elinde başka ne vardı?

Marsilya polisinin soruşturması. Bordeaux polisine kıyasla ellerinde daha fazla kanıt vardı. Delta kanat. Balmumu. Tüyler. Katil bunları bir yerlerden temin etmişti ve bunlar sıradan malzemeler değildi. Crosnier adlı adam ile ekibi, kuşkusuz her cismin, her malzemenin izini sürmüş olmalıydı. Bir şeyler bulmuşlar mıydı?

Kafasında başarısızlığa mahkûm yeni bir plan oluştu: Soruşturma dosyasını ele geçirmek. Yarın sabah ilk işi bu olacaktı. Bir strateji geliştirmeye çalıştı, ancak uykuya daha fazla karşı koyamadı. Gözlerini yeniden açtığında

bıçağını zifiri karanlığa yöneltmişti.

— Bir sorun mu var?

Şampuan üzerine eğilmişti. Janusz uykusunun derinliklerinde onun varlığını hissetmişti. Tehdidini. Refleksleri de yapması gerekeni yapmasını sağlamıştı.

— Salak mısın nesin? dedi bereli adam. Su içinde kaldığımızı görmüyor musun?

Janusz bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Yarısına kadar suya batmıştı. Kartonları yanında yüzüyordu. Boklu su, borunun içine dolmuştu. Evsizlerin tümü ayaklanmıştı, titreyerek eşyalarını topluyorlardı.

— Acele et! dedi dazlak kafa, çıkınlarını toplarken. Burada kalırsak donacağız!

Su gözle görülür bir şekilde yükseliyordu. Evsizlerin siluetleri, borunun dışbükey duvarında bir gölge oyunundaki karaltılar gibi görünüyordu. Kafaları çok kıyak olanlar yerlerinden kımıldamıyordu. Kimse onlara aldırmıyordu. Herkes kendine yol açmaya çalışıyor, borunun dışına çıkmak için itişiyordu. Tam bir panik havası vardı, ancak bu ağır, uyuşuk, çamur ve alkolden yapış yapış olmuş bir panikti.

Janusz yüzleri çamura gömülmüş, hareketsiz iki beden gördü, ilkini yakasından yakaladı, çamurdan çıkardı ve borunun değirmi duvarına yasladı. İkinciye de aynı şeyi yapmak için hamle etmişti ki, Şampuan onu omzundan yakaladı.

— Hasta mısın nesin?

— Onları burada bırakamayız.

— Umurumda değil. Tüymemiz gerekiyor!

Kiracıları boruyu terk ediyordu. Çantalar suyun üzerinde yüzüyordu. Batan bir gemiden artakalanlar. Janusz iki canlı cenazenin nabzını kontrol etti. Nabızları çok zayıf atıyordu, ilkine şiddetli bir tokat attı, sonra da İkincisine. Hiç tepki yoktu. Aynı şeyi tekrarladı.

Sonunda zombiler silkelendi.

— Lanet olsun, çabuk ol! Soğuktan gebereceğiz!

Janusz bir saniye kadar yeniden tereddüt etti, sonra Şampuan'ın peşine takıldı. Borunun çıkışına kadar boklu suyun içinde ilerlediler. Çamur uyluklarının yarısına kadar çıkıyordu. Janusz sendeledi, düştü, yeniden ayağa kalktı. Çıkışla aralarında sadece birkaç metre vardı. Sanrılı kunduzlar gibi afallamış, sersemlemiş bir halde emekleyerek ilerleyen iki evsize göz ucuyla baktı.

Açık havaya çıktılar. Ayağa kalktılar. Yağmur şiddetini artırmıştı. İnatçı bir muson yağmurundan tek farkı donmuş su damlaları olmasıydı. Janusz onları bekleyen yeni felaketin hesabını yapıyordu: En ufak bir destek olmadan tırmanılacak on metrelik dik bir eğim. Parmaklarını çamurlara daldıra daldıra canla başla bayırı tırmanmaya koyuldular. Yağmur omuzlarını dövüyordu. Rüzgâr hızlarını kesiyordu. Biri düştüğünde diğeri onu kaldırıyordu ve bu durum karşılıklı sürüp gidiyordu. Bu şekilde metre metre ilerlediler. Sonunda Janusz bir demir çubuğu yakalamayı ve ayaklarıyla boşluğu döven Şampuan'ı da bırakmadan kendini çukurun dışına çekmeyi başardı.

Bir yaradan püsküren cerahat gibi, iki çamur topağı olarak çukurdan dışarı fırladılar. Dazlak kafa uyku tulumunu da, çantalarını bırakmamıştı. Janusz bu sebepten dolayı tam onu kutlayacaktı ki, yüzündeki korku ifadesi aklını karıştırdı.

Bir grup herif onları bekliyordu. Borudaki evsizlerle ilgileri yoktu. Rastalar, horoz ibiği saçlar, piercing'ler, dövmeler... Parlak kumaştan kısa ceketler veya asker parkaları giymişlerdi, içlerinden bazıları, saldırmaya hazır köpekleri tasmalarından tutuyordu. Ve özellikle de bıçakları, el yapımı kesici ve delici silahları, barbar görünümleriyle Janusz onlardaki katil potansiyelini görebiliyordu. Şampuan kulağına fısıldadığında hiç şaşırmadı:

— Lanet olsun. Bougainville'liler!

57

Olabildiğince hızlı koştular, ancak giysilerinin kıvrımlarındaki çamur rahat koşmalarına mâni oluyordu. Her adımda çamurlu ayaklarının ağırlaştığını hissediyorlardı. Sağa saptılar ve dümdüz uzanan, tamamen ıssız bir caddeye çıktılar. Janusz yağmurun arasından sokak lambalarının, bina cephelerinin, kaldırımların, bölük pörçük gökyüzünün sarsıldığını görüyordu. Omzunun üstünden arkasına bir göz attı. Bougainville savaşçıları, önde köpekleriyle depara kalkmışlardı. Bu caddede onlardan kurtulmalarının imkânı yoktu.

Janusz, Şampuan'ı anorağından yakaladı ve onu sağdaki bir sokağa sürükledi. Sonra soldaki bir başka sokağa. Yaklaşık otuz metre sonra Panier'ye çıkan bir merdiven gördü.

Böylece başladıkları yere dönmüşlerdi. Basamakları işaret etti ve Şampuan'ın tepki vermesini beklemeden oraya yöneldi. Tırmandı ve dönüp yeniden arkasına baktı: Dazlak kafa nefes nefese onu izliyordu. Onun arkasında da çete vardı. Köpeklerle aralarında sadece birkaç metre kalmıştı.

Arkadaşını bekledi. Kısa bir an, uzaktan manzaraya bakınca aynı anda iki yerdeymiş gibi bir izlenime kapıldı. Artık hiçbir şey duymuyordu. Yağmuru hissetmiyordu. Ruhu, olayı izleyen sıradan biri gibi geziniyordu.

Sonunda Şampuan ona yetişti. Janusz onun öne geçmesine müsaade etti ve peşine takıldı. Her basamak bir felaket, bir ıstıraptı. Yağmur kafalarına, sırtlarına, omuzlarına vuruyordu. Artık Janusz daha hızlı çıkmak için ellerinden destek alarak bir maymun gibi dört ayak tırmanıyordu. Janusz'un kendini aynı anda iki yerde birden hissetme duygusu geçmişti. Geberecek olan oydu. Boğazına düğümlenen, onu kusacak hale getiren korkuydu.

Birden yerle olan temasını kaybetti. Kafası basamaklardan birine çarptı. Gözünün önünde şimşekler çaktı. Bir acı dalgası tüm bedenini kapladı. Hemen ardından, ıslak betonun soğukluğunu yanağında hissetti. Yüzündeki kanın sıcaklığını. Bacağındaki şiddetli acıyı...

Bakışlarını aşağı çevirdi: Köpeklerden biri onu baldırından ısırmıştı. Hayvan

onu yüzüstü basamaklardan aşağı çekiyordu. Bir sokak lambasına tutunmaya çalıştı. Başaramadı. Kafasmı kaldırdı. Şampuan tırmanmaya devam ediyordu. Hiçbir şeyin farkında değildi –ya da tabanları yağlamayı tercih etmişti. Bağırmak istedi, ancak bir basamağın kenarı ağzına çarptı. Doğrulmaya çalıştı. İki basamak daha aşağı kaydı.

Kendi etrafında yarım tur atıp sırtüstü dönmeyi başardı. Takip nedeniyle çılgına dönmüş köpeğin gözlerini gördü. Hemen arkasında, ona doğru gelen bir evsiz vardı. Janusz topuğuyla hayvanın suratına vurdu, köpek sahibinin ayaklarının dibine kadar yuvarlandı. İki saldırgan merdivene düştü.

Ayağa kalkmak için bu durumdan yararlandı. İt yeniden peşine düşmüştü, avcı da arkasındaydı. Janusz kaydı, toparlandı, gözlerini düşmanlarından ayırmadan geri geri gitti. Sokak lambasının halesinde, bir ayrıntı dikkatini çekti. Herifte el yapımı kesici bir silah vardı. Sivriltilmiş seramikten yapılmış bir bıçak. Kuşkusuz bir klozet parçasıydı.

Janusz yıldırım hızıyla karar verdi. Böyle bir bıçakla kendini öldürtmeyecekti. Çıplak elle, saldırganın kulağına bütün kuvvetiyle bir tokat indirdi. Herif sendeledi, düşmemek için korkuluğa tutundu. Janusz onu yakasından yakaladı, kendine doğru çekti ve bir futbolcu gibi herife yandan kafayı yapıştırdı. Bir ses ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. Burun kemiğini ve göz çukurunu hedefle, alın kemiğine dikkat et.

Kuru bir çatırtı duydu. Kan gözlerine fışkırdı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey görmedi. Gözkapaklarını sildi ve saldırganın basamaklara, dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Köpek üzerine atıldı. Janusz ona bir tekme savurdu. Sonra destek alarak, herifin karnına Converse'lerinin burnuyla tekme attı. Daima karaciğeri, alkol tüketimi nedeniyle evsizlerin bu en hassas noktasını hedef al.

Saldırgan bir çığlık attı. Köpeğinin üstüne düştü. Bir kez daha birlikte yere yuvarlandılar. Janusz kahramanlığının şaşkınlığıyla hareketsiz kaldı. Yeniden gerçek Victor Janusz olmuştu. Sokakların adamı. Caddelerin vahşi adamı.

İki yeni evsiz yağmur perdesinin arasından fırlamıştı, biri çok kısa saçlıydı, diğerinin kırmızı bir ibiği vardı, ilki demir bir çubuk, İkincisi çivili bir beysbol sopası tutuyordu. Janusz yumruklarını sıktı, sonra beklenmedik bir

darbe aldı. Darbe çok sertti. Kıçının üstüne düştü. Kollarıyla başını korumaya aldı, dayak yemeye hazırlandı.

İlk darbe yankılandı. Bunu İkincisi izledi, çok daha metalikti.

Janusz hiç acı hissetmedi. Başını kaldırdı. Şampuan XXL boyutundaki bir çöp konteynerini kapmış, ilk herife vurmuş, İkincisini de bir sokak lambasına doğru sürüyordu. Şampuan konteyneri üzerlerine fırlattığında saldırganlar kaçmaya başladılar.

Arkadaşını yakasından tutup kaldırdı ve merdivenin yukarısına doğru itekledi. Janusz ona karşı sonsuz bir minnet duygusu hissetti, içinde bir yerlerde onun hakkmdaki yargısını yeniden gözden geçirdi. Kafatası delik olan bu evsize hâlâ güvenebilirdi.

Bir sürü basamak daha tırmandılar ve dar sokaklardan oluşan yeni bir labirente ulaştılar. Janusz baldırında şiddetli bir acı hissediyordu. Köpek işini iyi yapmıştı. Gitgide daralan bir sokağa girdiler. Buradan bir insan bile zorlukla geçebilirdi. Yavaşladılar. Neredeyse duracak kadar. Soluk soluğaydılar. Güçleri tükenmişti.

Korku hâlâ oradaydı ama ciğerlerin yanmasıyla, kasların ağrısıyla, mide bulantısıyla bastırılmış bir korkuydu bu.

— Onları ektik, dedi soluk soluğa Şampuan.

— Ne demezsin.

Janusz onu bir girintiye doğru itti. Şampuan az kalsın yere düşüyordu.

— Ne yapıyorsun?

— Saklan.

Girintinin içinde bahçe parmaklıkları, lavanta çalıları ve sarmaşıklarla gizlenmiş bir evin giriş kapısı vardı. Janusz yaprakların arasına çömeldi, Şampuan da onu taklit etti. Henüz gizlenmişlerdi ki, avcılar burunlarının dibinden geçtiler. Nefeslerini tuttular. Janusz ıslak taşın kireçli kokusunu, yaprakların keskin kokusunu alıyordu. İnsana huzur veren duygular.

Bitkinlerdi ama hâlâ hayattalardı. Birbirlerine baktılar. Bu rahatlama hissi onları görünmez bir iple birbirlerine bağlıyordu.

— Onları takip edeceğim, dedi Janusz alçak sesle.

— Ne?

— Bizim ağzımızı burnumuzu kırmak istemiyorlar. Öldürmek istiyorlar. Bunun sebebini öğrenmem lazım.

Şampuan korkuyla ona baktı. Kavga sırasında beresini kaybetmişti. Dikişli kafası yağmur altında bir dinozor yumurtası gibi parlıyordu.

— Belki onlara soru da sorarsın, ha?

— Hepsine değil. Sadece birine. Ve hiç beklemediği bir anda.

— Sen hastasın.

Janusz ceketinin önünü açtı, komando bıçağının sapı göründü.

— Bıçağım var.

— Daha çok bir sinek kadar aklın var.

— Başka bir zula biliyor musun?

— Geldiğimiz yere tüyelim. En iyisi yuvamıza dönmek. Madrague'a.

— Bu imkânsız. Bir otel biliyor musun?

— Otel mi?

— Param var. Marsilya'da bizim gibi adamlar için oda kiralayan oteller olmalı.

— Ben böyle bir tane biliyorum ama... Janusz 50'lik bir banknot çıkardı.

— Hemen oraya git, bana da adresi ver.

Bir an güvensizlik duyarak ekledi:

— Eğer odada beni beklersen sana da bir 50'lik var.

Şampuan dişsiz ağzını yaya yaya gülümsedi ve otelin yolunu tarif etti.

— Eğer sabah odada yoksam, diye ikaz etti Janusz, polise haber ver.

— Polis mi? Bundan daha beteri de var mı?

— Aksi takdirde suç ortaklığı yapmaktan tutuklanırsın.

— Neyin suç ortaklığı? Onlara ne söyleyeceğim?

— Gerçeği. Geri döndüğümü. Saldırıyı. Daha fazlasını öğrenmek istediğimi.

— Eskiden de fazla açık değildin, ama şimdi kesinlikle kalamar sosu gibisin.

— Otel. Beni orada bekle.

Janusz cevabı beklemeden uzaklaştı.

58

Koşmaya çalışıyordu ama yaralı bacağı canını acıtıyordu. Ara ara köpeğin sivri dişlerini yeniden etinde hissediyordu. Bu tür durumlarda yapılacak ilk iş yaralı uzvun kanamasını durdurmaktı. Başardı. Antibiyotik tedavisine gelince, şimdilik unutmak en iyisiydi...

Dar sokakları es geçerek anayolda yürüyordu. Bir nehir ve kolları. Avcıların aynı yolu izlediklerinden emindi. Onları yakalamaktan umudunu kestiğinde yol aniden bir kıvrım yaptı. Kendini tüm şehre hâkim bir düzlükte buldu.

Bu beklenmedik olay, karanlığın içine geri çekilmesine neden oldu. Ama her şeye karşın manzarayı hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı.

Marsilya, yıldızlarla kaplı, ters dönmüş bir gökyüzü gibi yağmurun altında parlıyordu, ilerisi denizdi. Görünmüyordu, ancak sonsuz, karanlık ve tek parça halindeki denizin varlığı hissediliyordu.

Bedeni alev alev yanıyordu, manzarayla, ortamla –ıslak karanlıkla– iyice bütünleşti. Serinlik ve sükûnet arıyordu. Ama şu an, göğüs kafesinin içinde sanki kanayan yakıcı bir lav vardı.

Sesler onu düşüncelerinden kopardı. Gözlerini kıstı ve birkaç dakika önce tırmandığı merdivenin bir benzerini gördü. Avcılar aşağıda, bir ışık huzmesinin içindeydi, itleri hariç beş kişiydiler. Ne konuştuklarını duyamıyordu, ama öfkelerini, başarısızlığın neden olduğu asabiyeti, soluk soluğa olduklarını tahmin edebiliyordu.

Janusz dikkatle onları inceledi. Gümüşi saç örgüleri, kırmızı veya mavi renkte ibikleri, ezoterik dövmelerle süslü dazlak kafaları vardı. Pis suratlarının her tarafında da piercing'ler. Silahları hâlâ ellerindeydi. Sopalar. Bıçaklar, işaret fişeği tabancaları.

Gülümsedi. Görünmeden onları gözetlemekte keyif verici bir şeyler vardı. Doklara doğru yürümeye başladılar. Görüş alanından çıkmalarını bekledi, sonra merdiveni indi. Yağmur dinmişti ama her yere kaygan, soğuk ve

donmuş ince bir katman bırakmıştı.

Sahil otoyolu üzerindeki bulvara saparak kuzeye doğru gittiler. Yaralı bacağını unutan Janusz, hep karanlığın içinde, sütunların arkasına gizlenerek onları iki yüz metre geriden takip ediyordu. Bu şekilde bir kilometre kadar yürüdüler –gerçi bu tahmininden pek emin değildi. Bulvar hâlâ ıssızdı. Mistral yağmurun izlerini kurutarak, su birikintilerini dondurarak son derece sert bir şekilde esmeye devam ediyordu.

Sonunda sağa saptılar ve kötü aydınlatılmış sokaklara girdiler. Bloklar katran karası gökyüzüne doğru yükseliyordu. Janusz bir an Madrague semtine geldiklerini sandı. Yoksa Bougainville miydi? Yatmadan yatmaya gidilen mahalleleri, ağaçsız, yeşilliksiz bahçeleri ve paslı kapıları olan oyun alanlarını geçtiler.

Manzara daha da kötüleşti. Terk edilmiş depolar. Duvar örülmüş pencereler, iyice ezilmiş toprak. Uzakta, acımasız devasa böcekler gibi vinçlerin karaltısı görülüyordu. Şimdi boş bir arazide yürüyorlardı. Ayrıkotları rüzgârda hışırdıyordu. Yağlı kâğıtlar, plastik şişeler, karton kutular karanlığın içinde uçuşuyordu. Havadaki benzin kokusu bir tehdit unsuru gibiydi. Janusz gözlerini kıstı ve çetenin gittiği yeri görmeye çalıştı. Artık kullanılmayan bir bölgeyi çevreleyen ve üzerinde resimler bulunan bir duvara doğru yürüyorlardı.

Janusz nefes nefeseydi. Göğüs kafesinin içinde atan kalbinin sesini duyuyordu. Güm-güm... Güm-güm... Geç de olsa bunun, ıslak havada görünmeyen makinelerin gürültüsü olduğunu anladı. Bir yerlerde hâlâ çalışan bir şantiye vardı. Makineler asla uyumazdı.

Avcılar gözden kaybolmuştu. Janusz'un önünde kör bir duvardan başka bir şey yoktu. Grafitiler, onun göremediği bir kapıyı gizliyor olmalıydı. En iyi stratejiyi bulmak için düşündü. Sadece tek bir strateji vardı: Evsizlerden birinin işemek veya açık havada sigara içmek için dışarı çıkmasını beklemek. O zaman saldırabilirdi. Bu beklenmedik saldırı belki ona üstünlük sağlayabilirdi...

Çalıların arasına çömeldi. Soğuk yeniden bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. Birkaç dakika içinde titremeye, sonra da donmaya başlayacaktı. O

zaman vücut ısısı düşecekti ve...

Çarpan bir kapı sesi duyuldu. Yavaşça ama çok yavaşça doğruldu ve karanlığın içinde yürüyen siluete dikkatle baktı. Herifin rasta saçları vardı. Aklına seri olarak çekilen Av filmindeki yaratık geldi. Bu ayrıntı, korkusunu daha da artırdı ve aynı zamanda onu gerçeklikten uzaklaştırdı.

Bir bilgisayar oyununda gibiydi.

Herif kararsız adımlarla yürüyordu. Uyuşturucunun etkisi altındaydı ve sarhoştu. Çalıların dibinde durdu ve sidiktorbasını boşalttı. Şimdi ya da asla. Janusz atüdı. Gözleri yaş doluydu. Sanki her şeyi bulanık, uzamış, çarpık görüyordu. Bıçağını sımsıkı tuttu, herifin saç örgülerine yapıştı ve bütün gücüyle çekti.

Avcı buz tutmuş toprağa devrildi, omuzları yerdeydi. Janusz bıçağını pantolonun hâlâ açık olan ön kısmına dayadı. Bir dizi herifin göğsündeydi, diğer eliyle pisliğin ağzmı kapatarak fısıldadı.

— Bağırırsan onu keserim.

Herif tepki vermedi. Bakışları donuk, kolları ve bacakları gevşekti. Tamamen taş kesmişti. Janusz bıçağını biraz daha derine daldırdı. Adam sonunda bir tepki verdi, bağırmak istedi. Janusz herifin suratına dirseğiyle vurdu. Adam yeniden debelendi. Janusz bir dirsek darbesi daha indirdi. Bir çatırtı duyuldu. Bir darbe daha, eli hâlâ adamın ağzının üstündeydi. Parmaklarında burun kenarlarındaki kanlı sümüksü maddeyi hissediyordu.

— Sakın kımıldama. Sorularıma sadece kafanı sallayarak cevap vereceksin, anlaşıldı mı?

Avcı başıyla "evet" işareti yaptı. Janusz bıçağını bu kez herifin gırtlağına dayadı. Bu ilk zaferin verdiği cesaretle sordu:

— Beni tanıyor musun?

Örgü saçlı kafa sallandı: evet.

— Bu gece beni öldürmek mi istiyordunuz?

Başıyla yeniden evet dedi.

— Neden?

Herif cevap vermedi. Janusz biraz gecikmeyle de olsa neden cevap veremediğini anladı: Eli ağzının üstündeydi. Hafifçe gevşetti.

— Neden beni öldürmek istiyorsunuz?

— Biz... bize para verdiler.

— Kim?

Cevap yoktu. Janusz vurmak için dirseğini kaldırdı:

— KİM?

— Takım elbiseli adamlar. Paralı herifler.

Guethary'deki katiller. Demek ölmesini istiyorlardı. Bütün yollara başvurarak.

— Aralık ayında da yine onlar mıydı?

— He.

— Beni öldürmeniz için ne kadar verdiler?

— 3.000 avro. İbne!

Aptal herif yeniden duruma hâkim olmanın peşindeydi. 3.000 avro. Ona göre fazla bir miktar değildi. Ama köpekli punklar için bir servetti.

— Geri döndüğümü nereden öğrendiniz?

— Dün seni görmüşler.

— O adamlara siz mi haber verdiniz?

— He.

— Onlarla nasıl temas kuruyorsunuz?

— Bir numara var.

— Numarayı söyle.

— Ben numarayı bilmiyorum.

Herif yalan söylüyor olabilirdi ama zaman da daralıyordu.

— Bir cep numarası mı?

— Hayır, ofis numarası, ama ben bilmiyorum...

— Heriflerin adlarını biliyor musunuz?

— Hayır. Sadece bir parola.

— Parolayı söyle.

— Ben bilmiyorum. Onlarla görüşen ben değil...

Bıçağının sapındaki "cam kırma" düzeneğiyle suratına vurdu.

Herif boğuk bir çığlık attı ve sanki onları ebediyen kaybetmemek için kırılan kıkırdakları burnuna çekti.

— Parolayı ver.

— Bilmiyorum... (Ezilen bir yumurta gibi ses çıkaran burnunu yokladı.) Bir Rus adı...

— Rus mu?

— Göt veren, burnumu kırdın!

Janusz titredi. Korku, ama aynı zamanda derinlerden gelen bir kramp. Dün

geceki gibi bir yanma. Yeniden hastalanmaktan korkuyordu.

Birkaç saniye kendini dinledi, sonra kaldığı yerden devam etti:

— Neden beni öldürmek istiyorlar?

— Hiçbir fikrim yok.

— Size benim adımı söylediler mi?

— Hayır. Sadece suratını gösterdiler.

— Bir fotoğraf mı?

Avcı sırıttı. Bir burun deliğini tıkadı ve diğerinden kan sümkürdü.

— Fotoğraf değil adamım. Bir çizim.

— Çizim mi?

— He. (Yeniden sırıttı.) Kahrolası bir taslak...

Bir önsezi. Daniel Le Guen ona ressam olduğunu söylemişti.

Bu eskiz, kendi imzasını taşıyan bir otoportre olabilir miydi? Katiller önceki kimliklerinden birine ait olan bu resmi nasıl ele geçirmişlerdi?

— Şu çizim, diye sordu, hâlâ sizde mi?

— Onunla kıçımızı sildik adamım.

Janusz herifin suratına bir yumruk daha indirmeyi düşündü, ama hiç takati kalmamıştı. Adam diğer burun deliğini de tıkadı ve yine siyahımsı bir pıhtı sümkürdü. Kan ve şiddet dolu bir nezleye yakalanmış gibiydi.

— Siyahlı adamları yeniden görmen gerekiyor mu?

— Sen geberince ahbap.

— Onları nerede bulacağını biliyor musun?

— Onlar bizi buluyor. Onlar her yerde.

Janusz ürperdi. Karnındaki kramp yeniden alevlenmişti. Bıçağım kaldırdı. Avcı büzülüp kalmıştı. Eickhom'unu çevirdi ve adamın karnına vurdu. Cam kırmaya yarayan keskin kenarı adamın nefesini kesti. Herif kalakaldı. Belki de onu öldürmüştü. Bu tür küçük ayrıntıların önem taşımadığı bir dünyada yaşıyordu.

Janusz tüm ihtiyatı elden bırakarak doğruldu. Bir an, grafitilerle süslü kapıyı aralamayı ve bağırmayı düşündü:

— Gebertin beni!

Sonra birden aklını başına topladı. Sallanarak mistralin ve benzin kokularının arasında kayboldu. Pis kâğıtlar bacaklarına yapışıyordu.

Ölüme mahkûm edilmişti; bundan en ufak bir kuşkusu yoktu. Ama ölmeden önce bunun sebebini öğrenecekti. Savcının iddianamesini ve yargıcın kararını okuyacaktı.

59

Anais yattığından daha yorgun uyandı. Bir morgda kadavraların üzerine eğilmiş ve burunlarını kestikten sonra kanlarını içen Hugo Boss takımlı vampirlerin cirit attığı üç saatlik bir kâbusun ardından yorgundu. Tek bir tesellisi vardı: Bu şenlikte babası yoktu.

Kendine gelmek için birkaç saniye bekledi. Gecenin üçünde tabelasını gördüğü, otoyol kenarındaki bir otel odasındaydı. Hiç düşünmeden durmuştu, yorgunluktan ölüyordu. Odasının ışığını yakmak bile aklına gelmemişti. Elbiseleriyle kendini yatağa atmıştı –ve beyninin gizli odasındaki şık giyimli vampirleri buyur etmişti.

Banyoya gitti, kazağını çıkardı, sonra ışığı yaktı. Aynada gördüğü şey hoşuna gitti: Tişörtü içinde, kolları bandajlı genç bir kadın, geniş ve sağlam omuzlar. Kadınsılıkla ve sevimlilikle alakası olmayan bir görüntü. Yuvarlak hatları, yumuşacık olduğunu düşündürüyordu, ta ki dokunana kadar. Gözkapaklarının kenarında parlayan yaşları fark etti. Kaolinden yapılmış bir maskenin üzerindeki çiy damlalarını düşündü ve bu görüntü de hoşuna gitti.

Tuvalet çantasını aldı ve yaralarını bir kez daha gözden geçirdikten sonra pansumanları değiştirdi. İlk yaralarını tedavi ettiği günden bu yana yıllar geçmişti... Sonra üstüne bir hüzün çöktüğünü hissetti, ona İkaros'un büyük siyah kanatlarını düşündüren bir umutsuzluk. Kollarına yeni bandajlar sarmakta aceleci davrandı.

Odasına döndü. Hâlâ bir öğrenci gibi, içine yaylı kurşunkalemlerini, dolmakalemlerini ve ince uçlu tükenmezkalemlerini koyduğu bir okul çantası kullanıyordu. İlaçlarını da bu çantaya gizliyordu. Alışkanlığın verdiği bir güvenle, yarım bir Solian ile bir Efexor jel kapsül yuttu. Ağır ilaçlar. Bunlara bir de Lexomil tableti ekledi. Bu, depresyon zamanlarında uyguladığı şok tedaviydi.

Depresyon sözcüğü kulağa kötü geliyordu ama zaten o da kötü günler yaşamış bir kızdı. Bakaloryasını verdikten sonra, hukuk fakültesindeki ilk yılında, iki ay yataktan çıkmamacasına kabuğuna çekilmişti. Yerinden

kımıldayacak durumda değildi. O dönemde, henüz babasının durumundan da haberdar değildi... Bu yaşadığı başka bir şeydi. Ruhunun derinliklerindeki dalgalanmalar onu dünyaya karşı ilgisiz kılıyordu. Ya da bunun nedeni annesinin genetik mirasıydı. Hiç yerinden kıpırdamıyordu. Hiç konuşmuyordu. Ölmekten daha beter durumdaydı. Hastaneye yatmaktan kıl payı kurtulmuştu.

Ciddi bir antidepresan tedavisi sayesinde yavaş yavaş düzelmiş ve hastalığın depreşmesinden duyulan sürekli bir kaygı içinde yaşadığı kararsız bir dönem, bıçak sırtında iki yıl geçirmişti. Bu kaygıdan hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı.

İşte yine kaygı... Soruşturma başladığı andan beri, gerek nezlenin etkisiyle, gerek işinin gerginliğiyle, gerekse Freire'le karşılaşmanın getirdiği heyecanla öncü belirtiler –kollarını yaralaması– ortaya çıkmıştı. Bu günleri, en ufak düşüncenin en kötüyü tetikleyeceği bir Rus ruleti gibi yeniden yaşamaktan korkuyordu.

İntiharla neticelenecek bir kaygı veya uyanık koma hah...

Resepsiyona indi ve bir kahve makinesi buldu. Tehna lobinin hüznüne aldırmadan kendine bir espresso hazırladı. Hiçbir seçkinliği, hiçbir anısı olmayan eşyalar vardı burada. Bu dekora ait olduğunu düşündü. Diğerlerinin arasında hayalet bir eşya.

Odasına geri dönünce mesajlarını kontrol etti. Beş SMS vardı.

Crosnier, Marsilyalı polis. Le Coz. Gece boyunca üç kez aramış olan Deversat. Janusz'la ilgili haber olmasını umut ederek ama aynı zamanda da korkarak önce Marsilyalı polisin mesajını okudu. Herhangi bir haber yoktu. Mesaj saat 22.00'de gelmişti ve sadece ertesi gün saat kaçta Marsilya'da olacağını soruyordu.

Le Coz'un mesaj saati 23.30'du, kısa ve özdü: "Beni ara."

Deversat'nın mesajı da öyleydi. Ama isteği, saat başı nasihate, emre, öfkeye dönüşmüştü.

Önce, uykulu bir sesle cevap veren Le Coz'u aradı.

— Beni aramışsın.

— Şu senin Metis hikâyesi, diye mırıldandı Le Coz. Gitgide pis kokular alıyorum...

— Bir şeyler mi öğrendin?

— Gazetecilerle temasa geçtim. Bordeaux'daki Sud-Ouest ve La Republique des Pyrenees'nin yerel ofislerinden tanıdığım araştırmacı gazeteciler. Bölgedeki her şeyden haberdar olan profesyoneller.

— Yani?

— Bana "çok nazik, el yakan" bir dosyadan söz ettiler. Telefonda konuşulmayacak kadar önemli bir dosya. Gece yarısı randevuları vesaire.

— Bu kadar gizli olan ne?

— Burası muğlak. Metis bugün kimya ve ilaç sanayiinde faaliyet gösteren bir grup, ama kökeni askeri.

— Nasıl yani?

— 60'lı yıllarda, Afrika'da eski paralı askerler tarafından kurulmuş. Önce tarım alanında faaliyet göstermişler, sonra kimya, ardından da ilaç sanayiinde.

— Ne tür ilaçlar?

— Çok güçlü uyuşturucu ilaçlar. Kaygı gidericiler. Antidepresanlar. Hangileri olduğunu bilmiyorum ama, bazıları pazarda çok tanınan ilaçlarmış.

Soruşturmanın cilvesi: Kuşkusuz Anais de Metis'in ilaçlarını kullanmıştı.

— Bunda çok nazik olan şey ne?

— Hep aynı terane, insan üzerinde yapılan deneyler, gizli araştırmalar

saçmalığı. Bana kalırsa, bunlar tamamen şehir efsanesi...

— Şirket ile ÖDGA arasında ne gibi bir bağ var?

— Hiçbir şey yok. Metis Grubu'nda bir sürü şirket var. Onların arasında bu güvenlik şirketi de var, hepsi bu.

Anais Q7'yi düşündü. Bu devasa ilaç firması ile saldırı arasında bir ilişki olduğuna emindi. Buna karşılık, askeri kökeninden başka, ilaç üreticisi Metis'in nişancılarla ve onların kullandığı Hecate tüfeğiyle bağdaşan bir yanı yoktu. Bask kıyılarının savunmasız balıkçısı Patrick Bonfils'in profiliyle ise hiç bağdaşmıyordu.

— Sorunu en fazla eşeleyen gazeteci bir röportaja gitti. Yarın dönüyor. Numarasını ister misin?

— Onu önce sorgula. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.

Anais sorma ihtiyacı hissetti:

— Ya bizim soruşturma?

— Hangi soruşturma?

— Duruy. Minotauros. Saint-Jean Garı.

— Sanırım durumu iyi anlamadın. Mauricet'nin adamları tutanakları, ayrıca dosyayla ilgili belgelerin yer aldığı hard diski gelip bizden aldılar. Minotauros artık bizim için eski bir hikâye.

Anais yatağın üstünde duran, gelirken beraberinde getirdiği soruşturma dosyasına baktı. Başkomiser Chatelet ve ekibinin yürüttüğü davanın son kopyası. Bir koleksiyoncu.

— Deversat'nın bana geçtiği fırçayı saymıyorum bile.

— Ne fırçası?

— Dün gece ÖDGA'da yaptığım şu küçük aramadan dolayı. Patron kendi

kurmay heyetine şikâyette bulunmuş. Metis yöneticileri de hindistancevizi ağacını salladı. Afrika'nın paralı askerlerinin çoğu da bizim güzel bölgemizin insanları. Metis, Akitanya bölgesinin en önemli grubu.

— Yani?

— Yanisi, oluk dolunca, her zamanki gibi sular üzerimize dökülecek. Deversat'ya senin beni koruyacağını söylediğimde yangına körükle gidiyormuşum gibi geldi.

Anais en azından emniyet müdürünün gece boyunca onu neden aradığını artık biliyordu.

— Ya sen? diye sordu Le Coz.

— Marsilya yolundayım.

— Onu buldular mı diye sormuyorum.

— Marsilya'ya varınca seni ararım.

Kısa bir an Anais ikinci telefonu kime açacağı konusunda tereddüt yaşadı. Crosnier'yi aramaya karar verdi. En iyiyi –Deversat– sona saklıyordu.

Marsilyalı polisin hafif bir aksanı vardı ve babacan bir sesle konuşuyordu. Birden kendisini Marsilya'da güneş, ışık ve sıcak bekliyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Komiser bilinen şeylerin bir özetini yaptı. Victor Janusz 17 Şubat'ı 18 Şubat'a bağlayan geceyi bir barınma merkezinde geçirmişti. Tuvalette saldırıya uğramış, sonra sabah ortadan kaybolmuştu. Bir daha da haber alınamamıştı. Ne en ufak bir iz ne de bir tanık vardı.

— Ona kim saldırmış?

— Pek net değil. Kuşkusuz başka evsizler.

Anais ikna olmamıştı. Katiller onun izini mi bulmuştu? Ve Freire neden Marsilya'ya dönmüştü? Ve neden Janusz gibi eski püskü giysilerle dolaşıyordu?

— Size başka bir şeyden daha söz etmek istiyorum, dedi Crosnier.

— Nedir?

— Dün gece Philippe Duruy cinayetiyle ilgili raporunuzu aldım.

Le Gali için hazırladığı rapor en azından bir işe yaramıştı.

— Suç mahallinin mitolojik özelliği dikkatimi çekti.

— Bir şey mi var?

— Hayır. Yani bunun bana... aynı şekilde işlenmiş başka bir cinayeti hatırlattığını söylemek istiyorum.

— Bu cinayet ne zaman işlendi?

— Geçen aralık ayında, Marsilya'da. Ekip amiri bendim. Sizin hikâyeyle oldukça fazla benzerlikler var. Maktul Çek asıllı genç bir evsizdi. Cesedi Vieux-Port'dan birkaç kilometre uzaktaki küçük bir koyda bulundu.

— Bu cinayetin mitolojik... özellikler taşıdığını düşündüren şey ne?

— Katil, ikaros efsanesinden esinlenmiş. Adam çıplaktı, yanmıştı ve sırtında büyük kanatlar vardı.

Anais karşılık vermedi. Göz önünde bulundurulması gereken birçok bağlantının yanında çarpıcı, pis kokan bir şey vardı: Mathias Freire'in cinayet mahallerindeki varlığı... Janusz'un katil olduğu varsayımını destekleyen yeni bir husus.

— Hepsi bu kadar değil, diye devam etti Crosnier. Adamımızın damarları da eroinle doluydu. Biz...

Anais komiserin sözünü kesti, bir yandan da ceketini giyiyordu:

— İki saat içinde orada olacağım. Size katılmak için Evech£ Polis Merkezi'ne uğrarım. Elimizde ne var bakarız.

Crosnier'nin cevap verecek zamanı olmadı. Anais otoparka gitti ve arabasının yanına vardı. Bu son darbeyi kavraması gerekiyordu. Onu olgunlaştırması. Ve sindirmesi.

Golf'ünün önünde durdu. Deversat'yı unutmuştu. Numarasını tuşladı. Parmakları titriyordu.

— ÖDGA'yla sorunun ne? diye bağırdı emniyet müdürü. Gecenin bir yarısı arama yapmak nereden çıktı? Siz nerede olduğunuzu sanıyorsunuz? Dün öğleüzerinden beri telefonum susmadı.

— Zaman kazanmak istedim, dedi Anais kısık sesle. Ben...

— Çok zamanınız olacak yavrum. Marsilya yolunda mısınız?

— İki saat içinde orada olacağım.

— Öyleyse size iyi tatiller. Çünkü görevden alındınız. Hemen Eveche Polis Merkezi'ni arıyorum. Her şeyi unutun ve denizin tadını çıkarın! Döndüğünüzde hesaplaşırız.

60

Janusz, Şampuan'la vedalaşmıştı.

Sevgi gösterisinde bulunmadan, ama 100'lük bir banknot toka ederek.

Hugueny Sokağı'ndaki banyo-duşlarda iyice temizlenmişti.

Sonra gardaki emanete gitmiş ve medeniyete ait elbiselerini almıştı.

Kimsenin onu tanımadığı mucizevi bir dünyada ilerliyordu.

Kimse onu fark etmiyordu. O bile görünmez olduğuna inanmaya başlamıştı. Mistralle temizlenmiş gökyüzü kobalt mavisiydi. Kış güneşi bir buz topunu andırıyordu. Son geceki şiddet uzakta kalmış gibiydi.

Koşar adımlarla Saint-Charles Garı'na gitmişti. Şimdi erkekler tuvaletindeydi. İçerisi boştu. Pis kokuya aldırmadan –çok daha beter kokular duymuştu– kabinlerden birine daldı. Soyundu ve kumaşın ipeksi dokunuşunun tadına vararak takım elbisesinin pantolonunu giydi. Ardından kabinin duvarlarına çarparak üzerindeki kazakları çıkardı ve sırtına gömleğini geçirdi.

Kabinden çıktı ve eski giysilerini çöp kutusuna attı, sadece iki şeyi sakladı: Eickhom bıçağını ve Tzevan Sokow'un otopsi raporunu. Defterine soruşturma dosyasının numarasını –K095443226– ve sorgu yargıcının adını –Pascale Andreu– yazdıktan sonra raporu çantasına koydu. Bıçağa gelince, onu belinin arkasına yerleştirdi.

Tuvalette hâlâ kimse yoktu. Takımının ceketini giydi ve boş ceplerini yokladı. Mathias Freire'in kimlik kartları çantanın dibindeydi. Eğer durdurulursa başka bir ad verecekti. Herhangi bir ad. Zaman kazanmak için. En son olarak da defterini ceketinin iç cebine koydu.

Aynanın önünde, yeniden insana benzemiş surat ına baktı. Paıdösüsünü sırtına aldı. Tam Weston'larını giyecekti ki, tuvalete köpeğiyle birlikte bir devriye girdi.

Adam çantayı gördü, Janusz'un çoraplarıyla durduğunu fark etti.

— Hayır, burada olmaz. Gar soyunup giyinme yeri değil.

Janusz az kalsın Psikiyatr Mathias Freire'in yapacağı gibi onun ağzının payını verecekti ama kendini tuttu.

— İş aramak için, dedi çekingen bir ses tonuyla.

— Hadi yaylan.

Alçakgönüllü bir tavırla durumu kabullendi. Birkaç saniye içinde ayakkabılarını giymiş ve çantasını kapmıştı. Kapıya yöneldi. Devriye kenara çekildi, kuşkuyla ona bakıyordu. Janusz kapıdan çıkarken adamı başıyla selamladı. önünde taksilerin beklediği gar çıkışına doğru yürüdü.

Her adımda özsaygısını yeniden kazanıyordu.

İnsanların arasına dönüyordu.

61

Janusz eski adliye binasmın yanındaki Breteuil Sokağı'na gitti. Yeri belirledi ve binanın çevresini dolaştı. Sıra sütunları ve konik alınlığıyla Paris'teki Ulusal Meclis binasına benziyordu, ancak daha küçük bir örneğiydi. Taksi şoförüne göre ağır ceza mahkemelerinin bulunduğu adliye binası bu yapının arkasındaydı. Sol taraftaki girişi ise Joseph-Autran Sokağı'na bakıyordu.

Blokun çevresini dolandı ve yayalara ayrılmış bir giriş buldu. Ağır ceza mahkemesine, kırmızı metal bir ana kapıdan giriliyordu. O tarafa doğru yöneldi. Planı basitti. Öğle yemeği saatini beklemek. Adliye sarayına girmek. Yargıçların katına çıkmak. Pascale Andreu'nün ofisini bulmak. İçeri girmek ve İkaros cinayetiyle ilgili soruşturma dosyasını araklamak. Bu şekilde düşünüldüğünde, iş kolay gibi görünüyordu. Ama aslında, görevimiz tehlikeydi.

Ana kapıdan geçti. Polisler nöbet tutuyordu. İçeri bir göz attı. Binanın girişinde dedektörlü bir güvenlik kapısı vardı. Çantalar ve küçük valizler x-ray cihazından geçiriliyordu. Her ziyaretçi metal algılayıcı kapıdan geçmek ve bir kimlik belgesi göstermek zorundaydı. Adliye sarayına değirmene girer gibi girilmiyordu.

Düşünmek için bu kez binanın çevresinde tam bir tur attı. Onu bir sürpriz bekliyordu. Arkada, Grignan Sokağı'nda, hukukçular için ikinci bir giriş vardı. Yargıçlar, savcılar ve avukatlar, bazen rozetlerini bile göstermeyi unutarak, dedektörlerden geçmeden ellerini kollarını sallayarak içeri giriyorlardı.

Bu kapı onun tek çözümüydü.

Saatine baktı. Öğlen olmuştu. Önce seyahat çantasını gizlemesi gerekiyordu. Adliyenin önünden ayrıldı ve bir avluya açılan sundurma gördü. İç avluya girdi, gözüne merdiven sahanlıkları çarptı. Birine yöneldi ve çantasını ilk basamakların altına gizledi.

Adalet sarayına dönerken, bir aksesuarının eksik olduğu aklına geldi: evrak

çantası. Bir süpermarkete girdi ve içeri girerken göz boyayacak, çocukların kullandığı tipte plastik bir model seçti. Sonra yanından geçtiği bir benzin istasyonu aklına başka bir fikir getirdi, ihtiyacı olan şeyi –ince lastik eldivenler– bulmak için yolunu değiştirdi.

Bir kapı sundurmasının altına saklandı ve izlemeye başladı.

Yargıçlar, savcılar ve avukatlar gruplar halinde geliyordu. Sadece içlerinden bazıları rozetlerini gösteriyordu. Birçoğu, camlı kulübelerindeki nöbetçilerin aldırmaz bakışları altında, konuşa konuşa içeri giriyordu. Takım elbisesi ve pardösüsüyle, bir grubun arasına karışabilir ve çaktırmadan kapıdan geçebilirdi. Ne üşüyordu ne de korkuyordu. Sadece coşku hissediyordu – istek, adrenalin, azim...

Takım elbiseli üç adam ana kapıya doğru yöneldi. Onların peşine takıldı. Çevresinde gülüşmeler, selamlaşmalar, kumaşların sürtünme sesleri vardı. Janusz hiçbir şey görmüyordu. Hiçbir şey duymuyordu. Nasıl olduğunu anlamadan kendini adliye sarayının içinde buldu.

Elinde evrak çantası, hiç yavaşlamadan rasgele yürüdü. Bacakları tutmuyordu, elleri küçük sarsıntılarla titriyordu. Bir elini pardösüsünün cebine soktu, diğeriyle boş evrak çantasını sımsıkı kavradı. Gözlerinin önünde levhalar titreşiyordu: DURUŞMA SALONLARI. HUKUK MAHKEMELERİ. Ceza mahkemelerinin hangi katta olduğuna dair bir bilgi yoktu.

Asansörleri gördü. Asansör kabinlerinin önünde beklerken çevresine baktı. Beyaz karo zeminli devasa salonun tavanında kırmızı metal strüktürler vardı. Asansörün krom kaplı kapıları açıldı. Belinde tabanca bulunan mavi gömlekli bir adam asansörden çıktı. Bir güvenlik görevlisi.

— Affedersiniz, dedi Janusz, ceza mahkemeleri katını arıyordum.

— Üçüncü kat.

Asansöre daldı. Kapılar kapandı. Düğmeye bastı. Eli hâlâ titriyordu, ter içindeydi. Parmaklarını pardösüsünün eteğine kuruladı, aynanın karşısında saçlarını düzeltti. Yüzünün hâlâ aynı olduğunu görünce neredeyse şaşırdı.

Korkusundan eser yoktu.

Kapılar açıldı, içten aydınlatmalı, PVC kaplı bir koridora çıktı.

Aydınlatmanın tuhaf bir etkisi vardı: PVC kaplı zemin, tavandan daha aydınlıktı. Sanki buraya çağrılan tüm tanıklar veya şüpheliler sadece ayakkabılarına bakıyordu. Sağ tarafta, üzerinde GİRMEK YASAKTIR yazan, açma kolu olmayan bir imdat kapısı vardı. Sol taraf ise birkaç metre ileride sağa kıvrılıyordu. Janusz bu tarafa yöneldi.

Bir sürü insanın, ellerinde celp kâğıtlarıyla sabırla beklediği camlı bir salonla karşılaştı. Buraya girmek için sekreterin kontrolünden geçmek ve geçerli bir belge göstermek gerekiyordu.

Şu anda ofiste kimse yoktu. Janusz camlı kapıyı açmaya çalıştı. Kapalıydı. Salondaki birkaç kişi ona işaret etti –Kapı kolunun yanındaki zili gösteriyorlardı. Nöbetçi sekreteri çağırmak için zile basmak kâfiydi.

Janusz da bir el işaretiyle onlara teşekkür etti, sonra geri döndü. Saflığına ve aklına hiçbir fikir gelmemesine lanetler okuyarak yeniden asansörlere doğru yürümeye başladı. Çağırma düğmesine bastığı sırada iindat kapısının aralandığını gördü. Gözlerine inanamadı. Şans. Kapıya yaklaştı. Dışarıda kalan kilit dili kapı kanadının kapanmasını engelliyordu. Hiç tereddüt etmeden diğer tarafa geçti, bir yandan da tahminde bulunuyordu: Savcılar, sorgu yargıçları bu kapıyı doğrudan asansörlere ulaşmak ve katta tur atmamak için kullanıyor olmalıydı.

Buranın duvarları da PVC kaplıydı. Yine içten aydınlatmalıydı. Ama burada bir dizi kapı vardı. Gözlerinin önünden iskambil kâğıtları gibi arka arkaya geçip gidiyorlardı. Altıncı kapıda, aradığı ismi buldu: PASCALE ANDREU.

Sağına soluna bakındı. Kimse yoktu. Kapıyı vurdu. Cevap alamadı. Alev alev yanıyordu, ensesi, böğrü ter içindeydi. Kapıya bu kez daha hızlı vurdu. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Eldivenlerini giydi, gözlerini kapatarak kapı kolunu çevirdi. Bu karşılaşabileceği en çılgınca şeydi, kapı kilitli değildi.

Bir saniye sonra içerideydi. Gürültü etmeden kapıyı arkasından kapattı. Yavaş nefes almaya çalıştı ve odaya bir göz gezdirdi. Pascale Andreu'nün

ofisi bir şantiye barakasını andırıyordu.

Plastik duvarlar. Ucuz bir yer halısı. Metal mobilyalar. Dip tarafta bir pencere vardı. Solda ise, kuşkusuz zabıt kâtibesinin odasına açılan bir kapı.

Üzerinde bir yığın evrakın durduğu çalışma masasına doğru yaklaştı. Düşündü. Belki de sorgu yargıcı Bordeaux polisiyle çoktan irtibata geçmişti. Belki de Tzevan Sokow davası yeniden açılmıştı. Bu durumda dosya masanın üzerinde olmalıydı...

Çantasını bıraktı ve SOKOVV'un dosya numarasını not ettiği defterini çıkardı: K095443226. Son rakamları belleğine kaydetti –tüm dosyalar aynı şekilde başlıyordu– sonra masanın üzerine yığılı dosyalara baktı. Hiçbiri bu numarayla örtüşmüyordu.

Masayı rasgele aramayı sürdürdü. Zarflar. DEVAM EDEN DAVALAR. VERGİ KARARNAMELERİ. DAVA SURETLERİ. Tutukluların evraklarının bulunduğu zarflar. Farklı bilirkişilerin ve soruşturmayı yürüten polislerin dikkatine yazılmış bazı notlar. Ama Janusz için hiçbir şey.

Sağdaki evrak dolabına yöneldi. 443226 yoktu. Tzevan Sokow cinayeti aralık ayında işlenmişti. Eski arşiv dosyalarının arasına konması için çok sıcaktı. Gündemdeki davalar arasında olması için ise çok soğuk. Zabıt kâtibesinin odasında olabilir miydi?

Yandaki odaya geçti. Esnek kapaklı birçok evrak dolabının yer aldığı, her an devrilecek gibi duran kâğıt yığınlarıyla aynı tipte bir odaydı. Janusz soldaki ilk dolaba hamle etti ve en üstten başlayarak dosya sırtlarını okudu.

Kapı vurulduğunda üçüncü dolaptaydı. Hareketsiz kaldı ve nefesini tuttu. Kapıya yeniden vuruldu. Janusz halının üstünde kımıldamadan duruyordu. Kendini bir korku girdabına kapılmış gibi hissediyordu. Başını çevirdi ve kapıya baktı. Kapı kolu kurcalanıyordu.

Yine bir mucize eseri olarak, zabıt kâtibesi kapısını kilitlemişti.

Janusz belli belirsiz bir rahatlama duydu, sonra kapıyı zorlayan kişinin aynı şeyi yandaki kapıda da deneyebileceği aklına geldi. İşte o zaman yandığının

resmiydi. Henüz bu düşünceden kurtulamamıştı ki kapının yeniden vurulduğunu duydu. Ses biraz uzaktan geliyordu.

— Yargıç Hanım?

Kapı kolu gıcırdadı. Ayak sesleri. İçeriden geliyordu. Janusz artık nefes almıyordu. Buz kesmişti. Birkaç saniye daha geçti.

Yan odada birinin varlığını hissediyordu, iki odayı ayıran duvar, ona bir pirinç kâğıdından daha inceymiş gibi geliyordu. Kalbi artık çarpmıyordu. O sırada hafif bir tıkırtı duydu –veya duyduğunu sandı. Bir dosya veya zarfın masanın üstüne bırakılması gibi. Yeniden ayak sesleri duyuldu. Hafifçe çarpan kapı. Beklenmeyen ziyaretçi gitmişti.

Janusz el yordamıyla bir koltuk buldu. Kendini bıraktı. Bu hareket sırasında sırtı bir rafa çarptı. Ona korkunç gelen bir gürültüyle dosyaları düşürdü. Dosyaları yerden toplarken birinin üzerindeki rakamlar gözüne çarptı. K095443226. CİNAYET DAVASI. BİLİNMEYEN ŞAHIS ALEYHİNDE ŞİKÂYET. TZEVAN SOKOW. Kapağında çaprazlamasına bir mühür vardı: SURET.

Lastikleri çıkardı, dosyayı açtı, şömizleri aldı. Ne yazdığına bakmadan yandaki büroya geçti ve hepsini evrak çantasına yerleştirdi. Elleri titriyordu. Kalp atışları kulaklarını sağır edecek gibiydi. Ama aynı zamanda kendini yenilmez de hissediyordu. Yeniden bir zafer kazanmıştı, ilk kez Anais Chatelet'nin bürosunda olduğu gibi. Geriye sadece bu plastik sığınaktan çıkmak kalıyordu.

62

Aynı yolu bu kez tersine kat etti. Çelik düğmenin üstünde ter izi bırakarak asansörü çağırdı. Bir saniye, iki saniye. Üç saniye... Her ses sanki ona daha da artarak ulaşıyordu. Salonda bekleyenlerin öksürükleri. Asansör mekanizmasının sesi. Bir camlı kapının çarpması... Ve aynı zamanda da tüm sesler bir suyun dibindeymiş gibi uğulduyordu.

Asansör bir türlü gelmiyordu. Yürüyerek inmeyi düşündü, ancak merdiven sahanlığının nerede olduğunu bilmiyordu. O sırada asansörün kapıları açıldı. Üç adam dışarı çıktı. Janusz, çantasını göğsüne bastırarak kenara çekildi. Adamlar ona bakmadı bile. Kabine daldı ve derin bir oh çekti. Vücudunu ateş basmıştı. Pardösüsünü çıkardı ve katlayarak kolunun üstüne yerleştirdi.

Zemin kat. Tavandaki kırmızı çelik strüktürler ona çok daha alçak, çok daha tehlikeliymiş gibi göründü. Memurlar, yargıçlar, avukatlar yemekten dönüyordu. Salon ağır aksak yürüyen insanlarla kalabalıklaşıyordu. Janusz son anda bir ayrıntıyı hatırladı:

Grignan Sokağı'ndaki giriş sadece tek yönlü çalışıyordu. Herkes Joseph-Autran Sokağı'na bakan kapıdan çıkıyordu.

Yönünü değiştirdi ve bir grup polisle karşılaştı. Boğuk bir sesle özür diledi. Kimse ona dikkat etmedi. Kat etmesi gereken elli metre vardı. Artık zeminden tehlike fışkırıyordu. Bir mayın tarlasında ilerliyordu. Her an yakayı ele verebilirdi. Güvenlik kameraları onu fark etmişti. Adliye binasının kapıları giriş çıkışlara kapatılıyordu. Polis binayı kuşatıyordu...

Bu düşüncelerinden kurtuldu ve çantasını herkes gibi taşımak için kolunu gevşetmeye gayret etti. Yirmi metre kalmıştı. Çevresindeki gürültü artmaya devam ediyordu. On metre. Başarmak üzereydi. Çantasına koyduğu Ikaros cinayetinin soruşturma dosyasıyla dışarı çıkıyordu. Bir kez daha zafer kazanıyordu. Bir kez daha...

Sola dönecek zamanı olmadı. Detektörlü kapıdan, tayyörlü, kahverengi saçlı bir kadınla –Büyük ihtimalle Pascale Andreu'ydübirlikte adliye binasına

girmekte olan Anais Chatelet'yi gördü. Hapı yuttuğunun resmiydi, geri döndü ve ters istikamette yürümeye başladı. Anais arkasından seslendiğinde, salonun ortasına doğru ilerliyordu:

— MATHİAS!

Her şeyi göze alarak dönüp arkasına baktı. Anais, alarm zillerinin ötmesine yol açarak, ama aynı anda da polis kimliğini nöbetçilere göstererek detektörlü kapıdan geçmiş, ona doğru geliyordu.

Janusz yeniden döndü, adımlarını hızlandırmamaya çalışıyordu. Siyah takım elbisesi, pardösüsü ve evrak çantası onun diğerleri gibi görünmesini sağlıyordu. Kalabalığın arasında kaybolabilirdi. Başka bir çıkışa ulaşabilirdi...

Anais'in sesi metal kafesin altında yankılandı:

— Durdurun onu! Siyahlı adam! Yakalayın!

Janusz hiç tepki vermedi. Çevresindeki bütün erkekler koyu renk elbiseliydi. Herkes panik halinde birbirine bakıyordu. Janusz da onlardan biri olduğunu göstermek için onlar gibi davrandı. Uzakta, çok uzakta, görüş alanının içinde, üniformalı birinin elinde silahıyla yaklaşmakta olduğunu fark etti.

Anais yeniden bağırdı:

— SİYAHLI ADAM! KOLUNDA BlR PARDESÜ VAR!

Janusz gayriihtiyari trençkotunu katladı ve koltukaltına sıkıştırdı. Çevresindeki her şey titriyordu, insanlar koşuşuyor, bağırıyordu. Kırmızı çelik strüktürler alçalıyordu. Zemin dönüyordu.

Gürültü onu boğuyordu.

— YAKALAYIN ONU!

Polisler şimdi silahlarını rasgele doğrultmuştu. Silahları gören ziyaretçiler, bağırarak kendilerini yere atıyordu, sesleri Anais'in sesini bastırıyordu. Janusz, diğer insanlar gibi çevresine korkulu gözlerle bakarak hâlâ yürümeye

devam ediyordu. Bir çıkış. Bir çıkış bulmalıydı...

Yine de arkasına bir göz atmadan yapamadı. Anais iki eliyle silahını kavramış –ona doğrultmuş– koşar adım ilerliyordu. Aklından bir düşünce geçiverdi. Saçma bir düşünce. Bu kadar seksi bir şey görmemişti.

Sağ tarafında bir imdat çıkışı vardı. Oraya yöneldi.

Kapı koluna bastırdığı sırada, şüphesiz bulunduğu yerden fazla uzakta olmayan polislere seslenen Anais'in bağırdığını duydu:

— Arkanızda! KAPIDA! ARKANIZDA!

Janusz çoktan diğer tarafa geçmişti. Bir ayak darbesiyle eğik çubuğu itti ve kapıyı kapattı. Koşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Adliye sarayının tali binalarındaydı. Soluk ışıklı lambalarla aydınlatılmış beton duvarları olan bir koridor. Bir köşe. Sonra başka bir koridor. Şuuru evrenin dört bir yanına saçılmış, dağılmıştı. Ağırlıklı tek nokta bir görüntüydü. Koşarken yerli yersiz aklına gelen bir görüntü. Anais Chatelet. Otomatik silahının kabzasını sımsıkı kavramış beyaz elleri. Esnek kalçaları ve çevik bedeni. Bir savaş makinesi. Arzuladığı bir makine.

Önüne beklenmedik bir başka kapı çıktı. Tam kapıya ulaşıyordu ki, nereden çıktığım anlamadığı bir adamla çarpıştı, iki saniyelik bir tereddüdün ardından burnunun dibinde bir silahın namlusunu gördü.

— Kıpırdama!

Janusz hareketsiz kaldı, gözkapakları yaştan yanıyordu. Bir üniforma, belli belirsiz bir yüz ve anlaşılmaz hareketler gördü. Janusz bakışlarıyla sessizce yalvanr gibiydi: "Bırakın gideyim... size yalvarıyorum... "

Birden aklı başına geldi. Güvenlik görevlisinin hareketlerinde bir tutarlılık yoktu. Adam da onun kadar şaşkındı. Aynı eliyle hem silahını doğrultmaya hem de telsizini kullanmaya çalışıyordu. Ve bir türlü beceremiyordu.

Bir sonraki saniye, yalvaran gözlerle ona bakan adamın suratıydı. Janusz çantasını yere bırakmış, Eickhom'unu çıkarmış ve polisi duvara dayamıştı.

Şimdi bıçağıyla polisin boğazına bastırıyordu.

— Silahını bırak!

Yere düşen tabancanın gürültüsü cümlesini sonlandırdı. Polis hiç direnmemişti. Janusz bıçağını adamın boğazından çekmeden sol eliyle polisin kemerini yokladı. Telsizi çekip aldı ve ceketinin cebine koydu. Eğildi ve yine bıçağını çekmeden, silahı yerden aldı. Ardından geriye doğru bir adım attı ve hasmına baktı, kemerindeki kopçalı kılıfın içinde parlayan kelepçeleri gördü.

— Diz çök!

Adam kımıldamıyordu. Janusz silahı diğer eline aldı ve otomatiği polisin gırtlağına dayadı. Bir tür altıncı his ona tabancanın ateşlenmeye hazır olmadığını fısıldadı. Namluya mermi sürmek için mekanizmayı çekti.

— Yüzüstü yat! inan şaka yapmıyorum.

Adam ses çıkarmadan yere uzandı.

— Ellerini sırtında birleştir.

Polis denileni yaptı. Janusz sol eliyle kelepçeleri aldı. Adamın bileklerinden birine taktı ve "klik" sesini duydu. Mekanizmanın yağ gibi çalışması onu şaşırttı. Adamın ikinci bileğini de kavradı ve kelepçenin diğer halkasını taktı.

— Anahtarlar nerede?

— Ne... nerede?

— Kelepçenin anahtarları?

Adam başını salladı:

— Onları yanımızda bulundurmayız...

Janusz silahıyla adamın yüzüne vurdu. Kan fışkırdı. Adam duvara doğru büzüldü ve mırıldandı:

— Sol... sol cebimde.

Janusz anahtarları aldı. Bu kez adamın ensesine vurdu. Onu bayıltmayı umuyordu ama bu o kadar kolay değildi. Sersemlemiş kurbanının durumu hakkında bir tahminde bulundu. Elleri arkadan kelepçeli, yaralı, bu kapalı koridorda kaybolmuş bu adamın yardım çağırması en az beş dakika sürerdi.

Pardösüsünü, çantasını yerden aldı. Hiç düşünmeden silahı belinin arkasına, Eickhom'unun yanına yerleştirdi. Kemeri artık askeri bir malzeme deposu gibiydi. Hâlâ yerde yatan adam korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Janusz ona yeniden vuracakmış gibi yaptı. Polis başını omuzlarının arasına çekti.

Janusz arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Bir çıkış bulmak için var gücüyle koşuyordu. Belinin arkasındaki tabancanın omurlarına battığını hissediyordu. Baş döndürücü bir duyguydu. Artık canını kurtaracağını biliyordu.

Ne şekilde olursa olsun.

63

Küçük dar sokaklardan geçerek bir kez daha kendini Canebiere'de buldu. Noailles Polis Merkezi'nin önünde büyük bir kalabalık vardı. Polis minibüsleri, arabaları, başka taşıtlar cehennemi gürültüler çıkararak hareket ediyordu. Polisler, elleri silahlarında, arabalara doğru koşuyor ve açık kapılardan içeri dalar dalmaz arabalar lastiklerini öttürerek yola çıkıyordu. Peş peşe sirenler çalıyordu. Janusz çantasını iyice göğsüne bastırdı. Marsilya'da nefes alan ve üniforma giyen herkes artık onun peşindeydi.

Bir kapı sundurmasının altına sığındı. Seyahat çantasını sakladığı yerden alması söz konusu değildi. Karşısına çıkan ilk çöp kutusuna telsizi atmıştı. Yanında sadece bıçağı, polisten aldığı tabanca ve dosyası vardı. Marsilya'yı terk etmeliydi... Saklanacak bir yer bulmalıydı... Soruşturma dosyasını incelemeliydi –Sakince... Ve dosyada yeni bir ipucu bulmalıydı. Masum olduğunu kanıtlamak için tek yol buydu –tabii eğer masumsa...

Sirenlerin rahatsız edici gürültüsü uzaklaşmıştı. Hiç kuşkusuz, polisler adliye binasının bulunduğu mahalleyi sarıyordu. Arama ilanları çoktan dağıtılmış olmalıydı. Yüzü, eşkâli tüm medya organlarında yer alacaktı. Birkaç dakika içinde, şehirde adım atamayacak hale gelecekti. Hemen harekete geçmeliydi.

Caddenin diğer tarafında bir ucuz giysi mağazası gözüne çarptı. Başını öne eğerek karşıya geçti. Yeniden bir siren sesi duyuldu.

Panikle geri adım attı. Bir tramvay, bir güç ve çelik yığını halinde burnunun dibinden geçti. Siren, vatmanın çaldığı bir uyarı düdüğünden başka bir şey değildi. Ayaklarının üstünde sallanarak, şaşkına dönmüş bir halde, uzaklaşan tramvayın ardından baktı. Sonra kendine olabildiğince normal bir hava vererek mağazaya girdi. Tezgâhtar bir kız ona doğru yaklaştı. Derin bir nefes aldı ve derdini anlattı. Kayağa gidiyordu ve bir kazağa, bir anorağa, bir bereye ihtiyacı vardı. Satıcı kız gülümsedi. Mağazada tüm bunlar, hatta daha fazlası vardı!

— Size güveniyorum, dedi Janusz.

Soyunma kabinine girdi. Çok geçmeden genç kadın kolları anoraklarla, kazaklarla ve berelerle dolu bir halde geldi.

— Sanırım bunlar bedeninize göre.

Janusz giysileri aldı ve perdeyi çekti. Ceketini çıkardı ve fazla dikkat çekmeyecek tonları seçti: bej bir kazak, çikolata rengi bir anorak, kulaklarına kadar inen bir bere. Kabindeki aynada, kilden bir adam duruyordu. Ancak her halükârda adliye sarayı kaçağının eşkâliyle hiç alakası yoktu. Perdenin arasından görülmediğine kanaat getirdikten sonra bıçağını ve tabancayı anorağının ceplerine yerleştirdi.

— Bu üç parçayı alıyorum, dedi kabinden çıkarken. Evrak çantası elindeydi.

— Renklerden emin misiniz?

— Kesinlikle. Nakit ödeyeceğim.

Tezgâhtar kız kasaya seğirtti.

— Ceketiniz ve pardösünüz için bir poşet ister misiniz?

— Lütfen, teşekkür ederim.

İki dakika sonra, telesiyej arayan biri gibi Canebiere'de yürüyordu. Komik görünmek, aranan adam olmaktan daha iyiydi.

Şimdi nereye gidecekti? öncelikle, daha tenha sokaklara girmek için Canebiâre'den ayrılmalıydı. Karşısına çıkan bir çöp kutusuna mağazadan aldığı naylon poşeti bıraktı. Sanki daha iyi kaçabilmek için her seferinde safra atıyordu. Ama bir türlü çekip gidemiyordu.

Trafiğe kapalı Saint-Louis Caddesi'ne ulaştı ve oradan da Pavillon Sokağı'na çıktı. Sağa kıvrıldı ve içgüdüsel olarak PortVieux'ye doğru indiğini fark etti. Bu iyi bir fikir değildi. Kararsızlık içindeyken bir fren sesi onu düşüncelerinden kopardı. Polisler arabadan fırlamış, ona doğru koşuyordu.

Geri döndü ve tabanları yağladı. Bu kez işi bitmişti. Mahallenin dört bir yanından siren sesleri yükseliyordu. Telsizler messğı geçiyordu: Janusz

görülmüştü. Şehir bir çığlıktan farksızdı –ölüm fermanını ilan eden bir çığlık.

Kaldırımda tökezledi, az kalsın düşüyordu, uzun bir meydandaydı. Çantasını sımsıkı tutarak ve her şeyin mahvolduğuna inanarak meydanın tam ortasından koşmaya başladı. O esnada, tıpkı bir peri masalındaki gibi bir buhar halesi gördü. Gözlerini ovuşturdu ve bariyerlerle koruma altına alınmış yarı aralık bir kanalizasyon ağzı gördü, içten içe buranın tek çözüm olduğunu anlamıştı. Gözleriyle kanalizasyon işçilerini arayarak o tarafa doğru yöneldi.

Otuz metre ileride onları fark etti. Ayaklarında çizmeleri, başlarında kaskları, sigara içiyor, gülüşerek sandviç satın alıyorlardı.

Bariyerlerin üstünden atladı, bir ayak darbesiyle kapağı kenara itti, merdiveni yakaladı. Şansının yaver gitmesi Tanrı'nın bir işareti olmalıydı. Suçsuz olduğunu ispatlayan bir işaret. Karanlıklara indi. Ayakları zemine değdi. Kanalizasyon borusunda sağa döndü, beresini çıkardı ve tam ortadaki oluktan akan pis sudan sakınarak yürüdü. Yeni bir merdiven. Sonra bir başkası. Marsilya'nın kanalizasyon ağı sadece yeraltında değildi. Aynı zamanda hep aşağı doğruydu. Karşısına başka bir merdiven daha çıktı, biraz daha indi, üzerinde yürüme köprülerinin yer aldığı kare biçiminde, oldukça geniş beton bir alanla karşılaştı. Boruların, sarnıçların, kumanda panellerinin sıralandığı, neonlarla aydınlatılmış makine odası.

Daha üç adım atmamıştı ki, bir el bilgisayarına sayaçları kaydeden bir adamı sırtından gördü. Adam sanki sağırdı. Janusz'un gelişi onu hareketlendirmemişti. Janusz yaklaştı ve bunun nedenini anladı: Kulağında kulaklıkları olan adam kasklı kafasıyla tempo tutuyordu.

Janusz silahının namlusunu onun ensesine dayadı. Adam durumu hemen kavradı. Ani bir refleksle kulaklıklarını çıkardı ve ellerini havaya kaldırdı.

— Dön!

Adam döndü. Suratına doğrultulmuş silahı görünce hiç korku belirtisi göstermedi. Sadece uzun bir sessizlik oldu. Gri tulumuyla, çizmeleri ve kaskıyla derin sulardan çıkmış bir dalgıca benziyordu. Hâlâ el bilgisayarı ile ekran kalemini elinde tutuyordu.

— Beni... beni öldürecek misiniz? diye sordu, birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

— Dediklerimi yaparsan hayır. Buradan bir çıkış var mı?

— Bir sürü. Her galerinin birçok girişi var. En yakın olanı...

— En uzaktaki hangisi? Bizi Marsilya'dan çıkaracak olan?

— Büyük kolektör çıkışı, Cortiou Koyu'na gider.

— Oraya gidiyoruz.

— Altı kilometre uzakta!

— Öyleyse zaman kaybetmeyelim.

Adam yavaşça kollarını indirdi ve çelik bir dolaba doğru yöneldi.

— Ne halt ediyorsun? diye bağırdı Janusz, silahını ona doğrultarak.

— Gerekli malzemeleri alacağım. Korunmanız lazım.

Metal kapakları açtı. Janusz onu omzundan tuttu ve kenara çekti. Kendisi için bir kask aldı ve boştaki eliyle kafasına geçirdi.

— Maske de alın, dedi kanalizasyon işçisi, sakin bir ses tonuyla. Asit bulutlarının içinden geçeceğiz.

Janusz malzemeler karşısında tereddüt ediyordu. Çizmeler, tulumlar, solunum maskeleri, metal şişeler... Adam ilerledi.

— İzin verir misiniz?

Teknisyen, Birinci Dünya Savaşı'nda kullanılan gaz maskelerini andıran iki model seçti. Birini Janusz'a uzattı. Sonra bir çift lastik çizme aldı.

— Bunlarla daha rahat edersiniz.

Adam hâlâ anormal derecede kibar ve kendinden emindi. Janusz yeniden ter içinde kaldı. Bu davranışın ardında gizli bir tuzak olabilir miydi? Onun haberi olmadan bir alarm mı verilmişti? Bu soruları aklından kovdu. Rehberine güvenmek için kendini zorladı.

Janusz hazırlanınca adam sordu:

— Ne yaptınız?

— Bilmen gereken tek şey var: Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Telsizle mi bağlantı kuruyorsun?

— Hayır. Burada, diğer ekiplerle bağlantı kurmak için bir santral var. Ayrıca el bilgisayarımla da mesaj yollayabilirim.

— Hepsini burada bırak. Yokluğun fark edilir mi?

— Çok isterdim. Ama bu galerilerin içinde bir fareden farkım yok. Aşağı inerim, kontrollerimi yaparım, yukarı çıkarım. Kimse umursamaz.

Blöf mü yapıyordu, bilmek imkânsızdı. Janusz silahını salladı:

— Gidelim.

Tünellere daldılar. Her tünel bir öncekine benziyordu. Janusz aşırı terliyordu; bu devasa boruların içinde yavan, pis kokulu, iğrenç bir sıcaklık vardı.

Uzun süre kanalizasyon işçisinin bu kayıtsızlığına mana veremedi. Adamın tek saplantısı vardı. Mesleği onun takıntısıydı. Labirentiyle bütünleşmişti. Yürüyüşleri boyunca konuştu. Ve yine konuştu. Yeraltı kanalizasyon ağından. Marsilya'nın tarihinden. Vebadan. Koleradan...

Janusz dinlemiyordu. Yüzlerinin hizasında, boruların üzerinde koşan sıçanları görüyordu. Arka arkaya geçen sokak adlarını görüyordu. Ancak nerede olduklarını anlayacak kadar Marsilya'yı tanımıyordu. Çizmelerini sürüye sürüye ortadaki oluktan yürüyen bu sıçan-adamı izlemeye mecburdu.

Zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Ara sıra soruyordu:

— Daha çok var mı?

Adam muğlak yanıtlar veriyor, hemen ardından tarihsel söylevine kaldığı yerden devam ediyordu. Bir kaçık. Janusz bir kez, sadece bir kez devasa borulardaki değişikliği fark etti. Bir anda fareler çoğaldı, ayaklarının diplerinde kaynaşıyorlar, birbirlerini geçmeye, tavandaki tonoza tırmanmaya çalışıyorlardı. Çıkardıkları sesler duvarlarda binlerce yankı oluşturuyordu.

— Les Baumettes, diye açıkladı kanalizasyon işçisi. Cezaevi. Muhteşem bir yemek, atık ve ısı kaynağı...

Janusz fare sürüsünün arasından parmaklarının ucunda geçti.

Daha uzakta, tünel genişleyerek karanlık ve büyük bir kanala dönüşüyordu. Su –ve çamur– dizlerine kadar geliyordu.

— Yoğun maddelerin birikmesini sağlayan bir çökeltme havuzu. Maskenizi takın. Gaz salınımı burada başlıyor. Çok tehlikeli. Koku alma duyumuz bunu hissetmediğinden öldürücü olabiliyor.

Bata çıka yürüdüler. Janusz, nefesinin maske sebebiyle daha da artan gürültüsünden başka bir şey duymuyordu. Ağzında demir ve kauçuk tadı vardı. Bir dizi neon, titrek gölgelerini ıslak duvarlara yansıtıyordu. Bir kilometre sonra dekor yeniden değişti. Havuz genişlemeye başladığı sırada dar bir platforma çıktılar.

Mekânın efendisi maskesini indirdi:

— İyi, dedi.

Janusz, boğulmaktan kurtulan biri gibi derin bir soluk aldı. Havayı yuttu ve biraz önceki sorusunu yineledi:

— Daha çok var mı?

Adam işaretparmağını ileri uzatmakla yetindi. Tünelin ucunda alışılmadık bir aydınlık vardı. Çok belirgin değildi, ancak siyah suyun üstüne yansıyan bir aydınlık. Yüzeyde mika parçaları serpiştirilmiş gibi küçük baklava desenleri.

— Bu nedir?

Kanalizasyon işçisi anahtar demetini çıkardı:

— Güneş.

64

Janusz ile teknisyen anlaşmıştı. Adamın arıtma istasyonunun park yerinde bir arabası vardı. Janusz'u arabayla istediği bir kasabada bırakacaktı ve birbirlerini unutacaklardı.

Kasksız ve maskesizken adamın esmer, kayış gibi teni ortaya çıkmıştı. Derinliklerin efendisi hafta sonları açık havada balık avlıyor olmalıydı. Marsilya'nın büyük kolektörüne tepeden bakan bir falezin üstünde duruyorlardı. Tam karşılarında, mavi ışığın altında deniz 180 derece yayılıyordu. Dalgalar, gümüşi köpükten şeritler oluşturan siyah adacıkların sırtına çarparak yarılıyordu. Manzara muhteşemdi, ama pis koku dayanılır gibi değildi.

Yamaca doğru eğilip aşağı bakıldığında, Cortiou Koyu'nun gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyordu: çivit mavisi dalgalara karışan sarı köpük kütleleri, öbek öbek akan boklar, atık sızıntıları. Binlerce martı bu kaynaşan köpüklerin üzerinde uçuyor, gece gündüz atılan tonlarca pisliğin arasında mutluluk arıyordu.

— Benim Kangoo şurada. Seni bırakayım ve sonra adios.

Janusz, adamın "sen" diye hitap etmeye başlaması karşısında gülümsedi. Silahını arkasına yerleştirdi ve tembel çözümde karar kıldı: kanalizasyon dalgıcına güvenmek.

— Sen kullanıyorsun. (Âdet yerini bulsun diye de ekledi:) Ve zorluk çıkarma.

— Eğer sana zorluk çıkarmak isteseydim, hâlâ savakların birinde bata çıka yürüyor olurdun.

Janusz da aynı fikirdeydi. Bu yalnız adamla birlikte hâlâ bir şansı vardı. Bu koca adamda sıra dışı, isyankâr bir şeyler hissediliyordu. Bir karşıt-kültür faresi... Bakıştılar ve kanalizasyonun pis kokusunun ardından çok hoş kokan Kangoo'ya bindiler.

Sürücü Cassis levhalarını izleyerek Marsilya'nın aksi istikametinde yol almaya başladı. İlk bir kilometre boyunca Janusz dikkatle yolu ve kıyı şeridini inceledi, sonra vazgeçti. Soru "Nereye?" değil "Ne?"ydi. Ne nereye gideceğini ne de hedefini biliyordu. Bu düşünce ona izlemesi gereken tek yolu hatırlattı.

Evrak çantasını açtı ve K095443226 numaralı dosyayı çıkardı.

— Nereye gidiyorum? diye sordu kanalizasyoncu, sanki kesin bir plan varmış gibi.

— Düz devam et, dedi Janusz.

Dosyadaki ilk şömizde suç mahallinin fotoğrafları vardı. Bu, gördüğü en inanılmaz görüntüydü –Minotauros'un fotoğrafları dışında. İskeleti andıran, kapkara olmuş bir ceset koydaki gri kayalıklara sırtını dayamış, bir kutsal ölü gibi gökyüzüne bakıyordu. Cesedin iki yanında, kavrulmuş tüyler ve balmumu artıklarıyla, ateşin kemirdiği iki devasa kanat görünüyordu.

Bir ataşla birbirine tutturulmuş polis raporlarına geçti. Marsilyalılar işlerini eksiksiz yapmıştı. Sokow'un öldürülmeden önceki günlerinde neler yaptığını tam olarak belirlemişlerdi. Kökenine kadar inmişler ve bir kişilik profili çıkarmışlardı. Doğu Avrupalı bir sığınmacıydı, şu köpekli punklardan biri. Damarlarındaki eroinin kaynağını bulmak için narkotik şube polisiyle çalışmışlardı. Ama bir şey bulamamışlardı. Özellikle de cinayetle dolaylı bağlantısı olan ipuçlarını eşelemişlerdi. Kanatlar. Balmumu. Tüyler. Önce Marsilya bölgesindeki, sonra tüm Fransa'daki delta kanat üreticileriyle, ikinci el mal satıcılarıyla, bu tür malzemeler konusunda uzmanlaşmış "hurdacılar"la temas kurmuşlardı. Sonuç alamamışlardı. Var'da ve komşu illerde, petek yapımında kullanılmak üzere balmumu üretenleri ve bunların müşterilerini sorgulamışlardı. Boşuna. Katil tarafından kullanılan tüylerin –beyaz kaz tüyü– Üreticilerini araştırmışlardı. Kaz yetiştiren çiftliklerin yanı sıra Fransa çapında bu malzemenin başlıca alıcılarıyla –yatak, yorgan, yastık, giysi ve mobilya üreticileri– temas kurmuşlardı. Hiçbir şey elde edememişlerdi. Şüphe uyandıracak tek bir müşteri bile yoktu. Cinayetten önceki aylarda olağandışı tek bir sipariş de.

Katilin kullandığı malzemeleri bizzat kendisinin ürettiği düşünülebilirdi...

Bu gizli marifet onu rahatlatıyordu. Tüm bunları yapabilecek biri olamazdı, özellikle de bilinçsiz bir şekilde.

— Tamam, dedi kanalizasyoncu, Cassis'ye geldik. Şimdi ne yapıyorum?

— Devam et. Sür.

Son şömizi açtı. Cesedi bulan iki yürüyüşçü dışında, olayın tek tanığından bahsediyordu: "Teneke" lakaplı Christian Buisson. Eski bir tanıdık. Polisler, Şampuan'dan ve ondan daha başarılı değildi. Evsizlerin yaşadıkları yerlerdeki çemberi daraltmalarına rağmen bu kaçığı asla bulamamışlardı. Evsizleri, barınma merkezlerinde, aşevlerinde, hastanelerde çalışan personeli sorgulamışlardı –Beynine metal saplı heriften hiç iz yoktu.

Bununla birlikte, Janusz'un bilmediği önemli bir bilgi elde etmişlerdi. Christian Buisson hastaydı. Çok hasta. Önceki yıllarda yakalandığı hepatit C sonucu karaciğer kanseri olmuştu.

Polisler bu bilgileri, Nice'ten gelmiş, "Sokak Doktorları" birliğinden Eric Enoschsberg adlı gönüllü bir doktordan almıştı. Ve bu bilgiler ışığında da raporlarını sonuçlandırmışlardı: Christian Buisson bir hastane yatağında veya bir ambalsy kartonunun altında, bir yerlerde, adsız bir şekilde ölmüştü.

— Bana bir telefon kulübesi bul, dedi şoförüne.

65

— Doktor Enoschsberg?

— Benim.

— Bordeaux Emniyeti komiseri.

— Neyle ilgiliydi?

Janusz kanalizasyoncuyla birlikte bir telefon kartı almıştı.

"Bodyguard"ı şimdi telefon kulübesinin önünde, şüphe uyandırıcı tek bir hareket yapmadan, kaçma girişiminde bulunmadan mekik dokuyordu. Janusz, eğer bir aptallık yaparsa hiç tereddüt etmeden ateş edeceğini söylemişti.

— Sizinle hastalarınızdan biri, Christian Buisson hakkında konuşmak istiyordum. Herkes onu Teneke olarak biliyor.

— Geçtiğimiz aralık ayında, meslektaşlarınızın bütün sorularına cevap verdim.

— Yeni şeyler var. Katil yeni bir cinayet işledi. Bu kez bizim şehrimizde.

— Yani?

— Bir ek soruşturma için sizi aradım.

Bir sessizlik oldu. Janusz, Enoschsberg'i polisten yana olanlar kategorisine dahil edemezdi. Cep telefonunun numarası tanık ifade tutanağının en tepesine yazılmıştı.

— Geçtiğimiz yaz Christian Buisson'u tedavi ettiğinizi söylemişsiniz ve...

— Tedavi etmek sözü çok iddialı olur. Onun bulunduğu evrede...

— Doğru. Meslektaşlarım Teneke'yi asla bulamamış. Adamın, kimliği

belirsiz bir şekilde öldüğü sonucuna varmışlar. Düşünüyorum da, siz soruşturmayı izleyen haftalar içinde bu hastayı görmüş olabilir ve...

— Onu gördüm, evet.

Janusz'un nefesi kesilir gibi oldu. Bir sonuç elde edemeyeceğini bile bile bu doktoru aramıştı. Ve işte balık yemi ısırıyordu.

— Tam olarak ne zaman?

— Ocak ayının başında. Toulon'da bir konsültasyonda.

Yeniden bir sessizlik. Doktor tereddüt ediyor gibiydi.

— Polisler ondan haber alırsam aramamı istemişlerdi, ama bunu yapmadım.

— Neden?

— Çünkü Teneke can çekişiyordu. Polislerin, yani meslektaşlarınızın onu sıkıştırmasını, daha fazla üzmesini istemiyordum.

Janusz empati kurar gibi yaptı:

— Anlıyorum.

— Sanmıyorum, hayır. Christian sadece ölmek üzere değildi, aynı zamanda korkuyordu. Kuşkusuz hayatını tehlikeye atan bir şeyler görmüştü. O dönemde meslektaşlarınızın anlamadığı bir şeyler.

— Katilin yüzünü gördüğünü mü... söylemek istiyorsunuz?

— Bilmiyorum, ama o günden beri saklanıyordu. Çok korkuyordu. Ölmek üzereydi ve bir hamamböceği gibi gizleniyordu...

— Onu hastaneye yatırdınız mı?

— Palyatif tedavi evresindeydi.

— Yani öldü mü?

— Hayır.

Janusz sıkılı yumruğunu cama dayadı.

— O nerede?

— Nice'te bir yerde. Her şeyi ayarladım. Ocak ayının ortasından beri günleri sakin geçiyor. Güvende.

— O NEREDE?

Janusz sorduğu sorudan –özellikle de soruş tarzından– anında pişmanlık duydu: Ulur gibi bağırmıştı. Doktor cevap vermedi. Bir polisin, hayatınm son dönemindeki zavallı bir adamın canını sıkması, kesinlikle istemediği bir şeydi.

Ama adam alttan aldı:

— Tövbekârlar'ın yanında. Nice'teki Arbour Tövbekârları.

— Bu nedir? Dini bir tarikat mı?

— XII. yüzyılda kurulmuş, çok eski bir hayır derneği. Yaşamlarının sonuna gelmiş hastaların bakımlarını üstleniyorlar. Teneke için onları düşündüm.

— Hastaneleri mi var?

— Tıbbi tedavi koordinasyon binaları var. Sürekli ikametgâhı olmayan kişilere refakat hizmeti veren yerler...

— Nerede?

Enoschsberg son bir kararsızlık daha yaşadı. Ama artık yarı yolda duramazdı.

— R£publique Caddesi, Nice'te. Ona ne sormak istediğinizi bilmiyorum ama umarım önemli bir şeydir. Ve umarım onun durumuna özellikle saygı gösterirsiniz.

— Teşekkürler Doktor. Bana inanın, çok önemli. Ona olabildiğince yumuşak

ve saygılı davranacağız.

Telefonu kapatırken, blöfünün bundan sonra olacakların öncüsü olduğunu anladı. Bordeaux ve Marsilya polisi Ikaros soruşturmasını yeniden açacaktı, içlerinden birinin aklına Doktor Eric Enoschsberg'i aramak gelecekti ve onlar da aynı bilgiyi elde edecekti.

66

Anais Chatelet karşısındaki kilitli kapıya bakıyordu. Tımarhaneye götürülen bir deli gibi onu buraya, Evâche Polis Merkezi'ne getirmişlerdi. Saat 15.00 sularında, Janusz'un onları bir kez daha atlattığına kanaat getirince –yeri saptanan ve bir sürü polis tarafından çembere alınan adam, kelimenin tam anlamıyla buharlaşmıştı– Anais gerçek bir öfke krizine tutulmuştu.

Kendi arabasına saldırmış, tekmeler savurmuş, sonra Janusz'un yerini belirleyen, ancak ellerinden kaçıran devriye polislerinden öfkesini çıkarmıştı. Şapkalarını yerlere savurmuş, giysilerindeki rozetleri, rütbeleri sökmüş, onlara vurmaya teşebbüs etmişti. Onu etkisiz hale getirmişler, silahını almışlardı. Kelepçelemişlerdi. Mevkiini göz önünde bulundurarak –nezarethaneye koymamışlardı– onu bu ofise kapatmışlardı.

Şimdi Lexomil'in etkisi altındaydı. Maksimum dozu almıştı: Ecstasy gibi çiğnemeden yuttuğu, bölünebilir iki tablet. Dilinin altında erittiği ilaçlar etkisini göstermeye başlıyordu. Fırtınadan sonraki sakinlik...

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çalışma masasında oturuyordu, kafası rahattı ve turnikeden geçirilmeyi bekliyordu. Oysa sabah her şey gayet iyi başlamıştı. İkaros cinayeti soruşturmasını yürütmüş ve şimdi de Janusz'la ilgili araştırmaları koordine eden Komiser Jean-Luc Crosnier tarafından çok iyi karşılanmıştı. Ona bir oda –şu an hapsedildiği oda– tahsis edilmiş ve incelemesi için soruşturma dosyası verilmişti.

Dosyada yeni bir şey yoktu. İyi iş çıkarılmıştı, ama sonuçsuz bir işti. Mitolojik katil arkasında hiç iz bırakmamak konusunda başarılıydı. Marsilya polisinin, asla bulunamamış olan sarhoş bir evsiz dışında hiç tanığı yoktu. Kullanılan malzemeye –delta kanat iskeleti, balmumu, tüyler– rağmen en ufak bir ipucu bile elde edememişlerdi.

Buna karşılık tek bir konuda hiç şüphe yoktu: iki cinayetin faili de aynı katildi. Modus operandi, eroin, sembolik mizansen aynı çılgınlığa işaret ediyordu. Sadece bir ayrıntı Anais'in dikkatini çekmişti: Hiçbir yerde Sokow'un bedeninde normalden daha az kan olduğundan bahsedilmemişti.

Anais sebebini anlayamamış ve açıklayamamış olsa da, bu ayrıntıyı – Philippe'in cesedinden bir veya birkaç litre kan alınmış olmasını– unutmamıştı. Adli Tabip Longo, bunu cesedin solgunluğundan çıkarmıştı. İkaros'un yanmış kadavrasında böyle bir şeyi saptamak imkânsızdı.

Saat 11.30 sularında, soruşturma öğelerini iyice inceledikten sonra davayla ilgili Sorgu Yargıcı Pascale Andreu'yü aramış, kadın Anais'in öğle yemeği teklifini kabul etmişti. Restoran dönüşü de imkânsız gerçekleşmişti. Janusz, koltuğunun altında soruşturma dosyasıyla burnunun dibinden kaçmıştı...

Daha kötüsü olamazdı. 48 saat içinde ikinci kez firariyi elinden kaçırıyordu.

Deversat haklıydı. Kış ortasında Marsilya'nın keyfini çıkarmalı, ne olursa olsun hiçbir şeye bulaşmadan kumsallarda dolaşmalıydı...

Doğruldu ve içinde bulunduğu ana döndü. Eveche Polis Merkezi XIX. yüzyıldan kalma bir köşktü. Aslında o, bu klasik binanın hemen yakınındaki modern binada bulunuyordu ve odasının pencereleri Majör Katedrali'ne bakıyordu, iki farklı taştan inşa edilmiş bu büyük kilise, krem ve çikolata rengi tonlarıyla bir İtalyan pastasına benziyordu.

Cep telefonu çaldı. Gözlerini ıslatan yaşları kuruladı. Tasasız gözyaşları. Artık ne durumda olduğunu bilmeyen, beyni uyuşmuş birinin gözyaşları. Tüm bu kimyasal boklukları yutmayı bırakmalıydı...

— Ben Deversat. Bu saçmalıklar da neyin nesi? Sizin bu soruşturmayla kesinlikle ilginiz yok, resmen uzaklaştırıldınız.

— Çok iyi anladım.

— Anlamak için çok geç. Artık gırtlağınıza kadar pisliğe battınız.

— Ne demek "pisliğe battım"?

— Janusz'un bavulunu toplayıp her seferinde kaçmayı başarması için sizin orada bulunmanız yeterli.

Anais bulunduğu odanın karardığı hissetti.

— Benden mi şüpheleniyorsunuz?

— Ben mi, hayır. Ancak Emniyet Müfettişliği bu konuda farklı düşünüyor.

Anais'in boğazı sıcak bir fırından daha kuruydu.

— Bir... bir soruşturma mı başlatıldı?

— Bu konuda bir şey bilmiyorum. Beni aradılar. Sizi buraya, Bordeaux'ya bekliyorlar.

Bu hikâye ona basit bir kınama cezasından çok daha pahalıya mal olacaktı. Polislerin polisi onun hayatını eşeleyecekti. Orleans'ı ve onun çizgi dışı yöntemlerini irdeleyeceklerdi. Zayıf ruh sağlığını. Babasını ve onun işkenceci geçmişini...

Deversat'nın sesi yeniden kulağında yankılandı. Tonu değişmişti. Daha sıcaktı. Neredeyse korumacıydı.

— Size arka çıkacağım Anais. Kendinizi fazla üzmeyin. Daha gençsiniz ve...

— Beni rahat bırakın!

Büyük bir hırsla telefonu kapattı. Aynı anda kapının kilidi açıldı. Crosnier. Sağlam yapılı, sakallı bir adamdı, oldukça soğukkanlı birine benziyordu. Dudaklarında, siyah-beyaz sakallarının içinde kaybolan sinsi bir gülümseme vardı.

— Benimle alay ettiniz.

Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Anais ihtiyatlıydı: Bu bir saldırı stratejisi olabilirdi.

— Başka çarem yoktu.

— Elbette vardı. Dürüst davranabilir ve bana durumu açıklayabilirdiniz.

— Beni anlar mıydınız?

— Beni ikna edebilirdiniz, bundan eminim.

Crosnier bir sandalye aldı, çevirdi ve ata biner gibi oturdu, kollarını iskemlenin arkalığında birleştirdi.

— Ya şimdi?

Sorusunda en ufak bir ironi yoktu. Daha ziyade tükenmiş bir teveccüh söz konusuydu.

— Bana İkaros dosyasını verin, dedi Anais. Bu gece bir kez daha incelememe müsaade edin.

— Neden? Dosyayı ezbere biliyorum. Orada yeni bir şey bulamazsınız.

— Janusz'un aradığı şeyi bulacağım. Bu belgeleri sorgu yargıcından alabilmek için bütün riskleri göze aldı...

— Az önce bir telefon aldım. Yargıçlar kurulu onu bu soruşturmadan alacak gibi görünüyor.

— Neden?

— Bu davada en ufak bir yetkisi olmayan bir polise hayatını anlattığı için. Bürosunun kapısını kilitlemediği için. Yeniden açılan bu dosyayı kilitli bir dolaba kaldırmadığı için. Bu sebeplerden birini seçin.

Anais kısa bir an, öğle yemeği boyunca konuşmalarıyla onu bunaltan bu tuhaf yargıcı düşündü. Tatsız bir on beş dakika yaşayacaktı.

— Bana dosyayı verin, diye yineledi. Bırakın bu gece dosyayı inceleyeyim.

Crosnier yeniden gülümsedi. Suratı koca bir oyuncak ayının suratını andırıyordu, yorgun ama çekici bir surat.

— Sizin adamın burada ne işi var?

— Suçluyu arıyor.

— Suçlu o değil mi?

— En baştan beri onun masum olduğuna inanıyorum.

— Ya Bordeaux garındaki parmak izleri? Yalancılığı? Kaçması?

— Buna zincirleme tepki diyelim.

— Gerçekten akıntıya karşı kürek çekiyorsunuz.

— Bana bu gece izin verin, diye üsteledi Anais. Beni buraya, bu büroya kapatın. Yarın sabah, Freire'in nereye gittiğini öğrenmiş olurum.

— Freire mi?

— Janusz demek istedim.

Komiser cebinden Rhodia marka küçük bir not defteri ile bir tomar fotokopi çıkardı. Hepsini Anais'in önüne bıraktı.

— Adliye binasının yakınında, bir merdiven altında bir seyahat çantası bulundu. Şüphelinin kişisel eşyaları. Freire adına düzenlenmiş kimlik belgeleri. Haklısınız. Bir soruşturma yürütüyor.

Okuyabilmesi için fotokopileri Anais'e doğru çevirdi.

— Bu, Tzevan Sokow'un otopsi raporu. Nereden buldu, bilmiyorum.

Anais elini rapora zattı. Crosnier kıllı, iri elini üstüne koydu.

— Size ikaros'un eksiksiz dosyasını göndereceğim. Ne bulursanız, dikkatinizi ne çekerse, ne yakalarsanız beni derhal bilgilendireceksiniz ve evinize döneceksiniz. Ve bu davayla uzaktan yakından ilgilenmeyeceksiniz, yeterince açık mı? Hırpaladığınız üniformalılarla durumu düzelttiğim için de bana teşekkür borçlusunuz.

Anais mekanik bir ses tonuyla tekrarladı;

— Yarın sabah. Elde ettiğim bilgileri size veriyorum ve eve dönüyorum.

Crosnier elini defterden çekti ve ayağa kalktı.

Ne Anais ne de komiser verilen bu sözü ciddiye alıyordu.

67

Janusz odasının penceresinin arkasında hayal kırıklığına uğramış bir halde duruyordu. Saat 17.00 sularında Hyeres'de kanalizasyoncudan ayrılmıştı. Bir taksi şoförü onu Nice'e götürmeyi kabul etmişti. Tam da evine dönmekte olan, Baie des Anges'lı[68] ilginç bir tipti. İki kenti ayıran 150 kilometreyi, benzin parası ve otoyol geçiş ücreti dahil 400 avroya kat etmişti.

Yol boyunca, sürekli tek bir olaydan söz edip durmuştu: 19 Şubat'tan beri bütün hızıyla devam eden Nice karnavalından. Janusz ne olduğunu anlamak için gidip görmeliydi. Hiç görülmemiş arabaların resmi geçidi, çiçek savaşları, 16 gün boyunca coşkulu ve şenlikli bir kent!

Janusz dinlemiyordu. Bu durumdan nasıl yararlanabileceğini düşünüyordu. Büyük bir karmaşa hayal ediyordu. Maskeli bir kalabalık... Bağrışmalar, rengârenk giysiler, günün ve gecenin her saatinde kaos... Gösterilerden ve halktan bunalmış polis ve kamu görevlileri... Onun açısından bu hiç de kötü değildi.

Şehre geldiğinde şoförün uydurduğuna karar vermişti. Ona Rio Karnavalı vaat edilmiş, karşısında soğuk ve ıssız sokaklarıyla, kış uykusuna yatmış bir şehir bulmuştu. Victor-Hugo Bulvarı'ndaki, orta karar bir otele –Modern Otel– sığınmıştı. Aşağıda, servilerin ve palmiyelerin ardında uyuyan ana caddeye bakıyordu. Nice devasa bir yazlık semti emdiriyordu. Dönemleri ve üslupları iç içe geçmiş binaların yalılara özgü bir havası vardı ama hepsi ölü sezonu ele veriyordu.

Bu donmuş manzara karşısında, aklına Nice'le ilgili, gördüklerine daha uygun başka şeyler de geliyordu: Turizmle ayakta duran bu şehir kameralarla ve özel güvenlik şirketleriyle doluydu.

Deniz ve güneş dışında, kilit altında güvenliği ve burjuva huzurunu da paraya çeviren bir şehir. Sonuçta bir kaçak için en kötü yerdi...

Arbour Tövbekârları Evi'ni daha önce aramıştı. Karşısına JeanMichel'in cep telefonu numarasını veren bir telesekreter çıkmıştı. Sadece sesi bile planlı

olan bir adamla konuşmuştu, iman, teveccüh ve erdem. Soruşturma yürüten polisi oynamanın sırası değildi. Janusz açıklamıştı: Teneke'nin arkadaşı olan eski bir evsizdi. Son günlerini Arbour Evi'nde geçirdiğini öğrenmişti ve onu son bir kez görmek istiyordu. Jean-Michel bir süre kararsız kaldıktan sonra ona ertesi gün sabah saat dokuza randevu vermişti.

Pencerenin önünden ayrıldı ve odasına bir göz gezdirdi. Bir yatak, bir dolap ve dolaptan biraz büyük bir banyo. Rulo stor perde açıktı. Dışarıdan otelin neon ışıklarının aydınlattığı lavabo aynasına aksi düşüyordu. Siyah kıyafetli, kanalizasyon kokan ve elinde sadece tek bir hazine –ölüm döşeğindeki bir adamın ismini öğrenebildiği bir soruşturma dosyası– olan bir hayalet gibiydi. Acıkmış bir hayalet. Sabahtan beri ve aşevinde yaptığı kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti. Dışarıda yürüyebilir miydi?

Kararı, evet oldu. Nereye gittiğini bilmeden, sokak lambalarının ölgün ışığında yönünü bularak sola saptı. Cumbaları, mozaik süslemeleri, Mağribi kuleleri, mermer taklidi kabartmalarıyla, eklektik üslupta büyük evlerin sıralandığı iki yanı ağaçlıklı bir caddeydi. Bu değişik beğenilere, aşırı gösterişe rağmen, bütüne bakıldığında aynı kibirli kayıtsızlık hissediliyordu, insan kendini Kuzey İtalya'da veya İsviçre'de sanabilirdi. Bunu düşünürken bir saptamada bulundu: Demek bu ülkeleri tanıyordu...

Jean-Medecin Caddesi'nde bir sandviççi buldu. Tereyağlı jambonlu bir sandviç aldı ve hemen tabanları yağladı. Açıkçası hiç aramadan ünlü Promenade des Anglais'ye çıktı. Denizin tam karşısındaki binaların cepheleri bu kez Ingiltere kıyısındaki setleri andırıyordu. Kubbeler ve konik çatılar, kitsch gülpencereler ve Victoria tarzı çizgiler.

Rıhtımı geçti ve kumsala ulaştı. Karanlığın içinde görünmeyen dalgalar kıyıya köpüklerini bırakıyor, boğuk fısıltılar, hayaletimsi hışırtılar çıkarıyordu... Kumda yürüdü, tüm bedenini kuşatan soğuğa aldırmadan, ışıklardan uzak bir yere bağdaş kurup oturdu ve belli belirsiz bir keyifle sandviçini yedi. Omuzlarında yalnızlığın ağırlığını hissediyordu. Bir arkadaşı, dostu, bir müttefiki yok muydu? Ama kendini asmış bir kadının hayaleti değil, hayatta olan bir kadın. Kendini asmış kadını hatırlayınca –Bir tek bu anıya güvenebilirdi– burada bir izin peşinde olduğunu düşündü. Bir araştırma yapması gerekiyordu.

Uzaklardan gelen bir polis sireni onu düşüncelerinden kopardı. Polisler, burada, Nice'te de peşine düşmüş olabilir miydi? Hiç şansı yoktu. Deniz, karanlığın içinde soluk almaya devam ediyordu. İç karartıcı, ama aynı zamanda güç göstergesi olan bir gürültüyle. Bu ahenk ona sürekli tekrarlayan kaderini hatırlattı.

Bugün yaptığı araştırmayı daha önce de yapmıştı. Hem de hiç kuşkusuz birçok defa. Ama her defasında belleğini yitirmişti. Her defasında sıfırdan başlamıştı. Zamana karşı yarışan bir Sisyphos'tu.[69] Her şeyi, kum üzerine yazılmış yazıyı süpüren bir dalga gibi silecek olan yeni bir kriz geçirmeden önce bu gizemi çözecek anahtarı bulmak zorundaydı...

Eskiden –Ne zaman?– okuduğu, 33 yaşında veremden ölmüş, XIX. yüzyıl Fransız filozofu ve psikolog olan Jean-Marie Guyau tarafından yazılmış, bellekle ilgili bir eseri hatırladı. Yazar, sanki vakitsiz ölümünü hissetmiş gibi, çok genç yaşlarından itibaren canla başla çalışmıştı. Bütün eserleri –onlarca cilt, binlerce sayfa– zaman ve bellek üzerineydi.

Guyau şöyle yazıyordu:

Vezüv tarafından yutulan, yok edilen şehirlerin altında da, eğer daha öncesi araştırılırsa, eskiden yutulmuş ve yok olmuş daha eski şehirlerin izleri bulunur... Aynı şey beynimiz için de geçerlidir, şimdiki hayatımız, ona destek ve gizemli bir dayanak görevi gören geçmiş yaşamımızı silmeden muhafaza eder. Belleğimizin derinliklerine indiğimizde tüm bu kalıntılar arasında kayboluruz...

Janusz ayağa kalktı ve otelin yolunu tuttu. Kendi yeraltı mezarlığına inmeliydi. Arkeolojik kazılar yapmalıydı. Belleğinin derinliklerindeki ölü şehirleri bulmalıydı.

Anais Chatelet, sabah saat 05.20'de aradığı şeyi buldu. Saat 05.30'da teyidini aldı. 05.35'te Jean-Luc Crosnier'yi aradı. Polis uyumuyordu; hâlâ Marsilya ve çevresinde Victor Janusz'u bulmak için yürütülen operasyonları denetliyordu. A 55 otoyolundaki –Sahil Otoyolu– bir jandarma karakolundaydı.

— Janusz'un nerede olduğunu biliyorum, dedi Anais, aşırı heyecanlı bir sesle.

— Nerede?

— Nice'te.

— Neden Nice?

— Çünkü Christian Buisson, namı diğer Teneke, orada ölüm döşeğinde.

— Teneke aylarca arandı, bulunamadı. Üzerinde hiçbir kimlik belgesi olmadan, kıyıda bir yerlerde ölmüş olduğu düşünüldü.

— Teneke önce Toulon'a kaçtı, sonra da Nice'e geçti. Hâlâ orada. Palyatif tedavilerin uygulandığı bir tıbbi koordinasyon merkezinde kalıyor.

— Bunu nereden biliyorsunuz?

— Bana verdiğiniz soruştunna dosyasını yeniden gözden geçirdim. Marsilya'dayken Buisson'u tedavi etmiş olan doktorla bir kez daha görüştüm. Eric Enoschsberg, "Sokak Doktorları"ndan.

— Onu ben sorguladım. Size ne söyledi?

— Toulon'dayken Teneke'yi yeniden gördüğünü ve onu Arbour Tövbekârları tarafından yönetilen bir eve yerleştirdiğini.

Crosnier bir an durum muhakemesi yaptı. Elbette isimler, tarihler, yerler ona yabancı değildi.

— Janusz oraya neden gitmiş olabilir?

— Çünkü tam olarak benimle aynı yolu izledi. Dün saat 18.00 sularında Enoschsberg'le temas kurmuş. Kendini polis olarak tanıtmış. Hemen oraya gitmek gerekiyor. Janusz çoktan Nice'e varmış olmalı.

— O kadar çabuk değil. Siz ve ben bir anlaşma yaptık.

— Benim kim olduğumu anlamadınız mı?

Crosnier alay dolu bir kahkaha attı:

— Odamın kapısından girdiğiniz anda sizin kim olduğunuzu anladım. Heyecan yoksunluğu çeken şımartılmış bir çocuk, inat uğruna polis olmuş bir küçük burjuva. Kendini kanunlardan üstün gördüğü için yasalara uymayan bir velet.

Anais yaylım ateşini sineye çekti.

— Hepsi bu mu?

— Hayır. Şu an için polis bile değilsiniz. Benim sorumluluğum altındaki bir suçlusunuz. Emniyet Müfettişliği'nden beni aradılar. Sizi sorgulamak için Eveche'ye bir ekip gönderiyorlar.

Anais'in boğazı kurudu. Şakakları nemlendi, infaz başlamıştı. Yerçekimi olmayan bir boşluktaydı; oksijene, yakıta aç bir alevdi sanki, içgüdüleri hemen harekete geçmesini söylüyordu.

— Beni serbest bırakın. Birlikte hemen yola çıkalım. Tövbekârlar Evi'nde Janusz'u bekleyelim ve onu alıp buraya dönelim.

— Başka arzunuz?

— Bu tutuklamada size yardımcı olduğumu raporunuza yazarsınız. Dürüstlüğümden emin olduğunuzu belirtirsiniz. Bu davadan siz kazançlı çıkarsınız. Ve ben de böylece yeniden eski saygınlığımı kazanabilirim.

Doldurulan bir tabanca topunun gürültüsünü andıran kısa bir sessizlik oldu.

— Sizi almaya geliyorum.

— Oyalanmayın.

— Burada emirleri ben veririm. *Capito?*[70]

— Bizden yine kaçacak!

— Sakin olun, dedi Crosnier. Tövbekârlar'a haber verilecek. Onları tanıyorum. Marsilya'da da faaliyet gösteriyorlar. Nice polisini arayacağım ve...

— Arbour Evi'nin önüne kimseyi dikmeyin! Janusz tuzak olduğunu anlayacaktır.

— Şaka mı yapıyorsunuz? Nice, Knox Kalesi'nden[71] farksız.

Her yerde kameralar var. Her sokağın köşesinde devriyeler var.

Kurtuluşu yok, bana inanın. Şimdi benim adamlardan birini çağırın. Size kahve getirsin. Yarım saat içinde sizi almaya geliyorum.

— Nice'e varmamız ne kadar sürer?

— Hiç durmadan yol alırsak bir saat on beş dakikada orada oluruz.

Polis telefonu kapattı. Anais onun öğütlerini dinledi. Bir komiser yardımcısı onu serbest bıraktı ve asayiş şube yemekhanesine götürdü. Orada pek hoş karşılanmadı. Özür dilemesini, açıklamada bulunmasını, ezilip büzülmesini boşuna beklediler; o ise meslektaşlarına saldırmış Bordeaux'lu kaçığı oynamaya devam etti.

Düşmanca bakışlara aldırmadan bir köşeye oturdu. Bir yudum kahve içti; sanki boğazından aşağı koyu bir karanlık girmiş gibi hissetti. Coşkusu, belli belirsiz bir bıkkınlığın etkisiyle azalıyordu. Kendini sorguluyordu. Gerçekten istediği bu muydu? Mathias Freire'i hapisten kurtarmaya çalışmak? Onun en az suçla yargılanacağı bir mahkemeye çıkmasını sağlamak?

Dün gece sadece İkaros soruşturma dosyasını yeniden okumakla kalmamıştı. Janusz'un notlarını da incelemişti. Bu notların, en başından beri çarpıcı bir şeyler içerdiğini belli belirsiz de olsa hissediyordu. Freire, namı diğer Janusz, ne bir yalancı ne de bir entrikacıydı, tamamen aklı başında hareket ediyordu.

Tıpkı Patrick Bonfils gibi bavulsuz bir yolcuydu. Kişisel bir teamülle yazılmış olmalarına rağmen bu notlar hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Satır aralarını okumayı başarmıştı. Onun iki kimliği iki psişik kaçıştan başka bir şey değildi. Hiç kuşkusuz diğer kaçışları gibi. Freire/Janusz cinayetlerle, ama ayrıca ve özellikle de kendiyle ilgili bir araştırma sürdürüyordu, ilkini – gerçek kimliğini– bulma umuduyla kimliklerinin her birine ulaşmaya çalışıyordu.

Şimdilik son ayların bir kronolojisini çıkarmaya muvaffak olmuştu. Ocak ayından bugüne kadar Mathias Freire'di. Ekim ayının sonundan aralık ayının sonuna kadar da Victor Janusz. Ama ya öncesi? Onu kemiren bir şüpheyle cevaplar arıyordu: Minotauros katili miydi? Aynı şekilde İkaros katili? Bir avcı mıydı? Ya da bir av mı? Yoksa her ikisi de mi?

İçine daldığı bu olay onu hayli hayli aşıyordu. Şu ana kadar acemi şansı onun yanında olmuştu ama her an serseri bir kurşuna hedef olabilir ya da siyahlar giyinmiş şu gizemli adamların eline düşebilirdi –Notlarında onlardan siyasetçilerin sırtından geçinenlere gönderme yaparak "teknokratlar" diye söz ediyordu.

Ayrıca Marsilya'da, ilk olarak aralık ayının sonunda onu öldürmeye çalışmış –Ki bu nedenle polis tarafından gözaltına alınmıştı– sonra 18 Şubat'ta ikinci kez ona saldırmış bir grup evsizden de bahsediyordu... Bu evsizlerden birini yakalayıp hırpalamış ve neden kendisini öldürmek istediklerini öğrenmişti: Bu herifler siyahlı katiller tarafından parayla tutulmuştu. Bougainville semtini mesken tutan bu herifleri sorgulamak gerekiyordu. Nice'e giderken bundan Crosnier'ye bahsedecekti, o...

— Anais...

Sıçrayarak kendine geldi. İriyarı polis onu omzundan tutmuş silkeliyordu. Yemekhanenin koltuğunda uyuyakalmıştı. Aralık kapıdan, gidip gelen mavi üniformalıları gördü. Devriyeler nöbet değiştiriyordu.

— Saat kaç?

— 7.20.

Anais yerinden fırladı:

— Geç kalıyoruz!

— Bir saat içinde orada oluruz. Tövbekârlar uyarıldı. Polis de yerini aldı.

— Size söylemiştim...

— Sivil polisler. Ne dediğinizi biliyorum.

— Janusz'un silahlı olduğunu söylediniz mi?

— Beni aptal mı sanıyorsunuz? Sizi arabada bekliyorum.

Anais yukarı, ofise çıktı, ceketini giydi, tuvalete uğradı. Kafasını ılık suyun altına soktu. Kanın şakaklarına hücum ettiğini hissetti. Midesi bulanıyordu. Ama soğuk algınlığı geçmişti.

Eveche'nin kapısında, büyük bir mutlulukla soğuk havayı ciğerlerine çekti. Crosnier direksiyondaydı. Çevresine bakındı, başka araba yoktu. Ne süvariler vardı ne de büyük bir operasyon hazırlığı. Küçük çaplı ekip fikri hoşuna gitti.

Sivil ekip arabasına doğru yürürken cep telefonu çaldı. Beceriksizce çıkarırken yere düşürdü, eğilip aldı:

— Alo?

— Le Coz.

İsim sanki bir başka gezegene aitti.

— Metis'le ilgili olarak arıyorum.

— Nedir?

Anais bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Crosnier arabayı çalıştırmıştı. Motoru homurdanan arabada onu bekliyordu.

— Dün gece, sana sözünü ettiğim gazeteciyle görüştüm, Patrick Koskas. Bu konuyu derinlemesine kurcalamış.

— Hangi konuyu?

— Metis'i, Tanrı aşkına!

— Gerçekten çok acelem var, dedi Anais dişlerinin arasından.

— Bana anlattıkları oldukça çarpıcı. Ona göre Metis askerlerle bağlantısını

hiç kesmemiş.

— Bunları daha sonra konuşsak, olmaz mı?

— Hayır. Koskas'a göre bu grup, en inatçı iradeleri kırabilecek moleküllerle ilgili kimyasal araştırmalar yürütüyor. Bir tür doğruluk serumu.

— Eğer bu tarz söylentileri bana anlatmak için beni aradıysan daha sonra konuşalım...

— Anais başka bir şey daha var.

Başkomiser ürperdi. Le Coz hiçbir zaman ona "Anais" diye hitap etmezdi. Bu bir şefkat gösterisinden ziyade bir korku ve telaş belirtisiydi.

— Koskas anonim şirketin hissedarlarının listesini ele geçirmeyi başarmış.

Crosnier arabanın lastiklerini öttürerek manevra yapıyordu.

Anais koşar adımlarla arabaya yöneldi.

— Tüm bunları daha sonra konuşalım Le Coz. Ben...

— Bu listede tanıdığın bir isim var.

Anais, eli kapı kolunda, bir anda taş kesti:

— Kim?

— Baban.

68

— Sizi uyarmak isterim. Aklı gelip gidiyor.

Jean-Michel onu Arbour Evi'nin önünde bekliyordu. Bina Republique Caddesi'ndeki diğer binalardan oldukça farklıydı. Canlı renklere sahip modern bir binaydı. Koyu sarı. Açık sarı.

Parlak sarı. İnsanların son günlerini geçirdikleri yer için bu kadarını beklemiyordu. Özellikle Tövbekâr Jean-Michel tuhaf bir şekilde ona asabi gelmişti. Bir şeylerden mi şüphe ediyordu? Sabah gazetelerini mi –birinci sayfada resminin bulunduğu– okumuştu?

Geri adım atmak için çok geçti.

Janusz, duvarların birinde, üzerinde kırmızı bir haç bulunan beyaz, büyükçe bir panonun yer aldığı bir holü adamın peşi sıra geçti; panoda DUA ET, ÇALIŞ, SEV yazıyordu. Hiç konuşmadan merdivene yöneldiler. Janusz evrak çantası ile dosyayı beraberinde getirmişti. Otele geri dönmeyi düşünmüyordu. Tövbekâr'ın ardından basamakları çıkarken onu inceledi. Beyaz entarili, kapüşonlu, belinde ip kemer olan yaşlı birini bekliyordu. Ancak JeanMichel, kazak ve kot pantolon giymiş, ellili yaşlarda, atletik yapılı biriydi. Alabros kesilmiş saçları vardı ve kemik çerçeveli gözlük takıyordu.

Çatı penceresinden sızan zayıf ışığın aydınlattığı bir koridora girdiler. Ayaklarının altındaki gri linolyum, bir nehrin yüzeyi gibi parlıyordu. Etrafa boğucu bir sessizlik hâkimdi. Mekânın doğasını ele verecek ne bir pano ne de bir koku vardı, insan kendini rahatlıkla bir sosyal yardım kuruluşunun ofisinde veya bir vergi dairesinde sanabilirdi.

Jean-Michel bir kapının önünde durdu ve ışığı arkasına alarak ona doğru döndü, elleri belindeydi. Buyurgan bir görüntüsü vardı. Sanki Janusz için Kıyamet'te yargı günü gelmişti.

— Durumunu göz önüne alarak size on dakika veriyorum.

Janusz sessizce boyun eğdi. Her şeye rağmen saygılı davranmak durumundaydı. Jean-Michel kapıyı vurdu. Cevap yoktu. Anahtar demetini çıkardı.

— Balkonda olmalı, dedi, kapının kilidini açarken. Balkonda oturmayı seviyor.

Daireye girdiler. Aslında sabah güneşinin doldurduğu bir stüdyoydu. Dalgalı parke. Açık renk duvar kâğıdıyla kaplı boş duvarlar. Sol tarafta kusursuz bir açık mutfak.

Her yer tertemizdi.

Her şey pırıl pırıldı.

Her taraf bir laboratuvar gibi soğuktu.

Jean-Michel işaretparmağını açık balkon kapısına doğru uzattı.

Balkonda, şezlongda oturan bir adam vardı, arkadan görünüyordu. Tövbekâr iki elinin parmaklarını açarak uzattı: On dakika, bir dakika fazla değil. Geri dönüp ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı ve Janusz'u, iki günden beri aradığı, şimdi birkaç metre ilerisinde oturan adamla yalnız bıraktı.

Janusz elinde çantasıyla ilerledi. Christian Buisson güneşe doğru dönmüş, çenesine kadar çektiği bir örtünün altına girmişti. Balkon caddeye bakıyordu. Görüş alanı karşıdaki apartmanla sınırlıydı. Trafik gürültüsüne, düzenli aralıklarla geçen tramvayın titreşimleri eşlik ediyordu.

— Selam Teneke.

Yaşlı adam kımıldamadı. Janusz kapı eşiğini geçip balkona çıktı ve korkuluğa dayanarak onun tam karşısında durdu. Buisson başını kaldırıp bakma lütfunda bulundu ve hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi, içi saman doldurulmuş bir mumyayı andırıyordu.

Nihayet sordu:

— Beni öldürmeye mi geldin?

Janusz balkonda duran katlanır bir koltuğu aldı, açtı, sonra sırtı yine parmaklığa dönük olarak onun yanına oturdu.

— Neden seni öldürmek isteyeyim?

Teneke'nin yüzünde bir kıpırdanma oldu. Yüzünü mü buruşturuyordu, yoksa gülümsüyor muydu, anlamak imkânsızdı. Adamın pörsük, gri, solgun bir teni vardı. Derisinin altından adaleleri, tükenmiş kirişleri, çökmüş hatları görünüyordu. Donuk gözleri göz çukurlarına sanki vidalanmış gibiydi. Tüm suratı, cıvaya batırılmış bir kirpi gibi kıllarla kaplıydı.

— Seninle Sormiou Koyu hakkında konuşmak için geldim.

— Elbette.

Bunu bilgiççe bir ifadeyle söylemişti. Neredeyse kurnazca bir tavırla O anda Janusz, ölmek üzere olan bu adamdan aklı başında tek bir kelime bile öğrenemeyeceğini düşündü. Bunun için kat edilmiş onca yol... Aklını yitirmiş ve yaşlılığında hâlâ aptalı oynamak isteyen, çağdışı kalmış bir moruk. Janusz bu pinti herife merhamet duymak istiyordu ama bu binadan yeni bilgiler öğrenemeden ayrılırsa, kendi hayatının ne olacağını düşünemiyordu bile.

— Beni öldürmeye mi geldin?

Janusz yineledi –Sanki bir kısırdöngünün içindeydi:

— Bunu neden yapayım ki?

— Haklısın, diye sırıttı Teneke. Bana kalan tek şey ölüm çünkü...

Ardından dilini şaklattı ve fısıldadı:

— Oraya gitmeyi severim.

Janusz eğildi ve kulak kabarttı. Hiç kımıldamaması gerekiyordu. Hiç soluk almaması.

— Güneşin doğüşuyla birlikte, şafakta oraya giderim. Kışın, sabah saat 08.00 sularında.

Teneke sustu. Janusz onu cesaretlendirdi:

— O gün de öyle mi yaptın?

Adam tek kaşını kaldırdı. Janusz, Teneke'nin bakışlarındaki açgözlü parıltıyı hemen tanıdı.

— Yanında içecek bir şey var mı?

Janusz bunu hesap etmeliydi. Serseri takımının evrensel dili.

— Anlat bana. Gidip sana içki alacağım, diye yalan söyledi.

— Tabii ya.

— Anlat.

Dudakları, ezilen bir puro sesi çıkararak kımıldadı. Sanki bir şeyler çiğniyordu. Belki de birazdan sarf edeceği sözcükleri...

— Benim bir süper gücüm var, dedi sonunda. İnsanların öleceklerini hissediyorum. Buna havadaki manyetik dengesizlik neden oluyor. Bunu kafamdaki metal sayesinde algılıyorum. (işaretparmağıyla kafasını gösterdi.) Tıpkı büyücüler ve tahta çubukları gibi, anlıyor musun?

— Anlıyorum. O sabah, koyda bir adam öldü.

— Patikada yürüyordum. Kumsala kadar gelmiştim. Her yerde yosunlar ve denizin taşıdığı pislikler vardı...

Teneke sustu. Yeniden çiğnemeye başladı. Güneşin altında, üstündeki örtüye rağmen titriyordu. Trafiğin uğultusu gitgide artıyordu. Bu kez bir acıma duygusu Janusz'u sardı. Unutulmuş bir evsizin son anları... Aslında, bu stüdyo o kadar soğuk değildi.

Tövbekârlar'ın çabası boşa gitmemişti. Nice güneşinin altında ölme hakkına sahip olanlar sadece yaşlı zenginler değildi.

— Kumsalda ne gördün?

— Kumsalda değil, kayaların üstünde...

Önünde oturan evsiz sabit gözlerle bakıyordu. Yeniden manzarayı seyre dalmıştı. Gri, bulanık ve telaşlı gözleri, açık olarak bırakılmış midyeler gibi kuruyordu.

— Melek vardı... Melek ve açık kanatları. Güzeldi. Kocamandı. Ama melek yanmıştı. Uçarken güneşe çok yaklaşmıştı...

Teneke belki "kafayı kırmış" olabilirdi ama suç mahallini herkesten önce o bulmuştu. Güneş sırtını kavurmasına rağmen Janusz da, Teneke gibi titremeye başladı. Öne doğru eğildi ve yaşlı adamı silkelememek için insanüstü bir çaba gösterdi. Aramaya geldiği adam orada, elinin ulaşabileceği bir mesafedeydi:

— Meleğin yanında başka biri var mıydı? Bir adam gördün mü?

Zombi vıcık vıcık gözlerini devirdi ve Janusz'a baktı.

— Bir adam vardı.

— Ne yapıyordu?

— Dua ediyordu.

Janusz bu cevabı beklemiyordu.

— Nasıl yani?

— Dizlerinin üstündeydi, meleğin yanında. Ve hep aynı kelimeyi yineliyordu.

— Hangi kelime Teneke? Onu duydun mu?

— Hiçbir şey duymadım. Çok uzaktaydım. Ama dudaklarını okudum. Bu da benim başka bir yeteneğim, sağır dilsizlerle çalıştığım merkezde...

— Ne diyordu, Tanrı aşkına?

Kanserli adam sırıttı ve çenesinin altına sıkıştırdığı örtünün içinde büzüldü. Janusz kendini olta iğnesinin ucuna takılı bir balık gibi hissetti. O sırada, aşağıdan gelen ve caddeyi dolduran bir müziğin –daha ziyade çekiç sesini andıran düzenli bir sesin– farkına vardı. Tuhaf, grotesk, tok bir müzik. Bir kâbus müziği. Şehrin diğer ucunda karnaval başlamıştı.

Sakin olmaya çalıştı ve ölümün eşiğindeki adamın kulağına fısıldadı:

— Teneke, bu bilgiyi almak için uzaktan geldim. Meleğin yanında dua eden adam ne diyordu? Hangi kelimeyi tekrarlıyordu?

— Rusçaydı.

— Rusça mı?

Kanserli adam, bir c engeli andıran parmağını örtünün altından çıkardı ve tempo tutmaya başladı.

— Duyuyor musun? Bu karnaval.

— Hangi kelimeyi tekrarlıyordu?

Teneke hâlâ kemikli işaretparmağını sallamaya devam ediyordu.

— HANGİ KELİME TENEKE?

— Hiç durmadan "matruşka" diyordu.

— Bu ne demek?

Kanserli adam ona göz kırptı:

— Beni öldürmeye mi geldin?

Janusz örtünün arasından onu yakaladı:

— Tanrım, neden seni öldüreyim ki?

— Çünkü dua eden adam sendin, pislik herif.

Janusz adamı bıraktı ve balkon korkuluğuna doğru geriledi.

Arkasında müzik yükseliyor ve gitgide artıyordu. Trafiğin gürültüsünü bastıracak ve balkon zeminini titretecek hale gelmişti.

Teneke işaretparmağını Janusz'a yöneltti:

— Meleğin katili sensin. Onu öldürdün ve onu yaktın, çünkü sen bir iblissin! Sen Şeytan'ın hizmetkârısın!

Janusz az kalsın arkaya düşüyordu, korkuluğa tutundu, işte o anda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti. Karnavalın müziğine nüfuz eden bir uğultu. Geçit töreninin ritminden daha güçlü... Trafiğin uğultusundan daha güçlü...

Sokağa doğru döndü. Aynı anda her yönden polis arabaları geliyordu. Tepe lambaları güneşin altında dev elmaslar gibi parlıyordu. Araba kapıları açılıyordu. Üniformalılar çevreye dağılıyordu.

Janusz iki eliyle korkuluğa yapışmış, taş kesmiş bir halde aşağıdaki sahneyi izliyordu. Her ayrıntı gözüne çarpıyordu, iki renkli tepe lambaları. Kırmızı kolluklar. Silahlar...

Kalabalık kenara çekiliyordu.

Tramvaylar yavaşlıyordu.

Tövbekarlar polisleri karşılamak için acele ediyordu...

Hepsi tek bir insan gibi başını yukarı kaldırdı. Janusz son anda geri çekildi. Yeniden caddeye baktığında, silahının namlusuna mermi süren Anais Chatelet'yi gördü.

Hiç düşünmeden balkonun sol ucuna yöneldi, çantasını fırlattı, korkuluğu aştı ve aşağı doğru inen oluk borusunu yakaladı. Teneke'nin alaylı gülüşleri ve karnavalın gürültüsü arasında, elleriyle boruyu sımsıkı tutarak, ayaklarıyla destek alarak bir maymun gibi aşağı indi. Sonra boşlukta dönerek atladı, asfaltı tam karşısına almıştı. Çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi ve kemiklerinin etine saplandığını sandı. Yerde yuvarlandı ve tüm çıkışları

tutmuş üniformalıları tersten gördü. Hapı yutmuştu.

Büyük bir şaşkınlıkla acı da, panik de hissetmediğini düşündü. Adamlar dönmüş ve silahlarını ona çevirmişti. İşığın ve sirenlerin gürültüsü içinde, kasketlerinin altında titreyen ve en az onun kadar, hatta ondan daha fazla korkan adamların titrediğini görebiliyordu.

O esnada sağ tarafta bir tramvay belirdi ve görüş alanını kapattı, silahlı polislerin yerini güneşten parlayan camların ardındaki yolcuların şaşkın suratları aldı. Hiç düşünmeden ayağa kalktı. Çantasını yerden aldı ve karnaval müziğine doğru koşmadan önce mınldandı: "Matruşka".

Hayatı büyük bir yalandan başka bir şey değildi.

69

Tramvaya yetişti, yanından koşarak baştaki vagonun önünden geçti ve ters istikametten gelen tramvayı kolladı. Sonra kulakları sağır eden gürültüde, iki tramvayın arasında koştu. Birkaç saniye sonra raylardan uzaklaşmış, sol tarafa doğru gidiyordu. Arbour Evi'ne ve peşine düşecek olan polislere dönüp bakmadan hızını biraz daha artırdı.

Sonrasını biliyordu. Bunu daha önce de yaşamıştı. Anais ve diğerleri binadan çıkacak, birkaç gruba ayrılacak ve Republique Caddesi ile yan sokaklarına dağılacaklardı. Başka polis arabalarına da çağrı yapılacaktı, bir sürü araba belirecek, sirenler avaz avaz ötecek, bütün silahlı adamlar tek ve aynı avın –onun– peşine düşecekti.

Tarihi bir şahsiyetin beyaz heykelinin dikili olduğu bir meydana vardı. Çok kısa bir an durdu, nefes nefeseydi. Ağaçları gördü. Antik revaklı bir kilise. Güneş şemsiyeleri. Yürüyen insanları, arabaları, kafelerin teraslarında oturan çiftleri gördü. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Aradığı işareti –karnaval müziğini– yakalamak için, ellerini dizlerinin üstüne koyarak, birkaç saniye dikkatini toplaması gerekti.

Sirenlerin uğultusu, müziğin sesini bastırıyordu ama yine de ne taraftan geldiğini saptamayı başardı.

Sağ taraftaki, iki yanı ağaçlı büyük caddeye yöneldi. Karnavala bir ulaşsa, kalabalığın içinde yitip gidecekti. Görünmez olana kadar kalabalıkta eriyecekti... Koşması, düşünmesine engel olmuyordu. Ama düşüncelerinin hiçbir tutarlılığı yoktu. Teneke'nin söyledikleri. İkaros'un yanında olması. Matruşka... Çok soru vardı ve hiçbirinin cevabı yoktu... Farkında olmadan, düzenli aralıklarla aynı şeyi mırıldanıyordu:

— Matruşka... Matruşka... Matruşka...

Bu ne anlama geliyordu?

Kendinden geçmişçesine koşuyordu. Şimdi yoldan geçenler, deli gibi koşan bu adam ile göğü yırtarcasına çalan sirenler arasında içgüdüsel bir bağ kurarak ona bakıyordu. Birden sol tarafında, büyük caddeye paralel, yayalarla ve mağazalarla dolu dar bir sokak gördü. Hemen saptı, insanları ite kaka kendine yol açtı ve aylak aylak dolaşanların arasına karıştı.

Bir anda kendini Marsilya'daymış gibi hissetti. Karmaşık sokaklarıyla Panier semtinde.

Kuşkusuz burası eski Nice kentiydi...

Nerede olduğunu anlamak, yönünü bulmak için harcayacak zamanı yoktu. Boşlukta dev bir kalp gibi vuran müziğin düzenli ritmini takip etmeliydi. Mağazalar sokaklara taşmıştı. Şemsiyeler. Çantalar. Gömlekler.

Yeni bir meydana çıktı. Balık pazarı. Sonra başka bir dar sokağa girdi. Meyve kokularının, gölgelerin ve taşların üzerine sindiği çok daha dar, çok daha loş bir sokaktı.

Müzik ona doğru yaklaşıyordu...

Müzik onu kurtaracaktı...

Hâlâ arkasına bakmamıştı. Polisler hâlâ peşinde miydi, yoksa onları ekmiş miydi, bilmiyordu. Sağda bir geçit gördü. Aşağı inen bir merdiven. Yalancı mermerden duvarlar. Geçide daldı. Yeniden gün ışığına çıktı. Bir caddeye ulaştı. Siren sesleri uzakta kalmıştı.

Görünürde polis arabası yoktu. Sadece caddenin ortasındaki dolma toprak zeminde, çimleri yalayarak geçen tramvaylar...

Müzik ana caddenin diğer tarafından onu çağırıyordu.

Yavaşladı ve diğerleri gibi bir yaya olduğu izlenimi uyandırmaya gayret ederek caddeyi çaprazlamasına geçti. Palmiyelerin, heykellerin, çim alanların bulunduğu yeni bahçeler. Müzik. Parçayı tanıdı ve alçak sesle adını söyledi. Black Eyed Peas'in I Gotta Feeling'ı. Elleri cebinde, başı öne eğik, parkı boydan boya kat etti. İki yanı ağaçlı, çakıllı yollar. Sık dikilmiş ağaçlar.

Banklarda oturan aileler. Gösteri alanına sadece birkaç adım kalmıştı. Tam olarak ne bekliyordu? Geçit törenine katılmak mı? Tribünlerin altına gizlenmek mi?

Parktan çıkınca beklentileri suya düştü. Karnaval alanı metal kafeslerle ve iskelelerin üzerine monte edilmiş basamaklarla korunmaya alınmıştı. Polisler ve diğer görevliler düzeni sağlıyordu. Hiç düşünmeden, numaralı kapılara doğru yürüyen insanların arasına karıştı. Tek şansı, kalabalığı takip etmekti. Ve bir bilet alarak güvenlik çemberini aşmak.

Bilet satış yeri. Dev bir panoda NİCE KARNAVALI. MAVİ GEZEGENİN KRALI yazıyordu. Gişelerin önünde fazla bir kalabalık yoktu. Artık sirenleri duymuyordu, karnaval müziği her şeyi örtmüştü.

— Bir bilet lütfen.

— Ayakta ya da tribün?

— Ayakta.

— 20 avro.

Tribünleri taşıyan yüksek demir iskeletlerin arasına, kalabalığın içine karıştı. Polisler, kulaklarında telsiz, elleri silahlarında, koşar adımlarla bulundukları yerleri terk ediyorlardı. Alarm verilmişti.

Janusz bilet numarasına denk düşen kapıya ulaştı. Gürültü kulakları sağır edici bir hal almıştı, özel güvenlik elemanları biletini aldı ve geçmesine izin verdi. Ona bakmamışlardı bile. Tam tersine, dörtnala koşan polisleri gözlüyorlardı.

Başarmıştı. Etraflı çevrili alandaydı.

Birkaç saniye boyunca çevresine bakındı. Tam karşısında, üstünde sevinç gösterileri yapan kalabalık sebebiyle her an yıkılacakmış gibi duran iki tribün vardı ve ikisinin arası karnaval arabalarının geçmesi için geniş bir bulvar olarak düzenlenmişti, izleyenlerin çoğu ayaktaydı, el çırpıyorlardı. Çocuklar yapışkan iplik püskürten spreyleriyle ebeveynlerini hedef alıyordu. Perdeli

uzun elleriyle kurbağa kıyafetleri giymiş dansçılar, basamakların arasında paytak paytak yürüyordu. Prensesler bedenlerini iyice saran parlak külotlu çoraplarının üzerine giydikleri eteklerini kaldırıyordu.

Ama özellikle geçit töreni dikkat çekiciydi.

Beş metre yüksekliğinde, parlak turuncu saçlı, mavi bir denizkızı kollarını sallıyordu. Mavinin tonu göz kamaştırıcıydı.

Yves Klein'ın[22] resimlerindeki maviyi andırıyordu. Aklına saçma bir bilgi geldi. Ressam "Uluslararası Klein Mavisi"ni yaratırken Nice'in gökyüzünden esinlenmişti. Denizkızının çevresinde, helyum gazıyla şişirilmiş denizanaları havada yüzüyordu. Denizkızının kuyruğunun iki yanında iki balina şarkı söylerken, pullarla kaplı giysiler giymiş küçük kızlar, arabanın parmaklıklarının ardında zıplayıp duruyordu.

Janusz izleyiciler arasında, çantasını koltukaltına sıkıştırmış, ayakta duruyor, çevresine bakınarak el çırpıyor ve şarkı söylüyordu. Şimdilik görünürde ne bir üniformalı ne de kırmızı kolluklu vardı. Onun yerine konfeti yağmuru altında yürüyen dansçılar, jonglörler ve amigo kıyafeti içindeki genç kızlar vardı. Sonra kırmızı, sarı, mavi giysiler içinde devasa prensesler. Kabarık ve birkaç metre yüksekliğindeki elbiselerinin altında, fırlatılan konfetiler ve kurdeleler arasında kayarak gitmelerini sağlayan tekerlek] bir düzeneği gizliyorlardı.

Kısa bir an, onların boyalı yüzlerini, rengârenk taçlarla süslenmiş saçlarını dikkatle inceledi.

Bir dakika sonra, polisler her yerdeydi.

Her tribünün girişinde. Basamakların arasında. Ayakta gösteriyi izleyen seyircilerin içinde. Üniformalılar, kurbağaların v jonglörlerin arasında, bir kıskaç harekâtı yapar gibi ilerliyordu

Umutsuzlukla karar alarak, resmi geçit yapanların arasına daldı ve kendini, sırtlarında kuş şeklinde balonlar taşıyan bir akroba grubunun arasında buldu. Bir kuş kafesinin içinde yakalanacaktı

Paniklemiş, sanrıya tutulmuş bir halde, kortejin aksi istikametinde yürüdü ve bir sonraki arabayı gördü. Üzerinde yarı insaı yarı kemirgen, korkunç görünümlü kuklaların olduğu bir atlıkarınca gibi dönen kocaman bir elma koçanı. Şaşırtıcı ayrıntı ise bu kuklaların, atlıkarıncanın dibinde dans eden, fare kostümleri giymiş gerçek insanların birer tasviri olmasıydı.

Birden imkânsız gerçekleşti.

İnsan başlı fareler elma koçanının çevresinde dönerken Janusz'un dikkatini kendi yüz hatlarını andıran bir kukla çekti. Karikatürize edilmiş, bozulmuş, "kemirgen" makyajı yapümış yü hatları.

Bu mucizeye cevap ararken bir ses yükseldi:

— Hey, çocuklar! Narcisse! Narcisse burada!

Janusz başını arabadakilere doğru kaldırdı. Fare kostümlı adamlardan biri işaretparmağıyla onu gösteriyordu:

— Bu Narcisse! Narcisse geri döndü!

Diğerleri tempo tutmaya başladı:

— NAR-CIS-SE! NAR-CIS-SE! NAR-CIS-SE!

Kaçıklardan biri ona elini uzattı. Onu yakaladı ve arabaya çekti. Bir başka adamın uzattığı sivri suratlı bir maskeyi kafasına geçirdi. Birkaç saniye içinde, diğerleri gibi bir fare olmuştu. Kamçı gibi inen konfeti ve kurdele yağmurunun altında çılgınlar gibi dans etmeye başladı.

İki kalp vuruşu arasında, durumu anlamaya çalışıyordu. Janusz delileri gördüğünde tanırdı. Fare-adamlar akıl hastalarıydı;

2010 Nice Karnavalı için kendi geçit arabalarını yapmaları istenen deliler.

Bir başka gerçek. O da onlardan biriydi. Narcisse. Nice'in bir yerlerinde tımarhaneye kapatılmış bir hasta. Bir rastlantı sonucu olsa da bir önceki kimliğini öğrenmişti. Belki de tek kimliğini... Beklenenin tersine büyük bir rahatlama hissetti. Artık ortadan yok olabilirdi. Kendini iyileştirebilirdi.

Şenlik bitmişti...

Şimdilik neşe içinde, Lady Gaga'nın Badi Romance şarkısıyla el çırpıyordu. Polisler onu kalabalığın arasında arıyordu. Seyircilerin her birine tek tek bakıyorlardı. Kimsenin aklına arabalara bakmak gelmiyordu. Ve özellikle de, bir elma koçanı çevresinde fare kafalı adamların dans ettiği arabaya.

O sırada, seyircilerin arasından yorgun bir yüzle geçen Anais'i gördü; elinde silahı vardı, gözleri yaşla doluydu. Bir an arabadan inmek ve onu kollarının arasına almak istedi. Ama fare-adamlardan biri onu elinden tuttu ve ateşli bir rock dansına davet etti.

Janusz kendini onlara teslim etti ve hatta araba onu tımarhaneye doğru götürürken, müziğin ritmine uydurduğu küçük boksör adımlarıyla dans etmeye bile başladı.

Paçayı sıyırmak için bulduğu tüm çözümler arasında bunu hesaba katmamıştı.

Az önce delilerin gemisine binmişti.

III

Narcisse

70

Bir ip parçası.

Sert plastikten bir şamandıra kalıntısı.

Üç plastik madde artığı, iki kola kutusu.

Bir ayna parçası.

Dondurulmuş ürün paketi.

Birkaç santimetrekare genişliğinde dört balık ağı parçası.

Dört tahta parçası...

— Bunlarla ne halt edeceksin anlamadım, dedi Crosnier, saldırgan bir ses tonuyla.

Anais cevap vermedi. Bunlar İkaros suç mahallinden toplanan cisimler ve döküntülerdi. Cesedin çevresindeki yirmi metrelik bir yarıçap içinde dalgalarla Sormiou kıyısına vurmuş kalıntılar. Aynı sabah, Anais tüm bunların tasnif edilmesini ve delil torbalarına konmasını istemişti. Ganimet az önce ona teslim edilmişti.

— Bizim kriminal laboratuvar ayrıntılı bir liste de ekledi, diye devam etti Crosnier. Biyolojik bozulma işlemine tabi tutmadılar.

Aslında bu çöpler üzerinde hiç de fena çalışılmadı. Tüm bunları neden istiyorsun?

— Onları Toulouse Kriminal Polis Laboratuvarı'na vereceğim. Daha ayrıntılı bir analiz yapılması için.

— İşimizi iyi yapmadığımızı mı söylüyorsun?

Anais saçlarını arkaya attı ve gülümsedi:

— Orada tanıdığım biri var. Belki bunlardan bir şeyler çıkarabilir, bir ayrıntı, bir ipucu...

— "Uzmanları" çok önemsiyorsun.

Anais cevap vermeden başını kaldırdı ve önünde yan yana duran ekranlara baktı. Saat 18.00'di. Nice'in kamera merkezindeydiler –polisin altı yüz kamerayla birkaç haftadan beri şehri izlediği yeni nesil bir tesis. Görüntülerde Janusz, Arbour Evi'nin balkonundan atlıyor, oluk borusundan aşağı iniyor, asfalta yuvarlanıyor, bir tramvaydan kurtuluyor, sonra Republique Caddesi'nde gözden kayboluyordu. Sahne sürekli olarak yineleniyordu.

— Kahrolası pislik! diye mırıldandı Crosnier. Herif bir profesyonel.

— Hayır. Sadece bir umutsuz. Aynı şey değil.

16:9'luk geniş ekranlarla kaplı duvarın karşısındaki geniş koltuklara oturmuş iki polis, TV için şov programı hazırlayan yönetmenlere benziyorlardı. Anais çok daha fazlasının olduğunu düşünüyordu. Bu sıradan görüntüler dışında. Öğleden sonrayı bu stüdyoda geçirmişler ve en ufak bir sonuç elde edememişlerdi.

Telsiz çağrılarına, hareket halindeki seksen devriyenin GPS sistemlerine, 360 derecelik açıyla çevreyi tarayan, zum sistemiyle donatılmış altı yüz kameraya ve plaka analizcilerine rağmen Janusz'la ilgili hiçbir bilgiye ulaşamamışlardı. Normalin üstünde bir zekâsı, aşırı bir iradesi olan, atlatma konusunda içgüdüsel bir altıncı hisse sahip bir adamdı.

Sürek avına başlamadan önce polis ve jandarmanın kendilerine güvenleri tamdı. Nice, Fransa'nın gözetim altında tutulan en iyi kentiydi. Takviye olarak Cannes'dan, Toulon'dan ve yakın kentlerden özel harekât timleri gelmişti... Yaya polisler, atlı polisler, arabalı polisler... Şimdi bütün moraller sıfıra inmişti. Sekiz saatlik bir arama sonucunda ellerinde hiçbir şey yoktu.

Durumu kabullenen bu kez Anais'ti. En ufak bir öfke krizine kapılmamıştı. Sadece büyük bir bıkkınlık hissediyordu. Janusz bir kez daha onları atlatmıştı. Son anda.

— Şimdi ne yapacak sence? diye sordu Crosnier.

— Teneke'yle konuşmalıyım.

— Saçmalama.

Anais ayağa kalkmadan kahvesini içti. Sabahki olaydan sonra Teneke komaya girmişti; şimdi Nice Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yoğun bakım servisindeydi. Arbour Tövbekârları, hastalarına kötü muamele etmekle suçladıkları polisten şikâyetçi olmuşlardı.

Kahvenin acı tadı, bedeninin bu acıyla uyum içindeki kısmını ele geçirdi. Buruk, çuvallamış, kibirli kısmıyla. Yanmış bir toprak gibiydi. Ekilmemiş bir toprak. Artık eski durumuna gelmesi söz konusu değildi. Şu an, başarısız olmalarına sebep olan bir dizi olayı düşünüyordu. Önce A 8 karayolundaki bir kaza, Nice'e varmalarını geciktirmişti. Saat 09.00 sularında şehre ulaşmışlardı. Republique Caddesi'ne ulaşmaları ve diğer ekiplere katılmaları, ellerinde silahları ve tepe lambalarıyla Starsky ve Hutch'çılık[73] oynayan gruplarla birleşmeleri epey zamanlarını almıştı.

Tüm bunlar yapılmaması gereken şeylerdi.

Daha sonra bu sorunların sebebi o olmuştu. Marsilya'daki sorgu yargıcı Pascale Andreu onu telefonla aramıştı. Bordeaux sorgu yargıcı Philippe Le Gali onu aramıştı. Deversat telefon etmişti. Telefonlar yağmur gibi yağıyordu ve o, telefonun diğer ucunda her şeyi sineye çekiyordu. Bir de Bordeaux'da onu bekleyen emniyet müfettişleri vardı. Disiplin Kurulu'nu ve onların yaptırımlarını beklerken kıskaç daralıyordu.

Bununla birlikte Anais her zamanki gibi Janusz'u düşünüyordu. Janusz'u soluyordu. Janusz'u yaşıyordu.

— Ne yapmayı düşünüyorsun?

Anais torbaların içindeki delilleri topladı –Küçük bir kızın kumsaldaki ganimetlerini toplaması gibi. Kabul etmek istemese de şu doğruydu: Kaçağın zekâsı onun zekâsından çok daha güçlüydü. Onu bir çırpıda yiyip yutuyor, yok ediyor, takatini kesiyordu.

Plastik bardağını buruşturdu ve çöpe attı.

— Bordeaux'ya dönüyorum.

71

— Sen ressamdın.

— Ne tür bir ressam?

— Otoportrelerini yapıyordun.

— Bu benim sorumun cevabı değil. Bir profesyonel miydim?

Yoksa bir amatör mü? Burada mı... resim yapıyordum?

— Burada, evet. Corto Villası'nda.

Yaşlı adam gururla gülümsedi:

— Adım, Jean-Pierre Corto. Kırk yıl önce bu yeri kurdum.

— Deliler için bir sığınak mı?

Yaşlı adam hoşgörüyle yeniden gülümsedi.

— Eğer istiyorsan öyle diyebilirsin. Ben özel bakım yeri demeyi tercih ederim.

— Ben bu tür yerleri bilirim. Diğer hayatımda bir psikiyatrdım. Burası bir tımarhane.

— Tam olarak öyle değil. Bu villa gerçekten özel bir yer.

— Hangi konuda?

— Sanat terapisinde. Benim pansiyonerlerim akıl hastası, bu doğru, ama hepsi sanatla tedavi oluyor. Gün boyunca resim yapıyorlar, heykel yontuyorlar, çiziyorlar. Hepsi gerçek birer sanatçı, ilaç tedavileri asgariye indirilmiş durumda. (Güldü.) Bazen sürecin ters işlediğine dair bir izlenime kapılıyorum. Sanki yetenekleriyle sanatı tedavi edenler onlarmış gibi.

— Narcisse benim soyadım mı?

— Bilmiyorum. Resimlerini böyle imzalıyordun. Başka hiçbir bilgi vermedin. Kimlik belgelerin yoktu.

Bundan böyle Narcisse'im, diye tekrarladı. Onun gibi düşünmeli, hareket etmeli, nefes almalıyım.

— Buraya ne zaman geldim?

— 2009 Eylülü'nün başında. Buraya gelmeden önce Nice yakınlarındaki bir klinikte, Saint-Loup'daydın.

— Peki buraya nasıl geldim?

Corto gözlüğünü taktı ve bilgisayarını açtı. Kara kuru, cılız görünümlü, altmışlı yaşlarda ufak tefek bir adamdı. Gür beyaz saçları, sürekli somurtuyormuş izlenimi veren kalın dudakları vardı, füme camlı gözlük takıyordu. Hipnotize edici bir ifadesizlikle, gırtlaktan çıkan kalın bir sese sahipti.

Adamın ofisindeydiler. Enstitü bahçesinin alt tarafında yer alan bir tür kır eviydi. Parkeler, duvarlar, tavan, her yer çam kerestesindendi. Kirişlerden, insanın içini ısıtan ve kendini iyi hissetmesini sağlayan güçlü bir reçine kokusu yayılıyordu. Bir pencere Nice hinterlandına bakıyordu. Duvarlarda pansiyonerlerin yaptığı tek bir resim bile yoktu.

Karnaval geçişi sorunsuz tamamlanmıştı. Onları bir arabanın beklediği Massena Meydanı'na gelene kadar arkadaşlarıyla birlikte geçit törenine katılmış, dans etmiş, bağıra çağıra şarkılar söylemişti. Onları bekleyen aracın bir Jumpy olmasına hiç şaşırmamıştı. Yeni dostları Acil Barınma Merkezi'nin kaçıklarından pek farklı değildi, ancak onların daha temiz versiyonuydular.

Şiddetli yağmur altında Nice'ten ayrılmışlar, sonra Carros'a kadar sürekli tırmanmışlardı. Villa, kasabanın birkaç kilometre uzağında, çok daha yüksekteydi. Arada sırada, sirenlerini öttürerek geçen polis arabalarıyla karşılaşmışlardı. Narcisse gülümsüyordu. Onu arıyorlardı. Onu bulmaları çok uzak bir ihtimaldi.

Victor Janusz artık yoktu.

Yolda, karnaval yürüyüşü sırasında hissettiği bazı şeyleri doğrulama imkânı bulmuştu. Corto Villası pansiyonerleri her yıl karnavala katılıyordu. Arabalarını süslüyorlardı. Nice atölyeleri heykelleri yapıyordu. Karnavalın sanat yönüyle ilgileniyormuş gibi yaparak başka sorular da sormuştu. Fare-insanların ve atlıkarıncalarının yaratıcısı oydu, eylül ve ekim ayları boyunca Corto'nun öğrencisi olmuş Narcisse... Açıkçası hiçbir şey hatırlamıyordu.

— İşte, dedi, bilgisayarda kayıtlı dosyayı bulan yaşlı psikiyatr. Seni A 8 otoyolunun 42 numaralı çıkışının yakınlarında buldular. Cannes-Mougins çıkışı. Hafızanı kaybetmiştin. Cannes Hastanesi'nde bir dizi tıbbi incelemeye tabi tutuldun –yaralı değildin ama her türlü radyografiyi reddediyordun. Sonra seni Saint-Loup'ya gönderdiler. Orada bazı şeyleri hatırlamaya başladın. Adının Narcisse olduğunu söylüyordun. Paris'ten geliyordun. Ailen yoktu. Ressamdın. Saint-Loup'daki psikiyatrlar tedavi olman için bizim merkezi düşündü.

— Ben Narcisse değilim, dedi boğuk bir sesle.

Corto gözlüğünü çıkardı ve yeniden gülümsedi. Onun hayırsever büyükbaba edası son derece sinir bozucuydu.

— Elbet te. Bugün olduğunu iddia ettiğin kişi de değilsin.

— Hastalığımın ne olduğunu biliyor musunuz?

— Buraya yerleştiğinde, bana oldukça çok şey anlattın. Sık sık gittiğin sanat okulları. Eserlerini sergilediğin galeriler. Paris'te oturduğun semtler. Evliliğin ve boşanman. Kontrol ettim. Hiçbiri gerçek değildi.

Durumun ironisinin tadını çıkarıyordu. (3nun Patrick Bonfils'le oynadığı oyunu, şimdi Corto onunla oynuyordu. Her psişik kaçışın ardında, kabuğun içinin boş olduğunu ortaya çıkarma sorumluluğu taşıyan bir psikiyatr olurdu.

— Yine de, diye devam etti, enstitünün sahibi, bu uydurmacanın içinde doğru olan bir şey de vardı. Sen gerçekten ressamdın. Hem parlak yeteneğini hem de ustalığını sergiliyordun. Bir an bile seni buraya kabul etme konusunda

tereddüt etmedim. Seni kimsenin aramadığını belirtmem gerekiyor. Nüfusta kaydın, sosyal güvenliğin yoktu, bir armağan olduğun söylenemezdi.

— Bir soruşturma yapıldı mı? Yani, benim hakkımda demek istiyorum.

— Jandarma araştırma yaptı. Aşırı bir çaba göstermediler. Hakkında herhangi bir adli soruşturma yoktu. Ne adı ne de kökeni olan, psişik rahatsızlıklar çeken, göçebe bir yaşam süren basit biriydin. Senin hakkında daha fazla bir şey bulamadılar.

— Sonra ne oldu?

— Bu.

Corto bilgisayarını Narcisse'e doğru çevirdi ve masanın diğer tarafına oturdu.

— İki ay içinde, burada otuz kadar resim yaptın...

Narcisse'in hiçbir özel beklentisi yoktu. Bununla birlikte, gördüğü farklı bir şeydi. Bilgisayar ekranında beliren her resim onu değişik kostümler içinde tasvir ediyordu. Bir amiral. Bir postacı. Bir palyaço. Romalı bir senatör... Hep aynı yaşta, hemen hemen hep aynı duruş, göğüs şişkin, çene önde. Her seferinde insan, destansı bir kahramanı seyrediyormuş gibi bir izlenime kapılıyordu.

Ancak üslupta bir karşıtlık vardı. Bir taraftan, bedenin duruşu diktatörlük sanatını anımsatıyordu –Narcisse alttan resmedilmişti, bu da ona dünyaya hükmediyormuş gibi bir hava veriyordu– diğer taraftan, tam tersine, yüzünde, totaliter estetik anlayışına karşı akımları çağrıştıran dışavurumcu bir ifade vardı. 1920'li yıllarda Almanya'da doğmuş Yeni Nesnellik akımı gibi. Otto Dix. Georg Grosz... Burjuvazinin ikiyüzlülüğünü ortadan kaldırmak için gerçeği yapmacıksız bir şekilde ele alarak, çirkinliğini ve grotesk doğasını derinlemesine ön plana çıkaran sanatçılar.

Resimleri hep aynı alaycı, yapmacık karaktere sahipti. Daima kırmızının baskın olduğu özünü kaybetmiş canlı renkler. Dönmeli fırça darbeleriyle belirgin, çizgi çizgi ve kalın bir boya katmanı.

Seyretmekten çok dokunma ihtiyacı veren bir resim, diye düşündü, bu portreleri yaptığına dair en ufak bir şey hatırlamayan Narcisse. Araştırmasının son sınırına gelmişti. Onu kabullenmeyen kişiliklerle yeniden ilişki kurmak istiyordu. Onların sorumluluklarını ancak bu şekilde dışarıdan üstlenebilirdi.

— Ekim ayının sonunda, diye devam etti Corto, ortadan kayboldun. Adres bırakmadan. Psişik rahatsızlığının nüksettiğini anladım.

Resimlerdeki her karakterin kendine has aksesuarları vardı. Palyaço için bir balon ve bir trompet. Postacı için bir bisiklet ve bir çanta. Amiral için tekli bir dürbün ve bir sekstant...

— Neden bu otoportreler? diye sordu, afallamış bir halde.

— Bir keresinde, ben de bunu sana sordum, "insan gördüğüne güvenmemeli. Benim resmim pişmanlıktan başka bir şey değil" diye cevap verdin.

Narcisse'in beti benzi attı. Benim resmim pişmanlıktan başka bir şey değil. Saint-Jean Garı'nın bakım çukurunda bulunan parmak izleri... Tzevan Sokow'un cesedinin yanında olması...

Kendini psikopat bir katil olarak değerlendirdi. Resimlerindeki kahraman gibi bir adam. Dominant. Kayıtsız. Alaycı. Her yeni kurbandan sonra kimlik değiştiren biri. Cinayetlerini kanla unutmaya çalışan bir ressam.

Aklına başka bir fikir geldi. Bu eserlerde kökeniyle ilgili bir gerçek bulabilirdi. Bir itiraf. Haberi olmadan, bizzat kendisinin verdiği bir bilinçaltı mesajı.

— Şu tabloları görebilir miyim? Yani asıllarını.

— Artık bizde değiller. Onları bir galeriye bıraktım.

— Hangi galeri?

— Villon-Pemathy Galerisi. Paris'te. Ama artık orada da değiller.

— Neden?

— Çünkü hepsi satıldı! Geçtiğimiz kasım ayında bir sergi düzenlendi ve çok başarılı oldu.

Bu onun için dolaylı bir açıklamaydı:

— Öyleyse artık zenginim, öyle mi?

— Birkaç kuruş diyelim, evet. Para burada. Hepsi senin.

— Nakit mi?

— Nakit, evet, küçük bir kasada. İstediğin zaman sana vereceğim.

Narcisse birden, bu para sayesinde araştırmasına kaldığı yerden yeniden başlayabileceğini fark etti. Para Hızır gibi yetişmişti:

Cebinde bir avro bile kalmamıştı.

— En kısa zamanda o paraya ihtiyacım olacak.

— Hemen gitmek mi istiyorsun?

Cevap vermedi. Corto anlayışlı bir tavırla başını salladı. Bu sıcak davranışlar Narcisse'i çileden çıkarıyordu. O da bir psikiyatrdı –en azından hayatı boyunca iki kez: Pierre-Janet'de ve şüphesiz çok daha öncesinde. Bir başkasının deliliğini kabullenmenin hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordu. Psikiyatri, deliliği asla desteklemeden anlamaktı.

— Şimdi, dedi Corto, kim olduğunu sanıyorsun?

Yeniden sessizlik oldu. Bu klinikte kimsenin durumdan haberi yok gibiydi. Freire. Janusz. Tüm medya organlarında yer alan resmi. Ona atfedilen suçlamalar. Hastaların bu durumu bilmemesi onu şaşırtmıyordu, ama ya Corto? Dış dünyayla hiç teması yok muydu?

— Şimdi, diye, gizemli bir tarzda cevapladı, Rus bebeklerini açan kişiyim. Kimliklerimin her birine iniyorum. Onları anlamaya çalışıyorum. Onların var olma nedenlerinin şifresini çözmeye gayret ediyorum.

Corto ayağa kalktı, masasının çevresini dolandı, elini dostça Narcisse'in omzuna koydu.

— Aç mısın?

— Hayır.

— Öyleyse gel. Seni odana yerleştireyim.

Dışarı çıktıklarında hava kararmıştı. Yapış yapış, ince bir yağmur yağıyordu. Narcisse titriyordu. Üzerinde hâlâ kir pas içindeki giysisi vardı. Kovalama sırasında terlemişti ve ter vücuduna yapışıyordu. Fare başlığını çıkardığı için yine de mutluydu...

Gri döşeme taşları olan bir merdivene yöneldiler. Bahçeler, çeltik tarlaları gibi taraçalar halinde sıralanıyordu, tek farkları üzerlerinde özel olarak gruplandırılmış palmiyelerin, kaktüslerin, kalın yapraklı bitkilerin olmasıydı, ince yağmur damlalarının arasında, Narcisse sanki iki kat daha fazla nefes alıyordu. Dağ havası, sanatoryumlar ve neredeyse bulutlara yakın koruluklar.

Villaya vardılar. Biri daha aşağıda yer alan "L" biçiminde iki binadan oluşan bir yapıydı. Düz çatılar. Açık çizgiler. Sade duvarlar. Yapıların tamamı yaklaşık bir yüzyıl öncesine ait olmalıydı mimarların duru hatlara, işlevselliğe, sadeliğe önem verdiği çağa.

Alttaki binaya doğru ilerlediler, ilk katta, yatay saraklar halinde bir dizi pencere vardı. Hiç kuşkusuz bunlar pansiyonerlerin odalarıydı. Altında, bir iç balkona açılan camlı kapılar yer alıyordu; bunlar da atölyeler olmalıydı. Daha da aşağıda, basamakların ve çalıların arasında, yanan sigaraların akkor haline gelmiş uçları görünüyordu...

Bankta oturan üç adam sigara içiyordu. Narcisse onların yüzlerini göremiyordu ama davranış biçimlerinden, gülüşmelerinden akıl hastası oldukları anlaşılıyordu.

Alçak sesle tempo tutmaya başladılar:

— Nar-cis-se... Nar-cis-se... Nar-cis-se...

Ürperdi. Onları, arabanın üzerinde eğri ağızları ve kafalarına geçirdikleri fare maskeleriyle yeniden gözünün önüne getirdi. Bu kaçıklar, gerçekten onun gibi sanatçı mıydı? Yoksa kendisi, onlar gibi deli miydi?

72

Kare biçimindeki odası küçüktü, iyi ısıtılmıştı, aşırı konforu yoktu, ancak sevimliydi. Beton duvarlar, ahşap yer döşemesi, kalın kumaştan perdeler. Bir yatak, bir dolap, bir sandalye, bir çalışma masası. Bir köşede, yüksekliği genişliğinden daha fazlaymış gibi görünen bir banyo vardı.

— Oldukça sade, dedi Corto, ama bundan hiç şikâyetçi olmadım.

Narcisse de onunla aynı kanıdaydı. Odanın boyutları, gri ve kahverengi tonları, ahşap yer döşemesi ve mobilyalar bir hoşluk dalgası yayıyordu. Bu odada manastırlara özgü himaye edici bir şeyler vardı.

Ev"in işleyiş çarkıyla ilgili birkaç açıklamanın ardından, Corto ona banyo malzemeleri ve değiştirmesi için yeni giysiler verdi.

Yeniden güvende olmak ona iyi geldi. Saatlerden beri, günlerden beri ipin üstündeydi –Her an kopacak bir ipin.

Narcisse duş aldı, yeni kıyafetlerini giydi. Çok büyük bir kot pantolon, biçimsiz bir tişört, kaıuyoncularınki gibi bir kazak. Ne mutluluk. Ceplerine Eickhom'unu, Glock'unu ve güvenlik görevlisinden aldığı kelepçe anahtarını (bir fetiş gibi onu saklıyordu) koydu. Evrak çantasından soruşturma dosyasını çıkardı ve kırışmış kâğıtları avucuyla düzeltti. Onları yeniden çantaya koymaya cesaret edemedi.

Yatağa uzandı, ışığı söndürdü. Denizin gürültüsünü duyuyordu.

Hayır, deniz değil, dedi birkaç saniye sonra. Çam ağaçlarının hışırtısı.

Dış dünyayı kendi ahengine terk etti. İnsana tebelleş olan, hipnotize edici bir ahenk. Bitkin düşmüştü. Zihni bir yorgunluk gelgiti yaşıyordu.

Sabahtan beri sanki on hayat yaşamış gibiydi. Polislerden artık korkmadığını fark etti. Ne de siyahlı adamlardan korkuyordu. Sadece kendinden korkuyordu. Benim resmim pişmanlıktan başka bir şey değil...

O katildi.

Gözlerini geceye açtı.

Ya da katili soruşturan bir adam.

Alcazar Kütüphanesi'ndeyken de aklından geçirdiği bu varsayıma kendini inandırmaya çalıştı. Olağanüstü bir soruşturmacıydı, çünkü hep polisten önce, ortaya çıkan tanıklardan önce olay yerlerindeydi. Neredeyse buna inanıyordu ki, yastığa koyduğu başını salladı. Bu tutarlı değildi. Janusz'ken evsizleri öldüren katilin peşinde olduğu kabul edilse bile, Freire'ken bu şekilde davranmamıştı. Çok şiddetli uyurgezerlik krizleri olduğu düşünülse bile, zihninin bir köşesine gizlenmiş bir şeyler olurdu, bu tür bir araştırmayı hatırlaması gerekirdi. Saint-Jean Garı'nın bakım çukurunda yaptığı araştırmayı...

Yeniden gözlerini kapattı ve onu kemiren bu sorulardan kurtulmak için uyumaya çalıştı. Gördüğü tek şey, üzerinde sallanan çıplak bir bedendi.

Anne Marie Straub.

Dolaylı da olsa, sorumlu olduğu bir ölüm daha.

Önceki gece Nice kumsalında düşündüğü şeyleri hatırladı. Bu ölüm onun her şeyin başladığı noktaya inmesine yardım edebilirdi. Olayların Paris'teki veya Paris bölgesindeki bir psikiyatri hastanesinde geçtiğinden neredeyse emindi. Yarın itibarıyla bu ipucunun peşine düşecekti... Anne Marie Straub. Bütün kişiliklerinde var olan tek anı. Tüm hayatlarına eşlik eden hayalet... Rüyalarından hiç çıkmayan hortlak...

73

— Metis dün kurulmuş bir şirket değil.

Patrick Koskas sigarasından derin bir nefes çekti, bir elektrik direğine yaslanmıştı. Arkasında, karanlığın içinde Akitanya Köprüsü görünüyordu. Garonne Nehri kıyısında, sağ yakada yer alan Eski Lormont bölgesinin ıssız sokağındaki bu buluşma yerini gazeteci seçmişti.

Tehlike altındaki bir muhbir gibi davranıyordu. Sürekli arkasına bakıyor, gecenin kulakları varmış gibi alçak sesle, hızlı hızlı konuşuyordu. Aslında bu saatte herkes uyuyordu. Köprünün devasa ayağının dibindeki kırmızı çatılı evler, bir ağacın çevresine toplanmış mantarları andırıyordu.

Anais yorgundu –Arabasını Nice'te bırakmış, saat 20.00'de Bordeaux uçağına binmişti. Le Coz yeni bir arabayla –Bir Smartonu bekliyordu. Saat 23.00'tü. Anais deri ceketinin içinde titriyordu. Beyni kafasının içinde yüzüyordu. Metis'in tarihiyle ilgilenecek durumda değildi:

— Başlangıçta, 1960'lı yıllarda, Fransız paralı askerlerinden oluşan bir gruptu. Bir dostlar çetesi. Çinhindi'nde, Cezayir'de faaliyet gösteren savaş tutkunları. Afrika'daki çatışmalar konusunda uzmanlaşmışlardı. Kamerun. Katanga. Angola... En önemli maharetleri taraf değiştirmekti. İlk başlarda, özgürlük hareketlerine karşı savaşmaları için sömürgeci otoriteler tarafından tutuluyorlardı. Ancak bu savaşlarının baştan kaybedilmiş olduğunu ve bugün yarın iktidarı ele geçirecek olan isyancıların yanında yer almanın çok daha fazla para getireceğini çabuk anladılar. Metis'in adamları, hiç para almadan devrimci cepheleri destekliediler, sonra bu yatırımlarının karşılığını beklemeye koyuldular. Yeni diktatörler onların yardımlarını hatırladılar ve uçsuz bucaksız araziler, maden ocakları, hatta bazen de petrol yatakları verdiler.

Tuhaf bir şekilde, paralı askerler ne madenlerle ne de petrolle ilgileniyordu. Onları ilgilendiren tarımdı. İşte buradaki, Bordeaux'daki herifler bunlar. Köylü ailelerin mirasçıları. Ektiler, yetiştirdiler, yeni teknikler geliştirdiler, gübreler ve böcek öldürücüler alanına da el attılar. Ardından yavaş yavaş

kimyasal silahlarla da ilgilenmeye başladılar. Sarin, tabun ya da soman gibi doğrudan sinirlere ve solunum sistemine zarar veren nörotoksik gazlar konusunda uzmanlaştılar.

Koskas eski sigarasıyla yenisini yaktı:

— Bu gelişmede şaşırtıcı bir yan yok. Zaten kimyasal silahları yapanlar gübre ve böcek öldürücü ilaç üreticileridir. 1970'li yılların sonunda Metis, tarım ve kimya alanında faaliyet gösteren uluslararası bir gruba dönüştü.

Anais not defterini çıkarmamıştı. Paranoya bunu gerektiriyor. Tüm bu bilgileri hatırlamayı umut ediyordu; belki de Koskas bunların fotokopilerini bir dosya halinde ona verirdi. Ancak buna fazla ihtimal vermiyordu. Somut deliller yok.

— İran-Irak Savaşı onlara büyük bir pazar açtı, diye devam etti Koskas. Birinci Dünya Savaşı'ndan beri ilk kez ve Cenevre Konvansiyonu'na rağmen, Iraklılar düşmanlarına karşı kimyasal silah kullanmaya karar verdi. Metis onların tedarikçisi oldu. Grup Saddam Hüseyin'e tonlarca gaz verdi. 28 Haziran 1987'de Irak bu stokları İran'ın Sardaşt kentine karşı kullandı. 17 Mart 1988'de bu kez de Kürt şehri Halepçe'de kimyasal ve biyolojik zehir kullanıldı. Toplamda yüz binlerce kurban konvansiyonel olmayan bu silahlara maruz kaldı. Metis sayesinde.

Tüm bunlar çok üzücüydü ama Anais "Bizden her şeyi gizliyorlar, bize hiçbir şey söylemiyorlar" tarzındaki bu tür kanıtlanamaz verilere şüpheyle yaklaşıyordu.

— Kaynaklarınız neler?

— Bana güvenin. Ulusal Arşiv'de herkese açık olan belgeleri incelemek yeterli. Tüm bunlar herkesçe bilinen şeyler. Uzmanlardan oluşan bazı çevrelerde, bu olaylar artık en ufak bir sorun yaratmıyor.

Yine de Anais, bu jeopolitik unsurlar ile mitolojik cinayetler arasında herhangi bir bağ kuramıyordu. Hele Victor Janusz'la hiç.

— Bugün Metis hangi noktada? Tam olarak ne yapıyorlar?

— 1980'li yıllardan sonra, kimyasal silahların hiçbir geleceğinin olmadığını anladılar. İrak bile dünyayı zehirlemekten vazgeçmişti. İlaç üretimine yöneldiler. Özellikle de psikotrop ilaçlara. Kuşkuşuz bunun patlama yapan bir pazar olduğunu biliyorsunuz. Her yıl gelişmiş ülkeler 150 milyar avroluk ilaç tüketiyor. Bu rakam içinde psiko-etken maddeler önemli yer tutuyor. Sertex, Lantanol, Rhoda 100, bu alanın majör ürünleri. Metis bünyesindeki şirketler tarafından üretiliyorlar.

Bunlar Anais'in çok iyi bildiği isimlerdi. Yüzlerce kutu tüketmişti.

— Grubun artık silah alanında faaliyeti yok mu?

— Bazı söylentiler var.

— Ne gibi?

Gazeteci sigarasından derin bir nefes çekti.

— Fransız ordusunun bazı askeri araştırmalarında onlarla işbirliği yaptığına dair.

— Neyle ilgili?

— İradeyi ortadan kaldıran moleküller. Gerçeklik serumları, bu tür şeyler. Henüz gizli projeler. Otoriteler bu yolda faaliyet göstermeyi kendilerinde hak görüyor. Dünyanın en tehlikeli silahı olarak geriye sadece insam beyni kaldı. Eğer Hitler kaygı giderici ilaç almış olsaydı dünya tarihi de farklı olurdu.

Anais az kalsın kahkahayı patlatıyordu. Koskas onun kuşku duyduğunu hissetti.

— Elimde Metis'in Fransız ordusuyla işbirliği yaptığına dair kanıt yok. Ama bu anlaşılmaz bir şey değil. Unutmayın ki önemli bir şey daha var: Metis'in kurucularının son derece özel bir uzmanlık alanları var: İşkence. Askerliklerini Cezayir'de yaptılar. Kimya bilgilerinin ve daha insana yönelik (!) tecrübenin kesiştiği yerde.

— Kuruculardan bahsediyorsunuz. Hepsi öldü, öyle değil mi?

— Evet. Ama çocukları nöbeti devraldı. Çoğu bölgenin hatırı sayılır kişisi. Size isimler vereceğim, şaşkınlıktan ağzınız açık kalacak.

— Ben de bunu bekliyorum.

— Eğer bugün bir liste yayınlarsam, anında bana dava açılacaktır. Size tüm söyleyebileceğim, bu insanların Bordeaux'nun yüksek sosyetesine mensup kişiler olduğu, içlerinden bazıları Gironde'un en iyi cru'lerinin sahibi.

"Cru" sözcüğü onun için bir uyarı oldu.

— Babam bu grubun içinde ne yapıyor?

— Küçük bir hissedar, ancak yönetim kuruluna katılacak kadar önemli biri. Ayrıca danışmanlık da yapıyor.

— Şarap konusunda mı?

Koskas sırıttı. Anais'in bazen böyle aptallıkları oluyordu.

— Babanızın yaptıklarını benden daha iyi biliyorsunuz. Metis için ideal bir profil diyebiliriz.

Anais cevap vermedi. Koskas yeni bir sigara yaktı. Adamın yüzünü göremiyordu ama hâlâ sırıttığından emindi. Alaycı, karışıklık ve şaşkınlık yaratmaktan mutlu birinin sırıtışı.

Anais yumruklarını sıktı ve can alıcı konuya dönmeye karar verdi. Minotauros ve İkaros cinayetlerine.

— 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece Saint-Jean Garı çevresinde bir ceset bulundu.

— Yapmayın!

— Metis Şirketi, dolaylı olarak bu işe karışmış olabilir.

— Ne şekilde?

Gazetecinin sesi değişmişti. Meraklı. Açgözlü.

— Bilmiyorum, dedi Anais. Ama önceki gün yine aynı yerde hafızasını kaybetmiş bir adam bulunmuştu. Üç gün sonra da bu adam ile hanım arkadaşı Guethary'de iki nişancı tarafından öldürüldü. Katillerin Metis Grubu'yla bağlantısı olabilir.

— Elinizde veri var mı? Somut bağlantılar?

— Az çok. Gruba bağlı bir güvenlik şirketinde çalıştıklarından hiç kuşku yok.

— Hangi şirket?

— Soruları ben sorarım.

— En önemli şeyi söylemiyorsunuz. Bu iki olay arasında nasıl bir bağ olabilir? Yani Saint-Jean cinayeti ile Guethary'dekiler arasında?

— Bilmiyorum, dedi Anais, bir kez daha.

Koskas karanlığa çekildi.

— Anlaşılan pek fazla bir şey bilmiyorsunuz.

Anais cevap vermemeyi yeğledi. Koskas birkaç adım attı. Sigara dumanı başının üstünde gizemli bir hale oluşturuyordu.

— Saint-Jean katilinin kimliğini saptadığınızı sanıyordum.

— Bir şüphelimiz var. Hepsi bu.

— Firarda olan bir şüpheli.

— Yakalanması an meselesi.

Gazeteci yeniden güldü. Anais adamın bu alaycı tavrını sürdürmesine izin vermedi:

— Metis Grubu'nun, uzaktan veya yakından, Yunan mitolojisiyle bir ilişkisi

var mı?

— Adı dışında, yok. Metis eski Yunanca bir sözcük. "Bilgelik" anlamına geliyor. (Sigara dumanını sokak lambasının ışık huzmesine doğru üfledi.) Sadece bir isim.

Anais düşündü. Tüm bunlar mantığa aykırıydı. Deneyimlerine dayanarak, bir cinayetin kendine özgü bir söz dağarcığı olduğunu biliyordu. Sözcükleri. Teknikleri. Gerekçeleri. Bir ilaç şirketi ile bir seri katil arasında hiçbir bağ yoktu. Bir antidepresan üreticisi ile Hecate II'yle yapılan bir saldırı arasında da.

— Yanlış yoldasınız, diye devam etti Koskas. Metis kendini kabul ettirmiş bir sanayi grubudur. Üstesinden gelmeleri gereken tek sorun, bu tür şirketlerin maruz kaldığı alışıldık saldırılar. Yaptıkları klinik deneyler, kobay olarak kullanılan insanlar ve benzer nedenlerle yapılan saldırılar. Ayrıca onları kitleleri tüketime yönlendirdikleri ve herkesi ilaç bağımlısı yapmak istedikleri için de suçluyorlar... Ama hepsi bu. Bu ölçekte bir şirket, gazetelerin birinci sayfalarında yer alacak cinayetlere bulaşmaz.

— Peki ya orduyla olan şu muhtemel bağlar?

— Doğru. Eğer güç kullanarak çözülecek bir sorun varsa Metis'in ortakları bunu üstlenir ve sizin haberiniz bile olmaz.

Anais başıyla teyit etti. Bu son açıklama ona bir ayrıntıyı hatırlatmıştı. Arabanın sahibi ve grup şirketi ÖDGA'yı temize çıkaran ihbarı düşündü –12 Şubat tarihinde yapılan ve Q7'nin çalındığını bildiren ihbarı.

— Metis'in jandarma raporunu değiştirme imkânı var mı?

— Sanırım pek iyi anlamadınız, diye fısıldadı Koskas. Eğer söylentiler doğruysa Metis, ordu demek. Jandarma. Polis. Fransa'da üniforma taşıyan herkes. Yasayı ve düzeni temsil eden her şey Kurt meyvenin içinde değil. Kurt ve meyve yeni düşmanlara meydan okumak için bir araya gelmişler. Teröristlere. Casuslara. Sabotajcılara. Şu veya bu şekilde ülkemize saldıran herkese.

Anais bir soru daha sormak istedi, ama muhbir-gazeteci gecenin karanlığında buharlaşmıştı. Geriye sadece köprü, gökyüzü ve sessizlik kalmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Önce uyuyacaktı, sonra boğayı boynuzlarından yakalayacaktı.

Kendi mitolojisinin Minotauros'uyla yüzleşecekti.

Babasını sorgulayacaktı.

74

Narcisse sabah erken uyanmıştı. Yemekhane mutfağını bulmuş ve kendine bir kahve hazırlamıştı. Şimdi, salonun geniş penceresinden manzarayı seyrediyordu. Güneş yükseliyordu ve önceki gün yağmur altında göremediği çevreyi keşfediyordu. İnce yassı çakıllar, palmiyeler, zeytin ağaçları bitmişti. Artık sarp boğazlar, kızıl renkli falezler, köknar ormanları, uçurumların üzerinde asılı duran kıvrımlı yollar vardı.

Manzara, dağlar arasında boğulmuş gibi duran karanlık bir vadiye açılıyordu. Çenelerinin arasında bir uçak iskeletini öğütecekmiş gibi duran dar, pütürlü, engebeli ve soğuk bir manzara.

Narcisse büyük bir keyifle bu ıssızlığı seyrediyordu. Vadi onun üzerine kapanan –ve onu koruyan– bir taş krallığıydı.

Elinde kahvesiyle, başka bir salona doğru yöneldi. Koridor boyunca yürüdü. Ayrıca enstitünün mimarisini de sevmişti. Taşıyıcı duvarlar ham betondandı. Koridorun iç duvarları ise badanalıydı.

Ne bir çiçek deseni ne de gereksiz bir süsleme vardı. Sadece düz satıhlar ve çizgiler... Başka bir şey yoktu.

Bilişim atölyesi. Açık renkli ahşap bir tezgâhın üstünde yan yana sıralanmış beş bilgisayar vardı. İlk klavyeye tıklayarak makinelerin internete bağlı olup olmadığını kontrol etti. Google'de bir arama başlattı.

MATRUŞKA.

İkaros'un başucunda söylediği varsayılan şu gizemli Rusça sözcük. 182.000 sonuç çıktı, ama ekranın en üstündeki imgeler esas cevabı veriyordu: renk renk boyanmış ahşaptan yapılmış iç içe geçen ünlü Rus bebekleri. Matruşkanın düz anlamı "Rus bebeğTydi. Kırmızı başörtüleri ve al renkli yanakları olan küçük boyutlu büyükanneleri inceledi. Yuvarlak kafalar, yuvarlak gözler, hacıyatmaz biçiminde bebekler. Şaka gibiydi. Bu kelimenin, bu bebeğin araştırmasında ne işi vardı? Yanmış büyük kanatlarının üzerinde

yatan bir ölünün yanına diz çökmüş, dua eder gibi neden bu sözcüğü tekrarlayıp durmuştu? İçini kemiren başka bir şey daha vardı: Bougainville çetesine mensup o herif, takım elbiseli o katillerin parola olarak Rusça bir sözcük kullandığını söylemişti.

Matruşka olabilir miydi?

Diğer sonuçlara da baktı. Boyanacak, renklendirilecek, üzerine nakış işlenecek, anahtarlık olarak kullanılacak oyuncak bebekler... Sonra "Matruşka" bir restoran, bir öykü kitabı, bir film, bir rock grubu, bir yemek adı, bir yazı atölyesi ismi, bir votka, bir yastık markası oluyordu...

Gülebilirdi ama içinden gelmedi. Sayfada gezinirken "Rus bebeği" teriminin onun patolojisini belirtmek için de kullanıldığını fark etti. Basit bir rastlantı mıydı? Yoksa Victor Janusz, yanmış kanatlı bir meleğin başucundayken bir Rus bebeğinden başka bir şey olmadığını mı söylemek istiyordu?

İkinci aramayı başlattı.

ANNE MARİE STRAUB.

Karşısına sadece Pacebook profilleri ile sinemacı Jean-Marie Straub hakkındaki makaleler çıktı. Aramasını başka bir yönde sürdürdü. "İntihar" ve "psikiyatri hastanesi" yazdı. Sanki bir çöp kutusunu açmıştı. Psikiyatriyle, antidepresanlarla, bu konunun uzmanı hekimlerle alakalı çeşitli başlıklar altında zehir zemberek onlarca makale vardı: "PSİKİYATRİ ÖLDÜRÜYOR", "AKIL ÜSTÜNE DALAVERELERE SON!", "DELİLİĞİN PAZARLANMASI"...

Aramasını genişletti ve psikiyatri hastanelerinde 1990 ile 2000 yılları arasındaki intiharlarla ilgili istatistiklere ulaştı. Rakamlar, yorumlar, analizler, ama hiçbir özel isimden, hiçbir özel vakadan bahsedilmiyordu. Gizlilik yemini bunu gerektiriyordu. "Anne Marie Straub", "psikiyatri hastanesi" ve "Ile-de-France" girişlerini birlikte yazmaya çalıştı. Birbiriyle bağıntılı olmayan her yöne çekilebilecek sonuçlar.

Geriye ne kalıyordu? Eski usul sıcak insani ilişkiler. Paris ve çevresindeki ihtisas enstitülerini aramak, her hastaneden bir psikiyatra ulaşmak, ona son

on yıl içinde bir intihar vakası –erkek kemeriyle kendini asmış bir kadın– hatırlayıp hatırlamadığını sormak.

Saçma bir fikirdi.

Özellikle de pazar sabahı saat dokuzda.

Yine de denemeliydi. Bölgedeki hastanelerin ve özel kliniklerin tahmini bir listesini çıkardı, yaklaşık yüz hastane vardı. Araştırmasını Paris'teki, devlete ait dört akıl hastanesiyle sınırlandırmaya karar verdi: 13. Bölge'deki Sainte-Anne, 20. Bölge'deki Majson-Blanche, 94 numaralı ilçedeki Esquirol ve 91 numaralı ilçedeki Perray-Vaucluse. Bunlara Villejuif'teki Paul-Guiraud ihtisas Hastanesi ile Neuilly-Sur-Mame'daki Ville-Èvrard Devlet Akıl Hastanesi'ni de ekledi...

Yarım saat sonra, hiçbir şey elde edememişti. Başarabildiği tek şey sadece birkaç yıldan beri görev yapan bir stajyer doktorla konuşmak olmuştu. Genellikle telefonda, ona pazar sabahı hastanede hiç servis şefi olmadığını söyleyen santral görevlileriyle konuşmuştu. Yeni bir açmazdaydı.

Saat 10.00 olmuştu. Koridor hareketlenmeye başlıyordu. Uyuşuk sesler, gülüşmeler, sızlanmalar. Bu tür hastanelere özgü bir uğultu. Başını öne eğdi ve sinirli sinirli bir deftere bir şeyler çiziktirdiğini fark etti. Asılı bir insan silueti çizmişti. Çizgileri Alexandre Alexeieffin iğneli perde üzerine yaptığı animasyonları andırıyordu. Bu referans onu mutlu etti –demek her şeyi unutmamıştı.

Corto'nun söylediği gibi: "Doğru olan bir şey var. Sen gerçekten ressamsın."

Anne Marie Straub'un anısı gibi, psikiyatri bilgisi gibi, çizime ve resme olan yeteneği de onun kimliklerinin bir parçasıydı. Aynı zamanda hem ressam hem de psikiyatr olamaz mıydı?

Yeni bir çapraz araştırma yapmaya karar verdi. Bir taraftan 1990'lı yıllarda Paris'te psikiyatri okumuş fakülte öğrencilerinin listesini –Kırklı yaşlardaydı, bu durumda yirmi yıl önce uzmanlık eğitimi almış olmalıydı– çıkaracaktı. Diğer taraftan ise yine aynı yıllarda sanat akademilerine devam etmiş öğrencilerin listesini.

Eğer her iki üstede ortak bir ad bulabilirse, kendini de bulmuş olacaktı... Resim öğrencileri açısından, ulaşabildiği liste tatmin ediciydi... İnternette, Paris fakültelerinin, Güzel Sanatlar Akademisi'nin, Louvre Okulu'nun eski öğrencilerinin listesine ulaşmak kolay olmuştu, web eski sınıf fotoğraflarıyla, dönem mezunlarının ilişkileriyle, melankolik buluşmalarla dolup taşıyordu... Nostalji, internet ağının şaşmaz değerlerinden biriydi.

Paris üniversiteleri ve okullarıyla yetinerek listelerin bilgisayar çıktılarını aldı, sanat ve psikiyatri diye iki gruba ayırdı, sonra yıllara göre tasnif etti. Karşılaştırma yapmak imkânsız değildi, ama birkaç saatini alacaktı...

Gidip bir kahve almayı çok isterdi, ama koridordaki kahkahalar ve sızlanmalar onu saklandığı yerden çıkma fikrinden caydırdı. Elinde kalemi, binlerce ismin içine daldı.

75

Bir pazar günü buraya gelmek, Anais için daha da çekilmezdi.

Pazar gününün bu ıssızlığı içinde, ilk karşılaşmayı yumuşatacak ne bir şey ne de bir insan vardı. Hiç araba yoktu. Şatonun avlusunda işçiler yoktu. Şarap mahzenlerinde teknisyenler yoktu.

İçerideki zattan, yani kahvaltısını yapan babasından başka kimse yoktu.

Bahçe kapısının zilini çalmamıştı. Parmaklıklı kapı her zamanki gibi açıktı. Kamera yoktu. Alarm sistemi de. Sanki "Korkmayın, canavarı görmeye gelin" diyen Jean-Claude Chatelet'nin provokasyonlarından biriydi. Aslmda bu davet, cellat ve onun işkence yöntemleri dikkate alındığında bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Ana binanın yakınında bir yerlerde bekleyen bir köpek sürüsü vardı.

Arabasını avluya park etti. Evi bıraktığı gibi bulmuştu. Belki biraz daha yıpranmış, biraz daha grileşmişti ama hâlâ aynı güç timsaliydi. Bir Rönesans şatosundan daha müstahkem bir şato.

XII. veya XIII. yüzyılda yapılmıştı, tam olarak bilinmiyordu, iki köşesinde sivri çatılı iki kulenin bulunduğu, moloz taşından inşa edilmiş büyük bir yapıydı. Taşlar yer yer asmalarla örtülüydü. Ayrıca yeşilimsi yosunla veya gümüş rengi likenlerle parlıyordu.

Montaigne'in buradan 1585 yılında veba salgını sebebiyle kaçtığı söyleniyordu. Bu doğru değildi ama babası bu efsaneyi sürdürmeyi seviyordu. Şüphesiz böylece başka salgınlardan korunduğunu düşünüyordu: söylentilerden, yargılardan, medyanın ve siyasetçilerin meraklı gözlerinden...

Smart'ından indi ve kendisine hem uzak hem de tanıdık gelen sesleri dinledi. Billursu havayı yırtan kuş bağırtıları. Çatımn üstünde gıcırdayarak dönen paslı rüzgârgülü. Çalışan bir traktörün uzaktan gelen sesi. Her an ortaya çıkacak köpekleri bekliyordu, sürü çakılların üstünde belirdi. Köpeklerin çoğu onu tanıdı. Yeni köpekler ise diş göstermekten ziyade diğerleri gibi

kuyruk sallamaya başladı.

Onları okşadı ve cephe boyunca uzanan camlı kapılara doğru yürüdü. Sağ tarafta mahzenler, atölyeler, depolar vardı. Solda ise üzüm bağları. Yakanr gibi göğe açılmış ellere benzeyen binlerce asma kütüğü. Anais babasının kim olduğunu öğrendiğinde, kurbanlarını buraya gömdüğünü ve onların da tıpkı bir korku filmindeki gibi topraktan çıkmaya çalıştıklarını düşünürdü.

Zili çaldı. Saat 10.15'ti. Kapıyı çalmak için tam bu saati beklemişti. Daha önce, Sormiou Koyu'ndan toplanmış kalıntıları Toulouse'a dönen Kriminal Polis Koordinatörü Abdellatif Dimoun'a yollamış ve François de Sourdis Sokağı'ndaki Emniyet Müdürlüğü'nün önünden geçmekten özellikle kaçınmıştı.

Babasının pazar günleri vaktini nasıl geçirdiğini çok iyi biliyordu: Erken kalkmıştı. Dua etmişti. Jimnastik yapmış, sonra bodrum katındaki havuzda uzun uzun yüzmüştü. Ardından asma kütüklerinin arasında yürümüştü. Mülk sahibinin sabah turu.

Şimdi kabul salonunda kahvaltısını ederken, birinci kattaki odasında bir sürü asimetrik topuklu ayakkabı onu bekliyordu. Binicilik çizmeleri, golf ayakkabıları, pataugas'lar,[74] eskrim ayakkabıları... Babası dünyanın en aktif Topal'ıydı.

Ortadaki çift kanatlı kapı açıldı. Nicolas belirdi. O da hiç değişmemişti. Anais hep babasının eski bir asker olduğundan kuşkulanmış olmalıydı. Başka kim bu suratla ev işlerine yardımcı olacak bir kadın bulabilirdi? Nicolas altmışlı yaşlarda, ufak tefek, bodur bir adamdı. Fıçı gibi bir gövdesi vardı, keldi ve bir buldoğa benziyordu ve Francis Cabrel'in şarkısındaki gibi bütün savaşlara katılmış birini andırıyordu. Derisi zırh gibiydi. Bir gün, yeniyetmelik çağındayken Anais odasında bir film seyretmişti. Billy Wilder'ın Sunset Bulvarı adlı filmi. Erich von Stroheim üzerinde uşak frakıyla Gloria Swanson'ın yıkık dökük büyük evinin kapısında belirince Anais yerinden sıçramıştı. "Lanet olsun" diye söylenmişti, "bu Nicolas!"

— Matmazel Anais, dedi babasının yaveri, altüst olmuş bir ses tonuyla.

Sevgi gösterisinde bulunmadan adama öpücük verdi. Nicolas'nın gözleri

dolmuştu. Anais de aynı heyecanı duyuyor, ona sarılmak istiyordu ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı:

— Ona geldiğimi haber ver.

Nicolas arkasını dönüp uzaklaştı. Anais birkaç saniye daha kapıda bekledi. Güçlükle ayakta duruyordu. Babasıyla karşılaşacağı için buraya gelmeden önce bölünebilir iki Lexomil yutmuştu.

Daha etkili olması için iki Lexomil daha mideye indirmişti –bu da toplam sekiz yarım kaygı giderici hap demekti. Direksiyon başında az kalsın birkaç kez uyuyakalacaktı.

Yaver geri döndü ve başıyla genç kadına işaret etti. Hiçbir şey söylemedi ve ona eşlik etmedi. Söyleyecek bir şey yoktu ve Anais yolu biliyordu, ilk salonu, sonra İkinciyi geçti. Ayak sesleri bir kilisedeymiş gibi yankılanıyordu, içerisinin madeni, soğuk kokusu ona dayanılmaz geliyordu. Babası şömineler dışında her türlü ısıtma aracını reddediyordu.

Duvar halılarıyla kaplı salona girdi –Salonun duvarlarında, son –derece eski olduğundan sisler içindeymiş gibi görünen sahneleriyle Aubusson halıları vardı.

Birkaç adım daha attı ve kendini, kutsal kahvaltı ritüelini yerine getirmekte olan, güneşe karşı oturmuş babasının önünde buldu. Hâlâ oldukça yakışıklıydı. Gür ve ipeksi, parlak beyaz saçlar. Bir nehrin dibindeki, binlerce bahar görmüş, binlerce kez kabarmış soğuk suların etkisiyle yavaş yavaş kayganlaşmış çakıl taşlarını çağrıştıran yüz hatları. Gözleri bir lagün duruluğunda parlıyor ve her zaman bronz olan mat teninde iyice dikkat çekiyordu. Jean-Claude Chatelet, Saint-Tropez'li yaşlı bir playboya benziyordu.

— Bana eşlik eder misin?

— Neden olmasın.

Kaygısız bir şekilde oturdu. Teşekkürler Lexomil.

— Çay? diye sordu babası tok sesiyle.

Nicolas çay fincanını getirmişti bile. Yaşlı adam çaydanlığı aldı. Anais akan bakır rengi sıvıya baktı. Babası Çin'in doğusundaki Anhui eyaletinden ithal edilen Keemun'dan başka çay içmiyordu.

— Seni bekliyordum.

— Neden?

— Metis'tekiler. (Çaydanlığı bıraktı.) Beni aradılar.

Demek doğru yoldaydı. Tabağına bir dilim ekmek koydu, sonra babasının gümüş bıçağını aldı. Kısa bir an, bıçağın keskin yüzeyinde yansımasını gördü. Kızıma miras. Ağır hareketlerle, elleri titremeden tereyağını sürdü, ekmeği altın sarısıydı –Babasından yadigâr bir başka takıntı.

— Seni dinliyorum, diye mırıldandı Anais.

— Gerçek bir Hıristiyan yatağında ölmez, diye haşmetli bir tavırla konuşmaya başladı adam. Gerçek Hıristiyan ellerini kirletjnelidir. Başkalarının esenliği için.

— Senin gibi mi?

— Benim gibi. Zayıfların çoğu, hiçbir şey yapmayan insanlardır ve kendilerini yargıç yerine koyarlar; bunlar totaliter rejim askerlerinin sadist olduklarını ve onların işkence etmekten, şiddet uygulamaktan, öldürmekten zevk aldıklarını düşünürler.

Bir süre sustu. Güneş dönmeye başlamıştı. Yaşlı adam artık aydınlıkta değil, gölgedeydi. Açık renk gözleri gölgede pırıl pırıl parlıyordu.

— Ben sadece merdivenin alt basamağında sadistlerle, sapkınlarla karşılaştım. Ve bu tür durumlar daima cezalandırılır. Kimse zevk için böyle davranmaz. Ne iktidar için ne de para için.

Yalan söylüyordu. Savaşların ve diktatörlüklerin tarihinde nedensiz ve sapıkça yapılmış zulümler hayli fazlaydı. Her enlemde ve her çağda, insan bir

hayvandı, iğrençliğin sınırlarını aşması için dizginlerini serbest bırakmak kâfiydi.

Ama Anais oyuna katılmayı yeğledi ve babasının beklediği soruyu sordu.

— Öyleyse neden?

— Vatan. Her ne yaptıysam Şili için yaptım.

— Bu durumda orada işkence yapıldığı konusunda mutabık mıyız?

Chatelet'nin parlak dişleri gölgede iyice belirginleşti. Gülüşü hiç ses çıkarmamıştı. Sadece ışık.

— Ülkemi en berbat zehirden koruyordum.

— Mutluluktan mı? Adaletten mi? Eşitlikten mi?

— Komünizmden.

Anais derin bir iç çekti ve yağlı reçelli ekmeğini ısırdı.

— Buraya senin saçmalıklarını dinlemeye gelmedim. Bana Metis'ten bahset.

— Sana Metis'ten söz ediyorum.

— Anlamadım.

— Onlar da inançları, görevleri, vatanseverlik duyguları doğrultusunda hareket ediyorlar.

— Bunun için mi Irak'a tonlarca nörotoksik gaz sattılar?

— Kaynaklarını gözden geçirmen gerekiyor. Metis hiçbir zaman kimyasal silah üretmedi. Sadece mühendisleri, ürünlerin nakliyesi sırasında danışmanlık görevi üstlendi. O dönemde Metis ilaç alanında faaliyet göstermeye başlamıştı. Modası çoktan geçmiş silahlara oranla çok daha ilginç bir pazardı. Bütün uluslararası gruplar...

Anais sözünü kesti:

— Bugün Metis hangi alanda faaliyet gösteriyor? Hâlâ askerlerle mi çalışıyorlar? Neden Bask Ülkesi'ndeki bir balıkçı ile karısınm öldürülmesine karıştılar?

— Bir şeyler biliyor olsam da sana hiçbir şey söylemezdim, bunu sen de biliyorsun.

Anais bir an için onu emniyete götürmeyi düşündü. Gözaltına almayı. Üstünü aramayı. Sorguya almayı. Ama ne somut bir delili ne de meşruiyeti vardı. Cebindeki rozet ile belindeki tabanca bile yasadışıydı.

— Yine de bana söyleyecek bir şeylerin olduğunu düşünüyorum.

— Evet var. Metis'i unut.

— Bu onların mesajı mı?

— Hayır benim. Onlara bulaşma. Bu adamlar asla ayrım yapmaz.

— Güzel tablo. Yani ben bir çöp tenekesi miyim?

— Onlarla aynı sıklette değilsin, hepsi bu.

Anais'in tehdit etmekten başka çaresi yoktu. Olaylara dönmek istiyordu. İnce olaylara. Metis bünyesindeki bir şirket ile bu şirkete ait bir 4x4 kullanan iki katilin olası bağlantısına. Argümanlarını mümkün olduğunca ikna edici bir şekilde sunmaya çalıştı. Ama babası hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

— Elindekilerin hepsi bu mu? Dostlarıma yaşlandıklarını söyleyeceğim. Yaşlandıkça bir hiç için kaygılanıyorlar. Her şeyini kaybetmeden bu işten vazgeç yavrum. İşini, onurunu, geleceğini kaybetmeden.

Anais masaya doğru eğildi. Fincanlar ve sofra takımları şıngırdadı.

— Beni küçümseme. Onlarla başa çıkabilirim.

— Nasıl?

— Hırsızlık konusunda yalan beyanda bulunduklarını, bir soruşturmaya engel olduklarını, bir anlaşmayı yerine getirmek için iki katil tuttuklarını ispatlayarak. Ben bir polisim, lanet olsun!

— Sana söylediklerimi anlamadın. Bir soruşturma söz konusu olamaz.

— Neden?

— Polis ve jandarma, düzeni korumak için vardır. Ve düzen, Metis'tir.

Koskas'ın sözleri. Kurt meyvenin içinde değil. Kurt ile meyve uyum içinde. Anais bakışlarını başka tarafa yöneltti. Büyük duvar halısı eskimişlik izlerini, sisli sahneleri gösteriyordu. Bir av sahnesiydi. Sanki köpekler, sisler ardındaki insan cesetlerini parçalıyordu.

Anais babasına baktı, göz göze geldiler:

— Neden senden akıl alıyorlar?

— Benden akıl almıyorlar. Grubun hissedanyım, hepsi bu. Metis'in Bordeaux bölgesinde başarılı birçok yatırımı var. İlaç sektöründe faaliyete başladıklarında grubun önemli yatırımcılarından biriydim. Uzun zamandan beri kurucularını tanıyorum.

Küstahça ekledi:

— Metis, yıllardan beri bizim, senin ve benim karnımızı doyuran bir şirket. Çorbanın içine tükürmek için biraz geç kaldın.

Anais bu provokasyona aldırış etmedi:

— Bana bir araştırma projesi sürdürdükleri söylendi. Moleküller üzerinde çalıştıkları. Orduyla birlikte gerçeklik serumu üretme faaliyeti içinde oldukları... Senin işkence konusundaki tecrübelerin onların işine yarayabilir.

— Bu bilgileri nereden aldığını bilmiyorum ama bunlar çizgi romanların hayal mahsulü konularını çağrıştırıyor.

— Kimyasal araştırmalar, casusluk faaliyetlerinin geleceği olabilir. Bunu

inkâr mı ediyorsun?

Babası hafifçe gülümsedi. Bilgelik ile hayâsızlık arasında bir tür denge kurar gibiydi:

— Bu tür ürünlerin hayalini hep kurduk. İşkenceyi, zulmü, şiddeti ortadan kaldıracak bir hap. Ama kimsenin bu tür bir molekül bulduğunu düşünmüyorum.

— Ama Metis bu konuyla ilgileniyor.

Babası cevap vermedi. Anais'in içinden çığlık atmak geldi:

— Bu yaşta hâlâ nasıl böyle dalaverelere bulaşıyorsun?

Adam şık Ralph Lauren kazağının içinde gerindi, sonra bakışlarını kızına çevirdi.

— Gerçek Hıristiyan yatağında ölmez.

— Anlaşıldı. Sen nerede ölmek istiyorsun?

Jean-Claude Chatelet güldü, sonra zorlukla ayağa kalktı. Bastonunu aldı ve pencereye doğru yürüdü. Topallayarak yürümesi, küçükken Anais'in canını yakardı.

Yaşlı adam soğuk kış güneşi altında kavruluyormuş gibi duran bağlarına baktı.

— Bağlarımın içinde, diye mınldandı. Bağlarımın içinde ölmek istiyorum, bir kurşunla.

— Kurşun nereden gelecek?

Yavaşça döndü ve Anais'e göz kırptı:

— Kim bilir? Senin silahından belki.

76

Karşılaştırmalı incelemesinden hiçbir şey elde edememişti.

Gözlerinin yanması, eline kramp girmesi ve belli belirsiz bir mide bulantısının boğazına kadar yükselmesi dışında. Sol göz çukurunun dibindeki ağrı yeniden nüksetmişti. Kafasının içinde isimler dans ediyordu –ve tıp mezunları ile güzel sanatlar öğrencileri arasında ortak bir soyadı bulamamıştı. Tam bir başarısızlık.

Son listeyi de buruşturup top haline getirdi ve çöp sepetine fırlattı. Neredeyse öğlen olmuştu. Boşa geçen tüm bir sabah. Olumlu tek bir nokta vardı: Yan odalarda, bir psikiyatri hastanesine özgü gürültüler –umutsuzca bağırıp çağıranlar ya da tam tersine son derece tatlı gülüşmeler, hiçbir yere gitmeyen ayak sesleri...devam ettiği halde, kimse onu rahatsız etmemişti.

Öğlene kadar yaptığı liste incelemesi, en azından içinde bulunduğu durumu daha iyi kavramasına olanak vermişti: Polisten kaçmıştı ama başlangıç yerine dönmüştü. Tek bir değişiklik vardı: Psikiyatrken hasta olmuştu.

— Her yerde seni arıyorduk.

Corto kapının aralığında duruyordu.

— Öğle yemeği vakti yaklaştı. Atölyeleri ziyaret edecek az zamanımız var.

Narcisse bilgisayar odasında geçirdiği saatler hakkında onun hiçbir şey sormayacağını biliyordu. Koridora çıktılar ve yemekhaneye vardılar, çelik masaların yer aldığı çıplak duvarlı, kare biçiminde bir salondu, iriyarı iki hastabakıcı naylon yemek örtülerini yayıyor, tabakları yerleştiriyordu.

— Sen buradasın.

Corto, duvara asılı bir fotoğrafı işaret ediyordu. Narcisse fotoğrafa yaklaştı ve kendini tanıdı. Üzerinde XIX. yüzyıl sonlarında ressamların giydiği önlüklerden vardı. Neşeli görünüyordu. Diğerleri de dengesizlere, kaçıklara

has bir tavırla gülümsüyordu.

— Bu fotoğrafı Karl'ın doğum gününde çektik, geçtiğimiz 18 Mart'ta.

— Karl kim?

Psikiyatr, Narcisse'in yanında duran güleç yüzlü iriyarı adamı gösterdi, meşin bir önlük giymişti ve elinde simsiyah olmuş bir fırça tutuyordu. Bir Ortaçağ demirci ustasına benziyordu.

— Gel. Seni onunla tanıştırayım.

Bir yangın kapısıyla biten yeni bir koridorda ilerlediler. Dışarı çıktılar ve aşağıdaki ikinci binaya inen bir merdivene yöneldiler. Öğle güneşinin altında, manzara tüm ihtişamıyla gözler önündeydi. Soğuk, kayıtsız ve acımasız bir güzellik. Doruklar, sivri tepeler, kızıl kaya parçaları adak taşları gibi yükseliyordu. Temsil ettikleri tanrılarla aynı konumda olduklarını gösteren totemler gibiydiler. Vadinin dibindeki karanlık orman vahşi ve seçmeli bir biyosistem sergiliyordu. Toprak burada sadece yükseltiye, soğuğa ve yokluğa dayanabilenleri besliyordu. Diğerleri ölüyordu.

Binaya girdiler ve zemin kata inmek için odaların olduğu birinci katta hiç oyalanmadılar. Corto koridordaki ilk açıklığın –kapı yoktu– pervazına vurdu ve cevap gelmesini bekledi.

— *Hereinkommen!*[75]

Narcisse bir süre eşikte durdu. Atölyenin her tarafı, tavan da dahil simsiyahtı. Duvarlardaki tekrenkli tablolar da siyahtı. Odanın tam ortasında, fotoğraftaki o irikıyım adam duruyordu, iki metreye yakın bir boyu ve rahat 150 kilo ağırlığı vardı. Cilalanmış gibi duran meşin bir önlük giyiyordu.

— Selam Karl. Bugün nasılsın?

Adam sırıtarak eğildi. Yüzünde filtreli bir maske vardı. Odaya kimyasallardan yayılan ve soluk almayı güçleştiren bir koku hâkimdi.

Corto, Narcisse'e döndü:

— Karl Alman'dır. Hiçbir zaman dilimizi tam olarak öğrenmeyi başaramadı. Doğu Almanya'da, Leipzig yakınlarında bir akıl hastanesindeymiş. Duvar yıkıldıktan sonra, yeni sanatçılar bulmak için Doğu Almanya'daki tüm enstitüleri dolaştım. Karl'ı keşfettim. Verilen cezalara, uygulanan elektroşoklara, tecritlere rağmen eline geçen her şeyi siyaha boyamayı inatla sürdürmüş. O dönemde kömür kullanıyordu.

— Ya şimdi?

— Şimdi Karl zoru yapıyor! diye güldü Corto. Hiçbir madde onu tatmin etmiyor. Tekrenklileri için, anilin ve indantren bazlı karışımlar deniyor! Mutlak renksiz olanı arıyor. İşığı gerçekten soğuracak bir şey.

Çam yarması, içinde sıcak ve yumuşak bir tür katranı yoğurduğu bir tekneye eğilmiş, yeniden işe koyulmuştu. Maskesinin altında hâlâ sırıtıyordu.

— Karl'ın bir sırrı var, diye fısıldadı psikiyatr. Boyasını spermiyle karıştırıyor. Bu maddenin, tekrenkli resimlerine gizli bir hayat verdiğini ileri sürüyor.

Narcisse teknedeki maddeyi yoğuran iri ellere bakıyordu. Sanatçıyı, aletini sıvazlarken hayal ediyordu. Corto'nun sanat terapisindeki ayrıcalığı: Libido hâlâ aktifti. Henri-Ey'de psikotrop ilaçlardan serseme dönmüş hastalarının hepsi yarım akıllıydı.

Tekdüze siyaha boyanmış tablolardan birine yaklaştı:

— Bu neyi temsil ediyor?

— Hiçliği. Birçok obez gibi Karl'da da ciddi uyku apnesi sorunu var. Hiç nefes almıyor. Hiç rüya görmüyor. Bir anlamda ölüyor. O kara delikleri resmediyormuş.

Narcisse bir resme doğru eğildi ve Braille alfabesi gibi daha çok elle okumayı gerektiren ince kabartma bir yazı fark etti.

— Bu Almanca mı?

— Bilinen bir dil değil.

— Onun uydurduğu bir dil mi?

— Ona göre apne sırasında onu ziyaret edenlerin konuştuğu dil. Geçici ölüm halindeyken.

Karl maskesinin altında gülmeye devam ediyordu. Elleri şimdi teknenin içinde eğilip bükülüyordu. Karıştırmakta olduğu boya, teknenin kenarından, bir petrol kuyusundan fışkırır gibi taşıyordu.

— Gidelim, dedi Corto. Ziyaretçiler uzun süre kaldığında sinirleniyor.

Koridora çıkınca Narcisse sordu:

— Onu Leipzig'de neden akıl hastanesine kapatmışlar? Rahatsızlığı ne?

— Doğruyu söylemek gerekirse hapsedilmiş. Bizdeki suçlu hastaların hapsedildiği merkezlerin benzeri bir yere. Karısının gözlerini oymuş. O benim ilk eserimdi diyor. Aynı karanlık takıntısı...

— İlaç alıyor mu?

— Hayır.

— Herhangi bir güvenlik önlemi?

— Sadece tırnaklarını kesmeye özen gösteriyoruz. Almanya'dayken bir hastabakıcıyla bir sorun yaşamış.

Narcisse bir psikiyatr gibi tepki verdi: Corto ateşle oynuyordu.

Tıp otoritelerinin ve sosyal kuruluşların, ona bu izni vermesine şaşırmıştı. Sonraki atölyede en az 70 yaşında olan bir kadın vardı. Pembe bir Adidas eşofman giymişti, saçları mavimsiydi, bakımlı bir görüntüsü vardı –emekli bir Amerikalı kadını andırıyordu.

Atölye de onun bir yansımasıydı: Kusursuz bir ev kadınının mükemmel bir ortamı. Görüntüyü bozan tek şey ince dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigaraydı.

— Merhaba Rebecca. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

— Tek sorun, gümrükler, dedi kadın boğuk bir sesle. Eserlerimin geçmesi konusunda...

İki parmağıyla tuttuğu küçük bir kurşunkalemin marifetiyle hep aynı yüzü çizdiği bir kâğıdın üzerine eğilmişti. Eserini daha iyi görebilmek için biraz geri çekilmek gerekiyordu. Bir kakma eser gibi binlerce figür birbirine ekleniyor ve dalgalar, motifler, arabeskler oluşturuyordu.

— Çalışman ilerleme gösteriyor mu?

— Bu sabah beni tuvalete ittiler. Dün, et mikserden geçirilmemişti.

Ganser Sendromu. Ender görülen bir rahatsızlıktı; hasta, sorulan sorulara hep yakın cevaplar verirdi. Narcisse bu sanatçıların karşısında bir psikiyatr gibi tepki verdiğini fark etti. Onların eserlerinden haz almıyordu, onları hasta olarak değerlendiriyordu.

Tüm çabasına rağmen Narcisse değildi. Hep Mathias Freire'di.

— Bu suratı tanıyorum, dedi, sayfanın üstüne resmedilmiş yüzleri işaret ederek.

— Bu Monako Prensi Albert.

Corto açıkladı –Kadın resmine dalıp gitmişti.

— Otuz yıl kadar önce, Rebecca, Monako Sarayı'nda çalışıyormuş. Hizmetli olarak. Prense âşık olmuş... tamamen akıldışı. Bu duygusal travmadan hiç kurtulamamış. 1983'te, bir daha hiç çıkmamak üzere hastaneye yatmış. Birkaç yıl Saint-Loup'da, sonra bizim burada.

Narcisse kadına göz ucuyla baktı. Rebecca otomatik bir şekilde çalışıyordu – Sanki görünmez bir güç onun elini tutuyordu. Kalemi kâğıdın üzerinden hiç kalkmıyor ve bir çizginin üstüne ikinci kez gelmiyordu. Bu çizgi sanki deliliğinin kırmızı hattıydı. Corto atölyeden çıkmıştı bile.

— Bu sanatçıların hepsini Avrupa'da mı buldunuz? diye sordu Narcisse, ona

yetiştikten sonra.

— Evet. Seleflerimin izinden gittim. Almanya'da Hans Prinzhorn. Avusturya'da Leo Navratil. Onlar sayesinde ham sanat var.

— "Ham sanat" tam olarak ne demek?

— Delilerin, sıra dışı insanların, medyumların, amatörlerin sanatı. Bu sözcük ilk olarak Jean Dubuffet tarafından kullanıldı. Başkaları buna "çizgi dışı sanat", "psikotik sanat" da diyor. İngilizler ise "raıv art", "çiğ sanat" olarak adlandırıyor. Terimler bunu zaten açıklıyor. Bütün alışılagelmiş inançlardan, bütün etkilerden arınmış bir sanat. Bir özgür sanat! Sana ne söylediğimi hatırla: "Bizi tedavi eden sanat değil, biz sanatı tedavi ediyoruz!"

Corto üçüncü atölyenin kapısından girdi. Burası, gökkuşağının üstünden atlayan, fırtınalı gökyüzünde yıkanan, bulutların üstünde uyuyan uzun siluetlerin –kadınların resmedildiği, büyük ebatlı karakalem eserlerin sergilendiği bir atölyeydi. Kâğıtlar duvarlara yapıştırılmıştı ama üzerlerindeki motifler, tamamen yaratıcı bir eğilimin sonucuymuş gibi duvarlara taşıyordu.

— İşte Xavier, dedi psikyatr. Sekiz yıldan beri bizimle.

Kırk yaşlarında bir adam, bir sehpanın karşısında, ayakları zemine sabitlenmiş küçük bir yatağa oturmuştu; üzerinde asker kıyafetleri vardı: haki renkli bir atlet, çuval bezinden pantolon. Giysilerindeki saldırganlık, pantolon ceplerine doldurduğu renkli kalemlerle ve ayaklarına geçirdiği eski püskü ip terliklerle yumuşuyordu. Yüzünde ara sıra bir tik beliriyordu.

— Xavier, Yabancılar Lejyonu'nda görev yaptığını düşünüyor, diye fısıldadı Corto. (O sırada diğeri bir kurşunkalem almış ve masaya sabitlenmiş bir kalemtıraşla ucunu açıyordu.) Daguet Tümeni'yle Körfez Savaşı'na katıldığına inanıyor.

Kısa bir sessizlik oldu. Narcisse bir sohbet başlatmayı denedi.

— Tablolarınız çok güzel.

— Bunlar tablo değil. Kalkan.

— Kalkan mı?

— Kanserli hücrelere, mikroplara, dünyanın bana yolladığı tüm biyolojik pisliklere karşı.

Corto, Narcisse'i kolundan tuttu ve onu biraz uzağa çekti.

— Xavier Irak'ta kimyasal saldırıya maruz kaldığını sanıyor. Aslında oraya hiç gitmedi. 17 yaşındayken, omzunda taşıdığı küçük kardeşini deli gibi akan bir nehre atmış. Çocuk boğulmuş. Xavier eve döndüğünde kardeşinin başına gelenlerden haberi yokmuş. Hiçbir şey hatırlamıyormuş. Yaklaşık on beş yılını akıl hastalarının kapatıldığı bir hapishanede geçirmiş. Onu oradan çıkarmayı başardım.

— Nasıl yani? En ufak bir tedbir almadan mı?

— Hapiste bulunduğu süre boyunca hiç sorun yaratmamış. Uzmanlar bu konuda bana güvence verdiler.

— Ne tür bir tedavi uygulanıyor?

— Hiç. Resimleri tüm zamanını meşgul ediyor. Ve zihnini.

Psikiyatr gururlu gözlerle, hâlâ birbiri ardına kalemlerini açmakla ilgilenen hastasına sevgiyle bakıyordu. Narcisse sessizliğini koruyordu. Şüpheci, kınayan bir sessizlik.

— Surat asma, dedi Corto. Aslında buraya bütün delilerin girmesine müsaade etmiyoruz. Asla ne bir saldırı ne de intihar vakası oldu. Resim tek bir noktaya odaklanmayı sağlıyor, deliliği yok ediyor, alıp götürüyor. Psikoleptiklerden tek farkı hastayı serseme çevirmemesi. Resim onları güçlendiriyor. Bu onların tek dayanağı. Seni temin ederim ki, ziyaret günlerinde kapının önünde yığılmalar olmuyor. Onları görmeye gelen kimse yok. Onlar sevgi yoksunu, unutulmuş insanlar. Gel. Vizite devam ediyor!

77

Bruges Jandarma Karakolu, şehir mezarlığı kadar ölüm sessizliğindeydi. Belki de biraz daha sessiz. En azından pazarları mezarlığa gelen ziyaretçiler olurdu. Anais keyifsiz bir şekilde kapıyı itti. Babasıyla yaptığı yararsız görüşmenin ardından Le Coz'la bir durum değerlendirmesi yapmışlardı. Hızlı bir görüşme olmuştu. Yeni bir bilgi yoktu. Cinayetlerle –Philippe Duruy, Patrick Bonfils, Sylvie Robin– ilgili soruşturma artık onları alakadar etmiyordu. Metis ulaşılmazdı. Fransız polisindeki kaderine gelince, Emniyet Müfettişliği'nden herhangi bir celp almamıştı. Neden Bordeaux'ya geri döndüğünü düşünüyordu. Crosnier de onu aramıştı:

— Nasıl gidiyor?

— Şımarık velet gayet iyi. Nice'ten ne haber?

— Janusz'dan hiç iz yok. Kesinlikle buharlaştı. Marsilya'dan dönüyorum. Geceyi geçirdiği barınma merkezindeki adamları şahsen sorguladım. İsim olarak "Narcisse" adını vermiş, ama bu o, hiç kuşkum yok.

— Ya ona saldıranlar?

— Bir tanık var. On yıldan beri sarhoş dolaşan bir evsiz.

— Ne söyledi?

— Janusz'a saldıranların, işinin ehli adamlar olduğunu. Takım elbiseli, kravatlı adamlar. Bir kez daha söylüyorum, herifin alkol düzeyini göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Guethary katilleri. Q7'nin sürücüleri. Babasının sesi: Düzen, Metis'tir. Hem suçlu hem de yargıç olan katiller. Polisin içine sızabilen katiller. Polis katiller...

Karakolun danışmasının bulunduğu salon bir karikatür gibiydi: yıpranmış ahşap bir banko, muşamba kaplı bir zemin, pürtüklü duvarlar, uyuklayan iki

jandarma... Böyle bir yerden işe yarar bir şeyler elde etme şansı çok azdı. Teğmen Dussart'ı –Q7'nin çalınma beyanını alan jandarma– görmek istediğini söyledi. Adam tatildeydi. Nöbetçi jandarmalar onun polis kimliğine şüpheli bir bakış attı ve buraya gelme sebebini kuşkuyla dinlediler 12 Şubat 2010 tarihinde çalındığı bildirilen 360 643 AP 33 plakalı bir 4x4 Audi Q7 Sline TDI ile ilgili bir ek soruşturma yapıyordu.

Ona Dussart'ın ev adresi ile telefonunu veremezlerdi. Ayrıca hırsızlık beyanı tutanağını da okutamazlardı. Anais ısrar etmedi. Geri döndü ve bilinmeyen numaraları arayarak Maurice Dussart'ın adresi ile telefonunu öğrendi. Jandarma kuzeyde, Bruges Doğal Parkı'nın biraz ilerisindeki Blanquefort'da yaşıyordu.

Kasabanın yolunu tuttu. Pazar öğleden sonraydı ve ölüm sessizliği yol boyunca ona eşlik ediyordu. İssız sokaklar. Sessiz evler. Boş bahçeler. Dussart'ın evini buldu. Kusursuz bir çim örtüsüyle ve bahçenin dip tarafındaki ahşap kulübeyle uyum içinde kül rengi bir yapıydı. Arabasını bir blok öteye, bir su sarnıcının gölgesine park etti ve yürüyerek geri geldi. Zili çalmadan bahçe kapısını açtı. Adamı karambole getirmeye karar vermişti – Korkutacak, istediği bilgileri alacak, hemen uzaklaşacaktı.

Bir köpek havlayarak onu karşılamaya geldi. Anais ona bir tekme savurdu. Hayvan inleyerek kaçtı. Oyuncakların saçılmış olduğu çakıllı yolda ilerledi ve evin kapısmda yüz hatlarından kaç yaşında olduğu anlaşılmayan bir kadınla karşılaştı.

Merhaba demeden, tek özür sözcüğü etmeden, üç renkli polis kimliğini uzattı:

— Anais Chatelet, Bordeaux Emniyeti başkomiseri. Kocanız burada mı?

Kadın hayretle ona baktı. Bir süre sonra bahçedeki kulübeyi işaret etti, iki çocuk yuvarlak gözleriyle davetsiz misafiri inceleyerek kadının bacaklarına atılmıştı. Anais bu pazar huzurunu bozduğu için kendine kızıyordu ama bir yanı da, daha derin, daha karanlık tarafı, tam tersine bu sıradan mutluluğu sarsmaktan keyif alıyordu. Kendisinin hiç sahip olamadığı bir mutluluğu.

Üç çift gözü sırtında hissederek çimenlik alanı geçti. Kapıya vurdu. Bir ses

içeri girmesini söyledi. Tokmağı çevirdi ve şaşkın gözlerle ona bakan bir adamla karşılaştı. Kuşkusuz adam, tanıdık bir yüz görmeyi bekliyordu.

— Anais Chatelet, ulusal polis başkomiseri, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü.

İdamın şaşkınlığının yerini afallamış bakışlar aldı. Maurice Dussart petrol mavisi eşofmanıyla, üzerine balsa ağacından uçakların sıralandığı büyük bir masanın önünde duruyordu; masa bir uçak gemisi gibi görünüyordu. Sanki kulübe bir uçak maketi cennetiydi. Kanatlar, kokpitler, gövdeler odanın her köşesine dağılmıştı; talaş, tutkal ve benzin kokusu birbirine karışmıştı.

Anais iki adım attı. Jandarma, elinde bir kanat çatkısıyla geri geri gitti. Anais rakibiyle arasındaki mesafeyi korudu. Bir taş gibi çıplak ve ağır kafalı, ufak tefek bir adamdı. Ucuz gözlüğü, akılda kalmayan yüz hatları ve ürkek bir ifadesi vardı. Bu kavruk adamın üstesinden gelmek zor olmayacaktı –Ama elini çabuk tutmalıydı.

— Buraya Sorgu Yargıcı Le Gall'in istinabesiyle geldim, diye yalan söyledi Anais.

Dussart beyaz balsa ağacından uçak kanadıyla oynuyordu.

— Pa.. Pazar günü mü?

— Geçtiğimiz 12 Şubat günü, Bruges Jandarma Karakolu'nda bir araba hırsızlığıyla ilgili bir ihbarın kaydını aldınız. Bir 4x4 Audi Q7 Sline TDI, plakası 360 643 AP 33, sahibi ÖDGA şirketi, merkezi Bruges'deki üçüncü sanayi bölgesi Terrefort'da olan bir güvenlik şirketi.

Dussart çoktan bembeyaz olmuştu ama hâlâ solmaya devam ediyordu.

— Bu ihbarı kim yaptı?

— İsim hatırlamıyorum. Rapora bakmam lazım...

— Gereği yok, diye çıkıştı Anais. Yalan olduğunu biliyoruz.

— Na... nasıl?

— Hırsızlık olayını bildirmek için 12 Şubat'ta kimse gelmedi.

Adam yarısaydam hale geldi. Kendini rütbesi düşürülmüş, devlet memurluğu ayrıcalıklarını –emeklilik hakkını– kaybetmiş olarak görüyordu. Parmakları, parçalayacakmış gibi kanat çatkısını sıkıyordu.

— Beni... beni bir tutanağın tarihini değiştirmekle mi suçluyorsunuz?

— Bu konuda hiç şüphemiz yok.

— Kanıtınız var mı?

— Bunu emniyette göreceğiz. Paltonuzu alın ve...

— Hayır. Blöf yapıyorsunuz... Siz...

Anais bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu:

— Tanık ifadelerine göre, araba o gün ÖDGA'nın adamları tarafından kullanıldı.

— Bu konuda ben ne yapabilirim? diye itiraz etti Dussart. Arabanın 12 Şubat'ta çalındığını bildirdiler. Eğer yalan söyledilerse, onlar...

— Hayır. Daha sonra geldiler ve size geçmiş tarihli bir beyan tutanağı hazırlamanızı emrettiler.

— Böyle bir şeyi bana kim emredebilir?

— Paltonuzu alın. Beni zor kullanmaya mecbur etmeyin. 12 Şubat'ta bu dosyayla ilgili tek bir başvuru olmadığını, tek bir belge hazırlanmadığını kanıtlamak bizim için hiç zor değil.

Dussart, boğazında düğümlenen bir kahkaha attı:

— Bu neyi ispatlar ki? Araba hırsızlığıyla ilgili özel bir soruşturma hiçbir zaman yapılmaz!

— Bu değerde bir araba için bile mi? Sizin yetki alanınız içindeki bir sanayi

bölgesinde faaliyet gösteren bir güvenlik şirketine ait bir araba olsa bile mi? Neredeyse meslektaş sayılmaz mısınız? Eğer bir şey bulamadıysak, bunun sebebi 12 Şubat'ta kimsenin hiçbir beyanı olmamasıdır.

Jandarmanın gözlerinde bir kıvılcım çaktı –diğer belgeleri de tahrif etmesi gerektiğini düşünüyordu. Tanık tutanaklarını. Soruşturma evrakını. Anais adamın hayallerini suya düşürdü.

— Adamlarım karakolunuzu aramaya başladı bile. Şu lanet olası paltonuzu giyin!

— Pazar günü mü? Buna... buna hakkınız yok.

— Bir çifte cinayet söz konusuysa her şeye hakkım var.

Balsa kanat adamın parmaklarının arasında parçalandı:

— Çifte cinayet mi?

Anais, polis okulunda öğretildiği gibi, ancak tüm polislerde doğuştan var olan duygusuz bir sesle devam etti:

— 16 Şubat, Bask Ülkesi. Katiller Q7 kullanıyordu. Ayak sürümeye devam edersen, yemin ediyorum sana kelepçe takarım.

— Bir ETA cinayeti mi?

— İlgisi yok. (Kelepçeleri çıkardı.) Sana bir anlaşma öneriyorum. Şimdi, burada konuş, belki her şeyi düzeltebiliriz. Aksi takdirde, seni kasıtlı adam öldürmeye suç ortaklığı yapmaktan tutuklayacağım. Q7'nin sürücüleri ayın 19'unda da başka birini öldürmeye teşebbüs ettiler. Bu araba senin bundan sonraki hayatının bileti. Vicdanını rahatlat!

Maurice şişe geçirilmiş bir but gibi terliyordu. Dudakları titriyordu.

— Bir şey... hiçbir şey ispatlayamazsınız...

Anais'in aklına bir fikir geldi –Bunu daha önce düşünemediği için kendine lanet okudu:

— Elbette ispatlarız. ÖDGA sigorta şirketiyle hiç temas kurmadı. Arabanın çalındığını bildirmedi. Zarar beyanında bulunmadı.

Sen, 60.000 avrodan daha pahalı bir arabanın çalındığını sigortaya bildirmemelerini normal mi buluyorsun?

Jandarma geri geri gitmekten köşeye sıkışmıştı.

— Arabayı kimse aramamış, diye ekledi Anais, ani bir ilhamla. Söylenebilecek tek şey, bu arabanın çalınması kimseyi harekete geçirmemiş!

— Kelepçe olmaz, hayır...

Anais masanın üzerine sıçradı. Ranger botları uçakları ezdi. On iki yaşındayken Akitanya jimnastik şampiyonu olmuştu. Babasının jimnastikçi küçük:kızı. Bağıran Dussart'ın üstüne atladı. İkisi birden yere devrildi. Bir dizini göğsüne bastırarak herifi hareketsiz hale getirdi ve açık kelepçelerden birini boğazına bastırdı.

— Öt bakalım ibne!

— HAYIR!

— Seni görmeye kim geldi?

Adam başını şiddetle sallayarak "hayır" diyordu. Morumsu yüzünde ter ve gözyaşları parlıyordu. Anais kelepçenin kıskaçlarıyla adamın âdemelmasını sıktı.

— KİM?

Adamın yüzü pancar gibi oldu. Nefes alamıyordu. Ve zor konuşuyordu. Anais kıskacı hafifçe gevşetti.

Jandarma öksürdü:

— İki... İki kişiydiler.

— Adları?

— Bilmiyorum.

— Sana para mı verdiler?

— Asla! Ben... benim paraya ihtiyacım yok!

— Evinin kredisi? Arabanın borcu? Çocuklarının giderleri?

— Hayır... hayır... hayır...

Kelepçenin kıskacını yeniden sıkan Anais bile kendinden korkmuştu. Uyguladığı şiddetten. Bu denli kontrolden çıkmasından. Emniyet Müfettişliği Teğmen Maurice Dussart'ın tanıklığından büyük zevk alacaktı.

— KONUŞ! NEDEN BU SAHTE BELGEYİ HAZIRLADIN?

— Bana., bana emir verdiler.

Anais adamı serbest bıraktı:

— Emir mi?

— Onlar subaydı. Devlet... devlet adına konuşuyorlardı.

— Üniformalı mıydılar?

— Hayır.

— Sana subay kimliklerini gösterdiler mi?

— Hayır.

Dussart bir dirseğinin üstünde doğruldu ve gözyaşlarını kuruladı.

— O herifler subaydı, lanet olsun! Donanma'da, Charles-deGaulles uçak gemisinde dört yıl görev yaptım. Gördüğümde rütbeli birini hemen tanırım.

— Kara, deniz, hava, hangisi?

— Bilmiyorum.

— Neye benziyorlardı?

— Siyah takım elbiseli, ciddi adamlardı. Sivil giysiler askerlerin üstünde farklı durur.

Bu, salak herifin söylediği kabul edilebilir ilk cümleydi.

— Karakola mı geldiler?

— Hayır. Evime, 17'si akşamı. Bana yazmam gereken raporu ve bu rapora koyacağım tarihi verdiler. Hepsi bu.

Bu ziyaretçiler Guethary kumsalındaki katiller olamazdı. O sırada bu pislikler Marsilya'da Victor Janusz'a saldırmakla meşguldü.

Başka kim olabilirdi? Diğer meslektaştan mı? Her halükârda bu ifade hiçbir işe yaramayacaktı. Dussart söylediklerini tümden reddedecek ve gözaltında zorla bu şekilde ifade verdiğini söyleyecekti.

Çalışmayan araç takip sistemi fikri bile ona çok daha yararlı göründü. Ayağa kalktı ve kelepçelerini yerine taktı.

— Bana... bana ne olacak? diye titrek sesle sordu Dussart, boynunu ovalarken.

— Ayağını denk al, her şey düzelecek, dedi Anais dişlerinin arasından.

Kulübeden çıktı, eşikte sendeledi. İşık gözlerini kamaştırdı.

Ceketini düzeltti, giysilerine yapışmış balsa kıymıklarını temizledi. öfkeyle, ayak altında duran üç tekerlekli küçük bir bisiklete tekme attı.

Uzun adımlarla bahçe kapısına ulaştı. Evin önünde kadın ile iki çocuğu ağlıyordu.

Eli demir kapının üstünde kasıldı.

O da iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

Bu düzene uzun süre dayanamayacaktı.

78

Her şey yerli yerindeydi.

Sanki Narcisse atölyesinden dün ayrılmıştı.

— Geri döneceğinden hiç kuşkum yoktu, diye açıkladı Corto.

Öğle yemeğinden sonra, nihayet onun atölyesine gitmişlerdi. Psikiyatr ona eşlik etmeyi özellikle istemişti. Atölye elli metrekareden daha geniş değildi. Duvarları ne siyaha boyanmıştı ne de çizimlerle doluydu, ama Rebecca'nın yeri gibi kusursuz da değildi.

Boş tuvaller soldaki duvara sıralanmıştı. Zemin, üzerleri boya lekeleriyle dolu örtülerle kaplıydı. Sanayi boya kutuları, lekeli boya tekneleri, boya çantaları, çeşitli boyda plastik kaplar her yere istiflenmişti. Dört ayaklı destekler üzerindeki tahtalarda kurumuş, bükülmüş, ezilmiş boya tüpleri ile tuhaf bir şekilde büyük metal şırıngalar duruyordu. Konserve kutuları içinde desteler halinde fırçalar vardı.

— Sen de kendi boyam üretiyordun, dedi Corto. Sen de Karl kadar güç beğenen biriydin. Pigmentlerini karıştırıyordun. Onları öğütücüden geçiriyor, terebentinle ve ketenyağıyla karıştırarak kayganlıklarını ayarlıyordun. Hatırlıyorum da, pigmentleri bağlamak için özel olarak arıtılmış bir yağ kullanıyordun. Bunu da, genelde ton bazında satış yapan yakınlardaki bir sınai rafineriden sağlıyordun. Sonra boyalarını traktörleri yağlamakta kullanılan şırıngalara dolduruyordun, bu şırıngaları yakınlardaki çiftlik sahiplerinden bizzat ben almıştım...

Narcisse, kurumadan önce içinde siyahımsı, kırmızımsı, morumsu karışımların olduğu anlaşılan boya teknelerine yaklaştı.

Bidonlardan, alüminyum kaplardan, tozlu çantalardan hâlâ güçlü kimyasal ve mineral kokuları yayıhyordu. Fırçaları tuttu, boya tüplerini okşadı, kokuları içine çekti –Hiçbir şey hissetmiyordu.

En ufak bir şey bile hatırlamıyordu. Ağlamak üzereydi.

Taşlaşmış cisimlerin arasında, sayfaları boya yüzünden yapış yapış olmuş bir defter dikkatini çekti. Sayfalarını karıştırdı. Küçük harflerle isimlerin, rakamların, yüzdelerin yazılı olduğu listeler.

— Gizemli defterin, dedi Corto. Karışımlarının ve tam olarak elde etmeyi istediğin tonların oranları.

Narcisse defteri cebine koydu, sonra sordu:

— Bana çalışma tarzımdan söz edin.

— Hiçbir fikrim yok. Atölyelerin kapısı yok, ama sen pervaza bir perde asmıştın. GİRMEK KESİNLİKLE YASAK. Akşamları tabloları duvara doğru çeviriyordun.

— Neden?

— "Suratımı görmekten gına geldi" diyordun.

Marsilya'daki Emmaus gönüllüsü Daniel Le Guen ona, Courbet'nin reprodüksiyonunu bir kez görmenin bile onu hasta ettiğini anlatmıştı.

— Size Gustave Courbet'den daha önce bahsettim mi?

— Elbette. Onun ustan, yol göstericin olduğunu söylerdin.

— Ne anlamda?

— Bilmiyorum. Biçimsel olarak senin resimlerinin onun eserleriyle hiç ilgisi yok. Ama Courbet bir otoportre üstadıdır. Kendini resmetmeyi çok seviyordu. O dönem konusunda uzman değilim, ama Umutsuz Adam adlı otoportresi dünyanın en meşhur tablolarından biridir...

Narcisse cevap vermedi. Aklına duvarlardaki onlarca otoportre geldi. Kültür belleği sorunsuz çalışıyordu. Dürer. Van Gogh. Caravaggio. Degas. Schiele. Opalka... Ama Courbet'nin tek bir resmini bile hatırlamıyordu. Kahretsin. Hastalığının kara deliği tarafından yutulmuş olması, bu ressamın ve

eserlerinin hayatında yeri olduğunun kanıtıydı.

— Şimdi hatırlıyorum, diye devam etti Corto. Courbet'nin bütün otoportreleri içinde Yaralı Adam'a kafayı takmıştın.

— Nasıl bir tablo?

— Ressam kendini bir ağacın dibinde, kalbinin yanında bir kan lekesiyle ölürken resmetmişti.

— Neden özellikle bu resimle ilgileniyordum?

— Ben de sana bunu sormuştum. Bana "O ve ben, aynı işi yapıyoruz" diye cevap vermiştin.

Bir zamanlar ini, yuvası, sığınağı olan atölyenin içinde birkaç adım daha attı. Ona hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Araştırması umutsuz görünüyordu.

— Bizimle kal, dedi Corto, Narcisse'in umutsuzluğunu hissetmiş gibi. Yeniden resme başla Belleğin...

— Yarın sabah ayrılıyorum. Hemen paramı istiyorum.

79

— Beni siz mi aradınız?

— Sence?

Anais bir deponun kapısında durmuş, polis kimliğini gözleri kan çanağına dönmüş, saçları yağlı bir delikanlının burnuna doğru uzatıyordu. Saat 17.00'ydi. Toulouse'un banliyösünde bir yerlerde, penceresiz ve karanlık hangarların bulunduğu bir sanayi bölgesindeydi. Toulouse'a varması yaklaşık iki saat sürmüştü ama üçüncü sektörün bu labirentinde aradığı yeri bulması neredeyse daha çok vaktini almıştı.

Aradığı yer, Fransa'daki birçok otomobil markasına, Akitanya, Midi-Pyrenees, Languedoc-Rousillon, Provence-Alpes-Cote d'Azur bölgelerinde GPS hizmeti veren CAMARAS şirketinin denetim merkeziydi.

Anais saat 14.30'da nöbetçi servisi aramıştı. Telefona çıkan görevli onun bu talebi karşısında şaşırmıştı. "Buna normal olarak sigorta şirketleri..." demeye kalmamıştı ki Anais adamın sözünü ağzma tıkmıştı.

— Oraya geliyorum.

Şimdi, önden yarım fermuarlı devrik yaka bir kazak ile bol bir kot pantolon giymiş bir geek'in karşısında duruyordu –görünüşe göre hafta sonlarını paraya dönüştürerek değerlendirmek için burada çalışan bir üniversite öğrencisiydi. Ama pek iyi değerlendirdiği söylenemezdi: Büyümüş gözbebekleri, ıslak bir burun, bakımsız dişler. Bir kokain tüketicisi.

Anais'in içeri girmesi için geri çekildi. Genç kadın ilk bakışta boş gibi duran, geniş bir antrepoyla karşılaştı. Aslında, sağ duvar boyunca uzanan bir konsol üzerine yerleştirilmiş bir dizi ekran vardı. Nice'teki kamera merkezini hatırlatıyordu, ancak daha iptidaisiydi. Genç adam cebinden bir göz damlası şişesi çıkardı, başını arkaya yatırdı ve her bir gözüne birer damla damlattı.

— Telefonda çok iyi anlayamadım...

Anais tekerlekli bir koltuğu ona doğru çevirdi.

— Otur.

— Tam olarak neyle ilgiliydi? diye sordu genç adam otururken.

Anais koltuğu ayağıyla veri kayıt aygıtına doğru itti ve adamın kulağına fısıldadı:

— Geçen 12 Şubat'ta, Bruges Jandarma Karakolu'na 360 643 AP 33 plakalı bir 4x4 Audi Q7 Sline TDI'nin çalındığı bildirildi. Bundan haberin var mı?

— Bana bir şey ifade etmiyor. Ben, burada hafta sonları çalışıyorum. Üniversite öğrencisiyim ve...

— Sana bunu âdet yerini bulsun diye sordum. Senden arabadaki işaretleme cihazını incelemeni istiyorum.

— O bir işaretleme cihazı değil, bir araç takip aygıtı.

— Her neyse, dediğimi yap. Hemen!

Genç adam huzursuzlandı:

— Ancak bu işler böyle olmuyor! Jandarmadaki hırsızlık tutanağının merkezimize yollanması, ayrıca sigorta şirketinin sözleşmeyi...

Anais yeniden koltuğu tuttu ve kendine doğru çevirdi.

— Toulouse'dan bir ekip çağırıp sana tükürükten uyuşturucu testi yaptırabilirim. Nasıl istersen?

— Arabanın plakası neydi? diye kem küm etti genç adam.

Anais arabanın plakasını yazdığı kâğıdı cebinden çıkardı. Veri kayıt aygıtının üzerine koydu. Uyku halindeki bilgisayar bir anda açıldı. Sarmaş dolaş olmuş çıplak bedenler. Başka pencereler açıldı. Erkeğin cinsel organını emen bir kadının suratı. Genişlemiş bir anüsün yakın planı. Monitörün her tarafında beliren tahrik edici reklam görüntüleri...

— Revizyon programın mı? diye gülümsedi Anais.

Üniversiteli genç utançtan kıpkırmızı kesildi ve beceriksizce bilgisayarı kapattı. Bir yandan boğazını temizlerken bir yandan da daha güvenli bir PC'nin klavyesi üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. Ekranlarda Fransa'nın uydu haritaları belirdi. İçlerinden biri ülkenin bir bölümüne zum yaparak açıldı, öyle hızlıydı ki Anais bölgeyi belirleyemedi.

— Bu şimdiye mi ait? diye sordu, şaşkınlıkla.

— Bundan iyisi can sağlığı. Böylece hırsızlan enseleyebiliriz.

— Neredeler? Yani araba nerede, demek istiyorum.

— D 2202 karayolunda, Var Vadisi'nde.

Anais eğildi:

— Orası tam olarak nerede?

Genç adam konsol üzerindeki kaydırma kumandasını hareket ettirdi ve biraz daha zum yaptı:

— Burada, Nice'in hemen üstünde.

— Araba hareket halinde mi?

— Evet. Durandy Köprüsü civarına varmak üzereler.

Anais düşündü. Acaba Janusz'un peşindeler miydi? Gizlendiği yeri mi bulmuşlardı? Onlarca polis devriyesinin beceremediği şeyi nasıl başarmışlardı? Belki de düşündüğünün tam tersine herhangi bir yere gidiyorlardı...

Cebini karıştırdı ve iPhone'unu konsolun üstüne koydu. Bir görev defteri aldı ve üzerine telefon numarasını yazdi.

— Bu numarayı ara ve gerçek zamanlı araba takip sisteminin yazılımını bana yolla.

— Bunu yapmaya yetkim yok. Bu korumalı bir yazılım.

— Sen ve ben, ikimiz de doğru yoldan saptık, bunu iyi anladın, değil mi? öyleyse şu numarayı yaz ve internet üzerinden programı bana yolla, *capisci?* [76]

Genç adamın parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Tuşların gürültüsü bir ölüm dansının takırtılarını andırıyordu.

Anais'in cep telefonu titredi. Açtı. Mail gelmişti. Ek dosyada, araç takip programı vardı.

Telefonu delikanlıya uzattı –teknoloji konusunda berbattı:

— Yazılımı yükle ve ekranıma indir.

Birkaç saniye sonra, Nice hinterlandının haritası ekranda belirdi. İşaret yanıp sönerek, yer değiştiren 4x4'ü gösteriyordu. Açıklayamadığı bir sebepten dolayı çabuk davranması gerektiğini düşünüyordu.

— Size ayrıca bir de GPS programı yükledim, diye açıkladı geek. Eğer şaşırmazsanız, iki yazılımı birlikte kullanabilirsiniz. Onlar sizi hedefe yönlendirecektir.

Anais ona başıyla teşekkür etti. Delikanlı göz damlasını çıkararak tek bir harekette iki gözüne damlattı.

— Bütün bunlardan bir ders çıkarmışsındır herhalde, değil mi? dedi Anais.

— Sizi hiç görmedim, diye gülümsedi genç adam. Q7'den de söz edildiğini hiç duymadım.

— Sen iyi bir evlatsın, dedi Anais, ona göz kırparak.

Kapıya doğru yöneldi, sonra son bir kez dönüp arkasına baktı.

Hayali bir penisi sıvazlar gibi bir hareket yaptı.

— Ve dikkat et elin nasır tutmasın!

Üniversiteli cevap vermedi, kıpkırmızı olmuştu.

80

Arabasına doğru koşarken bir yandan da hesap yapıyordu.

Fransa'yı bir kez daha batıdan doğuya doğru kat edecekti. Nice'le arasındaki 600 kilometrelik mesafeyi beş saatin altında bir sürede alabilirdi. Sonra şehrin hinterlandında yolunu bulması gerekecekti. Bir GPS'i olmasına rağmen bunu başarabileceğinden emin değildi.

Otoyola yöneldi. Asıl sorun başkaydı. Bir önceki gece sadece birkaç saat uyumuştu, ondan önceki gece hiç uyumamıştı ve daha önceki gece ise sadece üç saat gözlerini kapatmıştı. Ayakta zor duruyordu –ve son derece asabiydi.

Zak'ın numarasını tuşladı. Ekibinin en tehlikeli ve en çekici adamıydı. Mağribi ikinci çalışında telefonu açtı.

— Zak? Benim, Anais.

— Nasılsın güzelim? (Bir tek o Anais'le böyle samimi konuşabilirdi.) Hâlâ tatilde misin? Kulağıma Nice'ten kovulduğuna dair bazı söylentiler geldi!

— Yardımın gerekiyor. Bir çıkış yolu arıyorum.

— Bir çıkış yolu... Bir çıkış yolu mu?

Anais cevap vermedi. Olumlu cevap.

Zak yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

— Açık konuş.

— Speed.[77]

Zakraoui ya da aptalların şahı, Akitanya bölgesi ve çevresinde, uyuşturucu konusundaki tüm bağlantıları biliyordu. Bağlantıları içici, güvenilir ve tehlikeli olarak sınıflandırıyordu. Ve sınıflandırması hep isabetliydi. Bunun sebebi de basitti: Çünkü o da eski bir cankiydi. Artık temiz olduğunu

söylüyordu. Herkes buna inanmış gibi yapıyordu.

Zak ona en iyi amfetaminleri kendi bölgesinde bulabileceğini söyledi. Arabayı emniyet şeridine çekti ve dikkatle not aldı Grand Mirail, Reynerie semti, Toumelles sitesi... İsimler hafızasında belli belirsiz bazı anıları canlandırdı. Şiddet gösterileri, yakılan arabalar...

— Birkaç yere telefon açmamı ister misin? diye sordu Zak.

— İyi olur. Senin herifleri nerede bulurum?

— Orada burada. Tournelles sitesi "Y" biçimindedir. Bu saatte oraya yürüyerek gidersen ve bir aynasıza pek benzememeyi başarırsan küçük kuşlar sana gelecektir.

Anais defterini yan koltuğa fırlattı, birinci vitese taktı ve telefonunu kulağı ile omzu arasına sıkıştırarak hızlandı.

— Emniyette durumlar nasıl?

— Başına henüz ödül konmadı, ama yalandır.

Telefonu kapattı, gözünün önüne Zak'ın görüntüsü geldi. Küçük şapkası, Tunuslu gülümsemesi. Uyuşturucu dışında, Emniyet Müfettişliği bir başka dosyayı da sıcak tutuyordu: Çokeşli olduğundan kuşkulanıyorlardı. Karısına nafaka ödemediği için yargıcın peşinde koştuğu Jaffar ve âdetten kesilmiş bir baronesin sırtından geçinen Le Coz. Hepsi birlikte kahrolası bir doryuan sülüsüydü. Hayatımdaki erkekler, diye düşündü.

Bir saat sonra –yağmur altında birkaç kez yolunu kaybettikten sonra– parlak yeşil bir eşofman giymiş, yüzünü kapüşonunun altına gizlemiş, ayaktakımından bir oğlanla –cin gibi bir ufaklıktı– pazarlık ediyordu.

— Önce mangiz.

Anais bir ATM'de durmuştu. Çocuğa 100 avro verdi. Para bir anda yok oldu; çocuk avucunu açtığında on tane hap vardı.

— Dikkatli ol. Salaklara göre değil. Her seferinde bir tane al.

Anais hapların sekizini cebine koydu, ikisini avucunda tuttu.

— Bunları yutmak için sende bir şey var mı?

Cüce bir diyet kola kutusu çıkardı.

— Kolasız da işe yarar, diye sırıttı.

Anais iki amfetamini bir yudum kolayla yuttu. Kola kutusunu iade etmek için uzattığında, oğlan gecenin karanlığında çoktan sırtını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı bile.

— Müessesenin ikramı. Hoşça kal.

Anais yağmur altında yeniden hareket etti. Dopaminin beyninin derinliklerinde etkisini göstermeye başladığını hissediyordu veya öyle sanıyordu. Vites büyüttü ve A 61 karayoluna yöneldi, ilk benzin istasyonunda durdu, depoyu doldurdu. Parayı ödedi ve göz ucuyla sandviçlerin ve bisküvilerin durduğu reyona bakınca aç olmadığını fark etti. Uyuşturucu iştahını keserek ilk etkisini göstermişti. Böylesi daha iyiydi. Her bakımdan uyanık ve bıçak gibi keskin olacaktı.

Hışımla yola koyuldu ve iPhone'undan GPS programına bir göz attı. Pislikler D 2202 yolundan ayrılmış, Carros adında bir köye doğru ilerliyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Janusz'un izini mi bulmuşlardı?

Beşinci vitese geçti ve saatte 200 kilometrenin üstüne çıktığını fark etti. Şimdilik küçük Smart'ı onun en iyi müttefikiydi.

Gece yeni başlıyordu.

81

— Ne kadar? diye sordu Janusz, elindeki zarfa bakarak.

— 45.000 avro.

Janusz, Corto'ya şaşkın gözlerle baktı.

— Sana söylemiştim. Paris'te büyük sükse yaptın. Resimlerinin çoğu 4.000 avro civarında satıldı. Otuz kadar resim. Galeri kendi payını aldı, yaklaşık yüzde 50. Genel giderler için bizde yüzde 15'ini kestik. Sana da bu kaldı. Sen çok tutulan bir ressamsın! Eğer istesen yeniden Narcisse olursun ve hayatını çok rahat kazanırsın.

Narcisse zarfı araladı. Zarfın içinde banknotlar saten gibi parlıyordu.

— Artık Narcisse gibi resim yapamam.

— Bundan emin misin?

Cevap vermedi. Aslında psikiyatri bilgisi gibi farklı kimliklerine nüfuz etmiş yeteneğine, hünerine içten bir inancı vardı. Burada terk ettiği Narcisse'in sanatına yeniden dönebilir miydi? Daha iyisini de yapabilirdi. Tablolarını bulabilirdi. Onlara bakabilirdi.

Onları inceleyebilirdi. Bilinçsiz de olsa bir gerçeği oraya sıkıştırdığından kuşkusu yoktu. Ana kişiliğinin imzasını.

— Size göre, diye sordu, parayı cebine koyarken, bunun için ne kadar zaman geçmesi gerekiyor? Yani yeniden hafızamı kaybetmeden önce demek istiyorum.

Bahçeden çıkmışlardı. Hava kararmıştı. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Ağaçlar şiddetli kramp girmiş gibi eğilip bükülüyordu. Janusz tüm gününü araştırmayla heder etmişti ama şimdi zengindi, beslenmişti, yenilenmişti. Yeniden başlamak için bu gerekli bir molaydı.

— Bunu bilmek imkânsız, diye cevapladı psikiyatr. Bunun bir kuralı yok. Ama her kaçışın bir uzaklaşma olduğunu asla unutma. Bir travmaya verilen bir cevap. Krizlerin her gün yaşadığın şeyle de motive olmuş olabilir.

Narcisse onunla aynı fikirdeydi. Varsayımların en kötüsü ise şuydu: O bir katildi ve her öldürdüğünde kabuk değiştiriyordu.

Kendi kendine başını salladı: Bu suçu kabullenmeyi reddediyordu.

Şimdi taraçalar halinde sıralanmış bahçeden aşağı doğru iniyorlardı. Gökyüzü bulutsuz ve maviydi, yıldızlar parlamaya başlamıştı bile. Çam ağaçlarından yayılan kokular, sanki insanı daha fazla sarhoş etmek ister gibi havada asılı kalıyordu. Psikiyatr sağa döndü. Bir kaktüs bahçesi belirdi. Narcisse bugüne kadar hiç bu kadar çok kaktüsü bir arada görmemişti. Toprakta kaktüsler. Saksıda kaktüsler. Serada kaktüsler. Bazıları hidrofil pamuğa sarılmış denizkestanelerine benziyordu. Bazılarının uzunluğu iki metreye ulaşıyordu. Bazıları ise kolları olan devasa şamdanları andırıyordu.

— Duyuyorsun, değil mi?

— Neyi?

— Kokuları. (Corto karanlıkta göğsünü şişirdi.) Tüm bedenimiz bu çağrıya cevap veriyor. Tıpkı denizi gördüğümüzde olduğu gibi.

İçimizde var olan su derinliklerimizde titriyor. Akşamları sık sık buraya gelirdin...

Narcisse psikiyatrın nereye varmaya çalıştığını düşünüyordu.

— Jung'un kitaplarını okuduğunu tahmin ediyorum.

— Evet.

Narcisse hiç tereddüt etmeden cevap vermişti.

— Jung'a göre, bilincimiz –ya da daha ziyade bilinçaltımız– insan türünün başlangıcına ait arketiplerle, önemli ilkel taslaklarla şekillenmiştir: mitler, efsaneler, ilkel korkular... Bir olgu, bir resim, bir ayrıntı bu yapılardan birini

bize anımsattığında, işte o zaman derinden etkileniriz ve hatta tüm insanlığa mal olmuş, bizi aşan bir heyecana kapılırız.

Corto yorucu, hipnotize edici bir sesle konuşuyordu.

— Yani?

— Bedenimiz için de, bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Arketipler... psikolojik etkenler var. Deniz. Orman. Taş. Gökyüzü. Bizi hem etkileyen hem de aşan âlemler. Onlarla temasımızda, bedenimiz bir anda uyanır. Vücudumuz onun deniz, taş, orman, yıldız olduğunu hatırlar... Hücrelerimiz harekete geçer, titrer, tepki verir.

Corto, Janusz'u sertçe omzundan tuttu:

— Tablolarını bul, diye mırıldandı. Paris'e geri dön. Planının bu olduğunu biliyorum. Resminle temas edince, şehirle temas edince, bedenin sana kılavuzluk edecektir. Resim ve başkent senin hikâyenin parçası. Ve bir şekilde, sen de onların parçasısın.

Corto'nun ne demek istediğini anlamıştı. Gözlerini kapattı ve hemen doğal ortamında deneyimi yaşamaya başladı. Bahçenin nemli hoş kokularının, ağaçların dalga çatlamalarını andıran hışırtısının, dağların soğuk ve yaşlı kokusunun bedenine işlemesine izin verdi. Dalgalar sanki vücuduna nüfuz ediyordu. Yağmur altında çıplak ayaklarla üzerinde yürünen bir kumsal oldu. Hâlâ öğle saatlerini yaşayan bir ülkenin güneşi altında kavrulmuş böceklerin uğultusu. Karın hışırtısı, kayakların altında çıtırdayan bir pistin beyaz serinliği. Nefes alıyordu. Gülüyordu. Benimsiyordu. Tüm bedeni altın sarısı bir aydınlığın parlaklığına dönüşüyordu, büyük sade bir salonda, güzel bir kadının yanında bir yaz akşamıydı sanki.

Gözlerini açtı. Corto ortadan yok olmuştu.

Alt taraçalardan gelen, bu dünyaya ait ayak sesleri duydu. Gözleriyle çevreyi taradı. Aşağıda, kaktüsler kımıldıyordu. Kalbi sıkıştı.

Kaktüsler, özenli siyah giysileriyle katillerdi.

Bitkilerin arasında kollarıyla kendilerine yol açarak, etrafa dikkat etmeden ilerliyorlardı. Karanlıkta, son düğmesine kadar ilikli ceketlerinin "V" şeklindeki yakasını ayırt ediyordu. Her birinin elinde susturucu takılı silahlar vardı. Bu ayrıntı karşısında, aklına bir anda Glock'unun odada kaldığı geldi.

Adamlar bitkilerin arasındaki taş döşeli yola çıktılar. Yukarıya, binaların olduğu yere doğru baktılar: Narcisse otların arasında, hâlâ açıktaydı. Bu sahneyi sanki daha önce yaşamıştı: Marsilya'da, evsizleri gözetlerken merdivenin yukarısına gizlenmişti.

Yukarı doğru tırmanmaya başladılar. Narcisse bitkilerin arasına saklanarak, atölyeler ile arasındaki son metreleri kat etti. Neyse ki kazağı ve pantolonu koyu renkti. Ağaçlarla ve karanlıkla uyum sağlıyordu.

Atölyeler boyunca uzanan dar balkonda koştu; balkon kapısını aralık bıraktığını hatırlıyordu. Aralıktan içeri süzüldü. Beton zemine temas etmek onu rahatlattı. Gürültü çıkarmadan pencereyi sürgüledi ve kesik kesik, güçlükle soludu.

Koridor. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, sol tarafta, odaların bulunduğu kata çıkan bir dış merdiven vardı. Hepsi boştu: Akşam yemeği saatinde herkes diğer binada toplanıyordu. Odasına girince elini şiltenin altına soktu ve silahını buldu. İkaros dosyası ile Eickhom bıçağı ve Narcisse'in küçük defteri de oradaydı. Sahip olduğu her şey. Tüm eşyası. Otomatiğini belinin arkasına yerleştirdi, bıçağını cebine koydu, belgeleri ise kazağının üstüne giydiği ceketinin cebine. Daha sonra giymeyi düşündüğü takım elbisesinin pantolonunu ise dürüp koltukaltına sıkıştırdı.

Koridorun sağına soluna bir göz attı, görünürde kimse yoktu.

Kalbi büyük bir şiddetle kanını damarlarına pompalıyordu. Yeniden merdiveni kullanmak için çok geçti. Ters istikamete yöneldi.

Dip tarafta bir pencere vardı. Açtı, dışarıya süzüldü ve duvar boyunca uzanan bir setin üstüne çıktı. Ayaklarının altında üç metrelik bir boşluk vardı. Atlayabilirdi –Özellikle ağaçların yapraklı dallarını hedefliyordu. Gözlerini kapattı ve atladı. Düşüşü ona asırlar kadar uzun geldi. Yere inişi de aynı şekilde. Sürtünmeler, çatırtılar, sıyrıklar... Dalların arasına girdiğine emin

olunca kollarını kurtardı, elleriyle yüzünü ve bedenini yokladı. Kan yoktu. Kırılmış kemik yoktu. Acıyan bir yeri yoktu. Sağ salim bu işten sıyrılmıştı. Silkelendi ve bir ayağını otların arasına uzatmayı başardı. Bir gayretle toprağa yuvarlandı. Hemen ayağa kalktı ve çalıların arasına gizlendi. Ceketini çıkardı ve beline bağladı.

Koşmaktan başka çaresi yoktu. Çalıların içinden fırladı, pantolonu hâlâ kolunun altındaydı. Dallar yüzüne kamçı gibi çarpıyordu, ağaç gövdeleri karşısına çıkıyordu, taşlar ayaklarının altında yuvarlanıyordu. Yokuş aşağı hızla iniyordu. Ara sıra iki ayağıyla fren yapıyor ama hızı nedeniyle engellere çarpmaktan kurtulamıyordu. Delirmiş gibiydi, tek bir umuda tutunuyordu. Karşısına bir asfalt bir yol çıkacaktı. Yaya olarak bu yolu takip edecekti. Otostop yapacaktı. Bir köy bulacaktı. Ne olursa olsun bu durumdan paçayı sıyıracaktı. Yaşadığı korkunun yanı sıra bir soru aklını kurcalıyordu: Katiller onu nasıl bulmuştu? Onun hakkında tam olarak ne biliyorlardı?

82

Saat 21 sularında GPS koordinatları sabitlenmişti. 4x4 gece saat ikiye kadar Carros köyünün yukarısında, dağda bir yerlerde kalmıştı. Anais, Nice yakınlarına geldiğinde sinyal yeniden hareketlenmişti: Katiller gidiyordu. Otoyola çıkıp peşlerine düşmeyi düşünmüştü, ama katillerin gecenin bir bölümünü geçirdikleri bu yeri görmeyi istiyordu. En kötü varsayımların arasında Janusz'u bulmuş olmaları vardı. Ona işkence etmişlerdi. Onu yaralamışlardı. Onu öldürmüşlerdi.

Gece saat üç sularında GPS'in gösterdiği yere vardı. Burası Villa Corto adında özel bir klinikti, ihtiyatlı bir şekilde toprak yolu takip etti. Çok geçmeden farlarının ışığı altında gördüğü şey bir bad trip[78] yaşadığını düşünmesine sebep oldu. Suratı beyaza boyanmış bir palyaço patikanın kenarında ağlıyordu. Biraz uzakta, fıstık çamlarının üstünde, bir adam havada yürüyordu. Yerden iki metre yukarıdaydı. Kliniğin ilk binasının kapısında, tamamen siyaha –Saçlarının ucundan ayakkabılarının topuğuna kadar– boyanmış, dev gibi bir adam duruyordu.

Bir eli silahında, arabadan indi ve halüsinasyon görmediğini anladı. Hepsi gerçekti.

Palyaço gözlerini silerek ona doğru yaklaştı. Gözyaşları makyajını bozmuş ve ona yüzü parçalanmış bir Augustus havası vermişti. Havada yürüyen adam da oradaydı. Mucizenin açıklaması oldukça basitti: Uzun tahta sopaların üstünde yürüyordu. Kesinlikle bu dünyayı terk etmiş ve kuşların sırrını anlamış gibi ağaçların tepeleriyle konuşuyordu.

Anais, tüm pencerelerinde ışık olan ana binaya doğru yürüdü.

Az kalsın, yerde oturan, aşırı makyajlı yaşlı bir kadına çarpıyordu. Bir ateş yakmış, üzerindeki tencerede makama pişiriyordu. Uzun bir spatula yardımıyla makarnanın tadına bakarken inliyordu.

Anais başıyla onu selamladı, sonra neler olduğunu sordu. Aldığı tek cevap şuydu:

— Sorun, resimlerim, şu gümrükler...

Anais ısrar etmedi ve yemekhaneye girdi. Karnaval burada da devam ediyordu. Gözlerinin etrafını siyaha boyamış bir Pierrot homurtular çıkararak bir masanın üzerinde sıçrıyordu. Bir diğeri uzun saçlarının üzerine bir peri şapkası takmıştı. Kazağının altına soktuğu yumruğunu, salyalarını akıtarak ısırıyordu. Başına hasır şapka geçirmiş bir başkası bir masanın üstünde bağdaş kurmuş flüt çalıyordu –Ağır ve melankolik bir hali vardı. Anais adamın üzerine işemiş olduğunu fark etti.

Burada neler olmuştu? Yetkililer neredeydi?

Birinci kata çıktı. Duvarları beton bir koridor. Ahşap kapılar, içerisi cenaze törenlerinin yapıldığı salonları andırıyordu. Aynı soğukluk, aynı çıplaklık. Bu duygu önce önseziye, sonra gerçeğe dönüştü. Sağdaki odada üç ceset vardı. Oldukça iriyarı iki adam göğsünden büyük kalibreli silahlarla vurulmuştu. Üçüncüsü ise çıplaktı, bir çalışma masasının arkasına bağlanmıştı ve diğer ikisine nazaran durumu daha korkunçtu.

Anais lateks eldivenlerini taktı, kapıyı kapattı. Deliler peşinden gelmişti. Olayı kafasında canlandırdı. Katiller saat 21.00'de buraya gelmişti. Yakın mesafeden hastabakıcıları vurmuşlardı bir 44'lük veya 45'likle. Sonra kliniğin yöneticisi olduğu anlaşılan adamla ilgilenmişlerdi. Tam olarak yaşını söylemek imkânsızdı, ama altmışlarında olmalıydı. Yüzü parçalanmıştı. Gözleri oyulmuştu. Burnu bir kan çukuruna dönmüştü. Parçalanmış yanaklarının arasından örselenmiş dişetleri, sökülmüş dişlerin yara yerleri görünüyordu. Başı yana düşmüştü –Bir şey ensesini yan tarafından kesmişti.

Konuşmuş muydu? Her şeyden önce, kim olursa olsun, böyle bir eziyete, acıya maruz kalan biri konuşurdu. Ve yaşlı olduğu aşikâr, sıska bir psikiyatrın bir kahraman gibi davrandığını düşündürecek hiçbir sebep yoktu. Ama belki de bir kez olsun cesaretini ispatlamıştı... Bütün savaşlar böyle örneklerle doluydu. Ayrıca oda aranmış, altüst edilmiş, yağmalanmıştı. Bu da, pisliklerin sorularına cevap alamadıklarını akla getiriyordu.

Sakinliği, soğukkanlılığı Anais'i şaşırtmıştı. Bu barbarlık izleri yüreğini değil, gözlerini yakıyordu. Bunlar sanki eskiden beri aşina olduğu şeylerdi. Geceler boyunca, babasının Şilili siyasi tutuklulara neler yapmış olabileceğini

düşünmüştü. Gerçeği, şimdi bütün çıplaklığı ve kanıyla görüyordu.

Gözleriyle yere düşmüş eşyaları, kitapları taradı. Arama yapmasının gereği yoktu. Ziyaretçiler ona bir şey bırakmamıştı. Çalışma masasının üstündeki bilgisayarın içi boşaltılmıştı. Sabit disk götürülmüştü. Dosyalar çalınmıştı.

Anais bir sonuca vardı. Janusz, bir başka yaşamında bu klinikte –bir akıl hastanesinde– kalmıştı. Belki de Nice'ten kaçtıktan sonra gizlenmek için buraya gelmişti. Her halükârda, katiller onun aklından geçeni okumuştu. Belki de biri onlara haber vermişti. Bir hastabakıcı mı? Bir hasta mı? Eğer Janusz buraya uğradıysa bile, katiller kliniğe gelmekte geç kalmıştı. Yöneticiyi sorgulanmışlardı. Bu da zaman kaybetmelerine sebep olmuştu. Anais onların dört saat boyunca klinikte kaldığını biliyordu. İşkenceyle geçen dört saat...

iPhone'unu çıkardı ve yer konumlandırma yazılımına bağlandı. Pislikler Lyon şehrini geride bırakmış, Paris'e doğru gidiyorlardı. Janusz'un yeni güzergâhı hakkında bir şeyler mi öğrenmişlerdi? Glock'unu kılıfına soktu ve adamların peşinden yola çıkmadan önce klinikte hızlı bir tur atmaya karar verdi.

İkinci binada dikkatini çeken bir şey yoktu. Aslında burası sanat terapisi binasıydı. Bir katında çeşitli eserlerle dolu atölyeler vardı. Deliler hâlâ onu takip ediyordu. Onları tedavi etmesini, onlara yol göstermesini, yardımcı olmasını umuyormuş gibi bir havaları vardı. Kendini kötü hissetti –daha ziyade onlardan biri gibiydi.

Yeniden yemekhaneden geçerken, duvardaki grup fotoğrafları dikkatini çekti. Geçen yıl çekilmiş bir fotoğrafta, Janusz'u kolayca tanıdı. Üzerinde ressam önlüğü vardı. İlk kez onu böyle içten gülümserken görüyordu. Onu hiç bu kadar hoş bulmamıştı ve...

Kirli bir parmak Janusz'un suratına bastırdı. Anais irkildi. Bu, gözlerinin çevresi siyaha boyalı Pierrot'ydu.

— Narcisse, diye fısıldadı, işaretparmağıyla fotoğrafa vururken.

Narcisse! NARCİSSE! O gitti!

— Ne zaman?

Pierrot düşünüyormuş gibi yaptı. Patlak gözleri vardı ve The Cure'ün solisti Robert Smith'e benziyordu.

— Dün, dedi zorlukla.

Anais, koruduğu adam ile bu yeni katliam arasında ilişki kurulmaması için resmi aldı ve cebine koydu. O an aklına bir ayrıntı geldi. Crosnier'ye göre "Narcisse", Janusz'un Marsilya'daki barınağa verdiği addı. Bu yeni adı mıydı? Klinikte yattığı dönemde, önceki kimliğinde kullandığı isim miydi?

Peşinden koşan delilere aldırmadan arabasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arabayı hareket ettirdiğinde az kalsın birini eziyordu. Yolda giderken aklına takılan bir şey vardı. Her şeye rağmen bu katliam, Janusz'un hayatta olduğunu gösteriyordu. Bu düşünceye sevindiği için kendine kızdı ve yaşlı müdür ile hastabakıcıları düşünerek, gayriihtiyari haç çıkardı.

Dikiz aynasından, patikanın tozları arasında arabanın peşinden koşan delileri görüyordu. Bu zavallı çatlakları bu sefaletin içinde bırakamazdı.

Cep telefonunu açtı ve hafızadaki bir numarayı tuşladı.

— Crosnier?

83

Resimler müzik partisyonlarına benziyordu. Porteler, notalar, kuyruklu notalar. Çizgiler düz değildi, bu dairesel müziğin içine davet edilmiş gibi duran başları, kişileri, sembolleri çevreleyen kıvrımlar oluşturuyordu.

Narcisse figürleri daha iyi seçebilmek için eğildi. Maskeli bir adam. Yunuslar. Pervaneler. Resimlerin tümü toprak ve altın rengi tonlarındaydı ve ressam tarafından yaratılmış bir kozmogoniyi çağrıştırıyordu. Galerinin beyaz duvarlarında altın parıltılı, kahverengi tonlarındaki tablolar dev ikonalar gibi parlıyordu.

— Dokunmayın sakın! Bunlar Wölfli![79]

Narcisse arkasına döndü. Saçlarıyla uyumlu, parlak gri renkli takım elbise giymiş bir adam ona doğru yaklaşıyordu. Altmışlı yaşlarda, marka gözlük takan, bakımlı bir adam. Narcisse ağzını yaya yaya ona gülümsedi. Bu sabah, kim olursa olsun, herkese gülümseyecekti. Buraya, Paris'e, özellikle de Marais Mahallesi sınırında bulunan Turenne Sokağı 18 Numara'daki Villon-Pemathy Galerisi'ne ulaşabilmiş olmasına hâlâ şaşırıyordu.

Önceki gün, ormanın bitiminde, karşısına bir şehirlerarası yol çıkmıştı. Çok geçmeden de bir kamyon belirmişti. Narcisse gayriihtiyari başparmağını kaldırmıştı. Şoför durmuştu. Paris bölgesindeki Aubervilliers'ye kaplama malzemesi taşıyordu. Zaman zaman direksiyona geçmesi koşuluyla onu elbette götürmeyi isterdi. Narcisse daha iyi bir fırsat yakalayamazdı. Bu şekilde, nöbetleşe direksiyona geçerek ve başı sonu olmayan sohbetlerle, uyku ile uyanıklık arasında bütün gece araba kullanmışlardı.

Narcisse sabah altıda, Paris metrosuna binmek için Chapelle Kapısı'nda kamyondan inmişti. "Hatıra" sözcüğü belki çok iddialı olabilirdi, ama burada kendini evinde hissediyordu. Metro hatlarını, semtleri, isimleri biliyordu. Başkentte yolunu bulabilirdi.

Bir bilet almış ve Mairie d'Issy tarafına giden 12 numaralı trenine binmişti. Peş peşe geçen istasyonlara bakarken, bir kez daha paçayı sıyırdığını

düşünüyordu. Böyle daha ne kadar devam edebilirdi? Ölü gömücüler onu nasıl bulmuştu? Klinikteki binaları aramışlar mıydı? Müdürü sorgulamışlar mıydı? Bunları bilmesinin imkânı yoktu.

Madeleine'de metrodan inmiş, yürüyerek Royale Sokağı'na varmıştı. Cebindeki avro dolu zarfı hissediyordu; bu temas ona, belindeki Glock'tan çok daha fazla güven veriyordu. Concorde Meydanı'na varınca sağa sapmış ve başkentin en lüks otellerinden birine girmişti: Le Crillon. Bunu yapmasının iki sebebi vardı. Böyle şatafatlı bir otel, kimlik ibraz etmeyi geciktirebileceği türden bir yerdi. Bu paraya her zaman anlayışlı olurlardı. Diğer sebep ise Le Crillon'un, evsiz bir kaçağı arayacakları son yer olmasıydı.

Narcisse cüzdanını kaybettiğini söylemişti. Odanın parasını önceden nakit olarak ödemişti –yaklaşık 1.000 avro– ve ertesi gün kayıp ilanı vereceğini belirtmişti. Yırtık ceketi resepsiyon görevlisinin dikkatini bile çekmemişti. Sırf zevk için Mathias Freire adını vermişti. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Metroya bindiği andan itibaren, kimsenin onu Paris'te aramadığını anlamıştı. Bordeaux'da veya Marsilya'da ulusal bir felakete dönüşen bu olay, Paris'in kalabalığı içinde kaybolup gitmişti.

Odasına çıkmış, duş yapmış, beş yıldızlı konfora belli bir aşinalığı olduğunu anlamıştı. Sonra soruşturma dosyasını odasındaki kasaya koymuştu. Her şey bir rüya gibiydi. Katilleri atlatmıştı. Cepleri doluydu. Başkentte ummadığı bir hareket özgürlüğüne sahipti.

Sakal tıraşı olmuş ve kendine çekidüzen vermişti. İki saat uyumuştu. Sonra bir taksiye atlamış ve I. François Sokağı'na, erkek giysileri satan şık bir butiğe gitmişti. Koyu renk, yünlü, sade bir takım elbisede karar kılmıştı. Gök mavisi bir gömlek –Kravatsız– siyah süet mokasenler. Kabinde, gözlerden uzak, yanında getirdiği Narcisse'in not defteri ile Marsilya Adliye Binası'nda güvenlik görevlisinden aldığı kelepçe anahtarını –cebinde kalmış fetişi– yeni giysine aktarmıştı. Ayrıca iki de kemer satın almıştı. Biri pantolonunu tutması –ve silahını belinde taşıyabilmesi– İçindi. Diğeri ise sağ baldırına bağlayıp bir balıkadam gibi Eickhom'unu yerleştirmek içindi.

— Narcisse? Gerçekten siz misiniz?

Grili adam –Kuşkusuz galericiydi– şimdi tam karşısında duruyordu. Yüz ifadesi değişmişti.

— Benim. Tanışıyor muyuz?

— Otoportrelerinizi biliyorum. Corto sizin ortadan kaybolduğunuzu söylemişti...

— Geçici bir durumdu.

Galeri sahibinin keyfi kaçmış gibiydi. Takım elbisesinin içinde kıpırdanıp duruyordu, elini uzattı:

— Ben Philippe Pemathy, galerinin sahibi. Serginiz büyük sükse yaptı.

— Bana da öyle söylendi.

— Siz... siz resim yapmaya devam ediyor musunuz?

— Hayır.

— Peki ne istiyordunuz?

Her geçen saniye Narcisse'i haklı çıkarıyordu. Pemathy onun varlığından hoşnut değildi. Neden?

— Tablolarımı görmek istiyordum.

Galerici sanki biraz rahatlamıştı. Narcisse'i kolundan tuttu ve salonun dip tarafındaki odasına götürdü:

— Hiç sorun değil. Burada hepsinin fotoğrafı var ve...

— Hayır. Orijinallerini görmek istiyorum.

— Bu imkânsız. Tablolarınızın hepsini sattım.

— Biliyorum. Alıcıların listesini ve telefonlarını istiyorum.

— Bu imkânsız. Bunlar gizli bilgiler.

Narcisse sonunda anlamıştı. Sorun maliydi. Kurnaz herif resimleri Corto'ya söylediğinden çok daha fazlasına satmıştı. Sanatçının müşterilerle temas kurmasından çekiniyordu.

— Sizin ticaretiniz beni alakadar etmiyor, dedi Narcisse. Onları görmem lazım, hepsi bu!

— Hayır. Bu... bu imkânsız.

Narcisse adamı ceketinin yakasından tuttu:

— Benim kim olduğumu biliyorsunuz, değil nü? Delilerle birlikteyken, her an başınıza bir kaza gelebilir!

— Ben... ben size bu listeyi verememem, diye geveledi adam. Onlar isimlerinin gizli kalmasını isteyen çok özel müşteriler, ben...

Galerici birden sustu. Narcisse, Glock'unu çıkarmıştı. Şimdi namlusunu adamın çenesinin altına bastırıyordu.

— Liste, dedi hırıltılı bir sesle, ikimize de zarar verecek çılgınca bir şey olmadan önce.

Pemathy çökmüş gibiydi, sanki bir veya iki omum artık onu taşımıyordu. Titreyerek, kıpkırmızı olmuş bir suratla masanın çevresini dolandı ve bilgisayarın faresini kavradı. Birkaç kez tıkladı. Narcisse adamın gözlük camlarına yansıyan listeyi görebiliyordu. Dolandırıcı titreyen eliyle yazıcıyı çalıştırdı.

— Bir kadeh bir şey için, diye öğütledi Narcisse, iyi gelir.

Adam uysal bir şekilde, odanın bir köşesindeki su sebilinin arkasına gizlenmiş bir mini buzdolabını açtı, içinden bir diyet kola kutusu çıkardı.

— Benim içinde bir tane var mı?

Birkaç saniye böyle tuhaf bir şekilde geçti. Narcisse silahını herifin üzerinden

çekmemişti. Yazıcı mırıl mırıl çalışırken sessizce kolalarını içiyorlardı. Sağ tarafta, siyah gözlü, derin bakışları olan, askılı pantolon giymiş, kel kafalı bir adamın siyah-beyaz fotoğrafı dikkatini çekti. Elinde kâğıttan bir trompet tutuyordu.

— Bu kim?

— Adolf Wölfli. Bir retrospektif düzenliyorum. Ham sanatın, gelmiş geçmiş en büyük ressamlarından biri.

Narcisse adamın akkor halindeki gözlerine bakıyordu.

— Deli miydi?

Pemathy nokta ve virgüllerden oluşan sözdiziminden vazgeçerek hızlı hızlı konuşmaya başladı:

— Öyle de denebilir, evet. Çocuklara yönelik çok sayıdaki taciz girişiminden sonra, hiçbir eyleminden sorumlu tutulamayacağı açıklandı. Bem yakınlarındaki bir akıl hastanesine kapatıldı. Bir daha da oradan çıkamadı, işte orada resim yapmaya başladı. Haftada bir kurşunkalem ile iki kâğıt hakkı vardı. Bazen, sadece birkaç milimetrelik bir kalem ucuyla resim yapıyordu. Binlerce ve binlerce sayfa resim yaptı. Öldüğünde odası yerden tavana kadar resimlerle ve elde ciltlenmiş kitaplarla doluydu.

— Şu kâğıt trompet neden?

— O rulo parçasıyla kendi müziğini yapıyordu. Müzisyen değildi, ama kafasının içinde notalar duyduğunu iddia ediyordu.

Narcisse'in başı döndü. Bitmez tükenmez porteler ve arabeskler içinde şiddetli ruhsal gerginliklerle yitip gitmiş suçlu bir kaçık. Onun gibi mi?

— Liste, dedi, boğuk bir sesle.

Galerici yazıcıdan çıkan kâğıdı uzattı. Kıpkırmızı olmuş suratı yavaş yavaş normal rengine kavuşuyordu. Zengin giysisi içindeki bedeni yeniden doğruluyordu, özellikle bir an önce bu zorbadan kurtulmak ister gibiydi.

Narcisse isimlere bir göz attı: Hepsi tanınmış kişilerdi. Çoğu Paris'te yaşıyordu. Onları kolayca bulabilirdi. Her ismin karşısına, satılan eserin adı yazılmıştı. Senatör. Postacı. Amiral...

Silahını beline yerleştirdi ve geri geri kapıya doğru gitti, o esnada aklına bir şey geldi:

— Bana Courbet'den bahset, diye emretti. Adama birden "sen" diye hitap etmeye başlamıştı.

— Cour... Courbet? Ne, Courbet mi?

— Bana Yaralı Adam'dan bahset.

— O dönemle ilgili uzmanlığım yok.

— Ne biliyorsan anlat.

— Bu otoportreyi sanıyorum 1840, 1850 yıllarında yapmış. Bunun gibi bir şey. Pişmanlığın meşhur örneklerinden biri.

— Bir ne? Sen ne söyledin?

— Pişmanlık. Sanatçı tarafından ciddi düzeltmeler yapılan bir resim bu şekilde adlandırılır. Ya da üzerine başka bir resim yapılmış tablo.

Cümle kafasının içinde bomba etkisi yaptı. Benim resmim pişmanlıktan başka bir şey değil. Narcisse sanatının bir pişmanlık acısını ifade ettiğini söylemek istemiyordu. Önce tuvallerine başka bir şey resmettiğini belirtiyordu. Zaten tam olarak şunu söylemişti:

İnsan gördüğüne inanmamalı. Benim resmim pişmanlıktan başka bir şey değil. Otoportreleri birer kamuflajdan başka bir şey değildi...

— Yaralı Adam. Anlat.

— Tam bir ders konusu, diye belirtti Pemathy, fazla acele etmeyen bir sesle. Sanat tarihçileri neden Courbet'nin kendini ağacın altında yatan, kalbinden yaralı bir adam olarak resmettiğini hep düşünmüştü. Çok sonra, bu tablonun

bir sırrı sakladığı anlaşıldı.

Başlangıçta Courbet kendini nişanlısıyla birlikte resmetmişti. Resim tamamlandığında kız onu terk etmişti, incinen Courbet kızı resimden sildi ve yerine sembolik olarak, kalpteki bu kan lekesini yerleştirdi. Adamın yarası bir aşk yarasıydı.

Narcisse heyecan içinde bu anekdotu değerlendirdi:

— Tüm bu hikâyeyi nasıl biliyorlar?

— 1972 yılında tuvali x-ray cihazıyla taradılar. Yüzeydeki resmin altında, Courbet'nin omzuna dayanmış kızm silueti net olarak görülüyordu.

Narcisse'in beynine kan hücum etti. Elleri titriyordu. Bütün otoportrelerinin altında başka bir resim vardı. Gerçek kimliğiyle veya evsizleri öldüren katilin işlediği cinayetlerle ilgili bir gerçek.

X-ray cihazında görülebilecek bir gerçek.

Kapıdan çıkmadan önce adamı uyarmayı ihmal etmedi:

— Hiç karşılaşmadık, bu hem senin hem de benim için daha iyi.

— Anlıyorum.

— Hiçbir şey anlamıyorsun ve böylesi çok daha iyi. Sakın müşterilerini yapacağım ziyaret konusunda uyarma Aksi takdirde geri gelirim.

84

Narcisse kendini gizli bir kulübün üyelerinin listesini almış gibi hissediyordu. Onun deliliğiyle beslenen insanlar grubu. Psişik vampirler. Hayâsız röntgenciler. Her koleksiyoncu için, listede sadece adres değil, giriş kodları ve cep telefonu numaraları da vardı. Pemathy Galerisi her tabloyu eve teslim etmişti. Tüm gerekli bilgiler dosyalanmıştı. Sadece kapıyı çalmak yeterliydi.

Narcisse yeniden Paris'te yaşadığını hissediyordu. Her zamanki gibi başkentte gri bir gündü. Ne bulut ne de yağmur vardı. Sadece yakıcı, nemli, kirli bir perde, tüm şehrin üstüne çöken pis bir çamaşır. Gün içinde değişme şansı olmayan, başı sonu yokmuş gibi görünen bir şey. Narcisse'in ağzı kulaklarına varıyordu. Bu kir, bu monotonluk onun köklerinin dokusuydu.

Listedeki ilk alıcı, Whalid El-Khoury, Foch Caddesi'nin aşağısında oturuyordu. Taksi şoföründen binanın önünde beklemesini istedi ve her engeli sabırla aştı. Bahçe kapısının kodu. Bina girişinin kodu. İnterfon. Ama ziyaret fazla uzun sürmedi. El-Khoury evde yoktu. Narcisse uşakla konuşmayı denedi: Koliyi teslim etmek için yukarı çıkabilir miydi? En azından daireye girmeyi ve resmini görmeyi umut ediyordu. Uşak paketi kapıcıya bırakmasını söyledi.

Narcisse taksi şoförüne, Foch Caddesi'ne en yakın olan diğer bir adresi verdi: Victor Hugo Caddesi'ndeki bir çıkmaz sokaktı. Her koleksiyoncunun coğrafi konumuna göre kafasında bir güzergâh çizmişti.

Dar sokaktaki villalar ve apartmanlar çamların ve servilerin ardına gizlenmişti. Her rezidans eski bir sözü hatırlatır gibiydi:

Mutlu yaşamak için gizli yaşayalım. Ama ikinci hedefi olan Simon Amsallem'in köşkü bu sokaktaki eğilimin tam tersiydi. XX. yüzyılın başında inşa edilmiş, Mağribi ve İtalyan üslubu süslemeleri olan, mermer taklidi beyaz taşlarla kaplanmış, hiçbir özelliği olmayan bir yapıydı. Küçük kuleler, değirmi çıkmalar, heykelsütunlar, balkonlar, parmaklıklı korkuluklar en ufak bir mantık, bir denge unsuru olmadan itişip kakışıyordu. Amsallem'in konutu soğuk havada bir şampanya tıpası gibi patlıyordu.

Narcisse interfonda kendini tanıttı. Derhal Filipinli bir uşak tarafından karşılandı. Sanatçı ismini verdi. Adam tek kelime etmeden patronuna haber vermeye gitti. Siyah-beyaz döşeme taşları olan bir holde tek başına kaldı. Bir dizi LED ampulle yer hizasından aydınlatılmış duvarlarda tablolar asılıydı. Ham sanat ve çok daha safı. Üzerine kurşunkalemle desenler çizilmiş ambalaj kartonlarından oluşan büyük bir tablo, yollarla ve sokaklarla çevrili küçük bir köyün havadan görünüşünü tasvir ediyordu. Eğer biraz uzaktan bakılırsa, yollar bir cadı suratı oluşturuyordu, köyü yutmaya hazır açık bir ağız. Tebeşirle yapılmış üç kanatlı bir tablo da aynı suratı, üç farklı ifadeyle tasvir ediyordu: şaşkınlık, kaygı, korku. Patlak gözler, mora çalan gölgeler, bozuk fonlar –tamamı kanla çizilmiş gibiydi.

Diğer resimler, 1960'lı yılların Amerikan çizgi romanlarına benziyor, Fransız günlük yaşamından sahneleri tasvir ediyordu: pazarda alışveriş, kafede aperitif, kırda yemek... Tabloların genel olarak ferahlatıcı bir yanı olabilirdi, ama resimlerdeki çürümüş cesetlerle, parçalanmış hayvan leşleriyle çevrili insanlar, dişlerini göstererek sessiz çığlıklar atıyordu...

— Narcisse, gerçekten sen misin?

Narcisse arkasını döndü ve olgun yaşta, beyaz eşofman giymiş, iriyarı bir adamla karşılaştı. Ray-Ban Aviator gözlük takmıştı, kır saçlarının tepesinde bir kippa vardı. Ter içindeydi, boynunun çevresinden beyaz bir havlu sarkıyordu. Jimnastik seansını yeni bitirmiş olmalıydı. Narcisse, egzersiz yaparken de kippasının başında olup olmadığını merak etti.

Adam, uzun bir ayrılıktan sonra karşılaşmış gibi onu kucakladı, ardından birkaç saniye boyunca, kahkahalar atarak ona baktı.

— Seni gördüğüm için gerçekten çok memnunum evlat! Aylardan beri, yatağımın üstünde asılı duran senin yüzünle uyuyorum!

Sağdaki büyük salonu işaret etti. Narcisse, dışarının şatafatlı üslubuyla uyumlu odaya girdi. Altın parıltılı kadife koltuklar. Beyaz kürk yastıklar. Mermer zemin üzerine değişik açılarda yerleştirilmiş Şark halıları. Şöminenin üstünde bir menora, Yahudilerin yedi kollu şamdanı duruyordu. "Tanrı'nın Yedi Gözü"nü simgeleyen görkemli, kocaman bir şamdan.

Ve hep, outsider arts[80] eserler. Konserve kutularından yapılmış, aşırı abartılı heykeller. Geri kazanılmış maddeler üzerine resmedilmiş naif eserler. Gizemli yazılarla çevrili eskizler. Narcisse'in aklına, üflemeli bakır çalgılarla, vurmalılarla ve yanlış notalarla icra edilen askeri marşlar geldi. Tümü, malikânenin Bling-Bling[81] dekoru içinde sırıtmıyordu.

Koleksiyoncu kanepelerden birine oturdu. Önü açık eşofman ceketinin altından, üzerinde gotik harflerle "FAITH"[82] yazılı bir tişört görünüyordu.

— Otur. Puro?

— Hayır, teşekkürler, dedi Narcisse, adamın karşısına otururken.

Amsallem, Çin lakesi bir kutudan uzun ve kalın bir puro çıkardı, elinin tersiyle kapağı kapattı. Fildişi saplı bir puro bıçağı aldı ve puronun ucunu kesti. Parlak dişlerinin arasına yerleştirdi ve mavimsi dumanlar çıkararak puroyu yaktı. Makine çalışmaya başlamıştı.

— Ham sanatta beni etkileyen şey özgürlük, diye, demeç verir gibi konuşmaya başladı. Saflık. Dubuffet'nin ham sanatı nasıl tanımladığını biliyor musun?

Narcisse başını "hayır" anlamında kibarca salladı.

Diğeri alaycı bir tonda konuşmasını sürdürdü:

— "Ham sanat denince, kazanılmış kültürlerin etkisinde kalmamış insanlar tarafından gerçekleştirilen tüm sanat eserlerini anlıyoruz. Kültürel sanatın değişmez kurallarıyla, gelgeç heveslerle, taklitçi zihniyetle değil, tamamen hayal gücüyle yapılan bir sanat." Hiç fena değil, ha?

Ağız dolusu dumanı havaya saldı, sonra ciddileşti.

— İnsanlığı zehirleyen tek şey, dedi alçak sesle, kültürdür. Orijinalliği, bireyselliği, yaratıcılığı öldürüyor. (Purosunu ileri doğru uzattı.) Kendi kahrolası politik mesajını dayatıyor!

Narcisse sürekli onu onaylıyordu. Ziyaret nedenine geçmeden önce beş

dakika beklemeyi düşünüyordu. Konuşmacı ayaklarını sehpanın üstüne uzattı –Altın sarısı motifleri olan Nike'lar giymişti.

— Örnek mi istiyorsun? Al sana bir tane. Rönesans döneminin çocuklu Meryem tabloları. Leonardo, Tiziano, Bellini... Muhteşem, tamam, ama hepsinde aksayan bir ayrıntı var. Çocuk İsa hep sünnetsiz! *Mazel tov!*[83] Katoliklere göre İsa Yahudi bile değil!

Amsallem ayaklarını indirdi ve Narcisse'e doğru eğildi, entrikacı bir hali vardı.

— Yüzyıllar boyunca, sanat iktidarın kıçını yaladı! En kötü yalanlarını söylemeyi sürdürdü. Avrupa'yı Yahudi düşmanlığıyla besledi! Tüm bu tablolar, küçük giyim[84] yasaklarıyla Yahudi düşmanlığını körükledi!

Saatine baktı ve sertçe sordu:

— Tam olarak ne istiyorsun?

Narcisse lafı dolandırmadan cevap verdi:

— Tablomu görmek.

— Bundan kolay ne var? Odamda. Hepsi bu mu?

— Hayır. Bir günlüğüne onu ödünç almak istiyordum.

— Neden?

— Bir şeyi teyit etmem gerekiyor. Hemen sonra resmi size iade edeceğim.

Amsallem hiç tereddüt etmeden, elini açıp sehpanın üzerinden uzattı:

— *Done!*[85] Alabilirsin evlat. Sana güveniyorum.

Narcisse kendisine uzanan eli sıktı, afallamıştı. Daha zor olmasını bekliyordu. Amsallem onun şaşırdığını fark etti. Etli dudaklarından purosunu aldı ve dumanı uzun uzun üfledi:

— Fransa'da, sanatçıların manevi hak denilen bir hakları vardır. Ben de bu konuda hemfikirim. Senin tablonu satın aldım adamım, ama sen hâlâ onun yaratıcısısın. Bu resim, yüzyıllar sonra da hep senin eserin olarak anılacaktır! (Bir sıçrayışta ayağa kalktı.) Beni takip et.

Narcisse, siyah saten bir halının serili olduğu koridor boyunca onu izledi. Her odadan yaldızlı süsler, duvar kaplamaları, mermerler fışkırıyordu. Etraf Venedikli bir antikacı dükkânı gibi İtalyan büstleriyle, duvar halılarıyla, cilalı mobilyalarla dolup taşıyordu.

Amsallem beyaz ve altın renginde bir yatağın bulunduğu bir odaya girdi. Resmi, yataktaki uzun yastığın üstündeki duvarda, 100x60 santimlik bir çerçevenin içindeydi. Koleksiyoncunun sahip olduğu tablo Palyaço adlı eserdi. Una bulanmış yüzü, gözlerinin etrafını çevreleyen iki siyah çizgi, trompeti ve balonuyla eşsiz bir resim.

Narcisse resme yaklaştı. Kırmızımsı tonlarını, çizgilerin şiddetini, yüzün alaycı, şeytani uyumsuzluğunu görebiliyordu ama şimdi tuvalinin özgünlüğünü de fark ediyordu. Hayranlıkla seyretmekten ziyade dokunma hissi uyandıran bir resim. Renkler lav akıntıları gibi kabarıyor ve engebeli, öfkeli, ateşli izler oluşturuyordu. İşığın arkadan vurduğu palyaço dünyaya hükmeder gibiydi.

Ama aynı zamanda da, gülünç makyajı, sıkıntılı ve sefil yüz ifadesi ondaki tüm üstünlüğü alıp götürüyordu. Tablo hem bir tiranı ve bir esiri, hem de bir efendiyi ve bir köleyi resmediyordu. Belki de bu göz aldatmacası, kaderinin sembolüydü.

Amsallem, Narcisse'in sırtına bir şaplak indirdi:

— Sen bir dehasın evlat. Bundan hiç şüphem yok!

— Matruşka, diye sordu Narcisse, size bir şey ifade ediyor mu?

— Şu Rus bebekleri mi? Hayır. Neden?

— Hiç.

Amsellam tabloyu tek harekette duvardan indirdi ve bir mağaza tezgâhtarının aşırı saygılı ses tonuyla sordu:

— Paket yapmamı ister misiniz bayım?

85

— Bugün Narcisse'le aranızda ne geçti?

Philippe Pemathy gri flanel takımı içinde kıpırdanıp duruyordu. Çevresindeki duvarlarda bir sürü acayip resim vardı. Binlerce notayla ve hüzünlü figürle gösterilen, yuvarlak porteleriyle her türden tuhaf partisyonlar.

Anais, kendini parıltılı bir inin içindeymiş gibi hissediyordu. Hâlâ amfetanrdnlerin etkisi altındaydı. Crosnier'ye haber verdikten sonra, doğruca Nice Havalimanı'na gitmişti. Marsilyalı polis olay yerinin adresini almıştı. Hatta genç kadının suç mahallinde olduğunu saklamayı bile kabul etmişti. Anais Paris'e kalkan 10.20 uçağına yetişmişti. İPhone'unda kiralık katillerin izini sürmeye devam ediyordu: Uçağa bindiğinde herifler Chapelle Kapısı'nın oradaydı.

Bir saat sonra uçaktan inmişti. Adamlar Turenne Sokağı'na varmış, 18-20 numarada yaklaşık 20 dakika oyalanmışlardı. O sırada Anais de, Avis bankosundaki kızın, uçmuş halini görüp sözleşme yapmayı reddetmesinden korkarak, Orly'de bir araba kiralamıştı. Sonunda, GPS'i olan bir Opel Corsa'yla yola çıkmıştı Paris'i, tek başına yolunu bulacak kadar iyi bilmiyordu.

Bu arada, adamlar Turenne Sokağı'ndan ayrılmış, Foch Caddesi'ne doğru gidiyorlardı. Belli bir güzergâhı takip ediyor olmalıydılar ama Anais bunun ne olduğunu bilmiyordu. Tek umudu, adamların arkalarında ceset bırakmamasıydı.

Turenne Sokağı'na varınca, basit bir önseziyle Pemathy Galerisi'nin kapısını itmişti. Tam isabet! Adam ona önemli bilgiler vermişti. Narcisse, bir Villa Corto ressamıydı. Pemathy son dönemde üstadın bütün meşhur eserlerini – 2009 yılının Eylül ve Ekim ayında yapılmış otuz kadar resim– Parisli koleksiyonculara satmıştı.

Bunlar Anais'in az çok beklediği yanıtlardı. Bu gizemli yakışıklı, Psikiyatr Mathias Freire ve evsiz Victor Janusz olmadan önce, Nice dolaylarındaki bir

kliniğe kapatılmış deli ressam Narcisse'ti...

Galerici ona birçok resminin polaroidini göstermişti: sanatçının kendini farklı kostümler içinde betimlediği tuhaf otoportreler. Resimlerde hâkim renk kırmızıydı –kan– ve iki eğilim arasında gidip geliyordu: yarı destansı, yarı alaycı, ilahi ezgiler olduğu söylenebilirdi, ama hatalı çalan bir orkestra tarafından katledilmiş ezgiler.

— Bugün Narcisse hakkında konuşmak için gelen kimdi?

Adam sıkıntıyla soludu, kaskatıydı:

— Narcisse'in kendisi.

— Saat kaçta?

— 11.00'e doğru.

Bu, katillerin galerinin önünde durduğu saatti. Öyleyse doğru tahmin etmişti. Avlarını yeniden bulmuşlardı. Onu tepelemek için en uygun zamanı bekliyorlardı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

— Ne istiyordu?

— Resimlerini görmek.

— Gösterdiniz mi?

— Bu imkânsız. Çünkü hepsini sattım. Benden bu resimleri satın alan koleksiyoncuların listesini istedi.

— Verdiniz mi?

— Silahı vardı!

Anais iPhone'una bir göz attı: Q7, Victor– Hugo Caddesi'nde bir süre bekledikten sonra, şimdi Trocadero istikametine gidiyordu, içgüdüsel olarak bir tahminde bulundu: Janusz, peşinde avcılarıyla, koleksiyoncuları dolaşıyordu.

— Bana da listenin bir kopyasını verin. Hemen.

— Bu gizli bilgi. Bu...

— İşler çığırından çıkmadan, bana da bir kopya vermenizi tavsiye ederim. Kendi iyiliğiniz için.

Galerici masanın çevresini dolandı, bilgisayarının üstüne eğildi, tıkladı. Yazıcı çalışmaya başladı. Anais yeniden telefonun ekranına baktı. Katiller Sol Yaka'ya geçmişti.

— İşte.

Galerici listeyi masanın üstüne koydu.

— Bir kaleminiz var mı? diye sordu Anais.

Pernathy ona turuncu bir marker verdi. Listede yirmi kadar –çoğu Paris'teydi– İsim vardı. Foch Caddesi'nde oturan Whalid El– Khoury'nin ve Victor– Hugo'da yaşayan Simon Amsallem'in isimlerinin üstünü çizdi. Bir sonraki koleksiyoncu kim olabilirdi? GPS'ine bir göz attı: Katiller Saint-Germain Bulvan yönünde, rıhtım boyunca ilerliyorlardı.

— Narcisse başka ne istedi? diye sordu, Pemathy'ye dönerek.

— Hiç. Listeyi alıp gitti. Hepsi bu kadar.

— Bu sabah başka ziyaretçiniz oldu mu?

— Hayır.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Eğer kiralık katiller Janusz'u öldürmek isteseler, bunu çoktan yaparlardı. Ne bekliyorlardı? Neyin peşinde olduğunu öğrenmek mi istiyorlardı? Ya Janusz? Bu resimleri neden görmek istiyordu? Belki de bu resimlerde bir bilgi gizliydi. Narcisse'in oraya yerleştirdiği bir sır. Unuttuğu ve yeniden bulmaya çalıştığı bir sır.

Q7 hâlâ yol alıyordu. Listeye göre, Surcouf Sokağı Numara 8, 75007 PARİS adresindeki Herve Latannerie'nin evinde durmaları gerekiyordu, ama bu

sokağı geçtiler ve Invalides Meydanı'na vardılar.

— Narcisse size başka bir şey söyledi mi?

— Hayır. Yani, evet. Bana Gustave Courbet hakkında sorular sordu.

— Ne gibi?

— Onun otoportrelerinin biriyle ilgileniyordu. Yaralı Adam.

— Daha açık olur musunuz? Kelimesi kelimesine sorduğu şeyi bilmek istiyorum.

— Resimde pişmanlığın ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

— Ben de aynı şeyi soruyorum.

— Bir sanatçının üzerinde birçok değişiklik yaptığı resim. Yani ressamın yeniden yaptığı resim.

Anais ensesinde karıncalanmalar hissetti. Çok önemli bir gerçeğe yaklaşıyordu.

— Yaralı Adam bir pişmanlık eseri mi?

— En ünlülerinden biri, evet. Courbet'nin kendini neden bir ağacın altında, kalbinden yaralı bir adam olarak resmettiği hep düşünüldü. 1970'li yıllarda, resim x-ray cihazıyla tarandı ve tabloyu daha önce başka bir şekilde, kendini o dönemki nişanlısıyla birlikte resmetmek üzere tasarladığı anlaşıldı. Resmi bitirmeden önce kız onu terk etmişti. Courbet resmi değiştirdi ve kendini acı çeken, yüreğinden yaralı biri olarak resmetti. Sembol bizzat kendi acısıydı.

Bu düşünce Anais'in beynini tutuşturdu. Narcisse'in resimleri Pişmanlık eserleriydi. Kendi otoportreleri altında, sanatçı başka bir şeyi resmetmişti – Bizzat bulmaya çalıştığı ve katillerin de peşinde olduğu bir sır. Narcisse x-ray'den geçirmek için resimlerini topluyordu.

iPhone. Avcılar Bac Sokağı'ndan geçip Montalembert Sokağı'nda durdular. Listeye yeniden baktı. Gözüne bir isim çarptı: Sylvain Reinhardt bu sokaktaki

evlerden birinde oturuyordu.

Anais çıkışa yöneldi, ancak aklına gelen bir şey onu durdurdu:

— Sizde Yaralı Adam'ın bir illüstrasyonu var mı?

— Olabilir. Bir monografide. Ben...

— Getirin.

— Ama...

— Acele edin.

Pemathy gözden kayboldu. Anais düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Damarlarında çılgınca atan kan, tüm düşüncelerin, mantığın yerini almıştı.

— İşte.

Pemathy elinde açık bir kitap tutuyordu. Yaralı Adam, bir ağacın dibinde yatıyordu, paltosu bir örtü gibi üzerindeydi. Sahne, altın sarısı yapraklar arasında görkemli, titreyen bir alacakaranlık içinde resmedilmişti. Başının yaslandığı koyu gölge, siyah bir ağaç kabuğunu çağrıştırıyordu. Uyuyan yakışıklı, sol eliyle kumaşın kıvrımını tutmuştu, sağ eli ise paltosunun altındaydı.

Gömleğin sol etek kısmında kırmızı bir leke vardı. Ressamın hemen yanında bir kılıç duruyordu. Anais bu resmin bir suç mahallini resmettiğini ve kılıcın da bir aldatmaca olduğunu düşündü. Kurban, gerçek katilini başkalarından gizlemek istemişti: Katil, kılıçla düello yaptığı bir rakip değil, bir kadındı...

— Sizde bu tablonun x-ray'den geçirilmiş görüntüsü var mı?

— Burada.

Pemathy bir sayfa çevirdi. Anais aynı resmin siyah-beyaz halini gördü. Beyaz bir ışık resmi aydınlatarak haleli bir rüyaya dönüştürüyordu. Bir ayrıntı değişmişti: Palto kıvrımlarının yerinde, ressamın omzuna yaslanmış bir kadın vardı. XX. yüzyıl başlarında, güya bir ruh çağırma seansı sırasında çekilmiş

şu hileli resimleri andıran bir hayalet gibiydi. Kadın resmin altında kalmıştı.

Anais galericiye teşekkür etti ve güvensiz adımlarla uzaklaştı.

Aklının derinliklerinde, diğer bütün ihtimallerden çok daha fazla, başka bir ihtimalden korktuğunu anladı.

Narcisse'in resimlerinin de, eski bir sevgilinin hayaletini gizliyor olmasından.

86

Sylvain Reinhardt karanlıkta yaşıyordu.

Karanlıkta kalarak, dikkatle kapıyı açmış, ancak kapı zincirini çıkarmadan sadece aralamıştı. Merdiven boşluğunda, bir maden ocağındaki parafin lambaları gibi, apliklerden zayıf bir ışık yayılıyordu.

— Sizi tanıyorum, dedi adam. Siz Narcisse'siniz.

Narcisse onu onaylamak için hafifçe eğildi.

— Sanatçılardan asla doğrudan resim satın almam, diye uyardı Reinhardt.

Narcisse'in koltukaltında, hava kabarcıklı ambalaj naylonuna sarılmış tablo vardı.

— Ben satıcı değilim.

— Ne istiyorsunuz?

— Önce içeri girebilir miyim?

Sylvain istemeye istemeye zinciri çıkardı, kapıyı açtı ve holde geri çekildi. Narcisse karanlığın içine daldı. Büyük odaları, parkeleri, çok yüksek tavanları ve geniş hatlarıyla Haussman üslubu bir dairede olduğunu tahmin etti.

Birkaç saniye bu şekilde, sessiz ve hareketsiz geçti. Sonunda Reinhardt kapıyı kapattı ve kilitledi. Narcisse'in gözleri karanlığa alışıyordu. Bir salon. Kapalı panjurlar. Gri örtülerle kaplı mobilyalar. İçeriye boğucu bir sıcaklık hâkimdi.

— Ne istiyorsunuz?

Ses tonu saldırgandı. Narcisse ev sahibini dikkatle inceledi.

Adam beyazlatılmış bir kot pantolon, yuvarlak yaka bir kazak giymişti,

ayağında ise teknelerde giyilen şu mokasenlerden vardı.

Yüzü şimdilik görülmüyordu.

— Sizinle tanışmayı istiyordum, dedi Narcisse çekinerek.

— Eserlerini satın aldığım sanatçılarla tanışmaktan kaçınırım.

Bu benim kuralım. Bu konuda ne derlerse desinler, sanatsal duyarlık yansız, objektif, tarafsız olmalı.

Reinhardt sağdaki salonu işaret etti. Narcisse o tarafa doğru hareketlendi. Oda dağınık değildi, ama bir terk edilmişlik, bir özensizlik olduğu aşikârdı. Her eşyanın üstü bir toz katmanıyla kaplıydı. Kapalı hava kokusu burun deliklerini yakıyordu. Zeminde çok daha karanlık görünen halılar vardı. Narcisse onların lekeli, hafif tüylü, saç kıllarıyla dolu olduğunu tahmin etti...

Biraz daha ilerledi. Karanlığın içinde yüzen kristal avizeler, koltuklar, tek ayaklı yuvarlak masalar... Sağdaki duvara bir alçak kabartma oyulmuştu – Mısır hiyerogliflerini çağrıştıran dev bir yontu. Aileden kalma bir ev, diye düşündü Narcisse. Bu duvarlar, bu mobilyalar, bu halılar, kuşkusuz atalarına çekmiş burnunun biçimi veya başka irsi özellikler gibi aile yadigârıydı. Bu ev genetik mirasının bir uzantısıydı.

Narcisse ona döndü ve gülümsedi:

— Ham sanat koleksiyonunuz var mı?

Şimdi muhatabını daha iyi görebiliyordu. Sylvain Reinhardt'ın kafası tam anlamıyla bir kurukafayı andırıyordu. İnce, gergin, kül rengi teni kaslarının ve kemiklerinin her ayrıntısını sergiliyordu. Açılmış bir alın. Çukurlarına kaçmış gözler. Çıkıntılı çene ve dişler. Kaç yaşında olduğunu anlamak imkânsızdı. Ancak ona bakınca, akla ilk gelen yıllar değil, kuşaklardı. Türünün son örneği.

— Burada. Etrafınızda.

O zaman onları fark etti. Resimler ne çerçevelenmişti ne de asılmıştı. Sadece duvar boyunca sıralanmışlardı. Alacakaranlıkta, donuk renkli duvar

kâğıdından ayırt edilmiyordu. Karmaşık biniştirmeler, eğri biçimler. Karakalemle çizilmiş, kuş gagaları olan küçük insanlar. Sayısız dişi olan yuvarlak kafalar...

— Neden böyle yaşıyorsunuz? diye sordu Narcisse. Karanlıkta?

— Resimlerim için. İşık renkleri bozuyor.

Narcisse, ev sahibinin şaka yaptığını düşündü. Kibirli bir konuşma tarzı vardı. Sanki her sözcük, her hece onu tiksindiriyordu.

— İşık resmin varlık nedenidir.

Cümle ağzından kaçmıştı –Sanatçı yanı kendini ifade etmişti.

Reinhardt küçümseyen, alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

Narcisse diğer eserlere yaklaştı. Kedi suratlı insanlar. Hayalet benizli küçük kızlar. Gözleri fal taşı gibi açık, mukavvadan maskeler.

— Babam Dubuffet'nin bir dostuydu, dedi Reinhardt, özür diler gibi. Onun koleksiyonunu devam ettiriyorum.

Narcisse yanılmamıştı. Bu iyi aile çocuğu, koleksiyonunun tutsağı olduğu gibi soyunun da tutsağıydı. Bu eserler, bu duvarlar, onu yavaş yavaş yiyen etobur bir bitkinin büyük siyah taçyaprakları gibiydi.

— Tam olarak ne istiyorsun, pislik herif? diye sordu adam, kaba bir şekilde. Ne halt etmeye evime geldin?

Narcisse ona doğru döndü, bu ses tonundaki değişiklik onu şaşırtmıştı. Reinhardt elinde küçük bir tabanca tutuyordu. Karanlığın içinde sadece namlusu görünüyordu. Silah sahte gibiydi.

— Beni soymak mı istiyorsun, doğru söyle!

Narcisse sükûnetini koruyarak karşılık verdi:

— Bir gün, Luxembourg Müzesi'nde bekçiler, elinde paleti ve fırçalarıyla

Pierre Bonnard'ın bir tablosunu gizlice boyamaya çalışan yaşlı bir adam görünce şaşırdılar. Görevliler bu kaçık adamı apar topar dışarı attılar. Yaşlı adam Bonnard'ın ta kendisiydi.

Reinhardt yeniden sırıttı. Dişleri çürük içindeydi.

— Aynı hikâyeyi Oskar Kokoschka için de anlatırlar.

— Bir ressamın eseriyle işi asla tamamen bitmez.

— Yani?

— Resmimde bazı rötuşlar yapmak istiyorum. Şu senin satın aldığın tabloda Postacı. Onu almak istiyorum. Bir veya iki günlüğüne.

Reinhardt böyle bir istekle karşılaşmayı beklemiyordu. Dikkati bir an için dağıldı. Narcisse sol elinin keskin kenarıyla adamın bileğine vurdu ve diğer eliyle silahını çıkardı. Mirasyedi tiz bir çığlık attı –Bir gelinciğin çığlığı. Narcisse onu yakaladı ve duvara yapıştırdı, silahın namlusunu burnuna dayamıştı. Glock'u onun minyatür silahından çok daha ikna ediciydi.

— Resmim nerede?

Adam cevap vermedi. Bilincini kaybetmeden olduğu yere çöktü.

— Tablomu bana ver, dedi Narcisse, sımsıkı kapalı dudaklarının arasından. Ve ben de seni akvaryumunda yalnız bırakayım.

Dizlerinin üstündeki türünün son örneği sersemlemiş bir halde ona bakıyordu. Yaşla dolu gözleri bir çift mum gibi parlıyor, bu da ona görkemli bir hava katıyordu.

— Resmim nerede, lanet herif?

— Bu... burada değil.

— Nerede?

— Depomda.

— Depon nerede?

— Aşağıda. Avluda. Bir atölyede.

Narcisse adamı çekerek ayağa kaldırdı ve ona kapıyı işaret etti:

— Önden buyur.

87

— Nice polisi beni çağırdı. Villa Corto'da araştırma yapıyorlar.

— Sonuç?

— Hiçbir şey yok. Ne bir kanıt ne de bir parmak izi. Psikiyatrı ve hastabakıcıları kimin öldürdüğünü öğrenmek olanaksız. Tanıklara gelince, onları sen de gördün.

— Kimse benden bahsetmedi mi?

— Kimse tek bir laf edecek durumda değil.

Anais kiralık arabasında Crosnier'yi dinliyordu, sesi başka bir gezegenden geliyor gibiydi. On dakikadan beri, Bac Sokağı'nda, Montalembert Sokağı'nın köşesinde gizlenmiş, bekliyordu. Burası, prestijli bir yapının, sadece "NRF" kısaltmasıyla belirtilen Gallimard Yayınevi'nin binasının bulunduğu hafif eğimli, çok kısa bir sokaktı.

— Başka bir şey var mı?

— Teneke öldü.

Anais onun kendine geleceğine hiç ihtimal vermemişti. Her halükârda adam bir ölü gibi yaşıyordu zaten. Genç kadın silahını dizlerinin üzerine koymuştu. İki herif otuz-kırk metre ileride, Bac Sokağı'nın köşesindeki Monoprix'nin önünde park ettikleri Q7nin yanında dolanıyordu. Genç kadın plakayı teyit etmişti.

Adamlar da Anais'in elindeki eşkâle uyuyordu. Siyah yün paltolar. Hugo Boss takımlar. Davranışlarından ve nüfuzlarından emin iki teknokrat.

Arabalarının çevresinde sıradan şoförler gibi volta atıyorlar, arada sırada kafalarını kaldırıp Montalembert Sokağı 1 Numara'daki binanın cephesine bakıyorlardı. Binanın bir katında Sylvain Reinhardt'ın dairesi vardı.

— Seni ararım.

Narcisse koltuğunun altında iki tabloyla apartmandan çıkıyordu. Resimlerden biri hava kabarcıklı ambalaj naylonuna, diğeri sicimle sıkıca bağlanmış bir kumaşa sarılmıştı. Kiralık katiller hareketlendi. Anais arabasının kapısını açtı. Victor Janusz, namı diğer Mathias Freire, namı diğer Narcisse, sırtını Gallimard Yayınları'na dönmüş, Bac Sokağı'na doğru ilerliyordu.

Montalembert Oteli'nin ve Pont-Royal Oteli'nin kapısının önünden geçti, Atelier Robuchon Restoranı boyunca yürüdü.

Tabloları elinde, bir uyurgezer gibi yürüyordu. Dosdoğru önüne bakıyordu ama hiçbir şey görmüyor gibiydi. Sahibinin belli olmadığı evindeki son halinden bu yana üç dört kilo vermiş gibiydi.

Katiller, egzoz dumanlarının arasında, trafikte durmuş arabaların çevresini dolanarak, yolun karşısına geçmişlerdi bile. Anais sessizce arabasının kapısını kapattı ve silahının emniyetini açtı. Avcılar avlarından sadece birkaç metre gerideydi. Genç kadın başparmağını tetiğe götürdü. Karşıya geçmeye hazır bir şekilde, onların peşinden yürüyordu. Katillerin eli paltolarının altına gitti.

Anais kolunu kaldırdı.

Ama hiçbir şey olmadı. Av köpekleri öylece kaldı.

Narcisse bir eczanenin bitişiğindeki, Montalembert Sokağı 9 Numara'da bulunan bir tıbbi görüntüleme merkezine giriyordu.

Anais silahını ceketinin altına soktu. Görüntüleme merkezinin tabelasında TOMOGRAFİ - DİJİTAL RADYOGRAFİ - MAMMOGRAFİ - EKOGRAFİ yazıyordu.

Narcisse düşüncesinin peşinden gidiyordu. Bir tabloyu Simon Amsallem'den, diğerini ise Sylvain Reinhardt'dan almıştı. Şimdi onları x-ray'den geçirecekti.

İki adam yeniden arabalarının yanına döndü. Anais de onları taklit edip Opel'ine doğru yürüdü. Arabasına bindi. Onu fark etmediklerinden emindi.

Trafik durma noktasına gelmişti. Arabalar tampon tampona ilerliyordu. Korna sesleri. Ön camların ardında asık suratlar. Yolda ne olabilirdi ki?

Anais göz ucuyla hasımlarına bakıyordu. Sakinliklerini, şıklıklarını, ölümle olan dingin yakınlıklarını hayranlıkla seyrediyordu. 1,85 boy, geniş omuzlar... Paltolarının altındaki ceketleri son düğmesine kadar iliklenmişti ve İtalyan kesimi pantolonları kusursuzdu. Adamlardan birinin gümüş rengi saçları vardı ve Tom Ford[86] marka, kemik çerçeveli gözlük takıyordu. Diğerinin kızıla çalan sarı saçları şimdiden seyrekleşmişti. Düzgün hatları olan iki güzel yüz. Cezasız kalacak olmanın güveniyle soluk alan kudretli adamlar.

Anais onların tersine, kendini yerin dibine batmış gibi hissediyordu. Kokuyordu. Ter içindeydi. Canı sıkkındı. Elleri titriyordu.

Babasıyla seyrettiği İtalyan westem'lerini düşündü. Çöllerde ya da görkemli mezarlıklarda yapılan düellolar. Kahramanların mutlak üstünlüğü. Onların asla yitirmedikleri soğukkanlılıkları. Bu iki kiralık katil bu kriterlere uyuyordu. Ama kendisi, hayır.

Bir an, semt karakoluna haber vermeyi düşündü. Hayır. Anında polisin geldiğini anlarlardı. Ve hemen ortadan kaybolurlardı.

Oysa Anais, onların kim olduğunu, niyetlerini ve kimin için çalıştıklarını öğrenmek istiyordu. Başka bir olasılık daha vardı. Görüntüleme merkezine girip Narcisse'i bulmak. Onu himayesi altına almak. Acil çıkıştan onunla birlikte kaçmak. Ancak bunu yapması da imkânsızdı. Narcisse panikleyecekti. Silahını kullanacaktı. Amatörlere güvenilmezdi.

Silahını dizlerinin üstüne bıraktı. Kollarının titremesini bastırmak için var gücüyle direksiyonu sıktı. Bir Lexomil olsaydı her şey yoluna girerdi. Ama kaygı gidericilerle amfetaminleri bir arada kullanmak harlı ateşe benzin dökmek demekti.

Beklemeliydi.

Beklemesi gerekiyordu.

88

— Mösyö Narcisse?

Narcisse bir sıçrayışta ayağa kalktı, resimler kolunun altındaydı. Hiç tereddüt etmeden hasta kabul görevlisine bu adı vermişti. Ne sigorta kartı ne de reçetesi vardı, ama sekreterler ona anlayışlı davranmıştı. Düşüp dirseğini incittiğini söylemişti. Onu bekleme salonuna almışlardı. Diğer hastaların dikkatini çekmemişti.

— Buradan lütfen.

Sekreter koridorda sağa saptı. Narcisse'in kolunun altındaki tablolar duvarın köşesine çarptı.

— Onları santrala bırakmak ister misiniz? Böylece soyunma kabininde daha rahat edersiniz.

— Teşekkürler. Yanımda kalmalarını tercih ederim.

Kadının peşinden yürüyordu. Durumunun kritik olduğunu hissediyordu. Reinhardt'ın evindeki şiddet olayı kaygılarını daha da artırmıştı, ikinci resim –depodaki– onu tüketmişti. Bu kez kendini, 1980'li yılların postacı kıyafetiyle resmetmişti. Üzerinde kâğıt uçak logosu bulunan mavi-gri kasket ve ceket. Bu absürt portreler neyi gizliyordu?

Sekreter bir kapının önünde durdu ve konuyu yeniden Narcisse'in elindeki pakete getirdi:

— Onları yanınızda tutmak istediğinizden emin misiniz?

— Teşekkür ederim. Böyle iyi.

Kapı tokmağını çevirdi ve Narcisse'in, başka bir kapının bulunduğu dar bir kabine girmesini istedi.

— Burada soyunun. Radyolog sizi almaya gelecek.

Narcisse kapıyı kapattı ve ceketini bile çıkarmadan bekledi, resimlerini kabindeki bankın üstüne bırakmıştı. Bir dakika sonra, başka bir kadın ikinci kapıyı açtı.

— Soyunmadınız mı? diye sordu, soğuk bir şekilde.

Narcisse bakışlarıyla kadını tarttı. Esmerdi. Aşırı makyajı, yüksek topuklu ayakkabılarıyla iki farklı görünüm arz ediyordu: Beyaz önlüğüyle bilimi ve katılığı, sivil haliyle şehvetli ve tahrik edici bir kadını.

Narcisse yumuşak davranmaya karar verdi:

— Aslında benim isteğim biraz farklı, dedi gülümseyerek. Bu iki resmin radyografisini çektirmem gerekiyor ve...

— Bu imkânsız, diye kestirip attı teknisyen. Bizim cihazlarımız bunun için tasarlanmadı.

— Sizi temin ederim ki, bu çok sık uygulanan bir şey. Fransa müzelerinin araştırma laboratuvarlarında...

— Üzgünüm. Sanırım adres konusunda yanıldınız.

Kadın onu kabinin içine doğru itekledi. Narcisse ter içinde kaldığını hissetti, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi:

— İsrarımı maruz görün. Sadece...

— Kabalaşmayın bayım. Bekleyen başka hastalar var. Biz...

Birden geri çekildi. Narcisse, Glock'unu ona doğrultmuştu. Sol eliyle tabloları aldı, görüntüleme odasına girdi ve ayağıyla kapıyı kapattı.

— Bu... bu da ne?..

Yine sol eliyle, Palyaço'nun hava kabarcıklı naylon ambalajını söktü.

— Tanrı aşkına, bana yardım edin!

Kadın atıldı. Ojeli tırnakları hava kabarcıklarını patlattı, naylon yüzeyi yırttı, kan rengi resmi açığa çıkardı. Una bulanmış suratı ve hüzünlü gülümsemesiyle palyaço göründü.

Narcisse geri çekilmişti. İki eliyle kabzasından sımsıkı kavradığı Glock'u radyologa çevriliydi.

— Resmi cihaza koyun!

Beceriksiz hareketlerle resmi görüntüleme masasının üzerinde ortaladı.

— Şimdi kaset. Statifin içine.

Narcisse bu sözcükleri hiç düşünmeden söylemişti –tıbbi teknik terimler. Kadın ona şaşkın şaşkın baktı. Cihazı çalıştırdı ve ışını verdi. Çelik masanın üstünde, palyaço siyah gözleriyle Narcisse'e bakıyordu. Onunla alay eder gibiydi. Sanki verniğin ve renklerin altında, ona hazırladığı sürprizi biliyordu.

— Şimdi, diğeri, dedi Narcisse dişlerinin arasından, ıslığı andıran bir sesle.

Radyolog kaseti yuvasından çıkardı. Ancak kaset ellerinin arasından kayıp metalik bir gürültüyle yere düştü. Eğilip yerden aldı, bir şaryonun üzerine koydu, başka bir kaset çıkardı. Bu arada Narcisse, Postacı'yı saran bezin iplerini çözmüştü.

— Acele edin!

Kadın elini çabuk tuttu. Narcisse x-ray tüpünden çıkan ışınların bedenine nüfuz ettiğini sandı. Radyolog statifı açtı. İkinci çelik kutuyu da çıkardı.

— Bunları nerede görebiliriz?

— Ya... yan tarafta.

Görüntüleme odasının bitişiğinde bir ofis vardı. Narcisse silahıyla o tarafı işaret etti. Kadın ekranın karşısına oturdu; kasetleri, eski tip bir fotokopi makinesini andıran heybetli bir cihazın içine yerleştirdi.

— Birkaç saniye beklemek gerekiyor, dedi zorlukla nefes alarak.

Narcisse, gözlerini kapkara ekrandan ayırmadan, kadının omzunun üstünden eğildi:

— Gnostiklerin ne dediğini biliyor musunuz? diye sordu bir deli gibi. Silahının namlusünu radyoloğun böğrüne bastırmıştı.

— Hayır... Hayır.

— Dünya Tanrı'nın bir görünümü değil, şeytanın bir yalanıdır.

Kadın cevap vermedi. Verecek cevabı yoktu. Narcisse onun kesik kesik nefes aldığını duyuyor, terlediğini hissediyordu. Daha da derinlerde, kalbinin çılgınca çarptığını işitiyordu. Deliliği duyularını on kat hassaslaştırmıştı. Sezgilerini. Bilincini. Kendini, kozmosun gizemli doğasını algılayabilecekmiş gibi hissediyordu.

Birden ekran aydınlandı ve ilk radyografi görüntü.

Resmin altında nerdeyse başka bir resim vardı. Daha ziyade bir desen. XX. yüzyıl başlarında gazetelerin tefrikalarına eşlik eden, tüy kalemle çizilmiş illüstrasyonları andırıyordu. Teatral sunumlar. İsrarcı ayrıntılar. Gölgeleri, hareketleri ve ışık-gölge dağılımlarını vurgulamak için incecik çizgiler...

Eskiz bir cinayeti tasvir ediyordu.

Iena Köprüsü'nün veya III. Alexandre Köprüsü'nün altında. Katil çıplak bir bedenin başında durmuş, sevinç gösterileri yapıyordu. Bir elinde balta vardı, diğer elindeyse organik bir ganimet tutuyordu. Narcisse biraz daha yaklaştı ve katilin elindeki şeye baktı. Cinsel organlar. Katil kurbanını iğdiş etmişti. Onun bu hareketinin ritüel anlamını düşünmeye, bir kastrasyonu içeren mitolojik bir sahne hatırlamaya çalıştı, ama olmadı. Bunun sebebi katilin yüzüydü. Sağa yamulmuş ve iğrenç iğrenç sırıtan, simetrisi olmayan bir yüz. Bir gözü yuvarlaktı, diğeri ise iyice kısılmıştı. Ağzı, yuvarlak gözün olduğu taraftan açılmış, sırıtıyor, ayrık sivri dişlerini sergiliyordu. Ama çok daha kötüsü de vardı: Bunca şaşkınlığına rağmen, bunun bir otoportre olduğunu anlıyordu. Dantevari surata sahip bu katil, bizzat kendisiydi.

— Diğer... diğer radyografiyi de görmek istiyor musunuz?

Gerçek dünyaya dönmek için Narcisse birkaç saniye bekledi.

— Açın, dedi, kendisine de yabancı olan bir sesle.

Diğer desen de aynı sahneyi tasvir ediyordu, ama birkaç saniye sonrasını. Katil –Mürekkeple çizilmiş yüz hatları ona acımasız, dayanılmaz, ama aynı zamanda da bir tür mitsel evrensellik veriyordu– diğer eliyle baltasını sallayarak organları kapkara nehre fırlatıyordu. Narcisse katilin elindeki baltanın ilkel bir silah olduğunu –çakmaktaşı, meşin bağlar ve tahtadan yapılmış bir balta– fark etti.

Geri geri gitti. Sırtı duvara dayandı. Gözlerini kapattı. Her şeyi görünmez kılacak şekilde aklına birçok soru geliyordu. Bu şekilde kaç evsizi öldürmüştü? Bu düşkün, sefil adamlara neden bu kadar kızıyordu? Neden kendini acımasız, çarpık çurpuk bir suratla resmetmişti?

Bayılmak üzereyken, son anda gözlerini açtı. Radyolog ona bakıyordu. Yüz ifadesi değişmişti; bakışlarında bir acıma duygusu görülüyordu. Artık kendi için değil, onun için korkuyordu.

— Bir bardak su ister misiniz?

Cevap vermeyi isterdi, ama başaramadı. İki resmi aldı ve aceleyle beze sardı. Sicimi çevrelerine birkaç kez doladı ve düğümledi.

— Hepsini banyo edin, dedi, sonunda konuşmayı başararak. Ve bir zarfa koyun.

Birkaç dakika sonra, mekanik adımlarla görüntüleme merkezinden çıkıyordu. Her an sendeleyecek, tökezleyecek, düşecek gibi yürüyordu. Başını kaldırdı ve kararan gökyüzünü gördü. Bulutlar bir falez boyunca yuvarlanan kayalar gibi üstüne geliyordu...

Başını indirdi ve dengesini bulmaya çalıştı.

Kiralık katiller tam önündeydi.

Elleri bellerinde, paltolarını rüzgârda savura savura ilerliyorlardı.

Resimleri yere attı ve belinden Glock'unu çıkardı.

Gözlerini kapattı ve peş peşe tetiğe bastı.

89

Anais otomatiğin ağzından çıkan alevi gördü. Arabasından fırladı ve kaldırıma doğru koştu. Başka silah sesleri de duyuldu. O doğrulurken, bir insan seli panik halinde olduğu yere çöktü. Arabalar aniden duruyordu. İnsanlar koşturuyordu. Yeniden silah sesleri. İki arabanın arasına girdi ve kafasını uzattı. Bu kez, katillerden birinin yolda yattığım fark etti –Ölmüştü. Asfaltın üzerinde ayak sesleri, kesik kesik inlemeler. Başka yaralılar da –yoldan geçmekte olan kurbanlar– olabilir miydi?

Olan biteni görmesi imkânsızdı. Gelip geçenler görüş alanını kapatıyordu, insanların hayhuyu, arabalar görüşünü engelliyordu. Sonunda, Narcisse'i bir eczanenin önünde gördü, ikinci katille karşı karşıyaydı. Gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Acemi bir Amerikan güreşindeymiş gibi, rakibi yere yıkacak yumruğu atmaya hazırlanarak resimlerin üstünde zıplıyorlardı.

Yeniden bir silah sesi geldi. Bir vitrin patladı, iki dövüşçü cam kırığı içinde kaldı. Narcisse radyografi zarfının üstünde kaydı.

Geriye doğru devrildi, düşerken diğerini de beraberinde sürükledi. Gözü hâlâ saldırganının üstündeydi, tıpkı saldırganı gibi. Bir arabanın arkasında kayboldular. Anais sadece onların kıpırdayan ayaklarını görebiliyordu. Aynı anda her yerden uğultular yükseliyordu. İnsanlar yere eğiliyor, denizin ortasında fırtınaya yakalanmış gibi birbirlerine tutunuyordu.

Anais hamle yapmayı denedi, ama çantasına sımsıkı sarılmış bir kadına takıldı. Yere düştü, silahını kaybetti, sonra onu bir arabanın altında buldu. Yeniden ayağa kalktığında, kiralık katilin elinde silahıyla ayakta olduğunu gördü. Narcisse kıçının üstünde geri geri gidiyordu, şaşkındı, elinde silahı yoktu, savunmasızdı.

Anais silahlı sağ elinin bileğini sol avucunun içine yerleştirdi ve nişan aldı. Tam ateş edeceği sırada, önünden bir grup insan geçti. Peş peşe iki el silah sesi duyuldu. Başka bir vitrin patladı, bir arabanın ön camı tuzla buz oldu. Anais sol tarafına yöneldi, bir arabanın kaputunun üstünde yuvarlandı, silahını yeniden hedefine yöneltti.

Narcisse saldırganının bileğini tutuyordu. Namlunun ucundan kıvılcımlar çıktı. Mermi asfaltta sekti. Narcisse, rakibinin koluna asılmış, debelenip duruyordu. Anais geri tepmenin etkisiyle sol yanına düşeceğini düşünerek herifin bacaklarına nişan aldı. Parmağı tetiğe dokunacağı sırada siren sesleri duyuldu.

Öten lastikler. Kapanan kapılar. Panik ortamında yükselen bağrışmalar, verilen emirler. Havanın doğası bile değişmişti –Sıkışmış, yoğun bir hava.

Hedefine konsantre oldu, iki adam şimdi bıçakla dövüşüyorlardı. Narcisse, sırtı yerde, elinde tırtıklı bir bıçak tutuyordu. Yüzünü ısırmaya çalışan saldırganının karnına saplamaya çalışıyordu. Hugo Boss takımlı adam birden doğruldu. Paltosunun etekleri uçuşuyordu. Sendeleyerek geriledi, iki büklüm oldu, yükselen sesler onlara teslim olmalarını söylüyordu. Narcisse de ayağa kalktı, bıçak hâlâ elindeydi.

Anais bir polisin nişan aldığını gördü. Hiç tereddüt etmeden, havaya, polislerin bulunduğu tarafa doğru ateş etti. Ona birçok mermiyle cevap verdiler. Yere yattı ve kaldırımın üstünde sürünerek ilerledi. Mermiler araba karoserlerine saplanıyor, Monoprix mağazasının cephesini delik deşik ediyor, Velib[87] ödeme otomatlarına çarpıyordu. Üniformalılar başka bir düşman belirlemişlerdi ve aman vermiyorlardı.

Başını kaldırdı ve çatışmanın sona erdiğini gördü. Bir grup polis Narcisse'e yaklaşmak için bu şaşırtmacadan yararlanmıştı.

Var güçleriyle onu copluyorlardı. Anais bağırmak istedi. Ama ağzından tek kelime çıkmadı. Tam tersine dudaklarının arasından ılık bir sıvı geldi. Kan olduğunu düşündü. Ama tükürüktü. Başı dönüyordu. Artık hiçbir şey duymuyordu. Sanki beyni kılcal damarlarına kadar kanla dolmuştu.

İçgüdüsel olarak arkasını döndü. Kasklı adamlar üzerine atlıyordu. Kollarını kaldırmak, silahını atmak, polis kimliğini çıkarmak –Hepsini aynı anda– istedi. En ufak bir harekette bulunamadan, bir cop suratına indi.

90

— Sandviç istiyorum! ibneler! Haklarımı biliyorum!

Adam yumruğuyla kurşungeçirmez cama vurdu, sonra bir tekme savurdu. Anais onu susturmasını bilirdi ama ayakları arasında yılankavi yollar çizen safra ve kusmuk karışımından kurtulmaya çalışmakla meşguldü. Bankın üzerinde sızmış olan bir evsiz çırpınarak uyanmıştı. Her çırpınışında ağzından kusmuk fışkırıyordu.

— Pis Naziler! Avukatımla konuşmak istiyorum!

Anais başını ellerinin arasına aldı. Baş ağrısı hiç azalmamıştı.

Üç saatten beri, Invalides Meydanı'na açılan Fabert Sokağı'ndaki polis merkezinin beş metreye beş metrelik hücresindeydi.

Onu ayıltmışlardı. Üstünü aramışlardı. Soymuşlardı. Fotoğrafını çekmişlerdi. Parmak izlerini almışlardı. Sonra onu, bir sürü zırlak ve öfkeli sefille birlikte bu cam kafese kapatmışlardı.

Anais işin içyüzünü biliyordu. 2010 yılında gözaltına alınanların sayısı bir müyona yakındı. Ehliyetsiz sürücüleri, birbirine sövüp sayan çiftleri, joint içenleri, evsizleri, süpermarket hırsızlarını tutukluyorlardı... İkramiyenin bir kısmının ona vurmasından dolayı şikâyet etmeye hakkı yoktu. Her şeye rağmen meslektaşlarına ateş açan oydu. Ve ayrıca cebinde amfetamin bulmuşlardı.

Hâlâ mürekkepli olan parmaklarına baktı. Tuhaf bir şekilde, kendini sakin, kadere boyun eğmiş hissediyordu, istediği şeyi elde etmişti: Narcisse tutuklanmış ve hayatı kurtulmuştu. Sonunda gerçeği öğreneceklerdi. Ölen iki pisliğin kimliğini saptayacaklardı. Bu karmaşık olayın her noktasını aydınlatacaklardı. Hatta belki, evsizlerin katilini yakalamayı da başaracaklardı...

Anais hissediyordu: Davanın sonu yakındı. Kendi sonu da.

— Pislikler! Piç kuruları! Komiseri görmek istiyorum!

Anais bir kez daha ayaklarını kaldırdı. Evsiz serseri yeni bir kusmuk fışkırtmıştı. Kötü şarabın kokusu, hücredeki idrar ve dışkı kokusuyla birleşince dayanılmaz bir hal alıyordu. Hücre arkadaşlarına şöyle bir baktı. Sürekli bağırıp çağıran adam ile yerdeki insan enkazı dışında, bitkin bir halde bankın üzerine büzülmüş yatan, hip– hop'çıya benzer iki genç vardı. Bir punk'çı, derisini yüzmek istercesine kolunu kaşıyarak olduğu yerde zıplıyordu. Takım elbiseli bir adam –kuşkusuz ehliyetsiz bir sürücü– şaşkın şaşkın bakınıyordu. Özenle yırtılmış ve yer yer grafiti desenleriyle boyanmış kot pantolonlu iki baby-rocker[88] zıpırlıklar yaparak sırıtıyordu.

Anais hücredeki tek kadındı.

Genelde hücrede kadınlarla erkekleri bir arada tutmazlardı ama belki de bu uygulama Paris'te yürürlükte değildi. Ya da onu erkek sanmışlardı. Ya da burnunu iyice sürtmek için bunu özellikle yapmışlardı. Hiç karşı çıkmamış, itiraz etmemişti. Süreç işliyordu. Yargıcın karşısına çıkacaktı. Ve işte o zaman her şeyi anlatacaktı...

Kilit sesi geldi. Tüm gözler sesin –Burada bir anlamı olan tek şeyin– geldiği tarafa yöneldi. Yanında bir üniformalıyla birlikte bir sivil polis belirdi. Anais hemen herifi tahlil etti: steroitle beslenmiş, her an vurmaya ve silahını çekmeye hazır, bol kaslı bir amatör.

Asayiş polisi ona doğru yürüdü:

— Benimle gel.

Anais, polisin sen diye hitabına da, küçümseyen tavrına da aldırmadı. Herif bol bir kot pantolon ve deri ceket giymişti. Hemen göze çarpan bir Glock'u vardı ve yüz kilonun üstünde olmalıydı.

Hücrenin içine bir korku havası hâkim olmuştu.

Anais ayağa kalktı ve vücutçunun peşine takıldı. Hole çıkacaklarını, sonra büroların bulunduğu tarafa gideceklerini sanıyordu, ama iriyarı herif sağa, toz kokan dar bir koridora saptı, sonra yeniden sağa döndü. Toz kokusunun

yerini bok kokusu almıştı.

Ulumalar, çığlıklar. Kulakları sağır eden dayak sesleri. Düğmeleri ve su tahliye borularıyla demir kapılar. Ayılma hücreleri. Üniformalı polis anahtar demetini çıkardı. Bir kapı, menteşelerinde dönerek açıldı. Dört beton duvar, insanın genzini yakan bok ve kusmuk kokusu. Seyirci niyetine de dörtnala koşan karafatmalar.

— Otur!

Anais söyleneni yaptı. Kapı yeniden kapandı.

— Kontrol ettik. Gerçekten polissin.

— Bana sen diye hitap etmemeniz çok mu zor?

— Kapa çeneni! Ancak bize bir şey söylemeyi unuttun.

— Neyi?

— Bu sabah görevden alındığını. Bordeaux Savcılığı'nın emriyle.

Anais yorgunluğun neden olduğu hırıltıyla gülümsedi:

— Bir 32 13 talebinde bulundum. Revire çıkmak için resmi bir talep. Bana vurdular ve...

— Kes sesini! Polislere, artık kullanma hakkının olmadığı bir silahla ateş açtın!

— Polisin bir hata yapmasına engel olmaya çalışıyordum.

Adam, başparmakları kemerinde, bir kahkaha patlattı. Anais üzülmüş gibi yaparak başını öne eğdi. Bu tiyatro oyununu, yazannın istediği gibi oynaması gerekiyordu.

— Sorgu yargıcını görecek miyim?

— Zamanı gelince. Ama buradan çıkmaya henüz hazır değilsin.

Bu konuda bana inan. Bir Glock ve amfetaminler, iyi bir ikili değil.

Halterci, onun bu durumuyla eğleniyor gibiydi. Açıklayamadığı bir nedenle, Anais'in içinden polisin suratını dağıtmak geldi.

— Operasyon boyunca bir adamı uyardınız. O nerede?

— Soruşturma dosyasını mı istiyorsun? Bürona yollayalım mı?

— Yaralı mı? Onu sorguladınız mı?

— Hâlâ anlamadın yavrum. Sen burada bir hiçsin. Diğerlerinden bile daha aşağıdasın. Bir Yahuda'sın ya da onun gibi bir şey.

Anais cevap vermedi. Bu yaratığın karşısında korkudan ölüyordu. Omuzları ve göğsü, ereksiyon halindeki kaslar gibi gömleğini ve ceketini geriyordu. Yüzü ifadesizdi; bir otobur gibi tepkisiz ve dingindi.

— Çatışmada iki adam öldürüldü, diye devam etti Anais inatla.

Kimliklerini saptadınız mı? Arabalarına el koydunuz mu? PontRoyal Oteli'nin önünde duran bir Q7...

Polis üzgün bir tavırla kafasını salladı. Şimdi Anais'i, konuşmasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüğü bir deli olarak görüyordu.

— Çevredekileri sorgulamaya başladınız mı? diye üsteledi

Anais. Öncelikle, Montalembert Sokağı Numara 9'daki görüntüleme merkezinin personelini sorgulamanız gerekiyor. O...

— Ben senin yerinde olsam kendime iyi bir avukat bulmaya çalışırdım.

— Avukat mı?

Polis ona doğru eğildi, elleri dizlerinin üstündeydi. Farklı, neredeyse uzlaşmacı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

— Sen ne sanıyordun tatlım? Meslektaşlarınla kuş vurma oyunu

oynayabileceğini mi, bunun en ufak bir yaptırımı olmayacağını mı? Bordeaux'da işler böyle mi yürüyor?

Anais beton bankın üzerinde iyice büzüldü.

— Sylvain Reinhardt'ı sorgulamanız gerekiyor, diye alçak sesle konuştu. Montalembert Sokağı Numara 1'de oturuyor. Ve Villa Victor– Hugo 18 Numara'da oturan Simon Amsallem'i de.

— Seni dinliyorum ve tereddüde düşüyorum. Belki de avukattan ziyade sana iyi bir psikiyatr gerekiyor.

Anais oturduğu yerden fırladı ve herifi demir kapıya doğru itti:

— Bu benim soruşturmam, pislik herif! Sorularıma cevap ver!

Adam hiç güç harcamadan onu şiddetle geri itti. Anais duvara çarptı, sonra bankın üstüne düştü, kaydı, zemine yuvarlandı. Polis onu tek eliyle kaldırdı, diğer eliyle kelepçelerini çıkardı. Yine tek eliyle onu döndürdü ve bileklerini arkaya büktü. Kelepçelerin tık sesi duyuldu. Anais ağzının kanla dolduğunu hissetti. Herif onu ceketinin yakasından yakaladı ve hızla banka oturttu.

— Sakinleşmen gerekiyor güzelim.

— Siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.

Polis bir kahkaha daha patlattı:

— Bu durumda, ne yaptığını bilmeyen iki kişiyiz demektir.

— Güvenlik güçleri olay mahallinde iki tablo ile iki radyografi bulmuş olmalı, dedi Anais, dudaklarında demir tadı hissederek. Onları kesinlikle geri almalıyız. Onları görmem lazım!

Adam cevap bile vermeden kapıya doğru yürüdü.

— Salak herif! Pislik! Kelepçeleri çıkar!

Üniformalı polis kapıyı açtı. Cevap olarak demir kapı suratına kapandı.

Anais hıçkırıklara boğuldu. Her şeyin sona erdiğini düşünmüştü. Oysa yeni başlıyordu.

91

İki kişiyi öldürdüm. Bilincinde dolanan tek düşünce buydu. Karanlık, yakıcı, karmaşık bir düşünce.

İki kişiyi öldürdüm. Glock'un patlamaları. Elinde hissettiği geri tepme. Bıçağının ikinci katilin karnına teması. Eickhom'u saplamıştı, bir daha, bir daha.

İki kişiyi öldürdüm...

Birkaç kez gözlerini kırptı. Beyaz tavan lambaları. Negatoskoplar. Üzeri antiseptik ürünlerle dolu tekerlekli metal sehpalar.

Bir hastanenin aşırı sıcak muayene odasındaydı. Metal bir sedyede, izotermik bir örtünün altında yatıyordu. Tüm bedeni ağrıyordu. Etine demir çubuklar saplamyormuş gibiydi.

Yeniden gözlerini kapattı ve durum muhakemesi yaptı. O kadar da olumsuz değildi. Ölümden kıl payı kurtulmuştu, hâlâ hayattaydı ve yürüyebilecek durumdaydı. Sızlayan bedeninde kanın dolaştığını belli belirsiz hissedebiliyordu. Sıcak. Soruşturma. Cinayetler. Sırlar. Hepsi ona uzak, boş, gerçekdışı geliyordu.

Günlerden beri, sorular biriktiriyordu. Polis cevaplar isteyecekti.

Bir tıngırtı, içinde bulunduğu durumu teyit etti: Sol kolu kelepçeyle sedyeye bağlanmıştı, sağ koluna ise bir serum takılıydı. Soruşturma normal seyrini sürdürürken o hapiste sakince bekleyecekti. Dinlenme zamanı gelmişti...

Biraz gecikmeyle de olsa, odada başka birinin daha olduğunu anladı. Gözlerini açtı. Sağ tarafında birkaç metre ileride, sırtı ona dönük beyaz önlüklü bir adam bir diktafona fısıldıyordu –Kuşkusuz onun hakkında bir rapor hazırlıyordu. Başını sola çevirdi ve negatoskopa tutturulmuş radyografileri gördü. Röntgenler bir kafatasını önden ve yandan gösteriyordu. Burun kıkırdağının içinde bir tabanca mermisi vardı. Sol sinüse doğru

yönelmiş parlak metal, siyah üzerinde beyaz olarak, kusursuz bir biçimde görünüyordu.

Kurbanının radyografileri. Katili burun deliğinin hemen yanından vurmuştu.

Birden yüzünü ter bastı. Başındaki ağrı biraz daha arttı. İki kişiyi öldürdüm... Gözünün önüne x-ray cihazında gördüğü resimler geldi. Ve aynı zamanda evsizlerin de katili olduğu gerçeği.

— Uyandınız mı?

Doktor, elleri cebinde, tam karşısında duruyordu. Gözlük camlarına parlak, berrak bir ışık –insanda içine girme, orada arınma, günahlarını aklama isteği uyandıran billur gibi bir su– yansıyordu.

— Ben Doktor Martin. Sizinle ilgilenen acil servis doktoru.

— Neredeyiz? diye sormayı başardı Narcisse.

— Hotel-Dieu'de. Sizi Cusco bölümünden çıkarmaları için ısrar ettim.

— Orası neresi?

— Adli tıp acil bölümü. Şüphelilerle, kurban ve mağdurlarla, polislerle dolu berbat bir yer.

— Ya ben, ben neyim?

Doktor çenesiyle kelepçeleri işaret etti:

— Sizce? Adli denetim altındasınız. Ben bile savcının talepleri doğrultusunda görev yapıyorum. Kısacası, hastanede olduğunuz kadar hapistesiniz de, ama bu serviste en az bir gece rahatsız edilmezsiniz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Narcisse cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Uzaktan bir ambulansın veya bir polis arabasının sireni duyuldu.

— Ben... Benim her yerim ağrıyor.

— Üzerinizde tepinmişler, dedi doktor, bir sırrı ifşa eder gibi. Ama kafanız bayağı kalınmış!

Narcisse negatoskopun üstündeki röntgenleri işaret etti:

— Bunlar kurbanımın röntgenleri mi?

— Başka kurban yok. Yani sizin dışınızda.

— İki kişiyi öldürdüm.

— Yanılıyorsunuz. Hiç ceset bulunmadı. Tüm bildiğim, bir kadının da tutuklanmış olduğu. Bordeaux'lu bir kadın polis, sanırım. Karmaşık, pis bir durum.

Bordeaux'lu bir kadın polis. Narcisse'in başka açıklamaya ihtiyacı yoktu. Anais Chatelet de şenliğe katılmıştı. Demek o zamandan bu yana, davanın peşini bırakmamıştı.

Parça parça yaşananları bir kez daha düşündü. Silah sesleri.

Bıçak darbeleri. Kalabalığın uğultusu. Siren sesleri, iki katü nereye kaybolmuştu? Kurbanları neredeydi?

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve yeniden negatoskoptaki röntgenleri işaret etti:

— Eğer ceset yoksa, kafasında kurşun olan bu adam kim?

— Sizsiniz.

Narcisse sedyenin üzerine yığıldı, kelepçeler bir kez daha tıngırdadı.

— Bu radyografiler size ait. Buraya geldiğinizde çekildi.

Doktor, Narcisse'in sol elinin damarlarına antiseptik bir kompres uyguladı.

— Size bir sakinleştirici yapacağım, zarar vermez.

Narcisse kımıldamadı. Antiseptiğin kokusu hem ferahlatıcı hem de saldırgandı, içerinin sıcaklığı, ona saunada kızgın taşların üstünde yatıyormuş hissi veriyordu. Merminin beyaz gölgesi camda hüzün verici bir belirginlikle parlıyordu.

— Şu kafamdaki zımbırtı nedir?

— Bunu siz bilmiyorsanız, bu konuda sizi ben bilgilendiremem.

Meslektaşlarıma danıştım. Kimse böyle bir şey görmemiş. Bazı telefon görüşmeleri yaptım. Bir implant olabilirmiş. Gebeliği önleyici implantlar gibi bir hormon salgılayıcı. Ya da bazı patolojilerde kullanılan, silisyumdan yapılan şu çipli mikropompalardan biri. Epilepsi hastası mısınız? Ya da diyabet?

— Hayır.

— Yine de, kan tahlillerinizin sonuçlarını beklemek gerekiyor.

— Şu şey, o yerinde kalacak mı?

— Sabah sizi ameliyat etmeyi düşünüyoruz. Ama tıbbi dosyanız olmadığından ihtiyatlı davranmak gerekiyor. Her tahlilin, her teşhisin aşamalarına göre hareket etmemiz lazım.

Tıbbi dosya konusu aklına başka bir şey getirdi:

— Buraya getirildiğimde size bir isim verdim mi?

— Çok net bir şey yok. Hasta yatış formunu polisler doldurdu.

— Ama bir şeyler söylemedim mi?

— Sayıklıyordunuz. Önce aldığınız darbeler sebebiyle bir tür hafıza kaybı yaşadığınızı düşündük. Ama bundan daha komplike bir şey, öyle değil mi?

Narcisse gözlerini röntgenlerden ayırmadan, başını sedyeye bıraktı. Cisim, sol burun çeperinin başlangıcına, sol sinüse dönük olarak yerleştirilmişti. Bir savaş yaralısı mıydı? Yoksa bir deneyin kobayı mı? Bu implant ne zamandan

beri oradaydı? Kesin olan bir şey vardı. Bu yabancı cisim sol gözünün dibindeki inatçı ağrıyı açıklıyordu.

Doktorun eldivenli elinde bir şırınga vardı.

— Bu ne?

— Size söyledim: Bir sakinleştirici. Kafanızın arkasında berbat bir hematom var. Bu sizi rahatlatacak.

Narcisse cevap vermedi. Sakinleşmeye ve hareket etmemeye çalıştı. Sıvının damarlarına aktığını hisseder gibi oldu. İlacın etkisi hem yakıcı hem de rahatlatıcıydı. Doktor şırıngayı çöpe attı ve kapıya doğru yöneldi.

— Birazdan sizi başka bir odaya alacaklar. Yarın, formda olmanız lazım. Soruşturmayı yürüten asayiş şube polisleri sizi görmeye gelecek. Ayrıca mahkemenin atadığı avukat. Savcı yardımcısı... Tüm bunlardan sonra, burada adli denetim altında tutulmanızı isteyen yargıcın karşısına çıkacaksınız.

Narcisse, kelepçenin halkasını sedyenin demirine vurdu:

— Peki bu?

— Bu benim yetki alanımda değil. Polislerle görüşün. Tıbbi açıdan, böyle özel bir işlem gerektirecek herhangi bir durum yok. Üzgünüm.

Narcisse sağ eliyle kapıyı gösterdi:

— Gözetim altında mıyım?

— Kapıda iki polis var, evet. (Son bir kez gülümsedi.) Çok tehlikeli birisiniz, sanırım. Hoşça kalın. İyi uyuyun.

Işık söndü. Kapı kapandı. Kilidin sesi duyuldu, iğneye rağmen, sükûneti ve huzuru kaçmıştı. En azından iki cinayetten –Minotauros ve İkaros cinayetleri– suçlanacağını biliyordu. Üçüncüsünü saymıyordu bile: Röntgeni çekilmiş resimlerden saptanacak, bir Paris köprüsü altında iğdiş edilen adam. Gerçekten bir katil miydi? Neden o zımbırtı burnuna yerleştirilmişti? Onu oraya kim koymuştu?

Uzmanları, ona zihinsel yetersizlik, kronik delilik teşhisi koyarken hayal ediyordu. Mitolojik cinayetlerle bölünen psişik kaçışlar. Durumu gayet açıktı. Hiçbir tereddüde mahal vermeden doğruca suçlu akıl hastalarının kapatıldığı bir kliniğe gönderilecekti.

Sedyenin üstünde kıpırdandı. Bileğini saran kelepçeyi hissetti. Vücudu ağrılardan felç olmuş gibiydi. Hoşuna giden tek duygu, pantolonunun kıvrımlarının yumuşaklığıydı...

Yüreği hopladı. Pantolonu hâlâ üzerindeydi. Saçma bir umuda kapıldı, serbest elini sağ cebine soktu. Küçük kelepçe anahtarını bir pantolonundan diğerine aktardığını hatırlıyordu. Eğer biraz şansı varsa, polislerin gözünden kaçmış olabilirdi.

Elini çıkardı. Yoktu. Kıvrılarak, elini bu kez sol cebine soktu, içinin her kıvrımını aradı. Anahtar oradaydı. Titreyen elini cebinden çıkardı, evet, bu anahtar onun uğuruydu.

Bu tip anahtarlar standart olurdu. Doğruldu, anahtarı kelepçenin kilidine soktu. Tek bir klikte, mekanizma açıldı. Narcisse sedyenin üstünde oturdu ve karanlığın içinde bileğini ovaladı.

Gecenin sessizliğinde gülüyordu.

92

Kolundaki serumu dikkatle çıkardı ve yere indi. Muşamba zemin, ayak seslerini emiyordu. Gözbebekleri büyüdü: Daha iyi görüyordu. Metal dolaplara doğru yürüdü, gürültü çıkarmamaya dikkat ederek açtı. Ceketi, gömleği ve ayakkabıları oradaydı. Parasının yanı sıra Glock'u, Eickhom'u ve bir zamanlar renklerle ilgili notlar aldığı defteri yerinde değildi. Bunları fazla düşünmesinin gereği yoktu.

En ufak bir çıtırtı çıkarmadan giyindi.

Kulağını kapıya yapıştırdı. Doktor polislerle konuşuyordu.

— Ona verdiğim şeyle yarın sabaha kadar uyur.

Kendini kaybetmeden önce elini çabuk tutmalıydı. Odayı boydan boya kat etti ve camı açmaya çalıştı. Bir sorun çıkmadı. Soğuk, bir tokat gibi çarptı ama her şey kaçmak için müsaitti. Kendini polislerin eline bırakamazdı. Silahlarını teslim edemezdi. Soruların cevaplarını bulmayı başkalarına bırakamazdı...

Odaya bir göz attı ve sedyenin metal çubuğuna asılı tıbbi değerlendirme grafiğini fark etti. Geri döndü ve plastik bir kılıf içindeki kâğıdı aldı. Zaten bir fikri vardı.

Kolunun altında kılıfla, pencere pervazından dışarı çıktı, bir saçak silmesinin üstüne indi, iç avluyu geniş plan görüyordu. Paris fırtına varmış gibi uğulduyordu. Bir dağdan daha geniş görünen Notre-Dame Katedrali, binaları ve sivri kuleleriyle karanlık gökyüzüne doğru bir karaltı halinde yükseliyordu. Devasa kütlesi, ayaklarının altındaki boşluk gibi başını döndürüyordu. Son anda pervaza tutundu ve dikkatini yakın çevresine yöneltti.

İkinci kattaydı, ilk katta kapalı bir galeri vardı. Eğer oraya inmeyi başarabilirse, tonozlardan birinin altına girebilir, bir merdiven bulabilir, ortadan kaybolabilirdi. Yirmi metre sağında, bir yağmur borusu, zemin kata

kadar iniyordu. Ayaklarının çinko kaplamaya gömüldüğünü hissederek o tarafa doğru yöneldi. Soğuk, kaslarını gerginleştirip, uyumasını engelleyerek ona destek oluyordu.

Birkaç saniye sonra boruya ulaştı. Elleriyle ilk metal bileziği yakalayarak ayaklarıyla ikinci bileziği buldu. Yavaşça kaydı, ayak desteğine bu kez elleriyle tutundu, ayakları bir sonraki metal bileziği ulaştı. Ve bu şekilde devam etti, ilk katın beton balkonuna vardı ve galerinin içine atladı.

Kimse yoktu. Bir merdiven sahanlığı bulmak için duvar boyunca ilerledi. Aşağıda, avluda, polis devriyesi olabilirdi. Aslanlarla dolu bu çukuru geçmek için acilen kılık değiştirmesi gerekiyordu.

Aşağı inmekten vazgeçti, sağa döndü, karşısına bir koridor çıktı. Etraf hâlâ ıssızdı. Bej duvarlar. Muşamba kaplı zemin. Yan yana odalar. Bir revir, bir vestiyer, bir teknik oda bulmak için yürümeye başladı. Üzeri numaralı birçok odanın önünden geçti –113, 114, 115...– sonra üstünde bir uyarı yazısı bulunan bir odayla karşılaştı: PERSONELE AİTTiR-GiRİLMEZ.

Kapı kolunu çevirdi ve içeri süzüldü. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu ve küfrü bastı. İçeride sadece çarşafların, yatak örtülerinin yanı sıra raflarda temizlik malzemeleri vardı. Arkasında kapı açıldığında gözleriyle rafları tarıyordu. Korku dolu bir çığlık duyuldu. Narcisse arkasına döndü. Bu, Afrika kökenli, arabası ve süpürgeleriyle bir temizlikçi kadındı.

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu Narcisse, otoriter bir ses tonuyla.

— Beni... beni korkuttunuz.

Davetsiz misafir kapıyı açtığı sırada o da bir önlük bulmuştu.

Kendine olan güvenini koruyarak, önlüğü sırtına geçirdi. Tanıtıcı yaka kartı yoktu, ama kızgın tavrı onun yetkili biri olduğunu gösteriyordu.

— Sorumu yineliyorum: Burada ne arıyorsunuz?

Kadın şaşkınlığını atlattı ve kaşlarını çattı:

— Ya siz?

— Ben mi? Sizin işinizi yapıyorum. 113'ten geliyorum. Hasta her yere kustu. Önlüğümü berbat etti. On dakikadır zile basıyorum. Kimse gelmedi. Bu kabul edilemez bir dunım!

Temizlikçi kadın tereddüt etti:

— Ben, koridorlardan sorumluyum. Ben...

Narcisse raftan bir temizlik bezi aldı ve ona fırlattı:

— Temizlik sizin göreviniz. 113'e gidin!

Bunu söyler söylemez kadından uzaklaştı ve suratına bakmadan odadan çıktı. Önlüğünün düğmelerini ilikleyerek dümdüz yürürken, kadının arkasından ona baktığını hissedebiliyordu. Birkaç adım sonra, blöfünün işe yarayıp yaramadığı belli olacaktı.

— Doktor!

Arkasına döndü, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

— Bunu unuttunuz.

Kadın, ona çarşafların üstüne bırakmış olduğu tıbbi değerlendirme grafiğini uzatıyordu. Narcisse kadına doğru yürüdü ve gülümsedi.

— Teşekkür ederim, kolay gelsin.

Kendinden emin adımlarla uzaklaştı. Odaya doğru yönelen kova, süpürge ve araba gürültüsünü duyunca başardığını anladı.

Sola döndü ve merdiven sahanlığına yöneldi.

93

7 numaralı metro hattı 9, 10 ve 19. bölgelere gidiyordu. Ona gereken de tam olarak buydu. Château-Landon veya CrimĞe istasyonları çevresinde bir otel bulabilirdi. Lüks hayat sona ermişti. Ashnda, ücra bölgedeki boktan bir otel odasına bile ödeyecek parası yoktu. Metro turnikelerini aşmak için bile çeşitli hilelere başvurmuştu.

Coumeuve yönüne giden perondaki banklardan birine oturdu, az da olsa rahatlamıştı ama son derece bitkindi. Analjezik etkisini gitgide artan güçlü dalgalar halinde hissettirmeye başlamıştı. Gözkapakları sanki binlerce ton ağırlığındaydı. Kasları çekiliyordu.

Kendi hasta fişini okuyormuş gibi yaparak, sorunsuzca HotelDieu'nün avlusunu çevreleyen galeriden çıkmıştı. Ana kapıyı kullanarak tutuklu hastaların kaldığı bölümün avlusundan dışarı çıkabileceğini anlamıştı. Yön değiştirmiş ve kararlı adımlarla hasta kabul salonunu geçmişti. Büyük kapıdan çıkmış ve sola dönerek Notre-Dame'ın duvarı boyunca yürümüştü, bu arada önlüğünü ve hasta fişini gizlice bir çöp kutusuna atmıştı. İle Saint-Louis. Cloitre Sokağı.

Sully Köprüsü'ne kadar Bourbon Rıhtımı'nı, sonra Anjou Rıhtımı'nı izlemişti. Sonunda Sağ Yaka'ya ulaşmış ve Sully-Morland Metro istasyonu'na girmişti.

Peron, bir cenaze odası kadar sessizdi. İçeriye yanık lastik kokusu hâkimdi. Kimsenin, kaçtığını fark etmediğine karar verdi.

Paris sakindi. Paris uyuyordu. Paris, mitolojik katilin bir kez daha firarda olduğundan habersizdi...

Metro geldi. Oturur oturmaz uyuşukluğu daha da arttı. Trenin sarsıntısı onda beşik etkisi yapıyordu. Fazla dayanamazdı. Ayağa kalktı ve uyanık kalmak için metro planını inceledi. Sully Morland'dan sonraki onuncu istasyon, Poissonniere'i seçti. Oraya kadar dayanmayı umuyordu. Yeniden koltuğuna büzüldü ve son yaşadıklarını düşünerek kafasını toparlamaya çalıştı. Ama boşuna, iki unsuru bir araya getirmesi imkânsızdı.

Camda Poissonniere tabelası göründüğünde uyuklamaya başlamıştı bile. Son anda ayağa fırladı ve vagondan atladı. 10. Bölge sokaklarına daldı. Dışarının havası onu yeniden canlandırdı.

Petites-Ecuries Sokağı'ndaki küçük bir otelin resepsiyonundaki adam ondan parayı peşin istedi.

— Yarın, dedi Narcisse, mümkün olduğunca mağrur bir tavır takınarak. Üzerimde nakit yok.

— Kredi kartı da olur.

— Dinleyin, diyerek gülümsedi Narcisse, birkaç saat uyuyacağım ve yarın size ödeme yapacağım.

— Para yoksa, oda da yok.

Narcisse ceketinin önünü açtı ve ses tonunu değiştirdi:

— Dinle dostum. Sadece bu ceketle bile senin kulübenin bir aylık parasını ödeyebilirim, anlıyor musun?

— Terbiyeli olun. Ceketi göreyim.

Narcisse hemen çıkardı –Hapse gidiş tezkeresini çoktan imzalamıştı. Adam yarın haberleri dinlerken, cebinde beş kuruş parası olmayan bu tuhaf adamı kuşkusuz hatırlayacaktı. Şimdilik, İtalyan yünlüsünden bu ceketin değerini tahmin etmekle meşguldü.

— Odaya geçebilirsiniz. Ceket bende kalıyor. Rehin olarak.

— Bana uyar, diye fısıldadı Narcisse.

Herif bankonun üstüne bir anahtar koydu. Narcisse anahtarı aldı ve dar merdivenden yukarı çıktı. Duvarlar, zemin, tavan, hepsi turuncu renkli döşemeyle kaplıydı. Odanın içi de. İşığı yakmadan perdeleri çekti ve banyoya gitti.

Lavabonun üstündeki neon lambasını yaktı. Aynada kendine baktı. Çökmüş

yüz hatları, mor halkalarla çevrili gözler, kirpi gibi saçlar... Ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

Hastaneden kaçtığından beri, aklında tek bir şey vardı. Burun çeperinin altındaki yabancı cisim. Bu esrarı her yönüyle düşünüyordu. Net bir cevap bulmaktan ziyade karmaşık sonuçlara varıyordu. Doktor bir "hormon salgılayıcı" veya "çipli bir mikropompa" olabileceğini söylemişti. Narcisse de onunla hemfikirdi. Sadece bu cisim onu tedavi etmeyi değil, tam tersine hastalığı tetiklemeyi amaçlıyordu. Bu implant, psişik kaçışlara sebep olan bir madde enjekte ediyordu beynine. Bunun sonucunda da Hollyvvood'vari bilimkurguları ve fantastik senaryoları aratmayacak bir çılgınlık ortaya çıkıyordu, iki haftadan beri yaşadığı şey de bu senaryonun parçasıydı.

Gömleğini çıkarıp bir kenara koydu, lavabonun deliğini tıkadı, nefesini tuttu, sonra bir kez daha aynaya, sanki en kötü düşmanıymış gibi gördüğü yansımasına baktı. Hiç tereddüt etmeden var gücüyle burnunu lavabonun köşesine vurdu.

Karanlık. Yıldızlar. Dizlerinin üstüne çöktü ve gözlerini açarak hemen ayağa kalktı. Önce lavabonun içindeki kendi kanını gördü. Sonra aynada, kırılmış burnunu. Acı, beyninin derinliklerine nüfuz ediyordu. Banyo dönmeye başladı. Düşmemek için lavabonun kenarına tutundu. Titreyen eliyle, lavabodaki koyu kan birikintisini yokladı. Bir şey yoktu. Başparmağı ve işaretparmağıyla burnunu tuttu ve hafifçe oynattı. Aynı anda da burnundan kuvvetle nefes verdi. Sümkürür gibi. Sadece kan fışkırdı.

Hız aldı ve bu kez göz hizasını hedefleyerek, lavabonun kenarına yeniden vurdu. Darbe kafasını delip geçti. Bir acı dalgası beynini yaktı. Ayakta kalmayı başardı, ama aynaya bakmaya cesaret edemedi. Yarı baygın halde, gözleri yaşla dolu, burnunu yakaladı, dikkatle sıktı, sümkürdü. Yine bir şey çıkmadı.

Bir daha vurdu. Yeniden eliyle yokladı. Hiç. Bir daha vurdu. Bir daha yokladı. Parmaklarının altında kırılmış kemiklerini, kıkırdaklarını hissediyordu. Yine bir şey yoktu.

Beşinci defa deneyemedi. Yere yığıldı, hareketsiz kaldı.

Ayıldığında, önce yüzünü linolyum döşemeye yapıştırmış kanı hissetti. Acı o kadar dayanılmaz değildi. Daha ziyade, gözlerinin önünde siyah bir perde gibi durarak tüm kafasını kaplayan, kafatasına baskı yapan büyük bir uyuşma. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Burnu kanlı bir çukura dönüşmüş olmalıydı. Diğer kolunu uzattı, musluğu yakaladı ve aynaya kadar kendini çekti.

Her yer kan içindeydi. Ayna. Duvarlar. Lavabonun içi. Kendini, bomba elinde patlamış bir intihar komandosu gibi hissediyordu. Aynada kendine bakma cesaretini buldu. Suratının şekli bozulmamıştı. Sadece burnu şişmiş, yana doğru eğrilmişti. Bir kemik derisini delmiş ve etinde bir yarık oluşturmuştu.

Belki de implant bu yarıktan fırlamıştı.

Mide bulantısını bastırarak, elini yapış yapış lavabonun içine soktu. Eliyle yokladı, karıştırdı, buldu. Kapsül oradaydı, kandan yapış yapış olmuş parmaklarının arasındaydı, iki santimetre uzunluğunda, çok ince bir tür mermiye benziyordu. Soğuk suyun altına tuttu ve ortaya ne lehim ne de bölme yeri olan krom kaplı bir tüp çıktı. Doktor silisyumdan bahsetmişti; bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama yekpare döküm olarak üretilmiş bu zımbırtının fütürist bir görünümü vardı. Eğer bu bir mikropompaysa, ilaç neresinden çıkıyordu? Ama her halükârda, bir minyatür harikasıydı.

Bu şeyi analiz etmeli, incelemeli, şifresini çözmeliydi. Nerede?

Onu kime verebilirdi? Cevap bulamadı. Cebine koydu, lavabonun tıkacını açtı, yüzünü soğuk suyun altına tuttu. Soğuk su, kemiklerine anestezik etki yaparken, bir kez daha burnunu iki avcunun arasına aldı ve sert bir hareketle yerine oturttu. Duyduğu son şey kemiklerin çıtırtısı oldu.

Hemen ardından yeniden bayılmıştı.

94

Anais hiç bu kadar korkunç bir surat görmemişti.

Sağ göz yuvarlaktı, yuvasından pörtlemiş, bir çiçek gibi açılmıştı. Sol göz iyice kısıktı, sinsice etlerin arasına büzülmüştü.

Tüm figür sola meyletmişti. Dudaklarında iğrenç bir sırıtma vardı, ama ağzı aynı zamanda açık bir yarayı da çağrıştırıyordu. Kötülüğün ifadesi olan bir yüz. Yaptığı kötülüğün, maruz kaldığı kötülüğün...

Çini mürekkebiyle yapılmış bu desenler XX. yüzyıl başındaki tefrika romanların illüstrasyonlarını andırıyordu. Fantömas'nın maceraları... Harry Dickson'ın soruşturmaları... Onlara, gerçeği görecek şekilde bakmak gerekiyordu. Bu ayrıntı, sahnedeki uğursuz şiddeti daha da artırıyordu. Katil, acımasızlığın ışıyan, hayaletimsi bir boyutuna ait gibiydi. Orantısız ve çıplak bir bedenin karşısında dizlerinin üstüne çökmüş, fırın gibi açılmış bir yaradan kanlı organları kesip çıkarıyordu. Ne oldukları hakkında şüpheye yer yoktu: bir erkeklik organı ve yumurtalıkları.

İki radyografi de, birbirine yakın zamanları tasvir eden resimlerdi. Tam arkada bir Paris köprüsü –Iena, Alma, Invalides, III. Alexandre...– ve bütün hızıyla akan Sen Nehri'nin karanlık suları görülüyordu.

— Ne düşünüyorsunuz?

Anais elinde tuttuğu görüntüleri indirdi ve soruyu soran polis amirine baktı. Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nin ofisindeydi. Poliste bile salaklığın sınırı yoktu. Bu sabah, saat dokuzda onu Paris Ağır Ceza Mahkemesi'ne götürmüşlerdi. Yargıcın anlayışlı davrandığı söylenemezdi ama dün akşamki silahlı çatışma hakkında önemli bilgilere sahip olduğuna karar vermişti. Böylece onu, soruşturmadan sorumlu grup amiri Başkomiser Philippe Solinas tarafından sorgulanmak üzere Nanterre'e, Trois-Fontanot Sokağı'na getirmişlerdi.

Anais kelepçelerini salladı:

— Önce şunları çıkarabilir miyiz?

Adam esnek bir hareketle ayağa kalktı.

— Elbette.

Solinas ellili yaşlarda, indirimden aldığı siyah takımıyla, polis olması imkânsız, yapılı bir adamdı. Tüm bedeni yavaş bir dönüşüme sahne olmuş gibiydi: Gençlik yıllarının kasları olgunluk çağında bile iyi durumdaydı. Keldi, ondaki değişimi gösteren unsurlar, alnının üstüne kaldırdığı gözlüğü ve kırçıllı üç günlük sakalıydı.

Kelepçelerinden kurtulan Anais röntgenleri işaret etti:

— Paris'te, evsizler dünyasına ait bir cinayeti tasvir ediyor.

— Bana bilmediğim bir şey söyleyin.

— Bu cinayet 2009 ilkbaharından önce işlendi.

— Neden?

— Bu resimler, aynı yılın mayıs veya haziran aylarında yapıldı.

Başkomiser yeniden masasına oturmuştu. Geniş omuzları, sıkılı yumruklarıyla her an kavgaya girmeye hazır gibiydi. Anais alyansını fark etti: geniş, altın. Onu bir yadigâr gibi kasıla kasıla taşıyordu. Ya da bir yük. Sürekli yüzükparmağındaki alyansıyla oynuyordu.

— Bu dava hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?

— Bana nasıl bir anlaşma öneriyorsunuz?

Solinas gülümsedi. Alyansı parmağında gidip geliyordu.

— Pazarlık yapacak durumda değilsiniz başkomiser. Yargıçla konuştum. Sizin için söyleyebileceğim en hafif şey, üstünüzün çizilmiş olduğu.

— Hayatımı suçlularla uzlaşmaya çalışarak geçiriyorum. Sizin de bir polisle

bunu yapmak için bir gayret göstereceğinizi düşünüyorum. Bu dosyayla ilgili çok önemli bilgilere sahibim.

Adam başını salladı. Küçük yumruklarıyla Anais'in kavgaya girme şekli hoşuna gitmiş gibiydi.

— Anlaşma şartları ne olacak?

— Hemen serbest bırakılmam koşuluyla davayla ilgili tüm bildiklerimi anlatacağım.

— Sadece bu kadar mı?

— Şartlı tahliyeyi de kabul edebilirim.

Solinas içinde tanık tutanaklarının bulunduğu bir dosyayı açtı.

Anais'in dosyası. Fazla kalın değildi. Henüz. Adam belgelere göz atarken Anais odayı inceliyordu. Bir yelkenli kamarası gibi açık renkli ahşap lambri kaplıydı. İnce ampuller içeriye yumuşak bir aydınlık veriyordu.

— Herkes istediğini elde edecek. Siz bilgilerinizi alacaksınız, ben de özgürlüğüme kavuşacağım. Zaten bu da, çok tutarsız bir şey değil. Soruşturmanın devamında size yardımcı olabilirim.

Polis ona ataçla tutturulmuş bir tomar kâğıt uzattı:

— Bu nedir biliyor musunuz?

Anais cevap vermedi.

— Yeni bir emre kadar askıya alındığınızı bildiren bir yazı.

— Dışarıdan danışmanlık yapabilirim.

Solinas ellerini ensesinde kavuşturdu ve gerindi.

— Tüm yapabileceğim, dosyanızı ceza dairesine ve İçişleri Bakanlığı'na yollamadan önce size üç gün vermek olacaktır. Bir polis olarak, benim

vesayetim altında, geçici tahliyeden yararlanma hakkınız var. "Gerçeğin ortaya çıkanlması için" diyelim.

İşaretparmağıyla masanın üstüne vurdu:

— Ama dikkat güzelim. Bilgileri, şimdi, burada eksiksiz olarak vereceksiniz. En ufak bir şeyi kendinize sakladığınızı anlarsam, sizi gırtlağınıza kadar pisliğe gömerim ve pislik kulaklarınızdan fışkırır.

— Ben her şeyi anlattıktan sonra sizin sözünüzü tutacağınızın garantisini kim veriyor?

— Benim bir polis olarak verdiğim söz.

— Bu sözün hükmü ne?

— Dürüst ve fedakârca hizmetle geçen yirmi beş yıl. Meslek yaşamımda daima bir kaldıraç görevi görmüş güvenilirlik. Hepsini teraziye koy ve ibreye bak.

Bunların hepsi palavraydı. Bu söylevdeki tek gerçek, Anais'in başka seçim şansının olmamasıydı. Solinas'nın tutsağıydı.

— Başlıyorum, dedi. Ama cep telefonunuzu ve bilgisayarınızı kapatın. Başınızın üstündeki kamerayı da. Hiç not almayacaksınız. Size anlatacaklarımdan geriye herhangi bir somut delil kalmayacak. Şimdilik, hiçbir şey resmi değil.

Solinas yorgun bir yırtıcı hayvan gibi ayağa kalktı. Kolunu uzattı ve güvenlik kamerasını kapattı. Cep telefonunu çıkarıp kapattı, göz önünde durması için masanın üstüne koydu. Sonra yerine oturdu, PC'sini uykuya aldı ve sabit hattına rahatsız edilmemesi mesajı bıraktı.

İyice koltuğuna gömüldü ve sordu:

— Kahve?

— Hayır.

— Öyleyse, seni dinliyorum.

Anais her şeyi anlattı. Evsiz cinayetlerini. Bordeaux'da Minotauros. Marsilya'da İkaros. Namı diğer Victor Janusz, namı diğer Narcisse, Mathias Freire'in kaçışı. Şüphelinin, psişik kaçışlarını artıran patolojik profili. Fransa'dan kaçmak yerine cinayetleri bizzat araştırma arzusu. Bunun masumiyetinin ya da amnezinin veya her ikisinin de bir kanıtı olarak kabul edilebileceğini.

Anais yarım saat kadar konuştu ve sözlerini noktaladı, ağzı kurumuştu:

— Biraz su alabilir miyim?

Solinas çekmecelerinden birini açtı ve küçük bir Evian şişesini masanın üstüne koydu.

— Montaiembert Sokağı neden?

Anais hemen cevap vermedi. Büyük yudumlarla suyunu içiyordu.

— Hayatlarının birinde, Freire ressamdı. Narcisse. Psişik rahatsızlıkları olan bir sanatçı. Nice'in hinterlandındaki özel bir klinikte, Villa Corto'da tedavi gördü.

Villa Corto adını vermesi bir denemeydi. Solinas tepki vermedi. Demek ki oradaki katliamdan haberi yoktu. Anais de bundan bahsetmemişti. Crosnier dışında, orada olanlardan kimsenin bilgisi olduğu söylenemezdi.

— Narcisse sadece otoportreler yapıyordu. Freire, bizzat kendisi tarafından resmin altına başka bir resim gizlenmiş olduğunu anladı. Resimleri Paris'teki bir galeri aracılığıyla satılmıştı.

Paris'e geldi ve alıcıların isimlerini buldu. Röntgenlerini çektirmek için eserlerinin peşine düştü. Bu, resimlerinin sırrını keşfetmesi için yapabileceği tek şeydi.

— Şu alıcılar, Ribois'ya verdiğiniz isimler mi?

— Ribois?

— Bay Kas Yığını.

— Evet. Bir otoportreyi 16. Bölge'deki koleksiyoncudan aldı, bir diğerini ise Montaiembert Sokağı'ndan. Sonra, tablolarındaki sırrı keşfetmek için karşısına çıkan ilk görüntüleme merkezine girdi. Sizin az önce bana gösterdiğiniz radyografiler.

Solinas röntgenlerden birini aldı ve cama tutarak inceledi. Gözlüğünü takmıştı. Teşhis koymaya çalışan bir doktoru andırıyordu.

— Bu cinayet, mitolojik seri cinayetlerle ilgili olabilir mi? Diye sordu, röntgeni masaya bırakırken.

— Hiç şüphesiz.

Bu sözcükler, Anais için hiç beklenmedik bir ipucu oldu. Katilin şeytansı, eciş bücüş, çarpık suratı bir maskeydi. Bir efsaneye gönderme olabilir miydi? Daha ziyade etnik bir havası vardı. İlkel bir kavmin maskesi. Aklına Bordeaux'daki evsizin, Raoul'un ifadesi geldi: Philippe Duruy ona, adamın peçeli olduğunu söylemişti. Katil çeşitli roller üstleniyordu. Efsanelerdeki kişiliklere bürünüyordu.

Solinas haklı olarak sordu:

— Bu kez hangi mitoloji?

— Bilmiyorum. Öğrenmek lazım. Bana göre, Yunan mitolojisinde, kastrasyon yoluyla işlenmiş cinayetler eksik değil. Ama ivedilikle, Paris'teki bu cinayetin izini bulmak gerekiyor.

— Öğüdün için teşekkürler. Ama bu çok zor olacak. Evsizler genellikle birbirini öldürür.

— Hadım ederek mi?

— Asla dar fikirli değiller. Adli tıpla temasa geçelim.

Solinas başlangıçtaki oturma pozisyonunu almış, masaya dayanmıştı. Yeniden alyansıyla oynamaya başlamıştı.

— Senin hikâyende bayağı karanlık nokta var, dedi şüpheci bir ses tonuyla, öncelikle sen Paris'e nasıl geldin?

Bu soruyu bekliyordu. Cevabı Hugo Boss'lu iki katilden geçiyordu.

— Bu davanın başka bir yönü daha var, dedi, kısa bir tereddütten sonra.

— Her şeyi bana anlatman lazım yavrum.

Coşkulu bir tavır takındı ve ilk amnezik hastaya, Patrick Bonfils'e kadar gitti. Karısıyla birlikte Guethary kumsalında öldürülmesini anlattı. Elindeki tek ipucundan söz etti: cinayet mahallinde görülen, Metis Grubu'na ait ÖDGA Şirketi'ne kayıtlı Q7.

— Metis de neyin nesi?

Anais özetlemeye çalıştı. 1980'li yıllarda ilaç sanayiinde faaliyet göstermeye başlamış bir tarım şirketi. Bu araştırma sektörü ile Fransız savunma güçleri arasındaki karanlık ilişkiler. Solinas kuşkulu bir tavırla kaşlarını kaldırıyordu. Anais sonuca geldi. Deneyimli iki katilin kullandığı ve güya çalınmış olan Q7'yi araç takip sistemiyle izleyerek, Narcisse'in peşindeki iki pisliği bulmayı başarmıştı.

— Senin şu hikâyen, roman gibi.

— Montaiembert Sokağı'ndaki iki ceset ne oldu?

— Çatışmada ölen kimse yok.

— Efendim?

— Her halükârda ceset meset yok.

— Onları gözlerimle gördüm. Freire ilk adamı vurdu. İkincisini bıçakladı.

— Eğer bu herifler senin söylediğin heriflerse, kurşungeçirmez yelek giymişlerdir. Senin Narcisse'in hiçbir deneyimi yok. İlk herife ateş etti. İsabet ettirdiyse mucize. Zaten silahında zayıf etkili normal mermiler vardı. Kovanları topladık. Bir Kevlar'da veya karbon alaşımlı bir yelekte sinek

ısırığı etkisi yapar. Bıçak için de aynı şey geçerli. Senin adam tırtıklı bıçağı ikinci herifin karnına sapladığında ikinci elyaf tabakasına bile ulaşamamış olmalı.

— Ben bu adamları yakından gördüm, diye üsteledi Anais. Vücutlarını iyice saran, bellerine oturan takımlar giyiyorlardı. Onların altına kurşungeçirmez yelek giymeleri imkânsız.

— Sana yeni modelleri göstereyim. Bir dalgıç kıyafetinden daha kalın değil.

— Ama etraf polis kaynıyordu! Her taraftan mermi yağıyordu!

— İşte bir sebep daha. Ortadan kaybolmak için kargaşadan yararlanmış olmalılar. İlk gelenler mahallenin polisleri oldu. Onların çatışma deneyimini tahmin edebilirsin. Bize gelince, biz daha sonra geldik. Ve bize sadece sen ve senin çılgın ressam kalmıştı.

Anais üstelemedi. Bilgi toplama sırası ona gelmişti.

— Narcisse'i sorguladınız mı? Size ne söyledi?

Solinas alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Alyansıyla oynama tiki yeniden başlamıştı. Anais, bir kadın dergisinde bu hareketin güçlü bir evden kaçma arzusunu ifade ettiğini okumuştu.

— Son zamanlarda, dünyadan elini eteğini çektiğin gerçekten doğruymuş.

— Nasıl?

— Senin çocuk bu gece elimizden kaçtı.

— Size inanmıyorum.

Polis bir çekmeceyi açtı ve ona Emniyet Genel Müdürlüğü'nden gelen bir teleksi uzattı. Bütün karakollara ve polis merkezlerine gönderilen bu uyarı mesajında, Victor Janusz veya Narcisse olarak da bilinen ve cinayet zanlısı olan Mathias Freire'in saat 23.00 sularında Hotel-Dieu'nün adli tıp servisinden kaçmayı başardığı yazıyordu.

Anais az kalsın sevinç çığlığı atacaktı. Sonra, düşen bir tetik gibi, hemen içini bir sıkıntı kapladı. Bu, kızmabirader oyununda başlangıç noktasına geri dönmek gibiydi. Eğer kiralık katiller ölmediyse, yeniden onun peşine düşeceklerdi. Solinas masanın üstünden eğildi. Sesi, bir oktav azalmıştı.

— Onu nerede aramalıyız?

— Hiçbir fikrim yok.

— Paris'te tanıdığı var mı? Kaçmak için bir bağlantı?

— Kaçmaya çalışmıyor. Önceki kimliklerine ulaşmaya çalışıyor.

Onları bilmiyor. Ve biz de bilmiyoruz.

— Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?

— Yok.

— Emin misin?

— Kesinlikle.

Polis geri çekildi ve karton dosyayı açtı.

— Öyleyse, senin için bir şeyim var.

Anais'in önüne başka bir kâğıt koydu, okuyabilmesi için ona doğru çevirmişti.

— Bu nedir?

— Yargıç tarafından imzalanmış nakil emrin. Tutuklandın, Fleury-Merogis Cezaevi'ne gidiyorsun. Hemen şimdi.

— Na... nasıl? Ya... ya verdiğiniz söz?

Solinas koridora bakan camlı bölmeye işaret etti. Anais karşı çıkmaya çalışırken bileklerine geçirilen kelepçelerin sesi duyuldu, üniformalı iki polis

onu koltuğundan kaldırıyordu.

— Kimse yasalardan üstün değildir. Özellikle de kendini bir halt sanan zavallı bir hapçı ve...

Başkomiser cümlesini tamamlayamadı. Anais suratına tükürmüştü.

95

Gözlerinin arasındaki şiddetli bir ağrıyla uyandı. Ya da ağrı onu uyandırmıştı.

Duyular. Burnu iki kat büyümüştü, görüş alanını kapatıyordu. Kırılmış kıkırdaklarınm altındaki bir acı torbası, bir çığlık halinde patlamak ister gibi zonkluyordu. Kan burun boşluklarının ve maksiller sinüslerinin dibinde pıhtılaşmıştı; güçlükle nefes alıyordu. Kendi kanıyla sersemlemişti.

Gecenin bir yarısında kendine gelmişti, ama ne ışığı yakmaya ne de gidip elbiseleriyle yatağa kıvrılmaya takati vardı. Karanlık bir uyku hali.

Nekahet dönemindeki birinin dengesiz hareketleriyle, birkaç denemenin ardından, sakınımlı bir şekilde ayağa kalktı. Banyoya kadar sendeleyerek giderken havanın aydınlanmış olduğunu fark etti. Saat kaçtı? Saati yoktu. Lavabonun üstündeki ışığı yaktı. Güzel sürprizle karşılaştı. Suratı şişmişti ama aşırı değildi. Burun kemerinin üstü, lavaboya indirdiği darbelerin sebep olduğu, kabuk bağlamış birçok kanlı yarıkla doluydu. Sol tarafında ise çok daha uzun, çok daha derin bir yara vardı –implantın çıktığı yer.

Gayriihtiyari ceplerini yokladı ve onu buldu. Aylardan beri bu zımbırtının orada olduğu aklına gelince yeniden bayılacak gibi oldu. İmplantı bir kez daha inceledi. Ne bir birleşme yeri ne de üzerinde bir kabartı vardı. Eğer bu bir mikropompaysa, nasıl çalıştığını çözemiyordu... İçindeki maddeyi sızdıran gözenekli bir malzeme olabilir miydi? Kendini buna inandırarak implantı pantolon cebine koydu.

Bir havluyu soğuk suyun altına tuttu ve burnunun üzerine bastırarak yatağına döndü. Bu basit hareket yeni bir acı dalgasını tetikledi. Gözlerini kapattı ve bekledi. Ardışık acı dalgaları, bir gölün üstünde yavaş yavaş kaybolan dalgalar gibi azaldı. içinde bulunduğu duruma rağmen kararlıydı. Mücadeleyi sürdürecek, araştırmaya devam edecekti. Başka seçimi yoktu. Ama bunu nasıl yapacaktı? Beş kuruşu yokken mi? Bir dostu olmadan mı? Paris'in tüm polisleri onun peşindeyken mi? Yeni ipuçlarına odaklanmak için bu düşüncelerden kurtuldu.

Öncelikle, 2009 yılında, Paris'te, bir köprünün altında iğdiş etme yöntemiyle işlenmiş bir cinayetin izini sürmeliydi. Ama bu yönde ilerlemek için otel odasında hiçbir imkân yoktu. Ardından, kastrasyon içeren Yunan mitlerini araştırmayı düşündü. Bundan da vazgeçti. Bir internet kafe, bir kütüphane veya bir arşiv bulması gerekiyordu. Kendini Paris sokaklarında gömlekle dolaşırken –ceketini geri alamayacaktı– hayal etti...

Gerçek şuydu: Turuncu duvar kâğıdıyla kaplı bu otel odasına tıkılıp kalmıştı. En ufak bir çıkış yolu olmadan...

Yavaş yavaş aklına başka bir fikir geldi.

Psişik kaçışlarının duvarları gözenekliydi. Ana motiflerin sızmasına izin veriyordu. Psikiyatri eğitimi. Anne Marie Straub'un anısı. Resme olan kabiliyeti. Her birini tek tek düşünmeye çalıştı. Ama bir sonuç alamadı.

Geriye yine bir tek resim kalıyordu. Eğer bir başka hayatında ressamsa, Narcisse'le aynı maddeleri, aynı teknikleri kullanmış olabilirdi... Küçük not defterindeki sıkışık satırları gözünün önüne getirdi. Pigmentlerinin bileşimi, karışımlarının yüzdeleri. Tek sorun, elinde hiçbir belge olmaması ve bu verilerin hiçbirini hatırlamamasıydı...

Birden doğruldu. Corto, ona Narcisse'in kendi renklerini oluşturmak için rafine ketenyağı –Ama herhangi bir yağ değil– kullandığını söylemişti. Doğrudan dağıtımcılara, daha ziyade yüzlerce ton teslimat yapan şirketlere sipariş ettiği bir sanayi yağı.

Buradan başlayabilirdi. Başkentteki ketenyağı üreticilerinden. Eğer Paris'te sanatını icra eden bir ressamsa, kimya veya tarımsal gıda sanayiilerinde faaliyet gösteren bir üreticiyle özel bir bağlantısı olabilirdi. Yılda sadece birkaç bidon yağ alan bir ressamı hatırlayacaklardı.

Odasında sabit telefon vardı. Hat bağlantısı açıktı. Gayriihtiyari gülümsedi. Sonra hemen acıyla yüzünü buruşturdu. Kasları, parçalandıktan sonra güneşe serilmiş et parçaları gibiydi. Burnu yüzünün ortasından çıkmış bir top ağzını andırıyordu. Konuşan Saat Servisi'ni aradı. Saat sabah 10.10'du. Yeni sesi onu şaşırttı genizden gelen boğuk, yabancı bir sesti. İle-de-France bölgesi illerindeki ketenyağı dağıtıcılarının listesini elde etmek için bilinmeyen

numaralar servisini birçok kez aramak zorunda kaldı.

Başucu masasında, üzerinde otelin logosu –Excelsior– olan bir bloknot ile bir kurşunkalem vardı, isimleri, ilçeleri, telefon numaralarını not etti. Paris bölgesinde yaklaşık on iki dağıtıcı vardı. İlçeler Paris'in çevresine dağılmıştı: Ivry-Sur-Seine, Bobignyi, Trappes, Asnieres, Fontenay-Sous-Bois...

İlk telefon. Narcisse ressam olduğunu ve doğrudan bir sanayi kuruluşundan malzeme tedarik etmek istediğini söyledi. Prochimie Şirketi'nin ticaret müdürü onu kibarca reddetti. Sadece macun, vernik, sanayi mürekkebi, linolyum üreticilerine ürün veriyorlardı... Tuvallerle ve fırçalarla ilgili hiçbir malzemeleri yoktu. Bunun için sanat malzemelerinde uzmanlaşmış Old Holland, Sennelier, Talens, Lefranc-Bourgeois gibi şirketlerle temasa geçmesi gerekiyordu.

Narcisse adama teşekkür etti ve telefonu kapattı. Bobigny'deki balmumu, vernik ve reçine üreticisi CDC'nin numarasını çevirdi.

Aynı cevabı aldı. Metal ve plastik dağıtıcısı Kompra'yı aradı. Aynı cevap... İsimler, sesler birbirini izledi. Her seferinde, ona hep aynı nakaratı söyleyen ticaret müdürleriyle konuşuyordu. Ton bazında değil, litreyle satış yapanlara odaklanması gerekiyordu.

Yedinci aramada, boşuna bir çaba içinde olduğunu ve bir uçuruma doğru sürüklendiğini düşünürken, telefona çıkan, doğal yağlar alanında uzmanlaşmış RTEP Şirketi'nin çalışanı sordu:

— Amaud, sen misin?

Narcisse hemen cevap verdi:

— Evet, benim.

— Tanrım, nerelerdeydin?

Normal sesini bulma umuduyla eliyle burun kemerini tutup oynattı. Bunun sonucu da, acının neden olduğu ve zorlukla bastırdığı bir çığlık oldu.

— Seyahatteydim, dedi boğuk bir sesle.

— Sesin bir tuhaf. Az kalsın seni tanıyamayacaktım.

— Soğuk algınlığı.

— Hâlâ resim yapıyor musun?

— Daima.

Narcisse başını öne eğdi: Boştaki eli titriyordu. Beyni bir ızgaranın üstünde cızırdıyordu. Mucize ya da yanlışlık. Gerçekten de adam ona başka bir isimle mi –Kişiliklerinden biri– hitap ediyordu?

— Sipariş için mi aradın?

— Evet.

— Her zamankinden mi?

— Her zamankinden.

— Bekle. Arşivime bakıyorum.

Bir bilgisayarın tuş sesleri duyuldu.

— Büromda hâlâ senin tablon duruyor, biliyor musun? dedi adam, bilgisayarda aramasını sürdürürken. Müşterilerimiz nezdinde büyük süksem var. Bizim şirketin bu tür işlerle ilgilendiğine bir türlü inanamıyorlar!

Adam bir kahkaha patlattı. Narcisse cevap vermedi.

— Nereye yollayalım, yine aynı adrese mi?

— Sende hangi adresim var?

— Roquette Sokağı 188 Numara, 75011.

Kaçakların bir tanrısı vardı.

— Evet, oraya, diye cevap verdi Narcisse, adresi not ederken.

Sipariş için seni yeniden ararım. Stoklarıma bakmam gerekiyor.

— Sorun değil Picasso. Birlikte bir yemek yiyelim!

— Kesinlikle.

Telefonu kapattı, yaşadığı anın görkemiyle şaşkınlık içindeydi.

Halının tozu yüzünü karıncalandırırken kırık burnu hâlâ gözlerini yaşartıyordu. Ama bir zafer kazanmıştı. Rafine ketenyağı onu bir diğer kişiliğine götürmüştü. Hatta hiç kuşkusuz, doğrudan Narcisse'in selefine...

96

Roquette Sokağı 118 Numara bir ev adresi değildi; sanatçı stüdyolarına, prodüksiyon şirketlerinin ofislerine, grafik atölyelerine dönüştürülmüş eski fabrikaların bulunduğu bir semtti. Her bina iki katlıydı ve dikey lataları olan büyük cam duvarları vardı.

Arnavut kaldırımlı dar sokaklar, güneş altındaki taş nehirler gibi blokların arasına sokuluyordu.

Narcisse'e tanıdık gelen hiçbir şey yoktu ama semtin sıcaklığını, bambaşka bir dünyanın sanatsal ve tanıdık gücünü hissediyordu.

— Nono?

Ona seslenildiğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Amaud yerine Nono... Yirmi metre ileride iki genç kadın bir binanın kapısmda sigara içiyordu. Sigara molası.

— Nasılsın? Seni görmeyeli uzun zaman oldu!

Narcisse onlara yaklaşmadan gülümsemeye çalıştı. Üzerinde sadece bir gömlek vardı. Şişmiş burnu göze çarpacak şekilde morarmıştı. Kızlar kıkırdadı.

— Bizi öpmeyecek misin?

— Soğuk algınlığım var.

— Neredeydin?

— Seyahatte, dedi sesini yükselterek. Sergiler.

Kızlar birbirlerine dirsek atarak gülmeye devam ediyorlardı.

Bu genç kadınlarla arasında gizli bir şeyler, alaycı bir suç ortaklığı olduğunu

hissediyordu. Biriyle ya da diğeriyle yatmış olabilir miydi? Veya ikisiyle de.

— Bize teşekkür edebilirsin. Bitkilerini suladık!

— Gördüm, diye yalan söyledi. Teşekkürler!

Doğru yol olduğunu düşünerek önüne çıkan ilk dar sokağa daldı. Kızlar hiç tepki göstermedi. Demek ki doğru yola sapmıştı. Bu beklenmedik bir karşılaşmaydı. Gerçekten de Amauld'ydu. Ancak bu kişiliğin, Narcisse'in selefi olduğunu düşünse bile, en az beş ay önce bu kişiliğini terk etmiş olmalıydı...

Bu varsayımlarla oyalanmadı. Beyni hâlâ başka bir haberin etkisi altındaydı. Roquette Sokağı'na doğru yürürken bir gazete bayiinin önünde durmuş, baş sayfa ile üçüncü sayfa haberlerine göz atarak gazeteleri karıştırmıştı. Hotel-Dieu'den kaçışının gazetelerde yer alması için erkendi. Sadece Montalembert Sokağı'ndaki silahlı çatışmadan bahsediyorlardı.

Ama gözüne başka başlıklar da çarpmıştı.

Buradan yaklaşık bin kilometre uzakta gerçekleşmiş olan ve tahmin etmesi gereken bir felaket.

YENİ BİR PSİKİYATRİ HATASI...

Nice bölgesindeki bir pskiyatri kliniğinde yeni bir DRAM...

BİR AKIL HASTASI, BİR PSİKİYATR İLE İKİ HASTABAKICIYI ÖLDÜRDÜ...

Carros jandarması, önceki gün saat dokuz sularında, JeanPierre Corto ile iki hastabakıcısının cesetlerini bulmuştu. Elde edilen ilk soruşturma sonuçlarına göre doktor uzun süre işkenceye maruz kalmıştı.

— Gazeteyi alacak mısınız?

Narcisse satıcıya cevap vermemişti. Hemen uzaklaşmıştı. Lanetli bir adamdı. Edvard Munch'un Çığlık adlı tablosundaki adamdı. Katiller onun Villa Corto'ya "uğrayacağını" nasıl tahmin etmiş olabilirdi? Doktora uzun süre

işkence edilmişti. Düşüncesi bile midesine kramplar girmesine, üzülmesine neden oluyordu.

Suçluluk duygusu, asitli bir safra gibi boğazını yakıyordu. Gittiği her yere, beraberinde ölümü ve şiddeti de götürüyordu. İnsan görünümünde bir Blitzkrieg'di.[89] Ama aynı zamanda, korkunun altında hayatta kalma içgüdüsü her zaman bir ırmak gibi çağıldıyordu.

Son iki gün içinde Narcisse'in Villa Corto'da olduğunu ima eden tek bir cümle bile yoktu. Klinikte kalan hastaları gözünün önüne getiriyordu: Onların tanıklığıyla soruşturmayı ilerletme şansları hiç yoktu. Zaten, okuduğu kadanyla, jandarma da kliniğin içinde vuku bulan bir cinnet krizine odaklanmıştı; bu durumda zanlıyı villadaki ressamlar arasında arayacaklardı. Narcisse soruşturmayı yürütenlere şans diliyordu.

Çaktırmadan atölyelerin posta kutularının üstündeki isimleri okuyordu. "Amaud"dan iz yoktu. Yol, yarısı bambulardan, kurtbağırlarından, defne ağaçlarından görünmeyen tamamen cam bir cepheyle sonlanıyordu. Nono'nun bitkileri olabilir miydi? Yaprakların arasına daldı ve posta kutusunu buldu. Üzerindeki etikette

"ARNAUD CHAPLAIN" yazıyordu.

Kutu postayla doluydu. Hepsine hızla bir göz attı: Arnaud

Chaplain adına gelmiş bir sürü mektup. Resmi zarflar, banka dekontları, reklam broşürleri, abonman teklifleri, pazarlama şirketlerinden yollanmış promosyonlar. Kişisel hiçbir şey yoktu.

Gizlenmiş bir anahtar bulmak umuduyla tek tek saksıları kaldırıp baktı. Bu kez şansı yaver gitmedi. Hiçbir şey bulamadı. Şansın olmadığı yerde, yumruğunun bir şansı olabilirdi. Bambuların arkasına gizlendi ve kapı çerçevesine en yakın cama var gücüyle vurdu. Üçüncü denemede cam patladı ve atölyenin içine saçıldı.

Narcisse kolunu içeri soktu, kilidi açtı, kapı koluna bastırdı. Stüdyoya girdi, ayağı yerdeki bir başka posta yığınına takıldı, dikkatlice kapıyı kapattı.

Cam boyunca bütün perdeler çekilmişti. Tüm gözlerden uzaktı. Atölyenin içinde dolandı ve toz yüklü havayı heyecanla soludu.

Evindeydi.

97

Yüz metrekareden geniş, kesintisiz bir biçimde uzanan tek bir odaydı. Perçinlenmiş metal bir iskelet yüksek bir cam çatıyı taşıyordu. Sağda ve solda tuğladan örülmüş strüktürler mekânı çevreliyordu. Sol tarafta iki gözlü porselen bir mutfak eviyesi ile bir buzdolabı ve bir bulaşık makinesinin yanı sıra tezgâh üstü bir ocak vardı. Sağ tarafta ise çok sayıda boya tüpü, palet, kimyasal ürün duruyordu, ayrıca kurumuş, kabuk bağlamış boya tekneleri, çerçeveler, rulo yapılmış tuvaller göze çarpıyordu...

Bir ayrıntı Narcisse'in dikkatini çekti. Stüdyonun dip tarafında, bir asma katın altında, bambuların ardına gizlenmiş bir cama dayalı olduğundan dışarıdan görünmeyen eğimli bir mimar masası duruyordu. Yaklaştı. Keçeli kalem veya füzenle yapılmış reklam çizimleri, eskizler hâlâ duruyordu. Hatta bazıları çerçevelenmiş ve masanın hemen üstündeki duvara asılmıştı.

Demek ki Chaplain sadece ressam değildi. Reklam sektöründe de çalışan bir illüstratör ve sanat yönetmeniydi. Zaten bu atölyede onun ne tarz tablolar yaptığını anlayacak kadar resim ve eskiz yoktu. Reklam eskizlerine gelince üzerlerinde ne logo ne de marka vardı. Sanat yönetmeni Chaplain'in kimin için çalıştığını anlamak imkânsızdı. Kesin olan tek bir şey vardı: Evden freelance çalışıyordu.

Yeniden odanın ortasına döndü. Tavanda alüminyum absyurlan olan New York stili lambalar asılıydı. Zemini soyut motifli halılar şenlendiriyordu. Süssüz, cilalı ahşaptan mobilyalar, stüdyonun her köşesinde sade hatlarını hissettiriyordu. Chaplain evsiz Janusz'dan ve deli ressam Narcisse'ten çok farklı biriydi. Tüm bunları hangi parayla satın almıştı? Reklam işi bu faturaları ödemeye yetiyor muydu? O da Narcisse gibi pahalı tablolar satıyor muydu?

Aklına peş peşe başka sorular geliyordu.

Narcisse ne kadar süre Chaplain olarak yaşamıştı? Ne zamandan beri bu stüdyoda kiracıydı? Ortadan kaybolduğu bu süre boyunca kirayı kim ödemişti? Topladığı postaları bıraktığı kapıya doğru yürüdü. Zarfların

üzerindeki şeffaf açıklıklardan resmi gönderileri, aidat taleplerini, borç ihbarnamelerini, hesap özetlerini kestirebiliyordu. Sigorta şirketleri. Bankalar. Telefon faturaları... Zarfları açmadan önce stüdyonun içinde şöyle bir dolaşmaya karar verdi.

Mutfaktan başladı. Boyalı ahşaptan bir tezgâh, krom kaplı raflar, son model mutfak robotları. Tozla kaplı olmasına rağmen, her şey kusursuzdu. Chaplain bir tür manyak olmalıydı. Temizlikçi bir kadını mı vardı? Kadında stüdyonun anahtarları olabilir miydi? Olmadığından emindi. Buzdolabını açtı ve soğuğa rağmen çürümüş yiyeceklerle karşılaştı. Bütün bavulsuz yolcular gibi, ne zaman geri döneceğini bilmeden buradan ayrılmıştı.

Dondurucunun çekmecelerini çekti. Tuzlu krakerler, dondurulmuş Çin yemekleri, yeşil fasulyeler, kızartmalık patatesler. Bu dondurulmuş gıdaları görmek bile midesinin guruldamasına sebep olmuştu... Çin yemeğini dondurucudan çıkardı, doğrudan mikro dalga fırına koydu. Gayriihtiyari dolabı açtı, soya sosunu ve acı biber sosunu buldu. Birkaç dakika içinde, dumanı tüten lokmaları, kahve fincanlarına koyduğu soslara bulayarak bir çırpıda yedi.

Tıka basa yedikten sonra ilk isteği kusmak oldu –çok hızlı yemişti. Kendini tuttu. Güç toplamaya, enerjiye ihtiyacı vardı: Mücadele devam ediyordu. Boş tabağı ve fincanları porselen eviyenin içine koydu. Eski bekâr alışkanlıklarını yeniden kazanıyordu.

Mutfağın çevresini dolandı ve demir merdivene yöneldi. Merdiven, yelkenlilerin halat merdivenini anımsatan çelik kablolardan –Belki de gerçekten bir yelkenliden alınmıştı– oluşuyordu.

Birinci katta yelkenli tutkusunun doğru olduğu ortaya çıktı.

Duvarlarda siyah-beyaz eski yelkenli fotoğrafları asılıydı. Vernikli ahşaptan gövdeleri olan tekne maketleri asma katın kenarına sıralanmıştı. Ayrıca, dev ekran bir televizyonun tam karşısında siyah çarşafları ve turuncu yorganıyla büyük bir yatak vardı. Sağ tarafta, kahverengi ahşap kapılarıyla bir gömme dolap duruyordu.

Narcisse içindekileri inceledi. Keten gömlekler. Kot ve kumaş pantolonlar.

Marka takım elbiseler... Onlara uygun ayakkabılar.

Weston botlar, Prada mokasenler, Tod's ayakkabılar... Chaplain gösterişçi bir şıklığı olan, modern bir züppeydi.

Lamine camın arkasındaki banyoya geçti. Koyu renk çinkoyla kaplı duvarlar, insanda tertemiz ve iç açıcı bir tankın içine girmiş gibi bir his uyandırıyordu. Çifte lavabonun üstünde klasik muslukların yerine modern bataryalar vardı. Narcisse her adımda hep aynı soruyu soruyordu: Tüm bunları satın almak için parayı nereden buluyordu?

Soğuğa yakın bir suyla duş yapmaya karar verdi. On dakika boyunca suyun altında kalmak onu kandan, şiddetten, son yirmi dört saat boyunca yaşadığı korkudan arındırdı. Yeniden kazandığı, tuhaf bir güç ve masumiyet duygusuyla banyodan çıktı. Bakım ürünleri arasında yaralarını dezenfekte edecek bir şeyler aradı.

Hermes'in Eau d'Orange Verte'inden başka bir şey bulamadı. Yaralarına püskürttü, birkaç kez burnuna pansuman yaptı, sonra Chaplain tarzı casual[90] bir kıyafet seçti. Calvin Klein bir eşofman altı, tişört ve Emporio Armani marka kapüşonlu, önden fermuarh bir sweatshirt.

Sanatçının rahat ortamının tadını çıkarırken, yatağın ayakucundaki sabit telefonu fark etti. Yorganın üzerine oturdu ve cihazı inceledi. Hafızası doluydu. Demek Chaplain'in yokluğundan kaygılanan dostları vardı. Parmak izi bırakmaktan çekinmeden –zaten uzun zamandan beri evin her yerinde parmak izleri vardı– bir tuşa bastı.

Kaygılı mesajlar, sıkıntılı sesler duymayı bekliyordu. Ancak genç bir kadının kıkır kıkır gülmesiyle karşılaştı:

— Hey Nono, nereye kayboldun? Tembellik mi yapıyorsun yoksa? Bana ev telefonunu Audrey verdi. Beni ara!

Kadının kahkahası ve sesi ona atölyenin önünde karşılaştığı, sigara içen iki kadının cilvelerini hatırlattı. Narcisse ekrana baktı. Çağrı 22 Eylül'de yapılmıştı. İkinci mesaj neredeyse bir miyavlamayı andırıyordu. 19 Eylül tarihliydi.

— Bebeğim, orada mısın? diye fısıldadı, kadife gibi yumuşak bir ses. Ben Charlene. Henüz işimiz bitmedi...

Üçüncü mesaj da aynı ses tonundaydı ve 13 Eylül'de bırakılmıştı.

— Nono? Bir kız arkadaşımla birlikteyim, acaba oraya, seni görmeye gelebilir miyiz, diye düşünüyorduk... Bizi ara!

Kahkahalar. Gönderilen öpücük sesleri. Mesajlar bu şekilde geriye doğru devam ediyordu. Hiç erkek sesi yoktu. Bir kez bile, olağan, yani normal veya sakin, en azından biraz kaygılı bir mesaj yoktu.

Çevresindeki dekoru yeniden inceledi. Yelkenliler. Marka giysiler. Turuncu yorgan, siyah çarşaf. Dizayn edilmiş banyo. Yargısını bir kez daha tarttı. Burası bir sanatçının stüdyosu değil, kızlar için bir tuzaktı. Narcisse gibi yalnız, acı çeken bir ressamın atölyesinde değildi. Nono, çekici bir kadın avcısıydı. Herhangi bir şekilde çok para kazanmayı başarmış biri olmalıydı. Hayatının geri kalan kısmını, kazandığı paraları beraber olduğu kızlarla harcamakla geçiriyordu. Geçmişini araştırdığı adamla uzaktan yakından alakası yoktu.

Birden telesekreterde ciddi ve buz gibi bir ses duyuldu.

— Arnaud, benim. Evde buluşalım. Endişeliyim, korkmaya başladım.

Etkili. Narcisse tarihe baktı. 29 Ağustos. Saat: 20.20. Yine bir kadındı, ama sesinin önceki cilveli seslerle alakası yoktu. Artık "Nono" değil, "Arnaud" söz konusuydu. Talep bir seks vaadinden ziyade bir yardım çağrısı gibiydi.

Bu kaydedilmiş son mesajdı. Yani kronolojik olarak ilki. 29 Ağustos. Corto "Seni ağustos ayının sonunda, A 8 otoyolunun 42 no'lu çıkışının yakınlarında buldular. Cannes-Mougins çıkışı..." demişti.

Mesajı birkaç kez dinledi. Onu evinden çıkaran bu sözcükler olmuştu anlaşılan. Bir daha da stüdyosuna geri dönmemişti. Sonraki mesajlar da bu şekilde boşlukta kalmıştı. Nono bu kadına ulaşmaya çalışırken ölmüştü. Cannes yolunda, Narcisse olmuştu...

Kadın Cannes'da mı oturuyordu? Yoksa Cöte d'Azur'e kaçmadan önce kadını Paris'te mi görmüştü? Onunla buluşmadan önce bir kriz mi geçirmişti? Hayır. Eğer randevuya gitmemiş olsaydı, telesekreterde başka mesajlar da olmalıydı. Demek ki kadını görmüştü ve karşılaşmaları kesin bir ayrılıkla sonuçlanmıştı.

Tabii ki çok geç kalmadıysa...

Dijital ekrana baktı. Numara hâlâ hafızadaydı. İçini kemiren başka bir soru daha vardı. Sevgili ağı oldukça etkileyiciydi. Bu kadar kadını nereden buluyordu? Avlanma sahası neresiydi?

Hâlâ yatağın üstünde oturuyordu, eğik cam çatının altındaki, XX. yüzyıl noter tipi küçük çalışma masasını fark etti; üstünde bir MacBook duruyordu. Birden suç aletini bulduğunu anladı.

Nono internette avlanıyordu.

Ekranın karşısına yerleşti, sol eliyle bilgisayarı çalıştırırken, ışıktan korunmak için camlı çatının kalın perdesini çekti, içgüdüsel olarak, bu hareketi binlerce kez yapmış olduğunu düşündü.

Bilgisayar ekranı aydınlandı ve şifre sordu. Narcisse hiç tereddüt etmeden, NONO yazdı. Program şifrenin en az altı haneden oluşması gerektiğini belirtti. Bu kez NONONO yazdı, bir yandan da Lou Reed'in şu eski şarkısının sözlerini düşünüyordu: "And I said no, no, no /oh Lady Day... " Oturum açıldı. Safari'nin[91] üstüne tıkladı ve geçmiş bağlantılarına baktı.

Bir anda, başka bir dünyaya girmişti. Web 2.0'ın evrenine, sosyal ağların, tanışma sitelerinin, sanal labirentlerin evrenine. Nono olarak yaşadığı son haftalarda, ilişkiler kurarak, chat yaparak, mesajlaşarak internette ölçüsüzce sörf yapmıştı... Birbiri ardına logolar belirmeye başladı. Facebook, Tvvitter, Zoominfos, 123people, Meetic, Badoo veya match.com...

Nono hem arıyor hem de kendini sunuyordu, hem avcı hem de gönüllü avdı, internete girdiği saatlere bakıldığında, Nono'nun gecelerini internette geçirdiği, kadınına göre de matrak, ciddi, dostça veya şehvetli bir üslup benimsediği anlaşılıyordu.

Narcisse, bu inatçı arayışın ardından, Chaplain'in kesinlikle bir şeyin ya da birinin peşinde olabileceğini düşündü. Göz attığı farklı sitelerin isimlerini not etti ve ana sayfalarına girdi. Nono ciddi tanışma siteleri kadar, "Tıkla ve becer" gibi tamamen seks içerikli sitelerle de ilgileniyordu. Hatta Narcisse bugüne kadar hiç duymadığı sistemler bile öğreniyordu. Mesela "hayatınızın kadını" on beş metre uzağınızdan geçerken cep telefonunuzla sizi uyaran sistem ya da hoşunuza giden güzel bir kadının kullandığı arabanın plakasını anında belirleyen sistem.

Nono'nun yolladığı veya aldığı mesajlara baktı. Takip etmekte zorlanıyordu. Chat'ler, mesajlar yazım hatalarıyla veya anlamlarını güçlükle çözebildiği kısaltmalarla doluydu: "Üzgünüm" için "üzgnm", "selam" için "sim"... Yazılarda ayrıca anlaşılmaz bir şekilde gülümseme işaretleri vardı. Tüm bu yazılar bir tutku, bir tahrik ama aynı zamanda da Narcisse'i bunaltan bir yalnızlık içeriyordu. Bu ipuçlarının peşinden gitmek istediğinden emin değildi. Bununla birlikte bir keşifte bulundu. Aslında, bir site diğer sitelere oranla Nono'yu daha fazla ilgilendiriyordu. Bekârların sadece birkaç dakikada birbirlerini baştan çıkarmaları için çok sayıda gece eğlenceleri, speed-dating'ler[92] düzenleyen sasha.com. Sitenin sloganı çok açıktı: "Hayatını değiştirmek için yedi dakika."

Site, kendini tanıtabileceğin ve dışarıda gerçek tanışmadan önce ilk sohbetleri yapabileceğin bir forum –chat'çiler real life'ta[93] buluşmalardan söz ediyordu– öneriyordu.

Narcisse hiç tereddüt etmeden siteye bağlandı.

İlk kelimeleri yazarken, geçmiş kimliğine yeniden adapte olduğunu fark etti:

— Ben Nono, Geri döndüm!

IV

Nono

98

— Chatelet. Ziyaretçin var.

Anais tepki vermedi. Bitkin bir şekilde yatağına uzanmış, tutuklu numarasını inceliyordu, dokuz metrekarelik hücresinde tek başınaydı. Hiçbir talepte bulunmamış olmasına rağmen bu yalnızlık bir lükstü. Yatağı, masası ve koltuğu yerinden oynatılabilir türdendi. Bir başka lükse daha sahipti: Her şeyin zemine perçinlenmiş olduğu, yüksek güvenlikli bir hapishaneye nakledilmemişti.

Yaşadığı tek eğlence, cezaevi arabasıyla hapishaneye yaptığı yolculuk, önce sosyal yardım memuruyla, ardından da ona içerisinin kurallarını anlatan cezaevi müdürüyle yaptığı görüşmeler olmuştu. Ayrıca çırılçıplak soyulmuş, tıbbi muayeneden geçirilmiş, vajina sıvısı alınmıştı. Dikkate değer bir şey çıkmamıştı. Sadece doktor, kesiklerle dolu kolları için bir not yazmıştı.

— Hey, sana söyleneni anladın mı?

Anais ranzasından indi –Üsteki yatağı seçmişti. Soğuktan uyuşmuş bir halde saatine baktı –Saatini takmasına izin vermişlerdi. Henüz sabahın dokuzuydu. Sanki beyni, Fleury-Merogis'nin çokgen kodeslerini oluşturan betona akmıştı.

Uysal bir şekilde kadın gardiyanı takip etti. Her bölüm kilitli bir kapıyla birbirinden ayrılıyordu. Loş ışık altında duvarlara, zemine, tavana baktı. Kadın tutuklular bölümünde her şey gri, bej ve durgundu. Her yere güçlü bir deterjan kokusu hâkimdi.

Yeni bir kilit sesi. Yeni bir kapı.

Bu saatte gelen bir ziyaretçi ancak bir polis ya da bir avukat olabilirdi.

Resmi zevat. Yeni bir koridor. Yeni bir kilit.

Kapalı kapılar, televizyon gürültüsü, hapishane yaşamının dokunaklı kokusu. Bazı kadın mahkûmlar çalışma atölyesine gitmişti bile. Bazıları ise özgürce

dolaşıyordu –Kadın cezaevlerinin ayrıcalığı. Beyaz gömlekli kadın gardiyanlar bebek arabalarını kreşe doğru itiyordu. Fransa'da, hapishanede doğum yapan kadınların, bebeklerini on sekiz aylık olana kadar yanlarından tutma hakları vardı.

Elektronik kumandalar. X-ray cihazı. Tutuklu numarasının söylenmesi. Anais, demir parmaklıklarla korunmuş bir dizi camlı ofisin bulunduğu bir koridora girdi. Her bölmede bir masa ve iki sandalye vardı. Kapılar lamine camdandı.

Anais camların birinin ardında ziyaretçisini gördü. Kel kafasının üstüne kaldırdığı gözlüğüyle Solinas.

— Oldukça havalısınız, dedi Anais, adamın tam karşısına gelince.

Arkasından kapının kapandığını duydu. Solinas ayaklarının dibindeki evrak çantasını açtı.

— "Sen" diye hitap edebilirsin.

— Ne istiyorsun ibne?

Solinas gülümsedi ve yeşil kaplı bir dosyayı masanın üstüne koydu:

— İlişkimizin seviyesini anlamış bulunuyorum. Otur.

— Cevabını bekliyorum.

Solinas elini dosyanın üstüne koydu:

— İşte cevabım.

Anais bir sandalye çekti ve oturdu:

— Bu ne?

— Aradığın herif. Sol Yaka'da, Iena Köprüsü'nün altında, 3 Eylül 2009'da bulunmuş, iğdiş edilmiş bir evsiz.

Her şey Anais'in yeniden gözünün önüne geldi. Narcisse'in çizimleri. Simetrisiz bir yüz. Çakmaktaşından balta. Parçalanmış bir beden. Paris'i bildiği söylenemezdi, ama köprü konusunda pek yanılmamıştı.

— Bunu neden bana getirdin?

— Bir göz at.

Karton kapaklı dosyayı açtı. Eksiksizdi. Fotoğraflar, çizimler, otopsi raporları, soruşturma evrakı... Önce, kartpostal ebadındaki renkli fotoğraflara baktı. Köprünün karanlık tonozunun altında yatan adam çıplaktı, apış arasında siyahımsı bir leke vardı. Ceset çok uzun görünüyordu. Kirli zeminle tezat oluşturan beyaz teni, fosforlu gibi parlıyordu. Bu solukluğun sebebi kan kaybı olabilir mi, diye düşündü. Suratı, köprü kemerinin köşesindeki molozların arasına sıkışmış olduğundan görünmüyordu.

— Kimliğini saptadınız mı? diye sordu, zorlukla duyulabilen bir sesle.

— Hugues Femet, 34 yaşında. Polis birimlerinin tanıdığı bir evsiz. Polis birimlerinin iyi tanıdığı bir evsiz. 2007 ve 2008'de Don Kişot Çocukları'nın[94] gösterilerine katılmış. Bir çığırtkan. Küstah olmakla kalmıyor, tembellik hakları için de mücadele ediyordu.

Anais bu kışkırtmaya karşılık vermedi. Polisin bunu beklediğini biliyordu.

— Ya soruşturma?

— Hiç. Ne bir ipucu ne de tanık var. Şafak vakti, onu gören sadece Sen Nehri. Gezi tekneleriyle geçen turistlerin görmesine fırsat vermeden ceset kaldırılmış.

Anais yaraların yakın plan çekimlerine baktı. Göbeğinin altında büyük bir yara vardı. İlkel bir silah kullanılmıştı. Narcisse'in tüy kalemle çizdiği balta. Cinayet ritüelinde silah önemli bir rol oynuyordu. Kuşkusuz mitolojik bir olay canlandırılmıştı.

İkinci illüstrasyon gözünün önüne geldi: Şekilsiz yüzlü katil cinsel organları Sen Nehri'ne atıyordu. Sembolik anlamı olan bir hareket. Narcisse tüm bu

ayrıntıları nasıl biliyordu? Katil, o muydu?

— Davayla kim ilgilenmişti? Cinayet şube mi?

— Bir evsiz için mi? Hayal görüyorsun. Olayla 3. Asayiş Şube ilgilendi.

— Ne buldular?

— Hiçbir şey. Sana söyledim. Tutanaklar burada. Kapı kapı dolaşılmış, aramalar, tetkikler yapılmış, âdet yerini bulsun diye bazı evsizlerin ifadesi alınmış ve bu, yeterli görülmüş. Dosya rafa kaldırılmış.

— Yaralar başka şüphe uyandırmadı mı?

— Evsizlerden her şey beklenir. Şaşıracak bir şey yok.

— Cesetteki kan miktarında bir azalma saptandı mı?

— Yaradan bayağı kan akmış.

— Hayır. Benim kastım, maktulden bilinçli olarak, bir litre veya daha fazla kan alınıp alınmadığı.

— Hiç böyle bir şeyden söz edildiğini duymadım.

Anais belgeleri karıştırıyordu. Dosyanın bir köşesinde, sorgu yargıcının ismini gördü, Pierre Vollatrey. Diğer iki cinayeti düşündü. İkaros ve Marsilya'daki sorgu yargıcı, Pascale Andreu. Minotauros ve Bordeaux'daki sorgu yargıcı, Philippe LeGall. Bu artık bir dava değil, sorgu yargıçlarının ortak meselesiydi.

— Peki şimdi? Soruşturmayı yeniden açacak mısınız?

— Önce savcılığı ikna etmek gerekiyor. Bu pis işteki ufak ipuçlarını yeniden dikkate almaları lazım. Bu cinayetin ikaros ve Minotauros seri cinayetleriyle bağlantılı olduğunu onlara ispatlayabilmemiz gerekiyor.

— Bu da, katilin hangi efsaneye gönderme yaptığını bulmamızı gerektiriyor.

— Kesinlikle. Elimizdeki iki illüstrasyon, düzeneği yeniden harekete geçirmek için yeterli değil.

Anais bu üstü örtük mesajı anladı:

— Bu mitin ne olduğunu bulmak için bana mı güveniyorsun?

— Burada yeterince vaktin olduğunu düşünüyorum. (Gözlerini Anais'in gözlerine dikti.) Seni içeri tıktıkları için bana yaptığın teklifi göz ardı edemem.

— Teklif mi?

— Birlikte çalışmak.

— Buradayken mi?

— Bulunduğun yerin, senin için önemi yok güzelim. Düşünmek için ise, içinde bulunduğun durum çok ideal.

Anais elinde bir kartı daha olduğunu düşündü:

— Dosyam ne aşamada?

— Yargıcın karşısına çıkacaksın.

Anais aniden Solinas'ya doğru eğildi. Adam geri çekildi; bir önceki gün yüzüne isabet eden tükürüğü unutmamıştı.

— Beni buradan çıkar, diye fısıldadı Anais.

— Bana efsaneyi bul.

Sözler söylenmişti. Pazarlık şartları açıktı.

— Şu an, davayla kim ilgileniyor?

— Organize suçlar, yani ben. Bizi alakadar eden Montaiembert Sokağı'ndaki çatışma.

Anais birkaç fotoğrafı eline aldı:

— Ya bu?

Solinas gülümsedi:

— Eğer üç cinayet arasındaki bağlantıyı aydınlığa kavuşturabilirsek, o zaman cinayet şubeye haber veririz. Ama belki de katili yakalamış bile oluruz. Onlardan daha hızlı olma düşüncesi bile kamışımı dikleştiriyor güzelim. Tek sorun, Janusz davasına kaçak suçlular şubesinin müdahil olması.

Solinas arzuları ile gerçekleri karıştırıyordu. Her halükârda davayı ondan alacaklardı. Bütün umudu ses getirecek bir şey bulmaktı. Ve bunun için de Anais'e ihtiyacı vardı. Antik Yunan'la ilgili araştırmalar yaptırmak için değil, her öğeyi analiz ettirmek, parçaları bir araya getirtmek, Bordeaux'da başladığı soruşturmayı devam ettirmek için.

Anais yeniden fotoğraflara baktı. Bir ayrıntı dikkatini çekti:

— Bu herif çok uzun boyluydu, değil mi?

— Yaklaşık 2,15 metre. Her halde penisi bir kılıç kadar büyüktü. Bir yaratık. Bu alçak cinayet adamın kıyafetlerini çalmak için yapılmış olamaz. Tabii katil onlarla bir çadır dikmek istemiyorsa.

— Damarlarında eroine rastlandı mı?

— Senden de bir şey saklanmıyor.

— Bir canki mi?

— Daha ziyade bir alkolik.

Hiç şüphe yoktu. Bu, Olympos Katili'nin listesindeki üçüncü kurbandı. Ve dikkat çeken bir nokta daha vardı: Katilin ikna kabiliyeti –Ölümcül bir vuruş için o devi ikna etmişti. Böyle düşününce, Philippe Duruy'ün peçeli bir adamdan, bir cüzamlıdan bahsettiğini hatırladı. Resimdeki surat kafasında yeniden canlandı.

Yunan tragedyalarında kullanılan bir maskeden ziyade bir etnik maskeydi.

Tüm bunların ardında, ne olduğunu anlayamadığı karmaşık bir bağlantının varlığını hissederek dosyayı kapattı.

— Tamamdır, dedi. Akşam seni ararım.

Solinas koca gövdesini kaldırdı ve evrak çantasını aldı:

— Yarın yargıcın karşısına çıkacaksın.

99

Turuncu yorganın üstünde uyandı. Üzerinde hâlâ eşofman altı ile kapüşonlu sweatshirt vardı. Kendini iyi hissediyordu. Güvende. Onun tanımadığı, ama onu tanıyan bu atölyenin himayesi altındaydı. Gözlerini açtı ve başının üstündeki, duvara perçinlenmiş demir iskelete baktı. Eiffel Kulesi'ni düşündü. Aklına, Zola'nın, ismini hatırlayamadığı ve bu tip atölyelerde yaşayan, uyuyan ve çalışan insanların anlatıldığı kitapları geldi. Birkaç gün boyunca, o da bu adamlardan biri olacaktı.

Etrafa dağılmış kâğıtların arasında doğruldu. Her şeyi hatırladı. Gece boyunca aldığı notlar. Bütün gece internet. Sasha.com ve diğer tanışma siteleri. Chaplain'in son bağlantıları. İsimler –nickname'ler– ve tanışmalar. Hiçbir sonuç alamamıştı. Daha sonra atölyede bir ajanda, bir adres defteri aramıştı ama yine bir şey bulamamıştı. Sabaha karşı dört civarında uyumuştu.

Chat yaptığı süre boyunca iyice ikna olmuştu. Nono bir kadın avcısı değil, seksle kafayı bozmuş ya da yalnızlıktan bunalmış bir adamdı. Bir araştırma sürdürüyordu. Hep bavulsuz bir yolcunun talihsizliğiyle. Henüz sebebini bilemediği bir sebepten dolayı, kişiliği matchmaking'e[95] odaklanmıştı. Belki de resmin labirenti içinde bir kadın arıyordu.

Hangi kadın olduğunu söylemek imkânsızdı. Gece boyunca nickname'ler birbiri ardına sıralanmıştı. Nora33, linette, Bettyl4, Catwoman, Sissi, Stef, Anna, Barbie, Aphrodite, Nico6, Finou, Kenny... Yok olup giden umutlardan en kaba arzuya varıncaya kadar, her yönüyle aşkın aptalca diyaloglarını, cinsel istek uyandırıcı kelimelerini, yumuşak sözcüklerini tekrar tekrar okumuştu.

Tüm bunlar onda karmaşık bir duygu uyandırmıştı. Nono hiç eyleme geçmeyen, icraatı lafta kalan biri intibaı bırakıyordu. İlk randevudan sonra, kadınlar onun cevap verme tenezzülünde bulunmayacağını bilmeden ısrarla peşine düşüyorlardı. Chaplain kadınlarla buluştuğundan bile emin değildi. Tek istisna sasha.com, speed-dating sitesiydi. Her akşam ya da neredeyse her akşam Nono, Sasha'nın gece eğlencelerine katılıyordu. Barlar. Restoranlar. Gece kulüpleri. "Seçilmiş" kadınlara buluşma adresinin verildiği mesajlar

sayesinde avcının avlanma alanını takip etmek mümkündü. Tek sorun "real lifte"ta neler olduğuna dair hiçbir ipucunun bulurunamasıydı.

Telesekreterinde çağrılar hâlâ duruyordu. Bu kadınları geri arayabilir, onları görebilir, onlarla konuşabilirdi. Böylece onların tanıklığı sayesinde, Nono'nun peşinde olduğu şeyin ne olduğunu anlayabilirdi. Ama bu buluşmaları bir gecede gerçekleştirmesinin imkânı yoktu.

Onu tek bir kadın ilgilendiriyordu: 29 Ağustos'ta mesaj bırakan kadın.

Arnaud, benim. Evde buluşalım...

Her şeye sıfırdan başlaması gerekiyordu. Sasha.com'un partilerine katılmalıydı. Bir kez daha kendi gölgesinin izini sürmeliydi. Nono'nun neyin peşinde olduğunu bulmalı ve bu defa, o peşine düşmeliydi...

Gece foruma mesajlar bırakmıştı. Gelen kutusuna baktı. Bu akşam Marais'deki bir barda, Pitcaim'de parti vardı. Adayların çoğunun Pitcaim'in ne olduğunu bildiğinden emin değüdi, ama o biliyordu: Bir İngiliz kraliyet gemisi olan Bounty'deki isyankârların yerleştiği bir Pasifik adasıydı. Ve bugün hâlâ, ünlü atalarıyla övünen bir sömürgeydi. Oranın tropikal ada atmosferini hayal etmeye başlamıştı bile.

Banyoya gitti. Burnu iyileşiyordu. Şişlik iniyordu. Yaralar kabuk bağlıyordu. Ancak bir av gecesi için ideal bir durumda değüdi. Ama en azından bu araştırma son iki kişiliğine oranla çok daha cazip olacaktı. Evsizlerden ve deli ressamlardan sonra, bekâr kadınların arasına girecekti.

Öylesine takılmaya, olup bitenleri hafife almaya çalışsa da, aklına Jean-Pierre Corto'nun katledilmesi, Montalembert Sokağı'ndaki çatışma, suratını lavaboya vurması geliyordu...

Aşağı indi ve kendine bir kahve hazırladı. Saat sabahın onuydu. Elinde kahve fincanı, mutfak tezgâhının üstüne bıraktığı postaları topladı ve salondaki kanepeye oturdu. Mektupları, abonman tekliflerini ve diğer reklam broşürlerini bir kenara ayırdı, resmi evrakları açtı. Banka, hesap dökümlerini yollamıştı. Emlak şirketi, tehditkâr biçimde olmasa da kirayı –Aylık 2.200 avro– hatırlatıyordu. Bir sigorta sözleşmesi sürüncemede kalmıştı. Kalan

bakiye, doğrudan kredi hesabından alınmıştı.

Son banka bildirimi 23.000 avroluk bir hesabı olduğunu söylüyordu. Miktar şaşırtıcıydı. Atölyeyi aradı ve geçmiş dekontları buldu. Mayıs ayında gelmiş bir HSBC dekontunu açtı. O tarihten beri de, bankadaki hesabı hep aynı rakamlar dolayındaydı. Buna rağmen, Chaplain'e herhangi bir virman ya da bir ödeme yapılmamıştı. Bu paranın kaynağı neydi? Aslında bizzat kendisi, hesabına paralar yatırmıştı. 2.000 avro. 3.000 avro. 1.700 avro. 4.200 avro...

İşi ne olursa olsun, kazancı kara paraydı...

Bir an, onun jigolo olduğunu düşündü. Ancak mesajların içeriği, kadınlarla ilişkisinin paraya dayalı olmadığını gösteriyordu. Kesin olan bir şey vardı: O, ne bir reklam desinatörü ne de ressamdı. Çizim masası, atölyesi, hepsi dekor kokuyordu, tıpkı

Freire'in evindeki karton kutular gibi. Nono aslında kimdi? Hayatını nasıl kazanıyordu?

Aklına bir ayrıntı takıldı. RTEP Şirketi'nin ticaret müdürüyle yaptığı konuşma. Düzenli olarak litrelerce rafine ketenyağı siparişi veriyordu. Bu da bir mizansen miydi, yoksa gerçekten bu yağı kullanıyor muydu? Başka bir faaliyetinde kullanmak için mi ketenyağı stoku yapıyordu? Gizemli, kârlı, kimyasal bir faaliyet. Bir mahzende uyuşturucu mu üretiyordu?

Bu tür faaliyetlerin karşılığı da elden nakit paraydı. Nono'nun likit parayı atölyede bir yerlere saklamış olduğunu düşünüyordu.

Önce asma kata çıktı –insan değerli bir şeyi özel bir yere saklar, kendine yakın bir yerde tutardı. Bir kasa bulmak umuduyla çerçeveleri oynattı. Yatağı kaldırdı. Giysi dolabını karıştırdı. Çalışma masasını altüst etti. Hiçbir şey bulamadı.

Asma katın kenarına yerleştirilmiş yelkenli maketlerinin önünde durdu. Her model 70 ila 100 santimetre uzunluğundaydı. Birden aklına paranın bu tekne gövdelerinin içinde olabileceği geldi. İhtiyatla ilk yelkenliyi eline aldı, üzerindeki pirinç levhada

AMERICA'S CUP J-CLASS SLOOP yazıyordu. Güverteyi kaldırdı.

Gövdenin içi boştu. Gemiyi yerine bıraktı, ikinci yelkenliyi aldı on iki metrelik Columbia adlı bir tekne. O da boştu. Royal Sidney Yacht Squadron'ın Gretel'i, Royal Perth Yacht Club'ün Southern Cross'u, New York Yacht Club'ün Courageos'ı... Hepsine tek tek baktı. Hepsi boştu.

Sezgilerinin yanlış olduğunu düşünmeye başladığı sırada, Gric Tabarly'nin ilk yelkenlisi Pen Duick I'in güvertesini kaldırmıştı, içindeki 500 avroluk banknot tomarlarını gördü. Chaplain sevinç çığlığını güçlükle bastırdı. Elini gövdenin içine daldırdı ve asabi bir tavırla parayı ceplerine doldurdu. Kafasının içinde diğerlerinden daha fazla yankılanan bir sözcük vardı: Uyuşturucu...

Belki de Nono malını daha iyi okutmak için bu kadar çok insanla buluşuyordu... Birden aklına katilin modus operandi'sı geldi –Maktullerin damarlarına eryekte edilen saf eroin.

Banknotları cebine doldurmaya devam ederken eli başka bir şeye temas etti. Bir manyetik kart. Chaplain'in Visa veya American Express kartını bulduğunu düşünerek kartı çıkardı. Ancak bu, üzerinde adının ve sosyal güvenlik numarasının yazılı olduğu bir sigorta kartıydı. Ayrıca bir kimlik kartı, sürücü belgesi, bir de pasaport buldu. Hepsi, Sarthe ilinde, Mans'ta, 17 Temmuz 1967 tarihinde doğmuş Amaud Chaplain adına düzenlenmişti.

Yere yığıldı. Suç kariyeri hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Toplumdışı insanlarla yaşamıştı. Sahte kimlikler satın almıştı. Aslında pek şaşırmamıştı. İkiyüzlülüğe, yalancılığa, yeraltında yaşamaya mahkûm edilmişti.

Ayağa kalktı ve duş almaya karar verdi.

Daha sonra, bir cep telefonu almaya gidecek ve eski cep numarasına –faturalarda numarası yazılıydı– gelmiş mesajları almak için GSM şirketinin teknisyenleriyle konuşacaktı. Bu şekilde müşterilerinin kimler olduğunu –ve yaptığı ticaretin mahiyetini– öğrenebilirdi. Onları geri arayacaktı. Onlarla konuşacaktı. Ondan ne beklediklerini anlayacaktı. Sonra, akşamki

speeddating'e katılacaktı.

Nono mekanizması işlemeye başlamıştı.

100

— Cep telefonumu kaybettim.

— İlginç.

Chaplain, satıcının soğuk tavnna fazla takılmadan son faturayı bankonun üstüne koydu.

— Telesekreter servisine ulaşmak için ne yapmam gerektiğini de hatırlamıyorum.

Adam cevap vermeden, başparmağı ve işaretparmağıyla çenesini tutarak faturayı aldı. Tüm ihtişamıyla bir uzmanı oynuyordu.

— Bu GSM operatörüyle, çok basit. Kendi numaranızı arıyorsunuz. Mesaj çıktığında, şifrenizi giriyor ve yüdız tuşuna basıyorsunuz.

Bunu düşünmesi gerekirdi. Şifresini bilmiyordu.

— Çok iyi, dedi, donuk bir sesle. Başka bir telefon almak istiyorum. Yeni bir hatla.

Satıcı, birçok telefon modelinin bulunduğu camekâna yönelmek yerine, bilgisayara Chaplain'in eski numarasını girdi.

— Neden yeni bir hat? Hattınız hâlâ kullanımda ve...

Chaplain faturayı aldı ve cebine koydu –Nono'nun kıyafetlerini giymişti. Yüzde elli Ralph Lauren, yüzde elli Armani, hepsinin üstüne de hafif hareli lacivert bir kaban.

— Benim hattımı unutun. Yeni bir cep telefonu almak istiyorum. Yeni bir numarayla.

— Bu size tuzluya mal olur.

— Bu beni ilgilendirir.

Adam kınayan bir tavırla, yabancı bir dilde konuşmaya başladı: "monoblok", "dört band", "megapiksel", "Bluetooth", "messenger"... Bu sözcük dağarcığı karşısında, Chaplain onun yerinde olabilecek herhangi biri gibi davrandı: Görünümüne bakarak, azami basitlikte bir model seçti.

— Bunu alıyorum.

— Sizin yerinizde olsam, ben...

— Bu! Tamam mı?

Satıcı bıkkınlıkla soludu, sanki "bütün müşteriler aynı" der gibi bir tavır takınmıştı.

— Ne kadar?

— 200 avro. Ama eğer onu alıyorsanız...

Chaplain bankonun üstüne 500 avroluk bir banknot bıraktı.

Herif, suratmı buruşturarak banknotu aldı ve paranın üstünü iade etti. On dakika kadar, abone sözleşmesini doldurmakla geçti.

Yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu: Sözleşmeyi adıyla imzaladı ve adres olarak da Roquette Sokağı 188 Numara'yı verdi.

— Şarjı dolu mu? diye sordu, telefon kutusunu göstererek. Hemen kullanmak istiyordum.

Diğeri gizemli bir gülümseme takındı. Birkaç harekette, telefonu kutusundan çıkardı, kapağını söktü, bataryayı, sonra da sim kartı yerleştirdi.

— Eğer fotoğraf çekmek isterseniz, dedi telefonu uzatırken, bir SD/SD HC mikro hafıza kartı takmanız gerekir.

— Sadece telefon olarak kullanmak istiyorum, anlıyor musunuz?

— Sorun değil. Ama akşam yeniden şarja takmayı unutmayın.

Chaplain telefonu cebine koydu.

— Faturalarımda, diye devam etti, konuşmaların ayrıntılı dökümünü göremiyorum.

— Kimse göremez. Hepsine internet üstünden ulaşabilirsiniz.

— Nasıl bir yöntem izlemem gerekiyor?

Küçümseyen bakışların yerini kuşku aldı: Satış görevlisi bu kaçık herifin nereden çıktığını düşünüyordu.

— Abone numaranızı siteye girmeniz yeterli, sonra gelen ve giden tüm çağrıların listesini görebilirsiniz. İkinci numaranız için, diğer sözleşmenizdeki bilgilerle aynı işlemi yapacaksınız.

— Yeni numaramı mı kastediyorsunuz?

— Hayır. Faturanızda başka bir numara olur.

Bu kez, Chaplain faturayı yeniden çıkardı ve bankonun üstüne koydu:

— Nerede yazıyor?

— Burada, dedi adam, işaretparmağıyla göstererek.

Chaplain faturayı alıp baktı. Anlamıyordu.

— Burada yazılı bir numara yok.

— Çünkü numaranızın "gizlenmesini" istemişsiniz. Bir saniye bekleyin.

Adam faturayı aldı ve bilgisayarının başına gitti. Bu mağazada, güçlü bir Büyük Birader havası vardı. Bu sıradan satıcı bile insanların hayatlarını görebilir, onları deşifre edebilirdi. Bununla birlikte, bu kez beceremedi.

— Üzgünüm. Bu numarayla ilgili herhangi bir şeye ulaşamıyorum. Sanırım

her türlü bilgiyi, coğrafi konumlandırmayı yasaklayan opsiyonları tercih etmişsiniz. Ayrıca bu numarayla ilgili olarak fatura talebinde de bulunmamışsınız. (Laf dokundurmak için başını kaldırdı.) Sizin hat, Knox Kalesi'nden farksız!

Chaplain cevap vermedi. Bu numaranın ne denli önemli olduğunu anlamıştı. Bu hat, onun aradığı sırları içeren hattı.

— Tabii ya, dedi, alnına vurarak. Bu sözleşmeyi tamamen unutmuşum. İnternette bu hattın izini bulabilir miyim? Yani geçmişteki iletilerimi, konuşmalarımı inceleyebilir miyim?

— Sorun yok. Yeter ki şifrenizi hatırlayın. (Göz kırptı.) Ve son faturanızı ödemiş olun!

Chaplain arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Atölyesine dönmek için acele ediyordu. İnternete girmek için. Kendi sırrının şifresini çözmek için. leon. Blum Meydanı'nda, bir gazete bayiinin önünde durdu.

Gazetelerin birinci sayfalarında, ne Montalembert Sokağı'ndaki çatışmadan ne de Villa Corto katliamından söz ediliyordu. Daha şaşırtıcı olan ise, Hôtel-Dieu'den kaçışıyla ilgili tek satır bile olmamasıydı. Gazetelere resmi basılmamıştı. Ne arama bülteni ne de tanık celbi çıkarılmıştı. Polisler neyin peşindeydi? Bu, tamamen gizlilik içinde çalışmak için bir strateji miydi? Yoksa firari bir deli nedeniyle Paris'te paniğe sebep olmak istemiyorlar mıydı?

Bu taktiğin altında bir tuzak gizliydi ama yine de kendini daha özgür, daha hafif hissediyordu. Le Figaro, Le Monde, Le Parisien aldı. Karnının acıkmış olduğunu fark etti. Sandviç. Roquette Sokağı'nı tırmanırken, arınmış tepelere, sağaltıcı bir yükseltiye ulaşıyormuş gibi hissediyordu kendini. Yeni gerçekler onu yukarıda bekliyordu.

101

Dünyanın doğuşu.

Başlangıçta Khaos vardı. Ne tanrılar ne dünya ne de insanlar...

Bu magmadan ilk tanrılar doğmuştu. Gece ("Nyks"). Karanlık

("Erebos"). Nyks, Gök'ü, ("Uranos"u) ve Toprak'ı, ("Gaia"yı) doğurdu. Sonra bu iki tanrı birleşti ve Gaia, bir sürü çocuk (on iki Titan) doğurdu.

Çocuklarından birinin gücünü elinden almasından korkan Uranos, çocukları yanında, toprağın bağrında tutması için Gaia'yı zorladı. Titanların en genci olan Kronos, annesinin yardımıyla kurtulmayı başardı ve babasının hayalarını kesti. Kız kardeşi Rheia'yla birleşti ve ilk altı Olymposlunun doğumuna sebep oldu, bu Olymposlulardan Zeus, babasını alt ederek egemenliğini elinden aldı...

Anais, fotokopisini çektirdiği metinde paragrafın altını çizdi.

Hapishanenin kütüphanesinde, pembe romanların ve hukuk kitaplarının arasında bir Yunan mitoloji sözlüğü bulmuştu. Neredeyse boş olan okuma salonuna oturmuştu. Etraf sakindi ve hücresinden çok daha iyi ısıtılmıştı. Hatta avluyu bile görüyordu.

Hücre pencerelerinden düşen artıkları kapmaya çalışan parlak tüylü, semiz kargaların dolaştığı ağaçsız bir çimenlikti.

Anais metni bir daha okudu. Hugues Femet'yi öldüren katilin ilham aldığı mitolojik sahneyi bulduğundan emindi. Yunan mitolojisinde başka iğdiş etme örnekleriyle de karşılaşmıştı. Ama Iena Köprüsü'ndeki ritüel, Uranos cinayetiyle örtüşüyordu. Efsanenin belirgin öğelerine riayet edilmişti. Kronos taştan bir tırpan kullanmıştı; katil de çakmaktaşından bir balta. Tanrı cinsel organları denize atmıştı; katil ise uğursuz ganimetini Paris'te denizin yerine geçen Sen Nehri'ne.

Şimdilik Anais, bu üç mit arasında sadece tek bir ortak nokta görüyordu. Her efsane bir baba-oğul ilişkisine ve özellikle de sorunlu bir oğula göndermede bulunuyordu. Minotauros, bir yaratık olduğu için Minos tarafından hapsedilmişti. İkaros, güneşe çok yaklaşarak kendi beceriksizliği sebebiyle ölmüştü. Kronos bir baba katiliydi: Evrenin hâkimiyetini ele geçirmek için öz babasını kesmiş ve öldürmüştü.

Bu, katil hakkında doğru bir kanı mıydı? Olympos Katili kötü bir evlat mıydı? Ya da tam tersine öfkeli bir baba? Başını kaldırdı. İki başıboş kedi, kargaların şölenine katılmıştı. Daha ötede, helikopter inişini engellemek için havaya gerilmiş güvenlik kabloları ve üzerinde keskin jiletler bulunan dikenli teller göze çarpıyordu.

Anais yeniden okumaya daldı. Bu kurucu tanrılar, Olymposlularla hiçbir ilgisi olmayan başka bir dünyaya aitti. Burada söz konusu olan önceki kuşak tanrılardı. İlkel. Kaba. Kör. Doğanın ilkel güçlerini temsil eden, denetlenemez, canavarsı taunlar. Devler. Kykloplar. Yüz kollu yaratıklar...

Bu durumda, cinayetin ilkel zamanlarla örtüşen bir başka yanı daha vardı. Maktulün boyu. Hugues Femet, sembolik olarak devler, Titanlar, yaratıklar dünyasına aitti... Anais, katilin onu bu sebepten dolayı seçtiğinden emindi. Kurbanı çok uzun boylu, standartların dışında olmalıydı. İlk tanrılar çağındaydı. Kaosun ve karışıklığın çağı. Zaten bu cinayeti başka cinayetler izlemişti, tıpkı Titanları izleyen Olymposlular gibi.

Ayağa kalktı ve kitap raflarında "ilk sanat" hakkında eserler aramaya başladı. Buradaki kitaplar yıpranmış, eskimiş, pislenmişti. Sıkıntıya, aylaklığa, umutsuzluğa karşı silah olarak kullanıldıkları hissediliyordu.

Etnik masklarla ilgili bir antoloji buldu. Rafların arasında durdu ve kitabın sayfalarını karıştırdı. Bu fotoğraflara göre, katilin maskesi daha ziyade Afrika veya Eskimo sanatı masklarına benziyordu. Bu ayrıntı önemliydi. Olympos Katili bir gösteri sergilemiyordu. öldürdüğünde, tanrıların, ruhların, atalara ait inançların mekânında ve zamanındaydı. Onun gözünde, tüm bunlar gerçekti.

Bir gardiyan geldi. Öğle yemeği zamanıydı. Diğerlerinin yanına, aşağı inecek olması Anais'in yüreğini daralttı. Dünden beri kendini tehdit altında hissediyordu. Hiçbir zaman bir polis, hapishanede iyi karşılanmazdı ama

Anais başka bir şeyden korkuyordu. Aynı zamanda hem belirgin hem muğlak olan bir tehlikeden. Ölümcül bir tehlikeden.

Kitapları arabaya bıraktı ve gardiyanın peşine takıldı. Metis'i düşünüyordu. Kanunları ihlal ederek mevcut düzeni lehine kullanan güçlü, görünmez, her taşın altından çıkan grup. Kurt ve meyve bir arada. Bu adamlar bir cezaevinde harekete geçebilecek kadar güçlü olabilir miydi? Susturmak amacıyla onu ortadan kaldırabilecek kadar? Ama tam olarak ne biliyordu ki? Ne bakımdan bir tehlike yaratıyordu?

102

Yine internet.

Ev numarasıyla başladı. Yaptığı çağrıların ayrıntılı dökümünü görmek için abone numarasını girmek yeterli olmuştu. Son haftalarda, yaptığı çağrıdan çok daha fazla çağrı almıştı. Cep telefonunu aldı, numarasını gizledi ve rasgele birkaç numarayı aradı.

Telesekreterler. Cevap verdiklerinde telefonu kapatıyordu. Her seferinde cevap verenler kadınlardı. Bu numara kesinlikle kadın avcısı Nono'ya aitti.

Diğer numaraya geçti –gizli olanına. Sözleşmedeki numara sayesinde, yaptığı görüşmelerin ayrıntısını elde etmekte güçlük çekmedi. Nono bu numarayı nadiren kullanıyordu. Dört ay içinde sadece birkaç numarayı aramıştı. Buna karşılık, ağustosta başlayıp aralık ayına doğru azalmaya başlayan çok sayıda çağrı almıştı.

Cep telefonunu aldı ve rakamları tuşladı.

— Alo?

İki çalışın ardından güçlü ve saldırgan bir ses cevap verdi. Bu kez, bir şeyler öğrenmek için konuşması gerekiyordu.

— Ben Chaplain.

— Kim?

— Nono.

— Nono mu? ibne herif! Neredesin, orospu çocuğu? *Kuckin sin!*[96]

Aksanı, Slav aksanı gibiydi. Cevap vermeden telefonu kapattı.

Başka bir numarayı aradı. Kulağında yine öfkeli bir ses yankılandı.

— Alo?

— Benim, Nono.

— Bu ne pişkinlik, piç herif!

Yine tiz bir ses. Yine aksan. Bu kez, kenar mahalle tınıları taşıyan Afrika kökenli bir ses.

— Sana haber veremedim, diye, aklına gelen ilk şeyi söyledi.

Ben... benim ortadan yok olmam gerekti.

— Benim paramla mı? Benimle kafa mı buluyorsun?

— Ben...ben hepsini geri vereceğim.

Adam bir kahkaha patlattı:

— Uğradığım kayıpla birlikte ahbap. Ancak buna fazla güvenme. Önce senin taşaklarını keseceğiz ve...

Chaplain telefonu kapattı. Torbacı profili gitgide kesinlik kazanıyordu. Hâsılatla birlikte ortadan kaybolmuş bir torbacı. Kendinden geçmiş gibi, başka numaraları da aradı. Asla birkaç kelimeden fazla konuşamıyordu. Ahizeden öfke dumanları çıkıyordu. Kendi sesi bile ona kökenini belirtiyormuş gibi geliyordu...

Neredeyse her şiveden insanla konuşmuştu. Asyalılar, Mağribiler, Afrikalılar, Slavlar... Bazen onunla tamamen farklı bir dilde konuştukları da oluyordu. Onları anlamıyordu, ama ses tonları gayet açıktı.

Nono Paris'teki bütün yabancılara borçluydu. Sanki yeterince düşmanı yokmuş gibi bir de karşısına bu yabancılar lejyonu çıkmıştı.

Cep telefonunun bataryası tamamen bitmişti.

Yapması gereken bir telefon görüşmesi daha kalmıştı.

Sabit hattını kullanmaya karar verdi. Yine gizli bir numaraydı.

Bilgisayarını aldı ve yatağın üstüne oturdu. Sabit telefonu aldı ve listedeki son rakamları tuşladı.

Telefondaki aksan Sırp aksanını ya da ona benzer bir aksanı çağrıştırıyordu, ama ses daha sakindi. Chaplain kendini tanıttı.

Adam hafifçe güldü.

— Yussef senin yeniden ortaya çıkacağından emindi.

— Yussef mi?

— Ona senin döndüğünü söyleyeceğim. Buna memnun olacaktır.

Chaplain daha fazla bir şey öğrenebilmek için adamı kışkırtmaya karar verdi:

— Onu görmek istediğimden emin değilim.

— Senin kafan mı iyi salak herif? diye alaylı alaylı güldü muhatabı. Bizim mangizlerle sırra kadem bastın göt veren!

Herif neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu neşeli öfke, diğer sövgü sözcüklerinden çok daha kötüydü. Chaplain yanlış odanın kapısını çalmıştı. Gerçek cehennem sonraki aşama olacaktı. Yussef.

— Bu akşam saat 20.00'de gel.

— Nereye?

— Dikkatli ol Nono. Daha fazla şaka kaldıracak halimiz yok.

Bir şeyler daha öğrenmek için adamı biraz daha kışkırttı:

— Bende sizin paranız yok.

— Hadi, bizim parayla işimiz yok. Malı iade et, sonrasına bakarız...

Chaplain telefonu kapattı ve kendini yatağa bıraktı. Cam tavanı taşıyan çelik strüktürlere baktı. Artık hiç kuşkusu yoktu: O bir torbacıydı. Mal. Uyuşturucu veya başka bir şey... Tavandaki metal kafes sanki onun karmaşık yazgısını simgeliyordu. Asla buradan çıkamayacaktı. Kimliklerinin labirenti onu öldürecekti...

103

— Bana anlatmak ister misiniz?

— Hayır.

— Neden?

— Tüm nefesimi bu konuyu anlatırken tükettim.

Gezici Muayene ve Tedavi Birimi GMTB'nin psikiyatrı, Anais'in kollarındaki kabuk bağlamaya başlamış yaraları sessizce inceliyordu. Genç yaşına rağmen, doktor bunları kuşkusuz başkalarında da görmüştü. Hapishanede, bedenin kendini ifade etmek için son yer olduğunu anlamak için Sigmund Freud olmaya gerek yoktu.

— Eğer bu şekilde devam ederseniz, tüm kanınızı tüketeceksiniz.

— Teşekkürler doktor. Buraya biraz güç toplamaya gelmiştim.

Kadın doktor gülümsemedi:

— Oturun.

Anais söyleneni yaptı, oturdu ve kadına baktı. Anais'ten biraz daha yaşlıydı. Sârışındı, güleç yüzlüydü. Her kadının, zor geçmişini yüzünde taşıdığı bu kapalı dünyada, beklenmedik dinginlikte yüz hatları vardı. Parlak gözler, çıkık elmacıkkemikleri, zarif bir burun, ince bir beden. Enerjinin ve şefkatin el ele verdiği kalın kaşlar. Tüm erkeklerin yüreğini hoplatacak kadar küçük bir ağız.

Anais aptalca bir fikre –maço bir fikre– kapıldı. Bu kadar güzel bir kadının böyle boktan bir cezaevinde ne işi vardı? Bir manken ya da artist olabilirdi. Biraz gecikmeyle de olsa, bu düşüncesinin saçmalığını fark etti.

— Benimle görüşmeyi siz talep ettiniz. Benimle ne konuşmak istiyordunuz?

Anais cevap vermedi. İki kadın küçük bir ofisteydiler; ofisin soldaki cam duvarı GMTB'nin bekleme salonuna bakıyordu. Diğer taraf oldukça kalabalıktı. Karınlarını, başlarını veya kollarını tutarak zırıldayan, inleyen, şikâyet eden eşofmanlı, taytlı, üzerlerine kalın kazaklar giymiş kadın mahkûmlar. Gerçek bir pazaryeri.

— Sizi dinliyorum, diye üsteledi psikiyatr. Ne istiyorsunuz?

Öğle yemeğinden sonra Anais kütüphaneye dönmek istemiş ama izin alamamıştı. İzin koparabildiği tek şey, bir telefon görüşmesi olmuştu. Solinas'yı aramış, ama karşısına telesekreter çıkmıştı. Hücresinin yolunu tutmuş, kütüphaneden aldığı Albertine Sarrazin'in kitaplarının kapağını açacak gücü bile bulamamıştı. Bunun üzerine aklına umutsuz bir fikir gelmişti: psikiyatrı görmek. Hemen ikna etmişti. Kollarını göstermiş ve anında bir randevu koparmıştı.

— Ben polisim, diye söze başladı. Bunu size söylemiş olmaları gerekir.

— Dosyanızı okudum.

— Biraz karmaşık bir soruşturmanın içinde buldum kendimi...

Mevkimi aşan bir durum. Bir asayiş şube polisi için buradaki ortamın korkunç olması dışında bazı...

— Kaygılarınız mı var?

— Korkuyorum.

— Neden?

— Bilmiyorum. Tehlike altında olduğumu hissediyorum... anlaşılmaz, içinden çıkılmaz bir tehlike.

— Bu duvarlar arasında bu çok normal.

Anais başını sallayarak onunla aynı fikirde olmadığını belirtti ama cevap veremedi. Şimdi nefes almakta zorluk çekiyordu. Korkularını yüksek sesle dile getirmek, gerçekliklerini artırıyordu...

— Uykunuz nasıl? diye devam etti psikiyatr.

— Sanırım henüz uyumadım.

— Size bir sakinleştirici vereceğim.

Kadın ayağa kalktı ve ona arkasını döndü. Anais zincirleri olmadığını ve çevrede bir gardiyan bulunmadığını fark etti –Anlaşılan psikiyatr istememişti. Bir an, bir şeyler deneyebileceğini düşündü. Ne? Saçmalıyordu.

Psikiyatr döndü, elinde bir hap ile su dolu metal bir bardak vardı. Güzelliği ve kırılganlığı, Anais'in kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Bir müttefik. O halde ondan bir talepte bulunabilir miydi? İçeri bir şey sokmasını isteyebilir miydi? Bir cep telefonu? Bir sim kart? Bir silah? SAÇMALIYORDU!

— Teşekkür ederim.

Hileye başvurmadan hapı yuttu. Artık mücadele edecek gücü yoktu. Sol tarafa yeniden bir göz attı. Topallayan mahkûmlar hâlâ oradaydı, şekilsiz siluetler, insam yüzüne sahip kirli çamaşır torbaları. Ters işleyen, içten kokmaya başlayan, o hastalıklı iç organları, çürümüş organizmaları düşününce midesi bulandı. Bu insanların var olmadığı bir gelecek düşündü. Yavaş yavaş hiç yaşanmamış bir geçmişe dönüşen bir gelecek. Hapishane işte buydu: asla bildirme kipine dönüşmeyen bir şart kipi. Onun yerine, kötü meyve suyu, hınç, acı, kronik ishal...

Masasının ardında, psikiyatr bir form dolduruyordu.

— O nedir?

— Nakil talebiniz.

— Ben... ben tımarhaneye mi gidiyorum?

Psikiyatr hafifçe gülümsedi:

— Henüz o durumda değilsiniz.

— Öyleyse ne?

— Müdürden sizin "YKM" statüsüne alınmanızı talep ettim. Yüksek Korumalı Mahkûm.

— Bunu lütuf olarak mı görüyorsunuz?

— Şimdilik, sizi korumanın tek yolu bu.

Bu kısaltmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Hücre değişiklikleri, sürekli arama ve yoklama, her an gözetim altında tutulma... Diğerlerinden korunmuş olacaktı, ama bu durum çalışmasına en ufak bir kolaylık sağlamayacaktı.

Dört duvarına doğru yürümeye başladı.

Bu işten elde ettiği tek şey, tutukluluğunun daha da sıkı bir hale gelmiş olmasıydı.

104

— Hedonis, bu ad nereden geliyor?

— Hedonizmden. Bu benim felsefem. Carpe diem. Her günün, her anın keyfini çıkarmak gerekiyor.

Chaplain uzun suratlı, ufak tefek esmer kadına dikkatle baktı. Buharda şekillendirilmiş, lüle lüle, kıvırcık narin saçlar. Patlak, koyu renk gözler. Gözkapaklarının altında mor halkalar. Bir yumuşakçayı andıran, açık mor, kalın dudaklar. Bir güzellik timsali değildi.

Chaplain'in beşinci buluşmasıydı. Pitcaim adına yaraşır bir yerdi. Unutulmuş bir limandaki denizci inlerine benziyordu. Loş ışıklar, taş tonozlar... Aynı sahnelerin yinelendiği, aynı umutların beslendiği, aynı gevezeliklerin yapıldığı masalar, keten perdelerle birbirinden ayrılmıştı. Chaplain'in aklına günah çıkarma kabinleri geldi. Ya da oy kullanma bölmeleri. Her ikisi de olabilirdi.

— Aynı fikirdeyim, diye yeniden lafa girdi Chaplain, dalgınlığına rağmen. Ancak her günün keyfini çıkarmak, sonraki ve daha sonraki günleri de göz ardı etmemeyi gerektirir. Uzun vadeli bir ilişki için buradayım.

Hedonis kaşlarını çattı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Burnunu kokteylinin içine daldırdı. Sanki alkol ona sohbetle ilgili yeni fikirler fısıldayacakmış gibi, etli dudaklarıyla pipetini emmeye başladı.

Uzun süreli bir ilişki peşinde koşan, ciddi bir adamı oynayan Chaplain üsteledi:

— 46 yaşındayım. Artık bir günlük maceralar peşinde koşacak yaşta değilim.

— Vav, diye sırıttı kadın. Artık bu modellerden üretmediklerini sanıyordum.

İçten bir tavırla gülüştüler.

— Ya siz Nono, bu ad nereden geliyor?

— Adım Amaud. İnceliği görüyor musunuz?

— Şişşt, dedi kadın, işaretparmağım dudaklarının üstüne koyarak. Asla gerçek ad yok!

Yeniden gülüştüler, bu kez çok daha içtendi. Chaplain şaşırmıştı. Speed-dating gecesini bir acil müdahale birimi veya bir kriz hücresi gibi hayal etmişti, intihardan önceki son istasyon.

Aslmda gece, bir bardaki herhangi bir içkili toplantıdan pek farklı değildi. Müzik. Alkol. Gürültü patırtı. Tek orijinallik Tibet çanıydı. Bu, çiftlere yedi dakikalık sürenin sona erdiğini haber vermek için organizasyon şirketi Sasha'nın bir fikriydi.

Hedonis tavır değiştirdi. Bilerek veya bilmeyerek, ilginç olmak için sarf ettiği ilk çabanın ardından sırlarını ifşa etmeye başladı. 37 yaşındaydı. Hesap uzmanıydı. Savigny-Sur-Orge'da krediyle aldığı bir evi vardı. Çocuğu yoktu. Tek büyük aşk hikâyesini, sonunda karısını terk etmeyen evli bir adamla yaşamıştı. Görünürde yeni bir şey yoktu. Dört yıldan beri yalnız yaşıyordu ve kırklı yaşların sınırına yaklaştıkça kaygıları artıyordu.

Chaplain bu denli açık yüreklilik karşısında şaşırmıştı. Burada birbirlerini değerlendirmek, tartmak için bulunuyorlardı... Hedonis günah çıkarma kabinini tercih etmişti. Oy kullanma kabinine yazık olmuştu. Çan sesi duyuldu. Chaplain ayağa kalktı ve muhatabına gülümsedi, kadın yüzünü buruşturdu. Hatasını anlamıştı. Buraya baştan çıkarmak için gelmişti. Ama içini dökmüştü.

Sonraki. Sasha klasik bir organizasyon yeğlemişti. Kadınlar yerlerinden kımıldamıyordu, sadece erkekler bir koltuk sağa kayıyordu. Bu gece için çok masrafa girdiği belli olan, topluca, esmer bir kadının karşısına yerleşti. Pudralı suratı kabarık ve spreyli saçlarının arasında patlıyordu. Vücut hatlarını ve kıvrımlarını örten koyu renk, kuşkusuz saten, bol bir ceket giymişti. Tombul elleri de çok beyazdı, bir sihirbazın şapkasından fırlayan güvercinler gibi fini fini hareket ediyordu.

— Adım Nono, diye atağa geçti Chaplain.

— Şu takma ad hikâyesi, bunu son derece aptalca buluyorum.

Chaplain gülümsedi. Riyakâr biri daha.

— Sizinki ne? diye sordu sakince.

— Vahine. (Kahkahayı bastı.) Size söyledim, takma adların hepsi kötü.

Zorunlu aşamaları izleyerek sohbet başladı. Kışkırtma evresinden sonra cezbetme oyununa geçtiler. Vahini, mecazi olduğu kadar gerçek anlamında da iyi günündeymiş gibi görünmeye çabalıyordu. Gizemli havalara bürünüp içi boş aforizmalar yumurtlayarak, dalgalanan mum ışığı önünde daha önce denenmiş pozlar takınıyordu.

Nono sabırla devamını bekliyordu. Çok geçmeden, melankolik bir epiloğa geçeceğini biliyordu. Saate karşı bu yarışa neden ve nasıl katıldığını düşünecekti –Bir yabancıyı baştan çıkarmak için birkaç dakika. Chaplain'in en fazla dikkatini çeken şey bu kadınlar arasındaki büyük benzerlikti. Aynı sosyal profil. Benzer iş hayatı. Aynı duygusal durum. Benzer ya da hemen hemen benzer davranışlar...

Sadece tek bir soru aklına takılıyordu: Birkaç ay önce, Nono'nun buraya gelmesinin sebebi neydi? Bu sıradan tanışma kulübü ile mitolojik efsanelerden esinlenen sıra dışı bir katil arasında nasıl bir bağ olabilirdi?

— Ya siz?

— Efendim?

Konuşmanın ucunu kaçırmıştı.

— Fantezi için mi buradasınız?

— Fantezi mi? Nerede?

— Hayatta, genel olarak.

Barınma merkezindeki duşta, kangren olmuş evsizi sürüyerek götürmelerini hatırladı. Delilerin araba üstünde dans edişini, radyologa silahını dayayarak otoportrelerini x-ray'den geçirişini hatırladı.

— Evet. Burada kesinlikle fantezi için bulunduğumu söyleyebilirim.

— Bu çok iyi, dedi kadın. Ben de aynı sebeple buradayım! Kendimden geçersem, gözlerim kayar, aman dikkat edin!

Chaplain âdet yerini bulsun diye gülümsedi. Komik ve ilginç görünmek için Vahine'nin sarf ettiği çaba onu hüzünlendiriyordu.

Aslında bu akşam onun hoşuna giden tek bir kişi vardı: Sasha'nın kendisi. Göğüslerini cesurca sergileyen, meraklı bakışlarıyla yeşil gözlü, atletik yapılı melez bir kadındı. Chaplain ona kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Ama karşılık almamıştı.

Çan çaldı.

Chaplain ayağa kalktı. Vahine hazırlıksız yakalanmıştı –Henüz sırlarını bile ifşa edememişti. Bu kadın adaylar kendilerinden bahsetmeyi seviyordu, bu onlara iyi geliyordu; böylece Chaplain'in Nono'yu oynamasına gerek kalmıyordu.

Bir sonraki koltuğa oturur oturmaz, karşısındaki kadınla daha önce karşılaşmış olduğunu fark etti. Onu tanımıyordu, ama sanki kadının gözleri ışıldamıştı. Bu, bir deklanşörün klik sesi kadar, çok kısa sürdü, sonra pırıltı kayboldu. Üfleyerek söndürülen bir mum gibi.

Chaplain lafı dolandırmadı:

— İyi akşamlar. Tanışıyoruz, değil mi?

Kadın gözlerini içki kadehine indirdi. Boşalmıştı. Garsona yeni bir kokteyl getirmesini işaret etti. İçkinin gelmesi birkaç saniye sürdü.

— Tanışıyor muyuz? diye yineledi Chaplain.

— Burada sigara içilmemesi çok can sıkıcı, diye mırıldandı kadın.

Chaplain mumlarla aydınlatılmış masanın üstüne eğildi. Bir geminin yalpalaması gibi, her şey hareli ve oynak bir yarı karanlık içindeydi. Kadının cevabını bekliyordu. Sonunda kadın ona ters ters baktı.

— Sanmıyorum, hayır.

Bu düşmanca bakışlar başka bir gerçeği fısıldıyordu, ama Chaplain üstelemedi. Diğerleriyle olduğu gibi oyuna devam etmeliydi. Ayartıcı, duygusal konuşmalara katlanmalı, kendisi de bu tarz konuşmalar yapmalıydı.

— Adınız nedir?

105

— Lulu 78, dedi kadın, kokteylinden büyük bir yudum aldıktan sonra.

Chaplain'in içinden gülmek geldi. Kadın ona hak verdi:

— Komik, öyle değil mi?

— Anlamı ne?

— 78, benim doğum tarihim. (Bir yudum daha aldı. Rengi yerine geliyordu.) Açık oynadığım söylenebilir, değil mi?

— Ya Lulu?

— Lulu, işte o benim sırrım. Ancak her halükârda adım Lucienne değil.

Japonlar gibi eliyle ağzını kapatarak sinirli sinirli güldü. Omuzları bir çocuğunki gibi dar, ufak tefek bir kadındı. Kızıl-sarı saçları, bir ikonanın hareli çerçevesi gibi şakaklarından aşağı dökülüyordu. Yine kızıl-sarı gibi görünen gözbebeklerinin aydınlattığı dar bir suratı vardı. Kaşlarıyla uyum içindeki bu gözler yüzünün geri kalan kısmıyla bağdaşmıyordu. Çok uzun burnu, çok ince dudakları, ona hiçbir çekiciliği olmayan bir sertlik, bir duygusuzluk katıyordu. Üzerinde hiç takı yoktu. Giysileri de özensiz ve gösterişsizdi. Her ayrıntı onun buraya isteksizce geldiğini gösteriyordu.

— Bu benim internetteki takma adım, diye ekledi bir mazeretmiş gibi. Onu o kadar çok kullandım ki... Neredeyse gerçek adım halini aldı.

Cangılda ve pusuda geçirdiği yıllarla yıpranmış bir avcı gibi konuşuyordu. Chaplain, karşılığında takma adını sormadığını fark etti. Çünkü onu tanıyordu.

Geniş çaplı bir atağa kalktı:

— Bu tür bir randevudan beklentiniz ne?

Ufak tefek kadın bir an ona baktı, bu bakışın altında "sanki bunu bilmiyorsun" der gibi bir hava vardı, sonra ciddi bir tavırla konuşmaya başladı:

— Bir şans. Bir fırsat. Hayatın bana vermeyi reddettiği bir umut...

Huzursuzluğundan kurtulmak ister gibi, daha genel konulara geçti. Aşka, paylaşmaya, birlikte yaşamaya dair görüşlerini dile getirdi. Chaplain ona usul usul karşılık veriyordu. Kendilerinden bahsetmekte olduklarını unutarak, bu konuyu soyut, kendi dışlarında bir konuymuş gibi konuşmaya başladılar.

Lulu 78 gevşiyordu. Bardağının dibindeki içkiyi döndürürken gözleriyle dairesel hareketi takip ediyordu, ilk izlenim –tanışıyor oldukları fikri– kaybolmuştu. Yine de, ara sıra bir bakış, ses tonundaki bir değişiklik, o dejâ-vu duygusunu yeniden canlandırıyordu. O esnada kadının gözlerindeki öfkenin yanı sıra, tuhaf bir korku da görebiliyordu.

Sadece birkaç dakikaları kalmıştı, ama Chaplain artık bu sohbetle ilgilenmiyordu. Aklında tek bir şey vardı: Bu kadını dışarıda takip etmek ve ortak geçmişleriyle ilgili olarak onu sorgulamak.

— Günümüzde, diye cümlesini bağladı kadın, bekâr olmak, bir hastalık.

— Hep öyle değil miydi?

— Her halükârda burası tedavi olunacak bir yer değil.

— Verdiğiniz cesaret için teşekkürler.

— Saçmalamayı kes, sen... (Birden, "sen" diye hitap ettiğine pişman oldu.) Buna inanmıyorsunuz. Kimse inanmıyor.

— Eğer isterseniz birbirimize "sen" diye hitap edebiliriz.

Hâlâ parmaklarının arasında bardağını çeviriyor ve bir kâhin gibi gözlerini dikmiş, bardağa bakıyordu.

— İstemem, hayır... Sigara içememek çok can sıkıcı... ‘

— Çok içiyor musunuz?

— Bu seni neden alakadar ediyor?

Cevap bir tokat kadar şiddetliydi. Ağzını açtı. Her şeyi söyleyebilecek kıvamdaydı. O esnada çan sesi duyuldu. Sandalye gıcırtıları, gülüşmeler, kumaş hışırtıları duyuldu. Fırsat kaçmıştı. Kadının dar suratı bir Meryem Ana heykeli kadar soğukkanlı bir hal almıştı.

Chaplain soluna baktı.

Bir adam sırasını bekliyordu.

Lulu 78, Saint-Paul Sokağı'na girdi.

Havada belli belirsiz kar zerrecikleri uçuşuyordu. Kaldırımların köşeleri don nedeniyle mavileşmişti. Her adım kırbaç sesi gibi yankılanıyordu. Chaplain yüz metre geriden yürüyordu. Kadın arkasını dönse ve dikkatle sokağa baksa bile onu göremezdi. Bu takibi seviyordu. Her ayrıntının mutlak belirginliğini. Sokak lambalarının ışıkları altında soğuğun aldatıcı parlaklığını. Sanki rüyasının negatifini yaşıyordu; rüyasında duvar beyaz, gölgesi siyahtı.

Şimdiyse siyah duvarları arşınlıyordu ve gölgesi –ağzından çıkan ve sokak lambalarının beyaz ışığında süzülen buhar– beyazdı.

Kadın sola, Sainte-Antoine Sokağı'na saptı. Chaplain adımlarını hızlandırdı. Ana caddeye ulaştığında, kadın çoktan karşı kaldırıma geçmiş, sağa dönüyordu: Sevigne Sokağı. Chaplain de karşıya geçti. Kimsenin telefon numarasını almadan bardan ayrılmıştı.

Tek önceliği Lulu 78'di.

— Lanet olsun, diye alçak sesle söylendi.

Kadın gözden kaybolmuştu. Her iki yanında XVII. Yüzyıldan kalma özel konutların bulunduğu, dümdüz uzanan sokak bomboştu. Koşmaya başladı. Kadın ya bu evlerden birinde oturuyordu ya da arabasına binmişti.

— Ne istiyorsun?

Chaplain sıçradı: Kadın bir kapı sundurmasının altına gizlenmişti. Eşarbıyla aynı renkte –sonbahar kızılı– bir bere giymiş olan kadının sadece siluetini ayırt edebiliyordu. Lulu 78 yolunu kaybetmiş kolejli bir kızı andırıyordu.

— Korkmayın, dedi Chaplain, ellerini kaldırırken.

— Korkmuyorum.

Chaplain kadının sağ elindeki tehditkâr aleti fark etti. Elektrik veren şu şok cihazlarından biriydi. Varlığını kanıtlamak ister gibi alet göz kamaştırıcı pırıltılar saçıyordu. Basit bir uyarı.

— Ne istiyorsun?

Chaplain gülümsemeye çalıştı:

— Belki saçma. Ama tanışmamız iyi başlamadı ve...

— Sana söyleyecek bir şeyim yok.

— Ben tam tersini düşünüyorum, konuşmamıza kaldığımız yerden devam edebiliriz...

— Salak! Biz seninle çıktık. Ama az önce karşıma oturduğunda beni tanımadın bile.

Demek hayal görmemişti.

— Şunu indirebilir misiniz lütfen?

Kadın en ufak bir harekette bulunmadı, kapı sundurmasının altına iyice büzülmüştü. Etrafındaki buzlanmış tonoz, mavi ve sert bir hale oluşturuyordu. Surata bir buhar sorgucuyla çevrili gibiydi.

— Beni dinleyin, dedi Chaplain, yatıştırıcı bir ses tonuyla. Bir kaza geçirdim... Kısmi bellek kaybına uğradım...

Kadının asabiyetini hissedebiliyordu. Kuşkusunu, güvensizliğini.

— Yemin ederim ki doğru. Bu nedenle, aylarca Sasha'nın toplantılarına katılamadım.

Hiç tepki yoktu. Lulu 78 hâlâ savunma pozisyonunu koruyordu. Bu davranışının altında sadece hınç yoktu. Başka bir şey gizliydi. Çok daha derin bir şey. Şimdiki anın çok ötesinde bir korku.

Kadının konuşmasını umut ederek birkaç saniye geçmesini bekledi.

Tam vazgeçiyordu ki kadın fısıldadı:

— O dönemde sen çok farklıydın.

— Çok iyi biliyorum! diye abarttı Chaplain. Ancak geçirdiğim kaza beni tamamen değiştirdi.

— Dalgacı Nono. Baştan çıkarıcı Nono. Kadın avcısı...

Bunları kırgın bir şekilde telaffuz etmişti. Çatlak dudaklarından hüzün damlıyordu.

— Ama tüm bunlar, numaraydı...

— Numara mı?

— Diğerleriyle konuştum.

— Diğerleri?

— Diğer kadınlar. Sasha'ya, bir herif bulmaya gelen ama oradan hemcinsleriyle çıkan kadınlar.

Chaplain ellerini ceplerine soktu:

— Neden numara?

— Dış görünümün dışında hiçbir şey yok. Sen bizle hiç ilgilenmedin.

— Anlamıyorum.

— Biz de hiç anlamadık. Senin tek isteğin sorular sormaktı. Hep sorular sormak.

— Bu sorular neyle ilgiliydi? diye her şeyi göze alıp sordu Chaplain.

— Birini arıyor gibiydin. Bilmiyorum.

— Bir kadın mı?

Lulu cevap vermedi. Chaplain ona yaklaştı. Kadın kapının köşesine doğru geriledi ve şok aletini salladı. Ağzından hâlâ buhar çıkıyordu. Duyduğu korkunun hayaleti.

— Bu beni bir canavar yapmaz.

— Bazı söylentiler vardı, dedi Lulu 78 boğuk bir sesle.

— Ne tür söylentiler?

— Kulübe takılan kadınlar kayboluyordu.

Heyecanlandı. Bu kadarını beklemiyordu. Soğuk onu uyuşturmaya başlıyordu.

— Hangi kadınlar?

— Bilmiyorum. Aslında hiç kanıt yok.

— Tam olarak ne biliyorsun?

Kumandayı eline aldığını göstermek için "sen" diye hitap etmişti. Güç gösterisi tersine dönüyordu. Lulu 78 omuzlarını silkti. Sözlerindeki saçmalığın o da farkında gibiydi.

— Sasha'dan sonra, eğer hüsrana uğramışlarsa, kızlar hep birlikte bir kadeh bir şey içmeye gider. Bu olaydan ilk kim bahsetti hatırlamıyorum, ama çok abartıldı.

— Sasha'ya sordun mu?

— Elbette. Bağırıp çağırdı.

— Sasha'nın bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsun?

— Bilmiyorum. Belki de polise haber verdi. Aslına bakarsan, oraya takılan bir kadının kaybolup kaybolmadığını anlamak imkânsız. Yani, bir kadın kulübe takılmaktan vazgeçmiş de olabilir. Bu onun bir seri katilin kurbanı olduğunu göstermez.

— Ama buna rağmen sen gelmeye devam ettin...

Lulu 78 ilk kez güldü ama hüzünlü bir gülüştü bu.

— Umut insanı hayata bağlar.

— Ben oraya ne yapmaya geliyordum?

— Seni hep tuhaf bulduk, dedi, kısa bir tereddüdün ardından.

— Çünkü kızlarla ilgilenmiyordum.

— Çok kafa yorduk. Sasha'yla bile konuştuk...

Chaplain melez kadının soğukluğunu anlamaya başlıyordu. Bu hikâyeye inanmıyor olsa da Nono'nun Pitcaim'e dönüşü iyi bir reklam değildi.

— Seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Tüm bu hikâye bana aptalca geliyor.

— Bana da.

Sözlerini desteklemek ister gibi silahını çantasına koydu.

— Hâlâ korkuyor musun?

— Korkmuyorum, sana söylemiştim.

— Öyleyse yolunda gitmeyen ne?

Sundurmanın gölgesinden çıktı. Ağlamıştı.

— Bir herif arıyorum, anlıyor musun? Ne bir seri katil ne hafızasını kaybetmiş bir adam ne de başka saçmalık! Sıradan bir herif, anlıyor musun?

Son sözcükleri bir buhar bulutu içinde söylemişti. Artık buhar, bir hayalet, billursu bir görüntü değildi, umutsuzca soluk almaya çalışan, suyun dışına fırlamış bir balıktı.

Buz zerrecikleriyle parlayan asfaltın üstünde uzaklaşan kadının ardından baktı. Ona engel olmak isterdi ama kendi hiçliğinden başka sunacak bir şeyi yoktu.

106

Açlık grevindeydi, muayene masasına bağlanmış yatıyordu. Çelik bir ekartör ağzını açık tutuyordu. Beslenmesi için boğazına bir tüp sokmuşlardı. Gözlerini aşağı indirdiğinde, borunun pullarının parlayan bir yılan olduğunu düşünüyordu. Bağırmak istiyor, ancak sürüngenin başı diline bastırıyor, nefes almasını engelliyordu.

Sıkıntıdan ter içinde uyandı. Boyun kasları o denli gerilmişti ki, yeniden nefes almakta güçlük çekiyordu. Boynunu yavaş yavaş ovdu, şoktaydı. Bu gece kim bilir kaçıncı kez bu kâbusu görüyordu? Ara sıra dalıyordu. Ve her seferinde rüya, yırtıcı bir kuş pençesi gibi beynini ele geçiriyordu.

Arada kâbusunda değişiklikler de oluyordu. Bazen kendini hapiste değil, bir akıl hastanesinde görüyordu. Yüzleri maskeli doktorlar tükürüğü üzerinde deneyler yapıyorlardı –Yanağını vidayla deliyorlardı. Terden ve soğuktan titriyordu. Hareket edemediği yatağında, yeniden uykuya dalma korkusuyla örtüsünün altında sarsılıyordu.

Bununla birlikte, uyanık kalmasını sağlayacak koşullar da eksik olmuyordu. YKM süreci başlamıştı. Hücresinin göz deliğinin kapağı sürekli çarpıp duruyordu. Gece ikide gardiyanlar gelmiş, ışığı yakıp odayı aramışlar ve tek kelime etmeden çekip gitmişlerdi. Anais onları minnettarlıkla izlemişti. Bilmeden de olsa, yılan karşısında rahat bir nefes almasını sağlamışlardı.

Şimdi, yatağına büzülmüş hücresini inceliyordu. Hücreyi görmekten çok, hissediyordu. Duvarlar ve tavan birbirine çok yalandı. İç içe geçmiş ter, idrar ve deterjan kokusu. Duvara gömülü lavabo. Yoksa orada mıydı, karanlığa mı gizlenmişti? El Cojo... *El Serpiente*...[97]

Duvara doğru döndü ve belki bininci kez beton duvara kazınmış yazıları okudu. *Claudia y Sandra para siempre.*[98] Sylvie, duvarları senin kanınla yeniden boyayacağım. Günleri sayıyorum, ama günlerin bana güveni yok... Parmaklarını yazıların üstünde gezdiriyordu. Boyaları kazıyordu. Duvarlar vaktiyle çok işe yaramış gibiydi...

Solinas onu geri aramamıştı. Şüphesiz araştırmada yeni bir kanal bulmuştu. Ya da Janusz'u yakalamıştı. Bu onun sessizliğini açıklıyordu. Önemli bir cinayet davasında bir numaralı zanlıyı ele geçirdikten sonra nevrozlu bir mahkûmla temasa geçmesi ne gibi bir yarar sağlardı?

Saatlerden beri, soğuk ile sıcak arasında, uyku ile uykusuzluk arasında bu düşünceleri kafasında evirip çeviriyordu. Bazen her şeyin bittiğini düşünüyordu. Janusz kodesteydi. Janusz suçlarını itiraf ediyordu. Sonra, yavaş yavaş, güvenini yeniden kazanıyordu. Janusz serbestti. Janusz masumiyetini ispatlıyordu... İşte o zaman karnının derinliklerinde bir umut karıncalanması hissediyordu. Bu duygunun yitip gitmesinden korktuğu için kımıldamaya cesaret edemiyordu.

Karanlığın içinde göz deliğinin kapağı bir kez daha tıngırdadı.

Anais duymadı; yeniden uykuya dalmıştı.

Yılan dudaklarını yaklaştırdı:

— Te gusta? diye sordu babası.

107

Chaplain geri dönmüş, Beaumarchais Bulvarı'ndan geçmişti. Sonra Chemin-Vert Sokağı'na, Voltaire Bulvarı'na, Leon-Blum Meydanı'na ulaşmıştı. Soğuk yüzünden sokaklar bomboştu. Geriye sadece asfalt, sokak lambaları ve samimi, sıcak ışıklarıyla yüreğini titreten birkaç pencere kalmıştı.

Akşamın beklenmedik açıklamalarını kendi kendine yineleyip duruyordu. Sasha'da kaybolan kadınlar. Potansiyel şüpheli Nono.

Sorular soran ve kulübün kadın üyeleri nezdinde bir şeyler arayan Nono – Ama ne arıyordu? Aklına başka sorular da takılıyordu. Eğer evsizlerin katili değilse, bekâr kadınları öldüren bir cani miydi? Yoksa her ikisi de aynı katil miydi? Her zaman olduğu gibi bu düşünceleri kafasından kovdu. Bir soruşturmacı tarafsızlığı içinde davranmaya ve bütün kötülere atfedilen şeyi bizzat kendine atfetmeye karar vermişti: Masumiyet karinesi.

Roquette Sokağı. Atölye mahallesi uyuyordu. Kaldırım taşlarını tabanlarında hissetmek ona güven verdi. Bu atölyeyi iyice benimsemişti. Elini bambuların arasından, sonra kırık camdan içeri uzattı –Hâlâ anahtarları bulamamıştı. İçeriden kilidi döndürdü ve kapıyı açtı. Kafasına şiddetli bir darbe aldığında elektrik düğmesini bulmaya çalışıyordu. Beton zemine yuvarlandı ama acı ve çakan şimşekler arasında, hâlâ bilincinin yerinde olduğunu fark etti. Onu bayıltma teşebbüsü başarısız olmuştu.

Bu zayıf üstünlükten yararlanarak ayağa kalktı ve merdivene doğru fırladı. Bacakları ona itaat etmedi. Gözleri karardı. Kafasının içi kanla doluyormuş gibiydi. Yüzükoyun düştü, döndü ve belli belirsiz hasmını gördü: Bir adam arkasından eğilmiş, sıkıca bacaklarını tutuyordu. Bir ayağını kurtardı ve adamın suratına bir tekme indirdi. Darbe hasmını coşturmuş gibiydi. Tek bir harekette ayağa kalktı ve Chaplain'in üstüne atladı. Bir parıltı göründü. Herifin elinde bir bıçak vardı. Arnaud yeniden merdivene yöneldi, bir basamağı ıskaladı, diğer basamakları emekleyerek çıkarak ayağa kalktı.

Adam üzerindeydi. Chaplain dirseğini geriye savurdu ve saldırganı tırabzanın çelik kablolarına doğru itti. Bu kadarını ummuyordu. Kablolar bir harpın

telleri gibi titreşti. Gürültü aklına bir fikir getirdi. Geri döndü ve sersemlemiş herifi yakasından yakaladı. Kafasını iki telin arasına soktu ve rakibinin boynunu ring halatlarına sıkıştıran bir pankreas güreşçisi gibi, adamın boynunu tellerin arasına sıkıştırdı. Herif kulakları tırmalayan bir hırıltı çıkardı. Chaplain adamı bırakmadı. Kafasında tek bir şey vardı: Öldürmek veya ölmek. Biraz daha sıktı, sonra birden bırakıverdi.

Hasmı, karnının altına diz atmıştı. Bu sadece acı vermekle kalmamıştı. İçinin derinliklerinde bir kara delik oluşturmuştu. Soluğu kesilmişti. Kalp atışları durmuştu. Gözleri kararmıştı. Sanki acıyı söküp atmak istercesine elleriyle cinsel organlarını tuttu ve merdivenden aşağı sırtüstü düştü.

Başını bir yerlere çarptı. Yerde yuvarlandı. Boya tüpleri ve fırçalar üzerine devrildi. Tezgâh. Bir kolunu uzatıp tezgâhı tuttu ve üzerindeki eşyaları sarsarak ayağa kalkmayı başardı. Arkaya döndü. Hasmı yeniden saldırıya geçmişti bile. Sağ böğrüne bir darbe aldı, ancak yere yıkılmadı. İkisi birlikte tuğla duvara çarptılar. Bidonlar, şişeler, kavanozlar devrildi, patlayıp kırıldı, bazıları karanlıkta yuvarlandı.

Chaplain saldırganını itmeyi başardı. Kargaşa sırasında, bir sıvı birikintisine basıp kaydı. Kokuyu hemen tanıdı. Ketenyağı. Bilinçaltından bir anı. Havayla temas ettiğinde polimerleşen şu madde. Yerde otururken, ağzı açılmış bir şişeyi yakaladı. Bir bez parçası buldu, ıslattı ve umutsuzca iki kez sürttü.

Gölge, saldırmakta kararlıydı.

Chaplain parmaklarının arasından ısının yükseldiğini hissederek kumaş parçasını sürtmeye devam ediyordu.

Adam onu tuttuğu sırada bez parçası alev aldı, oldukça parlak beyaz bir ışık etrafı aydınlattı. Chaplain bez parçasını adamın yüzüne ya da boğazına bastırdı –Sersemlediği için hiçbir şey görmüyordu. Ceketi tutuşan adam geri çekildi, anında alev alan sıvı birikintisinin içine düştü. Dehşet içinde kollarını bacaklarını çırpıyordu. Alevden bir örümceğe dönüşmüştü.

Chaplain ayağa kalktı, adamın gözlerini oymak için eline uzun bir fırça aldı. Tam üzerine çullanmaya hazırlanıyordu ki, bir el onu saçlarından yakaladı. Ardından, ensesinde bir namlunun buz gibi temasını hissetti.

Biraz serinlik, hiç de fena olmazdı.

— Eğlence sona erdi Nono.

Yanan lamba darmadağın olmuş atölyeyi aydınlattı. Kavganın, ama aynı zamanda hoyratça yapılmış bir aramanın izleri görüldü. Atölye-evin her tarafı altüst edilmişti. Chaplain olduğu yerde hareketsiz kaldı ve yerde yatmakta olan ilk saldırganı gördü. Herif artık yanmıyordu ama adamdan tavana doğru kara bir duman yükseliyordu. Ortam boğucuydu.

Bir el onu yakasından kavradı ve bir bar taburesine –hâlâ ayakta kalmış tek tük eşyadan biri– doğru savurdu. Chaplain sonunda başını çevirdi ve iki numaralı adamı gördü. Oldukça genç, bir elbise askısı kadar zayıf bir adamdı, kahverengi deriden bir pilot ceketi giymişti. Sağ elinde otomatik bir tabanca vardı. Yağlı saçlarının altında narin, düzgün, neredeyse meleksi bir yüzü vardı ama teni sivilce izlerinden harap bir haldeydi. Dudaklarının birleşme yeri anormal derecede uzundu, bu da ona sürekli gülümsüyormuş gibi bir görünüm veriyordu. Kaşlarının altında, çukurlarına kaçmış gözlerini hızla kırpıyordu. Bir yılanınkiler veya kertenkeleninkiler gibi.

— Seni yeniden gördüğüme sevindim.

Slav aksanı vardı. Chaplain, bu heriflerin gün içinde aradığı müşterilerden olduğunu anladı. Cevap veremedi. Güçlükle nefes alıyordu. Bütün vücudu titriyordu.

Sürüngen gözlü adam hâlâ yerde çırpınmakta olan diğer adama bir şeyler söyledi. Sanki ona artık tütmemesini, yanmamasını emrediyordu. Herif ceketini çıkardı, öfkeyle yere fırlattı, mutfak eviyesine doğru yürüdü. Musluğu açıp kafasını soğuk suyun altına soktu, sonra gidip camlı kapıyı açtı.

Adamın şef olduğu belliydi.

— Gerçekten seni yeniden gördüğüme sevindim.

Cümle alay yüklüydü. Chaplain, herifin hemen orada kendisini öldüreceğini düşündü. Şaka gibi. Herifin elindeki silah onun Glock'una benziyordu. Aynı kısa namlu, aynı kare tetik köprüsü, metal olmayan aynı özel malzeme.

Silahın namlusunun altında, şüphesiz bir lamba veya bir lazer monte etmekte kullanılan bir yiv bulunduğunu fark etti. Nasıl bir şeyle karşı karşıyaydı?

Chaplain, zaman kazanmak için bir denemede bulundu:

— Beni nasıl buldunuz?

— Senin küçük bir hatandan. Sen Amar'ı sabit hattından aradın. Gizli numara ama senin adresini bulmak bizim için çok kolay oldu.

Fransızcası bozuktu ve sesi tiz, inceydi. Heceler ağzından kötü yağlanmış bir mekanizmadan çıkarmış gibi dökülüyordu. Amaud sabit hattından sadece tek bir arama yapmıştı. Yussef adında birinden bahsedilmişti. Karşısındaki herifin o olduğundan en ufak şüphesi yoktu. Diğerine, saldırganına gelince, o telefonda konuştuğu Amar olmalıydı. Müslüman adları. Belki de Boşnaklardı...

Chaplain oyunu sürdürdü:

— Adresimi bilmiyor muydunuz?

— Nono ihtiyatlıdır. Sen bayağı değiştin. (Yumuşak ses tonu bir anda sertleşti.) Neredeydin pislik herif?

Eğlence başlıyordu. Adamı yeterince kışkırtmıştı:

— Seyahate çıkmıştım.

Herif hiç tepki vermedi. Suratı taştan yontulmuş gibiydi. Sivilce yerleri asit yağmurlarının neden olduğu delikleri andırıyordu.

— Nereye?

— Bilmiyorum. Hafızamı kaybettim.

Yussef, güvercin kuğurdamasını andıran bir kahkaha attı. Gözkapaklarını kırpıştırmaya devam ediyordu. Klik-Klik-Klik... Tersine işleyen bir sayaç ibresi. Chaplain devam etti. Dil dökerek adamı durdurmayı umuyordu.

— Bir kaza geçirdim, yemin ederim.

— Kanlarla birlikte mi?

— Öyle olsaydı, burada seninle konuşuyor olmazdım.

— Tabii bizi ele vermiş de olabilirsin.

— Bu durumda burada beni dinliyor olamazdın.

Yussef yeniden güldü. Yağlı saçlarıyla, tuhaf bir duruşu vardı.

Çok dik. Kaskatı. Sanki tendonlarının ve omurlarının yerinde demir çubuklar vardı. Arkadaşı da yanına geldi. Yanmış suratı siyah kabarcıklarla kaplıydı. Kapkara saçlarının yarısı kavrulmuştu. Bununla birlikte hiçbir şey hissetmiyormuş gibiydi. 1,80 boyunda, atletik yapılı biriydi. Chaplain ona bu kadar uzun süre dayandığı için şaşırmıştı. Sanki adamın düşündüğü tek bir şey vardı: Merdivende başladığı işi bitirmek.

— Nono, sen iyi bir hatipsin. Ama şimdi, bize borçlu olduğun şeyi vermen gerekiyor.

Artık şüpheye mahal yoktu. Nono bir uyuşturucu stokunu veya bu stoktan elde edilmiş parayı saklıyor olmalıydı ya da her ikisini de. Belki de tüm bunlar atölye-evin bir yerlerine gizlenmişti. Belki de mal teslimatı sırasında kriz geçirmişti. Hâlâ hayatta olması bir mucizeydi.

Chaplain soğukkanlı bir tavır takındı. Konuşma bir işkence seansına dönüşmeden önce kendisiyle ilgili azami bilgiyi almalıydı.

— Dalavere yok Yussef.

— Çok iyi. *Bolje ikad nego nikad.*[99] Malı ver. Cezaya gelince onu sonra düşünürüz.

Adamın adını söyleme riskini göze almıştı; böylece karşısındaki eli silahlı adamın Yussef olduğu kesinleşmişti. Başka bir bilgi.

Mal. Yani uyuşturucu. Chaplain tüm tedbiri elden bıraktı.

— Nasıl tanıştık?

Goril cevap olarak ona gülümsedi:

— Sen tamamen *glupo*[100] olmuşsun Nonocuğum. Seni bataktan çıkardım adamım.

— Yani?

— Seni bulduğumda, uyuz bir köpekten farkın yoktu. (Yere tükürdü.) Bir evsiz, bir pislik. Kimliğin yoktu, işin yoktu, soyunu sopunu bilmiyordun. Her şeyi sana ben öğrettim.

— Neyi öğrettin?

Yussef ayağa kalktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Şaka gereğinden uzun sürmüştü. Çıkık elmacıkkemikleri avurtlarını çukurlaştırıyor, dudaklarının kıvrık birleşme yerlerini gölgelendiriyordu. Yüzündeki sürekli gülümser ifade onu Japon maskesi takmış gibi gösteriyordu.

— Şaka yapmıyorum Nono. Bize borcunu öde, biz de çekip gidelim.

— Size ne borcum var? diye bağırdı.

İriyarı herif üzerine atılmak için hamle yaptı ama Yussef onu durdurdu ve Chaplain'i yakasından tuttu. Yarı otomatik silahın namlusu kırık burnunun birkaç milim ötesindeydi.

— Saçmalamayı kes. Bu sana pahalıya mal olabilir kardeşim.

Boşnak'ın gözlerini şimdi daha yakından görüyordu. Gözbebekleri, iki kırpışma arasında iyice küçülüyordu. Gözlerinde donuk ve solgun bir ifade vardı. Yussef henüz çok gençti, ancak yüzünden içinde bir şeylerin ölmekte olduğu anlaşılıyordu. Bir hastalık. Bir duygusuzluk. Bir lanet.

— Sana her şeyi, hemen şu an verememem, diye blöf yaptı.

Yussef, saçlarını arkaya atmak ister gibi başını kaldırdı.

— Pasaportlarla başla. Gerisini sonra düşünürüz.

Bu söz kafasında bir şimşek çakmasına neden oldu. Kalpazan.

Evet o bir kalpazandı. Bu atölyeye ait bulanık izlenimler bir anda açıklık kazanmaya başlamıştı. Çizim masası ile reklam eskizleri bir dekordan başka bir şey değildi. Boyaların, boş tuvallerin ve kimyasal ürünlerin de hiçbir anlamı yoktu. Ne tasarımcı ne de sanatçıydı. Yasadışı bir hayatı vardı: Bir kalpazandı.

İşte bu yüzden Paris'te yaşayan bütün yabancılar onun peşindeydi. Pasaport, kimlik kartı, oturma belgesi, kredi kartı vb belgeler için ona para ödeyen, ancak karşılığını alamayan çeteler, gruplar, şebekeler.

— Hepsi yarın elinizde olacak, dedi, sonunun nereye varacağını düşünmeden.

Yussef yakasını bıraktı ve omzuna dostça bir şaplak indirdi. Suratı yeniden canlanır gibi oldu. Taş yumuşuyordu.

— Harika. Ama sakın bir aptallık yapma, Amar bir yerlerde bekliyor olacak. Az önce yaptığın şakaları sana ödetmesine sakın fırsat verme.

Gitmek üzere arkasını döndü. Chaplain onu kolundan yakaladı:

— Seninle nasıl temas kuracağım?

— Her zamanki gibi. Cep telefonundan.

— Numaran bende yok.

— Kafayı mı sıyırdın ne?

— Sana hafıza sorunlarım olduğunu söylemiştim.

Yussef bir süre onu dikkatle inceledi. Kuşku tehlikeli ve zehirli bir gaz gibi havada süzülüyordu. Boşnak kısa aralıklarla başını hafifçe salladı. Sonunda rakamları Fransızca olarak yazdırdı ve ardından "glupo" diye eklemeyi de ihmal etmedi. Chaplain bunun küfür olduğunu düşündü, oysa Yussef bunu büyük bir sevecenlikle söylemişti.

İki ziyaretçi onu darmadağınık olmuş atölyesinde tek başına bırakarak ortadan kaybolmuştu. Kapının kapandığını bile duymadı. Gözleri sabit bir noktaya dikili, yakıcı bir alkolü mideye indirir gibi durumu idrak etti.

Atölyesini yeniden toparlamak için önünde bütün bir gece vardı. Tabii becerisini de.

108

En basit varsayımla başladı. Bodrumda bir atölye. Bir taban kapağı bulmak için halıları kaldırdı. Hiçbir şey yoktu. Ne bir sürgü ne de ardında bir geçit olduğunu düşündürecek bir aralık. Mutfak zeminine dağılmış kap kaçağın arasından bir süpürge kaptı. Kof bir ses duyabilmek amacıyla zeminin her yerine vurmaya başladı. Ayaklarının altındaki döşemeden sadece tok ve sert bir ses çıktı.

Süpürgenin sapını odaya fırlattı. Korku dalgalar halinde geliyordu. İkilinin gittiğini görmenin verdiği rahatlık geçmiş, gelecek saatlerin kaygısı belirginleşmeye başlamıştı. Kalpazan atölyesinin yerini bulmak için önünde bir gecesi vardı, işe girişmek için.

Sahte pasaportları yapmak için... Düşüncesi bile çok saçmaydı. Yeniden mi kaçacaktı? Amar uzaklarda olmamalıydı...

Anahtar çekmecelerinde bir adres, bir ipucu ararken beyninin bir kısmıyla da yeni kimliğini düşünüyordu. Kalpazan. Bu işi nereden öğrenmişti? Ve bu işe başlamak için gereken parayı nereden bulmuştu? Yussef onu sokaklardan topladığını söylemişti. Demek bir krizden çıkıyordu, ismi yoktu, geçmişi yoktu, geleceği yoktu. Slav ona yardım etmişti –ona bu işi öğreten de o muydu?

Kalpazan. Sözcüğü alçak sesle tekrarlayarak aramasını sürdürüyordu. Bir mucize eseri, Boşnaklar Pen Duick'teki parayı bulamamışlardı. Aniden gelişi onlara engel olmuştu. Asma kattaki işlerini bitirememişlerdi.

Kalpazan. Müzmin bir ikiyüzlü için en uygun meslek bu muydu? Zaten kendi yaşamının da kalpazanı değil miydi? Durdu, boşuna uğraştığını anlamıştı. Burada onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu. Oturdu, bitkin düşmüştü ve ağrılarının depreşmekte olduğunu hissetti. Yüzü. Karnı. Bacak arası. Kaburgalarını eliyle yokladı ve kırık olmaması için dua etti. Banyoya gitti ve önceki akşam yaptığı gibi bir havluyu ıslattı. Yüzüne kompres uyguladı ve belli belirsiz bir rahatlama hissetti.

Bodrumda bir oda olduğu fikrinden vazgeçti, gizli bir oda olduğunu düşünmeye başladı –Bu da son derece saçmaydı. Taşıyıcı duvarlar birkaç metre kalınlığındaydı. Ve gizli bir oda olarak kullanılacak hiçbir köşe yoktu. Yine de bir kez daha zemin kata indi. Buzdolabını çekti. Gömme dolapların içlerini kontrol etti. Askıların altına girdi. Havalandırma ızgaralarını açtı...

Birden, yatağına uzanmak ve bir daha uyanmamak istedi. Ama direnmeliydi. Mutfağa gitti, dökün tülerin üstünden atladı ve kendine bir kahve yaptı. Şimdi atölyeler semtinde başka bir depo olabileceğini düşünüyordu. Hayır. Bu durumda oraya ait faturaların, kira makbuzlarının olması ve onları bulması gerekirdi.

Yine de, elinde kahve fincanıyla kapıya kadar gitti ve kaldırım taşı döşeli dar sokağa baktı. Etraf sakindi. Bu dar sokağın sakinleri, onun atölyesinde olan biteni tahmin edemeyecek kadar uzaktaydı. Birden gözleri, kapısının beş metre uzağında, toprak zemine monte edilmiş iki kanatlı metal bir kapağa takıldı. Geri dönüp ressam Nono'nun tezgâhına gitti, etrafı karıştırdı, bir çekiç ile bir tornavida –şüphesiz tuvallerini çerçevelerine sabitlemede kullanıyor ya da öyle yapıyormuş izlenimi veriyordu– buldu.

Döşeme kapağının yanına gitti, tornavidayı iki kanadın birleşme yerine soktu. Tek bir çekiç darbesi işi bitirmeye yetti. Kanatlardan biri yerinden çıktı. Chaplain beton bir merdivenle karşılaştı. Bodruma girerken kapağı başının üstünden kapattı ve bir elektrik düğmesi aradı, içerisi aydınlandı. Basamakların aşağısında, sıra sıra ahşap kapıların bulunduğu, küf ve toz kokusunun hâkim olduğu bir koridor vardı. Atölye-evlerin mahzenleri. Kendi mahzeninin nerede olduğunu düşünerek biraz daha ilerledi.

Birkaç adım sonra, hiç şüphesi kalmadı: Tek bir demir kapı vardı. Asma kilitli değildi, normal bir kilidi vardı. Aradığı şey bu kapının ardındaydı. Çekici ile tornavidası hâlâ elindeydi. Sesin duyulabileceğine aldırmadan, tornavidanın ucunu kapı ile pervazın arasına soktu ve var gücüyle vurdu. Sonunda metal büküldü, bir ucu hafifçe kalktı. Tornavidayı biraz daha içeri soktu ve bir kez daha levye gibi kullandı. Kilit pes etti. Karşılaştığı şey karşısında bir zafer çığlığı attı, içeride bir sürü baskı makinesi vardı. Üzerinde bir mikroskobun, metal kalıpların, resim fırçalarının, maket bıçaklarının durduğu bir çalışma masası. Rafların üstünde kimyasallar, mürekkepler, mühürler duruyordu. Örtülerin altında, birkaç tarayıcı, bir PVC

kaplama makinesi, bir biyometrik analiz cihazı vardı...

Tavan lambasını yaktı, koridorun ışığını söndürdü, kapıyı kapattı. İçerisi bir baskı atölyesi olarak düzenlenmişti. Duvarlar boyunca kâğıt tomarları duruyordu. Plastik föyler. Tonerler. Mürekkep kutuları. Bir ültraviyole lamba...

Bir başka mucize daha vardı: Her şeyi hatırlıyordu. Kalpazanlık becerileri, otuz yıl karada kaldıktan sonra yeniden denize dalan bir yüzücünün kolayca yüzmesi gibi, yeniden hafızasında canlanıyordu. Bu mucize nasıl açıklanabilirdi? Bu zanaat bilgisi kültürel belleğin bir kalıntısı olabilir miydi? Bir başka açıklama daha vardı: O gizemli implanttan kurtulmuştu. Belki de belleği bu şekilde özgürlüğüne yeniden kavuşmuştu...

Soru sormanın sırası değildi. Baskı makinelerini çalıştırdı, diğer makineleri açtı. Hatıralar canlanıyordu. Bir pasaportu veya başka bir kimlik belgesini nasıl tarayacağını hatırlıyordu. Daha sonra yenisini oluşturmak için filigran yazıları veya flüorışıl telleri hiç iz kalmayacak şekilde nasıl sileceğini biliyordu. Her türlü sahtecilik girişimlerinin önüne geçmek amacıyla tasarlanmış mikrografik ayrıntıları kopyalamak için cihazları bizzat modifiye ettiğini hatırlıyordu. Kalpazanlık faaliyetlerine engel olmak için tarayıcı ve baskı makinesi üreticileri tarafından entegre edilmiş düzenekleri devre dışı bıraktığını da. Yeniden baskısı yapılan belgenin kaynağını saptamayı sağlayan ve her baskı makinesine mikrokarakterlerle basılmış, çıplak gözle görülmeyen seri numaralarını gizlediğini de anımsıyordu.

Yussefin onu neden öldürmediğini anlıyordu. O bir kalpazanlık virtüözüydü. Belge sahteciliğinde bir yıldız. El becerisinin üstüne yoktu. Yeni bir hazine buldu: kütüphanelerdeki eski tip fişlikleri hatırlatan, bir metreye bir metre ebadında, bölmelere ayrılmış ahşap bir kutu, içinde belli bir düzene göre ayrılmış, yerleştirilmiş boş kimlik belgeleri vardı. Aralarında, YusseFe vaat edilmiş Fransız pasaporttarı da vardı. Her pasaportun arasına, içinde Fransız vatandaşlığına girmeye aday kişinin adı ile bilgilerinin yazılı olduğu dörde katlanmış bir kâğıt ile vesikalık bir fotoğraf yerleştirilmişti. Tüm isimler Slav ses düzenindeydi. Suratlara gelince Yetilerin resmi geçidinden farksızdı.

Ceketini çıkardı, havalandırma sistemini çalıştırdı ve çalışma masasına oturdu. Otuz belgeyi hazırlamak için önünde bir gecesi vardı. Bilgisinin yanı

sıra hareketlerinin, yeteneğinin, el becerisinin de aynı hızla geri geleceğini umuyordu.

Daha şimdiden, başka parçalar da yerine oturuyordu. Kalpazanlık ilkesi. Her zaman benimsediği kurallar. Asla kimlik çalmamak. Asla dolandırıcılık yapmamak. Asla kredi ve banka yolsuzluğuna karışmamak. Nono farklı bir mücadele sürdürüyordu. Yeni Fransızlar dünyaya getiriyordu.

Lateks eldivenleri giydi ve boş belgeleri aldı –Hepsinde bir çipi görünür kılan simgelerin bulunduğu e-pasaportlar. En son buluş.

Çalışmaya başlarken aklına başka bir şey takıldı. Hiç kuşkusuz kötü bir fikirdi ama vazgeçmek için çok geçti, iki eliyle saçlarını düzeltti; bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi işe koyulması gerekiyordu. Nono'nun hayatını kurtarmalıydı.

109

Fleury-Merogis, kadın ceza ve tutukevi.

Bir uğultu Anais'i rahatsız uykusundan uyandırdı.

Koridordan uğultular, konuşmalar, ayak sesleri geliyordu. Saatine baktı, sabahın onuydu. Kalktı ve kulağını kapıya dayadı. Gürültü belli bir düzen içinde artıyordu. Tutuklular sinirlenmiş gibiydi. Cuma görüş günüydü.

Yatağına dönmek üzereydi ki açılan kapının sesiyle irkildi.

Eşikte bir kadın gardiyan duruyordu. Onu başka bir hücreye, disiplin hücresine nakledeceklerdi. Belki de onu acilen ceza yargıcının karşısına çıkaracaklardı. Birkaç saniye içinde bunları düşündü.

— Chatelet, görüşme odasına.

— Ziyaretçim mi var?

— Ailenden biri, evet.

Bir şeyler göğsünü sıkıştırdı. Aile olarak tek bir kişiyi tanıyordu.

— Geliyor musun?

Kapüşonlu ceketini giydi ve gardiyanın peşine takıldı. Koridorda, adımlarını diğer tutuklulara uydurdu. Eşofmanlı, çarşaflı, bubu'lu[101] hortlaklar. Gülüşmeler. Sürünerek yürüyen spor ayakkabılar. Görüşme salonuna kadarki yol ona bitmeyecekmiş gibi geldi. Sadece kalp çarpıntılarının sesi ilerlemesini sağlıyordu. Midesinde şiddetli bir bulantı vardı.

Nasıl olduğunu anlamadan kendini önceki günkü koridorda buldu. Camekânlı bürolar. Parmaklıklı pencereler. Lamine camdan kapılar. Ama etrafta görülecek bir şey yoktu. Camlı kabinlerde çocuklar gülüyordu. Bir top duvara çarpıyordu. Bir bebek ağlıyordu. Ortam bir hapishanenin görüşme salonundan ziyade bir kreşi andırıyordu.

Gardiyan durdu ve bir kapıyı açtı.

Bir masanın arkasına oturmuş onu bekleyen adam başını çevirdi.

Babası değildi.

Mathias Freire'di.

Anlaşılmaz bir beceriyle tüm denetimleri, kimlik kontrollerini, güvenlik kapılarını aşarak buraya kadar ulaşmayı başarmıştı...

— Buradan asla çıkamayacaksınız, dedi, masanın diğer tarafına otururken.

— Bana güvenin, diye cevap verdi Freire, sakince.

Anais başını omuzlarının arasına kıstırdı, dizlerinin arasına götürdüğü ellerini yumruk yaparak sıktı, derin bir nefes aldı. Bu, karşılaştığı sürprizi kabullenmek için gereken enerjiyi toplama yöntemiydi. Görünümünü düşündü. Yorgun yüz hatları. Dağınık saçlar... Kir pas içindeydi. Hastanede nekahet dönemini geçiren bir hasta gibi giyinmişti.

Başını kaldırdı ve hayal görmüş olabileceğini düşündü. Ama Freire buradaydı, karşısındaydı. Zayıflamıştı. Yaralanmıştı. Asabiydi. Üzerinde pahalı giysiler vardı ama yüzü, geceyi bir metro istasyonunda geçirmiş gibiydi. Anais bu anı çok beklemiş ama olabileceğine hiç ihtimal vermemişti.

— Birbirimize söyleyeceğimiz çok şey var, dedi Freire, aynı sakin ses tonuyla.

Bilinçaltında flaşlar halinde, onu Marsilya Adliye Binası'nın holünde kaçarken gördü. Nice tramvayları arasından ustaca sıyrılırken. Montalembert Sokağı'nda katillere silahını doğrulturken.

— Tek problem, sadece yarım saatimizin olması, diye devam etti, arkasındaki duvar saatini göstererek.

— Bugün kimsiniz?

— Kardeşiniz.

Bu cevap Anais'i güldürdü. Kapüşonu hâlâ başındaydı, üşümüş veya yoksunluk krizine girmiş gibi ellerini birbirine sürtüyordu.

— Belgeleri nasıl hallettiniz?

— Bu uzun hikâye.

— Seni dinliyorum, dedi Anais. "Sen" diye hitap etmeye başlamıştı.

Mathias Freire –Anais ona böyle hitap ediyordu– üç cinayetten söz etti. Minotauros. İkaros. Uranos. Bavulsuz yolcu sendromundan mustarip olduğunu söyledi. Üç farklı kişilik yaşadığından söz etti. Ocak 2010'dan bu yana Psikiyatr Freire'di. 2009 Kasım ve Aralık ayları arasında evsiz Janusz'du. Eylül'den Ekim'e kadar da deli ressam Narcisse...

Bu açıdan şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. Anais neredeyse tüm bunları tahmin etmişti. Ama şimdi başka gerçekleri de öğreniyordu.

İkaros'un cesedinin yanına ilk olarak Freire gitmişti –Teneke onu kumsalda görmüştü. Öte yandan, Rusça "matruşka" sözcüğünün bu olayda anahtar bir işlevi vardı ama Freire bunun ne olduğunu bilmiyordu.

— Bugün, diye sordu Anais, hangi roldesiniz?

— Narcisse'ten önceki kişi. Nono adında biri.

Anais sinirli bir kahkaha attı. Freire de gülümsedi.

— Amaud Chaplain. En aşağı beş ay boyunca o adamdım.

— Nono'yken ne iş yapıyordunuz?

— Boş verin.

Bordeaux'dan kaçtıktan sonra kendisine yönelik cinayet girişimlerini saydı. Tam beş kere onu öldürmeye çalışmışlardı. Sanki bir dokunulmazlığı vardı – veya olağandışı bir şansı. Nereye giderse gitsin, kimliği ne olursa olsun siyahlı adamlar onu buluyordu. Bu herifler polislerden bile daha maharetli soruşturmacılar olmalıydı. Ve her halükârda daha hızlı.

Ardından Freire önemli bir açıklamada bulundu. Tutuklandıktan sonra, Hôtel-Dieu'de çekilen yüz röntgeninde, burun boşluğunda bir implant saptanmıştı. Burnunu kırarak onu çıkarmayı başarmıştı.

Bunları söylerken elini açtı; avucunda krom kaplı küçük bir kapsül parlıyordu.

— Bu ne?

— Hôtel-Dieu'deki doktora göre bu, bir kimyasal madde veren veya eskiden epilepsi veya diyabet tedavisinde kullanılan bir mikropompa olabilirmiş. Gerçek zamanda fizyolojik kriterleri ölçmeye ve doğru zamanda etkin maddeyi salgılamaya yarayan, derinin altına yerleştirilmiş bir düzenek. Tek sorun ne tür bir düzenek ve nasıl bir etkiye sahip olduğunu öğrenmek.

Tüm bunlar akıl almaz şeylerdi, ama Anais bir ayrıntıyı hatırlıyordu: Patrick Bonfils'in katilleri, onun cesedini Rangueil morguna kadar izlemişti –Sadece burnunu açmak için. Bu sonuca varmak için büyük bir bilgin olmaya gerek yoktu. Balıkçının burun boşluğuna yerleştirilmiş implantı almaya gelmişlerdi. Freire ile Bonfils aynı muameleye maruz kalmıştı.

Freire/Janusz gitgide daha hızlı konuşuyordu. Bu içinden çıkılması güç durumda, bir takıntı her şeyin önüne geçiyordu: Masumiyetini kanıtlamak istiyordu. Bütün kanıtlar aleyhinde olsa da, Olympos Katili olmadığını ispatlamak.

— Katili bizzat takip ettiğimi düşünüyorum. Ben katil değilim.

Katili arıyorum.

— Peki, onu buldun mu?

— Bilmiyorum. Sanki ona çok yaklaştığımı hissettiğim her seferinde hafızamı kaybediyorum. Sanki... nöron hücrelerim kısa devre yapıyor. Bu durumda da araştırmama hep yeniden başlamak zorunda kalıyorum. Sıfırdan.

Anais onu bir ceza hâkimin karşısında olmadık şeyler söylerken hayal ediyordu: Sonu kesinlikle hapishane olurdu. Ya da hastane. Freire'e

bakıyordu ve hâlâ onun burada, karşısında korkusuzca durduğuna inanamıyordu. Onu ne kadar çok düşünmüştü, takıntı haline getirecek kadar...

Freire iki haftada birkaç yıl birden yaşlanmıştı. Gözbebekleri mor halkaların ortasında kor gibi yanıyordu. Şişmiş, parçalanmış burnunun üstünde pansumanlar duruyordu. Kimliklerini düşündükçe hâlâ onlardan bazı izler taşıdığı fikrine kapıldı. Hâlâ tanıdığı psikiyatra benziyordu, ancak derinlerde bir yerlerde hâlâ bir evsiz vardı. Gözbebeklerinde delice bir parıltı göze çarpıyordu Sigmund Freud'dan ziyade Vincent van Gogh. Amaud Chaplain'in ona bıraktığı mirasın ne olduğunu öğrenmek için henüz erkendi. Belki de şıklık ve zariflikti bıraktığı: Giysileri, diğer üç kişilikle hiç alakası olmayan bir özenin, bir dikkatin göstergesiydi.

İçgüdüsel olarak Freire'in elini tuttu.

Temas o denli yumuşak olmuştu ki, elini yanmış gibi hemen geri çekti.

Şaşıran Freire sustu. Anais bakışlarını duvar saatine çevirdi.

Birkaç dakikaları kalmıştı. Hızlı hızlı konuşmaya başladı. Metis'i ve askeri geçmişini, önce kimya, ardından ilaç sanayimdeki faaliyetlerini anlattı. Grubun Avrupa'daki en önemli psikotrop üreticilerinden biri haline gelmesinden söz etti.

Ardından bu gmp ile ulusal savunma güçleri arasındaki karanlık ilişkiden bahsetti. En nihayet, o ana kadar belirtmediği kendi fikrini söyledi: Metis bünyesindeki bir laboratuvar, onun yanı sıra Patrick Bonfils ile kuşkusuz başka deneklerin de üstünde yeni bir molekül test ediyordu. Deneklerin kişiliklerini parçalayan ve bir tür zincirleme reaksiyona, bir dizi psişik kaçışa sebep olan bir madde.

Freire duyduğu her şeyde yumruk yemiş gibi oluyordu. Anais hikâyesini sonlandırırken, Metis'in ne yasalardan ne de devlet otoritesinden çekinen, aksine gücünü onlardan alan nüfuzundan söz etti.

Ve sonuca geldi. Henüz bilmediği bir sebepten ötürü grup, temizlik yapmaya ve protokol deneklerini ortadan kaldırmaya karar vermişti. Metis onları öldürmek için profesyonel savaşçıları görevlendirmişti. Onu, Patrick Bonfils'i

ve şüphesiz başka birçok kişiyi de. Hepsi kara listedeydi.

Freire dişleri sıkılı, anlatılanları dinliyordu. Anais, başından bir sürü şey geçmiş olan bu adama çok fazla yüklendiğini düşünerek sustu. Sadece iki dakikaları kalmıştı. Birden büyük bir düşüncesizlik yaptıklarının farkına vardı. Güvenlik kameralarını umursamamışlardı. Konuşmalarını kaydedebilecek mikrofonları. Freire'i tanıyabilecek veya dışarıdan gelecek bir ikazla alarma geçebilecek gardiyanları da.

— Üzgünüm, dedi Freire sonunda.

Anais bu sözcüklere anlam veremedi –Halbuki az önce onun hakkında ölüm kararı alındığını söylemişti. Biraz gecikmeyle de olsa, Freire'in hapishane duvarlarını, meslek yaşamını altüst eden bu olayı ve bilerek içine atıldığı bu kaosu kastettiğini anladı.

— Ben tarafımı belirledim, diye mırıldandı genç kadın.

— O zaman ispat et.

Freire, Anais'in elini tuttu ve parmaklarının arasına katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırdı.

— Bu ne?

— Geçen ağustos ayının sonunda Chaplain'in sabit hattına gelen çağrının saati ve tarihi. Bir yardım çağrısı. Benimle temasa geçen kızın kim olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Anais dikildi.

— Gizli bir numara, diye devam etti Freire. Bu Chaplain olarak aldığım son çağrı. Ertesi gün başka biri oldum. Bu kadını bulmam gerekiyor!

Anais gözlerini sıkılı yumruklarına indirdi. Yüreği yanıyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden soluk alamıyordu.

— Sana başka bir numara daha yazdım, diye devam etti Freire, alçak sesle. Yeni cep telefonumun numarası. Sana güvenebilir miyim?

Anais kâğıdı çaktırmadan pantolon cebine soktu ve soruyu ustalıkla geçiştirdi:

— Chaplain de katili mi arıyordu?

— Evet, ancak farklı bir şekilde. Tanışma sitelerini kullanıyordu. Özellikle de sasha.com adlı bir speed-dating kulübünü. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?

— Hayır.

— Numara, Anais. Kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor. O kadınla konuşmam lazım. Tabi çok geç olmadıysa.

Anais onun kızarmış gözlerine baktı. Bir an, rakibesinin ölmüş olmasını istedi. Ama hemen ardından, içindeki bu habis uru söküp attı. Sonunda konuşmayı başardı:

— Bunun için mi buraya geldin?

Zil sesi duyuldu. Ziyaret saati sona ermişti. Freire'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi, ayağa kalktı. Verdiği kilolara, yaşlanmış ifadesine, gözlerindeki telaş pırıltısına ve parçalanmış burnuna rağmen hâlâ dayanılmaz bir cazibesi vardı.

— Saçmalama.

110

Anais görüşme odasından çıkar çıkmaz telefon izni istedi. Bu, hapishanenin sol kanadına, duvara monte edilmiş bir dizi telefonun bulunduğu kısma gitmek anlamına geliyordu. Gözetmen uysal bir kadındı ve Anais henüz gerçek bir YKM değildi.

Havalandırma saati başlamıştı. Dolayısıyla telefonların önünde tek bir kadın mahkûm bile yoktu. Anais hafızasındaki bir numarayı çevirdi. Umutsuzluğa kapılmamak için harekete geçmeliydi.

Nasılsa hücresinde ağlamak için bol bol zamanı vardı. Mathias Freire'i yeniden görmüştü de ne olmuştu? Sadece mesleki bir görüşme. Profesyonel bir değiş tokuş. Hepsi o kadar.

— Alo?

— Le Coz, Chatelet.

— Anais? Neler oluyor?

Çatışma haberi ve tutuklanması güneybatıya kadar ulaşmıştı.

— Açıklamam uzun sürer.

— Ne yapabilirim?

Anais parmaklıklı bir pencerenin önünde gidip gelen gardiyanın arkasından kaçamak bir bakış attı. Kâğıdı cebinden çıkardı ve açtı.

— Numarası gizli bir telefondan yapılan bir çağrının saati ile tarihini ve aranan numarayı veriyorum. Telefon açan abonenin kimliğini belirle. Hemen.

— Değişmemişsin, dedi Le Coz gülerek. Söyle.

Anais numarayı, günü ve saati yazdırdı. Le Coz'un başka bir hattı aradığını duydu. Le Coz diğer telefona bilgileri verdi, sonra yeniden ona döndü.

— Abdellatif Dimoun aradı.

Anais birkaç saniye bu ismi nereden hatırladığını düşündü. TKPM'nin koordinatörü. Çöl savaşçısı.

— Ne istiyordu?

— Sanırım ona bir sürü ıvır zıvır yollamışsın, Marsilya kumsalından gelen şeyler.

Anais onları tamamen unutmuştu. İkaros'un cesedinin çevresinde bulunan kalıntılar.

— Onları analiz etmiş mi?

— Evet. Hepsi denizin getirdiği şeyler. Sadece tek bir şey diğerlerinden farklıymış. Bir ayna parçası. Ona göre bu, başka bir yerden suç mahalline gelmiş olabilirmiş. Belki de katilin cebinden düşmüş.

— Neden?

— Çünkü ayna parçasında hiç tuz kalıntısı yokmuş. Denizden gelmiş olamazmış.

Bir ayna parçası. Bayağı yol almışlardı.

— Hepsi bu kadar değil, diye devam etti Le Coz. Ayna parçasını analiz etmişler; üstünde gümüş iyodür kalıntıları varmış.

— Bu ne anlama geliyor?

— Ayna bir işleme tabi tutulmuş. İşığa duyarlı hale getirmek için aynaya bilinçli olarak gümüş iyodür emdirilmiş. Bu, sanırım 150 yıl önce uygulanan bir yöntemmiş. Dagerreyotipi tekniği.

— Ne?

— Fotoğrafın atası. Araştırdım. Parlak ve gümüş kaplama bir ayna, bir objektiften yansıtılan izi koruyor. Sonra ayna iyot buharına tutuluyor ve bir

görüntü elde ediliyor. Gümüş içeren doğal maddeler bulununca, çoğaltmaya müsait olmayan bu teknikten vazgeçilmiş. Dagerreyotipi, negatif gerektirmeden doğrudan pozitif baskı yapmayı sağlayan bir teknik.

— Dimoun bu aynanın bir dagerreyotipi düzeneğinin parçası olduğunu mu düşünüyor?

— Evet. Ve bu da bize kahrolası bir ipucu veriyor. Birkaç meraklı dışında bu tekniği kullanan pek yok.

— Araştırdın mı?

— Bunun üzerinde çalışıyorum.

— Bana bu heriflerin kuruluşunu bul. Bu tekniği kullananların listesini çıkar.

Bunları söylerken, birden gözünde bir görüntü canlandı. Katil öldürüyordu. Bir Yunan mitini sahneliyordu. Sonra bu sahneyi gümüş bir ayna üzerine, çoğaltma imkânı olmaksızın tek bir örnek olarak basıyordu. Ürperdi. Bir yerlerde bu korkunç fotoğrafların saklandığı bir yer olmalıydı. Onları kafasının içinde, alacakaranlıkta parlarken görüyordu. Boğazlanmış Minotauros. Yakılmış İkaros. Hadım edilmiş Uranos. Başka kaç kişi vardı?

— Senin gizli numarayı buldum. Yazabiliyor musun?

— Evet. Kafama.

Polis ona Arnaud Chaplain'in gizemli muhatabının adını ve numarasını verdi. Bu bilgiler ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Beş yüz kilometre uzaktan gelen bu sıcak haberle heyecanlanmış bir halde Le Coz'a teşekkür etti.

— Seninle nasıl temas kurabilirim?

— Kuramazsın. Ben başımın çaresine bakarım.

Bir sessizlik oldu. Le Coz soluk almakta sıkıntı çekiyordu.

Anais gözyaşlarına boğulmamak için telefonu kapattı. Gardiyanın yanına gitti ve ondan başka bir lütufta bulunmasını istedi: Havalandırmanın son

dakikalarından yararlanmak. Kadın iç çekti, onu tepeden tırnağa süzdü, sonra belki de onun polis olduğunu hatırlayarak avluya doğru yürümeye başladı.

Anais'in içi içine sığmıyordu. Dagerreyotipilerle ilgili bu ipucu ona yeniden enerji vermişti. Soruşturmasında yeni bir ipucuna ulaşılmışken burada sıkışıp kalmak onu öfkelendiriyordu. Belki de bu ipucunun hiçbir anlamı yoktu. Belki de çok şey ifade ediyordu... Ama kesin olan bir şey vardı: Bu ipucunu kendine saklayacaktı. Solinas'ya tek kelime etmeyecekti.

Dışarının uğultusu onu canlandırdı. Gardiyan son kapıyı da açtı. Kadınlar, basket potalarının ve bir pinpon masasının olduğu avluda yürüyor ve konuşuyordu. Manzara diğer hapishanelerden farklı değildi. Görüş alanını duvarlar, dikenli teller, kablolar kuşatıyordu. Tutukluların yüzlerinden kapatılmışlık duygusu okunuyordu. Bedenler bitkin ve yıpranmıştı. Yorgun yüzler, eğelene eğelene, parlatıla parlatıla, bilene bilene öldürücü hale gelen kaşık saplarına benziyordu. Dondurucu rüzgâr bile hücrelerin kirli havasıyla, yemek ve kirli iç çamaşırı kokusuyla yüklü gibiydi.

Anais ellerini ceplerine soktu ve polis kimliğine büründü.

Grupları, çift dolaşanları, tek başına takılanları gözlemledi ve en uygun hedefi aradı. Tutuklular iki gruba ayrılmıştı: Vahşi hayvanlar ve ezikler. Hangi gruba ait oldukları yüzlerinden, duruşlarından, yürüyüşlerinden anlaşılıyordu. Anais adli bir hata nedeniyle mahkûm olmadıkları yüzlerinden okunan dört kişilik bir Mağribi grubuna doğru ilerledi. Cezaevi çarkının, diriliklerini yok edemediği tehlikeli kadınlar. Uzun yıllarını hapishanede geçirdikleri aşikârdı. Ve şüphesiz geçirecekleri de. Ama hiçbir şey içlerindeki öfkeyi dindiremezdi.

— Selam.

Cevap olarak ezici bir sessizlik oldu. Başlarını sallama zahmetine bile girmediler. Sadece ayaklarının altındaki asfalt kadar sert siyah gözlerindeki kıvılcımla baktılar.

— Bir cep telefonuna ihtiyacım var.

Kadınlar kendi aralarında bakıştılar, ardından kahkahalarla gülmeye

başladılar.

— Kimliklerimizi de sormak istiyor musun?

Haber çabuk yayılmıştı. Bir aynasız olarak çoktan mimlenmiş, öfke duyulmuş ve tecrit edilmişti.

— Bir SMS atmam gerekiyor. Bunun bedelini ödemeye hazırım.

— Ne kadar kaltak?

Kızlardan biri komutayı ele almıştı. Önü açık bir kabanın içine bir tişört giymişti; tişörtün yakasından göğsündeki ejderha dövmeleri ile boynundaki Maori işaretleri görünüyordu.

Anais blöf yapma yoluna gitmedi:

— Şimdilik hiç. Kuruş param yok.

— O zaman yok ol.

— Size dışarıda yardımcı olabilirim. Burada çürümeyeceğim.

— Hep öyle derler.

— Evet, ama bu avludaki tek polis benim. Bir polis asla uzun süre hapiste kalmaz.

Derin bir sessizlik oldu. Kızlar kaçamak gözlerle bakıştılar. Fikir kafalarında olgunlaşıyordu.

— Yani? diye merakını gidermek için sordu ejderha dövmeli kız.

— Bana bir cep telefonu bulun. Dışarı çıkınca sizin için bir şeyler ayarlarım.

— Senin suratına sıçarım, dedi diğeri.

— Nereye istersen oraya sıç ama bu bir fırsat yavrum. Senin için. Kardeşlerin için. Herifin için. Ya da bilmem kim için. Dışarı çıkınca, sana yemin

ediyorum, yargıcı, savcıyı, senin davana bakan polisleri görmeye gideceğim.

Yeniden bir sessizlik oldu, bu kez çok daha derin bir sessizlikti. Anais neredeyse kadınların beyin çarklarının döndüğünü işitebiliyordu. Ona inanmaları için hiçbir sebep yoktu. Ama hapisteyken, insanı yaşatan, istesin ya da istemesin, umuttu. Dört kadın, elleri ceplerinde, kir pas içindeki montlarına ve parkalarına iyice sarındı. Giysilerin altında bedenlerinin soğuktan büzüldüğünü tahmin etmek zor değildi.

Anais avantajını değerlendirdi:

— Bir SMS. En fazla birkaç saniye alır. Sizin için elimden geleni yapacağıma yemin ederim.

Kızlar yeniden bakıştılar. Çevrelerine şöyle bir göz attılar. Anais'i çembere aldılar. Bir an için iyi bir dayak yiyeceğini düşündü. Aslında savaşçılar onun çevreden görünmesini engelliyorlardı.

Bir anda ejderha dövmeli kız çemberin ortasında belirdi. Ağzından alevler püskürten sürüngen, sanki düşmemek için kızın bronz tenine tutunmuştu. Anais gözlerini aşağı indirdi:

Mahkûmun avucunda seloteyple üstünkörü onarılmış bir cep telefonu duruyordu.

Anais telefonu aldı. Çetenin önünde, ayakta SMS'ini yazdı, önce, saptanan telefon numarasını, sonra da "Medina Malaoui. Naples Sokağı No 64. 75009 PARlS" yazmıştı. Bir an tereddüt etti, sonra ekledi: "İyi şanslar."

Freire'in telefon numarasını tuşladı ve "gönder" tuşuna bastı.

Gerçekten de aptallar kraliçesiydi.

111

Chaplain SMS'i Orleans Kapısı'nda aldı. Anais hiç oyalanmamıştı. Bu bilgi onların ortaklıklarını pekiştiriyordu. Tabi bir polis ordusu onu Naples Sokağı 64 Numara'da beklemiyorsa... Hemen şoföre Medina Malaoui'ın adresini verdi, sonra mesajla gelen numarayı tuşladı. Karşısına telesekreter çıktı. 29 Ağustos'taki aynı yavan ses. Herhangi bir mesaj bırakmadı. Onu dairesinde ansızın yakalamayı tercih ediyordu. Ya da daha iyisini yapmayı: Eğer evde yoksa etrafı aramayı.

Araba Raspail Bulvarı'nda ilerliyordu. Bir kez daha, sabahtan bu yana olanları gözden geçirdi. Pleury– Mèrogis'de hapis tutulan, otuzlu yaşlarını süren Anais, kaderinin anahtarını keşfetmişti:

Chaplain bir deneyin kurbanıydı. Bir yandan bu fikir son derece ürkütücüydü. Diğer yandan da ona umut veriyordu. O "müzmin" bir hasta değüdi. Onu zehirlenmişlerdi. Zehir veya antidot olabilirdi. Eğer onda bir sendrom oluşturduysa, onu durdurabilirlerdi. O gizemli kapsülden kurtularak çoktan iyileşmeye başlamış olabilir miydi? Avucunda duran kapsüle bir kez daha baktı. Onu açmayı, incelemeyi, analiz etmeyi isterdi...

Şoför Saint-Lazare Sokağı'na ulaştı, Trinite Kilisesi'nin gölgesindeki Estienne-d'Orves Meydanı'nın çevresini dolandı, Londres Sokağı'na saptı. Chaplain tuhaf bir izlenime kapıldı. 9. Bölge'den nefret ediyordu. Paris'in bu köşesindeki tüm sokaklar Avrupa kentlerinin adını taşıyordu ve binaların hepsi soğuk, hüzünlü ve sürgülüydü. Avluya açılan kapıların üzerindeki kadın ve erkek başlı heykel-sütunlar gardiyan gibi, gelip geçenleri gözlüyordu. Sokaklar ıssızdı; buraların hâkimi sigorta şirketleri, noter büroları, avukat ofisleriydi.

Anais'in hayali gözünün önüne geldi. Onu yeniden gördüğü için mutluydu. Bembeyaz teni. Bakışlarının hüzünlü yakıcılığı. Dünyaya katlanamıyormuş gibi görünen ama buna mukabil Chaplain'e güç veren, onda derin bir iz bırakan olağandışı varlığı. Genç kadından hoşlanıyor muydu? Ne kafasında ne de yüreğinde bu tip sorulara yer yoktu. Boşlukta bir varlıktı. Ya da daha ziyade, kim olduğunu bilmeyen biri. Ancak bu ittifak kanını ısıtıyordu.

Şoför Naples Sokağı 64 Numara'nın önünde durdu. Chaplain parayı ödedi ve arabadan indi. Mahalleye özgü tipik bir binaydı, kesme taşlardan oluşan, üçüncü ve dördüncü katta cumbaları olan bir kale. Kapının şifresini bilmiyordu. Sokak boştu. Kapının önünde gidip gelmeye başladı.

Sonunda, takım elbiseli iki adam giriş kapısında belirdi. Chaplain içeri süzüldü, beklerken buz kesmişti. Bir tonoz sağdaki ve soldaki iki merdivene açılıyordu. Dip tarafta, bir sürü ağaç ile bir çeşmenin bulunduğu bir avlu vardı. Binanın gizli kalbi. Posta kutularını gördü.

Medina Malaoui, soldaki merdivenden çıkılan üçüncü katta oturuyordu. İnterfon yoktu. Yürüyerek çıkmaya başladı. Her merdiven sahanlığında iki kapı vardı. İki kapının ortasında da vitraylı bir pencere. Medina Malaoui'ın dairesi sağdakiydi –pervazına bir kart iliştirilmişti. Zili çaldı. Bir defa. İki defa. Sonuç alamadı. Medina evde değildi. Tabii başına bir şey gelmediyse... O ana kadar düşünmek istemediği bu olasılık, kapısının önünde bütün ağırlığıyla üzerine çullanıyordu.

Döndü ve dikkatle yandaki kapıya baktı. Göz deliğinden onu gözleyen meraklı bir komşu olabilir miydi? Kapıya doğru yaklaştı, dinledi. Oradan da bir ses gelmiyordu.

Ne sağda ne de solda birileri vardı.

Çözüm ortadaki vitraylı pencereydi. Pencereyi açtı. Bir pervaz kat boyunca uzanıyordu, yanlamasına ilerlemek için ideal bir yerdi, önceki günden, Hôtel-Dieu'den bu işe antrenmanlıydı. Geri çekildi ve avluyu kuşatan iki cepheyi iyice gözlemlemek için birkaç dakika bekledi. Pencerelerde hiç hareket yoktu. Duvarlardan ses gelmiyordu. Saat 11.30'da, Naples Sokağı 64 Numara bir tapınaktı.

Bir bacağını pencere çerçevesinden dışarı çıkardı ve dar çıkıntıya bastı. Üç kat aşağıdaki bahçeye bakmaktan kaçınarak duvardaki çıkıntıya tutundu ve boşluğa arkasını döndü. Birkaç saniye içinde Medina'nın dairesinin ilk penceresine ulaştı. Dengesini koruyarak dirseğiyle cama sert bir darbe indirdi. Cam ikiye ayrıldı, ancak macun sebebiyle olduğu yerde kaldı. Chaplain, beklenmedik bir görgü tanığının avluda "Hırsız var! Hırsız var!" diye avaz avaz bağırmasından korkuyordu.

Kolunu yarıktan içeri soktu ve pencere kolunu çevirdi. Tüllerin arasından içeri süzüldü, pencereyi kapattı, avluya bakan cepheleri dikkatle gözden geçirdi. Kımıldayan hiçbir şey yoktu. Tek bir harekette perdeleri çekti. Gösteri sona ermişti. Hemen içerideki toz kokusunu hissetti. Bu iyiye işaret değildi.

Birkaç adım attı ve zengin bir bekâr eviyle karşılaştı. Büyük bir salon. Yüksek teknoloji ürünleriyle donatılmış mutfak. Bir veya iki odanın açıldığı bir koridor. Evin bütün bölümleri geniş, havadar ve sevimliydi.

Duvara monte edilmiş düz ekran bir TV'nin karşına yerleştirilmiş L şeklindeki kanepenin çevresini dolandı. Dekorasyonu incelemekle oyalanmadı. Her şey şıktı. Pahalıydı. Özenliydi. Her şeyin üzeri, insanı telaşlandıracak derecede kalın bir toz katmanıyla kaplıydı. Bu beni kaygılandırmaya başlıyor. Korkuyorum.

29 Ağustos Medina için uğursuz bir gün mü olmuştu?

Bir konsolun üstünde bir kadın fotoğrafı duruyordu. Her zamanki gibi, bu yüz ona bir şey ifade etmiyordu. Otuzlarındaydı.

Solgun sarı saçlar. Ruslar gibi çıkık elmacıkkemikleri, oval bir yüz. Baygın bakışlı, iri, siyah gözler. Kırmızı, etli dudaklar. Elmayla zehirlenen Pamuk Prenses'i andırıyordu. Medina bütün olarak, bir arzu pınarından çıkıyormuşçasına bir kösnüllük yayıyordu.

Chaplain onu kafasında başka türlü canlandırmıştı. Sesinde soğuk bir kibarlık, otoriter bir çekicilik vardı. İsmine gelince, hüzünlü ve iri yapılı, Mağribi kökenli bir kadın olduğunu düşündürüyordu. Gözünün önüne kolhozlarda görülen kır çiçekleri geldi.

Medina belki de Kâbil kökenliydi... Resim bir teknede çekilmişti.

Chaplain, birden bu resmi, kiraladığı bir yelkenlide bizzat kendisinin çekmiş olabileceğini düşündü...

Fotoğrafı çerçevesinden çıkardı, cebine koydu ve evi turlamaya başladı. Şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. Burası, seçkin, hali vakti yerinde, entelektüel

Parisli bir kadının eviydi. Buna karşılık onun mesleğini, işini yansıtan en ufak bir iz yoktu. Tüm belirtiler daha ziyade bir üniversite öğrencisini işaret ediyordu. Salon, koridor, oda alfabetik sıraya göre dizilmiş kitaplarla doluydu. Felsefe. Edebiyat eleştirisi. Etnoloji. Filoloji... Eften püften bir okul olmadığı kesindi...

Çekmeceleri karıştırırken, sonunda bir öğrenci kimliği buldu.

Medina Malaoui, yaş 28, Sorbonne'da felsefe bölümü doktora öğrencisi. Biraz daha aradı ve eğitim hayatıyla ilgili eksiksiz bir dosya buldu. Fransa'nın kuzeyinden geliyordu. Liseyi Saint-Omer'de bitirmişti. Lisans ve lisansüstü felsefe eğitimini Lille'de tamamlamıştı. Genç kadın Paris'te Maurice Merleau-Ponty'nin eserleri üzerine bir doktora çalışması yapıyordu –çalışmanın başlığı üç satırdan oluşuyordu. Anlaması oldukça güçtü.

Chaplain düşündü. Medina nereden para kazamyordu? Baba parasıyla mı yaşıyordu? Yoksa onunla aynı işi mi yapıyordu? Bir cevap bulamadı, ancak gardırobun içi, bu soruların cevabını daha da önemli kılıyordu. Prada, Chanel, Gucci, Barbara Bui... Üstteki rafta bir sürü çanta göze çarpıyordu. Onun altındaki rafta sıra sıra dizilmiş ayakkabılar. Medina tüm bunları neyle satın almıştı?

Ne zamandan beri felsefe böyle imkânlar sağlıyordu? Chaplain'in yasadışı işlerinde bir suç ortağı mıydı? Bu beni kaygılandırmaya başlıyor. Korkuyorum.

Aramasını sürdürdü, ancak kişisel bir şey bulamadı. Cep telefonu yoktu. Ajanda yoktu. Dizüstü bilgisayar yoktu. Herhangi bir fatura yoktu. Resmi bir evrak yoktu. Giriş kapısının önünde bir sürü posta birikmişti. Tarihlerine baktı: En eski postalar ağustos ayının sonuna aitti. Chaplain'in evinde olduğu gibi postaların çoğu reklam broşürleriydi. Ama ne fatura ne de banka ekstresi vardı. Tüm bunları internet üstünden hallediyor olmalıydı. Medina nereye gitmişti? Ölmüş olabilir miydi? Bir sürü başka soru vardı. Bu kızı nerede tanımıştı? Sasha.com tarzı bir tanışma sitesinde mi? Resimdeki kızı Tibet çanlı gece partilerinin birinde hayal etti. Sansasyon yaratacağı kesindi.

Alelacele bir kaçışın –ya da geri döndürülemez bir şeylerin– izlerini bulmak için son bir tur daha attı. Buzdolabında çürümüş gıdalar. Darmadağın bir

banyo. Medina'nın, eşyalarını toplamadığının ispatı olan dolu bir gardırop.

Chaplain geldiği yoldan dışarı çıktı. Ganimeti ceketinin cebindeydi: Arap isimli bir Slav bebeğinin fotoğrafı. Diğerleri kafasının içindeydi. Ya da daha ziyade boğazında. Medina'nın artık hayatta olmadığına dair uğursuz bir izlenim edinmişti.

Zemin kattaki tonozu arkasında bırakırken karşısına, üzerinde savaş kıyafetiyle –mavi önlük, fırça süpürge, çamaşır suyu kovası– altmışlık bir kadın çıktı.

— Kimi arıyorsunuz?

Chaplain yalan söyleyecekti ama vazgeçti. Kapıcı kadından bir şeyler öğrenebilirdi:

— Medina Malaoui'ı görmeye gelmiştim.

— Evde yok.

— Burada yaşamıyor mu?

— Bir süreden beri burada değil.

— Ne zamandan beri?

Kadın ona kuşku dolu bir bakış attı. Geçit aydınlık değildi.

Bahçeden gelen çiçek kokularının sırasında yarı karanlıkta duruyorlardı.

— Siz arkadaşı mısınız? diye sordu kadın sonunda.

— Hocalarından biriyim, diye yalan söyledi Chaplain. Ne zaman gitti biliyor musunuz?

— Birkaç ay oluyor. Ancak kirası ödendi. Sorun yok.

— Size bir şey söylemedi mi?

— Asla bir şey söylemez.

Ses tonunda bir küçümseme vardı:

— Çok ketum. Çok... bağımsız. Evinin temizliğini kendi yapar. Alışverişlerini kendi yapar. Hep yalnızdır!

Chaplain kaygılanmış gibi yaptı:

— Bu ortadan kaybolma normal değil... Fakültede de kimseye söylememiş.

— Aldırmayın. Bu kızların başına bir şey gelmez.

— Ne demek istiyorsunuz?

Kapıcı kadın süpürgesinin sapına dirseğini dayadı. Dinlenme pozisyonu almıştı.

— Madem siz bir hocasınız, size bir tavsiyede bulunayım.

Chaplain gülümsemeye çalıştı.

— Her zaman kız öğrencilerin çantalarına bakmak gerekiyor.

Eğer kız bir heybe, bir sırt çantası, kot kumaşından bez bir çanta taşıyorsa sorun yok. Ama eğer derslerinize bir Channel, Gucci veya Balenciaga çantayla geliyorsa, o zaman, bana inanın, o kızın başka bir işi daha var demektir... Bir gece işi. Neyi kastettiğimi sanırım anladınız.

Yaşlı kadın lüks markalar ve öğrenci dünyasındaki yeni alışkanlıklar hakkında bilgi sahibi gibiydi. Ama haklıydı. Medina'nın dairesi kolay para kokuyordu. Paris gecelerinin bling-bling şıklığı. Medina bir eskort kız olabilir miydi? Kendisi de onun müşterilerinden biri?

Öfkelenmiş gibi yaptı:

— Ama Medina çok ciddi bir kız ve...

— Olabilir. Sadece saatleri farklı.

— İleri sürdüğünüz bu şeylerin kanıtları var mı?

— Her gece gidiyor, gün ağarırken dönüyordu. Siz ne düşünüyorsunuz, bir yerde gece bekçisi olarak çalıştığını mı?

Chaplain fotoğrafı –ceketinin cebinde duran– gözünün önüne getirdi. Yoruma gerek yoktu. Kapıcı kadının çevresini dolandı.

Kadın süpürgesiyle yolunu kesti.

— Eğer onu görürsem uğradığınızı söyleyeyim mi?

Chaplain dalgın dalgın başını salladı.

— Adınız nedir?

— Boş verin.

Oyalanmadan ana giriş kapısını açan düğmeye bastı. Kendini dışarı attı ve hemen sola döndü. Sivil bir araba, park etmiş diğer arabaların arkasında durmuştu. İçinden iki adam indi. Bunların aynasız olduğuna hiç kuşku yoktu.

Arkasında ana kapının açıldığını duydu ve adımlarını hızlandırdı. Polislerin elinde her yeri açan bir anahtar olmalıydı. Beyni çılgın gibi çalışıyordu. Sarsıcı, hummalı, korkutucu düşünceler.

Anais onu satmış olabilir miydi? İmkânsız. Polisler durup dururken Medina Malaoui için kaygılanmaya mı başlamıştı? Bu da olanaksızdı. Bunun tek bir açıklaması vardı: Anais cezaevinde dinleniyordu. Gizli numarayı öğrendiği sırada telefon görüşmesi kaydedilmişti. Tutuklu polisin bu numarayla neden ilgilendiğini öğrenmek istiyorlardı.

Koşar adımlarla, bir metro istasyonu veya taksi durağı bulmak için Malesherbes Bulvarı'na indi. Çıkık elmacıkkemikli güzel yüz gözünün önüne geliyordu. Başına gelenler konusunda hiç şüphesi kalmamıştı. 29 Ağustos'ta ne olmuştu? Çok mu geç kalmıştı? Yoksa kızı o mu öldürmüştü?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Medina'nın meslektaşlarını bulmak. VIP kızlarının dünyasına girmek. Bunun için, her şeyi halledebilecek bir rehberi

vardı.

112

Yepyeni, gıcır gıcır pasaportlar ön konsolun üstünde şakladı.

— İşte sana yirmi pasaport. Diğer onu da yarın sabah elinde olacak.

Bütün gece, gerçek bir kalpazanın mahareti, bilgisi ve ustalığıyla bu belgeler üstünde çalışmıştı. Yeniden uzman Nono, altın parmak Nono olmuştu. Mercedes S'in direksiyonundaki Yussef belgeleri itinayla aldı. Sayfalarını karıştırdı, inceledi, parmaklarıyla yokladı. Chaplain yanındaki koltukta oturuyordu. Amar ise yarı uyuklar yarı tetikte arka koltukta.

Yussef başını salladı ve pasaportları bir cihazdan –kuşkusuz bir dedektörden– geçirmesi için diğerine verdi. Saniyeler, erimekte olan bir çelikten düşen damlalar gibi çok yavaş akıyordu.

Chaplain ön mahallin muhteşem dizaynına konsantre olmaya çalıştı: damarlı akağaçtan ön panel, siyah deri koltuklar, üzerinde açılır kapanır bir GPS ekranının yer aldığı ön konsol...

Füme renkli ön camdan Saint-Maurice Barınağı ve havai metro hattının gölgesindeki Chapelle Bulvarı görüyordu. Bu yat kabinini andıran araba ile barınak kapısının önünde itişip kakışan, korkunun, sefaletin ve unutulmuşluğun yüzlerinden okunduğu, kimliksiz insanlar arasında çarpıcı bir tezat vardı.

Yussef'i saat 13.00'te aramıştı, Boşnak ona, evsiz ve kimliksiz insanların bekleştiği bu barınağın önünde randevu vermişti.

Boşnak'ın müşterileri. Amar kolunu iki koltuğun arasından uzattı ve pasaportları

Yussefe geri verdi:

— Temiz.

Yussef'in, bir maket bıçağıyla kesilmiş gibi duran dudaklarının birleşme yeri gülümsemek için gerildi:

— Becerini kaybetmemişsin.

— Geri kalanı yarın sabah.

— Bu kez artık paradan bahsetmiyoruz, değil mi? Tamam mı?

— Savaşta birkaç parmağını kaybetmemiş olmak güzel.

Yussef, bir iskambil oyunundaymış gibi pasaportları sayıyordu.

— Nono, diğerlerine göre hâlâ çok becerikli ve akıllısın.

Chaplain, bu çok zayıf ve bir general gibi otoriter genç adama hayranlıkla baktı. Üzerinde İngiliz ordusunda kullanılan, dirsekleri ve omuzları kumaşla güçlendirilmiş, zeytin yeşili kazaklardan vardı. Mercedes'i ise onun zırhlısıydı.

— Yine de senden bir iyilikte bulunmanı isteyeceğim.

— Elbette, dedi diğeri, dışarıdaki hortlaklara bakarak.

— Bir silaha ihtiyacım var.

— Bu sana pahalıya mal olur.

— Bir tabanca için, oturma belgeleri, eğer kabul edersen.

— Neden silah?

— Kişisel sebepler.

Yussef sessiz kaldı. Sıvaları dökük duvar boyunca gezinen, kendi gölgeleri içinde kaybolmuş kaçak göçmenlere bakmaya devam ediyordu. Sonunda, arabadan çıkması için Amar'a işaret etti. Chaplain'in izlenimi doğruydu: Boşnak onu seviyordu –ve hep sevmişti.

Arka bagaj açıldı. Gerçeküstü bir sahneydi: Karbon alaşımından ve vernikli ahşaptan oluşan bu sığınak, kaldırım taşlarının üstünde itişip kakışan kimliksiz göçmenler ve hem idari ofis hem cephanelik hem banka hem de para kasası görevi gören Mercedes'in olanakları.

— Sana hafıza sorunlarım olduğunu söylemiş miydim?

— Genel hatlarıyla, evet.

— Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum.

Yussef hafifçe başını salladı. Nono'nun şaşkınlığı onu eğlendiriyordu.

— Geçtiğimiz mart ayında, seninle Staiingrad'da karşılaştık. Yere tebeşirle resimler çiziyordun. Yoldan gelip geçenlerin verdiği üç-beş kuruşla yaşıyordun. Kafanın içi bomboştu. Adını ve kökeni öğrenmek imkânsızdı.

— Neden bana yardım ettin?

— Resimlerin sebebiyle. Bana stecci'leri, ülkemdeki eski mezarları hatırlattı.

Amar geri dönmüştü. Elinde, vites kolunun üstünden uzattığı, kabzası onlara doğru dönük bir tabanca vardı.

— Bir CZ 75, dedi Yussef. Bu salak Çekler iyi iş çıkarmış.

Tabanca Glock'tan farklıydı. Bunun üstünde durmadı ve tabancayı cebine koydu. Amar, sakin bir tavırla ona üç şarjör uzattı.

Chaplain teşekkür edecekken, gözleri hâlâ kaçak göçmenlerde olan Yussef sözlerine devam etti:

— Seni sokaktan topladık dostum. Temizledik, karnını doyurduk, eve yerleştirdik. Kafanın içi hâlâ bomboştu, ama resim çizebiliyordun. Seni benim kalpazanlık işlerinde kullanmaya başladım.

— Başka kalpazanlık işlerin de mi var?

— Ne sanıyorsun? Fransa'nın nüfusunu artırmak için seni beklediğimi mi?

— Kabul ettim mi?

— Hemen çalışmaya koyuldun glupo. İki hafta içinde herkesi geçtin. Yetenek, beceri. Mürekkepler, baskı teknikleri, mühürler... (Parmaklarıyla bir bir sayıyordu.) Her şeyi kavradın. Bir ay sonra, ilk paranı cebine koydun. Kendi laboratuvarını kurdun.

Senin dışında başka biri bunu yapsa taşaklarını eline verirdim. Ama ben sana güvendim, işini hep zamanında teslim ettin.

Demek Nono, diğerlerine göre onunla daha uzun süre çalışmıştı. 2009 Martı'ndan Eylülü'ne kadar. Bir yere iyice yerleşmeye, meşruiyet kazanmaya, resmi bir statü elde etmeye yetecek kadar bir zamanı olmuştu: Bir atölye kiralayabilmiş, bankada hesap açtırabilmiş, faturalarını ödeyebilmişti. Tüm bunları sahte evrak hazırlayarak yapmıştı.

— Sana hiç adımı söylemedim mi?

— Bir süre sonra, adının Nono olduğunu söylemeye başladın.

Havre'dan geliyordun, matbaacıydın. Bir sürü saçmalık. Önemli olan yaptığın teslimattı. Bu nedenle seninle hiç sorun yaşamadık.

Ta ki ortadan kaybolana dek.

Hafifçe güldü ve Chaplain'i ensesinden tuttu:

— Serseri!

Chaplain, Mathias Freire mucizesini daha iyi anlıyordu. Bu isimde bir sürü belge hazırlamış olmalıydı... Bu, Narcisse ve Victor Janusz olduğunda da hep bu belgelerle dolaştığı anlamına mı geliyordu? Hayır. Daha ziyade, hep parmaklarının ucunda olan bu becerinin, hiçlikten sonra yeniden doğduğunda bir kez daha ortaya çıktığını düşünüyordu. Mathias Freire'i yaratmıştı. Belgeler hazırlamıştı ve Pierre-Janet'deki işi bulmuştu.

Yussef parmaklarını şıklattı. İki koltuk arasındaki yükseltide iki bardak belirdi. Tüfek mermisi kadar küçüktüler.

Amar iki koltuğun arasına eğildi, elinde bir şişe vardı. Yussef "shot" kadehini havaya kaldırdı.

— *Zivjeli!*[102]

Chaplain votkasını bir dikişte bitirdi, içki vernikten daha yoğundu. Şiddetle öksürdü. Alkol boğazını yaktı, ciğerlerini kavurdu, sonra kol ve bacaklarını uyuşturdu.

Yussef, anında joker dudakları tarafından yutulan çok kısa bir kahkaha attı.

— *Polako*[103] Nono. Bunları, tadını çıkara çıkara içmek lazım...

Bir baş hareketiyle Amar'a yeniden doldurmasını emretti.

Chaplain'in gözleri yaşarmıştı. Bu pusun ardında, dışarının faunasını görüyordu. Çökmüş omuzlardan, kamburlaşmış sırtlardan buhar çıkıyordu. Siyahlar, genç Mağribiler, çekik gözlüler, Hindular, Slavlar vardı... Birbirlerine iyice sokuluyorlar, asfaltı arşınlıyorlar, neyi beklediklerini bilmeden öylece duruyorlardı.

— Nasıl beceriyorlar? diye sordu.

— Hayatta, kalmayı mı?

— Pasaportların parasını ödemeyi.

Yussef güldü:

— Yüzlerini gördün mü? Onlar daha ziyade oturma belgesi alıyorlar.

— Bu benim sorumun cevabı değil. Nasıl beceriyorlar?

— Aralarında para topluyorlar. Borçlanıyorlar. Başlarının çaresine bakıyorlar.

Chaplain'in midesi ağzına geldi. O da bu yasadışı faaliyetin bir parçasıydı. Onun da bu esarette katkısı vardı. Nasıl bu kadar alçalabilmişti? Bugüne kadarki kimlikleri onu asla yukarı doğru götürmeyen basamaklara

benziyordu.

— Sana başka hiçbir şey söylemedim mi? diye üsteledi. Geçmişimle ilgili? Yaşam tarzımla ilgili?

— Hiçbir şey söylemedin. Siparişi alıyordun, ortadan yok oluyordun. Geri döndüğünde ise belgeler hazır olurdu. *Dakako.*[104]

— Hepsi bu kadar mı?

— Sana söyleyebileceğim, değişmiş olduğun.

— Ne anlamda?

İşaretparmağıyla Paul Smith kadife ceketinin astarına dokundu:

— Giyimin enikonu düzelmiş. Saçların bakımlı. Parfüm kokuyorsun. Bana sorarsan pis bir sikici gibi görünüyorsun.

Tam sırasıydı. Votkasını içti ve kozunu oynadı:

— Kızlar arıyorum.

— Kızlar mı?

— Profesyoneller.

Yussef içten bir kahkaha patlattı:

— Ya senin bağlantıların kardeşim?

— Numaralarını bile hatırlamıyorum.

— Seni tanıştırabilirim. Ülkenin kızları. En iyileri.

— Hayır. Ben güneyden kızlar istiyorum. Mağrip'ten.

Yussef alınmış gibiydi. Sürüngen gözlerinde bir pırıltı oldu. Parmaklarının arasında tuttuğu alkolün yoğun ve tehlikeli ışığını çağrıştıran bir pırıltı.

Chaplain en kötüsünden korktu, ama adamın dudaklarının birleşme yeri yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerini kırpıştırdı.

— Sophie Barak'ı görmeye git.

— O kim?

— Onun elinden geçmeyen tek bir Mağripli kız yoktur.

— Onu nerede bulabilirim?

— Theodor Oteli. Bu yılki karargâhı orada. Artois'da bir çıkmaz sokak. Ona seni benim yolladığımı söyle. Ona kızları için belge satıyorum.

— Sevimli biri mi?

Yussef, Nono'nun yanağından makas aldı:

— Seninle herhangi bir sorun çıkmaz. Senin tarzındaki küçük götleri sever. Ama onunla yüksek sesle konuşman gerekiyor. Lübnanlı. Çocukluğunda patlayan bombalar nedeniyle yarı sağır.

— Peki ya şahsen avlanmak istersem?

Yussef, Amar'a baktı. Koca herif ilk kez gülümsedi.

— Eğer ceylanları arıyorsan suyun kaynağına gitmen gerekir. Clement-Marot Sokağı'ndaki Johnny's'e git. Kendi işini halledebilirsin. Yarın görüşürüz. Devamıyla gelmen senin yararına olur. Gerisini sonra konuşuruz.

— Devamı mı?

— Kimlikler glupo. Bana sen söyledin. Chaplain'in ceketinin cebine 500'lük iki banknot koydu:

— Piliçlerden birini de benim şerefime becer!

113

— Bu saçmalıklar da neyin nesi?

Anais bir kez daha görüşme odasındaydı. Bir kez daha, öfkeden kudurmuş bir halde dizüstü bilgisayarında görüntüleri oynatan Solinas'nın karşısındaydı. Janusz'la yaptığı görüşme, güvenlik kamerası tarafından kaydedilmişti.

— Ben bir şey yapmadım, dedi Anais. Ben...

— Kapa çeneni. Sen neye bulaştığının farkında mısın?

— Sana söyledim, ben...

Solinas gözlüğünü kafasının üstüne kaldırdı. Şakaklarının altında kasları sinirle seğiriyordu.

— Bana bu görüntüleri gösterdiklerinde, hayal gördüğümü sandım, dedi bitkin bir sesle. Bu herif hasta.

— Panik halinde.

— Panik halinde mi? (Kaygılı bir şekilde sırıttı.) Sana sadece bu orospu çocuğunun bugüne kadar gördüğüm en küstah herif olduğunu söyleyebilirim. Ne istiyormuş?

— Bir telefon numarasının tespit edilmesini.

— Hepsi bu mu?

— Hemen hemen. Eğer sana onun masum olduğunu ve araştırmasına devam ettiğini söylesem bana vereceğin cevabı biliyorum.

— Eğer çekindiği bir şey yoksa gelip teslim olur, biz de işimizi yaparız.

Hapishanede öğle yemeği sona ermişti. Her tarafa, insanın tenine işleyen, burun deliklerini dolduran kötü bir yemek kokusu hâkimdi. Buraya

kapatıldığı günden beri Anais hiçbir yemeğe el sürmemişti. Gözü bilgisayar ekranına takıldı. Janusz onun ellerini tutuyordu –parmaklarının arasına bir kâğıt parçası sokuşturmak için. Bu hareket ekranda belli olmuyordu.

— Kimseye güvenmiyor, diye mırıldandı Anais.

— Güvenmiyor mu? (Bilgisayar ekranını kapattı.) Ben de ona güvenmiyorum, hem de hiç güvenmiyorum. Ama her halükârda senin hangi tarafta olduğunu biliyoruz.

— Öyle mi?

— Bana onunla yattığın söylenmişti. İnanmamıştım. Yanılmışım.

— Sen salak mısın? Adam olmadık riskleri göze alıyor, sırf...

— Benim de söylemek istediğim bu. Benim dünyamda, bu tür riskler iki sebepten göze alınır. Ya para için ya da dalga geçmek için.

Anais gülümsedi. Solinas'nın edepsiz lisanında bu bir komplimandı.

— Bu kız hakkında sana ne söyledi?

— Hiç.

— Onun bir fahişe olduğunu bilmiyor muymuş?

— Medina Malaoui mı?

— 2008'den beri poliste kaydı var. Eylül 2009'da birden buharlaşmış.

— Onun izini mi buldunuz?

— Sen ne sanıyorsun? Buradaki tüm görüşmeler dinleniyor. Benim çocuklar onun evine gitti. Daha önce oraya biri uğramış. Kapıcı kadına göre bu sabah. Eşkâl senin adama uyuyor. Demek ki aynı şeyi arıyoruz, o ve biz.

— Neyi?

— Belki de bunu?

Solinas masamn üstüne, Anais'in ilk bakışta ne olduğunu anladığı şeffaf kapaklı bir dosya koydu. Kapatılmamış bir soruşturma dosyası. Anais ilk sayfayı açtı ve tüyler ürpertici fotoğraflarla karşılaştı. Suda şişmiş, çıplak, yüzü parçalanmış, çeneleri koparılmış, parmakları kesilmiş bir ceset.

— Bu ceset bizim kıza ait olabilir. Yaraları, kesikleri görüyor musun? Sana başka açıklama yapmama gerek yok.

— Bu ceset neden Medina'ya ait olsun ki?

— Çünkü ceset Sen Nehri'nde 7 Eylül'de bulundu. Boyu, saç rengi ve gözleri uyuyor. Bunun belki fazla bir önemi yok, ama benim çocuklara göre dairesi bir ölü evinden farksızmış. Ve kaynaklarımıza göre, ağustos ayının sonunda ortadan yok olmuş. Bu tarihten sonra ölmüş ve kimliği belirlenememiş cesetlerin dosyası gözden geçirildi. İşte sonuç. Bana göre bu Medina.

Anais cesedi ayrıntılı bir şekilde incelemeye çalıştı. Yaralar, kesikler ve suyun sebep olduğu çürüme yüzünden cesedin yüzü tamamen bozulmuştu. Bir sünger gibi suyu emen suratı, balık ısırıklarının yanı sıra kurtların açtığı deliklerle doluydu. Şişmiş göz çukurları iki hıyarcığı andırıyordu. Ağzı ise kocaman bir yaradan farksızdı.

Karnı, kolları ve bacakları da suda kaldığı için şişmişti. Kadavra morluktan, yaralar ve hematomlar, sarı ile morumsu mavi arasında tereddüt yaşayarak, bir leopar postu oluşturucasına vücudun her yanına dağılmıştı. Ceset patlamaya veya bir sufle gibi sönmeye hazır bir görünümdeydi.

— Ölüm sebebi ne?

— Her halükârda su değil. Nehre atıldığında çoktan ölüymüş.

Adli tabibe göre, yaklaşık bir hafta suda kalmış. Ceset akıntıyla sürüklenmiş ve suda bayağı hırpalanmış. Ölmeden önce veya sonra neye maruz kaldığını söylemek imkânsız. Ama kesin olan bir şey var: Çenelerinin koparılma ve parmaklarının kesilme nedeni kimlik tespitini geciktirmek.

— Bizim cinayetlerle bir bağlantısı var mı? Modus operandi'den söz ediyorum.

— Hayır. En ufak bir ritüel izi yok. Kanında eroin de. Ancak geç de olsa bir şey keşfettik.

— Burnunda yara izi mi?

Solinas şaşırmış gibiydi. Patrick Bonfils'in öldürüldükten sonra suratının parçalandığını bilmiyordu. Yine de üstelemedi.

— Adli tabibe göre yüz, yumruk darbeleriyle parçalanmış.

— Müşterilerine ulaştınız mı?

— Soruşturma yeni başladı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, altı ay gecikmeyle, ne olduğunu anlamak için fazla şansımız yok.

— Ya dairesi?

— Aranmış, bunu sana söyledim. Senin salak tarafından. Ve belki başkaları tarafından da. Bana sorarsan, orada bulunacak bir şey yok. Kız arkasını kolluyormuş.

Anais dosyayı kapattı.

— Sen ne düşünüyorsun? diye sordu Solinas'ya.

— Gerçekten ne yaptığını bilen kaçık bir müşteri. Ya da aldıkları emirle harekete geçen profesyoneller.

— Kimin emriyle? Ve hangi sebeple?

Solinas belirsiz bir hareket yaptı. Hâlâ alyansıyla oynuyordu.

— Çok şey bilen bir fahişe, klasik hikâye. Polis istihbarat birimi, telekızları bilgi kaynağı olarak kullanır.

Olasılık dahilindeydi. Ama Anais bu cinayeti işleyenlerin Metis bünyesinden

veya onların askeri ortaklarından olduğuna emindi. Patrick Bonfils ile karısını ortadan kaldıranlar da aynı kişilerdi.

Rangueil Adli Tıp Enstitüsü'nden implantı kimler almıştı? JeanPierre Corto'ya kimler işkence yapmıştı? Medina Malaoui, grubun yaptığı deneylerden haberdar mıydı? Eğer haberdarsa, nasıl haberdardı? Bir eskort kız ile bir molekülün klinik deneyleri arasında ne tür bir bağ olabilirdi?

— Başka bir hipotez daha var, diye devam etti polis.

Anais bakışlarıyla sordu.

— Cinayeti senin sevgili dostun işledi.

— İmkânsız.

— Evsizleri öldürdüğünden şüphe ediliyor. Neden bir fahişeyi öldürmesin?

Anais avucuyla masaya vurdu:

— Tüm bunlar zırvalık!

Solinas gülümsedi. Bir yaranın üstüne bastıran sadist bir işkencecinin gülümsemesiydi bu. Anais çenesinin titrediğini hissetti. Yumruklarını sıktı. Ağlamamalıydı. Özellikle de bu pisliğin önünde. Öfkenin yarattığı adrenalin onun son yakıtıydı.

— Sana tam olarak neyin peşinde olduğunu söyledi mi?

— Hayır.

— Nerede saklanıyor?

— Sence?

Polis kötü kesimli ceketinin içinde omuzlarını kıpırdattı:

— Sana bir numara verdi mi? Temas kurabileceğin bir şey?

— Elbette, hayır.

— Malaoui'yla ügili bilgileri ona nasıl ilettin?

Anais altdudağını ısırdı.

— Boş ver. Sana bir şey söylemeyeceğim.

Savunması zayıftı. Bordeaux François de Sourdis Sokağı'ndaki bürosuna gelen serseriler kadar bile hayal gücü olmadığını fark etti. Solinas, Anais'in cevabını umursamazmış gibi ensesini ovuyordu.

— Bu iş artık beni zerre kadar alakadar etmiyor, dedi. Kaçak suçlular şubesi dosyayı devraldı.

Ensesini ovuşturmayı bitirdi ve iki eliyle masanın kenarlarını tuttu:

— Beni, ister Janusz olsun, ister bir başkası, şu kaçık katili yakalamak ilgilendiriyor. Konuştuğumuz konuyla ilgili bir ilerleme kaydettin mi?

— Hangi konu?

Solinas evrak çantasından bir başka fotoğraf çıkardı: Hugues Femet'nin cesedi, Iena Köprüsü'ndeki iriyarı adam.

— Bu cinayet hangi mitten esinlenilerek işlenmiş?

Anais kurnazlık yapacak durumda değildi:

— Uranos miti, ilk tanrılardan biri. Oğlu Kronos, iktidarı ele geçirmek için onu iğdiş etmiş.

Polis öne doğru eğildi. Yukarı kaldırdığı gözlüğünün altında alnı kırışıklarla doluydu. Anais bir kat daha cila atmaya karar verdi; hapisten kurtulmanın tek yolu buydu.

— Bir seri katil, Solinas. Ağustos 2009'da Uranos'tan esinlenerek Paris'te Hugues Femet'yi öldürdü. Aralık 2009'da Marsilya'da, Tzevan Sokow'u İkaros'a dönüştürerek katletti. Şubat 2010'da ise Minotauros'a benzeterek

Philippe Duruy'ü öldürdü. O bir mitolojik katil. Kriminoloji tarihinde bugüne dek görülmemiş bir vaka. Ama onu enselemek için bana ihtiyacın var.

Solinas hiç kımıldamıyordu. Alyansı bile yerinde duruyordu. Sanki Anais, Delphoi kâhiniymiş ve ona efsanenin kahramanı olarak kaderini söylemiş gibi gözlerini dikmiş genç kadına bakıyordu.

— İkaros ve Minotauros mitleri gibi, diye devam etti Anais, Uranos hikâyesi de bir baba-oğul çatışmasını sahneliyor. Bu önemsiz olabilir, ancak işin bu tarafının da araştırılması gerekiyor. Katil hayal kırıklığına uğramış bir baba ya da öfkeli bir oğul olabilir. Çıkar beni buradan, Tanrı aşkına! Bu kaçığı yakalamak için sana benden başka kimse yardım edemez!

Polis artık onu görmüyordu, ama Anais onun gözlerinin içini görebiliyordu: Noel vitrini şeklinde bir dava, parlak bir terfi, doğrudan Fransa yönetiminin tepesine çıkan bir asansör.

Solinas ayağa kalktı ve camlı kapıya vurdu:

— Sana dosyayı bırakıyorum. Benden haber beklerken ödevlerini yap.

Bir dakika sonra Solinas dışarıdaydı. Anais çizgilerini düzeltmek ister gibi iki eliyle suratını sıvazladı. Ne tür bir mücadele sürdürdüğünü bilmiyordu. Ama ilk raundu kazanmıştı.

114

Chaplain taştan ve mermerden yontulmuş büyük lüks bir otel bekliyordu. Theodor Oteli, Artois Sokağı'na diklemesine inen bir çıkmazda yer alan, art deco çizgileriyle içerlek küçük bir binaydı.

Yaklaşınca, binanın küçültülmüş boyutlarının, konumunun ve alçak gönüllü görünümünün alfanda, V. George veya Plaza Athenee tarzı ünlü otellerinkine benzer bir şatafatın izlerini keşfetti.

Bir sundurmanın altındaki kapıya ulaşmak için çakıl döşeli avluyu geçti. Ne kapı görevlisi ne tabela ne de bayrak vardı –Mütevazılık, yine mütevazılık. İçeride, koyu renk ahşap lambri kaplı bir holle karşılaştı. Dip taraftaki salonda, çıtırdayan bir şömine ateşi, yanındaki koltuklarını ısıtıyordu. Resepsiyon bankosu minimalist ahşap bir yontuya benziyordu. Dar boğazlı uzun vazolarda beyaz orkideler vardı

— Yardımcı olabilir miyim mösyö?

— Madam Sophie Barak'la randevum vardı.

Adam –hâkim yaka, çivit mavisi ipekten bir gömlek giymişti– bir telefonu kaldırdı ve ahizeye fısıldadı. Chaplain bankonun üzerinden eğildi:

— Ona Nono deyin. Yussef in yolladığı Nono.

Resepsiyonist ihtiyatla bir kaşını havaya kaldırdı. Sözcükleri bıkkınlıkla tekrarladı, sonra dikkatle cevabı dinledi, tüm bunları bir an olsun gözünü Chaplain'den ayırmadan yapmıştı.

Telefonu kapattı ve zoraki bir şekilde ona söyleneni iletti:

— Madam Barak sizi bekliyor. İkinci kat. 212 numaralı süit.

Chaplain, loş ışıkların, koyu renkli duvarların, beyaz orkidelerin hâkim olduğu aynı Zen atmosferini kat ederek asansöre bindi.

Böyle bir dekorasyon ya insanın sinirlerini yatıştırır ya da insanda bağırıp çağırma isteği uyandırırdı. Chaplain tüm bu duyguları bir kenara bıraktı. Tüm gücünü gizemli Lübnanlıya saklıyordu.

Asansörden çıktı ve süitin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Koridorun sonunda, oldukça şişman üç kadın çok besili muhabbetkuşları gibi cıvıldaşıyorlardı. Kucaklaşıyorlar, birbirlerinin omuzlarını sıvazlıyorlar, yüksek sesle gülüşüyorlardı. Ellili yaşlardaydılar, canlı renklerde elbiseleri vardı, hepsinin saçları yapılıydı ve şenlik fişeği gibi parıldayan mücevherler takmışlardı. Paris'te –ya da sürgünde, kocalarının ülkelerinde yeniden gücü ele geçirmesini bekleyen– çakırkeyif olmuş Lübnanlı veya Mısırlı eşler.

Chaplain usulca yaklaştı ve selam verir gibi eğildi. Oda kapısının eşiğinde duran, en ufak tefek olanı ona kocaman gülümsedi.

Koyu renk yüzünün ortasında parlayan dişleri, antik Babil'in siyah mermer heykellerindeki fildişi süslemeleri andırıyordu.

— İçeri gir yavrum. Hemen geliyorum.

Chaplain şaşkınlığını gizlemek için gülümsedi. Kadının ses tonundaki samimiyet, sen diye hitap etmesi, sanki tanışıyorlarmış izlenimi veriyordu. Bu da unuttuğu eskiye ait bir kırıntı mıydı?

Bal rengi saçları olan diğer iki kadını başıyla selamlayarak kapıdan içeri süzüldü.

İlk odanın içinde ilerledi ve saygın bir otelin klasik dekoruyla uyum içinde bir ortamla karşılaştı. Beyaz duvarlar, bej kanepeler, hareli abajurlar. Üzerlerinde LV harfleri olan Vuitton çantalar ve valizler, belirgin bir düzensizlik içinde odanın her yanına dağılmıştı. İçlerinden biri dikey konumda açılmıştı, bir dolap kadar büyüktü ve içindeki gece elbiseleri görünüyordu. Prenslerin ülkesine yolculuk eden bir kâşifin bavulları.

Arkasında bazı gülüşmeler duydu, sonra kapının kapandığını işitti. Geriye döndüğünde Sophie Barak'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

— Burada ne arıyorsun? Seni Yussef mi yolladı?

Chaplain ses tonundaki bu değişikliği sineye çekti. Öncelikle bir şeyden emin olmak istiyordu.

— Özür dilerim, ancak... tanışıyor muyuz?

— Seni uyarıyorum: Asla doğrudan çalışmam. Eğer Yussef'in yerini almak istiyorsan...

— Bilgiye ihtiyacım var.

— Bilgiye mi? (Buz gibi bir kahkaha attı.) Bu daha da iyi.

— Bir arkadaşım için kaygılanıyorum.

Sophie kararsız kaldı. Chaplain'in görünümündeki bir şeyler onu tereddütte bırakmıştı. Belki de açık yürekli davranışı. Herhalükârda polise benzemiyordu. Salonu boydan boya geçti, bir giysi dolabını açtı, kucak dolusu giysiyi aldı, sonra hepsini özensizce büyük bir valizin içine tıktı. Ahşap askılar birbirine çarptı. Lübnanlı kadın seyahate çıkıyordu.

Chaplain onu inceliyordu. Esmer bir teni, 60'ların tarzında topuz yapılmış siyah ve parlak saçları vardı. Ufak tefek ve topluydu, son derece çekiciydi. Tayyör ceketinin altına, açık V yakasından cömertçe göğüslerini sergileyen beyaz bir gömlek giymişti.

Görünen siyah kıvrım, gülüşü kadar dikkat çekiciydi. Gerçek bir manyetik kutup.

Şimdi, elleri kalçasının üstünde, tam Chaplain'in karşısında duruyordu. Göz banyosu yapması için ona birkaç saniye vermişti. Kraliçelerin nezaketi.

— Şu senin arkadaşının adı neydi?

— Medina Malaoui.

Kadın cevap vermeden bir kapıyı açtı ve yan odada kayboldu.

Yatak odası olmalıydı. Chaplain kımıldamaya cesaret edemiyordu.

— Geliyor musun?

Chaplain odaya girdi ve üzerinde Doğu işlemeleriyle kaplı bir sürü yastığın bulunduğu devasa bir yatakla karşılaştı. Sophie Barak ortalarda yoktu. Çevresine göz gezdirdi ve onun sağ tarafta, bir tuvalet masanın önünde oturduğunu gördü. Sorusunu tekrarlamaya hazırlanıyordu ki, kadın sert bir hareketle saçlarını çıkardı. Sophie Barak tamamen keldi.

— Aptalca bir şey söyleme, dedi, aynadan ona doğru bakarak. Göğüs kanseri. Kemoterapi. Radyoterapi. Beklenmedik bir şey değil.

Ceketini çıkardı, sonra en ufak bir rahatsızlık duymadan gömleğinin düğmelerini açtı.

— Hastalığımdan bu yana artık hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Partiler, polis, müşteriler. Hiçbir şeyle. Çekip gidiyorum. Kızlarım istediği şeyi yapmakta özgür. Ve belgeleri olmayanlar, elbette, çocuk doğurmak ve keçileri gütmek için ülkelerine dönecekler! Umarım!

Chaplain gülümsedi. Gömleğini bir sandalyenin üstüne fırlattı ve omuzlarına krem sürdü. Siyah sutyeni göğsünü taşımakta zorlanıyor olmalıydı. Esmer teninde, radyoterapide ışın uygulanacak yerleri belirlemekte kullanılan kırmızımsı bir boyarmadde olan fuksin izleri vardı.

— Medina hakkında tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?

— 29 Ağustos'tan bu yana kayıp. Onunla pek yakın değildik... Ama altı ay oldu. Ondan hiç haber alamadım.

Sophie, Binbir Gece Masalları'ndan çıkmış gibi, sürme çekümiş siyah gözlerini ona dikti. Chaplain de kadının tenindeki desenlere baktı; toprak rengi bu izler ile kınayla yapılmış desenler tuhaf bir karışım oluşturuyordu. Doğu. Çöl. Ölüm.

Kadın ayağa kalktı ve beyaz bir bornoz aldı. Havlu kumaşından bir kuşakla önünü bağladı.

— Senden daha fazla bir şey bilmiyorum.

— Ondan hiç haber almadınız mı?

— Hayır.

Banyoya gitti, küvetin musluğunu açtı. O sırada Chaplain odada başka birinin daha olduğunu fark etti. Özensizce giyinmiş, ufak tefek, silik bir kadın. Çalışma masasındaki bilgisayarla meşguldü. Kadında uzun esaret yıllarının mirası olan bir alçakgönüllülük, bir ağırlık vardı. Bir tahminde bulundu: Barak şirketinin muhasebecisi. Valizler yapılıyor, hesaplar kapatılıyordu.

Sophie odaya döndü ve yatağın üzerine özenle bırakmış olduğu siyah ipek elbiseyi aldı. Esire Arapça bir şeyler söyledi, sonra içinde bir sürü ayakkabının bulunduğu, dikey olarak konmuş bir başka valizin önünde çömeldi.

— Başına her ne geldiyse kendi aranmıştır, dedi leopar desenli kadın, bir çift iskarpini çıkarırken. Eğer onu tanıyorsan, sen de benim gibi bunu tahmin edersin. Medina lanet olası inatçının biridir.

— Sasha.com size bir şey ifade ediyor mu?

— Sen bunu nereden biliyorsun?

— Bana o bahsetmişti.

Sophie omuzlarını silkti ve bir başka valizden, tokasında gümüşten baş harflerin bulunduğu bir kemer çıkardı.

— Saçma bir moda, diye mırıldandı kadın.

— Moda mı?

— Kızlar geçen ilkbaharda bu boktan kulübe kaydoldu. Anlaşılmaz bir durum. İşin içinde tek kuruş para olmayan ve hayatı boyunca hep çuvallamış insanları buluşturan bir ağ.

— Kızlar belki de bir koca arıyordu? Ya da bir arkadaş?

Sophie hoşgörüyle gülümsedi:

— Bunu bana asla yapmazlar.

— Başka bir varsayımınız mı var?

Kıyafetlerinin hepsini –elbise, ayakkabılar, kemer– yatağın üstüne bıraktı, sonuçtan memnun gibiydi. Banyoda, su hâlâ akıyordu.

— Bir varsayım değil, diye yanıtladı, ona dönerek. Bir gerçek.

Sen ne sanıyorsun? Kızlarımı bedava kullanmalarına izin vereceğimi mi? Kendi araştırmamı yaptım.

— Ne buldunuz?

— Onlara ödeme yapılıyordu.

— Kim tarafından?

Kadın belli belirsiz bir hareket yaptı:

— Tüm bildiğim, içlerinden bazılarının bir daha ortaya çıkmadığı. Sasha'ya üç kez gidiyorlar ve ortadan yok oluyorlardı. İşte hepsi bu.

Chaplain, Lulu 78'in dile getirdiği söylentileri düşündü. Bu tanışma sitesinde bir seri katil mi vardı? Orada işleri olmayan eskort kızlara musallat olmuş bir katil? Yoksa söz konusu olan bir insan kaçaklığı mıydı? Neden sasha.com gibi bir kulübü paravan olarak kullanıyorlardı?

— Bu kadar kolay boyun eğecek birine benzemiyorsunuz, diye üsteledi Chaplain.

Kadın ona doğru yaklaştı, şefkatle ceketinin yakasını düzeltti:

— Seni sevdim yavrum. Tavsiyemi dinle: Yoluna git. Pislikten uzak durmanın çok basit bir yolu vardır: Pisliğin üzerine sıçramasına izin vermemek.

Onu kapıya kadar geçirdi. Görüşme sona ermişti. Pythia[105] konuşmuştu.

Kapıda Chaplain son bir soru daha sordu:

— Peki, Metis adı bu size bir şey ifade ediyor mu?

Sophie yeniden gülümsedi. Hoşgörünün yerini şefkat almıştı.

Sophie Barak'ın kendi küçük dünyasını nasıl ayakta tuttuğu anlaşılıyordu. Ekibi tehditlere göre, çok daha sağlam bir şekilde bir arada tutan bir tür anne sıcaklığıyla. Şiddet, hoyratlık, soğukluk dışarıdan geliyordu. O, yavrularını korumak için buradaydı.

— Eğer işimi uzun süre yapabildiysem, onlar beni koruduğu içindir.

— Kimler?

— Beni koruyabilenler.

— Anlamıyorum.

— Boş ver. Ancak sistem iki yönlü işliyor. Onlar beni koruyor.

— Ben de onları. Anladın mı?

Madam Claude'un[106] lokum versiyonunu düşündü.

— Metis'in iktidarla bir alakası var mı?

Kadın kendi işaretparmağını öptü ve Chaplain'in dudaklarına götürdü. Kapıyı kapatacağı sırada Chaplain kısa bir an kapıyı tuttu.

— Medina, sasha.com'a giden tek kız değildi. Bana söyleyebileceğiniz başka bir isim var mı?

Sophie Barak bir an düşündü, sonra mırıldadı:

— Leila. Bir Faslı. Sanıyorum hâlâ o saçmalıklarla ilgileniyor.

— *Barak allahu fik.*[107]

115

Kütüphaneye gitmek için saat 17.00'yi beklemesi gerekiyordu. Diğerleri gibi, cezaevinin saatlerine ve önceliklerine riayet etmek zorundaydı. Zaten her türlü kaçma planının önünü almak için saat çizelgeleri değiştiriliyordu.

Kütüphaneye girer girmez, fotoğraf tarihiyle ilgili kitapları bulmuştu. Le Coz dagerreyotipiden söz ettiğinden beri, bütün umutlarını buna bağlamıştı. Olympos Katili'nin tüm cinayetlerim ölümsüzleştirmek için bu tekniği kullandığını farz ederek, bu konuyla ilgili her şeyi öğrenmek zorundaydı.

Düşüncesi basitti. Şu ana kadar katil son derece ihtiyatlı davranmıştı. Eroinin kaynağını, balmumunun, tüylerin ve delta kanatların nereden tedarik edildiğini bulamamışlardı. Aynı şekilde kurban edilen boğayı uyutmakta kullanılmış anestezikle ilgili en ufak bir ilerleme kaydedilmemişti. Katil ile cinayet araçları arasında herhangi bir bağ kurulamamıştı. Katil dagerreyotipi konusunda daha az dikkatli davranmış olabilir miydi? Bu özel teknikte kullanılan malzemeler onu ele verebilir miydi?

Kitaplara göre bu teknik, Parisli ressam Louis Jacques Mande Daguerre tarafından XIX. yüzyılın ortalarında bulunmuştu. Teknik olarak bu yöntem, gümüş tabakasıyla kaplı bakır bir levhanın perdahlanmasına dayanıyordu. Sonra ışığa duyarlı hale getirmek için levha iyot buharına tabi tutuluyordu. Bir sonraki aşamada, bu levha üzerine bir objektif yardımıyla bir görüntü yansıtılıyor, ardından cıva buharına tutularak resim sabitleniyordu. Baskı yapıldıktan sonra, perdahlı ayna sodyum hiposülfit banyosuna batırılıyor, ardından da bir altın klorür katmanıyla havadaki oksijenden korunuyordu.

Kitaplar resimlerle süslenmişti; baskı kalitesi kötü değildi, ancak resimler yine de cıva gibi parlıyordu. Rüyalarını düşündü. Bu resimlerde de rüyalarındakine benzer bir çelişki vardı: karanlık ve aydınlık, muğlak ve belirgin. İşıltısında gerçekdışı bir şeyler olan gümüş motifleri ortaya çıkarmak için aralanmış kara bir bulut.

Profesyonellere yönelik bir kitaba daldı. Pek fazla bir şey anlamıyordu, ama uygulanan tekniğin, özellikle de görüntü alma sırasında, uzun ve karmaşık bir

süreç olduğunu kavrıyordu. Suç mahallerinde, katilin bu tür bir yöntemle eserim ölümsüzleştirmek için nasıl zamanı olmuştu? inanması zordu. Bununla birlikte, ellerinde İkaros'un yanında bulunmuş şu ayna parçası vardı. Katil ilk duyarlı levhayı kırmış, sonra da bir yenisiyle işlemi tekrarlamıştı. Kırılan aynanın tüm parçalarını toplamış, ancak biri gözünden kaçmıştı. Ayna parçasının orada bulunmasının tek açıklaması buydu.

O anda, Le Coz'la yaptığı telefon görüşmesinin ayrıntılı bir çözümlemesini Solinas'ya verip vermediklerini düşündü. Sanmıyordu. Solinas ona dagerreyotipiden söz etmemişti. Öyleyse bunu bir tek kendisi biliyordu.

Okumayı bıraktı ve gözlerini kapattı, suç mahallerinde dagerreyotipi tekniğiyle çekilen fotoğrafların nasıl şeyler olabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Minotauros. İkaros. Uranos...

Birden gözlerini açtı. Kafasının içinde gördüğü levhalar gümüş değil, altın rengiydi. Ya da daha ziyade kırmızımsı. Farkında olmadan, bu eski tekniğin kimyasal aşamaları ile Philippe Duruy'ün cesedi arasında bağlantı kurmuştu. Duruy'ün vücudundan alınan kan çözüme kavuşmamış bir bilmeceydi. Bu kanıya nasıl vardığını açıklamak imkânsızdı ama katil, kurbanının kanını fotoğrafları banyo etme sürecinde kullanıyordu. Şu veya bu şekilde, resmin ışığını görünür kılmak için bu hayati sıvıdan yararlanıyordu.

Anal's'in sanata karşı her zaman büyük ilgisi vardı. Aklına bazı bilgiler geliyordu. Efsaneye göre Tiziano da tuvallerinde kan kullanmıştı. Rubens de resimlerinde ışığı daha sıcak, bedenleri daha hareketli kılmak için bu organik maddeden yararlanmıştı. Anais bir başka mit daha hatırladı: XVII. yüzyılda insan kanına başvurulan bir teknik vardı: Tuvallerin zemini için mükemmel incelikte bir boya katmanı oluşturan, zeytinyağı ve boyalarla hazırlanmış bir karışım.

Doğru veya yanlış, bu hikâyelerin fazla önemi yoktu; şu anda sadece Anais'in senaryosunu besliyordu. Kimya konusunda, kanın ve içerdiği demir oksidin ne zaman ve nasıl etki edeceğim bilecek kadar donanımlı değildi, ancak Olympos Katili'nin buna benzer bir işlem yaptığından emindi: Kurumuş kan ve altın klorür levhalarının bulunduğu bir sanat galerisi.

— Chatelet, tamam.

Gardiyan tam karşısında duruyordu. Birkaç sayfanın fotokopisini çektirip çektiremeyeceğini sordu. Cevap, "hayır"dı. Üstelemedi. Koridorlar ve kilitli kapılar boyunca ilerlerken heyecanı azalmamıştı. Dageneyotipi. Simya. Kan. Bir şeyleri çözmüştü, ancak nasıl teyit edecekti?

Yanıt olarak, kapı üzerine kapandı. Yatağına uzandı ve duvarın diğer tarafından, bir mahkûmun radyosunun sesini duydu.

NRJ istasyonunun "6-9" programı. Paris'te bulunan Lily Allen'le söyleşi yapılıyordu. İngiliz şarkıcı, Fransa'nın first lady'si Carla Bruni'yi tanıdığını söylüyordu.

— Onunla bir düet yapmaya hazır mısınız? diye sordu sunucu.

— Bilmiyorum... Carla uzun boylu, bense oldukça kısayım. Bu biraz tuhaf kaçabilir. Sarkozy'yle düet yapmam çok daha iyi olur!

Anais gülümseyecek gücü buldu. Lily Allen'a bayılıyordu. Özellikle de, sıradan bir yazgıyı ve gençliğinin geçip gittiğini görememiş otuzlarındaki bir kadının umutsuzluğunu birkaç kelimeyle anlatan "22" şarkısına. Şarkımn klibini her gördüğünde –Klipte, bir gece kulübünün tuvaletinde aynanın karşısında makyaj tazelerken yeni bir hayata başlamayı dileyen kızlar vardı– kendini görmüş gibi oluyordu:

> *It's sad but it's true how society says her life is already over*
> *There's nothing to do and there's nothing to say.*[108]

Gözlerini kapattı ve mitolojik görüntüler yeniden gözünün önüne geldi.

Dagerreyotipi tekniğiyle çekilmiş, kanla parlayan fotoğraflar.

Buradan çıkması gerekiyordu. O pisliğin peşine düşmesi. Vampir yöntemlerini kullanan o katili durdurması.

116

Yeni speed-dating, Pitcaim'in tropik havasıyla hiç ilgisi olmayan, 9. Bölge'deki bir barda, Vega'da düzenlenmişti. Dekorasyonda bu kez krom ve LED ampuller ön plandaydı. Sol tarafta, arkadan aydınlatılmış bardan akvaryum mavisi bir ışık yayılıyordu. Sağda, oraya buraya dağılmış kanepeler tekhücreli hayvanlar gibi duruyordu. Gümüş rengi küpler sehpa görevi görüyordu. Bar tezgâhına, karanlıkta fosforlu gibi parlayan, curaçao bazlı bir kokteyl olan Blue Lagoon'lar sıralanmıştı. Yumuşak elektro müzik etrafa titreşimler yayıyordu. Holde, metal çerçevelerde 1970'li yıllardaki bir çizgi film –Goldorak– kahramanının –Vega– illüstrasyonları vardı. Bar XX. yüzyılın en çirkin yıllarının, 80'lerin modasını yansıtıyordu.

Randevu saat 21.00'deydi. Chaplain 20.30'da bara gelmişti. Sasha'yı hazırlıksız yakalamak istiyordu. Kadın üstünde mantosu, boş salonda her masaya, üzerinde numara bulunan kartonlar yerleştirmekle meşguldü. Onun geldiğini işitmedi. Chaplain kadını incelemek için bu durumdan yararlandı. Batı Hint Adaları'ndan olmalıydı; saçları kısa, boyu yaklaşık 1,80 metreydi. Uzun kollarıyla bir sporcu görünümündeydi. Güzelliğine rağmen, ağır ve hantal bir yapıya sahipti. Kimi açılardan, bir travesti bile sanılabilirdi.

— Selam Sasha, dedi karanlığın içinden.

Kadın ürpererek irkildi. Salon buz gibiydi. Sasha'nın yüzünde, anında yapmacık bir gülümseme belirdi ve her zamanki rolüne büründü: Bir sürü kırık kalbe hükmeden iyiliksever Demiourgos.[109] Ama Chaplain karanlıktan çıkınca, kadının yüzündeki ifade değişerek sert ve düşmanca bir hal aldı. Chaplain elini mi sıkması, yoksa sarılması mı gerektiğini bilmeden kadına doğru yaklaştı. Sasha bir adım geri çekildi. Koyu renk mantosunun altına siyah dar bir elbise ve yüksek topuklu marka ayakkabılar giymişti, onlar da siyahtı. Bu elbiselerde Antiller'e özgü hiçbir şey yoktu, ama tüm varlığıyla adalardan olduğunu belli ediyordu. LED ampullerin altında karamel rengi teni altınımsı ışıltılarla parlıyordu. Gözlerinin zümrüt yeşili de su yeşiline dönüşüyordu.

Kadın onu tepeden tırnağa süzdü, giysilerini beğenmiş gibiydi. Chaplain mor

renkli bir gömlek, "üç cepli" flanel palto, yünlü kumaştan bir pantolon, sivri uçlu, cilalı, şık ayakkabılar, yani Nono'nun gardırobunda ne bulduysa giymişti.

— Gecelik ilişki peşinde koşan düzücülere kulübümü yasaklamalıyım.

— Bu iltifatı neye borçluyum?

— Bunun çok açık olduğunu sanıyorum.

Sasha bir ara, onun gece buluşmalarına katılmasını yasaklamış olmalıydı.

— Köprünün altından çok sular aktı, diye bir denemede bulundu Chaplain.

— Söylenti, zor çıkan bir boyadır.

Belli belirsiz bir sömürge aksanı vardı. Cemaatine hitap ederken dikkat ettiği, ancak şimdi bu özel düelloda yeniden ortaya çıkan bir vurgu. Chaplain, mazide kalmış veya potansiyel bir âşık gibi davranarak onu kışkırtma yoluna gitti.

— Senin için önemli olan sadece kulübün, değil mi?

— Başka ne olabilir ki? Erkekler mi? Güldürme beni.

— Aşk, senin ticari sermayen.

— Aşk değil, umut.

Sasha ona doğru bir adım attı:

— Ne istiyorsun Nono? Tüm bu olanlardan sonra, hiçbir şey olmamış gibi, saf ayaklarında buraya dönüyorsun.

— Tam olarak ne oldu?

Adalı, bıkkın bir tavırla başını salladı:

— Kadınları korkutuyorsun. Erkeklere gölge ediyorsun. Ve beni

sinirlendiriyorsun.

Chaplain cıva gibi parlayan barı işaret etti:

— Kendime senin mavi metileninden başka bir şey hazırlamama izin verir misin?

— Evindeymiş gibi davran, dedi kadın. Yeniden kartonlarıyla ilgilenmeye başlamıştı.

Chaplain barın arkasına geçti. Sasha'nın çantası bar tezgâhının üstündeydi. İçeri girer girmez fark etmişti. Hermes imzalı, köstebek rengi bir Birkin. Sınıf atlamış Parisli bir kadının ganimeti.

Chaplain bir içki arıyormuş gibi yaptı, ilk talipler, giriş kapısındaki ağır perdeyi aralayarak içeri girdi. Sasha refleks olarak bardan iki kokteyl kaptı ve gelenlere doğru ilerledi.

Chaplain, Birkin'i aldı ve açtı. Cüzdanı buldu, içinde kimlik kartı. Sasha'nın ismi, Veronique Artois'ydı. 5. Bölge'de, Pontoise Sokağı 15 Numara'da oturuyordu. Adresi hafızasına kaydetti ve hepsini yeniden çantanın içine koydu. Şimdi sıra anahtarlardaydı.

— Ne halt karıştırıyorsun?

Sasha tezgâhın diğer tarafında duruyordu. Açık yeşil gözleri yeşim rengine dönmüştü. Chaplain bir içki şişesini çinko tezgâha koydu.

— Bizzat uydurduğum bir kokteyl. Sen de ister misin?

Kadın cevap vermedi, ellerinde bardaklarıyla, biraz ötedeki iki kanepede keyifsiz keyifsiz oturan kulüp üyelerine baktı. Görev onu çağırıyordu ama Chaplain'le işi henüz bitmemişti.

— Burada ne arıyorsun Nono? Neyin peşindesin?

— Eskisinden farklı bir şey değil.

— Doğru ya, bu hiçbir zaman net olmadı.

Chaplain şişeyi açtı ve iki ölçü doldurdu. Anahtarları cebine atacak vakti olmuştu, ancak çanta artık tezgâhın üstünde değildi; onu ayaklarının dibine bırakmıştı. Sasha bunu fark etmemişti. Cılız ışıkta gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Chaplain onun gözlerinde bir nostalji, belli belirsiz bir hüzün – eski günleri hatırlatan bir şeyler– görmek isterdi, ancak öfkeyle karışık bir tedirginlikten başka bir şey yoktu.

— İstemediğine emin misin?

Sasha başıyla "hayır" işareti yaptı ve kapıya baktı; adaylar teker teker geliyordu.

— Merak ediyorum da Leila bu akşam gelecek mi? diye her şeyi göze alıp sordu Chaplain.

Sasha ona dik dik baktı. Dingin ve sıcak yüzü, soğuk ve sert bir volkanik taşa dönüşmüştü.

— Mekânımdan defol.

Chaplain onu sakinleştirmek için iki elini havaya kaldırdı. Sasha elinde bardaklarla, yeni gelen talipleri karşılamaya gitti. Chaplain çantayı yeniden tezgâhın üstüne çıkardı ve kapıya doğru seğirtti, giderken davetlilere eşlik eden Sasha'nın yanından geçti. Perdeyi kaldırınca diğer bekâr konuklarla burun buruna geldi. Onlara iyi şanslar dilemek isterdi, ancak mırıldanmakla yetindi:

— Cesaret.

117

Dışarı çıkan bir apartman sakini avlu kapısını açana dek, Pontoise Sokağı 15 Numara'nın önünde yaklaşık on dakika beklemek zorunda kaldı. Chaplain, soğuktan titreyerek kapı aralığından içeri süzüldü, ancak yine şifreyle açılan parmaklıklı başka bir kapıyla karşılaştı. Dairelere ulaşmanın imkânı yoktu. Yine beklemek zorundaydı. Parmaklıkların arasından, kışa meydan okuyan sık bitkilerle süslü, kaldırım taşı döşeli avluyu inceledi. Binaların cephesi karanlıktı. Dümdüz uzanan, süssüz saçak silmeler. Ferforje balkonlar. Zamanda yolculuk yapmak gibiydi. Bu binalar XVII. veya XVIII. yüzyıla ait olmalıydı. Gerginliğine rağmen, mekânın çarpıcı güzelliğini keşfediyordu. Kaldırım taşları, bina cepheleri, yaprak süslemeler, boya yerine cıvayla belirginleştirilmiş bir tablo gibi parlak griydi.

Ana sokak kapısı açıldı. Bir apartman sakini. Paltosunun yakasını kaldırmış, ona şüpheyle bakan adam interfona bastı. Demir parmaklıklı kapı açıldı. Chaplain adamın peşinden, onun düşmanca bakışlarını görmezden gelerek içeri girdi. Posta kutularına göre Veronique Artois B binası, üçüncü katta oturuyordu.

Dar bir merdiven sahanlığı, kırmızı altıgen yer karoları, ters yöne açılan bir kapı. Chaplain, Voltaire'i şahsen ziyaret ediyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Önlem olarak kapının zilini çaldı, bekledi, sonra anahtarı sessizce kilitte çevirdi. İçeri girince saatine baktı. Vega'dan ayrılalı kırk dakika olmuştu. Sasha'nın geceleri, hep aynı ritüeli izliyordu: Yedi kez yedi dakika; yani kırk dokuz dakika. Bunun haricinde giriş konuşması ve gece bitiminde herkesin ilgilendiği adayların numaralarını yazdığı kâğıtların toplanması da vardı. Tüm bunlara Sasha'nın eve dönüş süresi de eklenince dolu dolu iki saat demekti. Öyleyse evi aramak için önünde yaklaşık bir saat vardı.

İlk bakışta, yüzeysel olarak yenilenmiş iki veya üç odalı küçük bir daire gibi görünüyordu. Yine kırmızı altıgen yer karoları. Beyaza boyanmış kaba duvarlar. Tavanda kirişler. Evi de, kafasında canlandırdığı Sasha'ya benziyordu. 2000'li yıllardan bu yana speed-dating modasını zirveye çıkaran ve hayatını hemen hemen kulübünden sağladığı parayla kazanan kırk yaşlarında bekâr bir kadın, o kadar.

Dışarıda bürosu olmadığından emindi. Buluşma gecelerini masrafları kısarak, evinden, internet üstünden organize ediyor olmalıydı. Dar bir holden sonra, Fas tarzında dekore edilmiş bir salonla karşılaştı. Bakır lambalar. Gül ve mandalina rengi duvarlar. Bir pencerenin yanındaki meridyen kanepe[110] Chaplain'i efkarlandırdı. Yalnız bir kadının, kınk kalbi, yorgun ruhuyla kitap okumak için üzerine büzüldüğü sığınağı. Bu kuş kafesini andıran küçük evde bir kediyle veya finoyla karşılaşsa şaşırmazdı, ancak görünürde hiç hayvan yoktu.

Yatak odasına geçti. Ahşap veya sedef kafesler paravan görevi görüyordu. Tam ortadaki, nar rengi yatak gül yaprakları yağmurunu bekler gibiydi. Ancak odada bir sürprizle karşılaştı: Sasha dipteki duvara, kulüp üyelerinin fotoğraflarını yapıştırmış, böylece devasa bir pano ortaya çıkmıştı.

Dikkatle bakınca, Sasha'nın kafalar arasına bir markörle çizgiler, oklar çektiğini fark etti. Sasha, harita üstünde filolarını yönlendiren bir amiral gibi, ayarladığı randevularını denetliyordu. Bu yüzlerdeki yapmacık gülümsemelere bakınca, hepsinin sessiz dudaklarından sadece tek bir kelime dökülüyormuş gibi geldi: yalnızlık. Ayrıca bu bekâr insan yüzleri Sasha'nın yüz hatlarını da oluşturuyordu. Koca ağzı çok daha güçlü bir şekilde haykırıyordu: YALNIZLIK!

Düşündü. Sasha, organize ettiği buluşmaları vekaleten yaşıyordu. Her üyeyi gözleyerek, kollayarak, yönlendirerek. Sasha, yüzlerle, dolaylı cinsel ilişkilerle süslü duvarınm karşısında mastürbasyon yaparken, hayallerinin, boşluktaki varlığının, kendi yarattığı, ancak sıcaklığını asla duyamadığı bu galaksinin tutsağı olmuştu.

Aslında Sasha kulüp üyelerinin karşılıklı değişimlerini bir yerlere çok daha açık bir şekilde not etmiş olmalıydı. Duvara dayalı bir çalışma masasının üstünde bir Macintosh duruyordu. Masaya oturdu ve bilgisayarı açtı. Güvenlik şifresi yoktu. Sasha burada, evinde, kendi krallığındaydı. Sakındığı bir şey yoktu.

Bir tuşa tıklayarak sasha.com dosyasını açtı. Birbiri ardına ikonlar belirdi. Üyelere ait dokümanı açtı, iki alfabetik düzen vardı: rumuzlara ve soyadlarına göre. Chaplain rumuzları seçti, iki altbölüm çıktı: kadın ve erkek. Kadınları tıkladı; numaralandırılmış portreler ve her portreyle birlikte kişisel

bilgilerin –kökeni, ailevi durumu, geliri, müzik zevki, beklentileri vb– yer aldığı bir dosya açıldı. Sasha gece buluşmalarını büyük bir duyarlılıkla organize ediyordu.

Bu yüzler arasında, bazıları son derece dikkat çekiciydi. Düzgün yüz hatları, derin bakışlarıyla başka bir listeye –seks bombaları– ait gibi görünüyorlardı. Bu kızlar gerçekten var mı diye düşündü. Tanışma sitelerinde, müşteri çekmek için bu tarz yemlere oldukça sık rastlanırdı... Ya da bunlar Sophie Barak'ın sözünü ettiği eskort kızlardı. Bu kulüpte hiç işi olmayan ve paraları kesinlikle Sasha tarafından ödenmeyen profesyoneller. Onların parasını kim ödüyordu? Kızlar makyajsız ve çok doğal görünüyorlardı, ancak insanı etkileyen nefes kesici, hükmedici güzellikleri vardı.

Rumuzları not etti. Chloe. Judith. Aqua-84... Sonra Medina'yı buldu. Saçlarını arkada toplamıştı. Şehvetli bir yüz ifadesi yoktu. Medina *low profile*[111] sergiliyordu, ancak çekiciliği çok belirgindi. Sasha'nın gecelerinde dikkat çekmemesinin imkânı yoktu.

Leila'yı da buldu. Dalgalı saçları, koyu dudakları, siyah gözleri olan Faslı genç bir kız. Onun da gösterişsiz bir görünümü vardı. Makyajsızdı. Hiç mücevher takmamıştı. Üstünde ortalama kalitede bej bir gömlek vardı. Ancak gözlerinin altındaki mürekkep gibi halkalar, gözbebeklerine bir kuvars ışıltısı veriyordu. Aslında olağanüstü güzellikteki bu kızlar, kalabalığın içine kaynamaya çalışıyordu. Neyin peşindeydiler?

Birden aklına bir şey takıldı. Chaplain dosyalarda geriye doğru gitti ve kızların resimlerine daha yavaş bakmaya başladı. Bir başka yüzü daha tanımıştı. Siyah ipeği andıran, dümdüz ve parlak saçların altında oval, çok soluk bir yüz. Açık renk gözleri, buhur kokularınm yayıldığı bir dini törendeki mumlar gibi ışıldıyordu. Bir dua gibi yumuşak, bir isyan kadar şiddetli bir melek yüzü.

Chaplain meleğin rumuzunu okudu ve gözünün önündeki her şey titremeye başladı.

Feliz.

Bu, rüyasında –gölge ve beyaz duvar rüyası– İşittiği sözcüktü.

"Mutlu" anlamına gelen bu İspanyolca sözcüğün hiç üstünde durmamıştı. Feliz. Bu yüzü tanıyordu. Rüyasında içtenlikle, umutla fısıldayan sesi yeniden duyuyordu. Artık bu sesin onun sesi olduğunu biliyordu.

Portrenin üstüne tıklayarak, doğrudan adayın bilgi dosyasına ulaştı. Ekranda kızın gerçek ismi belirince Chaplain başını iki yana sallamaya başladı: Bu çılgınca, son derece inanılmaz bir şeydi.

Sonra haykırmamak için kendini tuttu. Gerçek makinesi harekete geçmişti, geri dönüş umudu yoktu.

Feliz'in adı Anne Marie Straub'du.

Artık onu tanıyordu. Hatıralarındaki kızın yüz hatları bir tarafa kaymış, omurlarını kıran ip nedeniyle bozulmuştu. Ama bu kız kesinlikle oydu. ölü. Asılı. Rüyalarındaki hayalet. Anne Marie Straub. Sevdiğini düşündüğü tek kadın, bir hastanede yatan hasta değildi. Hiç kuşkusuz Sasha gecelerinde tanıştığı bir eskort kızdı. Bu gecelere katılması için para almış bir fahişeydi. Anıları –Anne Marie'nin odasındaki aşk dolu geceler, sevgilisinin deliliği, onun kemeriyle asılmış bedeni– hepsi dengesizliklerden, sanrılardan oluşuyordu. Bugüne dek hafızasında pek fazla bir şey kalmamıştı. Kalmış olanlar da parçalanarak uçup gidiyordu.

Chaplain gözlerini kapattı ve soğukkanlı olmaya çalıştı. Kendine biraz hâkim olduğunu hissettiğinde gözlerini açtı ve kızın fişini okudu. Feliz kulübe Mart 2008'de kaydolmuştu. Paris'te, 9. Bölge'de, Lancry Sokağı'nda oturuyordu. 27 yaşındaydı. Başka sorulara cevap verme gereği duymamıştı. Meslek belirtilmemişti, gelir belirtilmemişti, hobileri, nelerden hoşlandığı belirtilmemişti... Sasha ısrarcı davranmamış olmalıydı. Böyle bir aday karşısında, zorluk çıkarmanın âlemi yoktu.

Anne Marie Straub bir sonraki yıl kulübe yeniden kayıt olmamıştı. Chaplain tarihleri gözden geçirmeye başladı. Örtüşmeyen bir şey vardı. Kız 2008 Martı'ndan 2009 Şubatı'na kadar kulübe sık sık gitmişti. Oysa, o dönemde, Nono henüz ortalarda yoktu. Yussef e göre Mart 2009'da ortaya çıkmıştı. Öyleyse Anne Marie Straub'la nerede tanışmıştı? Hangi hayatmda?

Bir varsayım: 2008 yılında, başka bir kişilikteyken, Sasha'ya başka bir adla

kayıtlıyken onunla tanışmıştı. Başka bir ikona tıkladı ve Feliz'in buluşmalarının tarih sırasına göre dökümüne ulaştı. Katıldığı gece toplantıları, telefon numarasını istediği taliplerin adları. Eğer düşündüğü doğruysa, kendisi de bu listede olmalıydı.

Aralık 2008'e kadar yaklaşık 40 dating'e katılmıştı. Topu topu 12 adayın numarasını istemişti. Yeniden tıkladı. Rumuzlar birbiri ardına sıralandı. Hiçbiri onda en ufak bir kıvılcım uyandırmadı.

Fotoğraflı her rumuzun fişini açtı. Hiçbirinde kendi resmi yoktu. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığından, Feliz'in ilgilendiği adaylara yolladığı mesajları inceledi. 21 Mart 2008'de Rodrigo'nun numarasını istemişti. Gerçek hayattaki ismi Philippe Despres'ydi, 43 yaşındaydı, boşanmıştı, çocuğu yoktu. 15 Nisan'da, asıl ismi Sylvain Durieu olan Sandokan'la ilgilenmişti, 51 yaşındaydı, duldu. 23 Mayıs 2008'de gerçek adı Christian Miossens olan, Kibar Erkek rumuzlu adaya mesaj atmıştı, 39 yaşında ve bekârdı. 5 Haziran 2008'de ise 41 yaşında bir bekâr olan, Alex-244 rumuzlu Patrick Serena'yla ilgilenmişti...

Liste bu şekilde, isimlerle ve hiçbir orijinalliği olmayan profillerle devam ediyordu. Bu adamlarda Feliz'i çeken ne olmuştu? O bir profesyoneldi. Cazibesini paraya çevirme alışkanlığına sahip son derece güzel bir kadın. Görünümü eşsiz bir silaha dönüşmüş, hayâsız bir varlık. Bu ortalama erkeklerde neyi arıyordu?

Saat 22.45 olmuştu. Sasha her an gelebilirdi. Hep cebinde taşıdığı not defterine avların adres ve telefon numaralarını yazdı, ardından öğleden sonra satın aldığı USB'yi çıkardı. Dosyalan kopyaladı ve her şeyi yerli yerine koydu.

Kapıdan çıkarken, henüz fişlerle ilgili araştırmasının bitmediğini düşündü. Daha kendi fişini okumamıştı –Arnaud Chaplain, rumuz Nono, 2009 dönemi. Medina'yla ilgili bilgi de toplayamamıştı. Onunla Sasha'nın yerinde mi tanışmıştı? iki farklı eskort kızla, aynı hikâyeyi iki kez yaşamış olabilir miydi? Medina'nın sesi kulaklarındaydı: Endişeliyim, korkmaya başladım. Medina ölmüş müydü? Peki Feliz? Gerçekten de kendini asmış mıydı?

118

Bir numara, Philippe Despres, namı diğer Rodngo, artık yoktu, iki numara, Sylvain Durieu, rumuz Sandokan, dördüncü çalıştan sonra cevap verdi.

— Mösyö Durieu?

— Benim.

— Sizi Anne Marie Straub'la ilgili olarak arıyorum.

— Kim?

— Feliz.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Durieu cevap verdi:

— Siz kimsiniz?

Hazırlıksız yakalanmıştı, aklına ilk gelen şeyi söyledi:

— Asayiş şube polisi.

Adam derin bir nefes aldı ve sert bir sesle konuştu:

— Sıkıntı istemiyorum. Onun ne yaptığını bilmek istemiyorum.

Ayrıca ondan bahsedilmesini de istemiyorum.

— Onu kaybolduğunu biliyor muydunuz?

— Onu bir buçuk yıldan beri görmedim! Üç randevudan sonra hiçbir açıklama yapmadan beni terk etti. Ondan beri de hiç haber almadım.

— Onu ilk olarak ne zaman gördünüz?

— Eğer beni sorgulamak istiyorsanız karakola çağırın.

Durieu telefonu kapattı. Chaplain kahvesinden bir yudum aldı.

Saint-Germain Bulvarı'ndaki bir kafedeydi. Suni deri kanepeler. Tavandan sarkan sarımsı abajurlar. Uzaktan gelen uğultular. Kafe hemen hemen boştu.

Sonraki numara.

İki çalıştan sonra, bir kadın sesi cevap verdi.

— Alo?

Chaplain bu olasılığa hazırlıklı değildi. Gözlerini not defterine indirdi ve üç numaralı adayın ismini okudu.

— Christian Miossens orada mı acaba?

— Bu bir şaka mı?

Bir hata yapmıştı, ancak ne olduğunu bilmiyordu. Zaman kazanmalıydı. Tuşladığı numarayı yüksek sesle tekrar etti.

— Evet, bu Christian'ın numarası, dedi kadın, bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla.

Chaplain de sesine canlılık kattı:

— Özür dilerim, yanlış ifade ettim. Sizi Mösyö Miossens'la ilgili olarak arıyorum ve...

— Siz kimsiniz?

Bir kez daha, adını vermeden, kendini asayiş şube polisi olarak tanıttı.

— Bir haber mi var?

Ses tonu değişmişti. Öfkeden sonra umut.

— Belki, dedi Chaplain öylesine.

— Nedir?

Chaplain derin bir soluk aldı. Körlemesine ilerliyordu, ancak bunu alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

— Özür dilerim, ama önce bana kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

— Ben Nathalie Forestier, ablası.

Çok hızlı düşündü. Eğer cep telefonuna Miossens'ın ablası cevap veriyorsa, adam ya ölmüştü ya hastaydı ya da kaybolmuştu. Bir polise yönelttiği "Bir haber mi var?" sorusu, hastalık olasılığını bir kenara bıraktırıyordu.

Boğazını temizledi ve soruşturmacılara has ses tonunu takındı:

— Sizinle bazı gerçekler hakkında bir kez daha konuşmayı istiyorum.

— Beyefendi... (Sesi artık bıkkın çıkıyordu.) Size her şeyi birçok kez anlattım...

— Madam, dedi daha otoriter bir ses tonuyla, bazı noktaları derinleştirmem için bu davayı bana verdiler. Her önemli tanığı sorgulamam gerekiyor.

Bu pek mantığa uygun değildi: Bir ölünün ya da kayıp bir insanın numarasını tuşlamıştı, ancak kadın bunu dikkate almıyordu.

— Elinizde yeni kanıtlar var mı, yok mu? diye sordu kadın.

— Siz önce benim sorularıma cevap verin.

— Beni... yine karakola mı çağıracaksınız?

— Maalesef, evet. Ama şimdi, sizinle telefonda bazı şeyleri konuşmak istiyorum.

— Sizi dinliyorum, dedi kadın bitkin bir sesle.

Chaplain tereddüt ediyordu. Mümkün olduğunca genel bir soru sordu.

— Kardeşinizden nasıl haberiniz oldu?

— İlkinde mi, yoksa İkincisinde mi?

İnsan iki kez ölemezdi. Demek ki Christian kaybolmuştu. Hem de iki kez.

— İlkinden söz edelim.

— Beni polis aradı. Christian'ın mesai arkadaşları ona ulaşamamış. İki haftadan beri ondan haber alamıyorlarmış. Kardeşim onlara hiçbir şey söylememiş. Doktor raporu da yollamamış. Bu onun tarzı değildi.

— Sizi tam olarak ne zaman aradılar?

— 10 Temmuz 2008'de. Çok iyi hatırlıyorum.

Chaplain, önceki notlarıyla karşılaştırarak yeni notlar alıyordu. Miossens ilk olarak Anne Marie Straub'la 23 Mayıs 2008'de buluşmuştu, iki aydan kısa bir süre sonra da ortadan yok olmuştu. Bu buluşmayla bir alakası olabilir miydi?

— Kaybolduğundan haberiniz yok muydu?

— İfade tutanağımı okumadınız mı?

— Hayır. Tanıkları sorgulamadan önce tüm önyargılardan uzak kalmayı tercih ederim.

— Tuhaf bir yöntem.

— Benim tarzım. Kardeşinizin ortadan kaybolduğundan neden haberiniz yoktu?

— Çünkü on iki yıldan beri görüşmüyorduk.

— Sebep?

— Aptalca bir miras davası. Paris'te bir stüdyo. Tam bir saçmalık...

— Yakın olduğu kişilerin de kaybolduğundan haberi yok muydu?

— Christian'ın yakın olduğu kimse yoktu.

Sesi çatladı:

— Hep yalnızdı, anlıyor musunuz? Hayatı internet ve tanışma siteleriydi. Bunu daha sonra öğrendik. Kadınlarla, profesyonellerle... kim olursa olsun ilişki kuruyormuş...

Chaplain her bilgiyi kaydetmek ve yapbozu bir an önce tamamlamak zorundaydı. Nathalie Forestier, Christian'ın iki kez kaybolduğundan söz etmişti.

— Ne zaman bulundu?

— Eylülde. Aslında polis onu ağustos ayının sonunda bulmuş, ama bana eylülün ortasında haber verdiler.

— Neden sizinle bu kadar geç temas kurmuşlar?

Nathalie cevap vermek için bir süre bekledi. Sanki muhatabının bilgisizliğinden dolayı şaşkınlığı gitgide artıyordu.

— Çünkü Christian, adının David Longuet olduğunu iddia ediyordu. Kendi kimliğini kesinlikle hatırlamıyordu.

Bu Chaplain'in beklemediği bir darbeydi. Christian Miossens, yani Feliz'in seçtiği aday, psişik kaçıştan mustaripti. O da bavulsuz bir yolcuydu.

— Onu nerede bulmuşlar?

— Diğer evsizlerle birlikte, ağustos ayının sonunda, ParisPlage'dan toplanmış. Hafızasını yitirmiş bir haldeymiş, önce, sizin I3P olarak adlandırdığınız, Paris Psikiyatri Kliniği'ne gönderilmiş.

— Prosedürler gereği.

— Sonra Sainte-Anne'a naklettiler.

— Onu tedavi eden psikiyatrın adını hatırlıyor musunuz?

— Şaka mı yapıyorsunuz? Christian orada yaklaşık bir ay kaldı. Her gün onu görmeye gittim. Doktorunun adı François Kubiela'ydı.

İsmi not etti. Öncelikle bu adı araştıracaktı.

— Hangi serviste çalışıyor?

— Akıl ve Beyin Hastalıkları Bölümü. Anlayışlı ve sevimli bir adamdı. Bu tür rahatsızlıkları iyi biliyor gibiydi.

— Kubiela size Christian'ın hastalığı hakkında bir açıklamada bulundu mu?

— Bana psişik kaçışlardan söz etti, amnezi sebebiyle hakikatten uzaklaşma, bu tür şeyler. Ayrıca bana başka bir vaka üzerinde de çalıştığını söyledi, Paris'e, kendi servisine getirttiği Lorient'lı bir hasta.

Chaplain, Kubiela isminin altını üç kez çizdi. Bir uzman. Onunla kesinlikle konuşması lazımdı. Adam bazı tıbbi sırlara vâkıf olmalıydı, ama...

— Kubiela... metanetini yitirmiş gibiydi. Ona göre bu, çok nadir görülen bir sendromdu. Aslında, bugüne dek Fransa'da böyle bir vakaya hiç rastlanmamıştı. Şakayla karışık "Bu Amerikalılara özgü bir şey" diyordu.

— Kardeşinizi nasıl tedavi etti?

— Tam olarak bilmiyorum. Ancak hafızasını geri getirmek için her şeyi yaptığından eminim. Sonuç alamadı.

Chaplain yön değiştirdi:

— Christian'ın kimliğini nasıl saptamışlar? Size nasıl ulaşmışlar?

— Demek siz hiçbir şey bilmiyorsunuz...

Chaplain, telefonu suratına kapatmadığı için kadına içinden teşekkür ediyordu. Cehaleti hakaret gibiydi.

— Christian'ın kimliği parmak izleri sayesinde belirlenmiş, diye devam etti kadın. Önceki yıl alkollü araba kullanmaktan gözaltına alınmıştı. Polis,

bildiğiniz gibi parmak izlerini saklar. Neden bilmiyorum, ama parmak izlerini karşılaştırmak on beş gün sürdü.

— Sonra ne oldu?

— Christian'ı benim vekâletime verdiler. Profesör Kubiela onun iyileşmesi konusunda oldukça karamsardı.

— Sonra?

— Christian bizim eve yerleşti. Kocam ve çocuklarımla birlikte Sevres'de küçük bir evde yaşıyorduk. Bu pek kolay olmadı.

— O dönemde de David Longuet olduğunu mu iddia ediyordu?

— Her zaman, evet. Bu çok... korkunçtu.

— Sizleri hiç hatırlamıyor muydu?

Nathalie Forestier cevap vermedi. Chaplain bu sessizliğin nedenini biliyordu. Kadın ağlıyordu.

— Bu şekilde, ailenizle birlikte yaşamaya devam etti mi?

— Bir ay sonunda yeniden kaçtı. Ondan sonra...

Yeniden sessizlik oldu. Yeniden hıçkırıklar duyuldu.

— İvry-Sur-Seine'de, Marcel-Boyer Rıhtımı'nda, inşaat malzemeleri üreten bir fabrika alanında cesedi bulundu. Vahşice işkence edilerek öldürülmüş bir halde.

Chaplain not almaya devam ediyordu. Eh titrese de son derece kararlı yazıyordu. Nihayet iyi tanıdığı bir alana giriyordu.

— Size bu soruyu sorduğum için beni affedin ama ne tür işkence yaraları vardı?

— Otopsi raporuna bakabilirsiniz, öyle değil mi?

Israr etti, ancak çok ama çok yumuşak bir ses tonuyla:

— Lütfen, soruma cevap verin.

— Tam olarak hatırlamıyorum. Bilmek istemedim. O... Sanıyorum yüzü ikiye ayrılmıştı.

Christian Miossens, rumuzu Kibar Erkek, namı diğer David Longuet, onda da implant vardı. Tıpkı Patrick Bonfils gibi. Tıpkı kendisi gibi. Anais Chatelet haklıydı. İmplant "bavulsuz yolcu" molekülünü damla damla akıtıyordu. Katillerin her seferinde mutlaka geri almak zorunda kaldığı çok özel bir cihaz.

— Dinleyin, dedi birden kadın, sorularınızdan sıkıldım. Eğer beni sorgulamak istiyorsanız, büronuza çağırın. Ama özellikle, yeni bir şey varsa söyleyin!

Chaplain, soruşturmanın yeniden başlatılmasını gerektirecek bazı yeni unsurlara ulaşıldığını zorlukla duyulacak şekilde ağzında geveledi. Bu kadına yalan yanlış umut vermek istemiyordu. Bu durum içinden çıkılmaz bir magmadan farksızdı.

— Adresiniz bizde var, dedi zabıt tutan bir polisin ses tonuyla. Size yarın bir celp yollayacağız. Karakola gelince size daha kapsamlı bilgi veririm.

Parayı ödedi ve kafeden çıktı, gece olmuştu. Bir taksi bulmaya çalışarak Sen Nehri'ne yöneldi ve Toumelle Rıhtımı'na çıktı. Kaldırımlar boştu. Yollarda, sadece evlerine gitmek için acele eden sürücülerin kullandığı arabalar vardı. Soğuktu. Hava kararmıştı.

Notre-Dame'ın silueti, bu uçsuz bucaksız buz gibi gecede yükseliyordu. O da evine dönmek istiyordu. Ancak yeni bilgilere ulaştığı bu geceyi değerlendirmeliydi.

Christian Miossens, namı diğer David Longuet.

Patrick Bonfils, namı diğer Pascal Mischell.

Mathias Freire, namı diğer...

Üç bavulsuz yolcu.

Öldürülecek üç adam.

Anne Marie Straub'un veya Medina'nın bu işteki rolü neydi?

Avları avcıya doğru çeken kızlar mı? Yalnız yaşayan erkekleri avlayan avcılar mı?

Bu varsayım, Christian Miossens'a uyuyordu, ama Bask kıyısında yaşayan meteliksiz bir balıkçı olan Patrick Bonfils'le örtüşmüyordu. Peki ya ona? Arnaud Chaplain olmadan önce de Sasha'nın kulübüne sık sık gidiyor muydu? Feliz tarafından tuzağa mı düşürülmüştü? Amazonun "kurbanları" arasında kendi yüzünü bulamamıştı...

Bir taksi durdu ve yirmi metre ileride, Grands-Augustins Sokağı'nın köşesinde yolcusunu indirdi. Chaplain koştu ve arabaya atladı, buz kesmişti.

— Ne tarafa?

Saatine baktı. Gece yarısını geçmişti. Kızları avlamak için ideal bir saatti.

— Johnny's, Clement-Marot Sokağı.

119

— Sana haberim var güzelim.

Anais yarı uykulu, ne olduğunu anlamadan telefonda Solinas'yı dinliyordu. Onu yatağından kaldırmışlar, buraya, gözetim ofisine getirmişlerdi.

— Kolun düşündüğümden daha uzunmuş.

— Kolum mu uzun, benim mi? Bu ne anlama geliyor?

— Yarın çıkıyorsun. Yargıcın emri.

Anais cevap veremedi. Bu dört duvar arasından kurtulacak olmanın heyecanıyla göğüs kafesi yerinden sökülecek gibi olmuştu.

— Nedenini sana söylediler mi?

— Yorum yok. Karar yukarıdan geldi, hepsi bu. Artık, adaletin herkes için aynı olduğu söylenebilir.

Anais ses tonunu değiştirdi:

— Eğer bir şey biliyorsan bana söyle. Kim araya girdi?

Solinas güldü. Gülüşü cızırtıya benziyordu.

— Masumu oyna, bu sana daha çok yakışıyor. Her halükârda seni elimin altında istiyorum. Soruşturma devam ediyor. Bunu kriz hücremiz olarak adlandıralım.

— Yeni bir gelişme var mı?

— Maalesef. Medina'nın sağmal ineğinin kim olduğu bulunamadı. Faaliyetleri, ilişkileri hakkında hiçbir şey yok. Janusz da hâlâ kayıp. Herhangi bir iz, herhangi bir ipucu, hiçbir şey bulunamadı. Kaçak suçlular şubesi bu işin altından kalkamadı.

Solinas ve adamlarının bir cinayet soruşturması yürütecek kadar donanımlı olmadığını aşağı yukarı tahmin ediyordu. Kaçak suçlular şubesinin adamlarına gelince, onlar da Janusz çapındaki bir firariyle baş etmeye alışkın değildi.

— Bana bir araba yollayacak mısın?

— Gerek yok. Seni bekleyecekler.

— Paris'te kimseyi tanımıyorum.

Solinas yeniden güldü. Cızırtı, yerini gıcırtıya bırakmıştı.

— Dert etme. Senin baba yola çıktı.

120

— İlk gece, hiçbir şey yapmadım. Prensiplerim var.

— Ama yine de onunla yattın.

— Eh. Yani evet. Ne demek istediğimi anlıyorsun...

Üç kız kahkahayı patlattı. Chaplain, Johnny's'in dip tarafına, onların yanındaki masaya oturmuştu. Vernikli ahşap kaplamaları ve deri koltuklarıyla, Amerikan tarzı bir bardı. Cimri ışıklandırma, mobilyaları ve kızların bacaklarını okşuyor, Vermeer'in tablolarındaki gibi bir ışık halesi yayıyordu. Sırtını kızlara dönmüştü, ancak konuşmalarının hiçbirini kaçırmamaya çalışıyordu. Üçlü, aradıkları erkekler konusunda mutabıktı. Tam olarak profesyonel oldukları söylenemezdi, giysilerden ve sağılacak erkeklerden bahseden neşe dolu, fırsatçı kızlardı.

— Artık gözlük takmıyor musun?

— Hayır. Lenslerim var. Gözlük, pomocu gibi gösteriyor.

Her söz onu şaşkınlığa sürüklüyordu. Nono'nun tecrübesine sahip değildi. Ayrıca, büyük bir kokteyl karıştırma kabında seksi, parayı ve umutları çalkalama biçiminde dokunaklı bir şeyler vardı.

— Burnumu pudralamaya gidiyorum.

Chaplain omzunun üstünden arkaya baktı ve siyah tülden bir taçyaprağı gibi açan bir büstiyerin içine sıkışmış kızı sırtından gördü. Oturduğu yerden kızın burnunu çektiğini işitebiliyordu.

Sözünü ettiği pudranın makyaj malzemesiyle alakası yoktu.

— Prensin gecesine gelmedin?

— Hangi prensin?

İki sürtük yeniden fısıldanmaya başlamıştı.

— Adını bilmiyorum. Arap Emirlikleri'nden gelmiş.

— Ben davetli değildim, dedi diğeri kırgın bir sesle.

— Bir Rus kadın vardı, inan böyle bir profesyonel görmedim. Birinci olmak için büyük uğraş verdi.

— Birinci olmak için mi?

— Evet. Herkes şaşırdı ama kazanan o oldu. Beş dakikada herifin işini bitirdi, 3.000 avro aldı. Biz, hepimiz adamın kamışını yeniden kaldırmak için bütün gece boşa kürek salladık.

Yeniden gülüştüler. Chaplain kendine bir kadeh şampanya daha söyledi. Kızlara da içki ısmarlamak istiyordu ama cesaret edemiyordu. Nono'nun zamanından oldukça uzaktı.

Bayan Kokain seke seke geri döndü. Önden bakıldığında çok daha güzeldi. Kleopatra tarzı siyah saçlarıyla hayvani bir çekiciliği ve oldukça zayıf yüz hatları vardı. Dikkatle bakılınca, uyuşturucunun onu kemirdiği, avurtlarını çökerttiği ve gözlerini çukurlaştırdığı görülüyordu, ama şimdilik koyu, ışıltılı bir makyajla ön plana çıkardığı yüz hatları durumu kurtarıyordu.

Chaplain'in yanına gelince durdu ve ona gülümsedi.

— Konuştuklarımız seni çok mu meraklandırdı?

— Efendim?

— Tamam, kes. Bizi dinlemeye çalışırken boynun tutuldu.

Chaplain gülümsemeye çalıştı:

— Ben... ben size bir içki ikram edebilir miyim?

— Neden? Aynasız mısın?

Soru Chaplain'i hazırlıksız yakaladı. Karşısındakini kandıramazdı. Maskesini attı.

— Leila'yı arıyorum.

— Leila, ne?

— Leila, hepsi bu.

— Onu tanıyor musun?

— Hayır. Ama bana ondan söz ettiler.

Kleopatra kadife yumuşaklığında gülümsedi.

— İşte, orada

Chaplain kafasını çevirdi ve kapının pervazında, Sasha'nın dosyasında hayranlıkla seyrettiği yüzü gördü. Bu geceki görüntüsünün dosyadaki güzel kızla hiç alakası yoktu. Kolunda büyük bir Chanel çanta vardı, yakası kürklü bir kabanın altına baharlık beyaz muslin bir elbise giymişti. Bu genç kız elbisesi, adaleli vücudunun yaydığı seksi dalgalarla çelişiyordu.

— Leila, sen gerçek bir starsın, dedi Kleopatra. Burada seni arayan bir adam var.

Onlara doğru yaklaşan kız bir kahkaha patlattı:

— Bu klas meselesi tatlım.

Gülümsedi ve Chaplain'in önünde tahrik edici bir reveransla eğildi. Dekoltesi Chaplain'de suratına yumruk yemiş gibi bir etki yaptı.

— Ne istiyorsun, bebeğim?

Üzerindeki kabanı oynatarak omuzlarını hafifçe titretti:

— Beni arayan bulur, diye fısıldadı Chaplain'in kulağına.

Chaplain yutkunmaya çalıştı. Başaramadı. Apış arasında bir yanma hissetti. Taşakları sanki kasıklarına doğru çekiliyordu. Sasha imzalı gecelerde böyle bir yaratığı hayal etmekte güçlük çekiyordu. Tüm erkekler onu çiğ çiğ yemek için sıra beklerdi.

— Seninle Medina hakkında konuşmak istiyordum, dedi Chaplain sesine hâkim olmaya çalışarak.

Gülümsemesi kaybolan Leila doğruldu. Chaplain ayağa kalktı ve gözlerini eskort kızmkilere dikti. Yakından bakınca koyu gözbebekleri çok daha etkileyiciydi. Gözbebeklerindeki ateşi belirginleştiren açık mor iki çizgi.

— Medina nerede? Başına ne geldi?

— Git başımdan. Medina'yla bir alıp veremediğim yok.

— Konuşmak için sakin bir köşe bulalım.

— Çok beklersin canım.

— Silahım var.

Leila gözlerini Chaplain'in pantolonunun önüne dikti:

— Görüyorum, evet.

— Şaka yapmıyorum.

Mağripli genç kız ona kararsız gözlerle baktı. İç gıcıklayıcı halinden eser yoktu artık. Arkadaşları fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu.

— Buraya neyle geldin? diye sordu Chaplain bir polis edasıyla.

— Arabamla.

— Nereye park ettin?

— 1. François Park Alanı'na.

Sesi boğuk ve duygusuzdu. Sanki bir anda ruhunun tüm makyajını silmişlerdi. Chaplain, gözlerini Leila'dan ayırmadan, kızların masasına yüz avroluk bir banknot bıraktı.

— İçkiler benden.

Ardından Leila'ya kapıyı işaret etti:

— Gidelim.

121

— Sigara içebilir miyim?

— Araba senin.

— Nereden başlamamı istiyorsun?

— En başından, böylesi daha iyi.

Sürücü koltuğunda oturan Leila bir Marlboro yaktı ve derin bir nefes çekti. Camlar kapalıydı. Bir anda Austin'in içi dumanla doldu.

— Kızlar çetesiydik.

— Aynı işi mi yapıyorsunuz?

Leila gülümsemek istedi ama ancak yüzünü buruşturabildi.

— Oyuncuyduk.

— Oyuncu, evet.

— Hep para kazanma planları yapıyorduk. Ve mesleğimizde ilerleme planları. Bizim için önceliği olan tek şey sanattı. Ama Paris'te, her şeyi oluruna bıraktık.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Dudakları filtreyi emiyordu. Diğer elini saten çoraplarının üstünde gezdiriyordu. Chaplain kızın biçimli esmer uyluklarının manyetik çekimine kapılmamak için gözlerini kaçırıyordu.

— Bir de Sophie Barak var.

— Dişi domuz. Ona öyle diyorlar. Bize hep kol kanat gerdi ama çekilmez bir karıydı.

Leila yeniden sokak diline dönmüştü. Sanki kendi dili, ondan fazla

uzaklaşmamış eski bir tanıdıktı.

— Öyleyse size sasha.com'dan söz etti.

Leila cevap vermedi. Duman bulutu çıkarmakla yetindi. Kısa bir an yeniden Johnny's'in kabadayı müsveddesine dönüşmüştü.

Yabani bir ifade yüz hatlarını sertleştirmişti. Koyu halkalarla çevrili gözleri lav püskürtmeye hazır iki krateri andırıyordu.

— Sen tam olarak kimsin?

— Bu hikâyenin bir kurbanı. Medina gibi. Senin gibi.

— Biz kurban değiliz.

— Sen istediğini ol, ama bana ihtiyacım olan bilgileri ver.

— Neden konuşayım ki?

— Medina için.

— Aylardan beri ortada yok.

— Sorularıma cevap verirsen, ona ne olduğunu sana söylerim.

Leila öfke ile korkunun mücadele ettiği bakışlarını Chaplain'e dikti. Yakası kürklü kabanının içinde titriyordu. Sigarasını küllükte ezdi, bir tane daha yaktı. Çakmağı altın süslemeleri olan Çin lakesindendi. Chaplain, Sasha'nın Birkin çantası gibi bunun da bir ganimet olduğunu düşünüyordu. Paris'te kadınlar birer savaşçıydı. Kafa derilerini kemerlerinde taşıyan Şayenler gibi onlar da ganimetlerini kasıla kasıla herkese göstermek için taşıyorlardı.

Genç kadın birden kontak anahtarını çevirdi, sonra klimanın ısıtmasını sonuna kadar açtı.

— Arabanın içi soğuk. Nerede kalmıştık?

— Sasha.com'da. Size kim oradan bahsetti?

— Medina'nın bir müşterisi. 8. Bölge'deki bir otelde yaşayan kibar bir herif.

— Theodor Oteli mi?

— Hayır, bir başkası. Ama hatırlamıyorum.

— Ne zamandı?

— Yaklaşık bir yıl önce.

— Ne teklif etti?

— Yolunacak kazları tava getirmeyi.

— Anlayacağım dilde, lütfen.

— Speed-dating'lere katılmamız ve tanıma uygun herifleri saptamamız gerekiyordu.

İnanılmaz olanı dışarıda bırakırsan geriye ne kalırdı? Olanaksız.

Kobayları toplamak için kadro seçimi.

— Tanıma uygun derken neyi kastediyorsun?

— Adamın zavallı, kesinlikle yalnız yaşayan, Paris'te hiç bağı olmayan biri olması gerekliydi. Ayrıca kırılgan, kendine güveni olmayan biri olması lazımdı. Eğer mümkünse kafasının içi pek net olmayan biri, (iki duman arasında sırıttı.) Yani hayatta hep tökezlemiş biri.

Her şey örtüşüyordu. Yalnız yaşayan, kimsesi olmayan, sinir hastası ve güçsüz biri Paris'te nasıl bulunurdu? Ruh ikizini arar gibi, yalnız yaşayan insanları tuzağa düşürerek. Speed-dating bu iş için biçilmiş kaftandı. Hem avları tespit etmeyi hem onları daha iyi tanımayı hem de Leila, Medina ve Feliz gibi kızlar sayesinde onları tuzağa düşürmeyi sağlıyordu. Bu, dünya kurulalı beri başvurulan bir yöntemdi.

Çalışan ısıtmaya rağmen Leila hâlâ titriyordu. Johnny's'in zırhlar kuşanmış fatihinden eser yoktu. Omuzları, göğsü, silueti yarı yarıya küçülmüş gibiydi.

Genç kadın artık gerçek kimliğine bürünmüştü. Reality show'larla beslenmiş; magazin programlarıyla hayatı tanımış; hayalleri, revaçta bir kulübe girmeyi sağlayacak bir VIP karttan öteye geçmeyen taşralı bir kız. Bu amaca ulaşmak için elinde tek bir silahı olduğunu, ancak elini çabuk tutması gerektiğini de anlamış Mağripli bir kız.

— Bu projeyi yürüten adamlarla tanıştın mı?

— Evet, elbette.

— Nasıl tiplerdi?

Leila'nın genişleyen burun deliklerinden duman çıkıyordu.

— Bazen bodyguard'ları andırıyorlardı. Bazen de profesyonellere benziyorlardı. Ama hepsinde aynasız havası vardı.

— Size bu seçmenin... ne için olduğunu söylediler mi?

— Bazı ilaçları test etmek için adamlar arıyorlardı. Bize insanlar üzerinde deneylerin her zaman yapıldığını söylediler. Bunun hayvan deneylerinden sonraki bir aşama olduğunu. (Hüzünlü bir kahkaha attı.) Bizim, hayvanlar ile insanlar arasında bir yerde olduğumuzu söylüyorlardı. Bu bir kompliman mı, bilmiyorum.

— Bunun tehlikeli bir şey olduğunu da belirttiler mi? (Chaplain sesini bir ton daha yükseltti.) Size, kullandıkları ilacm insanların beyinlerine zarar verdiğini söylediler mi? Kobayların, maruz kalacakları deneylerden haberdar olmadıklarını?

Leila ona ürkmüş gözlerle baktı. Chaplain boğazını temizledi ve sakin olmaya çalıştı. Sert bir hareketle kendi camını açtı; içerinin havası nefes alınmaz bir hal almıştı.

— Sizi de bu işin içine çekebileceklerinden korkmadınız mı? Bunun yasadışı ve tehlikeli bir şey olmasından?

— Sana söyledim, adamlar aynasıza benziyordu.

— Bu çok daha tehlikeli olabilirdi.

Leila cevap vermedi. Bir şeyler yerli yerine oturuyordu. Bu çaylak eskort kızlar böyle entrika dolu bir tekliften elbette korkmuş olmalıydılar.

Mağripli kız başını koltuğun kafalığına dayadı ve dumanı düz bir çizgi halinde üfledi.

— Medina yüzünden. Bizi ikna etti. Bize çok para kazanacağımızı ve başka kimseyle yatmak zorunda kalmayacağımızı söyledi. Para oradaydı, onu almamız gerektiğini. Düzenden çok daha güçlü olmamız gerektiğini. Bunun gibi şeyler işte.

— Bu işte kaç kişiydiniz?

— Tam olarak bilmiyorum. Dört ya da beş... Sanırım.

— Somut olarak, nasıl oluyordu?

— Sasha'nın speed-dating'lerine gidiyor ve tavlıyorduk.

— Neden özellikle o kulüp?

— Hiçbir fikrim yok.

— Başka kulüplerde avlanan başka kızlar da olabilir mi?

— Bilmiyorum.

— Devam et.

— "Potansiyeli" olan bir saf bulunca da, telefon numarasını istiyorduk. Bir ya da iki kez görüşüyorduk. Ve tamam.

— O safları... siz mi seçiyordunuz?

— Hayır. Onlar.

— Onlar kim?

— Bize ödeme yapanlar. Aynasızlar.

— Hemen o anda, onları nasıl seçebiliyorlardı?

Kızın yüzünde anlamsız bir gülümseme belirdi. Korkusuna rağmen, bu buluşmaları hatırlamak onu eğlendiriyor gibiydi. Koyu renk dudaklarının arasından hâlâ duman çıkıyordu. Arabanın içinde göz gözü görmüyordu.

— Üzerimizde mikrofon vardı. Bir mikrofon ve bir kulaklık, kulağın içine oturtulanlardan, televizyondaki gibi. Sorularımızı soruyorduk. Adamların bize verdikleri cevaplar doğrultusunda, kulaklık sayesinde onlar da yaptıkları seçimi bize iletiyordu.

Chaplain karanlıktaki aktörleri hayal etti. Psikologlar, nörologlar, askerler. Bir profili değerlendirmek için yedi dakika Fazla uzun değildi, ama bir başlangıçtı. Kızlara yeşil ışık yakmak için yeterliydi.

Birden aklına gelen şeyle irkildi. Leila'yı tuttu, saçlarını kaldırdı ve dekoltesini açtı. Bronzlaşmış tenini kontrol etti: Mikrofon yoktu, herhangi bir dijital dinleme cihazı da.

— Her şey yolunda mı?

Chaplain kızı bıraktı. Leila başka bir sigara daha çıkardı ve homurdandı:

— Ben temizim lanet olası!

Nispeten rahatlayan Chaplain sorularına kaldığı yerden devam etti:

— Herifi belirledikten sonra nasıl gelişiyordu, anlat.

— Sana daha önce de söyledim. Bir veya iki kez buluşuyorduk, önceden belirlenmiş yerlerde. Sürekli gözetim altındaydık. Fotoğraflarımız çekiliyordu. Kameraya alınıyorduk. (Kıkır kıkır güldü.) Starlar gibi.

— Sonra?

— Hepsi bu. Bu randevulardan sonra o hımbılı bir daha görmüyorduk. Paramızı alıyor, bir sonrakine geçiyorduk.

— Ne kadar?

— Sasha'ya kaydolmak için 3.000 avro. Tavladığımız herif başına da 3.000 avro.

— Bu zavallı adamlara ne olduğunu hiç düşünmediniz mi?

— Ahbap, doğduğum günden beri, çevremdeki herkes kendi kıçını kurtarmaya çalışıyor. Hayatımda üç kez gördüğüm ve beni becermekten başka bir düşüncesi olmayan beygirleri düşünecek değilim.

— Bugün hangi aşamadasınız?

— Hiçbir aşamada. Tüm bu saçmalıklar sona erdi.

— Ne zamandan beri?

— Bir veya iki ay oluyor, sanırım. Zaten sona ermeseydi bile, bir daha o işi yapmak istemiyordum.

— Neden?

— Çok tehlikeli.

— Tehlikeli mi, nasıl yani?

— Kızlar kayboldu.

— Medina gibi mi?

Leila cevap vermedi. Duman yüklü bir sessizlik. Her an patlamaya hazır bir gerginlik.

Sonunda, Chaplain'e bakmadan sordu, dudakları titriyordu:

— Ona ne oldu?

Chaplain tek kelime etmedi. Leila yeniden hırçınlaştı:

— Bana söz vermiştin göt veren! Anlaşmamız böyleydi!

— Öldü, diye blöf yaptı Chaplain.

Genç kadın koltuğunda biraz daha büzüldü. Deri gıcırdadı. Hiç şaşkınlık emaresi göstermemişti, ancak Chaplain'in cevabı, kuşkusuz haftalardan beri düşündüğü şeyi somutlaştırmıştı. Yeni bir sigara yaktı.

— Na... nasıl?

— Ayrıntıları bilmiyorum. İşverenleriniz tarafından öldürüldü.

Genç kadın mavi dumanı içine çekti. Artık korkudan titriyordu.

— Ne... neden?

— Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Çok konuştu.

— Şu anda benim yaptığım gibi mi?

— Hiçbir şeyden korkmana gerek yok; aynı gemideyiz.

— Medina'ya da aynısını söyledin. Sonuç ortada.

— Sana ne anlattı?

— Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Pabucumun Nono'su! Medina bana senin fotoğraflarını göstermişti. Seni uyarıyorum: Ona yaptığın gibi, benim kafamı karıştıramayacaksın!

— Anlat.

— "Anlat" ne? Gevezelik etme sırası artık sende.

— Hafızamı kaybettim.

Leila bu kez kuşku dolu gözlerle Chaplain'e baktı. Adamın gözlerinde gerçeği yakalamaya çalışıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında, sesini iyice alçaltmıştı. Ses tınısı yumuşamıştı.

— Medina seninle Sasha'da tanıştı, hemen vuruldu. Sebebini hep düşündük.

— Sen beni beğenmiyor musun? diye gülümsedi Chaplain.

— Seninle herhalde, sadece misyoner pozisyonunda olur, dua eder ve uyuruz.

Chaplain'in gülümsemesi biraz daha arttı. Nono'nun kıyafetleriyle büründüğü donjuan görüntüsü, karşısındakini kandırmaya yetmiyordu demek. Sevişmeyeli ne kadar olmuştu? Bu konuyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

— Ya dinlemedeki herifler? Beni seçmediler mi?

Genç kadın neredeyse zor duyulan bir sesle mırıldandı:

— Eğer seçmiş olsalardı, burada Jack Bauer'cilik[112] oynuyor olmazdın.

Chaplain düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Demek Arnaud Chaplain seçilmemişti. Ama bir kez seçilmişti, Feliz'le konuştuğunda. O dönemde adı neydi?

— Devam et.

— Onun aklını karıştırdın. Onu bilmediğim birinin aleyhine, bilmediğim biri namına tanıklık yapmaya ikna ettin.

— Tanıklık yapmak mı?

— Bir araştırma yapıyordun. Bir dümeni ifşa etmek istiyordun.

"Dünyayı düzeltmeye" soyunmuştun. Medina'ya söyledim: Bir ayağın pisliğin içinde, diğerini de sokma. Ama boşuna, onu ikna etmiştin bir kere. Bu mücadele, bu savaş onun sonunu getirdi.

— Bu ne zamandı?

— Geçen haziranda.

Ağustosta, Medina panik halinde ona mesaj bırakmıştı: "Endişeliyim, korkmaya başladım." Nono çok geç kalmıştı. Ateşle oynamışlar ve genç

kadın bunun bedelini pahalıya ödemişti.

Gitgide daha fazla inanmaya başlıyordu: Aynı macerayı Anne Marie Straub'la, namı diğer Feliz'le de yaşamıştı. Baştan çıkardığı ve tanıklık yapmaya ikna ettiği bir başka kadın. Anne Marie de öldürülmüştü –Hiç kuşkusuz asılarak. Medina nasıl öldürülmüştü?

— Feliz ismi sana bir şey ifade ediyor mu?

— Hayır. O kim?

— Talihsiz bir kız.

— O da mı senin yoluna çıktı?

Chaplain cevap vermedi.

— Tavladığın adamları hatırlıyor musun?

— Hayır.

Leila yalan söylüyordu ama Chaplain üstelemedi. Medina'nın tuzağa düşürdüğü adamları düşündü. Dosyasını okuyacak zamanı olmamıştı, ancak USB cebindeydi.

— Toplamda kaç kişiydi?

— Beş veya altı sanırım.

Bugün bilinmeyen bir sebepten dolayı Metis, programı durdurmuştu. Artık büyük temizlik zamanıydı. Kobaylar ortadan kaldırılmıştı. Çok konuşan kızlar da. Geriye mitolojik cinayetler kalıyordu.

Söz konusu cinayetler bu zincirleme reaksiyonun neresindeydi?

— Bana az önce, programın sonlandırılmış olduğunu söyledin.

Bunu nereden biliyorsun?

— Beni artık aramıyorlar. Hiç temas kurmuyorlar.

— Sen onlara nasıl ulaşılacağını biliyor musun?

Leila sigara nedeniyle çatallaşmış bir sesle cevap verdi:

— Hayır. Ama bilseydim bile bunu sana söylemezdim. Bu hikâyeden pis kokular yayılıyor ve ben, sonumun Medina gibi olmasını istemiyorum. Peki şimdi ne yapıyoruz?

Soru Chaplain'i şaşırttı. Burnu büyük, ağzı laf yapan Leila'nın, yardıma ve nasihate ihtiyacı olduğunu anladı. Ama kendisi, kıza yardım edebilecek son kişiydi. Feliz'e uğursuzluk getirmişti. Medina'ya uğursuzluk getirmişti. Leila'ya getirmeyecekti.

Kapı kolunu tuttu ve kıza döndü:

— Beni unut. Medina'yı unut. Sasha'yı unut. Paris'e nereden geldin?

— Nanterre'den.

— Oraya dön.

— Çanıma ot tıkasınlar diye mi?

Chaplain gülümsedi. Kendini güçsüz hissediyordu. Leila'nın kaderinin geri dönüşü yoktu.

— Kendine dikkat et.

Genç kadın sigarasını bir silah gibi uzattı:

— Sen de kendine dikkat et. Medina, bu herifler sebebiyle senin başına ne gelecek olursa olsun daha önce yaşadıklarından daha kötü olamayacağını söylüyordu.

— Ne yaşamışım?

Leıla güçlükle duyulan bir sesle fısıldadı:

— Tam olarak bilmiyorum. Medina, ölümün senin içinde olduğunu söylüyordu. Senin bir zombi olduğunu.

122

Atölye-eve girer girmez, bazı şeylerin tekrar ettiğini anladı.

Sonsuz yinelenme. Anında bir adım yana çekildi ve üzerine atlayan saldırgandan kurtuldu. CZ'si elindeydi. Tekrar üzerine hamle eden adama doğru döndü, emniyet mandalını indirdi, mermiyi namluya sürdü ve yüz hizasına ateş etti. Patlayan silahın aydınlığında, iki saldırgandan birinin boynundan fışkıran kanları gördü.

Patlama sesi karanlık atölyede yankılanmıştı. Duvarlarda göz kamaştıran bir şimşek görüntüsü oluştu.

Sonra yeniden etraf karardı. Cevap gecikmedi. Peş peşe patlayan silahtan çıkan mermiler cam çatıyı delip geçti, perdeleri parçaladı, kırılan camları havalandırdı. Chaplain, elleri cam kırklarınm üzerinde, yere kapaklanmıştı. Alev yolları arasında gezinen bir ışın demeti gördü; bir otomatiğin namlusuna monte edilmiş bir fener olmalıydı. Korkunun derinliklerinde bir soru aklını kurcalıyordu: Onu bir kez daha nasıl bulmuşlardı?

Atölyenin dip tarafına doğru körlemesine iki el ateş etti, ayağa kalktı ve sığınmak için mutfak tezgâhının arkasına atladı. Karşılık olarak silah sesleri duyuldu. Çelik tezgâhın altında duyduğu gürültülerin filmlerdeki silah sesleriyle alakası yoktu. Burada, her patlama kısa bir süreliğine karanlığı deüyor ve tamamen yıkıcı bir etki yapıyordu.

Fenerin ışığı, kmk camların, tezgâhların üstünde dolaşarak bütün mekânı tarıyor, köşe bucak onu arıyordu. Merdiven sağ tarafta, düşmanı ile ona eşit uzaklıktaydı. Buradan kurtulmak için asma kata çıkması gerektiğine karar verdi. Aslında, bu onun tek çaresiydi. Eğer kapıya doğru koşmaya kalkarsa, daha varmadan sırtına iki veya üç kurşun yiyebilirdi.

Barut kokusu karanlığı doldurmuştu. Dışarıda, yırtılmış perdelerin ardında ışıklar yanıyor, sesler yükseliyordu. Silah sesleri etkisini göstermişti. Gizlendiği yerde kalıp yardım gelmesini mi beklemeliydi? Ancak hasmı boş durmayacaktı. Kaçmayacaktı da.

Marsilya'da, ihtiyatlı davranmışlardı, ama bu kez Chaplain birini vurmuştu. Mücadelenin niteliği değişmişti.

O sırada, bir dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışan, az önce vurduğu herifi gördü. Bir kan gölünün içindeydi. Fenerin ışığı yüzüne vurdu. Kırmızı birikinti beyaza dönüştü.

— Michel? diye seslendi diğeri.

İsim kullanılması iki katile kuşkusuz insani bir yan, yani zayıflık katıyordu. Bu adamların birer ismi vardı. Belki karıları ve çocukları da. İşıktan gözleri kamaşan yaralı, Chaplain'in bulunduğu yeri göstermek için bir kolunu kaldırdı. Tezgâhın arkasına biraz daha büzülmek ister gibi geri çekilerek, can çekişmekte olan herife doğru üç el ateş etti. Son iki merminin alevinde, herifin kafasının patladığını, beyninin aktığını, alnının üstünden dumanlar çıktığını gördü.

Diğer herifin harekete geçmesine fırsat vermeden, metal merdivene doğru koştu. Fenerin ışığı onu buldu. Yeniden silah sesleri. Chaplain, silahından çıkan mermiler sanki onu koruyabilecekmiş gibi tetiğe basıyordu. Tırabzan görevi gören halatı tuttuğu sırada, çelik halat boyunca bir kıvılcım oluştu. Bir yanma hissetti.

Elini hızla çekti ve çevresinde oluşan kıvılcımlardan korunmaya çalışarak, basamaklar ile tırabzan arasında sendeleyerek yukarı tırmandı. Mermiler duvar köşelerine çarpıp sekiyordu. Bu kurşunlardan biri her an ona isabet edebilirdi.

Asma katta yere uzandı. Aşağıda, lamba merdiveni tarıyordu.

Nişan almadan, yeniden ateş etti, kaç mermisi kaldığını düşünüyordu. Cebinde iki şarjör daha vardı. Bu düşünce onu rahatlattı, o esnada dudaklarında bir kan tadı hissetti. Beyninin içinde bir kan tadı.

Gizlenecek bir yer aradı. Hasmı merdiveni çıkıyordu. Chaplain asma merdivenin basamaklarının titrediğini damarlarında hissediyordu, aynı sırada kabzaya oturtulan yeni bir şarjörün sesini duydu. O da aynısını yapmalı, şarjör değiştirmeliydi, ama önce gizlenecek bir yer bulması gerekiyordu. Bir

an, banyonun cam perdesinin arkasını düşündü, ama katil de bunu akıl edebilirdi.

Bu düşünce aklına bir şey getirdi. Ters tarafa, sola, yatağın ayakucuna yöneldi ve yatak ile duvar arasına büzüldü.

Eğilmiş, nefesini tutmuş bir halde olabilecekleri düşünüyordu:

Hasmı birazdan asma kata ulaşacak, feneriyle çevreyi tarayacak, sonra banyoya yönelecekti. Chaplain de cama doğru ateş edecek ve herifi sırtından vuracaktı. Bu çok şerefli bir şey olmasa da bir başlangıçtı. Mermi herifin çelik yeleğine isabet edecekti. Hasmı dipteki duvara doğru savrulacaktı. Böylece Chaplain adamın üstüne atlayacak ve şarjörünü herifin kafasına boşaltacaktı. Sadece silahında yeterince mermi olması için dua ediyordu. Şarjör değiştirmesi ve namluya mermi sürmesi mümkün değildi.

Taş kesti. Uğursuz herif orada, birkaç metre ötesindeydi, çılgına dönmüş bir yırtıcı hayvan gibi nefes alıyor, homurdanıyor, kükrüyordu. Chaplain atardamarlarındaki kanın boynunda attığını hissediyordu. Her şeyi işitiyordu. Katilin kararsız adımlarını. Soluğunun tıkanmasını. Korkusunu... Bu soğukkanlı hayvanın, paniğin eşiğinde olduğunu hissetmek keyifliydi.

Hasmı fenerini ağır hareketlerle asma katta dolaştırmaya başladı, sonra banyoya yöneldi. Chaplain gizlendiği yerden çıkarak namlu dibi geride kalana ve parmağı tetiğe basamayacak duruma gelene dek birkaç kez ateş etti. Lamine cam patladı. Sağda, çalışma masasının üstündeki cam çatı parçalanıp yere saçıldı. Karanlığın içinde tül parçaları uçuşuyordu. Ancak pislik herif hâlâ ayaktaydı, biraz daha sağa kaçmış, korunmak için merdivene inmişti.

Chaplain hiç düşünmeden silahını attı ve banyoya daldı. Bir çıkış, bir tavan penceresi, bir vasistas ararken, katil ateş ederek basamakları çıkıyordu. Chaplain hâlâ yatak odasını tarayan fenerin ışığını görüyordu. Katil onu göremiyordu. Çünkü banyodaydı.

Son bir şans olarak eline kırık bir cam parçası almıştı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Yerinden kesinlikle kımıldamaması gerekiyordu, çünkü gizlendiği yer kırıklarla doluydu ve en ufak bir harekette çıtırdardı...

Katille burun buruna gelmesi için aralarında ne kadar mesafe kalmıştı?

Beş metre?

Üç metre?

Bir metre?

Sonraki gürültü o denli yakından geldi ki Chaplain, dişlerinin arasında cam parçaları eziyormuş gibi bir hisse kapıldı. Küvetin kenarını tuttu ve elindeki cam parçasını karanlığın içinde savurarak yerinden fırladı. Hiçbir şeye isabet ettiremedi, kaydı, sert bir şekilde düştü ve başını musluk bataryasına çarptı.

Gözlerini açtığında kiralık katil silahını alnının birkaç santimetre ötesinde tutmuş, öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu. Chaplain aptalca bir hareketle, elleriyle yüzünü korudu ve bir "klik" sesi duyuldu. Silah tutukluk yapmıştı. Fenerin ışığından gözleri kamaşmış bir halde, cam parçasını tutan elini hızla savurdu ve katilin yüzünün bir yerlerine isabet ettirdi. Herif halâ namluya sıkışmış mermiyi fırlatmaya çalışıyordu. Chaplain bir dizinin üstünde doğrulmayı başardı. Hasmını ensesinden yakaladı ve cam parçasını bir kez daha sapladı. Artık görüyordu. Cam kazık herifin sağ yanağından girmiş ve sol göz çukurundan çıkmıştı. Katil silahını hâlâ bırakmamıştı. Çırpınarak sıçrıyordu. Silahın namlusuna takılı fenerin ışığı küvetin dibine vuruyor, oradan yansıyan ışık da tüm olay mahallini aydınlatıyordu.

Chaplain aynada, herifin cam parçası saplı suratını ve kendi sanrılı yüzünü gördü. Her ikisi de sadece gözleriyle sessizce uluyordu. Chaplain toparlanmaya çalışırken, kiralık katil hâlâ silahını doğrultmaya çalışıyordu. Ancak parmakları hiçbir şeyi tutabilecek halde değildi. Olduğu yere yığıldı. Chaplain küvetten çıktı. Saldırgan son bir gayretle bacağına yapıştı. Amaud ayağıyla, cam kazık iyice içeri gömülüp tabanının altında kırılana dek herifin kafasına bastırdı. Son bir kez daha kan fışkırdı.

— Neler oluyor? Orada her şey yolunda mı?

Chaplain asma kattan aşağı umutsuzca baktı. Komşular orada, bahçedeydiler, parçalanmış perdelerin arasından ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı. CZ'sini ve önlem olarak katilin silahını aldı, silahın namlusundaki fener cebinde

ışımaya devam ediyordu.

Asma kattaki giysi dolabını açtı, bir palto aldı, üstündekini –kan içindeydi– çıkardı ve yenisini giydi.

— Kimse var mı?

Pen Duick I maketini ters çevirdi ve ayağıyla gövdesini parçaladı, 500'lük banknotlar etrafa saçıldı. Toplayabildiği kadarını topladı, ceplerine tıkıştırdı. Ayrıca pasaporttarı, kimlik kartlarını, sağlık sigortası kartını da aldı... Sonra çalışma masasımn üstüne çıktı, başını cam çatıdan dışarı uzattı. Çinko damlar, oluklar, kenar silmeleri...

Tavan penceresinden dışarı çıktı ve ilk damın üstüne atladı.

123

Sanatçı girişi.

Taksi şoförü, Cabanis Sokağı 7 Numara'daki Sainte-Anne Hastanesi'nin gizli kapısı için böyle demişti. Deliler kalesinin penceresiz yüksek duvarına açılmış gizli bir geçit. Onun için biçilmiş kaftandı. Chaplain üniversite hastanesinin ana kapısından bando mızıka eşliğinde girmeye can atmıyordu. Taksinin parasını ödedi ve buz gibi havaya çıktı.

Saat 08.30'du.

Evden kaçtıktan sonra, giysilerindeki kan lekelerini ve barut kokusunu gizlemek için paltosuna iyice sarınarak ve bu hayat sıvısının buz kesmiş gömleğinin üstünden tenine yapıştığını hissederek sokaklarda dolanmıştı. Gerçeği kabullenmeden önce, şaşkın ve ürkmüş bir halde amaçsızca sokakları arşınlamıştı. Geleceği yoktu. Sainte-Anne Hastanesi acil servisine gitmeliydi. Kesinlikle ortadan yok olmalıydı. Boyun eğmeliydi. Tek çözüm buydu.

Kafasının içinde yankılanan tek bir isim vardı.

François Kubiela Nathalie Forestier'nin bahsettiği uzman hekim.

Onu bir tek o tedavi edebilir, anlayabilir ve koruyabilirdi... İşte bu nedenle sabahı beklemişti.

Profesörü bizzat görmek istiyordu...

Şimdi, Saint-Anne kampüsünün bahçesinde yürüyordu. Binaların tepesinde, ışık sabahın alacakaranlığını alt etmeye çalışıyordu. Bu görüntü bir savaşı andırıyordu. Gökyüzünde kan, diş izleri, yırtıklar... Çatıların üstünde hayvanların bağırışlarını duyar gibiydi...

Bahçe boştu. Gürgen çit kusursuz, düz bir hat oluşturuyordu.

Çıplak dallar düzgünce budanmıştı. Binaların cepheleri düz ve siyahımsıydı,

keskin köşeleri vardı ve hiç süsleme yoktu. Buradaki her şey delilerin ruh haliyle uyum içindeydi.

Chaplain iki yanı ağaçlı yolu, nereye gittiğini bilmeden takip etti. Ağzı kurumuştu, karnı acıkmıştı. Bir tür sersemlik kollarına, bacaklarına ve tüm organlarına yayılıyordu. Ceplerindeki silahların –Bir CZ ile bir Sig Sauer, namlunun üstündeki markayı okumuştu– ağırlığını hissediyordu. Böyle bir vaka karşısında, bir tek

Kubiela polisi çağırmazdı. Açıklama yapması için ona zaman tanırdı. Her şey bir yana, olayın diğer tarafını biliyordu...

Sokaklara ünlü hastaların isimleri verilmişti: Guy de Maupassant, Paul Verlain, Vincent van Gogh... Levhalara, binaların cephelerindeki yazılara dikkatle bakıyor, ancak aradığı yeri bulamıyordu. Nathalie Forestier ona "Akıl ve Beyin Hastalıkları Bölümü"nden bahsetmişti. Bir hastabakıcı bulması ve ona yolu sorması yeterliydi.

Birkaç adım daha yürüdü ve yerleri süpüren müstahdem kıyafetli bir adam gördü. Genç biriydi. Soluk sarı bir sakalı, kıvırcık saçları ve saçlarıyla uyumlu kaşları vardı. Chaplain'i fark etmemiş, kendini işine kaptırmış bir halde süpürmeye devam ediyordu. Chaplain içgüdüsel olarak, onun güven kazanmış ve görev verilmiş bir akıl hastası olabileceğini düşündü. Adamla arasında sadece birkaç metre kalmıştı. Ona tam servise nereden gidildiğini soracağı sırada adam kafasını kaldırdı.

Bir anda yüzü ışıldadı:

— Günaydın Profesör Kubiela. Sizi görmeyeli epey zaman oldu!

V

François Kubiela

124

> Bugün hem psikiyatri dünyası hem de sanat âlemi yasta. François Kubiela 29 Ocak 2009 Perşembe günü, A 31 otoyolunda, Luxembourg sınırına yakın bir yerde, saat 23.00 sularında öldü. Arabasının kontrolünü nasıl kaybettiği bilinmiyor. Psikiyatrın, Thionville-Metz kuzey çıkışından az önce, tahminen 140 kilometre hızla, güvenlik bariyerlerine çarptığı bildiriliyor. Aracın anında alev aldığı ve ilkyardım ekipleri kaza mahalline gelene kadar, François Kubiela'nın ciddi bir biçimde yandığı da gelen haberler arasında...

Tüyleri diken diken oldu. Henüz yeni kimliğini –kuşkusuz tek gerçek kimliğini– keşfetmenin şokunu yaşarken, şimdi de kendi ölüm haberini sindirmek zorundaydı.

Şaşkınlıktan çılgına dönmüş bir halde, 13. Bölge sokaklarında koşmuş ve Glaciere Metro İstasyonu yakınlarında açık bir internet kafe bulmuştu. Bilgisayarın başına oturur oturmaz, klavyede yeni soyadını yazmıştı.

Google'da ilk açılan başlık, 31 Ocak tarihli Le Monde'ûa çıkmış ölümüyle ilgili kısa haberdi. Haberde adı geçen kişi kesinlikle oydu. Gazetenin 25. sayfasında ölen psikiyatrın siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı: Beyaz önlüğü, daha az kırışıklıkları ve kadınları cezbeden gülümsemesiyle oydu.

Bu sihirbazlığı –hem ölüydü hem de diri– anlamaya çalışmadan önce, psikiyatr ve ünlü ressam, müteveffa François Kubiela'nın hikâyesini okumaya başladı; çerçeve içine alınmış yazı, birkaç tarihle biyografisini özetliyordu.

> 18 Kasım 1971 - Seine-Saint-Denis (93), Pantin'de doğdu.
>
> 1988 - Tıp öğrenimine başladı.
>
> 1992 - İlk kişisel sergisini açtı.
>
> 1997 - Psikiyatri alanında doktora tezini yayımladı: "İkizlerde Kimlik Gelişimi."

1999 - Villejuif Paul-Guiraud Devlet Hastanesi'nde çalışmaya başladı.

2003 - New York'ta, Galeri MEMO'da retrospektif bir sergi açtı.

2004 - Sainte-Anne Hastanesi'nde klinik şefi (Fransa'nın en genç klinik şefi) oldu.

2007 - Çoklu kişilik sendromu hakkında yazdığı "Ben'lerin Oyunu"nu yayımladı.

29 Ocak 2009 - A 31 otoyolunda öldü.

Tahminleri doğru çıkıyordu. Hemen hemen sahte belgelerinde olduğu yaştaydı. Aynı anda birbirine paralel iki yol izlemişti: Psikiyatri ve resim, özel yaşantısına gelince, karısı, çocuğu, hatta beraber olduğu bir sevgilisi bile yoktu. Ancak gülümsemesine baktığında, hiç de müzmin bekâr hayatı sürmediği belliydi.

Corto bahçelerinden aklında kalan hatıralar canlanmaya başladı. Kayak yaptığı kış tatilleri. Paris'teki burjuva dairesinde verdiği özel gece davetleri. Güney Fransa'da uyandığı sabahlar. Kubiela rahat ve parlak bir yaşam sürmüştü, ne kimseye bağlanmış ne de kimseye vaatte bulunmuştu. Yalnız bir araştırmacı mı, yoksa benmerkezci bir kadın avcısı mıydı? Cevap bu ikisinin arasında bir yerlerde olmalıydı. Bilimsel ve sanatsal yeteneklerinden emin bir adam. Özel olarak tek bir kişiye değil, herkese karşı verici olan bir adam.

1997 - Doktora tezi tanınmasını sağlamıştı. İkizlik üzerine çalışmaları olan çocuk psikoloğu Rene Zazzo'nun öğrencisi olarak yıllarca tek yumurta ikizlerini incelemişti. Zazzo gibi, ikizlerin gelişimini incelemişti. Onları birbirine bağlayan ve birini diğerine geçirgen kılan gözle görülmez bağları tahlil etmişti. Karakter benzerlikleri, tepkilerdeki benzeşmeler ve hatta tek yumurtadan doğmuş kardeşlerde asırlardır görülen ve insanları şaşırtan telepatik bağlar.

Tüm bunlar, Kubiela'nın alanıydı.

İkizlikte, onun asıl ilgisini çeken kimlik sorunuydu. "Ben"i oluşturan neydi? DNA mirası ile yaşanmışlık arasındaki ilişki neydi?

Kubiela'nın ulaştığı sonuçlar bilim çevrelerini şaşkınlığa düşürmüştü. Hem psikanalizin temel ilkesine ("insan çocukluğunda yaşadıklarının sonucudur") hem de yeni nörobiyolojik bilimlerin temel ilkesine ("psişemiz bir dizi fiziksel olaya indirgenebilir") karşı çıkıyordu. Bu ilkelerin doğruluğunu yadsımasa da, Kubiela her insanın kişiliğini tanımlamak ve açıklamak için, üstün bir mekanizmadan –belki de Tanrısal bir mekanizmadan– kaynaklanan ve her insanda doğuştan var olan gizemli bir unsur bulunduğunu ileri sürüyordu. Bu hiç kuşkusuz, bilimsel ve akılcı yollardan sapan bir teoriydi.

Bu "ucuz spritüalizme" karşı bir sürü ses yükselmişti. Ama kimse araştırmaların niteliğinden kuşku duymamıştı. Öte yandan, yazılarına paralel olarak, önce Villejuif te, ardından da Paris Sainte-Anne Üniversite Hastanesi'nde hekimlik kariyerini aralıksız sürdürüyordu.

Tezinin yayımlanmasından on yıl sonra, Kubiela çoklu kişilik üzerine yaptığı çalışmalarının bir sentezi olan yeni bir kitap yazmıştı. Bir kez daha, kitabı büyük ses getirmişti. Çünkü öncelikle, bu sendrom Avrupa'da resmen kabul görmüyordu. Ayrıca Kubiela hastalarındaki kişiliklerin her birini, tek veya aynı psikozun parçaları olarak değil, her biri kendi içinde var olan özerk hücreler gibi değerlendiriyordu. Hepsi Tanrısal bir el tarafından tek bir ruha konmuş kişilikler fikri yeniden gündeme oturmuştu...

En azından bir gerçeği anlıyordu: Bu araştırmacı bilim insanının, Christian Miossens vakasının ve onun psişik kaçışının büyüsüne kapılmasında şaşırtıcı bir yan yoktu. Bu noktada, yeni bir araştırma yolu bulmuştu. Psikiyatr ikizlerden ve şizofrenlerden sonra "bavulsuz yolcular"a gözünü dikmişti.

Sonrasını tahmin edebiliyordu. Kubiela Fransa'da başka vakalar aramıştı. Ve Nathalie Forestier'nin bahsettiği, Lorient'lı hastayı bulmuştu. Bu iki hasta arasında bağ kurmuştu. Araştırmış, incelemiş, sasha. com'a kadar ulaşmış, peşine düşmüştü. Kulübe üye olmuş, sonra Feliz'le karşılaşmıştı. Ardından, asla tahmin edemeyeceği koşullar içinde, Metis'in klinik deneyleri için bizzat kendisi kobay olarak seçilmişti.

Elbette, haberde, bu son araştırmalarıyla ilgili tek bir kelime yoktu; sadece psikiyatrın gece yarısı A 31 otoyolunda ne aradığı soruluyordu. Gerçekten de orada ne arıyordu? Bu sorunun cevabı yoktu, çünkü ölen o değildi...

Kubiela sahnelenen bu oyuna takıldı. Arabadaki yanmış ceset kime aitti? Metis'in başka bir kobayına mı? Öldürücü bir enjeksiyon neticesi hayatını kaybetmiş –yanık izleri gerçek ölüm sebebini saptamayı olanaksız kılmıştı– bir adama mı? Kuşkusuz soruşturma hiç uzamamıştı. Araç sürücüsünün kimliği konusunda kuşkuya düşülmesini gerektirecek bir şey yoktu: Arabanın plakası, ölen kişinin eşkâli, giysileri, saati, arabada bulunan belgeler, her şey Kubiela'yı işaret ediyordu. Metis neden böyle bir işe kalkışmıştı? Deneyin sorumluları gözde bir psikiyatrın ortadan kaybolmasının, "sıradan" insanlarınkinden çok daha fazla sorun yaratmasından mı korkuyorlardı?

Sanatçı yanını incelemeye başladı. Kendini yetiştirmiş biri olarak –işte bu nedenle tıp mezunları ile güzel sanatlar öğrencileri arasında yaptığı mukayeseli inceleme sırasında hiçbir şey bulamamıştı– Kubiela tıp eğitimiyle birlikte resme de başlamış ve ilk resimleri karma sergilerde yer almıştı. Ancak kısa sürede tabloları fark edilmişti. 1990'ların sonuydu.

Kubiela birkaç tıklamayla resimlere ulaştı. Tablolar Narcisse'in otoportrelerini hatırlatıyordu, ancak içerik farklıydı. Tuvallerde hep kendi vardı, fakat bu kez daha geniş, daha sürrealist ortamlardaydı. Chirico'nun tablolarındaki gibi, zamanın ve mekânın dışında yer alan boş meydanlar, antik şehirler, tuhaf mimari yapılar. Kubiela, arkası dönük bir şekilde bu dekorların arasında dolaşıyordu. Her resimde, elinde bir ayna, göz ucuyla kendini inceliyordu. Böylece, yüzü iki kez görünüyordu, dörtte üçü önden, dörtte üçü arkadan. Bu resim içinde resimle neyi anlatmak istemişti?

Tablolarının fiyatı sürekli yükselmiş, ölümünden sonra ise tavan yapmıştı. Bu paralar ne olmuştu? Kime miras kalmıştı? Bu ayrıntı ona Narcisse'i hatırlattı. İlginç olan, kimsenin Kubiela'nın resimleri ile deli ressanunkiler arasında bir benzerlik kurmamış olmasıydı. Her ikisinin eserlerinin ana karakteri aynıydı: kendileri. Ama şüphesiz öğeleri farklıydı...

Kökenini inceledi. François Kubiela, Pantin'e göç etmiş PolonyalI bir ailede dünyaya gelmişti. İşçi bir baba, ev kadını –kuşkusuz ayın sonunu getirebilmek için ev işlerine giden– bir anne. Karıkoca, tek çocukları olan oğullarının eğitim masraflarını karşılamak için varlarını yoklarını ortaya koymuşlardı. Baba, Andrzej

1999'da ölmüştü. Yazıda annesi Francyzska'dan söz edilmiyordu. herhalde

hâlâ yaşıyordu. François'nın Polonya'yla hiçbir bağlantısı yoktu, ancak yazıya göre, banliyöde geçen çocukluğuna ve ailesinin önemsediği basit değerlere hep özlem duymuştu. Zaten, yalandan uzaktan komünizmi hatırlatan her şeyi lanetlese de, sol eğilimli görüşlerini hiçbir zaman saklamamıştı –Kubiela köklerini unutmamıştı.

Okumayı bıraktı. Birden durumunun ve konumunun bilincine vardı. Sakalları uzamıştı, saçları kirpi gibiydi, kurumuş kanın sertleştirdiği mor gömleğinin yırtıklarını saklamak için paltosuna iyice sarınmıştı. Aslında bu kez, gerçekten de iki cinayetin suçlusuydu. Bir kahve almak için kalktı. Sersemlemişti. Kendini hem yorgun ve bitkin hissediyor hem de coşku ve heyecan hissediyordu. Gecenin korkunçluğu. Kendi ölüm haberi. Gerçek kimliğini keşfetmesi. Tüm bunlar soğukkanlılığını yitirmesi için yeterliydi.

Kahvesinden bir yudum aldı, ancak yakıcılığından başka bir şey hissetmedi. Bu his ona Henry-Ey'deki makinenin berbat içeceklerini hatırlattı. Bordeaux'dan ayrılalı ne kadar olmuştu? İki hafta mı? Üç mü? Kaç yaşam, kaç ölüm? Dönüp tekrar ekranın karşısına oturdu. François Kubiela'nın fotoğrafı, beyaz önlüğü ve siyah saçlarıyla onu bekliyordu. Fincanını sağlığına kaldırdı.

Artık bir şekilde yol alması gerekiyordu. Kaderini Kubiela'ya teslim etmek istemişti, ancak karşısında kendini bulmuştu. Öyleyse yeniden ava çıkmak zorundaydı... Yeniden başlamak için gizlenecek bir yer bulmalıydı. Parası vardı, ama otele gidemezdi.

Sahte kimlikleri vardı, ama ne işi yarardı? Atölye-evdeki çifte cinayetten sonra fotoğrafı gazetelerin baş sayfasında yer alacaktı.

Aklına bir fikir geldi. Basit bir fikir.

Annesinin evine dönebilirdi.

Kim onu ölmüş bir psikiyatrın annesinin, Francyzska Kubiela'nın evinde arardı ki? Yaptığı aramaları sonlandırdı ve Ile-de-France rehberine bağlandı.

Pantin'de yaşayan bir Francyzska Kubiela vardı. Jean-Jaures Çıkmazı 37 Numara'da oturuyordu.

Bu isimler, bu rakamlar ona bir şey ifade etmiyordu. Hafızası sanki hep kilit altındaydı. Alçıdan bir beyinle yaşıyordu, o buna alışıktı. Ya annesi? Onun tepkisi ne olacaktı? Kapıyı açıp, bir yıl önce ölmüş oğlunu karşısında görünce, şüphesiz kalp krizi geçirirdi.

Acaba annesi yaşlı, ancak hâlâ aktif bir yaşam süren bir kadın mıydı? Ya da tam tersine evine kapanmış bir mumya mı?

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı. Eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi.

125

Anais Chatelet, Fleury-Merogis Kadın Cezaevi'nden sabah saat onda çıktı. İdari işlemler kırk dakikadan fazla sürmüştü. Soruları cevaplamış, belgeleri imzalamıştı. Çizmelerini, montunu, kimlik kartlarını ve cep telefonunu teslim etmişlerdi. Sonuçta, artık özgürdü –Sonraki pazartesi hâkimin karşısına çıkması ve Paris'ten ayrılmaması koşuluyla. Adli denetimi, bugünden itibaren başlıyordu. Haftada bir kez, ilk tutuklandığı Invalides Meydanı'ndaki karakola gidip imza vermesi gerekiyordu.

Cezaevinin kapısında gözlerini kapattı ve temiz havayı içine çekti. Aldığı bu derin nefesle sanki bütün solunum sistemi bir anda temizlenmişti.

Yüz metre ileride, gün ışığının aydınlattığı otobüs durağının önüne park etmiş bir araba vardı. Aracı tanıyordu. En azından modelini. Cenaze arabasını andıran siyah bir Mercedes. Babası. Yarı büyük patron, yarı diktatörlük generali. Arabaya doğru yürüdü. Her şeye rağmen, özgürlüğünü ona borçluydu. Arabaya varmasına beş metre kalmıştı ki, Nicolas araçtan çıktı.

— Matmazel Anais...

Oldukça kısa boylu olan adamın gözlerinde hâlâ yaş vardı.

Anais, babası gibi işkenceci bir adamın nasıl böyle duygulu bir yardımcısı olduğunu düşündü. Adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve arka koltuğa yerleşti.

Jean-Claude Chatelet, koltuğa yayılmış onu bekliyordu, her zamanki gibi bronz teniyle yine göz kamaştırıyordu. Arabanın tavan ışığının altında, koyu renk deri döşemede, tehlikeli ve ışü ışıl parlayan bir silah gibiydi.

— Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor.

— Senden bu kadarını talep edemem.

Kapı çarptı. Nicolas direksiyona yerleşti. Birkaç saniye sonra, Paris'e giden N

104 karayolunda ilerliyorlardı. Anais göz ucuyla babasını inceledi. Turkuvaz rengi keten bir gömlek ve V yaka lacivert kazak giymişti. Sanki yatının güvertesinden Essonne bölgesinin gri otoyollarına ışınlanmıştı.

Tuhaf bir şekilde, Anais ona kavuştuğu için mutluydu. Onu yeniden görmek, kinin yeniden canlanması demekti. Yani onu ayakta tutan duygunun.

— Yine mesaj getirmek için mi geldin?

— Hayır, bu kez bir emir.

— İyi.

Aradaki ahşap orta konsolu açtı. İsı yalıtımlı bölmede gazlı içecekler ve torpili andıran parlak termoslar vardı.

— Bir şey içmek ister misin? Kahve? Kola?

— Kahve iyi olur.

Chatelet ona kahveyi, hasır kılıfı içindeki bir cam bardakta sundu. Anais bir yudum aldı. Elinde olmadan gözlerini kapattı.

Dünyanın en güzel kahvesi. Hemen kendine geldi. Aşina olduğu bu zehrin onu ele geçirmesine izin veremezdi: Bu katil ellerin sunduğu sıcaklığa, rahatlığa, özene asla teslim olmayacaktı.

— Birkaç gün Paris'te kalacaksın, dedi cellat değişik aksanıyla.

Sana bir otelde yer ayırttım. Adli denetçini ve hâkimi görmeye gideceksin. Bu süre zarfında, dosyanı Bordeaux'ya naklettireceğiz ve ben de seni Gironde'a götüreceğim.

— Tımarına mı?

— Her yer benim tımarım. Bu arabada bulunman bile bunun ispatı.

Chatelet kızına döndü ve gözlerini onun gözlerine dikti.

Topal'ın parlayan gözbebeklerinde, insanı çeken, baştan çıkarıcı bir ışıltı vardı. Neyse ki Anais gözlerini –And Dağları'nın eteklerinde, yerin binlerce metre altından çıkarılan bir maden olan antrasit rengindeki gözlerini– annesinden almıştı.

— Şaka yapmıyorum Anais. Eğlence bitti.

Önceki pazar yapılan uyarıdan sonra, yaptırım uygulamaya başlamışlardı. Baba ocağına dönülecekti, o kadar. Fleury'den bu koşulla serbest bırakılmıştı. Hapishane zulmüne karşı babasının zulmü.

— Sana bunu bir kez söyledim, diye tekrarladı babası. Bu heriflerin şakası yok. Hepsi görev adamı. Bir sistemi temsil ediyorlar.

— Bana bu sistemden bahset.

Chatelet derin bir iç çekti ve koltuğuna gömüldü. O da başka seçeneği olmadığını anlamış gibiydi. Kızını ikna etmek istiyorsa, onun da uzlaşma yoluna gitmesi gerekiyordu.

Aniden bastıran yağmur tüm şiddetiyle ön camı dövüyor, damlalar uzayarak yan camlardan akıyordu. Şarap uzmanı sert bir hareketle diyet kolayı açtı.

— Herhangi bir komplo yok, dedi alçak sesle. Ne sandığın gibi bir dalavere ne de gizli bir plan söz konusu.

— Benim sandığım bir şey yok. Seni dinliyorum.

— Metis 1960'lı yıllarda Fransız ve Belçikalı paralı askerler tarafından kuruldu. O zamandan bugüne köprünün altından çok sular aktı. Uzun zamandır, şirketin bu tür faaliyetlerle ilgisi yok.

— Metis psikotrop ilaçlar konusunda önde gelen şirketler arasında yer alıyor. Orada çalışan bilim insanları beynin kontrolüyle ilgili araştırmalar yapıyorlar.

— Metis, Hoechst veya Sanofi-Aventis ayarında bir ilaç ve kimya şirketi. Ama bu, onların yasadışı uygulamalarla insan beynine müdahale ettikleri anlamına gelmez.

— Ya güvenlik şirketleri?

— Üretim ünitelerinin güvenliğini sağlıyorlar. Tamamen kendi faaliyetlerine yönelik.

Anais ÖDGA'nın müşteri listesini incelemişti. Babası yalan söylüyordu –veya yanılıyordu. Şirket Gironde'daki farklı alanlarda faaliyet gösteren başka şirketlere de hizmet veriyordu. Fakat belki de en önemli müşterileri yine Metis'in bünyesindeki şirketlerdi. Geçelim.

— Tuhaf bir güvenlik mesleği anlayışı olan iki adam tanıyorum.

— Söz konusu olan Metis değil. Bu pislik herifler yaptıkları işleri gizlemek için ÖDGA'yı kullanmışlar.

Demek ki babası, operasyonun ayrıntılarından haberdardı. Bir yer sarsıntısının dalgalarını andıran bir gök gürültüsü duyuldu. Gökyüzü içten içe çatırdayan bir granite ya da madene benziyordu.

— Kimler? diye sordu Anais, sinirli bir ses tonuyla

— Metis yeni ürünler geliştiriyor. Kaygı gidericiler, antidepresanlar, uyku ilaçları ve nöroleptikler... Üretim safhasının başında, laboratuvarlar molekülleri izole ediyor, sentezliyor ve ilaç yapımına geçilmesini sağlıyorlar. Bu bir ilaç şirketi için normal bir işleyiş.

— ÖDGA'nın paralı askerleriyle bağlantısı ne?

Topal ağır ağır kolasını içiyordu. Sağanağın ıslattığı camın ardından ara sıra renklenen gri siluetleri izliyordu. Fabrikalar, depolar, alışveriş merkezleri.

— Ordunun da gözü bu araştırmaların üstünde, insan beyni her zaman temel hedef olmuştur ve hep öyle olacaktır. Ama aynı zamanda da, önemli bir silah. Geçen yüzyılın son yarısını nükleer silah geliştirmekle geçirdik. Tüm o silahlar, daha ziyade kullanmamak içindi. Zihni kontrol etmek, savaşı önlemenin bir başka yoludur. Laozi'nin söylediği gibi: "En büyük fatih, savaşmadan yenmeyi bilendir."

Anais alıntılar yaparak konuşan insanlardan nefret ediyordu. Kendini düşünür

mertebesine yükseltmek için sinsice başvurulan bir yöntemdi bu.

— Metis bir molekül keşfetti.

— Metis değil. Uyku laboratuvarından biri. Metis'in de hissedar olduğu bir araştırma birimi.

— Laboratuvarın adı ne?

— Bilmiyorum.

— Beni salak mı sanıyorsun?

— Ben aileme hakaret etmem. Bu tür ayrıntıların dile getirildiği toplantılara katılmıyorum. Vendee'de bir laboratuvar. Sadece deney amaçlı klinik çalışmalar yapan bir merkez. Genellikle işe yaramaz deneyler.

— Zihinsel parçalanmalara neden olan bir molekül mü? Ve işe yaramayan?

— Bize sattıkları bu. Aslında molekül stabilize edilmemiş. Müdahaleye açık.

— Kobayların, adı sanı bilinmeyen bir ilacın neden olduğu psişik kaçışlar yaşadığını inkâr edemezsin.

Chatelet yavaşça başını salladı. Bu iki anlama da çekilebilecek bir hareketti. Yağmur, araba yıkama istasyonlarındaki hışırdayan fırçalar gibi Mercedes'i kuşatıyordu.

— Bizi ilgilendiren, beynin kontrolü. Şenlik fişekleri oluşturmak değil.

— "Biz" dediğin kim?

— Ülkenin savunma güçleri.

— Şimdi de Fransız ordusunun askeri mi oldun?

— Sadece danışmanım. Metis ile hükümet arasında bir *gobetween.*[113] Grubun küçük bir hissedarıyım. Ve Fransız ordusunda hâlâ sözü geçen bazı dinozorları da tanıyorum. Bu nedenle protokolün hazırlanmasına da katkım

oldu. Hepsi bu.

— Protokolün adı ne?

— Matruşka Rus bebeği. Molekülün sebep olduğu art arda gelen çatlamalar sebebiyle. Ancak program kesin olarak durduruldu. Artık var olmayan bir şeyi soruşturuyorsun. Kendi içimizde anlaşmazlıklar patlak verdi, işin boku çıktı.

— Ya cinayetler? Adam kaçırmalar? Zihinsel işkenceler? Kendinizi yasaların üstünde mi görüyorsunuz?

Chatelet kolasından bir yudum daha aldı. Anais kendini kor gibi yakıcı hissediyordu. Buna karşılık, babasının dudaklarında buz gibi kola damlacıkları görüyordu.

— Tam olarak kim öldü? diye sordu Chatelet, güneybatı aksanıyla. Yalnız yaşayan birkaç gariban mı? Dillerini tutamayan bir iki orospu mu? Yapma kızım, idealist ayaklarına yatmak için epey yaşlısın. Şili'de bir söz vardır: "Eğer çürümüşse meyveyi soyma."

— Olduğu gibi yutmak mı lazım?

— Kesinlikle. Savaştayız tatlım. Elde edilmesi umulan sonuçların yanında, insanların üzerinde yapılan birkaç deneyin lafı mı olur? Her yıl terörist saldırlar binlerce insanın ölümüne, ulusların istikrarının bozulmasına neden oluyor ve dünya ekonomisini tehdit ediyor.

— Çünkü düşman, terörizm, öyle mi?

— Diğer akımların yanı sıra.

Anais başını salladı. Bu tür pis oyunların Fransa topraklarında oynanmasını ve cezalandırılmamasını aklı almıyordu.

— Sivil insanları nasıl kaçırırsınız? Etkileri bilinmeyen maddeleri onlara nasıl enjekte edersiniz? Ve hiçbir şey olmamış gibi onları nasıl öldürürsünüz?

— İnsanların kobay olarak kullanılması savaşlar kadar eskidir.

Naziler, insan direncinin sınırlarını Yahudiler üzerinde incelediler. Japonlar Çinlilere hastalık mikrobu enjekte ediyorlardı. Koreliler ve Ruslar Amerikalı mahkûmlara zehir veriyorlardı.

— İnsanlığı hiçe sayan diktatörlüklerden, totaliter rejimlerden bahsediyorsun. Fransa yasalar ve ahlâki değerlerle yönetilen bir demokrasidir.

— 1990'lı yıllarda, Çek General Jan Sejna Duvar'ın öte yanında şahit olduklarını ABD'de kamuoyuna açıkladı. Askerler üzerinde yapılan deneyler, zihinsel yönlendirmeler, tutuklulara verilen uyuşturucular ve zehirler... Bu korkunç olayları kınayan tek bir ses bile yükselmedi. Bunun çok basit bir nedeni vardı: Çünkü CIA de aynı şeyleri yapmıştı.

Anais yutkunmaya çalıştı. Boğazı yanıyordu:

— Bu hayâsızlığın, söylediklerine korkunç bir gerçeklik veriyor.

— Ben eylem adamıyım. Beni hiçbir şey şaşırtmaz. Bu tür şeyler muhalefet politikacılarına veya sürekli dırdır eden gazetecilere yakışır. Barış dönemi diye bir şey yoktur. Savaş hep devam eder, geri planda da olsa. Ve psikoaktif maddeler söz konusu olunca hayvanlar üstünde çalışmak imkânsızdır.

Jean-Claude Chatelet ağırbaşlı, neredeyse sevimli bir ses tonuyla söylevini çekmişti. Anais onun yüzündeki gülümsemeyi yok etmek için babasınm suratını cama yapıştırmak istiyordu ama bu nefret sayesinde tamamen depresyona girmediğini de biliyordu. Teşekkürler baba.

— Bu programın liderleri kim? Yani sorumluları?

— İsim istiyorsan, hayal kırıklığına uğrarsın. Tüm bunlar iktidarın entrikaları arasında kaynayıp gider. Romanlarda ve tarih kitaplarında komplolar ve gizli operasyonlar akılcı, planlı ve tutarlıdır. Gerçek hayatta ise hepsi rezil bir karmaşadan ibarettir. Nereye iteklenirlerse oraya giderler. Suçluların listesini unut. Bugünkü duruma gelince, senin "kıyım" dediğin şey, tam aksine zararları en aza indirmekten başka bir şey değil. Kangrenli kolu kesmek gibi.

Sessizlik oldu. Şiddetli yağmurun sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Şimdi şehrin dışındaki bulvarda yol alıyorlardı. Yağmur ara sıra hızını

azalttığında, şehir, buraya kadar onlara eşlik eden beton ve çelik yapılardan daha sevimli ve daha insani bir görüntü sunmuyordu. Banliyölerdeki hastalıklı yapılaşma başkente de bulaşmıştı.

Aydınlatılması gereken son bir nokta kalmıştı:

— Bu deneylerin sonrasında, farklı farklı cinayetler işlenmişti.

Mitolojiye göndermeler yapan cinayetler.

— Programın önemli bir sorunu.

— Bu cinayetlerden haberin var mı?

— Matruşka bir canavar doğurdu.

Anais bu yorumu beklemiyordu.

— Hastaların birinde, diye devam etti Chatelet, molekül son derece karmaşık bir öldürme itkisini açığa çıkardı. Herif temelini mitolojiden alan garip bir ritüel uygulamaya başladı. Ama zaten sen biliyorsun.

— Bu... bu hastanın kimliğini saptadınız mı?

— Aptal olma Hepimiz onu tanıyoruz. Onu durdurmamız ve olay elimizde patlamadan önce onu ortadan kaldırmamız gerekiyor.

İşte istenen de buydu. Freire seçilmiş bir suçluydu. Kara listede yer alan diğer isimlerden biri değildi. Öncelikle öldürülmesi gereken adamdı. Anais camı açtı, yağmur damlaları yüzüne çarptı. Şimdi Sen Nehri boyunca ilerliyorlardı. Tabela PARiSMERKEZ'i işaret ediyordu.

— Beni burada indir.

— Otelin bulunduğu semte gelmedik.

— Nicolas! diye bağırdı Anais. Arabayı durdur, yoksa atlarım!

Yardımcı, başıyla onay veren patronuna dikiz aynasından baktı. Sola kırdı ve

arabayı durdurdu. Anais arabadan indi ve dar bankete çıktı, yandaki ekspres yoldan araçlar büyük bir vızıltıyla akıp gidiyordu.

Hoşça kal demek yerine, arabanın içine doğru eğildi ve gırtlağını patlatırcasına bağırdı:

— Katil o değil!

— Bana öyle geliyor ki bu dava kişisel bir meseleye dönüştü.

Anais kahkahayı bastı:

— Bunu sen mi söylüyorsun?

126

Mahalle Kubiela'ya manyetik bir kutbu hatırlattı. Kargaşayı, sefaleti, umutsuzluğu üzerine çekmiş, harita üstünde bir nokta. Taksi onu, Jean-Jaures Çıkmazı girişinde, 54 Numara'nın önünde bıraktı. Yağmur damlaları mermi şiddetiyle asfalta çarpıyordu.

Makadam ayaklarının altında dağılıyor gibiydi. Çevresini zorlukla görüyordu. Gök gürledi ve bir şimşek hafif eğimli bir tepeye doğru tırmanan, derme çatma evlerden oluşmuş mahalleyi aydınlattı.

Kubiela tırmanmaya başladı. Ortam, attığı her adımda biraz daha bozuluyordu. Yağmurun sel olup aktığı duvarlar veya duvar vazifesi gören çürümüş kazıklar, yarışma kadar toprağa gömülü evleri koruyordu. Evlerin numaraları tabelaların üstüne elle yazılmıştı.

Çitlerin ardındaki köpekler içeri ilk girecek olanın üstüne atılmaya hazır bir şekilde gırtlakları parçalanırcasına havlıyordu. Su birikintilerinin içindeki elektrik direkleri darağaçlarını andırıyordu.

Ölümünü bildiren haberi okuduğunda sıradan, basit bir ailesi olduğunu anlamıştı. Ancak bu gördükleri, çıtayı biraz daha aşağı çekiyordu. Uzun zaman önce miadını doldurduğunu sandığı berbat bir sefaletten – gecekondular, boş araziler, elektriksiz ve susuz gettolar– geliyordu. Neden göç ettiği bilinmeyen Slav bir ailede doğmuştu. Yolun yarısına gelince asfalt sona erdi. Çamurun içinde metal parçaları, mutfak eşyaları, araba parçaları yüzüyordu. Kubiela burjuvalara özgü bir korku hissediyordu. Aile evinin yerine, pasaklı, dişleri dökülmüş birkaç Çingene'nin bulunduğu büyük bir göçebe arabasıyla karşılaşmayı bekliyordu.

Aslında, 37 Numara, onlarca yıllık unutulmuşluğun kirini taşıyan tuğla bir evdi. Ayrıkotları ve tavşan kafesleriyle çevrili tepenin üstünde karaltı halinde duruyordu. Yağmur çalıları, toprağı, duvarları tek bir kil bloku haline getirircesine dövüyordu. Sadece kırmızı renkli çatı taze bir yara gibi parlıyordu.

Kapalı panjurlar, harap görünüm burada uzun zamandan beri yaşanmadığını gösteriyordu. Annesi çekip gitmiş gibiydi. Görüntüye bakılırsa, Côte d'Azur'de şaşaalı bir emeklilik yaşadığı söylenemezdi. Tabii, eserlerinin parasını almadıysa.

Bahçeyi çevreleyen telin üstünden atladı ve geçerken yağmurun altında tıngırdayan çana dokundu. Lastikler ve tuğlalar dışında başka bir şeyin olmadığı birkaç metrekarelik bahçe, etrafa iyice ıssız bir hava veriyordu. Çamurlara bata çıka, üzerinde yarısı kırılmış bir sundurmanın bulunduğu kapıya doğru yürüdü, iğne başı gibi binlerce yağmur damlası sundurmanın altına kadar onu takip etmişti.

Gayriihtiyari zile bastı. Sonuç alamadı. Yine âdet yerini bulsun diye, kapı penceresini koruyan ferforje motiflerin üstüne vurdu, içeride hiç hareket olmadı. Yerden demir bir çubuk aldı ve soldaki, en yakın pencerenin panjurunu zorladı. Sonra yine aynı demir çubukla cama vurdu, cam şangırdayarak kırıldı. Bunu âdet haline getirmeye başlıyordu. Pervaza tutundu ve dönüp son bir kez manzaraya baktı, içeri girdi. Ev tamamen boşaltılmıştı. Bir an, kendi ölümünden sonra annesinin de ölmüş olabileceğini düşündü. Sonuçta, tek haber kaynağı Le Monde'du ve üzerinden bir yıl geçmişti.

Hol. Mutfak. Salon. Mobilya yoktu. Lamba yoktu. Tek bir perde yoktu. Çürümeye yüz tutmuş, bej veya kahverengi duvarlar. Döşeme kirişlerinin göründüğü, çatlamış parkeler. Attığı her adımda bir şeyleri eziyordu. Hurma büyüklüğünde karafatmalar. Burada çocukluğunun geçtiğinden emindi. Diplomaları ve bilgisiyle, bu balçık çukurundan çıkmak için duyduğu aşırı isteği hayal edebiliyordu.

Sosyal ve maddi bir zafer, ama hepsi bu kadar değildi. Psikiyatri eğitimiyle birlikte, ruhunun, tutkularını, günlük yaşamının kalitesini de değiştirmek istemişti. Kesin olan bir şey vardı: Ailesinden ve onların işçi olmasından asla utanmamıştı. Tam tersine, onu başarıya ulaştıran şeylerden biri de ailesine duyduğu minnettarlıktı –ve hayattan öç alma düşüncesi. Ailesini bu çirkeften çıkaracaktı. Kaderlerini değiştirecekti. Onlara başka bir ev almış mıydı? Hatırlamıyordu.

Bir merdiven. Ahşap basamaklar küfle kaplıydı. Bastığı her yerden yeşil bir

sıvı fışkırırken, karanlığın içinde başka böcekler kaçışıyordu. Her an parçalanmasını bekleyerek tırabzana tutundu. Ama parçalanmadı. Ev onu huzuruna kabul ediyormuş gibi saçma bir fikre kapıldı –Sanki ziyaretini tamamlamasını istiyordu.

Koridor, ilk oda. Kapalı panjurlar. Karanlık. Boş. Diğer odaya geçti. Aynı manzara. Bir başka oda. Yine aynı. Sonunda kapısı kilitli bir odayla karşılaştı. Hatta üzerinde yeni bir sürgü bile vardı.

Bu özen onu, az da olsa umutlandırdı. Tepesine yıkılmasını bekleyerek, bir omuz darbesiyle kapıya yüklendi. Kolay olmayacaktı. Demir çubuğunu almak için aşağıya inmek zorunda kaldı. Sonunda, zıvanaların ve ahşabın üstündeki on dakikalık bir çalışmanın ardından odaya girdi.

Yine boş bir odayla karşılaştı. Sadece, bir köşede üzeri çöp torbalarıyla örtülü iki karton kutu vardı. Dikkatle naylon torbayı kaldırdı, her an altından fare veya böcek fırlayabilirdi. Plastik mavi kapları olan, yeni görünümlü defterlerle karşılaştı. Birinin sayfalarını karıştırdı ve yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Bunlar François Kubiela'nın psişik kaçışlarla ilgili kişisel notlarıydı. Hiç ummadığı çok değerli bir hazine bulmuştu. ikinci kutunun üstündeki çöp torbasını kaldırdı. Zarflar, fotoğraflar, resmi kâğıtlar... Rakamlarla, tanıklık belgeleriyle, fotoğraflarla, soru fişleriyle Kubiela'nın tüm yaşamı... Bu belgeleri buraya kim koyduysa, nemden korumak için büyük özen göstermişti –Karton kutuların içi de çöp torbalarıyla kaplanmıştı.

Bu arşivi buraya kim koymuştu? Araştırması boyunca kendini tehlikede hissetmiş ve geçmişiyle ilgili tüm bulguları bu odaya koyarak karargâhını ailesinin evine kurmuştu.

Pencereyi açtı ve panjur kanatlarını itti. Yeniden kapatana kadar yağmur rüzgârla birlikte içeri girdi. Kubiela odaya geri döndü. Sağ duvarda, önü metal bir levhayla kapatılmış bir şömine vardı. Duvar kâğıtları, bir zamanlar odada bulunan mobilyaların izlerini taşıyordu. Bir yatak. Bir dolap. Bir komodin. Ayrıca sökülmüş posterlerden kalma dikdörtgen izler. Kubiela buranın kendi odası olduğunu düşündü. Çocukluğunun, sonra yeniyetmeliğinin geçtiği oda. Yeniden karton kutulara döndü. Tüm bu belgeleri incelemek saatlerini alacaktı.

Bir ateşin karşısındaymış gibi ellerini ovuşturdu ve ganimetin önünde dizlerinin üstüne çöktü. Yüzünde bir gülümseme vardı.

Kaderinde acı bir yan vardı.

Araştırması, Bordeaux'da boş karton kutularla başlamıştı.

Pantin'de dolu karton kutularla sona eriyordu.

127

Solinas gözlerine inanamıyordu. Başkomiser, Anais'in bu sabah Fleury'den çıkacağını biliyordu, ancak böyle paldır küldür ofisine gelmesini beklemiyordu. Soruşturmasına tek başına kaldığı yerden devam etmek için hiç şüphesiz özgürlüğünden yararlanacağını sanıyordu.

— Sakin ol Solinas. Benim.

Adam gözlüğünü alnına kaldırdı:

— Oldukça şaşırdım.

— Bir anlaşma yaptık, öyle değil mi?

Adam eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı:

— Anlaşmalar, günümüzde...

Anais bir sandalye çekti ve çalışma masasının tam karşısına oturdu. İçerisi hâlâ kusursuzdu ve duygusuz hiçliğini koruyordu.

Dirseklerini masaya dayadı ve konuşmaya başladı:

— Adli denetim altındayım. Pazartesi, beni belki de yeniden hapse yollayacak yargıcın karşısına çıkacağım. Eğer yollamazsa, babamın teveccühü sayesinde Bordeaux'ya gönderileceğim. Bu durumda, soruşturmada ilerlemek için bugünden ve hafta sonundan yararlanmalıyım.

Solinas gülümsedi. Anlamaya başlıyordu.

— Yani benim tabirimle "kıçın tutuştu".

— Ve beni gırtlağıma kadar pisliğe batırmalarını istemiyorsam acele etmem gerekiyor.

Solinas'nın gülümsemesi arttı.

— Ne durumdayız? diye sordu Anais.

Solinas suratını buruşturdu. Alyansıyla oynamaya başlamıştı.

— Cesedin Medina Malaoui'a ait olması dışında, elimizde hiçbir şey yok. DNA saptaması için dairesinden örnekler aldık.

— Cesedi mezardan çıkaracak mısınız?

— Ne için? Cesedi unutmak çok daha iyi. Medina'nın hayatta olduğu döneme gelince, izini takip etmenin imkânı yok.

— En son ilişki kurduğu kişilere ulaştınız mı?

— Ölüm tarihinden bile emin değiliz. Öte yandan, evinde ne bir ajanda ne de dizüstü bilgisayar bulundu. Ya hepsini Janusz aldı ya da ondan önce başka bilileri.

— Telefon görüşmelerinin ayrıntılı dökümü?

— Eli kulağında. Ancak içgüdülerim bana, onun müşterilerle temas kurmak için başka bir yol kullandığını fısıldıyor.

— Ya banka hesapları?

— Pek bir şey yok. Fahişelik, kayıt dışı kazanç demektir.

— Komşulara?

— Oturduğu semtten bir şey elde edemedik. Kimse onu görmüyormuş. Geceleri yaşıyormuş.

— Aynı zamanda üniversite öğrencisiydi.

— Müşterileri onun kıçını, hocalarının kıvırcık saçlarını görmesinden daha çok görmüştür.

Kel polisin kabalığı sinir bozucuydu, ancak bu meslekte de hayattaki gerçek geçerliydi: İnsan ailesini seçemezdi.

— Bir pezevengi, bağlı olduğu bir şebeke?

— Araştırılıyor.

— Fahişeliği Önleme Birimi'ne ve İnsan Ticaretiyle Mücadele Birimi'ne müracaat ettiniz mi?

Efsanevi ahlâk zabıtasının devamı olan bu iki kurum, hükümetin kirli çamaşırlarını ortaya çıkaran en önemli kuramlardı.

— Hayır, dedi Solinas, kesin bir dille. Bu davada kimsenin yardımını istemiyorum.

— Cesedin kimliğinin teşhis edildiğini kimse bilmiyor mu?

— Bilmiyor.

Anais gülümsedi. Mevkiine karşın, ya da daha ziyade mevkii nedeniyle, Solinas bir ulusal parkın içinde tek başına dolanan bir ayıdan farksızdı. Bu davayı yalnız aydınlatmak istediğinden, kimseden yardım talep edemezdi. Anais'e ihtiyacı vardı.

— Sol (ona ilk kez böyle hitap ediyordu ve bu hoşuna gitmişti), bir ofis, internet bağlantısı olan bir bilgisayar, bir sivil araba ve kaytarmayacak iki mükemmel adam istiyorum. Ayrıca Invalides Emniyet Müdürlüğü'nü aramanı ve adli gözetim memurluğumu üstlenmen için elinden geleni yapmanı istiyorum.

— Ya durum daha da boka sararsa?

— Benimle birlikte, yirmi dört saatten önce sonuca ulaşırsın, dedi Anais, onu işitmemiş gibi yaparak.

Solinas karşılık vermedi. Yüzükparmağındaki alyansla oynamayı sürdürüyordu. Bu, bir tür mastürbasyon hareketini andırıyordu.

Anais üsteledi:

— İstediğini elde etmen için tek şansın benim. Senin adamların bir cinayet

soruşturmasını yürütecek deneyime sahip değil. Kimseden yardım isteyemezsin ve pazartesi günü savcılık, cinayet davasını üstlenecek bir sorgu yargıcı atayacak.

Solinas hâlâ susuyordu.

— En başından beri, bunu biliyorsun. Bu nedenle beni Fleury'deki kafesimde görmeye geldin.

Polisin yüz hatları gerilmişti. Kelliği, alnındaki düşünce kırışıklıklarını belirginleştiriyordu. Düşünceleri kolayca okunuyordu.

— Evet mi, hayır mı?

Solinas'nın yüzü gevşedi. Bir kahkaha patlattı.

— Komik olan ne? diye gerildi Anais.

— Senin ihtiyarı düşünüyorum.

— Nasıl? Benim ihtiyarı mı?

— Zor bir kız olmalısın.

— Çekilmez bir babaydı, istediklerimi yapacak mısın?

— Gidip kendine bir kahve al. Ayarlama yapmam gerekiyor.

Anais tek kelime etmeden odadan çıktı. Halı kaplı koridorlar, havalandırma, soluk tavan ışıkları ona cezaevinin atmosferini hatırlatıyordu, ancak daha teknolojik versiyonuydu. Aynı kapatılmışlık duygusu. Renklerden, insanlardan ve özgürlükten mahrumiyet.

Makinenin önüne gelince bozuk para çıkardı. Elleri titriyordu, ancak bu durum coşkudan kaynaklanıyordu. Kararım çoktan vermişti. Soruşturmayı iki yönde sürdürecekti. Medina konusunda asayiş şubeye yardım edecekti. Kendine ise hiç kimsenin bilmediği bir şeyi saklıyordu: dagerreyotipi. Ve Solinas'ya tek kelime etmeyecekti. Bu maçolar güruhu karşısında avantajını korumak istiyordu.

Kahve bardağa boşaldı. İlk yudum gırtlağını yaktı. İkincisi daha iyi geldi, ancak aromasını alamamıştı. Midesi bir tuhaf oldu, sonra guruldadı. Ne zamandan... evet ne zamandan beri yemek yememişti?

Ofise geri döndüğünde Solinas'nın yalnız olmadığını gördü. Yanında haydut görünümlü, çam yarması iki herif vardı.

— Sana Gotik Fiton ile Klasik Cemois'yı takdim edeyim. En iyi adamlarımdan ikisi. Pazartesiye kadar sana yardımcı olacaklar.

Anais külhanbeyi kılıklı heriflere baktı. Biri, uzun boylu ve zayıftı, tıraşsızdı, buruşuk bir kot pantolon, koyu renk basket ayakkabıları ve siyah bir ceket giymişti. Ceketinin altında, Iggy Pop'ın[114] suratının basılı olduğu bir tişört vardı. Saçları ördek başını andırıyordu, gözlerine sürme çekmişti ve uçmuş bir keşe benziyordu. Diğeri de iriyarıydı, ancak ilk heriften iki kat ağır görünüyordu, buruş buruş marka bir takım elbise giymiş, renkli bir kravat takmıştı, üç günlük sakalı alabros kesilmiş saçlarına hiç uymuyordu. Her ikisinin de belinde silah olduğu çok net bir şekilde anlaşılıyordu.

Anais'in kanı bir anda onlara kaynamıştı. Bu sokak adamları ona Bordeaux'daki ekibini hatırlatıyordu. Ama yine bir anda, kendisi örgü örmekten ne kadar anlıyorsa, bu adamların da bir cinayet soruşturmasından o kadar anladığını tahmin etti. Bir cinayet soruşturmasında şart olan sabırlı bir çalışma için değil, bililerinin üstüne atılmak için yaratılmış adamlar.

— Bürom?

— Hemen yanda. Seni gözümün önünde tutmam gerekiyor. Haberim olmadan tek bir adım bile atmayacaksın.

Anais dagerreyotipi araştırmasını düşündü ve bu durumdan kurtulmanın yolunu aradı. Bulamadı.

— Kabul edersin veya etmezsin, diye sözlerini tamamladı Solinas. Ben her halükârda kabul edeceğini düşünüyorum.

128

Son varsayımlarını teyit etmek için defterleri okuması iki saatini almıştı. François Kubiela'run seyir günlüğü, kareli beş defterden oluşuyordu; psikiyatr, bilyeli bir tükenmezkalem kullanmıştı, yana yatık, düzgün bir el yazısı vardı. Eski usul çalışmıştı: ne bilgisayar ne USB ne de internet bağlantısı. Bu harabe eve gizlenmiş okul defterleri dışında hiçbir şey.

Günlük tutmaya, kırk yaşlarındaki amnezik hastanın SainteAnne Hastanesi'ndeki servisine yatmasıyla, 4 Eylül 2008'de başlamıştı. Kubiela hastanın gelişimindeki her evreyi not etmeye karar vermişti. Tomografi ve radyografi çekilmesini reddeden hasta çok hızlı bir şekilde belleğine kavuşmuştu. Adı David Longuet'ydi. Mühendisti. Başkentin güneyindeki bir banliyöde yaşıyordu.

Kubiela araştırmış ve hepsinin yalan olduğunu anlamıştı.

O sırada, polisin Christian Miossens'ın kayboluşuyla ilgili yürüttüğü araştırma Sainte-Anne Hastanesi'nde sonlanmıştı: David Longuet, Miossens'dı. Yavaş yavaş, istemeyerek de olsa, hasta gerçek kimliğini yeniden kabullenmişti. Bir aylık bir tedavinin ardından Longuet ablasının, Nathaiie Forestier'nin yanına dönmüştü. Kubiela teşhisini teyit etmişti: Miossens'da bir psişik kaçış sendromu vardı. Bu Fransa'da hemen hemen hiç rastlanmamış bir sendromdu.

Psikiyatr hemen Anglosakson belgelerine başvurmuştu. Meslektaşlarıyla da görüşmüştü. Meslektaşları ona başka bir vakadan bahsetmişler, böylece Lorient bölgesi Châtaigniers ihtisas Hastanesi'nde tedavi gören Patrick Serena isimli bir hastanın varlığını öğrenmişti. Adam, Saint-Nazaire yakınlarındaki bir devlet yolunda aylak aylak gezinirken Eylül 2008'de bulunmuştu ve adının Alexandre olduğunu iddia ediyordu. Aslında dijital yayıncılık alanında çalışan biriydi, bekârdı, Puteaux'da 92 Numara'da oturuyordu ve Nisan 2008'de bir iş gezisi sırasında ortadan yok olmuştu. Bretanya'da nasıl ortaya çıkmıştı? Psişik kaçışına sebep olan neydi? Nisan ve eylül ayları arasında ne yapmıştı? Adam kendi arzusuyla hastaneye yatmış ve Châtaigniers'de kalmıştı.

Kubiela iki vaka arasındaki benzerlikleri, özellikle de bu psişik kaçışların tarihleri arasındaki yakınlıkları not etmişti. Lorient'a kadar gitmişti. Serena'yı sorgulamıştı. Onu kendi arzusuyla Sainte-Anne'a gelmeye ikna etmişti. Hasta psikiyatrın sorularını yanıtlamayı kabul etmiş, ancak o da Miossens gibi her türlü tıbbi görüntülemeyi reddetmişti.

Doktor iki hastanın belleğini de inceleme altına almıştı, ilaçlar, hipnoz, görüşmeler... Yavaş yavaş, hayali anılar arasındaki başka benzerlikleri de saptamıştı. Öncelikle, bir rumuz kullanımı söz konusuydu. Christian Miossens bazen kendini "Kibar Erkek", Serena ise "Alex-244" olarak adlandırıyordu. Psikiyatr bu lakaplara bir açıklama getiremiyordu. Hastalar, belli belirsiz, birbirine benzeyen yerlerden söz ediyordu. Locaları keten perdelerle kapatılmış bir balıkçı barı. Tekhücreli hayvanlar şeklinde düzenlenmiş kanepeleriyle bir yeraltı kulübü.

Kubiela, bütün Paris barlarını dolaşmış ve 4. Bölge'de, Pitcaim'i bulmuştu, sonra da, 9. Bölge'deki, retrofütürist Vega'yı. Bir speeddating kulübü olan sasha.com, üyeleri arasında randevular ayarlıyordu. Kubiela bu rumuzları hatırlamış ve Miossens ile Serena'nın, bu iki bekârın, ruh ikizlerini bulmak için bu siteye kaydolduklarını öğrenmişti.

Aralık 2008. Araştırmacı üçüncü defterini doldururken, SainteAnne'daki bir meslektaşı, Blois'daki bir psikiyatri seminerinde başka bir psişik kaçış vakasından söz edildiğini söylemişti. Kubiela, Tours banliyösündeki Ferte Hastanesi'nde hastanın izini bulmuştu. Diğer iki hastayla benzerlikleri şaşırtıcıydı.

Bir kez daha, yitirdiği hafızasını bulduğuna inanan bir hastaydı. Bir kez daha her türlü tıbbi görüntülemeyi reddeden ve gerçek kimliğini kabullenen bir adam daha. Adı Marc Kazarakian'dı. Ermeni kökenliydi, her şeyden elini eteğini çekmesine sebep olan bir depresyona girmeden önce sayısız meslekte faaliyet göstermişti. Sartrouville'de oturuyordu, Temmuz 2008'de ortadan yok olmuştu ve hafızasını kaybetmiş olarak Indre-et-Loire'da ortaya çıkmıştı.

Kubiela onu da servisine almıştı. Adamın da bir rumuzu vardı: Andromak. Pitcairn'i ve Vega'yı biliyordu. Kubiela'nın artık hiç şüphesi kalmamıştı. Bu üç bekâr, güçsüz ve şaşkın adam uzun vadeli, duygusal bir ilişki kurabilmek için sasha.com'un hizmetlerinden yararlanmıştı.

Bu sitenin yöneticilerini sorgulamak veya polise haber vermek yerine, Kubiela da bu kulübe kaydolmaya karar vermişti, ilk üç hafta hiçbir şey olmamıştı. Anne Marie Straub'la, namı diğer Feliz'le tanıştığında psikiyatrın bazı şüpheleri –adam kaçırma, zihinsel yönlendirme, klinik deneyler– vardı.

Araştırması bir anda farklı bir dönemece girmişti. Kubiela deneyimsiz bir araştırmacı, ancak büyük bir gönül çelendi. Feliz, bu gizemli ve soğuk esmer güzeli ona vurulmuştu. Kubiela'ya sırlarını açmıştı. Bir eskort kızdı. Sasha.com'un adayları arasında, ailesi ve ilişkisi olmayan, ruhsal açıdan güçsüz, bekâr erkekleri tespit etmek için ona para ödeniyordu. Daha fazla bir şey bilmiyordu; ondan bu işi yapmasını talep edenleri tanımıyor ve niyetlerini bilmiyordu.

Şaşkına dönen amatör araştırmacı sistemi çözmüştü: bir tanışma sitesine sızmış profesyoneller. Ruhsal olarak güçsüz avları saptayıp tuzağa çekmekle görevli kızlar. Uygun profil bulununca kaçırılıyor ve psişik bir işleme tabi tutuluyordu. Kim tarafından?

Ne şekilde? Hangi amaçla?

François Kubiela, beşinci ve son defterin ilk satırında kendine şu soruyu sormuştu: Araştırmayı nasıl sürdüreceğim? Bu işin üstesinden gelemeyeceğini anlayınca, çözümü polise haber vermekte bulmuştu, çünkü Nathalie Forestier'den, Miossens'ın yeniden kaçtığını ve suratı parçalanmış bir halde, ölü olarak bulunduğunu öğrenmişti. Feliz'i tanıklık yapmaya ikna etmişti...

Psikiyatrın notları burada bitiyordu. Kubiela sonrasını tahmin edebiliyordu. ÖDGA'nın adamları harekete geçmişti. 2009 Ocak ayının sonunda, Feliz'i asarak öldürmüşlerdi, sonra Matruşka işlemi uygulamak için psikiyatrı kaçırmışlardı. Kubiela hikâyenin bu noktasını anlamıyordu. Neden onu da öldürmemişlerdi? Kobayların psikolojik profiline uymayan bir uzman doktoru neden programa dahil etme tehlikesini göze almışlardı? Ama belki de yanılıyordu... Yalnız yaşıyordu, hiç yuva kurmamıştı. Psişik dengesine gelince, elinde bunu değerlendirebileceği hiçbir şey yoktu. Sonuçta, belki de oyuncu kadrosuna mükemmel uygunlukta biriydi...

François Kubiela, 38 yaşında Metis'in bir kobayına dönüşmüştü. İlk psişik

kaçışı Mart 2009'da olmuş ve Ourcq Kanalı Rıhtımı'nda bulunmuştu, adının Amaud Chaplain olduğunu iddia ediyordu. Sonrasını, şu veya bu şekilde biliyordu. Metis'in adamları onu öldürmek için ararken ve mitolojik cinayetler artarken peş peşe kaçışlar yaşamıştı. Her yeni kimliğinde, Kubiela kendini sorgulamış ve aynı izleri takip ederek, Matruşka mekanizmasının örtüsünü yavaş yavaş aralayarak ve Olympos Katili'ne biraz daha yaklaşarak araştırmasına devam etmişti... Nereye kadar ulaşmıştı?

Katilin kimliğini ortaya çıkarmış mıydı? Sonsuz soru vardı. Ve bu defterlerde hiçbirinin cevabı yoktu.

İkinci karton kutuya geçti –Ailesiyle ilgili olana. Belgelerden iki önemli şey öğrendi, ilki, annesi Francyzska'yla ilgiliydi. Kubiela'yı annesi büyütmemişti. Doğumundan iki yıl sonra, 1973'te bir akıl hastanesine kapatılmıştı. Bir daha da çıkmamıştı. O, hüzünlü kronikler kulübünün bir üyesiydi. Belgelere göre hâlâ hayattaydı, Amiens'de Philippe-Pinel Hastanesi'ndeydi. Bu bilgi Kubiela'da en ufak bir heyecan uyandırmadı. Hafızasıyla birlikte, duygularını da ondan koparıp almışlardı.

Teknik verilere baktı. Francyzska'nın tıbbi dosyalarında hem "akut şizofreni"den hem "bipolar bozukluk"tan hem de "kaygı rahatsızlıkları"ndan söz ediliyordu. Teşhisler farklı ve hatta birbiriyle çelişkiliydi. Hızla raporlara, reçetelere, hastaneye yatma talep formlarına baktı. Her seferinde talep formunu babası Andrzej imzalamıştı. 2000 yılına kadar. Bu tarihten sonra belgeleri, bizzat o, François Kubiela imzalamaya başlamıştı.

Bu son olay, dosyadaki ikinci önemli bilgiye de açıklık getiriyordu: Babası Mart 1999'da, 62 yaşında ölmüştü. Ölüm belgesinde arkadaşlarının evinde, bir kaza neticesinde öldüğü yazıyordu –Baba Kubiela oluk takarken damdan düşmüştü. Satır aralarından, Polonyalmın bir şantiyede kaçak işçi olarak çalışırken öldüğü, ancak işverenlerinin, sigorta şirketini aldatmak ve polisle uğraşmamak için onu arkadaşlarıymış gibi gösterdiği anlaşılıyordu.

Requiescat in pace, papa...[115]

Kubiela bir fotoğraf buldu. Ailesinin 1967'de Fransa'ya geldiği dönemde, Trocadero Meydanı'nda çekilmişti. Anavatanları Silezya'nın köylülüğünü üzerlerinden atamamış, iyi eğitim almamış, bol paça pantolonları ve uzun

saçlarıyla iki hippi. Francyzska, yarı saydam, sarışın ve narin genç bir kadındı. David Hamilton'ın[116] kadınlarını andırıyordu. Andrzej ise farklı bir görünüme sahipti: PolonyalI oduncu. Omuzlarına kadar inen saçlar, Rasputin tarzı sakalıyla uyumlu kaşlar, iri cüssesi eski bir kadife ceketin içine sıkışmıştı, iki sürgün, aşkla birbirlerinin omuzlarına sarılmışlardı, Fransa'daki yazgılarına hazırlardı.

Diğer belgeler, Andrzej'in birkaç işte birden çalışması dışında, günlük hayatlarıyla ilgili pek bir şey söylemiyordu. Fransa'ya siyasi sığınmacı olarak gelmiş, inşaat alanında faaliyet gösteren bir şirkette çalışmaya başlamıştı. 1969'da ilk iş kazasını yaşamış, ömür boyu malullük aylığı almaya hak kazanmıştı. Birkaç yıl sonra da, zihin engelli karısı namına çıkarılmış ödenekten yararlanmaya başlamıştı. Ayrıca birçok devlet yardımından ve başka parasal desteklerden de faydalanmıştı –Andrzej sosyal destekle yaşıyordu, ancak buna rağmen şantiyelerde çalışmayı asla bırakmamıştı.

Psikiyatr, onu doğrudan ilgilendiren belgelere geçti. Pantin devlet okullarındaki ilk ve ortaöğrenimi. Paris'te tıp fakültesi ve stajyer doktorluk. Öğrenim görürken, ufak tefek de olsa hiçbir işte çalışmamıştı. François babası tarafından şımartılarak büyümüştü. Andrzej oğlu için elinden gelen her şeyi yapmıştı, François da onun yüzünü kara çıkarmamıştı, ilkokuldan doktora tezine kadar hep en iyi notları almıştı. Karton kutunun dibinde, içine bir zamanlar turta veya kurabiye konmuş olması muhtemel, büyük yassı bir kutu buldu. Kutuda son tarihten başa doğru zarflara konmuş fotoğraflar, gazete kupürleri vardı, ilk zarflar 2000'li yıllara aitti. Kimi zaman fotoğraflı olarak çıkmış, bilimsel makaleler ve çalışmaları hakkında yazılar. Kubiela fotoğrafta kendini inceledi: aynı yetkin bilim insanı tavrı, aynı siyah saçlar ve baştan çıkarıcı gülümseme.

Sonraki zarflarda sadece fotoğraflar vardı. 1999 zarfında, gözle görülür derecede çakırkeyif ve çevresi, onunla aynı durumdaki başka çocuklarla kuşatılmış Kubiela'nın fotoğrafları vardı. Stajyer doktorluğunu başarıyla tamamlaması şerefine düzenlenmiş herhangi bir kutlama olabilirdi. 1992 zarfında, daha genç, gülümseyen, yalnız Kubiela'nın fotoğrafı vardı. Koltuğunun altında çantası, Pitie-Salpetriere Tıp Fakültesi'nin önünde duruyordu. Lacoste bir tişört, 501 kot pantolon giymişti, ayağında mokasenler vardı. Proleter kökenleriyle bağlarını koparmış bir üniversite

öğrencisi.

1988. On yedi yaşmdayken çekilmiş bu fotoğrafta bu kez babasıyla birlikteydi. Babası ondan bir baş uzundu ve artık saçları ve sakalları düzgündü. Mutlu bir şekilde objektife gülümsemişlerdi.

Kubiela gözyaşlarını kuruladı ve küfretti. Onu ağlatan melankoli değil, öfkeydi. Hayal kırıklığıydı. Bu özel fotoğraflara bakınca bile hiçbir şey hatırlamıyordu, iki hafta önceki kaçışından bu yana yeni kimliklerini keşfetmiş, katillere meydan okumuş, bir caninin izini sürmüştü, ama hep o kişinin kendisi olmadığını düşünmüştü. Tüm bunları tek umuda tutunarak yapmıştı: Gerçek kimliğini bulunca her şeyi hatırlayacaktı.

Yanılıyordu. Hep yanılmıştı. O ebedi bir yolcuydu. Onun gideceği son bir durak yoktu, ilk kimliğine ulaşmıştı, ama bu hedef de bir aşamadan başka bir şey değildi. Çok yakında yeniden hafızasını yitirecekti. Yeni kişiliğinin üstesinden gelmeye çalışacak, ama olduğunu iddia ettiği kişi olmadığını anlayacaktı. Böylece, hep gerçek "ben"i bulma umuduyla araştırmaya yeniden başlayacaktı.

Ama o "ben" yoktu.

Onu ebediyen kaybetmişti.

Çocukluk fotoğraflarına geçti. 13 yaşındaki François, üzerinde judo kimonosuyla, diğer fotoğraflarda da görülen ve bir türlü kurtulmayı başaramadığı o yalnızlık ve belli belirsiz hüzün duygusuyla kameraya gülümsüyordu. Artık bu hüzün duygusu tüm yüzüne hâkimdi. Tek bir fark vardı: Saçları henüz siyah değil, sarıydı. Demek ergenlikle birlikte küçük Kubiela'nın saç rengi de değişmişti.

1979. François sekiz yaşında, Trone Panayırı'nda. Vatkalı gömlek, bileklerde iyice daralan bir pantolon, beyaz çoraplar: 80'lerin hiç ödün vermeyen modası. Fonda atlıkarınca ve gösteriler. Küçük oğlan, elleri cebinde, yine gülümsüyordu. Kimseye rahatsızlık vermek istemeyen, ölçülü, biraz hüzünlü, hep aynı gülümseme.

1973. Bu kez annesinin kucağındaydı –Bu hiç şüphesiz, kadının, hastaneye

kapatılmadan önceki son fotoğraflarından biriydi. Başını öne eğdiğinden Francyzska'nın yüzü görünmüyordu, ama iki yaşındaki çocuğun sabit bakışları fotoğrafı aydınlatıyordu.

Gözbebeklerinde aynı hüzün, aynı şaşkınlık, aynı parlaklık vardı.

Kubiela kafasını kaldırdı. Yağmur dinmişti. Hâlâ suların süzüldüğü pencerelerden, yavaş yavaş suyu emen uçsuz bucaksız arazi görülüyordu. Lastikler, tavşan kafesleri, döküntüler boyunca akan sularda pırıltılar göze çarpıyordu. Bir yerlerde, gözle görülmeyen güneş yeryüzüne ışınlarını yolluyordu. Bu manzaranın François'nın moralini düzeltmesi gerekirdi, ancak onu daha fazla melankoliye sürüklüyordu. Neden bu fotoğraflar onda dayak yemiş gibi bir etki yapmıştı? Bu denli üzülmesinin sebebi neydi?

Annesinin deliliğinin gölgesi mi?

Geriye sadece, üzerinde hastane damgası bulunan büyük bir zarf kalmıştı. Belki bir açıklamaydı. Çocukluğuna ait önemsiz bir patoloji, bir anemi. Zarfı açtı, ancak nemden birbirine yapışmış bütün belgeleri çıkarmayı başaramadı. Tıbbi görüntüler.

Biraz daha uğraştı. Ekografiler. Annesinin 1971 Mayısı'nda –ilk görüntünün köşesindeki tarihi okuyabiliyordu– alınmış batın ultrasonları. Bu yöntemin gebelikte yeni kullanılmaya başladığı dönemdi.

Sonunda, tüm görüntüleri zarftan çıkarmayı başardı.

Gördüğü şey karşısında bayılacak gibi oldu.

Amniyo sıvısı içinde, bir değil iki fetüs vardı.

Karşı karşıya duran, yumrukları sıkılı iki embriyo. Doğum sıvısının sessizliği içinde birbirlerine bakan, dizlerini karnına çekerek oturmuş iki fetüs.

Francyzska ve Andrzej Kubiela'nın doğacak ikizleri.

Açık bir musluktan boşalır gibi, içini yakıcı bir korku kapladı.

Diğer ekografileri aldı. Üç aylık. Dört aylık, sonra beş... Görüntülerde bir

anomali dikkat çekiyordu. Fetüsler aynı şekilde gelişmemişti. İçlerinden biri diğerine oranla daha büyüktü.

Kubiela kendisini, güçlü ikizi karşında ürkerek geri çekilen ufak tefek fetüsle hemen özdeşleştirdi.

Kafasının içinde bir gerçek şekillendi. Dominant olan gizli erkek kardeşiydi. Henüz sebebini tahmin edemediği bir sebepten dolayı Kubiela ailesi tarafından dışlanmış bir çocuk. Bu düşünce her şeyi baskılayacak şekilde kafasının içinde gelişti, büyüdü ve genişledi.

Bir teori.

O, annesinin karnında hükmedilen ikizdi. Ama tek çocuğu oynama rolü, ailesi tarafından ona verilmişti. Diğeri reddedilmiş, unutulmuş, inkâr edilmişti. Ve bugün intikamını almak için Araf'tan geri gelmişti.

İşlediği cinayetlerin sorumluluğunu onun üstüne yıkmak için.

Mame-la-Vallee Çağdaş Fotoğraf Müzesi, eskiden fabrika olarak kullanılmış, XIX. yüzyıldan kalma, sağlam görünümlü, tuğla bir yapının içindeydi, işçilerin kan ter içinde kalarak inşa ettiği ve günümüzde insanların "sanat yaptığı" branş atölyelerine dönüştürülmüş şu mekânlardan biriydi. Çağdaş sanat müzeleri, konser salonları, bedensel sanat faaliyetlerinin yapıldığı alanlar... Anais bu tarz yerleri sevmiyordu, ancak bu yapının esaslı bir görünümü vardı. Ön cephedeki alınlıklar, süslemeler, açık renkli çerçeveler asil bir zanaat işçiliğini gösteriyordu. Fayans süslemeler yapıya, İstanbul Boğaziçi'ndeki vapur iskelelerinin sevimli havasını veriyordu.

Anais, Solinas'nın adamlarını ekmekte hiç zorluk çekmemişti.

Saat 15.00'te, onlara Medina Malaoui cinayetiyle ilgili talimatlar verdikten sonra, kahve alma bahanesiyle çıkmış, sonra asansöre binmişti. Hepsi o kadar. Bir rozeti ve bir arabanın anahtarları vardı. Arabayı park yerinde bulmak için uzaktan kumandaya basması yeterli olmuştu. Adrenalin yorgunluğunu alıyordu.

Bekçileri tarafından yürütülen iş konusunda boş hayallere kapılmıyordu.

Bunun pek de önemi yoktu, inatçı kafasında, her şeyi dagerreyotipiye bağlamıştı.

İçerisi, ahşap zemini ve vernikli direkleriyle talaş, zamk ve taze boya kokan, üç yüz metrekareden daha geniş tek bir salondu. Bir sergi hazırlığı vardı. Kesinlikle onu ilgilendiren bir sergi: Bir fotoğraf sanatçısının, Dagerreyotipi Vakfı'nın başkanı Marc Simonis'nin sergisi. Açılış yarındı. Eserleri asılırken sanatçıya rastlamayı umut ediyordu.

Talaşların arasına diz çökmüş veya taburelerin üstüne çıkmış ilgisiz işçilere bağırıp çağıran iriyarı bir adam görünce, hedefini bulduğunu anladı. Tiradını bitirmesi için zaman tanımak amacıyla ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Göz ucuyla, şimdiden asılmış çerçevelere göz attı. Daha iyi görmek için durdu. Dagerreyotipi yöntemiyle çekilmiş fotoğrafların, röprodüksiyon kitaplarında algılayamadığı bir özelliği vardı: Bunlar aynaydı. Gümüş veya altın kaplı, her şeyi yansıtan parlak yüzeyler. Bu özgünlük, katili cezbediyor olmalıydı. Eserine –cinayetine– hayranlıkla bakarken, kendini de görüyordu.

Anais illüstrasyonların özgünlüğünü de fark ediyordu, ancak burada doğal ışıkla güçlendirilmişlerdi. Gölge ve ışık, elekten geçirilmiş açık-koyu bir dağılım halinde birbirine karışıyordu. Görüntü dikdörtgendi; ancak ışıklandırılmış bölüm daha ziyade, grimsi bir pusun altında kalmış gibi ovaldi. Sessiz filmlerin titrek, sarsak görüntülerinin sevimliliği vardı. Belirgin bir çarpıcılıkla patlayan orta bölüm, neredeyse gözleri rahatsız ediyordu. Derin bir bıçak kesiğini andırıyordu.

Simonis çağdaş portreler çekiyordu. Müzisyenleri, akrobatları, ama aynı zamanda borsacıları, sekreterleri, emlakçıları da –Modern giysileri içinde, XIX. yüzyıldan fışkırmış gibi duran bir ışık altında. Tuhaf bir etkisi vardı: insan bir anda, şimdiki zamanın çok eski, bir asırdan çok daha eski olduğu ve çoktan sona erdiği belirsiz bir geleceğin içindeymiş gibi bir duyguya kapılıyordu.

— Siz burada ne arıyorsunuz?

İriyarı fotoğrafçı tam önünde duruyordu, kızgın bir hali vardı.

Anais yaşadığı bir anlık tereddüt boyunca adamı inceledi. Boyu 1,90'dan

uzundu, ağırlığı ise rahat rahat 110 kilonun üstündeydi. Kendini hayatın kollarına bırakmış ve mermer bir sütundan ziyade bir yağ yığınını andıran, ellili yaşlarda bir dev. Balıkçı yaka siyah bir kazak ve patates çuvalını andıran devasa bir kot pantolon giymişti. Anais bu balıkçı yaka kazağın sebebini tahmin ediyordu: Adam kurbağa iriliğindeki guatrını gizlemek istemişti.

Simonis yumruk yaptığı ellerini beline koydu:

— Bana cevap vermeyecek misiniz?

Anais zorlukla gülümsedi:

— Özür dilerim. Adım Anais Chatelet. Polis başkomiseri.

Cevap etkisini gösterdi. Adam gerildi ve yutkundu. Anais adamın iki kat olmuş boynunun, bir ceylanı yutan devasa bir boa gibi önce şiştiğini, sonra da indiğini görebiliyordu.

— Kaygılanmayın. Sadece dagerreyotipi tekniği hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorum.

Adam gevşedi. Omuzları düştü. Guatrı dinlenmeye geçti. Rende ve çekiç seslerinin gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek, Anais'in dinlemediği teknik bir söylev vermeye başladı.

Anais asıl ilgilendiği konuya geçmeden önce, adamın beş dakika kadar konuşmasına izin verdi.

Adam konuşurken, Anais lehte ve aleyhte bir durum değerlendirmesi yapıyordu. Katil o olabilir miydi? Güçlüydü ama kesinlikle hızlı değildi. Onu bir boğanın başını keserken veya bir evsizi hadım ederken gözünde canlandırabiliyordu... Beş dakika dolmuştu.

— Özür dilerim, diyerek, adamın lafını kesti. Size göre, Fransa'da dagerreyotipi tekniğiyle ilgilenen kaç kişi vardır?

— Onlarca.

— Tam olarak kaç kişi?

— Kırk kadar.

— Ya ile-de-France'ta?

— Yaklaşık yirmi kişi.

— Listeyi bana verebilir misiniz?

Obez ona doğm eğildi. Anais'ten rahatlıkla yirmi santim daha uzundu:

— Hangi sebeple?

— Soruları sadece polislerin sorduğunu bilecek kadar film izlemişsinizdir. Polisler cevap vermez.

Simonis, tombul elini salladı:

— Özür dilerim, ama... elinizde savcılık izni gibi bir şey var mı?

— Savcılık izni çok kolay. Eğer bir savcı tarafından imzalanmış evrak istiyorsanız, yanımda yok. Onunla geri gelebilirim, ancak bu benim çok değerli vaktimi kaybetmeme neden olur ve bana inanın, heder edilmiş her dakikayı size ödetirim.

Adam yeniden yutkundu. Boa bir kez daha sindirime geçmişti.

Salonun dip tarafına doğm belli belirsiz bir hareket yaptı.

— Listeyi basmak için ofisime gitmem gerekiyor.

— Gidelim.

Simonis çevresine bir göz attı; işçiler olan bitene kayıtsız bir şekilde çalışıyordu. Süngertaşları parlatıyor, matkaplar deliyordu. Havada akkor haline gelmiş metal kokusu vardı. Simonis şantiye alanından ayrıldığına üzülmüş gibiydi, yine de salonun dip tarafındaki camlı ofise doğru yöneldi. Anais de peşinden.

— Sizi uyarıyorum: Tüm dagerreyotipi sanatçıları benim vakfıma kayıtlı değil.

— Tahmin ederim, ancak onları bulmak için başka yöntemlerimiz var. Birlikte, dagerreyotipi tekniğinde kullanılan malzemeleri tedarik edenlerle temasa geçeriz.

— Birlikte mi?

Anais adama göz kırptı:

— Dedektifçilik oynamak hoşunuza gitmez mi?

Boa bir kez daha kıpırdandı. Anais bunu bir rıza gösterme olarak kabul etti.

Bir saat sonra, iki ortak Paris'teki, Paris bölgesindeki ve tüm Fransa'daki dagerreyotipi sanatçılarının eksiksiz bir listesini çıkarmıştı. Malzeme tedarikçileri ile vakıf üyelerini karşılaştırarak ile-de-France'tan on sekiz ve Fransa'nın diğer bölgelerinden ise yirmiden fazla sanatçının ismini not etmişlerdi. Yarın akşamdan önce Anais Paris'tekileri ziyaret edebilmeyi umuyordu. Diğerlerine gelince, onları daha sonra düşünürdü.

— Bu listedekilerin hepsini tanıyor musunuz?

— Hemen hemen, evet, dedi fotoğrafçı istemeye istemeye.

— Bu isimler arasında, size şüpheli gelen biri var mı?

— Ne konuda?

— Cinayet.

Adamın kaşları yukarı kalktı, sonra yanakları oynadı:

— Hayır! Asla!

— Bu herifler içinde, şiddet içeren fotoğraflar basan biri var mı?

— Hayır.

— Alışılmışın dışında fotoğraflar, mitolojik fotoğraflar?

— Hayır. Sorularınız çok saçma. Dagerreyotipiden söz ediyorsunuz, öyle değil mi?

— Kesinlikle.

— Bu teknikte, süjenin birkaç saniye boyunca, kesinlikle hareketsiz durması gerekir. Hareketli bir sahneyi tespit etmek imkânsızdır.

— Ben natürmortlardan söz ediyorum. Cesetlerden.

Simonis alnını sıvazladı. Anais adama doğru bir adım attı ve onu cama doğru geri gitmeye zorladı:

— Üyelerinizden birinin başı adaletle derde girdi mi?

— Hayır! Yani, bilmiyorum.

— Tuhaf fikirleri olanlar?

— Hayır.

— Psişik rahatsızlık çekenler?

İriyarı herif karşılık vermeden, Anais'e dik dik baktı. Kendini camlı ofisinde, akvaryumuna hapsedilmiş bir balina gibi hissediyor olmalıydı.

Anais esas konuya geçti:

— Anladığım kadarıyla, kimya sizin teknikte önemli rol oynuyor.

— Elbette, önce iyot buharı, ardından da cıva buharı aşamaları var. Sonra...

— Bu evrelerde, kan da kullanılabilir mi? insan kanı?

— Soruyu anlamadım.

— Kan, diğer maddelerin yanı sıra demir oksit de içeriyor. Böyle bir bileşik,

kimyasal dönüşümlerin birinde kullanılabilir mi? Mesela son aşamada, görüntünün üstüne altın klorür bağlarken.

Marc Simonis afallamıştı. Anais'in, belli ettiğinden çok daha fazla şey bildiğini anlıyordu.

— Belki... Bilmiyorum.

— Bu isimler arasında, daha önce bu tarz araştırmalar yapmış biri var mı? diye sordu Anais, listeyi uzatırken.

— Elbette yok.

— Diğerlerinden daha bilgili kimyacılar? Organik maddeleri tercih edebilecek dagerreyotipi sanatçıları?

— Ben hiç duymadım.

— Teşekkürler Mösyö Simonis.

Odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Adam onu kolundan tuttu:

— İçimizden birinin cinayet işlediğinden mi şüphe ediyorsunuz?

Anais bir an tereddüt etti, sonra birden otoriter ses tonundan vazgeçti:

— Açıkçası, bilmiyorum. Bu, sadece tahminlere dayalı bir şey...

(Çevresine, raflarda duran cıva şişelerine, iyot ve brom kutularına baktı.) Sizin şu buharlarınızdan bile daha belirsiz.

Beş dakika sonra, müzenin park alanında Paris banliyö haritasını inceliyordu, isim ve adres listesine göre güzergâhını saptamaya çalışıyordu.

Cep telefonu çaldı. Solinas. Cep telefonunu avucunda tarttı ve izlenip izlenmediğini düşündü. Onu Fleury çıkışında bir kenara atmalıydı.

Beşinci çalışta, bir patlama beklermiş gibi gözlerim kapatarak telefonu açtı:

— Gerçekten de, sen bugüne kadar gördüğüm en rezil kaltaksın.

— Mecburdum. Başka bir ipucunun peşinden gitmem gerekiyordu.

— Hangi ipucu?

— Sana söyleyemem.

— Sen bilirsin!

— Tehditler artık beni korkutamaz.

— Ya soğumaya başlamış iki ceset?

— Kim?

— Henüz kimlikleri saptanmadı. Pahalı siyah takımlar giymiş iki herif. Biri bir 45'likten çıkan iki mermiyle öldürülmüş, diğeri suratına saplanmış bir cam parçasıyla. Roquette Sokağı 188 Numara'daki bir atölye-evde bulundular. Kiracısı Arnaud Chaplain adında biri. Sana bir şey ifade ediyor mu?

— Hayır, diye yalan söyledi Anais.

Beynindeki bütün kanın çekildiğini hissediyordu.

— Arabaları iki blok ötede, Breguet Sokağı'nda bulundu. Siyah bir Q7. Plakası 360 643 AP 33. Hâlâ bir şey ifade etmiyor mu?

Anais nöronlarının yeniden bağlantı kurmasını beklerken, sessizliğini koruyordu. Demek Freire bir kez daha kurtulmuştu.

Onun açısından tek iyi haber, bu cesetlerdi.

— İlk gözlemlere göre, atölye-evin kiracısının eşkâli Janusz'unkine uyuyor.

— Senin nasıl haberin oldu? diye sordu kontak anahtarını çevirirken.

— Koridorlarda yapılan boşboğazlıklardan. Emniyetin duvarları sünger gibidir, her şeyi emer.

— Dava kime verildi?

— Cinayet büroya. Ama savcıyı arayacağım. Bu olay Montalembert Sokağı'ndaki çatışmayla bağlantılı. Bana vereceklerdir.

— Bunu kanıtlayabilecek misin?

— Dava bana verilirse kanıtlarım.

— Cesetler nerede?

— Sence? Tabii ki adli tıpta.

Adli tıbbın nerede olduğunu bilmiyordu, ama bulacaktı.

— Orada buluşalım mı?

— Bana ne yaptığını bilmiyorum, diye güldü Solinas. Beni rezil ettin, ama senden vazgeçemiyorum. Belki de bir sadomazoşist bir ilişki içindeyiz.

— Yarım saat içinde?

— Ben yoldayım. Seni orada bekliyorum.

129

İki fetüs, iki minik astronot gibi amniyon sıvısının içinde yüzüyor. Kan ile suyun, hava ile ruhun arasında. Tüy gibi hafifler, üst üste binmişler. İlki daha büyük. Böyle olmasına rağmen, yukarıda yüzen o. İkincisi rahmin dibine büzülmüş. Bir ezik. Üstlerinde bir damar ağı, uzay istasyonlarında yerçekimsizlikte yetiştirilen bitkilerin kökleri gibi uçuşarak arabesk desenler, uzun izler oluşturuyor.

— Bir sorunumuz var.

Bir muayenehane. Doktor, masasının diğer tarafında duran adam ile gebe kadına bakıyor. Neredeyse beyaza yakın sarı saçları olan genç bir kadın ve kocaman bir sakalı olan bir adam. Odaya sonbahar renkleri hâkim. Kırmızı, toprak rengi, altın parıltıları olan kahverengi. Sadece cilalı ahşap ve erguvan kırmızısı duvar rengi.

— Ne sorunu?

Ellerini şiş karnının üstünde kavuşturmuş kadın, korkusunu bastıran saldırgan bir ses tonuyla sormuştu. Slav tipi var. Çıkık elmacıkkemikleri. Kedi gözleri. Güneş ışığında parıldayan ince telli saçlar. Göğsünde, hamilelik sebebiyle şişmiş memelerinin arasında parlayan bir haç var.

Adam, Slav tipinin erkek versiyonu. Oduncu gömleği, geniş omuzlar, gür sakallar. Pulluk demirini andıran bir çene.

Doktor huzursuz gibi. Uğursuz bir yüzü var. Genç, ama daha şimdiden, neredeyse hiç saçı kalmamış. Baş döndürücü, takıntılı bir düşüncenin yeşerdiği parlak alnı, kemikli bir suratın uzantısı gibi. İnce dudaklarından ruhsuz, yavan kelimeler dökülüyor.

— Sizi temin ederim, diyerek gülümsüyor, bu çok sık rastlanan bir durum.

— Sorun ne?

— Sizin de bildiğiniz gibi, monokoryal bir gebelik yaşıyorsunuz.

Kadın ile adam bakışıyor.

— Fransızcamız pek iyi değil, diye mırıldanıyor kadın, üzüntüyle karışık güçlü bir aksanla.

— Özür dilerim. Kimse bu Fransızcayı anlamıyor. İkizlerinizin monozigot olduğunu söylemek istiyorum. Yani döllenmiş tek yumurtadan çıkmışlar. Bunu size daha önce de birçok kez söylemiş olmaları gerekir. Aynı kese içinde ve aynı plasentayı paylaşarak gelişiyorlar. Yani aynı kaynaktan besleniyorlar demek istiyorum.

— Yani?

— Normal olarak, her fetüs kendi damar ağıyla plasentaya bağlıdır. Bazen bu damarlanmaların karıştığı ve iki çocuğun aynı damar ağını kullandığı durumlar da söz konusu olabilir. Bu durum, anastomoz olarak adlandırılır. Bu tür vakalarda, bir dengesizlik riski vardır. Birinin beslenmesi diğerinden fazla olabilir.

— Benim karnımda olan da bu mu?

Doktor "evet" anlamında başını sallıyor.

— Vakaların yüzde 5 ila 15'inde bu sorun görülür. Size göstereyim.

Ayağa kalkıyor ve arkasındaki bankonun üstünden bir sürü ekografi alıyor. Karıkocanın görebilmesi için masanın üstüne koyuyor.

— Bu embriyo diğerine göre daha fazla gelişmiş. Kardeşinin aleyhine besleniyor. Ama durum farklı bir evrim de gösterebilir...

Anne gözlerini ekografilere dikiyor:

— Bunu kasten yapıyor. (Sözcükler dişlerinin arasından ıslık gibi çıkmıştı.) Kardeşini öldürmek istiyor.

Doktor ellerini sallıyor ve yeniden gülümsüyor:

— Hayır, hayır, hayır. Sizi temin ederim. Çocuğunuzun bunda hiç suçu yok. Bu sadece kan damarlarının oynadığı bir oyun. Burada damarlanma gayet net görülüyor ve...

Baba doktorun sözünü kesiyor:

— Tedavisi var mı?

— Maalesef yok. Tek bir çözüm var: Beklemek. Damarlanma doğal yollarla düzelebilir ve...

— Bunu kasten yapıyor, diye yineliyor anne alçak sesle, bir yandan da haç çıkarıyor. Kardeşini öldürmek istiyor. O bir şeytan!

Şimdi anne ile baba arabada. Baba, koparmak istercesine tuttuğu direksiyonun başında arabayı sürüyor. Kadın, karanlıkta gözbebekleri büyümüş bir kedi gibi yola bakıyor.

Yeniden doğum uzmanının muayenehanesi.

— Üzgünüm. Durum gittikçe kritikleşiyor.

Doktorun artık gülümseyecek takati yok. Gerçeklerden kopmuş kadın, karnının üstüne koyduğu ellerine bakıyor. Yüzünün cildi, bir parşömen kâğıdı kadar ince. Şakaklarının altında, mavi damarları görünüyor.

Çalışma masasının üstünde yeni ekografiler var. İki fetüs dizlerini karınlarına doğru çekmiş. Biri diğerine göre rahmin üçte ikisini işgal ediyor. Kardeşini önemsemez gibi bir hali var. Hükmedilen.

— Hâlâ daha çok besleniyor. Daha net konuşmak gerekirse, plasenta kanının neredeyse tamamını o tüketiyor. Bu hızda giderse, birkaç haftaya kalmaz, diğeri ölür ve...

— Ne yapılabilir?

Doktor ayağa kalkıyor, bir an için pencereden dışarı bakıyor.

Oda iyice kırmızı ve altın sarısı görünüyor.

— Seçim sizin. Ya her şeyi doğaya bırakacaksınız ya da...

Bir an tereddüt ediyor, sonra karıkocaya dönüyor. Artık kadına hitap etmiyor.

— Diğer çocuğa, beslenemeyene öncelik tanıyacaksınız. Onu kurtarmak için de tek bir çözüm var. Demek istediğim...

— Tamam. Ben anladım.

Daha sonra, gece yarısı, anne acıyla uyanıyor. Zorlukla, sendeleyerek banyoya kadar gidiyor, inleyerek olduğu yere yığılıyor.

Baba da uyanıyor. Banyoya gidiyor, ışığı yakıyor. Karısının yere çömelmiş olduğunu görüyor: Şiş karnı geceliğini yırtacak gibi.

Derisi geriliyor. Fetüslerden biri karnına vuruyor. Sinirli. Çıkmak istiyor. Yalmz olmak istiyor...

— Onu öldürmemiz lazım, diye haykırıyor anne, yüzü gözyaşlarından sırılsıklam. O... o kötü ruh!

Kubiela sıçrayarak uyandı. Küflenmiş parkenin üzerinde, dizleri karnına çekili bir halde yatıyordu, ilk hissettiği gözyaşlarının tuzlu tadıydı. İkincisi zeminin nemi. Ve sonra karanlık.

Saat kaç olabilirdi? 16.00 civarı. Hava kararmıştı. Camlarda yağmur vardı. Parkenin üzerinde ise karafatmalar. Burada nasıl uyuyabilmişti? Belki de tıbbi raporlar ve tahlil sonuçlarına bakarak tahmin ettiği gerçeği reddetmeye çalışarak.

Pencereye kadar sallanarak gitti. Yağmurun bulanık perdesi dışında başka bir şey göremedi. Ne bir sokak lambası ne de bir ışık. Büyük bir karmaşa yaşıyordu. Bir şey düşünmesine ve o düşündüğü şeye odaklanmasına imkân yoktu. Ama aynı zamanda, kafasının hiç olmadığı kadar berrak olduğunu hissediyordu.

Kâbusunda, Kubiela ikizlerinin hikâyesini yeniden yazmıştı. O bir rüyaydı, ancak bu şekilde geliştiğini biliyordu. Ayaklarının dibinde, ekografilerle birlikte raporlar, tıbbi veriler, rakamlar duruyordu... İçinde bir yerlerde,

annesinin onda karar kıldığını hissediyordu. Büyük bir günahtan doğduğunu biliyordu. Hükmedilen fetüs, ailesinin isteğiyle son anda kurtarılmıştı...

Şimdi ne yapabilirdi? Düşünemiyordu. Ailesinin evine hapsolmuştu. Karanlığa hapsolmuştu. Başını yukarı kaldırdı: Tavanda çıplak bir ampul asılıydı. Elektrik düğmesini açtı, sonuç alamadı.

Yılgınlığa kapılmadan aşağı indi ve sigortayı buldu. Kırmızı düğmeye bastı ve hayra alamet olarak yorumladığı kuru ve sert bir ses duydu. Yeniden odasına çıktığında ışık yanıyordu.

Dizlerinin üstüne çöktü ve yerdeki kâğıtları topladı.

Bir dakika sonra, yeniden köklerinin ayrıntılarına dalmıştı.

130

— Başkomiser Solinas nerede?

Saat 18.00. Paris Adli Tıp Enstitüsü. Anais birkaç kez Paris sokaklarında kaybolmuştu. Sonunda, tepe lambası ve sirenini çalıştırarak Bercy Rıhtımı'nı bulmuştu.

Danışma bankosunun arkasında oturan sekreterin karşısında duruyordu.

— Solinas nerede?

— İçerideler, ancak içeri girme izniniz...

Anais girişteki mermer büstler gözleriyle onu takip ederken holü geçti. Beyaz kapıları çoktan fark etmişti.

Sekreter arkasından bağırdı:

— İÇERİ GİRME İZNİNİZ YOK!

Anais arkasını dönmeden tavan lambalarının ışığı altında ilerledi. Bir saniye sonra, bir sürü kapah kapının bulunduğu, iyi aydınlatılmış bir koridordaydı. Her yer kusursuzdu. Görünürde hiç sedye yoktu. Ceset de. Burada canlı bedenlerle çalışılmadığını gösteren tek şey güçlü dezenfektan kokusu ile buz gibi havaydı.

Birinci kapı.

ikinci kapı.

Üçüncü kapı.

Beyaz önlüklü bir adam arkasından koştururken, dördüncü kapıda aradığı şeyi buldu. Anais çoktan içeri girmişti bile, şaşkınlık verici bir manzarayla karşılaştı.

Ameliyathane lambalarıyla aydınlatılmış odada, neredeyse sığır iriliğinde, siyahlar giymiş üç adam, üzerleri örtülü cesetlerin arasında ayakta duruyordu. Bu üç adamdan biri de Solinas'ydı.

Siyah elbiseler ile beyaz salonun parlaklığı arasındaki karşıtlık neredeyse dayanılmazdı.

Anais adamların konuşmalarına dikkat kesildi; peşinden gelen hastabakıcı da, bu XXL kargalar karşısında şoke olmuş, öylece kalakalmıştı.

— Burada ne halt ediyorsun, anlamadım, dedi heriflerden biri.

— Bu cesetler Montalembert Sokağı'ndaki silahlı çatışmayla doğrudan ilişkili.

— Ölü olmadan mı? Bunu nereden çıkarıyorsun?

Solinas fazla hızlı davranamamıştı. Savcılık tarafından görevlendirilmiş cinayet büro polisleri çoktan adli tıbba gelmişlerdi bile. Kelin orada yapacak bir şeyi yoktu, ancak yine de açgözlülükle pastadan payını almaya çalışıyordu.

— Savcılık bu konuda çok net.

— Savcılık vız gelir. Benim davayla ilgilenen yargıçla konuşacağım.

— Bu dosyaya senin boktan davanı karıştırma.

— Ne dosyası? Ne olduğunu bile bilmiyoruz. Kurşun yemiş bir adam benim alanıma girer.

Karşılıklı her sözde ses tonları yükseliyordu. Adamların sözden eyleme geçmesine –yumruklaşmasına– ramak kalmıştı.

Anais onlara bakıyordu. Etrafları, müdahale etme cesareti gösteremeyen beyaz önlüklü bir sürü hastabakıcıyla çevrilmişti.

Manzara Anais'in hoşuna gitmişti. Eter kokuları ve beyaz ışığın altında, testosteron yüklü bu gösterinin tadını çıkarıyordu. Kavgaya hazır üç adam.

Solinas, bir gürz gibi kullanmaya karar verdiği kafasını omuzlarının arasından uzatıyordu. İlk konuştuğu herifin –çok esmer, kötü tıraşlı, kulağı küpeli olanın– Solinas'nın taşaklarını hedefliyormuş gibi hali vardı. Yamağı elini çoktan silahına atmıştı bile.

Birden Anais'in kalçasına son hızla bir sedye çarptı. Genç kadın kaydı ve yere düştü. Adamların tartışması tehlikeli bir hal almıştı. Bağrışmalar. Küfürler. İtişmeler. Solinas cinayet büronun herifini yakaladığı sırada, iki adamı ayırmakta yetersiz kalan üçüncü adam silahını kılıfından çıkardı. Hastabakıcılar koştu, ancak iki vahşiyi durduracak çapta değülerdi.

Anais yeni bir silahlı çatışma çıkmasından endişe ediyordu ki, içeri başka adamlar girdi. Aynı boyda, alabros saçlı, üniformayı andıran gri takım giymiş iki herif. Namlularına susturucu takılı 9 mm'lik yarı otomatik silahlarını polislere doğrultmuşlardı.

— Şenlik sona erdi koca aptallar!

Solinas ve hasmı itişmeyi bıraktı. Solinas eliyle burnunu sıvazladı; burnu kanıyordu. Diğeri kulağını tutuyordu; kulağında kırmızı bir çizik vardı. Kavga anında küpesi kulakmemesini yırtmıştı.

— Neler oluyor? diye homurdandı Solinas.

— Ordu, angut herif! dedi ilk asker. Burayı derhal terk edin ve burada gördüğünüz cesetleri unutun.

Solinas tereddüt etti. Cinayet büronun adamları yeni düşmanlarını daha iyi görebilmek için birkaç adım geri çekildi. Hastabakıcılar tehlike çemberinin dışına çıktı. Anais taş kesmiş bir halde, düştüğü yerden, bir çocuğun göz hizasından olan biteni izliyordu. İşte yeniden çocuk olmuştu. Hiçbir şey anlamadan yetişkinlerin dünyasını seyreden küçük bir kız. Ancak yetişkinlerin sıradan dünyasını değil. Babasının dünyasını.

— Olaya el kondu, dedi diğeri, resmi bir evrakı uzatarak.

Kimse kâğıda bakmadı. Herkes anlamıştı.

— Şimdi gidip pansuman yaptırın ve defolun. Bu dava artık sizi ilgilendirmiyor.

Eliyle hâlâ kulağını tutan cinayet büro polisi boğuk bir sesle sordu:

— Siz tam olarak kimsiniz?

— Savcılığın kâğıtlarında okursunuz. Hiç kuşkusuz bizleri adlandırmak için bazı kısaltmalar bulmuşlardır. Ama kısaltma dediğin, her sabah birileri tarafından sıçılır ve hiçbir anlamı yoktur.

— Hiçbir anlamı yok, sen onu benim külahıma anlat, dedi Solinas, onlara doğru bir adım yaklaşarak. Kimsiniz?

Kısa saçlı ikinci herif, üzeri örtülü cesetlerden birine yaklaştı.

Cesedin önkolunu tuttu, gömlek kolunu sıyırdı ve polislere doğru çevirdi: Cesedin etine yerleştirilmiş bir kateter vardı.

— Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Cevap yoktu. Seçkin savaşçılar, bazen ciddi yaralanmalarda hızla kan zerk etmek için, bir önlem olarak damarlarına takılı bir kateter taşırdı. Ancak bunun, bu ikisinde pek işe yaradığı söylenemezdi.

— Bunlar bizimkiler, dedi asker, kendi gömleğinin kolunu sıvadı ve önkolundaki aynı düzeneği gösterdi. Onları öldüren pisliği biz bulacağız. Siz kulübenize dönüyorsunuz.

— Ya dava?

İki asker kahkahayı patlattı. Anais de gülümsedi. İçten içe onları görmekten mutluydu. Askerler. Paralı askerler. Katiller. İki haftadan beri hayatına ambargo koymuş adamlar. Soruşturmasına sızmışlardı. Onunla uyumuşlardı. Onunla birlikte nefes almışlardı...

İpler ellerindeydi ve şimdi o ipleri kesiyorlardı.

Matruşka davası bu morg odasının eşiğinden içeri giremiyordu.

131

— Bizi hep düzüyorlar. Düzen böyle. Hayat bize geçiriyor.

Solinas, burun deliklerinde pamuk, düzmek-düzülmek felsefesine sadık kalarak, son sözü söylemişti. Anais adli tıp enstitüsünden çıkarken, polisi kendi arabasına binmeye zorlamıştı. En fazla birkaç yüz metre araba sürmüş, bir köprüyü geçmiş ve Botanik Bahçesi olduğunu tahmin ettiği büyük bir parkın ana kapısının önünde durmuştu.

Solinas'ya elde ettiği son bilgileri aktarmıştı. Matruşka programı. Molekül. İnsan kobaylar. Metis şemsiyesi altında ordunun yaptığı temizlik. Vardığı kişisel sonucu söyleyerek de tiradını bitirmişti: "Oyunun sonu."

Solinas yavaşça başını salladı. Umutsuz gibiydi, ancak şaşırmış bir hali yoktu. Buna karşılık bir ayrıntıya takılmıştı.

— Ben daha ziyade sana şaşırdım, bu kadar kolay vazgeçeceğini sanmıyordum.

— Hiçbir şeyden vazgeçmedim. Metis'in ve ordunun ayak oyunları bizi bir yere götürmez, insan kendi tarafına karşı mücadele edemez ve benim soruşturmamın amacı da bu değil.

— Sen tam olarak neyin peşindesin? Ben ipin ucunu kaçırdım.

— Janusz'u kurtarmak istiyorum.

Solinas efkârlı bir kahkaha attı:

— Bu şekilde vali olamayacağım kesin.

— Janusz'un arkasında katil var. Ve bunu ortaya çıkarmayı başarabiliriz.

Kel tek kaşını havaya kaldırdı. Çıplak bir tepedeki ince bir saban izini andırıyordu.

— Ne denli tuhaf görünürse görünsün, Medina Malaoui'ın Matruşka'yla bir bağlantısı olduğuna eminim.

— Bana az önce tüm bu komplo hikâyelerini bir kenara bırakmamız gerektiğini söyledin.

— Katilin dışında. Mitolojik katil şu veya bu şekilde bu dosyaya ait. Metis'tekiler, moleküllerinin bir canavarı uyandırdığının farkındalar. Onun da Janusz olduğunu düşünüyorlar. Yanıldıklarına eminim, yani kısmen. Caninin, kobaylardan biri olduğu kesin.

— Peki, Medina bu işin neresinde? O bir fahişe.

Anais derin bir iç geçirdi. Bu hakaretin altında, bütün kadınları aşağılamak yatıyordu.

— Kobay ağıyla bağlantısı vardı. Bu nedenle Janusz onun evine gitti.

— Sen nereye gittiğini söylemeden ortadan kaybolduğunda, benim çocuklar kızın sunucusu üzerinden internet bağlantılarına, GSM operatöründen de telefon görüşmelerine ulaştılar.

— Peki, sonuç?

— Bir şey bulamadık. Hiçbir erkekle bu yollarla temas kurmuyormuş. Sadece tek bir tuhaflık vardı, bir tanışma sitesine kayıtlıydı. Bir speed-dating kulübü.

— Ne tür bir kulüp?

— Şu en sıradan olanlardan. Sasha.com. Ortalama gelir seviyesine hitap eden ortalama bir site.

Böyle bir site, 8. Bölge'de, lüks içinde yaşayan bir eskort kızla bağdaşmıyordu.

— Siteyi kim yönetiyor?

— Sasha adında biri. Gerçek adı Veronique Artois. Bu randevu olayına girmeden önce bir sürü işte top atmış. Şu an biz konuşurken, Fiton ile Cemois

onu sorguluyor.

Anais başka konuya geçti:

— Bana Amaud Chaplain'den söz et.

— Hiç sormayacaksın sanıyordum.

Solinas elini paltosunun içine soktu. Bu hareket Anais'in irkilmesine neden oldu. Burun deliklerindeki tamponlarla bir aptala benzese bile adamın suratından şiddet ve hayvani bir kabalık akıyordu. Cebinden ikiye katlanmış bir dosya çıkardı ve dizlerinin üstüne koydu, bir yandan da koluyla dosyayı düzleştirmeye çalışıyordu. Anais kapağa zımbalanmış fotoğrafı gördü, şaşırmadı.

— Amaud Chaplain, dedi Solinas. Tanıdık bir yüz, farklı bir ifade. Sözüm ona reklam desinatörü ve eşref saatinde olduğunda soyut resimler yapan bir ressam.

— Neden sözüm ona?

— Cinayet büronun adamlarından hızlı davrandık. Chaplain'in Mayıs 2009'da atölye-evi kiraladığı emlak ajansına verdiği dosyayı aldık. Her şey sahte.

— Parayı nereden buluyormuş?

— Çocukları bunun peşine saldım. Bankada nakit mevduatları var. Şu veya bu şekilde hiç çek kullanmamış. Bu işten burnuma kötü kokular geliyor.

Anais dosyayı açtı ve diğer resimlere baktı. Resmi belgeler. Ayrıca Roquette Sokağı'ndaki güvenlik kamerasından alınmış fotoğraflar. Janusz ne bakımsız bir psikiyatra ne bir evsize ne de deli bir ressama benziyordu. Ne de Fleury'de onu ziyaret eden adama.

Görüntülerin birinde, kemerinin tokası bir şerif yıldızı gibi parlıyordu.

— O masum, diye yineledi. Onu korumamız gerekiyor.

— Az önceki cehennem zebanileri onu öldürecek.

— Onu önce biz ele geçirirsek öldüremezler. Bizim pazarlık gücümüz, elimizdeki dosya. Janusz'un güvenliğini sağladıktan sonra, elimizdekileri medyaya vermekle tehdit ederiz onları.

— Bu adamlara karşı hiçbir şey yapılamayacağını söylemiştin.

— Kimse bu tarz tehditlerden hoşlanmaz. Ve gerçek katili bulmayı başarırsak, terazinin ibresi iyilerden yana döner.

Solinas cevap vermedi. Belki de katili yakalayarak, uzak da olsa terfi etme ihtimalini düşünüyordu.

— Bu öğleden sonra bizi neden bırakıp gittiğini hâlâ söylemedin.

Artık bazı şeyleri gizlemenin sırası değildi. Birkaç kelimeyle dagerreyotipiyle ilgili ipucundan bahsetti. İkaros'un yanında bulunan, iyot buharına tutulmuş ayna parçasından. Fotoğrafçı katil varsayımından. Yüz elli yıllık bu özel yöntemden ve Fransa'da hâlâ bu tekniği kullanan kırk sanatçıdan.

— "Anais ve kırk haramiler" gibi.

— Başladığım işi bitirmem gerekiyor. İle-de-France'taki yirmi dagerreyotipi sanatçısını ziyaret edeceğim. Cinayetlerin işlendiği dönemde nerede olduklarını öğreneceğim. Sonrasına bakarız.

Solinas boğazını temizledi, ceketini düzeltti, daha sakindi. Genç meslektaşının enerjisi onu yatıştırmış, kaygılarını gidermişti.

— Beni karakola bırakacak mısın?

— Hayır, kusura bakma. Vaktim yok. Bir ekip arabası çağır. Ya da taksiye bin. Eğer bütün gece koşturursam, yarın gün ortasına doğru elimdeki listeyi bitirmiş olurum.

Başkomiser gülümsedi ve dışarının manzarasına göz attı: Botanik Bahçesi'nin parmaklıkları, Höpital Bulvarı ve yoğun trafiği, tamamen yemlenmiş haliyle yalancı mermerden bir dekoru andıran Austerlitz Garı.

Arabanın kapısını açtı ve Anais'e göz kırptı:

— Senin moruğu seviyorsun, değil mi?

132

Artık Kubiela'nın düşünceleri daha netti. Ampul ışığının altında –panjurları kapatmıştı– zarfın içindeki tüm tıbbi dokümanları incelemişti. İsimler. Rakamlar. Tarihler. Francyzska'nın gebeliği boyunca gerçekten olmuş şeyleri yeniden gözünde canlandırabiliyordu. İkizlik konusundaki eksiksiz bilgisi buna izin veriyordu.

Tek yumurta ikizleri. İki fetüs, tek bir plasenta. Aynı hücreden doğmuşlardı, genetik mirasları kesinlikle aynıydı. Anne karnında, onları sadece ince bir zar ayırıyordu. Sürekli temas halindeydiler. Birbirlerine dokunuyorlar, itişiyorlar, bakışıyorlardı. Her biri bir diğeri için bir keşif alanıydı. Yavaş yavaş, aralarında özel beyinsel bir bağ gelişmeye başlıyordu. İki taneydiler ama aynı zamanda "tek"tiler. Dördüncü aydan itibaren, beş duyu faaliyete geçiyordu. Duygular, heyecanlar beliriyordu. İkizler onları paylaşıyordu. Her fetüs, diğerinin kaynağı ve yankısıydı.

Genellikle bu bağı oluşturan temel ilke sevgiydi.

Ancak Kubielalar için öfkeydi.

Üçüncü aydan itibaren fetüslerin davranışlarında farklılıklar görülmeye başlamıştı. Biri bitkin dururken diğeri geriniyor, hareket ediyor, tüm rahmi kaplıyordu. Dördüncü ayda, ilki yüzünü ellerinin arasına gizliyordu. İkincisi, onu diğerinden ayıran zara yumruk atıyor, tekmeler savuruyordu. Beşinci ayda, beslenme sorunuyla somut bir hal alan bu farklılıklar iyice belirginleşmeye başlamıştı. Kubiela'nın kâbusundaki gibi, jinekologlar anne babayı uyarmıştı. Seçim yapmaları gerekiyordu. Ya işi doğaya bırakacaklar ya da tam tersine hükmedilen bebeği kurtarmak için dominant olanı aldıracaklardı. Francyzska Kubiela'nın karnı ölümcül bir savaşın sürdüğü bir yere dönüşmüştü.

Anne baba tereddüt etmemişti. İlk rapor, Temmuz 1971'de bir embriyo ayıklaması varsayımını düşündürüyordu. Francyzska'yı muayene eden jinekologun yazdığı rapora göre, son derece dindar olan Polonyalı kadın, dominant çocuğunu paranormal güçlere sahip şeytani bir varlık olarak

görüyordu. Hiperaktif olmasının tek bir sebebi vardı: Kardeşini öldürmek. O bulunduğu yeri paylaşmak istemeyen kötü yürekli, ahlâksız bir iblisti.

Kubiela satır aralarını okuyordu. Francyzska'nın akıl sağlığı her geçen gün bozuluyordu. Onun açısından, karnındaki kötü çocuğu aldırmak bile, işlerin yoluna girmesini sağlamamış olmalıydı. Her zaman olduğu gibi, tıbbi terimler gerçeğin üzerine usulüne uygun bir perde çekiyordu. Embriyo azaltma olarak adlandırılan bu müdahale, bir veya daha çok (mesela üçüz vakalarda) fetüsü kurtarmak için bir fetüsü öldürmeye dayamyordu.

Bu çözümü göz önünde bulunduran ilk rapordan sonra dosya birden bitiyordu. Ne bir tahlil ne ekografi ne de rapor vardı. PolonyalIlar bu kürtajın bütün izlerini silmişler miydi? Kubiela'nın başka bir açıklaması vardı. Embriyo azaltma hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Rahim içindeki gelişme evrimini tamamlamıştı.

Fetüslerin beslenmesi doğal yollarla yeniden dengelenmişti.

Çifte gebelik sonlanana kadar devam etmişti.

İki çocuk 18 Kasım 1971'de doğmuştu. Ama Francyzska için, dominant ikiz hâlâ "iblisin oğlu"ydu.

Onu ne büyütmek ne de yanında tutmak istemişti. Andrzej onu başka bir yere vermeyi, ondan kurtulmayı, onu ortadan yok etmeyi görev edinmişti.

Kubiela ailesinde her şey bir sırrın, bir terk edişin, bir yalanın üstüne kurulmuştu.

Ailenin reddettiği ikiz hayatta kalmıştı. Yurtlarda, koruyucu ailelerin yanındayken hep gerçek ailesini düşünmüştü. Yetişkin olunca da araştırmaya başlamıştı. Hikâyesini öğrenmiş ve her şeye 1971'de, annesinin karnında kaldığı yerden yeniden başlamaya karar vermişti. İntikam almak için hiçbir zaman bundan daha önemli bir sebep olamazdı.

Kubiela hâlâ ekografileri inceliyordu. Ona kırmızı görünüyorlardı. Kan ve kinle yıkanmış gibi. Bir krater kadar yakıcı. Yerçekimsiz bir ortamda yüzen, savaşa hazır iki düşman kardeş, Habil ile Kabil.

Kubiela görüntülerdeki bitkin, elleriyle gözlerini kapatan, zayıf ikizdi. Doğumla birlikte her şey tersine dönmüştü. Seçilmiş, tercih edilmiş, muzaffer bir çocuğa dönüşmüştü. Kendisi bir ailenin sıcak ortamında büyürken, kardeşi bir yerlerde, isimsiz bir çocuk yurdunda ya da devletin tüm masraflarını karşıladığı bir ailede, kokuşmuş bir yaşam sürmüştü.

Şimdi borcunu ödüyordu. İnsan kaderinden kaçamazdı. Her şey Yunan mitolojisindeki gibi gelişiyordu. Francyzska'nın gebeliği ilahi bir kehanetti. Orada tüm berraklığıyla gelecek okunuyordu.

Kubiela'nın elinde varsayımını kanıtlayacak bir delil yoktu, ancak içten içe doğruyu bulduğunu hissediyordu. İşte bu nedenle, her psişik kaçışında kendini "Janusz", "Freire", "Narcisse", "Nono" diye adlandırıyordu. Şu veya bu şekilde, ikiliği ifade eden isimler.

Bunu daha önce düşünmesi gerekirdi. Freire *"frere"*[117] olarak da yazılabilirdi. Janusz[118] iki yüzlü tanrı anlamındaydı. Narcisse[119] kendi yansımasına âşık olmuştu. Nono'ya gelince, iki aynı heceyle, simgesel olarak, rahmin içinde karşı karşıya duran iki fetüsü ifade ediyordu.

Bu isimler birer işaretti. Diğerini davet ediyor, somutlaştırıyordu. Çağrı duyulmuştu. Reddedilen ikiz, seri cinayetlerle geri dönmüştü. Terk edilmiş, inkâr edilmiş, uzaklaştırılmış iblisin oğlu bu cinayetleri çok eski mitlerden esinlenerek işlemişti, çünkü kendini evrensel bir tarihin gerçek kahramanı olarak görüyordu. Sürgüne yollanmış oğulun geri dönüşü. Hırpalanmış kahramanın intikamı. Oidipus. lason. Odysseus.

Her şeyi, Kubiela'nın cinayetlerden suçlu bulunacağı şekilde ayarlamıştı.

Onun hapse girmesi veya polisler tarafından öldürülmesi için.

133

Amiens, saat 11.00.

Philippe-Pinel Sağlık Merkezi, tamamen akıl hastalarına tahsis edilmiş, tuğladan örülü bir kaleydi. Bu kale, tımarhanelerin kendi içlerinde birer şehir olduğu, hastaların kendi sebzelerini yetiştirdiği, hayvanlarını beslediği, kendi aralarında aile kurduğu bir dönemde, XIX. yüzyılda inşa edilmişti. Akıl hastalığının tedavi edilemediği, hastaların sadece sürgüne gönderilecek, uzaklaştırılacak, gizlenecek vakalar olarak görüldüğü bir dönemde.

Philippe-Pinel Hastanesi otuz hektardan fazla bir alanı kaplıyordu.

İlk kapıyı geçen Kubiela, kırmızı ile kahverenginin hâkim olduğu, tahkim edilmiş bir kenti andıran iki yanı ağaçlı uzun bir yolda, ikinci surlara doğru yürümeye başladı.

Gece kâğıtların ve ekografilerin arasında uyuyakalmıştı. Kendinde ışığı söndürecek gücü bile bulamamıştı. Rüyasında, bir kez daha, kan damarlarından oluşan bir ormanın içinde dövüşen fetüsleri görmüştü. Uyandığında ter içinde kalmıştı ve hâlâ geceydi. Ampulden yayılan ışık mide bulandırıcı, kekre bir tereyağı gibi onu sarıyordu. Tüm vücudu tutulmuştu, zihni yapış yapıştı, ancak aklında tek bir şey vardı: Kaynağına –annesi– inmeden araştırmasında ilerlemesi imkânsızdı. Kuzey Garı'ndan, Amiens'e gitmek için trene binmişti, ardından da Picardie ilinin banliyösü Dury'deki üniversite hastanesine ulaşmak için taksiye.

İkinci sur. Psikiyatr tımarhanelere alışkındı, ancak duvarın kalınlığından çok etkilendi. Taşlar o denli kalındı ki, içlerine tünel açılabilirdi. Bir şapelin çevresine dikdörtgen plana göre inşa edümişti, çeşitli boyutlardaki yapılarıyla –gar, belediye binası, mağazalar– kompleks, gerçek bir şehri andırıyordu. Kubiela hasta kabul servisinin yerini bilmiyordu, levhalara bakarak bulmaya çalıştı. Ama boşuna. Bloklarda sadece numaralar vardı, branşları veya hangi hastaların kaldığını gösteren bir levha yoktu.

Rasgele yürüdü. Ağaçlı yollarda, açık galerilerin altında hiç kimse yoktu. Bir

yüzyıldan daha eski olan bu binalarda belli bir düzenleme yapılmıştı, ancak ruhu aynı kalmıştı. Süssüz cepheler, üzerine Roma harfleri kazınmış alınlıklar, destek kemerlerle berkitilmiş tonozlar. Sainte-Anne'daki gibi son derece sağlam duvarlar.

Güneş yeniden bulutların arasından kendini gösterdi. Donuk ve ılık bir kış güneşi. Bu cılız sıcaklık Kubiela'nın ruh haline uyuyordu. Yürürken titriyordu. Annesini görmeye gittiğine hâlâ inanamıyordu. Bu düşünce onu kaygılandırsa da, kendini zırhlanmış gibi hissediyordu. Hafızası, onu çevreleyen bu tuğla surlar gibi kapalıydı.

Sonunda iki hemşireyle karşılaştı. Onlara, yıllardan beri burada yatan annesini görmeye geldiğini söyledi. Kadınlar bir an bakıştılar: Buruşuk giysileri, iki günlük sakalıyla Kubiela, daha ziyade kendiliğinden hastaneye gelmiş bir hastayı andırıyordu. Ayrıca sorduğu soru da tuhaftı: Bir oğul, yıllardan beri burada yatan annesinin yerini nasıl bilmezdi? Kadınlar ismi hatırlayamadı; hastanede beş yüzden fazla hasta vardı. Ona müzmin hastaların, doğuda, üç blok ötedeki 7 numaralı binada kaldığını söylediler.

Kubiela, kadınların bakışlarını sırtında hissederek yola koyuldu. Daha kötüsü de olabilirdi. Özellikle tanınmaktan korkuyordu. Resmi olarak hayattayken, annesini görmeye geliyor ve servis personeli de onun öldüğünü biliyor olmalıydı. Ya da bir hastabakıcı onun yüzünü televizyonda görmüş olabilir miydi?

7. bina. Demir parmaklıklar ve tehlikeli hastaların tutulduğu çift kilitli kapılar ona yabancı değildi. Zili çaldı ve bir vücutçu gibi geniş omuzları olan, huysuz görünümlü bir kadının geldiğini gördü. Bakışlarında en ufak bir pırıltı yoktu: Onu tanımamıştı. Annesinin adını söyledi. Evet, Francyzska Kubiela bu serviste kalıyordu. Hemşire yeniydi.

Aksi görünüşlü kadının kimlik sormasından çekine çekine, parmaklığın ardından, yurtdışmda tıbbi görevde olduğunu söyleyip yokluğuna başka bahaneler de uydurarak açıklamalarda bulundu. Bir pus perdesi oluşturmak için de, hedefi on ikiden vuran psikiyatri terimleri kullandı. Hemşire kapıyı açtı.

— Size eşlik edeyim, dedi kadın, itiraz kabul etmez bir tavırla.

İki yanında çimenler ve yüzyıllık ağaçlar bulunan bir yolda yürüdüler. Çıplak dallar kopmuş elektrik kablolarını andırıyordu.

Yol boyunca bir sürü hastayla karşılaştılar. Salyaları akan ve dudak kenarları kurumuş ağızlar. Boş bakışlar. Sallanan kollar. Her zamanki şeyler.

— Orada, dedi hemşire, yavaşlarken.

Kubiela, parlak mavi bir anorağa sarınmış, bir bankın üstünde oturan bir siluet gördü. Kaskatı olmuş gri saçlarının altına gizlenen yüzünü seçemiyordu. Ayağında, tabanları yaylı gibi duran, rap'çilerin giydiği koca basket ayakkabılarından vardı.

Garip yaratığa doğru yürüdü. Hemşire de peşinden.

— Tamam. Artık beni yalnız bırakabilirsiniz.

— Hayır. Size eşlik etmem gerekiyor. Talimatlar böyle. (İfadesini yumuşatmak için gülümsedi.) Tehlikeli bir hasta."

— Kendimi koruyacak güçteyim.

— Kendisi için tehlikeli. Ne zaman ve nasıl tepki vereceği belli olmaz.

— Öyleyse burada kalın. Herhangi bir sorun çıkarsa müdahale edersiniz.

Hemşire bir nöbetçi gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Kubiela yoluna devam etti. Yüz hatları çökmüş, derisi kemiklerine yapışmış, soluk benizli bir hayaletle karşılaşmayı bekliyordu. Annesi şişmandı. Yanakları, gerdanı, gözkapakları hep şişmişti. İlaçların ve iğnelerin yan etkisi. Ayrıca nöroleptik kullanımına bağlı olarak ekstrapiramidal belirtiler de fark etti: kurşun borular gibi kaskatı olmuş kollar, titreyen parmaklar...

Francyzska sigara içiyordu, eli ağzının yalanındaydı, bir tür istemsiz bir öfkeyle büzülmüş yüz hatları vardı. Cildi koyu renkli lekelerle kaplıydı. Kalıp gibi sert saçları domuzu andıran suratını örtüyordu. Boştaki elinde sigara paketi ile çakmağını tutuyordu.

— Anne?

Kadın tepki vermedi. Kubiela bir adım daha yaklaştı. Yeniden seslendi. Bu sözcük sanki dudaklarını yakıyordu. Sonunda Francyzska, başını hareket ettirmeden gözlerini ona doğru çevirdi. İçine şeytan girmiş birini andırıyordu.

Kubiela banka, onun yanına oturdu:

— Anne, benim. François.

Kadın onu inceledi. Suratı biraz daha büzüldü, sonra ağır ağır başını salladı. Yüzünde bir şey daha vardı: Büyük bir korku. Zorlukla kollarını kavuşturdu ve sıkıca karnına bastırdı. Dudakları titredi. Kubiela tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sırlarını açmasını umut ediyordu. Elektroşoka hazır olmalıydı.

— Co chcesz?

— Lütfen, Fransızca konuş.

— Ne istiyorsun?

Kadının sesi düşmancaydı. Uzun zamandan beri çalışmamış bir motorun boğuk sesini andırıyordu. İnce dudakları, şiş etlerinin arasında bir makas gibi açılıp kapanıyordu.

— Sana kardeşimden bahsetmek istiyorum.

Kadın ellerini karnının üstüne biraz daha bastırdı. Kubiela, onu ve reddedilmiş kardeşini taşımış olan rahmi gözünde canlandırdı. Öfkenin ve korkunun hâkim olduğu bir yer. Bugün artık ilaçlarla perişan olmuş bir karın.

— Hangi kardeş? diye sordu Francyzska, önceki izmaritiyle yeni bir sigara yakarken.

— Benimle birlikte doğmuş olan.

— Senin kardeşin yok. Onu zamanında öldürdüm.

Kubiela eğildi –rüzgâra ve açık havaya rağmen, kadının pis kokusunu duyabiliyordu. Kurumuş ter, sidik ve merhem kokusu.

— Tıbbi belgelerini, raporlarını okudum.

— Seni öldürecekti. Öldürmek istiyordu. Hayatını kurtardım.

— Hayır anne, dedi Kubiela sakin bir sesle. Operasyon hiçbir zaman olmadı. Embriyo azaltma gerekli görülmedi, ama nedenini bilmiyorum. Bu konuyla ilgili hiç belge bulamadım.

Cevap yoktu.

— Evine gittim, diye ısrarını sürdürdü. Pantin'de, Jean-Jaures Çıkmazı, hatırlıyor musun? Ekografiler, tahliller, raporlar buldum. Ama doğumla ilgili hiçbir şey yoktu. Doğum belgesi bile. Tam olarak ne oldu?

Kadın tek kelime etmedi. Hiç kımıldamadı.

— Bana cevap ver! dedi Kubiela sesini yükselterek. Kardeşim neden hayatta kaldı?

Francyzska Kubiela hâlâ kıpırdamıyordu, bir lastik gibi şişmiş anorağının içinde taş kesmişti. Ara sıra parmaklarını dudaklarına götürüyor, sigarasından hızlı ve kaçamak nefesler çekiyordu.

— Anlat bana anne. Yalvarıyorum...

PolonyalI kadın bir mermer gibi duruyor, sabit gözlerle önüne bakıyordu. François Kubiela geç de olsa, vazifesini yapmadığını fark etti. Onunla mantıklı bir psikiyatr olarak değil, gücenik bir oğul gibi konuşuyordu. Kapıyı çalmadan, haber vermeden, zorla beynine girmeye çalışıyordu. Bir yıldır ortalarda görünmemesi hakkında tek kelime etmemişti. Birdenbire geçmişi eşelemesine yol açan sebepler hakkında da.

— Anlat bana anne, diye yineledi, bu kez daha sakin bir ses tonuyla. 18 Kasım 1971'de, Pantin'deki bir klinikte doğdum. Yalnız değildim. Ama sen kardeşimi büyütmeyi reddettin. Şüphesiz bu terk edilişin, bu yalnızlığın acısını çekerek, bizden uzak, tek başına büyüdü... O bugün nerede? Onunla konuşmam lazım.

Aniden çıkan bir rüzgârla, kadının pis kokusu bir tokat gibi Kubiela'nın

yüzünde patladı. Soğuk ve güneş bu iğrenç kokuyu artırmak için el ele veriyordu. Francyzska güneşte pişiyordu.

— Kardeşim geri döndü, diye fısıldadı Kubiela, kadının yağlı saçlarının birkaç santimetre ötesinden. Benden intikam alıyor. Bizden intikam alıyor. Evsizleri öldürüyor ve suçu üstüme yıkmaya çalışıyor. O...

Kubiela sustu. Şizofren onu dinlemiyordu. Onu anlamıyordu. Gözlerinde hep aynı sabit bakışlar vardı. Sigarasından kaçamak nefesler çekmeyi sürdürüyordu. Burada ondan istediği cevapları alamayacaktı.

Ayağa kalktı, ama birden durdu. Bir el, kolunu tutmuştu. Gözlerini aşağı çevirdi. Francyzska çakmağını yere atmıştı. Parmakları buzdan bir kıskaca dönüşmüş, ceketinin koluna yapışmıştı.

Kubiela çengeli andıran eli yakaladı. Bir ölünün taşlaşmış kolunu tutar gibi eli kumaştan çekmeyi başardı.

Kadın şimdi gülüyordu. Tatlı ve ince, ancak dayanılmaz bir deli gülüşü, pörsük yanakların arasından çıkan bir ıslık sesi.

— Bu kadar komik olan ne?

Kadın yeniden güldü, sonra bir oksijen maskesiymiş gibi sigarasından kısa nefesler çekmek için aniden sustu.

— Tanrı aşkına, konuşsana!

— İkiz kardeşin doğdu, dedi kadın sonunda. Seninle aynı zamanda. Ama o ölüydü! Üç ay önce onu öldürmüştük. Uzun, uzun, çok uzun bir şişle... *Psia krew!*[120] (Abartılı bir tavırla yeniden karnını tuttu.) O ölü iblisi karnımda sakladım... Sularımı kirletiyor, zehirliyordu... Seni... seni de zehirliyordu...

Kubiela bankın üstüne çöktü.

— Sen... sen ne anlatıyorsun?

Oturduğu yerde titriyordu. Şakaklarındaki damarlar patlayacak gibiydi.

— Gerçeği, diye mırıldandı Francyzska, iki nefes arasında.

Sonra acele etmeden gözlerini kuruladı. Kahkaha gözyaşlarını.

— Onu öldürdük kötek.[121] Ancak doğumdan önce karnımdan çıkaramadık. Senin için çok riskliydi. Ama ruhu orada kaldı. (Karnını sıktı.) Seni kirletti *moj syn*...[122]

Bir öncekiyle yeni bir sigara yaktı, sonra haç çıkardı.

— Seni kirletti, diye yineledi. Beni de kirletti...

Sigarasının ucundaki kora dikkatle bakıyordu. Sonra, dinamit fitilini canlandırmaya çalışan biri gibi üzerine üfledi.

— Bugün hâlâ karnımda... Ondan kurtulmam gerekiyor...

Anorağının önünü açtı, içinde pis bir gecelik vardı. Hızla kumaşı kaldırdı. Teni, haç şeklinde yanıklarla ve kabarıklarla doluydu.

Kubiela ne olduğunu anlayana kadar hemşire yetişmişti. Ama çok geçti. Kadın Lehçe bir dua mırıldanarak sigarayı gri teninde ezmişti.

134

— Her dagerreyotipi eşsiz bir sanat eseridir. Yeniden üretilemez, anlıyor musunuz? Levhayı yuvaya soktuğunuz anda, ikinci bir şansınız olmaz!

Saat 11.00.

Önceki gün Anais ancak dört dagerreyotipi sanatçısıyla görüşebilmişti. Sempatik, yüzde yüz masum sanatçılar. Bir kere çalışıyorsa dört kere çalışmayan bir GPS cihazıyla Paris banliyölerinde saatler kaybetmiş ve gece saat iki sularında yorgun argın bir halde, Champerret Kapısı'ndaki çok odalı bir otele kapağı atmıştı.

Şimdi, Plessis-Robinson'daki Jean-Michel Broca'nın evindeydi.

Bu sabahki üçüncü sanatçıydı. Fotoğrafçılık dilini yeniden icat etmeye takıntılı bir sanatçı: "Doğru! Işıldayan siyah ile beyaz, nefes kesici ayrıntılar, canlı kontrastlar!" Ondan hiçbir şey öğrenememişti. Ancak onun katil olmadığına ikna olmuştu –Adam Yeni Kaledonya'ya yaptığı dört aylık bir geziden yeni dönmüştü.

Son olarak, Anais can alıcı sorusunu sormuştu:

— Size göre, kimyasal süreçte insan kanı kullanılabilir mi?

— İn... İnsan kanı mı?

Anais düşüncesini bir kez daha açıkladı. Hemoglobin. Demir oksit. Görüntüyü açınlama zinciri. Broca şoke olmuştu, ancak Anais onun bu fikri kafasında değerlendirdiğini hissetti. Organik atıklar çağdaş sanatta çok revaçtaydı. Damien Hirst'ün ince yapraklar halinde kesilmiş hayvan leşleri kullanması. Andres Serrano'nun idrar içine daldırılmış haçı, içinde insan kanı bulunan fotoğraflar neden olmasındı?

— Bu sorunuzu araştırmam gerekiyor, diye geveledi. Deneyler yapmam lazım...

Anais yeniden arabasına atladı ve öğle saatleri civarında, Mame'ın biraz ilerisinde, Neuilly-Plaisance'daki mütevazı bir evde oturan Yves Peyrot'ya ulaştı. Bu, listesindeki sekizinci sanatçıydı. Aylardan beri Fransa dışında olan iki kişi hariç, geriye ziyaret etmesi gereken sekiz kişi daha vardı.

Vizyon sahibi sanatçıdan sonra karşısına özenli bir zanaatkâr çıktı. Peyrot ona dagerreyotipi sürecinde gerekli olan her malzemeyi bizzat yaptığını belirterek, her birini tek tek gösterdi. Anais saatine baktı. Peyrot katil değildi. 70 yaşında ve topu topu 60 kilo kadar bir adamdı...

— 1850'lerdeki ustaların mükemmelliğine ulaşmaya çalışıyorum, dedi Peyrot, dagerreyotipi koleksiyonunu çıkarırken. Sadece onlar, çiğ ışıktan hareketle gölge içindeki en yoğun ayrıntılara kadar oldukça geniş bir renk perdesini ifade etmeyi başardılar...

Anais adamı tebrik etti ve kapıya yöneldi.

Saat 13.00.

Yeniden Paris'e doğru yola çıktı. Bir sonraki hedefi, dün bulamadığı fotoğrafçıydı. Remy Barille, 11. Bölge'de oturuyordu. Bir tarihçi. Anais'i tarihlerle, isimlerle, anekdotlarla bunalttı. Saat 15.00'i geçmişti. Anais âdet yerini bulsun diye, insan kanını sordu. Adamın cevabı yukarı kalkan kaşlar oldu. Gerçekten de gitmenin zamanı gelmişti.

Anais odadan çıkarken tarihçi kollarını sallıyordu:

— Ama daha bitirmedik! Size dagerreyotipi karşıt teknikleri, heliokromu ve dioramayı anlatmam lazım!

Anais çoktan merdiven sahanlığına ulaşmıştı bile.

135

Francyzska'yı doğurtan jinekologun kimliğini tespit etmişti. Adam ölmüştü. Doğuma katılan ebe kadını aramıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Doğum kayıtlarına bakmak için belediye arşivine gitmişti. Kapalıydı – günlerden cumartesiydi.

Evine geri dönmüş ve her belgeyi, parmaklarının arasında ufalanacak duruma gelene dek yeniden incelemişti. Bir ayrıntı dikkatini çekmişti: Son raporlarda, sağda üstte, raporun birer kopyasının verildiği kişilerin ismi yazıyordu. Bunlar arasında, eskiden Paris hastanelerine dışarıdan hizmet vermiş bir psikiyatr da vardı: Esquirol Dispanseri'nin yöneticisi Jean-Pierre Toinin. Kubiela bir tahmin yürütmüştü: Gebeliğinin beşinci ayından itibaren Francyzska gerçekten aklını yitirmeye başlamıştı. Destek istemişlerdi. Bir uzmandan.

Kubiela, Jean-Pierre Toinin'i araştırmaya başlamıştı: Adam hâlâ Pantin'de, Benjamin Delessert Sokağı'nda oturuyordu. Adres, Kubielaların evine birkaç sokak uzaktaydı. Bu rastlantıda bir keramet vardı. Psikiyatr belki bir şeyler hatırlıyor olabilirdi.

Yakasını kaldırıp, ellerini cebine sokup duvarların gölgesinden yürüdü. Bir dedektif karikatürü gibiydi. Kafasında canlandırdığı hikâyeyi kendi kendine alçak sesle yineleyip duruyordu. Annesi aklını yitiriyordu. Kardeşi 1971'de dünyaya gelmişti ve sağlıklıydı. X isimle kayda geçirilmişti. Onu reddetmişlerdi. Terk etmişlerdi. Psikiyatrla görüştükten sonra, şu veya bu şekilde, ikizinin izini bulması ve peşine düşmesi gerekecekti. Kardeşi onu nasıl bulduysa ve cinayetleri üstüne nasıl yıktıysa, o da onu bulmak zorundaydı.

Sokaklardan ve kötü görünümlü evlerden oluşan labirentin sonunda demir bir kapıyla karşılaştı. Ayak parmaklarının üstünde yükseldi. Dizlerinin üstüne çökmüş yaşlı bir adam, bahçesiyle ilgileniyordu. Kendini bahçe makasıyla yaptığı işe tamamen kaptırmış gibiydi. Bir şeyler hatırlayacak mıydı? Şüphesiz, doğumun olduğu o gün neler olduğunu bilen, dünyadaki tek insan

oydu.

Topuklarını yere koyarak zili çaldı. Bir dakika geçti. Yeniden ayak parmaklarının üstünde yükseldi ve adamın hâlâ işiyle meşgul olduğunu gördü. Zile bir daha bastı, ısrarla. Sonunda bahçıvan doğruldu ve kapıya baktı, sonra kulaklıklarını çıkardı –Müzik dinleyerek çalışıyordu. Kubiela parmaklıkların üstünden adama işaret etti. Adam bahçe makasını yere bıraktı ve ayağa kalktı.

Uzun boylu, yapılı, hafifçe kambur bir adamdı. Üzerinde yer yer toprak lekesi olmuş mavi bir iş tulumu, biçimsiz bir anorak, ayağında kauçuk botlar, elinde iş eldivenleri ve başında miadını doldurmuş yazlık bir panama şapka vardı. Sonunda gelip kapıyı açtı.

— Kusura bakmayın, dedi gülümseyerek, sizi duymadım.

Yetmiş yaşını geçmişti, ancak bakışları hâlâ canlıydı. Paul Newman'ı andıran yakışıklı bir yüzü vardı. Sanki geçen her yıl bir çentik atmış gibi, yüzü kırışıklarla doluydu. Şapkasının altından gümüşi saçları görünüyordu ve gözlerinin parlaklığına eklenen bu parıltı, bu iç karartıcı öğle sonrasında ona ışıltılı bir hava veriyordu.

— Siz Jean-Pierre Toinin misiniz?

— Ta kendisi.

— Adım François Kubiela.

Yaşlı adam eldivenin tekini çıkardı ve onun elini sıktı.

— Özür dilerim. Tanışıyor muyuz?

— 1971'de annemin, Francyzska Kubiela'nın tedavisiyle ilgilendiniz. İkiz gebeliği vardı ve gebeliğinin sağlıklı bir şekilde devamı için sadece ikizlerden birinin yaşaması gerekiyordu.

Toinin kafasını kaşımak için iki parmağını şapkasının altına soktu:

— Kubiela, elbette... Ama bu çok eski bir hikâye, öyle değil mi?

— 39 yaşındayım. Ben... Yani biraz konuşabilir miyiz?

— Evet, tabii ki, dedi yaşlı adam geri çekilerek. Girin, rica ederim...

Kubiela ev sahibinin peşine takıldı ve belli bir düzeni olan bahçeye girdi. Yeni budanmış süs bitkilerine göz kulak olan ağaçlar. Kış uykusundaki bodur bitkilerin yanında açılmış çukurlar. Her şey özensiz, düşünülmeden yapılmış gibiydi, ancak aynı zamanda iyice ölçülüp biçilmiş, iyi düşünülmüştü. Bir tür bitki züppeliği.

— Şubat, dedi Toinin, eliyle bahçeyi gösterirken. Bitkilerin budanma ayı. Ama dikkat, sadece yazın çiçek açanların, ilkbaharda açanlara dokunmamak gerekiyor!

Yanında bir toprak yığının yükseldiği geniş bir çukura doğru yürüdü. Kendini kıçüstü toprağa bıraktı ve bez bir çanta aldı. Ellerinin arasında bir termos ile iki plastik kupa beliriverdi. Etrafa çapaianmış toprak ve kesilmiş ot kokusu hâkimdi.

— Kahve?

Kubiela başıyla onayladı ve kendine oturacak bir köşe buldu.

Mezar çukurunun başında mola vermiş iki mezar işçisi gibiydiler.

— Beni burada bulduğunuz için şanslısınız, dedi Toinin, özenle plastik kupaları doldururken. Buraya sadece hafta sonları geliyorum.

— Pantin'de oturmuyor musunuz?

Yaşlı adam kahveyi Kubiela'ya uzattı. Tırnaklarının arasına toprak dolmuş, elleri meşin gibi olmuştu.

— Hayır evlat, diyerek gülümsedi. Şu halime rağmen hâlâ çalışıyorum.

— Bir dispanserde mi?

— Hayır. La Rochelle yakınlarındaki bir psikiyatri kliniğinde küçük bir servisin yöneticiliğini yapıyorum. (Tek omzunu yukarı kaldırdı.) Eski

günlerin hatırına bana bu işi teklif ettiler! Benim gibi iflah olmaz insanlar!

Kubiela, gözlerini Toinin'in yüzünden ayırmadan kupayı dudaklarına götürdü. Kendini bir uydu haritasına bakıyormuş gibi hissediyordu. Engebeler, nehirler, erozyon izleri... Her şey oradaydı, yüzüne kazınmıştı, tektonik hareketlerle, volkan püskürmeleriyle, soğumalarla bir hayatın hikâyesini anlatan her şey.

— Senin için ne yapabilirim?

"Sen" diye hitap etmesi Kubiela'yı şaşırttı, sonra, gecikmeyle de olsa hoşuna gitti. Her şeye rağmen bu adam onun doğumunu görmüştü, yani belki.

— Köklerimi araştırıyorum. Doğumla ilgili bütün ayrıntıları.

— Bu çok normal. Annenle baban sana hiçbir şey anlatmadı mı?

Kubiela kestirme yolu seçti:

— Babam öldü. Anneme gelince...

Toinin kahvesine bakarak başını salladı, sonra konuşmaya başladı:

— Doğumdan sonra annenin dosyasını takip ettim. O dönemde, burada, Pantin'de bir dispanserin yöneticiliğini yapıyordum. Bugün sağlık ocağı denilen bir yer. Annenin çok ciddi rahatsızlıkları vardı. Doğumdan sonra babanla birlikte karar vererek, annen için zorla hastaneye yatırılma formu doldurduk. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

— Ben psikiyatrım.

Adam gülümsedi ve "şerefine" der gibi kupasını kaldırdı. Yüzünde hayâsız, neredeyse kurnazca bir acımasızlık ifadesi vardı, ama gözbebeklerinin çok açık rengi ona berrak bir dinginlik veriyordu. Sarp bir dağın kıvrımları arasında küçük bir göl.

— Annen hayatta mı?

— Hayatta. Ama akıl sağlığı hâlâ bozuk. Kendini embriyo azaltmanın

yapıldığına inandırmış. İkizimin rahminde öldüğüne ve gebelik süresince orada kaldığına inanıyor.

Emekli psikiyatr bir kaşını havaya kaldırdı:

— Sen aynı kanıda değil misin?

— Hayır.

— Neden?

— İkizimin hayatta olduğuna dair kanıtım var.

— Ne kanıtı?

— Size daha fazla ayrıntı veremem.

Toinin bir kovboy gibi, işaretparmağıyla şapkasını geriye itti ve derin bir soluk aldı:

— Üzgünüm evlat, ama yanılıyorsun. Embriyo azaltma işlemi sırasında ben de oradaydım.

— Demek istediğiniz...

— Tam tarihi hatırlamıyorum. Annen yaklaşık olarak altı aylık gebeydi. Sadece bir fetüs yaşayabilirdi. Bir seçim yapılması gerekiyordu. Annen bu seçimi yaptı, karmaşık bir ruh hali içindeydi ama baban onayladı.

Kubiela gözlerini kapattı. Parmakları kahve kupasının içine girdi. Kahve eline döküldü. Kahvenin yakıcılığını hissetmedi. Bir uçurumun kenarında, bir ayağı boşluktaydı.

— Yanılıyorsunuz.

— Ben oradaydım, dedi Toinin, topuğunu yere vurarak. Operasyonda hazır bulundum. Benim görevim, bu müdahale sırasında annenin yanında olmaktı. Bana sorarsan o bir rahibi tercih ederdi.

Kubiela kupayı yere düşürdü ve başını ellerinin arasına aldı.

Korkunç bir girdabın içindeydi. Üç cinayet işlenmişti ve tek bir suçlu vardı. Kendisi.

Başını kaldırdı ve son bir teşebbüste bulundu:

— Annemle babamın evrakı arasında, operasyonla ilgili tek bir belge bulamadım. Ne bir rapor ne de bir reçete, hiçbir şey. Embriyo azaltma operasyonunun yapıldığını gösteren tek bir belge bile yok.

— Her şeyi imha etmiş olmalılar. Bunlar saklamak istenecek belgeler değil.

— Doğumla ilgili herhangi bir şey de yok, diye devam etti Kubiela inatçı bir tavırla. Hastanede yatıldığını gösteren bir kâğıt bile. Hatta doğum belgesi de.

Yaşlı adam ayağa kalktı ve bir çocuğu teselli etmek ister gibi Kubiela'nın önünde diz çöktü.

— Bir şeyi anlaman gerekiyor, diye fısıldadı yaşlı adam, ellerini Kubiela'nın omuzlarına koyarak. Annen sadece seni değil, ölmüş ikizini de doğurdu. Azaltma işlemi sırasında, ona düşük yaptırmamız imkânsızdı. Aksi takdirde, seni de kaybedebilirdik. Bu nedenle bekledik. Bir defada iki çocuğu birden doğurdu. Biri canlı, diğeri ölü...

Kubiela haykırmamak için kendini tuttu. Şeytani bir kardeşi yoktu. İntikamcı bir ikizi yoktu. Geriye bir tek o kalıyordu. İkisi tek bir ruhta, onun ruhunda yaşıyordu. Diğeri onu etkisi altına almış, tüm benliğini sarmıştı. O hem hükmeden hem de hükmedilendi.

Zorlukla ayağa kalktı. Sanki ayaklarının altındaki toprak onu içine çekiyordu. Yaşlı adama teşekkür etti ve kapıya gitti. Uzun süre bir pus perdesi içinde yürüdü. Trans halinden çıktığında bilmediği bir sokaktaydı. Gölgesinin alçak duvarların, tuğla cephelerin, kaldırımın üzerinde ilerlediğini görüyordu. Patrick Bonfils'in rüyasını hatırladı. Kendi gördüğü rüyayı. Gölgesini kaybeden adamın rüyası... Şimdi tam tersini yaşıyordu. Gölgesini bulan adamın yazgısı. Kötü yanını bulan adamın. Menfi çiftini bulan adamın. Haklı olan annesiydi. Yaşam sıvısının içinde, istenmeyen ikiz ona nüfuz etmiş, onu

zehirlemiş, kötülüğünü bulaştırmıştı...

Hayatı boyunca, bu tehdit uzaktan uzağa devam etmişti. Hayatı boyunca, kötülüğü içinde muhafaza etmeyi başarmıştı. Bu nedenle fotoğraflarda yüz ifadesi hep hüzünlüydü. Küçük François belki de başkalarından korkuyordu, özellikle de kendinden korkuyordu. Yaptığı seçimlerin sebebi böylece açıklığa kavuşuyordu. Psikiyatri. İkizler üzerine doktora tezi. Araştırma konuları: çoklu kişilikler, şizofreni...

Başkalarının deliliğini inceleye inceleye kendi deliliğini bastırmıştı. İşin komik yanı ise, bu tutkunun onu kötülüğün kaynağına götürmüş olmasıydı. Christian Miossens, Patrick Serena, Marc Kazarakian vakalarını takip etmişti. Kendi soruşturmasını yürütmüştü. Matruşka şebekesine sızmıştı. Sonra diğerleri gibi bir kobay olmuştu. Bavulsuz bir yolcu.

Ama hepsi bu kadar değildi. Metis'in molekülü, içindeki kötü ikizi uyandırmıştı. Bedenine yayılan kimyasal madde, bu olumsuz gücü bastırmak için sarf ettiği gayreti kırmıştı. Kötü ikiz Kubiela'nın ruhu üstünde hak sahibi olmuştu.

O Olympos Katili'ydi. Şu veya bu şekilde, hayalet kardeşi onun bedeninde gerçek bir hayat sürüyordu. Ama Kubiela nasıl hiçbir şey hatırlamadan bir başkasına dönüşmüş olabilirdi? O bir tür Doktor Jekyll ve Mister Hyde mıydı?

Başını kaldırdı ve dizleri karnına çekili bir vaziyette, bir sundurmanın altına oturmuş, ağladığını fark etti. Bu gözyaşlarının arasına bir gülme sesi karışıyordu. Durumunun ciddiyetini kavramaya başlıyordu. Eğer mitolojik katili yok etmek istiyorsa, kendini öldürmek zorundaydı.

136

— Sasha konuştu.

Anais kısa bir tereddüt yaşadı.

— Sasha?

— Tanışma sitesinin patroniçesi.

— Tamam. Ne anlattı?

— Pek fazla bir şey değil. Kız bu olayın neresinde olduğunu bilmiyor. Bize kulübündeki gizemli kaybolmalardan bahsetti.

— Kadınlar mı?

— Kadınlar. Erkekler. Herkes. Hiçbir şey anlamıyor ve sorunlarıyla yüzleşmeyi reddediyor. Kulübü neredeyse iflasın eşiğinde. Gemi batıyor, ancak o hâlâ dümende kalmayı sürdürüyor.

Saat 18.00.

Anais listedeki on ikinci isimdeydi. Bu hızla giderse gece yarısı olmadan listesini tamamlayabilirdi. Solinas onu aradığında çevreyolundaydı. Başkentin kuzey kapılarına doğru gidiyordu.

— Medina'yla ilgili ne söyledi?

— Kız 2009 yılının başlarında kulübe gelmeye başlamış. Ağustos ayında da ortadan yok olmuş. Başka bir şey bilmiyor.

— Medina'nın onun kulübünün ayarında bir kız olmadığını fark etmemiş mi?

— Etmiş tabii. Ama müşteri kazanmak için böyle bir güzelliği kaçırmak istememiş.

— Medina'nın neyi peşinde olduğunu biliyor mu?

— Hayır. Bana aynı ayarda başka bir kızdan daha söz etti. AnneMane Straub, rumuzu Feliz. Ona göre, bu kız da eskortmuş.

— Gerçekten o kızların orada ne aradıkları hakkında hiçbir fikri yok mu?

— Yok. Ama kesin olan bir şey var. Sasha'nın internet sitesi ortalama gelir düzeyirıdekilere hitap ediyor. Bu çaptaki profesyoneller için menfaat elde edebilecekleri bir yer değil.

— Feliz'i sorgulayabilir miyiz?

— Hayır. Ocak 2009'da intihar etmiş.

Aynı tanışma sitesine kayıtlı, birkaç ay arayla ölmüş iki eskort kız. Rastlantı bir bağlantıya dönüşüyordu.

— Neden intihar etmiş, biliniyor mu?

— Hayır. Kendini asmış. Ama Sasha'ya göre, kızın depresif bir hali yokmuş.

— Soruşturma açılmış mı?

— Elbette. Sasha da olaydan bu şekilde haberdar olmuş. Olay geriye doğru yeniden incelenmeye başladı.

— Sasha'ya Janusz'dan söz ettin mi?

— Fotoğrafını gösterdim.

— Tanıdı mı?

— Evet. Ama başka bir isimle. Daha doğrusu, iki isimle. İlk kez kulübe, Ocak 2009'da François Kubiela adıyla kaydolmuş. Sonra ortadan yok olmuş. Mayıs ayında yeniden kaydolmuş. Bu kez Arnaud Chaplain adıyla. Atölye-evdeki herif.

— Sasha bunu tuhaf bulmamış mı?

— Gizlilik sebebiyle böyle yaptığını düşünmüş. Zaten onunla ilişkisi konusunda çok açık davranmıyor. İtiraf etmekten kaçınsa da, onunla söylediğinden daha yakın olduklarını sanıyorum.

Anais kıskançlıkla ürperdi ama hemen kendini toparladı. İnsan aynı kulübe neden iki kez kaydolurdu? Janusz'un yaptığı araştırma onu her seferinde bu siteye yönlendiriyordu. Kuşkusuz sasha.com ile Matruşka arasında bir bağ vardı.

— François Kubiela hakkında araştırma yaptınız mı?

— Yapılıyor. Ama şimdilik onun bir zamanlar ünlü bir psikiyatr olduğunu biliyoruz.

— Bir zamanlar mı?

— 29 Ocak 2009'da, A 31 otoyoluda bir araba kazasında ölmüş.

Anais'in beyninin çarkları son hızla çalışıyordu:

— Janusz'un onun kimliğini aldığını mı söylüyorsun?

— Hayır. Janusz o gün gerçekten ölmüş. Kubiela'nın fotoğrafı burada, önümde duruyor: Bu bizim herif. Nasıl mucizeyle hayata döndü, bilmiyorum.

Kaza görünümü vermek Janusz'un yöntemleriyle uyuşmuyordu. Kubiela'dan Chaplain'e geçiş önceden planlanmış, bilinçli bir davranış olabilir miydi?

Bu temelsiz fikri aklının bir köşesinde muhafaza etti ve sordu:

— Geçmişini kurcaladınız mı?

— Sence?

— Kubiela belki de Metis için çalıştı. Ya da Matruşka programını yürüten herifler için.

— Araştırılıyor, sana söyledim. Pastanın üstündeki kiraz ise, adamın birkaç gün önce yeniden kulüpte ortaya çıkması.

Anais bir süreden beri bu haberi bekliyordu. Janusz araştırmasını sürdürüyordu. Ya da her seferinde sıfırdan başlıyordu. Matruşka. Medina. Sasha. Hepsi birbirine bağlıydı.

— Bu kez hangi ismi kullanıyormuş?

— Nono. Yani Arnaud Chaplain.

— Özel olarak birini mi arıyormuş? Medina'yı mı?

— Hayır. Bu kez Le'ila adında bir kızın peşindeymiş. Diğer ikisinin tarzında bir kız.

— Bir profesyonel mi?

— Sasha bundan emin değil. Ama her halükârda, çok güzel bir kızmış. Mağribi asıllı. Genel duruma bakılırsa, senin herifin ilk iki kızı öldürmüş olabileceği varsayımından vazgeçebiliriz. Mitolojik katil bile olmayabilir, ama adi bir fahişe avcısı olduğu kesin. Ya da her ikisi de, hayalimizi biraz geniş tutalım.

Anais ağzına gelen yakıcı safrayı yuttu. Neden Janusz bu kızları avlıyordu? Son anda, çevreyolu çıkışını fark etti. Bir sürü şoförün öfkeyle klakson çalmasına neden olacak şekilde, aniden direksiyonu kırdı.

Konuşmada nerede kaldıklarını hatırlamak için birkaç saniye geçmesi gerekti:

— Ya Sasha?

— Onu gözaltında tutuyoruz. Bize sözünü ettiği diğer kayıpları araştırıyoruz.

— Erkekleri mi?

— Evet. Bize isimler verdi. Tahkik ediliyor. Bu site bir şeyleri gizliyor. Ama bana sorarsan, her şey bu sitenin bilgisi dışında gerçekleşiyor. Akıl almayacak derecede saçma olabilir, ancak orada olanlar Matruşka programıyla bağlantılı ve Sasha'nın hiçbir şeyden haberi yok.

Aynı frekanstaydılar.

— Peki, sen ne yaptın? Fotoğraflar ne oldu? diye sordu Solinas.

Anais dizlerinin üstündeki isim listesine ve açık duran banliyö haritasına baktı:

— Devam ediyorum. Ama GPS'in düzgün çalışsaydı daha iyi olacaktı.

— Paris belediyesi tarafından özellikle onaylanmıştır. Senin adamlar temiz çıktı mı?

— Şimdilik, evet. Ama daha altı kişi var. Bu gece bitiririm.

— Kolay gelsin. Merkezde buluşuruz.

Sabahtan beri belki bininci kez, vakit kaybedip kaybetmediğini düşünerek telefonu kapattı. Sonra seri katillerin daima yakalandığını, çünkü hep bir hata yaptıklarını düşünerek kararsızlıktan kurtuldu. Ne denirse densin onları enselemenin başka yolu yoktu. Olympos Katili de İkaros'un fotoğrafını çekerken gümüş kaplı bir plakayı kırmıştı. Kırıkları toplamıştı, ancak bir parça gözünden kaçmıştı. İşte bu parça da onu yakalanmasını sağlayacaktı.

Dikkatini yola verdi. Gece oluyordu ama trafik hâlâ akıyordu.

Anais şehirdeki tabelaları takip ederek ilerliyordu. İki virajdan sonra hiç zorluk çekmeden aradığı sokağı buldu. İlk kez şansı yaver gitmişti. Solinas'nın ulaştığı sonuçlar karşısında, artık peşinden koştuğu bu ipucu ona boş ve alakasız görünüyordu. En çarpıcı şey de şu kayıp eskort kızlar olmuştu...

Evin kapısının önünde park edecek yer bile vardı. Şansı devam ediyordu. Anais biraz daha hızlı hareket etmeye karar vererek arabadan çıktı. Evin parmaklıklı kapısındaki zile bastı, ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu. Ağzından çıkan buğular, sokak lambalarının ışığına asılı kalıyordu. Demir kapı açıldı. Karşısında eski püskü panama şapkalı yaşlı adamı görünce, ona soru sorma gereği bile duymadığını anladı. Bu yetmişlik adamın katil olması imkânsızdı.

İçinden arabasına atlayıp hemen uzaklaşmak geldi. Ama yaşlı adam ona sıcak

bir gülümsemeyle bakıyordu.

— Yardımcı olabilir miyim matmazel?

İki soru, diye düşündü, ve eyvallah.

— Siz Jean-Piene Toinin misiniz?

137

Bir DS 14DL akülü matkap-vidalama aleti.

12 adet 160 mm eninde, 2 metre uzunluğunda ham meşe tahta.

200 adet 4.2 x 38. TF Phillips matkap uçlu vida.

Bir dijital el kamerası.

Bir fotoğraf/video ayağı 143 cm/3.500 gr.

6 adet 32 GB'lik SD hafıza kartı.

Bir projektör.

Bir adet jimnastik minderi.

Bir adet 220 x 240 cm kaz tüyü yorgan.

Bir adet göz bandı.

Kubiela bütün malzemeleri odasında yere bıraktı. Hepsini, evinin yakınındaki, Bercy 2 alışveriş merkezinden satın almıştı. Karşı saldırı silahları. İyice düşünüp taşınmıştı. Eğer öteki hâlâ içindeyse, sadece o uykudayken harekete geçebilirdi.

İyi ikiz uyuduğunda, kötü ikiz uyanıyordu. Tahta ve vidalarla kapıyı kapatmaya koyuldu. Matkap ıslık sesleri, iniltiler, hırıltılar çıkararak ahşabı deliyordu. Ahşap tozu ve talaş yüzüne çarpıyordu. Planı basitti. Tamamen kapalı bir odada, video kayıt halindeyken uyuyacaktı. O hayvan içeride hapis kalacaktı. Tehlikeli hiçbir şey olmayacaktı. Uyanınca da, ilk kez kameranın ekranında diğerinin yüzünü görecekti. Rahmin içinden bu yana onun içinde yaşayan sapkın ikizini. Onu bir kanser gibi kemiren apseyi.

Pencerelere geçti. Vidalar. Tahtalar. Talaş. Oda gitgide bir tecrit hücresine dönüşüyordu. Asla açılamayacak Pandora'nın Kutusu'na... Suçlu olduğundan

en ufak bir kuşkusu yoktu. Şimdi dolaysız kanıtların ışığında her şey açıklığa kavuşacaktı.

Minotauros'un bulunduğu çukurdaki parmak izleri. İkaros ve Uranos suç mahallelindeki varlığı. Gerçeği kabullenmemek için büyük çaba sarf etmişti... Ama şimdi, maskesini atıyordu. O katildi.

Olympos Katili.

İkinci pencere. Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Diğeri harekete geçmek ve öldürmek için onun uykusundan yararlanıyordu. Bunları düşünürken, aklına bir şey geldi: Yunan mitolojisinde, Şiddet, Yıkım ve Ölüm Tanrısı Thanatos'un bir ikizi vardı: Uyku Tanrısı Hypnos. Bu yeni antik referans onun durumuna çok uygundu.

Matkap-vidalama aletini kapattı ve ampulün solgun ışığında çıkardığı işe baktı. Odanın hiç çıkışı kalmamıştı. Dört duvardan ibaret bir yer haline gelmişti. Kubiela tamamen içeri hapsolmuştu. Diğeriyle birlikte. Talaş tozu ve alçı dökuntüleriyle kaplı oda ışığın etkisiyle büyüleyici bir beyazlığa bürünmüştü. Suratının da aynı durumda olduğunu biliyordu. Kokain rengi. Attığı her adım karlı zemin üstünde iz bırakıyordu.

Aletleri bıraktı ve kameraya doğru gitti. Kamerayı prize taktı, cihazın şarj olmasını beklerken üçayağı kurdu. Projektörü yaktı ve bir tiyatro oyununu takip edecekmiş gibi, zemine doğru, iki pencerenin arasına ayarladı. İşığın tam ortasına jimnastik minderini yaydı ve yorganı plastik torbasından çıkardı.

Yatağı hazır olunca, kamerayı şarjdan aldı ve üçayağın üstüne sabitledi. Kullanma kılavuzuna göre, hafıza kartı kesintisiz on saat boyunca normal kalitedeki çekimi kaydedebiliyordu. Kamera odayı geniş plan kayda almaya başladı. Objektifin merkezinde yatak vardı.

Göz bandını kılıfından çıkardı –uçaklarda verilen şu naylon bantlardandı. Alnının üstüne geçirdi ve yorganın altına büzüldü.

Maskeyi gözlerine indirdi ve uyumaya konsantre oldu. Cep telefonunu kapatmıştı. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

Kimse onu hiçbir şekilde rahatsız edemezdi. Kimse onu bu büyük sıçrayışından alıkoyamazdı.

Yakında öğrenecekti...

138

— Ruhunu şeytandan kurtar diye dua ediyoruz, ister şeytan ol, ister iblis, ister şeytan ruhunu ele geçirmiş olsun, ister iblisin askeri, müridi ol, İsa, Yüce Efendimiz adına ve onun erdemiyle kurtulsun ruhun...

Ameliyat masasında Francyzska Kubiela, çıplak karnıyla duasını mırıldanıyordu. Çevresinde, keyifsiz görünen, hepsi yeşil maskeli iki doktor ile birkaç hemşire vardı. Biraz geride, yine ameliyat maskesi takmış üçüncü bir doktor duruyordu. Jinekologlardan biri Francyzska'nın karnına jel sürdü, sonra ekografi sondasını aldı.

Masanın diğer tarafındaki meslektaşına baktı:

— Ne söylüyor?

Diğeri "bilmiyorum" anlamında omuzlarını silkti; elinde, ucunda uzun bir iğne bulunan bir şırınga vardı.

— Şeytan çıkarma duası, diye mırıldandı, geride duran adam. Ezberlemiş. Fransızca olarak.

— Yüce Tanrım sana buyuruyor, sen ki kibrin içinde, kendini onunla eş tutuyorsun...

Jinekolog kâğıt peçesinin altından homurdandı:

— Onu tamamen uyutmak lazım... Sana uyar mı?

Elinde iğne tutan doktor başıyla onayladı, ilk doktor sondayı karnın üstünde gezdirmeye başladı. Rahmin içinde, dalgalar bir sonar gibi, küçük bedenlerin üzerinde sekti. İki kalbin hızla çarptığı duyuluyordu...

İkizler ekranda göründü. Francyzska gebeliğinin yedinci ayındaydı. Fetüslerden biri kırk santimden uzundu, diğeri ise yirmi santimi geçmiyordu. Üzerlerinde damarlardan oluşan bir orman vardı.

— İsa, Ebedi Baba'nın kelamı olan oğul sana buyuruyor...

— Sakin olun Francyzska, diye fısıldadı doktor. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz.

Başında yeşil kâğıt bir bone bulunan PolonyalI kadın onu işitmiyor gibiydi. Jinekolog başını kaldırdı ve monitöre baktı. Fetüsler amniyon sıvısı içinde yüzüyordu. Dominant olan hafifçe kımıldadı. Diğeri rahmin dibine büzüldü. Koca kafaları ve saydam gözleriyle, sadece boyutları farklı, camdan iki heykeli andırıyorlardı.

— Spazm önleyicilerini aldı mı?

— Evet doktor, diye cevapladı, bir hemşire.

Karanlık tek bir köşe bile bırakmayan ameliyathane lambalarının şiddetli çiğ ışığı, boğuk seslerle hiç bağdaşmıyordu. Ameliyathane şefi, gözlerini ekrandan ayırmadan, iğneyi yavaşça karna batırdı.

Francyzska sesini yükseltti:

— Kutsal Haç ve Hıristiyan inancının tüm gizemlerinin erdemi sana buyuruyor!

— Sakin ol... Birkaç saniye daha ve her şey bitecek!

— Senin kibirli başını ezen Kutsal Annemizin, Bakire Meryem'in gücü sana buyuruyor!

— Şunu tutun! Bir milim bile kımıldamaması lazım!

Ekranda, iğne soldaki –daha gelişmiş olan– fetüse doğru ilerliyordu. İkizlerin kalp atışları hızlandı: güm-güm-güm-güm.

— Şunu tutun, Tanrı aşkına!

Hemşireler hastanın kollarını tuttular, üçüncü adamın da yardımıyla omuzlarına bastırdılar. Alnı ter içinde kalmış doktor ponksiyona devam ediyordu; fetüsün göğsüne ulaşmasına ramak kalmıştı. Milimetreler söz

konusuydu...

— Kutsal Havariler Petrus ve Paulus'un imanı sana buyuruyor...

İğnenin ucu küçük bedene girmek üzereydi. O esnada, fetüs kafasını çevirdi ve korkunç gözlerini doktora dikti. Yumruklarını savuruyor, rahmin duvarlarına vuruyordu.

— KUTSAL ÖLÜLERİN KANI SANA BUYURUYOR! *ZMILUJ SI E NAD NAMI!*[123]

Francyzska doktoru şaşırtarak arkaya doğru kasıldı, iğne ikizleri ayıran rahim içi çeperini delerek büzülmüş, hareketsiz duran ve zehir için mükemmel bir hedef oluşturan ikinci fetüse saplandı.

— LANET OLSUN!

Doktor şırıngayı çekti, ama çok geçti, iğne fetüsün kalbine girmişti bile. Kadın salyalarını akıtarak, tükürükler saçarak, hıçkıra hıçkıra ağlayarak dua etmeyi sürdürüyordu. Ellerini karnının üstünde birleştirdi.

Ekranda, hayatta kalan ikiz sanki gülümsüyordu.

Kötü olan kazanmıştı...

Kubiela sıçrayarak uyandı. Birkaç saniye boyunca kendine gelemedi. Sınırları olmayan, tanımlanamaz bir boşluğa düşmüş gibiydi. Sonra adrenalinin etkisiyle toparlandı. Çelişik duygular. Öngörü ile karmaşanın iç içe geçmesi.

— Hayır, böyle olmadı, diye mırıldandı.

Gözlerini örten bandı çıkardı. Projektörün parlak ışığı bağırmasına neden oldu. Refleks olarak ellerini gözlerine götürdü.

Gözlerini açması imkânsızdı. İşık çok beyazdı...

Hayır, böyle olmadı. Biliyordu. O bir doktordu. Her şeyden önce, bu denli sinirli bir hastaya normal olarak genel anestezi uygulanması gerekirdi. Ardından, gerekli spazm önleyicilerin operasyon öncesinde, tamamen

uyutulmuş hastanın rahmine uygulanması lazımdı. Son olarak da, embriyo azaltma işleminden önce fetüse anestezik verilmesi. Tüm bunların rüyasındaki gibi gerçekleşmiş olmasının imkânı yoktu.

Başını ekrana doğru çevirmesi daha da düşük bir olasılıktı.

Yavaşça ellerini indirdi ve ışığa meydan okudu. Gözlerini kıstı ve odanın sınırlarını, projektörün saldırgan halesini seçti. Şiddetli ışığın arkasında, üçayak üstünde duran kamerayı gördü.

Ona her şey yerindeymiş gibi geldi.

Kâbusun hiçbir önemi yoktu. Önemli olan uykusunda neler yapmış olabileceğiydi. Çifte hayat yaşadığı şüphesi. Kendini bu odaya hapsetme isteği. Diğerini suçüstü yakalamak için uyumadan önce çalıştırdığı kamera. Tam bir delilik.

O esnada, odaya yağmurun girdiğini fark etti. Raporlar, ekografiler ve diğer zarflar, her esintide uçarak, talaş ve alçı tozuyla kaplı zemine dağılmıştı. İmkânsız.

Tüm açıklıkları tahtalarla kapatmıştı. Pandora'nın Kutusu'nu mühürlemişti.

Başını çevirdi. Soldaki ilk pencere açıktı, rüzgârın etkisiyle kanatları çarpıyordu. Yerde, sökülmüş, parçalanmış, kırılmış tahtalar vardı. Vahşi bir hayvan –bir kurt adam– gibi her şeyi çıplak elleriyle söküp atmıştı.

Kubiela buna inanamıyordu. Kamerayı kontrol etmek için ayağa kalktı. Hareketi yarıda kaldı. Her tarafı kan içindeydi. Gömleğinin kıvrımlarına bulaşmış, neredeyse kurumuş kan izleri. Gömleğin eteklerini kaldırdı. Vücudunu elleriyle yokladı. Yara yoktu. Herhangi bir yara izi de.

Bu bir başkasının kanıydı.

139

Kamerayı üçayaktan söktü ve birkaç kez ileri geri alarak makineyi "başla" konumuna getirdi, o sırada ellerinde kan olmadığını fark etti. Bu ayrıntı onu biraz olsun rahatlattı. Beyninin derinliklerinde ufak bir iz, bir ipucu, bir kalıntı arıyordu. Hiçbir şey yoktu.

"Hızlı oynat" tuşuna bastı. Başlangıç çok komikti. Döşemenin üzerine, mekanik ve hızlı hareketlerle uzanıyor, sonra beyaz yorganın altında kaybolarak uykuya dalıyordu. Ardından sahne tek bir resimde donup kalıyormuş gibi görünüyordu. Ama hayır. Kubiela arada sırada sıçrıyor, dönüyor, pozisyon değiştiriyordu. Ama uyanmıyordu.

Dijital sayacı kontrol etti. Buraya kadar 94 dakikaydı ve hiçbir şey olmuyordu. 102. dakikada, kâğıtlar, ekografiler, raporlar kameranın görüş alanına giriyordu. Rüzgâr. Odada biri vardı. Kubiela aleti durdurdu ve birkaç saniye geriye gitti. Hiçbir şey görünmüyor, sadece sesler duyuluyordu: Önce cama indirilen darbeler ve camın kırılması; sonra tahtalara indirilen darbeler ve kırılan, sökülen, odanın içine fırlatılan ahşabın gürültüsü.

Her şey görüş alanının dışında gelişiyordu. Kadrajı değiştirebilecekmiş gibi gayriihtiyari kamerayı salladı.

O anda eldivenli bir el belirdi.

Sonra hiç.

Karanlık bir görüntü.

Davetsiz misafir 105. dakikada kamerayı durdurmuştu. Kubiela, gizemli elin yeniden kayda geçmiş olabileceğini düşünerek yeniden "hızlı oynat" tuşuna bastı. Bir şey yoktu. Başını kaldırdı ve tam karşısında, uyuduğu yerde, kendini göremediği için neredeyse şaşıracaktı.

Odasına kim girmişti?

Burayı kim biliyordu?

Projektörü kapattı ve daha az ışık veren ampulü yaktı. Pencereyi kapattı. Kolları ve bacakları ona itaat etmekte zorlamıyordu.

Her tarafı tutulmuştu. Bu hem korkutucu hem de içini rahatlatan bir şeydi. Eğer başka bir adam varsa, katil olmayabilirdi. Belki de bunun başka bir açıklaması vardı...

Kubiela düşüncelerine kendini öyle bir kaptırmıştı ki, gecikmeyle de olsa, odanın içinde çalan telefonun sesini duydu. Telefonunu kapatmıştı ve tanıdığı bir melodi değildi. Kamerayı bıraktı ve nemli talaşların içindeki raporların, fotoğrafların, röntgenlerin arasında telefonu aramaya başladı. Sonunda, yer minderinin yanında, yerde duran telefonu gördü.

— Alo?

— Beni dikkatle dinle.

— Kimsiniz?

— Sana beni dinlemeni söyledim. Pencereden bak.

Kubiela kırık pencereye yaklaştı. Rüzgâr hâlâ sertti. Yağmur yüzüne çarptı. Tuhaf bir ayrıntı dikkatini çekti: Dışarının havası ılıktı. Gün içindeki havayla hiç alakası yoktu.

— Kapının önünde bir A5 var.

Kubiela siyah arabayı fark etti. Yağmurun altmda parlayan bir kütle. Düşünmekten vazgeçti. Hâlâ rüya görüyor olabilir miydi?

— Anahtarlar kontağın üstünde. Yola çık ve bana katıl.

— Nerede?

— La Rochelle'de.

Kubiela artık cevap veremiyordu. Boyun kasları hareket kabiliyetini

kaybetmişti. Nöronları parıldayan bir kaleydoskop yansıtıyor gibiydi. Renkli camdan şekiller, arabeskler, ancak tutarlı hiçbir şey yoktu.

Sonunda, konuşmayı başardı:

— Bunu neden yapayım?

— Onun için.

Birden, iniltiler duyuldu. Boğuk çığlıklar. Ağız tıkacı. Gömleğinin üstündeki kan.

—O kim?

— Ben ona Eurydike diyorum. Ama sen onu Anais adıyla tanıyorsun. Anais Chatelet.

Kafasının içinde acı fren cayırtıları yankılandı. Helikopterlerin, saldırı tüfeklerinin gürültüsü, ölüm çıtırtıları.

— Yalan söylüyorsun, dedi. Anais hapiste.

— Senin olan bitenden haberin yok evlat.

Evlat. Bu yavaş ve pes ses tonunu tanıyordu. Ama nerede duyduğunu hatırlamasının imkânı yoktu.

— Ona ne yaptın?

— Hiçbir şey. Şimdilik.

— Onu telefona ver. Konuşmak istiyorum.

— Konuşamaz. Dudakları yanıyor.

— Pislik! Bu ne...

— La Rochelle'e doğru yola çık. Seni arayacağım.

— Sen kimsin, Tanrı aşkına?

Yeniden, yavan bir gülüş:

— Ben seni yaratan kişiyim.

140

A 10 otoyolunda, hava koşullarında bir gariplik olduğunu anlaması için uzun süre geçmesi gerekmedi. Rüzgâr şiddetle A5'i sarsıyordu. Yol kenarında, ağaçlar, şiddetli kramp geçirir gibi eğilip bükülüyordu. Arabanın içinde anlaşılmaz bir sıcaklık vardı. Ne oluyordu? Yolda ondan başka araba yoktu.

Radyoyu açtı.

İlk duyduğu sözcükler şunlar oldu:

— Yaklaşan Xynthia tayfunu nedeniyle Charente-Maritime, Vendee, Deux–Sevres ve Vienne illerinde kırmızı alarm verildi. Fırtına ciddi riskleri de beraberinde getiriyor. Sel baskınları, elektrik kesilmeleri, maddi hasarlar konusunda halk uyarılıyor.

Bu gece itibarıyla rüzgârın hızı saatte 150 kilometrenin üzerine çıkmış durumda ve...

Kubiela direksiyona sıkı sıkı yapıştı. Bir bu eksikti. İşe ilahi güçler karışıyordu. Aslında, şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. En başından beri, bu hikâye tanrıların belirlediği koşullarla yazılıyordu.

Ben seni yaratan kişiyim.

Kubiela elini uzattı ve istasyonu değiştirdi.

— Bekleniyordu ve işte geldi. 23 Şubat'tan beri Fransa Meteoroloji Dairesi, Atlantik'in göbeğindeki tayfuna dönüşmeye elverişli bir alçak basınçtan söz ediyordu. 25 Şubat'ta Eumetsat, Portekiz'in Madeira Takımadaları açıklarında gitgide etkisini göstermeye başlayan bu alçak basıncın hareketlerini fotoğrafladı.

Tüm bu haberlerin yorumu olarak da, arabası kelimenin tam anlamıyla sürekli şahlanıyor, yolun bir o bir bu yanına sıçrıyor, sanki görünmez bir el tarafından sarsılarak havaya kaldırılıyor, sonra hemen yere bırakılıyordu.

Kubiela saatte 200 kilometre hızla yol alıyordu. Ön panel ışıklarına baktı. Arabası bir teknoloji ve mühendislik harikasıydı, ancak doğanın bu saldırıları karşısında bir şey ifade etmiyordu.

— Alçak basınç Sahraaltı bölgelerden çıktı, 26 Şubat'ta ilk büyük hasarlara sebebiyet verdiği Kanarya Adaları üstünde yıkıcı ekstra-tropikal bir siklona dönüştü. Şimdi Xynthia, kıta Avrupası'nın üstünde. Sıcaklık bunun bir işareti. Bask Kıyısı'nda, kış ortasında 25 derece! Hiç kuşku yok ki, bu dünyanın sonu!

Yorumcular, Kubiela'ya Kıyamet gününü bildiren İncil yazarlarını hatırlattı. Tabii söylemedikleri sözler ve beddualar onlara mal edilmediyse. O denli sinirli ve öfkeliydi ki, beyni cümleleri, akkor haline getirilmiş metaller gibi eğip büküyordu.

Hâlâ 200 kilometre hızla yol alıyor ve doğrudan canavarın ağzına gidiyormuş bir his duyuyordu. Durmalı mıydı? Bir otel odasına sığınıp sakinleşmeyi mi beklemeliydi? İmkânsız. Telefondaki sesin tonu yoruma yer bırakmıyordu. Sorular zihnini kamçılamaya devam ediyordu. Katil kimdi? Anais'i nasıl rehin almıştı? Anais hapishaneden ne zaman çıkmıştı? Soruşturmasına devam etmiş ve birinin kuyruğuna mı basmıştı? Katil ona nasıl bir pazarlık önerecekti? Ve en önemlisi, bu sesi daha önce nerede duymuştu?

Tours'u geçti ve bir benzin istasyonuna girdi. İstasyonun sundurması, direklerin üstünde sallanıyordu. Levhalar yerlerinden kopmuştu. Park alanı boyunca, yan yana sıralanmış kozalaklı ağaçlar, öfkeli ve siyah püsküllerini deli gibi sağa sola fırlatıyordu. Sadece pompalar asfalt üzerindeki yerlerinde sağlam gibiydi.

La Rochelle'e gitmek için yeterli benzini vardı, ancak insanlarla yeniden temas kurmak istiyordu.

Ama yanlış adresteydi. İstasyonda kimse yoktu. Hâlâ ışıkları yanan market boştu. Zangırdayan camekânların önünde aniden durdu, nihayet kırmızı kıyafetli –kadınlarda önlük, erkeklerde tulum– birkaç kişi gördü. Bir an önce gitmeye hazırlanıyorlardı.

— Siz aklınızı mı kaçırdınız, neden hâlâ yoldasımz? diye sordu bir kadın,

Kubiela içeri girince.

— Fırtına beni yolda yakaladı.

Kadın bankonun arkasında kasayı kapatıyordu.

— Radyodan yapılan uyarıları dinlemediniz mi? Kırmızı alarm verildi.

— Yola devam etmem lazım. La Rochelle'e gidiyorum.

— La Rochelle mi? Burada esen rüzgârı görmediniz mi? Kıyıda nasıl estiğini siz tahmin edin. Şu anda, her yer sular altında olmalı...

Kubiela cümlenin sonunu dinlemedi. Bir Kassandra'ya[124] ihtiyacı yoktu. Kaderinden kaçamayan mitolojik bir kahraman gibi yeniden yola koyuldu.

Sabah üçte N 11 karayoluna ulaştı. Paris-La Rochelle arasındaki 450 kilometreyi altı saatte kat etmişti. Fena değildi. Tam sevinmeye başlamıştı ki, aniden yağmur bastırdı. Şiddetli sağanak, her şeyi silip ortadan kaldırmışçasına tüm manzaranın yerini almıştı.

Hem yukarıdan hem de aşağıdan fışkıran şiddetli yağmur suları camları kırbaçlıyor, arabanın kaportası dövüyordu.

Yol tabelalarını göremiyordu. Aklına GPS geldi, ancak durmayı, kullanma kılavuzunu okumayı ve cihazı programlamayı göze alamadı... Çevresindeki her şey sanki erimiş, dağılmış, sıvılaşmıştı. Başka farlarla karşılaşana kadar dünya üstünde yalnız olduğunu düşünüyordu. Bu görüntü onu rahatlattı, ancak bu duygu fazla sürmedi. Arkadan gelen arabalar yoldan çıkıp kıç atarak ters dönüyordu. İnsanlar hakikatin kontrolünü kaybetmişti.

Birden, üstünde LA ROCHELLE 20 KM yazan bir tabela, demir bir kanat gibi havada uçtu ve ön kaputa çarptı. Kubiela lamine ön camdaki bir çatlakla paçayı sıyırdı. Dallar ve taşlar arabanın tavanına ve kaportasına çarpıyordu. O hâlâ yola devam ediyordu. Gece, kopmuş parçalardan ve artıklardan oluşan bir Maelstrom'e[125] dönüşmüştü.

Nihayet, bir mucize eseri, şehir göründü. Işıklar düzerdi aralıklarla sallanıyor,

evler temelleri üstünde titriyordu. Çatılar takırdıyordu. Bazen, şaşkın insanlar beliriyordu. Aileler uydu antenlerini sağlamlaştırmaya, arabalarının camlarını koruma altına almaya, paryurlarını kapatmaya çalışıyordu... Cesurca, ancak gereksiz bir çabaydı: Doğa her şeyi yutuyordu.

Yan koltuktaki cep telefonu çaldı. Kubiela kızılca kıyamet içinde telefonun sesini zorlukla duydu. Tek seferde açamadı.

— Alo?

— Neredesin?

— La Rochelle'de.

— Seni La Pallice Denizaltı Üssü'nde bekliyorum.

Ses, şimdi bir kilisedeymiş gibi çınlıyordu. Sesin arkasında, sızlanan bir ritimde tekrarlayan boğuk bir gürültü vardı. Kudurmuş bir denizin soluması.

— Orası neresi?

— Ticaret Limanı'nın girişi yalanında bir korugan. Orayı bulabilirsin.

— La Rochelle'i bilmiyorum.

— Başının çaresine bak. Binanın doğu kenarı boyunca ilerle. Kuzeydeki son kapı açık olacak. Seni bekliyorum.

141

Dümdüz devam etti ve Eski Liman'a ulaştı. Dikkatini çeken ilk şey, ışıldayan elektronik pano oldu: "SAAT 22.00 iÇiN FIRTINA UYARISI. EVLERİNİZE GİRİN." Bir bulvarı takip etti, sonra yat limanı olduğu anlaşılan bir mendirek boyunca ilerledi. Teknelerin gövdeleri birbirlerine çarpıyordu. Tekne direkleri, vuruşan kılıçlar gibiydi. Daha uzakta, birkaç metreyi bulan dalgalar rıhtımları dövüyordu.

Kubiela hiç böylesini görmemişti. Rüzgâr, deniz ve gece, şehri ele geçirmek için birbirleriyle kıyasıya kavga ediyordu. Dalgalar kıyıları, yolları, kaldırımları yutuyordu. Kubiela yoluna devam etti. Denizaltı üssünü nasıl bulacaktı? Çıkarsamayla, mendirekler boyunca ilerlemesi gerektiğini düşündü. Belki bir tabela, bir işaret bulabilirdi. O esnada, silecekler bir an için soluklandığında, inanması güç bir manzarayla karşılaştı: Dizlerine kadar suyun içinde, rüzgâra karşı yürüyen üç siluet.

Görüntü kayboldu. Belki de deliriyordu... Aynı anda arabası sürüklendi ve kaldırıma çarptı. Bu darbe onu canlandırdı. Bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve anında yakıcı fırtına havasını soludu. Sıcağı unutmuştu. Şimdi iyice korkunçtu. Dünya aşırı ısınmıştı. Gezegenin merkezindeki çekirdek patlayacaktı.

Hayal görmemişti. Üç herif, elleri ceplerinde, yağmura ve fırtınaya karşı, iki büklüm uzaklaşıyordu. Neredeyse yan yan ilerleyerek onlara doğru yürüdü. Sokak lambaları tekne direkleri kadar şiddetle sallanıyordu. Elektrik telleri gitar telleri gibi titreşiyordu. Ayaklarının altında yer kayıyor, eriyor, sıvılaşıyordu. Yer denize kavuşuyordu.

— Hey! Bakar mısınız?

Sadece yirmi metre uzaktaydılar, ancak sesi onlara ulaşmıyordu. Uçmamaya çalışarak adımlarını hızlandırdı. Elleri ceplerinde iki erkek. Ve çantasına hâkim olmaya çalışan bir kadın. Kapüşonlarının altına büzülmüşlerdi.

— Bakar mısınız?

Kubiela adamlardan birini omzundan yakalamayı başarmıştı. Herif şaşırmışa benzemiyordu, daha ziyade kafasına bir sokak lambası veya bir gemi direği düşmesini bekler gibiydi.

— La Pallice Denizaltı Üssü'nü arıyorun.

— Siz aklınızı kaçırmış olmalısınız. Orası Ticaret Limanı'nda. Orada her yer sular altında kalmıştır.

— Uzak mı?

— Geride kaldı. En az üç kilometre.

— Arabam var.

— Araba mı?

— Bana tarif edebilir misiniz?

— Jean-Guitton Caddesi'ne çıkın. Hep düz devam edin. Bir süre sonra "Ticaret Limanı" tabelasıyla karşılaşacaksınız. Onu takip edin. La Pallice'e varacaksınız. Ama açıkçası, oraya ulaşabilirseniz çok şaşırırım.

Adam konuşmasına devam ediyordu, ama Kubiela arkasını dönmüş, güçbela arabasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Araba yerinde yoktu. Ellerini gözüne siper ederek baktı ve arabayı elli metre ötede, diğerlerinin arasına sıkışmış bir halde gördü. Dizine kadar suyun içinde yürüyerek yolcu kapısına ulaştı –sürücü kapısı açılamayacak durumdaydı– açtı ve içeri girdi. Kontağı çevirdi. Motor boğulmamıştı. Birkaç manevrayla bu düğümün içinden çıktı.

Birkaç dakika boyunca, onu rüzgârdan koruyan sık ağaçlarla ve evlerle dolu bir caddede yol aldı. Sonunda tabelayı gördü: TİCARET LİMANI. Sağa döndü. Bir anda manzara değişti. Sarnıçlar, sanayi alanları, demiryolları ve tüm şiddetiyle geri dönen fırtına. Araba öne arkaya yalpalıyor, yağmurun şiddetle dövdüğü su birikintileri içinde kayıyordu. Artık ilerleyemeyeceğini düşündüğü anda, yolun iki tarafında iki toprak rampa belirdi. Dev bir sekileme şantiyesi onu bir kilometreden fazla bir mesafe boyunca fırtınadan korudu.

Sonunda, serbest bölge limanına ulaştı. Danışma binasının ışıkları sönüktü. Kırmızı ve beyaz bir bariyer ile üzerinde uyarıcı bir yazı bulunan levhadan başka hiçbir şey görünmüyordu: YAYALARA VE YABANCI ARAÇ TRAFİĞİNE KAPALIDIR. Gecenin kaosu içinde, bu uyarı son derece gülünçtü. Ama telefondaki ses haklıydı: Koruganı görmemek imkânsızdı. Solda, karardıklar içinde, betonarme surlar üzerinde yükselen bir kale.

Çıkış bariyeri kırılmıştı. Geri geri gitti ve ters tarafa girdi. Vinçler. Depolar. Yere istiflenmiş kocaman yel değirmeni kanatları.

Engellerin çevresini dolandı. Rüzgâr burada zincirlerinden boşanmış gibiydi, ama liman kendini koruyabilecek güçteydi. Bu sınai binalarda insana güven veren bir şeyler vardı.

Bir demiryolunun yakınındaki koruganın dibindeydi. Tam önünde, büyük bir mendirek vardı. Birkaç bin tonluk, yüz metre uzunluğundaki yük gemileri, ceviz kabuğu gibi sallanıyorlardı. Okyanusun kudurganlığı bulaşıcıydı. Denizden kopan bu sular, birkaç metre yüksekliğinde dalgalar halinde yükseliyordu.

Başını kaldırdı ve korugana hayranlıkla baktı. Duvarları yirmi metreden yüksekti ve eşit genişlikteki on ağzıyla havuza doğru uzanıyordu.

Telefondaki ses ona "Binanın doğu kenarı boyunca ilerle. Kuzeydeki son kapı açık olacak" demişti. Sonunda hoş geldin mahiyetinde ona dört anayönü gösteren GPS'ini çalıştırdı. Koruganın güney tarafmdaydı, mendirek batıdaydı. Sonuç olarak, tamamen yanlış yerdeydi. Geri geri çıktı, binanın çevresini dolandı ve kuzey yönündeki cephesine ulaştı.

İki yüz metre boyunca kapısız ve penceresiz bir duvar uzanıyordu. Duvarın sonunda, siyah demir bir kapı vardı. Son kapı açık olacak. Kubiela iki tabancayı da aldı, belinin arkasına yerleştirdi, sonra arabadan indi. Duvara doğru yürüdü. Rıhtım tamamen boştu. Kubiela rüzgârın ve yağmurun etkisiyle kendi çevresinde dönüp duruyordu, ama kendini güçlü hissediyordu. Karşılaşma vakti gelmişti.

Aklına telefondaki sesin bir cümlesi geldi:

— Ben ona Eurydike diyorum. Ama sen onu Anais adıyla tanıyorsun.

Eurydike. Orpheus kim olacaktı? O mu, yoksa katil mi? Delinin öngördüğü şey neydi? Bir orduyu ve onun amfibi araçlarını barındırabilecek yapıya yeniden dikkatle baktı. Eğer o Orpheus'sa, o zaman bu kale cehennemin ta kendisiydi. Bu tufanda, sanki Kerberos'u, ölüler ülkesinin bekçisini, o canavar köpeği arıyordu. Afallamış, sırılsıklam olmuş ve aklında tek bir düşünceyle siyah demir kapıya omzuyla yüklendi.

142

Kapı açıktı. Cehenneme girmek o kadar da zor olmamıştı. Gördüğü ilk şey, denize açılan, karanlık ve uzun bir tünel oldu. Dalgalar şiddetle oradan içeri giriyor, sonra ardında köpükler bırakarak geri çekiliyordu. Kubiela ilerledi. İçerisi dümdüz uzanan devasa bir mağarayı andırıyordu. Bir tür geometrik sedimantasyon tüpü gibiydi. Burada boşluğu, bir katedrale girince işitilen titreşimi duyuyordu. Her tarafta su vardı. Beton duvarların içinde. Üzerinde yankılanan şıpırtılarda. Zeminde parlayan küçük birikintilerde. Homurtu düzenli aralıklarla tüpün ucuna doğru artıyor, ona kadar ulaşıyor, sonra sanki istemeyerek geri çekiliyordu. Kendini, tükürüğü deniz olan bir canavarın boğazındaymış gibi hissediyordu.

Ne bir ışık ne de işaret vardı. Yağmurdan puslanmış gözleri hâlâ net olarak göremiyordu. Cep telefonunu arabada bıraktığını hatırladı. Ne salaklık! Kuşkusuz katil, bağırsağı andıran bu yerde, nerede buluşacaklarını söylemek için ona telefon etmiş olmalıydı...

Cevap olarak, sağ tarafında, elli metre ileride veya daha uzakta –bir tahminde bulunmak zordu– bir ışık belirdi. Güçlü bir üflemeyi andıran bir ses duyuldu. Gözlerini kıstı ve kenarları mavimsi, ortası parlak turuncu bir alev gördü. İslak bir yağmurluğa, şimşeği andıran ışıklar saçan bir lehim tabancasının alevi.

Bir adam ona doğru yaklaşıyordu.

Bir balıkçı.

Adamın görüntüsü iyice netleşti. Yağmurluk, askılı bir iş tulumu, kendiliğinden şişen bir can yeleği ve balıkçı çizmeleri giymiş, uzun boylu bir adam. Yüzü, gözlerine kadar indirdiği kapüşonun altına gizlenmişti. Kubiela, Olympos Katili'ni hiç böyle hayal etmemişti ama her şeye rağmen plastikten ve alevden oluşan bu hayalet o cinayetleri işlemeye uygundu.

Katil artık birkaç metre uzağındaydı. Bir elinde lehim tabancası tutuyordu. Diğer eliyle, küçük tekerleklerin üzerine yerleştirilmiş metal bir tüpü –alevi

besleyen oksijen tüpü– çekiyordu.

Kubiela adamın yüzünü görmeye çalışıyordu. Katilin genel tavrında, kambur duruşunda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

— Seni yeniden görmek büyük mutluluk, dedi ev sahibi, kapüşonunu indirirken.

Jean-Pierre Toinin. Onun trajik doğumuna ve annesinin deliliğine tanıklık etmiş psikiyatr. Kardeşinin kurban edilişine katkıda bulunmuş adam. Onun tüm hikâyesini bilen ihtiyar. Ve kuşkusuz kaderini hazırlayan. Ben seni yaratan kişiyim.

— Özür dilerim, ama bu kahrolası kapıyı kapatmam lazım.

Kubiela kenara çekildi ve umacının geçmesine izin verdi.

Adam yanından geçerken lehim tabancasından yayılan kokuyu duydu. Adamın beden yapısına baktı ve gücünü değerlendirmeye çalıştı. Yaşına rağmen, Minotauros'u ve ikaros'u sırtında taşıyabilmişti. Boğa kellesini bir yerden bir yere götürebilmiş ve Uranos gibi bir iri bir adamla başa çıkabilmişti.

Sert bir hareketle kapıyı kapattı, sonra lehim tabancasının taze bir turuncu renk alan alevini ayarladı. Üfleme sesi iyice arttı. Toinin, metalin kilit hizasındaki birleşme yerini hedefledi. Kubiela soluğunu tutmuştu. Buradan kurtulma şansı, kelimenin tam anlamıyla gözlerinin önünde eriyordu. Bir tarafta kaynakla kapatılmış bir kapı, diğer tarafta okyanusun öfkesi vardı.

— Siz... siz ne yapıyorsunuz?

Katille konuşuyordu. Halüsinasyon gördüğünü sanıyordu.

— Bu çıkışı kapatıyorum.

— Su girmemesi için mi?

— Hayır, bizim için. Artık buradan çıkamayacağız.

Alev demeti buz beyazı olmuştu, ama ısısı yüzlerce dereceye ulaşan bir buz. Kubiela metalin anında kararan kırmızımsı bir şerit halinde eridiğini görüyordu. Birden uyuşukluktan kurtuldu.

Dizlerinin üstüne çökmüş bir halde çalışan moruğa doğru yürüdü ve onu tutup ayağa kaldırdı:

— O nerede?

Toinin lehim tabancasını ona doğru çevirdi ve paniğe kapılmış gibi yaptı:

— Hey, kendini yakacaksın!

Kubiela herifi bıraktı, ancak sorusunu daha yüksek sesle yineledi:

— Anais nerede?

— Orada.

Yetmişlik adam, lehim tabancasının aleviyle solda, yan tarafta bulunan bir kapıyı işaret etti. Bir hangar girişiydi. Kubiela, yerde büzülmüş yatan, sırılsıklam olmuş bir siluet gördü veya gördüğünü sandı. Tutsak, Anais'e benziyordu ama başında kapüşon vardı.

Kubiela o tarafa doğru hamle yaptı. Toinin ölümcül aleviyle yolunu kesti. Yakıcı alev Kubiela'nın yüzünü yaladı.

— Ona yaklaşma, diye fısıldadı adam. Daha değil...

— Bana engel mi olacaksın? diye bağırdı Kubiela, elini belini arkasına atarken.

— Eğer ona yaklaşırsan ölür. Bana inanabilirsin.

Kubiela olduğu yerde kaldı. Bu konuda hiç şüphesi yoktu. Çılgınca stratejiler konusunda ona güveni tamdı. CZ'sinin kabzasını bıraktı.

— Onun Anais olduğunu bana kanıtla

— Beni izle.

Toinin tekerlekli arabasını çekerek, yerdeki karaltıya doğru yürüdü. Kubiela da kuşkuyla onu takip etti. Alevin yansımaları su birikintilerinde parıldıyordu. Lehim tabancasının üfleme sesi dalgaların uğultusuna karışıyordu.

Katil rehineye birkaç adım kala durdu. Arabasını bıraktı ve elini ona doğru uzattı. Kubiela, rehinenin kapüşonunu çıkaracağını sandı. Ama adam onun yerine kızın kollarını sıvadı. İslak tenindeki yara izlerini gösterdi.

Bordeaux'daki o kısa gece buluşması flash-back olarak Kubiela'nın gözünün önüne geldi.

— Şarap şişesini açmak istemediğinizden emin misiniz?

Anais'in bilekleri bir Colson kelepçesiyle bağlanmıştı. Kendine gelmiş gibiydi. Uyuşuk bir şekilde kımıldadı. Her hareketinden bitkin, güçsüz –veya uyuşturucunun etkisinde– olduğu anlaşılıyordu.

— Ona ilaç mı verdin?

— Basit bir sakinleştirici.

— Yaralı mı?

— Hayır.

Kubiela ceketinin önünü açtı ve kanlı gömleğini gösterdi:

— Ya bu?

— Onun kanı değil.

— Kimin kanı?

— Ne önemi var? Onda eksik olan kan değil.

— Kapüşonun altında, ağzmda tıkaç mı var?

— Dudakları yapışık. Çok etkili bir kimyasal yapıştırıcı.

— Pislik herif!

Kubiela sapığın üzerine atıldı. Karşılık olarak adam alevi ona doğru tuttu.

— Önemli bir şey değil. Buradan çıkınca tedavi ettirebilir.

— Buradan çıkacağız, öyle mi?

— Her şey sana bağlı.

Kubiela eliyle alnını sildi; ter ve deniz serpintileri teninde tuzlu bir çamur karışımı oluşturmuştu.

— Ne istiyorsun? diye sordu.

— Beni dinlemeni. Her şeyi anlatmaya başlamam için.

143

— Anneni 1970 yılında tanıdım. Hem sosyal yardım hem de psikiyatri hizmeti veren bir danışmanlık bürosunun yöneticiliğini yapıyordum. Kocasıyla birlikte Silezya'dan kaçmışlardı. Ceplerinde metelik yoktu. Andrzej inşaatlarda çalışıyordu. Francyzska'nın ruhsal rahatsızlıkları vardı. Daha sonra gebelik yüzünden aklını yitirdiğini söylediler ama bu doğru değildi. Bu olaydan önce de onun rahatsız olduğunu sana söyleyebilirim...

— Ne tür bir rahatsızlığı vardı?

— Hem bipolar bozukluk hem şizofreni hem de depresyon...

Tüm bunlara sos olarak da Katolik'ti.

— Onu tedavi ettin mi?

— Bu benim işimdi. Ama özellikle, ondan deneylerimde yararlandım.

Kubiela'nın kanı dondu:

— Ne deneyleri?

— 1970'li yılların ödün vermez bir ürünüyüm. Psikotropları, antipsikiyatriyi, akıl hastalarına toplu yaşam yerleri açmayı savunan bir kuşağın ürünü... O dönemde, bizim branşımızın tek geleceğinin kimya olduğu düşünülüyordu, ilaçlarla her hastalığın iyileştirilebileceği! Psikiyatri faaliyetlerimin yanı sıra bir laboratuvar kurdum. Pek büyük bir şey değildi. Herhangi bir gelirim yoktu. Ama yine de, neredeyse tamamen rastlantısal olarak bir molekül keşfettim. Sentezlemeyi başardığım şey, DCR 97'nin atasıydı.

Neyin atası?

— Matruşka Protokolü molekülünün.

— O dönemde, bu molekül neyin tedavisinde kullanılıyordu?

— Hiçbir şeyin. Sadece mizaç ve itkilerde dönüşümleri kolaylaştırıyordu... Bir tür takviye edilmiş bipolarlık.

— Sen... sen bu molekülü Francyzska'ya mı enjekte ettin?

— Ona değil. Fetüslerine.

Tüm hikâyenin gizli mantığı buydu. Vücut yapıları bu denli farklı olan ikizler zaten kobaydı. Gelecekteki deneylerin ilk taslaklarını oluşturuyorlardı.

— Sonuçlar olağanüstüydü. Bugün bile bu etkileri ifade etmem çok güç. Molekül embriyoların genetik mirasını değil, rahim içindeki hayatlarından başlayarak onların davranışlarını değiştirmişti. Olumsuz itkiler, özellikle tek bir çocukta toplanmıştı. Kardeşini öldürmeye çalışan, ona karşı düşmanca davranan, huzursuz, saldırgan bir varlık.

Kubiela allak bullak olmuştu.

— İki çocuğu da doğurtmak isterdim, ama fiziksel olarak bu imkânsızdı. Jinekologlar aileden seçim yapmasını istedi: Dominant olanı mı, diğerini mi? Francyzska elbette zayıf halkayı seçti. Seni. Senin bir melek, bir masum olduğunu düşünüyordu. Tamamen aptallık. Sen benim deneyimin bir kobayından başka bir şey değüdin.

Kubiela belli belirsiz bir rahatlama duydu: Demek o iyi olan ikizdi.

— O tarihten sonra, senin gelişmen artık beni alakadar etmiyordu. Enjeksiyonları durdurdum. Francyzska'yı danışmanlığım yaptığım bir kliniğe kapattım. Yıllar geçti. Andrzej'i yeniden gördüğümde, bana senin kâbuslar gördüğünü, anlam veremediği saldırgan itkiler gösterdiğini söyledi. Sana sorular sordum. Kötü ikizinin hâlâ içinde yaşadığını anladım. Molekülümün ayırdığı şeyi, senin psişen sentezlemişti. Tek bir ruhta!

— Beni tedavi ettin mi?

— Neden? Hasta değildin ki. Sen benim araştırmalarımın dolaylı sonucuydun. Ama ne yazık ki, güçlü karakterin seni koruyordu. Kardeşinin hayaletini bilinçaltının derinliklerinde baskılamayı başarıyordun.

Kubiela, Toinin'in kaçık bakış açısıyla bakmaya çalışarak sordu:

— Neden bana molekülünü yeniden enjekte etmedin?

— Çünkü yapamadım, hepsi bu. Andrzej bana güvenmiyordu.

Bütün yardımlarıma rağmen –Pantin'deki evin parasını ben ödedim– benden uzak duruyordu. Hatta evin parasını bana geri ödemeyi bile teklif etti! Sonra Francyzska'yı, benim elimin ulaşamayacağı Ville-Edward'a naklettirmeyi başardı.

— Senin suistimalini mi anlamıştı?

— Hayır. Ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Köylü içgüdüsü. Bu arada Fransız vatandaşlığını da almıştı. Kendini daha güçlü hissediyordu. Elimden bir şey gelmiyordu. Andrzej'in iri cüssesinden bahsetmiyorum bile. Her şey dönüp dolaşıp fiziksel güce geliyor.

— Peki, bana ne oldu?

— Hiçbir fikrim yok. Senin vakanla ilgilenmeyi bıraktım ve başka çalışmalarım üstünde yoğunlaştım. Senin gösterdiğin değişimden umutlandım ve bir yetişkinin beyninde bir çatlağa yol açarak birçok kişiliği açığa çıkarabilecek bir madde arayışına girdim.

— Metis'in molekülü.

— Çok hızlı gidiyorsun. Yıllarca tek başıma, maddi destek, ekip olmadan çalıştım. Hiç ilerleme kaydedemiyordum. Metis'in çalışmalarımla ilgilenmesi için 1990'lı yılları beklemem gerekti.

— Neden?

— Modanın basit etkisi. Metis o yıllarda kaygı gidericiler ve antidepresanlar pazarında faaliyet gösteriyordu. Grup, insan beyni üzerinde o güne dek görülmemiş bir etki yaratacak her türlü molekülle ilgileniyordu. Onlara DCR 97'den bahsettim. Molekülün adı henüz bu değildi. Son hali de... böyle değildi.

— Sana maddi destek verdiler mi?

— Bir ölçüde. Ama sonunda, deneylerimi geliştirebildim. İnsan zihninde zincirleme tepkiler oluşturan bir maddeyi sentezlemeyi başardım.

— Bu madde, tam olarak nasıl etki ediyor?

— En ufak bir fikrim yok. Aktif ilkesini açıklayamam. Buna karşılık, etkilerini uzun süre inceledim. Her şey bir nükleer parçalanma gibi gerçekleşiyor. Hafıza bir atom çekirdeği gibi parçalanıyor. Ama beynin kendine has bir mantığı var: Doğası gereği yeniden yeni bir "ben" oluşturmak için arzuları, itkileri ve bellek kırıntılarını kendi aralarında gruplandırmaya eğimli bir tür yerçekimi yasası.

Kubiela, ikizler ve çoklu kişilikler hakkında yaptığı araştırmaların ardında, aradığının bu yerçekimi yasası olduğunu anladı.

— Klinik deneyler yaptın mı?

— Sorun da buydu. Çalışmalarım insan malzemesi gerektiriyordu. Böyle bir molekülü fareler veya maymunlar üzerinde denemek imkânsızdı. Metis güçlü bir gruptu, ama böyle bir molekülü bir insanın üstünde test edecek kadar değil.

— Yani?

— Benim özel bir klinik açmam için bana izin verdiler. Akıl hastaları üstünde çalışmaya başladım. Kişilikleri zaten istikrarsız olan insanlarla. Duvarlarımın arasında özgürce çalışabiliyordum. Protokoller gizliydi, tamamen Metis tarafından finanse ediliyordu.

— Böyle bir maddeyi hastalar üstünde test etmenin ne gibi bir yararı olabilir? Hastalıklarını ağırlaştırmak mı?

— Bir hastalığı ağırlaştırmak mümkünse, tam tersi de mümkündür: Hastalığı iyileştirmek. Ama biz bunun peşinde değildik. Tohumları ekiyor, ardından notlar almakla, yaptığımız gözlemleri kaydetmekle yetiniyorduk.

Eski hayaletler yeniden ortaya çıkıyordu. Toplama kamplarında insanlar

üzerinde yapılan deneyler. Sovyet tımarhanelerinde hastaların zihinlerine yapılan müdahaleler. Sonuçları askeri istihbarat piyasasında her zaman altın değeri taşıyan, ancak yasaklanmış olan çalışmalar.

— Elde ettiğimiz sonuçlar karmaşıktı. Bazı hastalar daha fazla sanrılar görmeye başlıyordu. Bazıları bitki gibi yaşıyordu. Bazıları ise, tam tersine sağlam, dengeli bir kişiliğe kavuşuyor, ancak bir süre sonra çöküyorlardı.

— Patrick Bonfils gibi mi?

— Anlamaya başlıyorsun. Bonfils benim en eski sinelerimden biriydi.

— Zihin sağlığı yerinde olan insanlar üstünde çalışma fikri nereden çıktı?

— Ordu araştırmalarımı derinleştirmemi istiyordu. Bana gerçek bir program önerdi. Matruşka. Gerçek insanlarla. Üzerinde çalışılabilecek sağlıklı zihne sahip insanlar. Ayrıca bana, dış müdahale olmadan DCR 97'yi verecek bir mikrosistem oluşturmam için gerekli maddi ve teknolojik desteği de sağladılar. Gerçekleştirdiğimiz bir implant sayesinde, işleme tabi tuttuğumuz denekleri herhangi bir yerde bırakabiliyor ve davranışlarını izleme imkânı bulabiliyorduk. Program riskliydi. Askerlerin arasında bile tam bir fikir birliği yoktu, ancak bazı sorumlular bunun nereye varabileceğini görmek istiyorlardı.

— Metis'ten, ordudan söz ediyorsun. Somut olarak, bu protokolden onlar mı sorumlu?

— Bu konuda bilgi sahibi değilim. Kimse bilmiyor. Hatta onlar bile. Her şey konseyler, komiteler, heyetler üstünden gerçekleşiyor. Kararlar topluca alınıyor. Ortada suçlayabileceğin bir isim yok.

Kubiela şeytanın avukatlığına soyundu:

— Neden molekülünü, mahkûmlar, suçlular, teröristler üzerinde test etmedin?

— Çünkü onlar en iyi korunan kişiler. Avukatlar, medya, suç ortakları, hepsi katillerle ilgileniyor. Sıradan insanları kaçırmak ve onları ortadan kaldırmak

çok daha kolay. Metis ve ordu, denekleri seçmek için bir sistem geliştirdi, ancak ben işin o tarafıyla ilgilenmedim.

Sasha.com, Feliz, Medina, Le'ila. Kubiela programın bu tarafı hakkında Toinin'den bile daha çok şey biliyordu.

— "Gönüllüleri" alıyordum. Onları işleme tabi tutuyordum. Ayrıca onları koşullandırıyordum: Ne olursa olsun, röntgen ve tomografi çekilmesini reddetmeleri gerekiyordu –Aksi takdirde implant görünürdü. Sonra onları salıyor ve olan biteni gözlemliyorduk.

Kubiela devamını biliyordu, yani hemen hemen. Etraflarındaki duvarlar temelleri üstünde titriyordu. Gürlemelere bakılırsa, bazı dalgaların, yirmi metre yüksekliğindeki koruganın çatısına kadar ulaştığı anlaşılıyordu.

— Bugün deneylerin neresindesiniz?

— Bitti. Matruşka artık yok.

— Neden?

Yaşlı adam kınayan bir tavırla başını salladı:

— Elde ettiğim sonuçlar ikna edici değildi. Süjeler zaman zaman kriz geçiriyordu. Kişilik değiştiriyorlardı, ama tutarlık yoktu.

İçlerinden bazıları kontrolümüzden bile çıktı. Ordu ve Metis, çalışmalarımın asla somut uygulamaları olamayacağına karar verdi. Ne askeri ne de ticari açıdan.

— Sanırım, sen onlarla aynı fikirde değilsin.

Elini, lehim tabancasının aydınlattığı karanlığa doğru salladı.

— Onların kararları umurumda değil. Ben bir Demiourgos'um.

İnsanların kaderleriyle oynuyorum.

Kubiela adama dikkatle baktı. Görkemli yüz hatları, kırışıklarla dolu bir yüz,

kibirli bir çene. Geriye, mutlak gerekli olanı –etten yoksun kemikler ve kaslar– bırakana dek yılların aşındırdığı bir yüz. Kendini yasaların, insanların üstünde gören tam bir psikopat.

— Bütün süjeleri öldürdünüz mü?

— Hepsini değil. Sen buradasın.

— Neden?

— Çünkü seni koruyorum.

— Nasıl?

— İnsanları öldürerek.

Kubiela artık anlamıyordu. Denizin uğultusu sığınağın yamaçlarını dört bir yandan kuşatmaya devam ediyordu. Gürültü, her hangarda yankılanarak bulundukları bölümde çınlıyordu.

— Anlat.

— 2008 sonunda, bana her şeye, her yere burnunu sokan bir psikiyatrdan söz ettiler. Şaşırmadım. Bazı hastalar bizim gözetimimizden çıkmıştı. Oysa hastanede olsalardı her şey yolunda gidecekti.

— Beni tanıdın mı?

— Bana bir araştırma dosyası verdiler. Psikiyatr olarak seni tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istiyorlardı. O da laf mı! Kubiela ikizi! Yaklaşık otuz yıl sonra seni bulmak beni şaşırtmıştı. O zaman kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu anladım. Fortuna.[126]

— O dönemde de mi beni öldürmek istiyorlardı?

— Bilmiyorum. Senin deneylerim için yeni bir süje olabileceğini söyledim. Reddettiler, çok tehlikeliydi. Onları bilgilendirdim: Vaktiyle senin tıbbi dosyanı incelediğimi anlattım. Doğum hikâyenden, köklerindeki ikilikten, psişendeki karmaşadan bahsettim. Senin ideal bir profil olduğunu ispatladım.

Derinliklerinde zaten iki kişiydin.

Kubiela yavaşça başını salladı ve Toinin'i tamamladı:

— Sonuç olarak işleme tabi tutuldum ve birçok farklı kimliğe büründüm. Nono. Narcisse. Janusz... Sorun, Kubiela'nın araştırmasına her seferinde yeniden başlamamdı, bu sendromun nereden kaynaklandığını ve gerçek kimliğimi araştırıyordum.

— Çok daha tehlikeli hale gelmiştin! Üstelik, bu arada komite programı durdurma kararı almıştı. 2009 ilkbaharından itibaren Matruşka'nın tüm izlerini silmeye başladılar. O zaman, seni bu katliamdan kurtarmak için aklıma bir fikir geldi.

— Cinayet mi?

— Suçlanacağın ve tutuklanmana neden olacak bir cinayet, evet. Böylece dokunulmaz olacaktın. Biraz medyayı dürterek, sana bir avukat ve psikiyatri uzmanı bularak, onların kara listesine girmene engel olacaktım.

Kubiela psikiyatrın çılgın mantığını kavramaya başlıyordu:

— Bunun için mi Uranos'u öldürdün?

— Cinayetin çılgınca olması gerekiyordu. Yunan mitolojisinden esinlendim. Her zaman en büyük tutkumdu. İnsanlar hiçbir zaman mitlerden vazgeçmemiştir, bu mitler onları koruyan ve kaderleriyle uyum içinde olan büyük salonlar gibidir. Tıpkı biraz bu denizaltı hangarları gibi, duvarlarını göremediğimiz, ancak bizi sınırlayan mekânlar.

Tam bir cinayet soruşturması alanı. Kubiela her şeyi öğrenmek istiyordu:

— Cinayeti gördüm. Onu tuvallerimde resmettim, bir daha resmettim. Bu kıyıma nasıl tanıklık etmiş olabilirim ki?

— Sana randevu vermiştim. Seni hiçbir zaman elimin altından uzak tutmamıştım. Sana bir anestezik enjekte ettim. Evsizi öldürdüm ve polise haber verdim. Ama hiçbir şey öngördüğüm gibi gitmedi. Çok geç uyudun, olan biten her şeyi gördün ve o sersem polisler de gelmedi.

— Paçayı sıyırdım, ancak cinayetin neden olduğu şok bende yeni bir psişik kaçışı tetikledi. Kendimi Cannes'da, sonra da Nice'te buldum, sadece cinayeti hatırlıyordum.

— Corto'nun yanında. Sanatçıların psikiyatrı. (Üzgün bir tavırla başını salladı.) Deliliği resimle tedavi etmek... (Sonra yüz ifadesi değişti.) Her şeye rağmen neden olmasın? O da 70'lerin ödün vermez bir ürünüydü...

Kubiela ifadesiz bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

— Yeni bir travma yaşadım mı, bilmiyorum, ancak yeniden hafızamı kaybettim. Kendimi Marsilya'da bir evsiz olarak buldum ve Victor Janusz olmuştum. Kasım 2009'da.

Toinin bir anda parladı:

— Sen bizim en mükemmel süjemizdin! Her iki ayda bir psişik kaçış! Onların yinelenmesini durduramıyordum. Molekül sende şaşırtıcı bir etki yapmıştı. (İşaretparmağını uzattı.) Parçalanmanın gelişmesini incelemek için mükemmel bir hastaydın. (Sesi sakinleşti.) Ama çok geçti. Araştırmalar, program artık söz konusu değildi.

— Peşimdeki katiller beni temizlemeleri için bu kez evsizlere mi para ödedi?

— Ayrıntıları bilmiyorum, ama seni kurtarmak için yeniden harekete geçmem gerekiyordu.

— Böylece İkaros'u öldürdün.

— Mitolojik cinayetler izlenimini sürdürmek için. Her şeyi seni tutuklatmak için yaptım.

— Bana yine randevu mu verdin?

— Seni Marsilya'da buldum. Köklerinle ilgili önemli bilgiler vereceğimi söyleyerek Sortiou Koyu'nda sana randevu verdim. Yeniden polisleri aradım. Hiçbir sonuç alamadım.

— Yeniden hafızamı kaybettim. Bir süre sonra Mathias Freire oldum.

— Psişik kaçış içinde bir tür deneyim kazanmıştın. Yeni kişiliğin mükemmeldi. Sahte evrakla, Bordeaux'daki şu hastaneye kapağı atmayı başardın. Seni öldürmekle görevlendirilmiş adamlar izini bulmak için bir aydan fazla uğraştılar. Beni senin yeni kimliğin hakkında bilgilendirdiler. Araştırmana yeniden başlayıp başlamadığını, benzer vakalar hakkında başka psikiyatrlarla konuşup konuşmadığını öğrenmek istiyorlardı. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Ocak ayının sonundaydık. Yeni kimliğini iyice benimsemiştin. Sonuçta, gerçekten olduğun adama en yakın kişilikti. Onlara artık hiçbir tehlike arz etmediğini söyledim, ama hesabın kapatılması gerekiyordu.

— Bordeaux'da bir kez daha öldürmeye karar verdin.

— Büyük bir darbe indirmek istedim. Minotauros! Bu kez, parmak izlerini bakım çukurunun yakınlarına bıraktım. Polislerin Victor Janusz'la bağlantı kuracaklarından emindim. Marsilya'da tutuklanmıştın. Oradaki İkaros cinayetini hatırlayacaklardı. Seri mitolojik cinayetlerden tutuklanacaktın. Psikiyatrik muayeneden geçirilecektin. Bölük pörçük olmuş hafızanla, bu cinayetlerden sorumlu tutulmayacaktın.

— Beni korumak için daha basit bir yol yok muydu? Beni suçlayacak daha küçük bir şey? Akıl hastalığı sebebiyle bir yere kapatılamaz mıydım?

— Hayır. Suç işlemiş tehlikeli hastaların kapatıldığı bir yere gönderilmen gerekiyordu. Katillerin elinin ulaşamayacağı bir yere. Sana yaklaşmak ve seni yeniden incelemek için bu işin üstesinden gelmem gerekiyordu. Kimse senin bu yaptıklarına bir anlam veremeyecekti. Sonra yavaş yavaş bu olay unutulacaktı. Ve ben de, senin zihninde deneylerime devam edebilecektim.

Toinin'in çılgınlığının kendi içinde bir mantığı vardı. Ama bunun sonucu neydi? Belki de zaman ve mekân kavramının olmadığı bir koruganda yaşadıkları şu an. Ancak sonucun bir önemi yoktu, her bilmecenin cevabını öğrenmek istiyordu.

— Kurbanlarını aşırı dozda eroin vererek öldürdün. Bu uyuşturucuyu nereden buldun?

— Ben ürettim. Eroin morfinin türevidir, benim kliniğimde de bol miktarda morfin vardı. Otuz yıldan beri molekülleri sentezliyorum. Morfinden eroin elde etmek benim için çocuk oyuncağıydı.

— Bana Patrick Bonfils'ten bahset. Bordeaux Garı'nda ne işi vardı?

— Tali bir sorun. Bonfils benim ilk jenerasyon hastalarımdandı. Balıkçı kimliğini iyice benimsemişti ve artık kimse onunla ilgilenmiyordu. Ama köklerini soruşturuyordu. Anlamak istiyordu.

Ayakları onu, daha önce birkaç gün kaldığı Vendee'deki kliniğime kadar getirdi. Ona büyük miktarda molekül enjekte ettikten sonra implantını çıkarmak için cerrahi müdahale de bulunmaya karar verdim. Ancak bu şekilde onun hayatını kurtarabilirdim.

— Ama her şeyi unutacaktı. Anılarını. Karısını. Mesleğini.

— Ne olmuş yani? Müdahaleden birkaç saat önce paniğe kapıldı. Birkaç hastabakıcıyı yaralayarak kaçtı.

— Bir rehber ve bir İngiliz anahtarıyla.

— Gerisi neredeyse komik. Bonfils bir kamyonete –hem de kurbanlarımı taşımakta kullandığım kamyonete– saklanmış. Bu şekilde, bilmeden onu Bordeaux'ya kadar götürdüm. Demiryolunda beni takip etmiş. Çukurda kavga ettik. Ona enjektörü batırmayı başardım. Onu ray boyunda bulunan bir barakaya bıraktım.

Bina yavaş yavaş tamamlanmaya başlamıştı, ama hâlâ en önemli odası eksikti:

— Neden hayatımı kurtarmak için bu kadar çaba harcadın? Sadece en mükemmel kobayın olduğum için mi?

— Eğer bu soruyu soruyorsan, işin özünü anlamamışsın demektir. Sana göre, neden Uranos, İkaros ve Minotauros mitlerini seçtim, ha?

— Hiçbir fikrim yok.

— Her seferinde, canavarsı, beceriksiz ve zarar veren bir oğul. Okyanus sanki daha derinlerden homurdanıyordu. Dalgalar daha güçlü bir şekilde, daha yükseğe çıkıyordu. Korugan temellerinden sökülecek gibiydi. Bu kasırgadan bir anda şaşırtıcı bir gerçek gün yüzüne çıktı.

— Demek istediğin...

— Sen benim oğlumsun François. Dispanserimin olduğu yıllarda rezil herifin tekiydim, inan bana. Oraya gelen bütün kadın hastalarım için geçerliydi bu! Bazen onlara çocuk düşürttürüyordum. Bazen fetüsler üzerinde deneyler yapıyordum. Moleküllerimi enjekte ediyor ve sonra sonuçlarını gözlemliyordum. Kendi işini kendin gör!

Kubiela artık onu duymuyordu. Son Rus bebeği parmaklarınm arasında kırılıyordu. Bu en son kâbustan kurtulmak için son bir girişimde bulundu.

— Neden Andrzej Kubiela'nın oğlu olamayayım?

— Aynada kendine bak, cevabını alacaksın. Bu nedenle, sen sekiz yaşına gelince Andrzej benle bütün köprüleri attı. Bu benzerlik yüzünden. Anladığını düşünüyorum, ama seni gerçek oğlu gibi büyüttü.

Şimdi, bütün hikâye başka bir anlam kazanıyordu. Jean-Pierre Toinin kendini tanrı sanıyordu. Oğlunu da, Herakles veya Minos gibi bir yarı tanrı olarak görüyordu. Sürekli olarak ondan kaçan ve onun eserini yok etmeye çalışan bir oğul. Beceriksiz ve zarar veren bir oğul. O Toinin'in Minotaurosu, onun gizlediği canavar oğluydu. Onun, güneşe çok yakın uçmak isteyen İkarosu'ydu. İktidarını yok ederek onu öldürmek isteyen Kronosu'ydu...

Yaşlı adam yaklaştı ve Kubiela'yı ensesinden tuttu:

— Bu cinayetler birer saygı ifadesi oğlum. Zaten eşsiz görüntülerini...

Deli psikiyatr sustu. Kubiela silahını çıkarmış ve yağmurluğuna dayamıştı.

Toinin hoş gören bir ifadeyle gülümsedi:

— Bunu yaparsan, kız ölür.

— Her halükârda hepimiz öleceğiz.

— Hayır.

— Hayır mı?

Kubiela tetikteki parmağını gevşetti.

— Sizi öldürmek gibi bir niyetim yok. Hayatta kalabilirsiniz.

— Hangi şartla?

— Oyunu kurallarıyla oynayarak.

144

— Buradan sadece tek bir çıkış var. Üssün diğer ucunda, güney cephesinde. Oraya ulaşmak için Almanların zamanında inşa ettiği on peteği geçmeniz gerekiyor.

— Onlar da ne?

— Denizaltılar için inşa ettikleri hangarlar. Meşhur U-Botları için.

Toinin yüksek metal kapının içindeki başka bir kapıyı kendine doğru çekti. Anında bir köpük alevi yüzüne çarptı. Deniz serpintilerine aldırmadan, kapıyı sonuna kadar açtı. Kubiela, üzerinde, on metre yüksekte, beyaza boyanmış beton bir yaya köprüsünün bulunduğu, çevresi rıhtım gibi düzenlenmiş bir havuz gördü. Havuzun tam üstünde metal strüktürler, çatıyı desteklemek için orta kısımlarından birleştirilmişti.

— Bu galeriyi kullanacaksınız ve dümdüz devam edeceksiniz.

Galeri her hangarın üstünden geçiyor. Biraz şansın da yardımıyla, korugamn diğer ucuna ulaşabilirsiniz.

— Siz derken?

— Sadece sen ve Anais. Tek zorluk deniz. Bu gece, dalgalar neredeyse petekleri tamamen dolduruyor ama senin de gördüğün gibi, sizi koruyacak bir korkuluk var.

— Gitmemize izin mi veriyorsun?

— Tek bir şartla. Sen önden yürüyeceksin. Anais seni takip edecek. Eğer onun peşinden gelip gelmediğini görmek için bir kez bile arkana bakarsan, kız ölür.

Ben ona Eurydike diyorum. Onun payına düşen de Orpheus olmaktı. Birkaç saniye içinde, lir ozanı ile yılan sokması sonucunda ölen karısının hikâyesini

hatırladı. Orpheus tek silahı olan çalgısıyla Kerberos'u büyüleyip Styks Irmağı'nı geçmiş ve Ölüler Ülkesi'nin tanrısı Hades'i Eurydike'yi serbest bırakması için ikna etmeyi başarmıştı. Tanrı kabul etmişti, ama bir şartı vardı: Yüzeye dönüş yolculuğu boyunca Orpheus önden yürüyecek ve asla dönüp arkasına bakmayacaktı.

Devamı malum. Ölüler Ülkesi'nden çıkarken, Orpheus bir çılgınlık yapmış ve arkasına bir göz atmıştı. Eurydike oradaydı, ama artık çok geçti. Kahraman sözünü tutmamıştı. Sevgilisi sonsuza dek Cehennem'de kaybolmuştu.

— Ya sen? diye sordu Kubiela.

— Eğer sözünü tutarsan, ben ortadan yok olacağım.

— Demek dava burada kapanıyor?

— Benim için evet. Kendi sorunlarını ölümlüler dünyasıyla bir çözüme bağlarsın.

Toinin eğildi ve yerden, sıkıca naylona sardığı kalın bir dosyayı aldı.

— Geleceğinin sigortası. Matruşka programının özeti. Tarihler. Kurbanlar. Ürünler. Sorumlular.

— Polis hepsini hasıraltı edecektir.

— Elbette. Ama medya etmez. Dikkat. Onları sakın yayımlama.

Sadece dosyanın sende olduğunu Metis'in öğrenmesini sağla. Ve dosyanın güvenli bir yerde saklı olduğunu bilsinler.

— Ya işlediğin cinayetler?

— Dosyada itiraflarım da var.

— Kimse inanmaz.

— Sadece polisin ve katilin bildiği bazı ayrıntıları belirttim. Ayrıca. her mizansen için gerekli malzemeleri nereden ve nasıl elde ettiğimi ispatlayacak

belgeleri de koydum. Bunun yanı sıra, dagerreyotipileri sakladığım yeri de gösterdim.

— Neleri?

— Anais sana açıklar. Tabii eğer hayatta kalırsa, yani sen kurallara uyarsan.

Kubiela başını iki yana salladı:

— Bu hikâyenin en başından beri, beni öldürmek için iki herif peşimdeydi. Sonuçta onları tepeleyen ben oldum. Ama başkaları da gelecektir.

— Her şey yoluna girecek, inan bana.

— Artık beni korumak istemiyor musun? Hapishaneye tıkmayı veya tımarhaneye kapatmayı?

— Bugüne kadar hayatta kaldın. Sen, benimle veya bensiz hayatta kalmak için yaratılmışsın.

Kubiela dosyayı elinde tarttı: Belki de içinde, yeniden normal bir hayat sürmesini sağlayacak bilgiler vardı. Belki bir ayrıntı. önemli bir bilgi.

— Ya hastalığım?

— İmplantı çıkardın. Artık molekülün etkilerine maruz kalmazsın. Yeni bir psişik kaçış yaşaman için herhangi bir sebep yok. Sen gelişme gösteren bir deneysin. Canını kurtar, François. Eurydike'ninkini de. Şimdilik, senin tek görevin bu.

Toinin, Anais'e yaklaştı. Kubiela onun blöf yapmadığını anladı.

Gerçekten de onları serbest bırakıyordu. Olympos'un tanrısı onların ölümlerini ertelemişti.

— Bu dosyayla başlayabilirdin, değil mi? diye bağırdı Kubiela, dalga gürültüsünün arasından. Böylece bir sürü masum insan ölmezdi!

— Tanrıların kurallara olan düşkünlüğünü sakın göz ardı etme. Ve kana olan

düşkünlüğünü.

Toinin, Anais'in kapüşonunu indirdi. Genç kadının dudakları sanki kızgın demirle dağlanmış gibiydi. Kimyasal yapıştırıcı etlerini şişirmiş ve dudaklarının birleşme yerlerini tahriş etmişti. Biçimsizleşmiş yüzü bir palyaçoyu andırıyordu. Son derece güçsüz görünüyordu –Baygın değildi, ancak uyuşmuş bir hali vardı.

— Bu halde asla üssü geçemez.

Adam plastik torbasından bir şırınga çıkardı. Dişleriyle paketi yırttı ve şırıngayı küçük bir şişeye batırdı. Ardından birkaç damlayı yere püskürttü.

— Onu canlandıracağım.

— Ya bağları?

— Onlar kalıyor. Kızı ya bu şekilde alacaksın ya da bırakacaksın.

— Benim arkamda olacağını nereden bileyim?

Toinin, Anais'in kolunu tuttu ve iğneyi batırdı.

— Senden istediğim tek bir şey var: Güvenin. Buradan çıkmanın anahtarı da bu.

Kubiela bu kaçığın kendine has bir tutarlılığı olduğunu düşündü. İşlediği cinayetlerdeki gibi, harfi harfine mitolojiyi izleyecekti. Eurydike'yi serbest bırakan Hades gibi davranacaktı. Buna karşılık, o, Orpheus'un hatasına düşmemeliydi. Özellikle arkasına bakmamalıydı.

Yaşlı adam şırıngadaki sıvıyı yavaşça Anais'in koluna zerk etti, sonra iğneyi çekti. Kubiela'ya doğru yürüdü ve hâlâ köpüklerini tüküren yarı aralık kapıyı işaret etti:

— Merdiveni tırman. Her dalgada soluğunu tut. Peteklerin sonunda özgürlük var.

Kubiela son bir kez daha yaşlı kaçığa baktı. Kırış kırış, meşin parlaklığında

yüz hatları. Atalarından kalma lekeli bir aynada kendini seyrediyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Arkasında, Anais kendine gelmeye başlamıştı.

— Yürümeye başla, diye fısıldadı Toinin. Birkaç saniye içinde, senin peşinden gelecek.

— Gerçekten mi?

Katil ona göz kırptı:

— Cevap seni korugamn çıkışında bekliyor.

145

Petekler uzun zamandan beri denizaltılar tarafından kullanılmayan ölü yerlerdi. Ama bu gece, kudurmuş dalgalar bu unutulmuş mağaraları yeniden canlandırıyordu. Sırtını duvara dayamış, galerinin üstünde kımıldamadan duran Kubiela, aşağıda savaşan dalgalara bakıyordu. Dalgalar, betonun her milimetresini kapkara suyla doldurarak hangara giriyor, sonra duvarlarda şaklayarak, rıhtımlar üstünde köpükler bırakarak öfkeyle geri çekiliyordu... Okyanus artan bir öfkeyle geri dönmeden önce burada soluklanmak için mola veriyordu.

Peteğin üstündeki yirmi metreyi düşmeden kat etmesi için bu soluklanmadan yararlanmalıydı. Dalgalar o denli güçlüydü ki, onu tüneğinden çekip alabilir ve korkuluğun üstünden aşağı yuvarlayabilirdi.

Bir sonraki duvara doğru koşmak için dalgaların yeniden çekilmesini bekledi. Yanlış hesap. Köprünün tam ortasında bir dalga kütlesi onu ansızın yakaladı. Kendini yerde buldu. Kudurmuş dalga onu içgüdülerini kullanmaya zorladı. Gözlerini kapatmak. Nefesini tutmak. Akıntıdan daha güçlü olmak için kendi ağırlığından destek almak.

Etrafindaki suların çekilmesini bekledi ve ayağa kalktı. Sendeleyerek diğer duvara kadar ilerledi. Tepeden tırnağa ıslanmıştı. Dosyayı pantolonunun içine sokmuştu. Silahların hâlâ belinde olup olmadığını bilmiyordu. Önemi yoktu. Sığınacak bir yere ulaşmayı başardı ve bulunduğu hangarı bir sonraki hangardan ayıran iki metre kalınlığındaki bir blokun arkasına, saklandı. Havuzun gürlemesi duvarları titretiyordu. Sanki onu takip eden okyanusun kendisiydi. Anais arkasında mıydı? Bu gürültüde onun ayak seslerini duyması imkânsızdı. Arkasına bakması da söz konusu değildi...

Tam önünde, bir sonraki hangarın içi dalgalarla doldu. Yol serbest olunca sonraki duvara koştu. Bir kez daha tahminlerinde yanıldı. Henüz açığa çıkmıştı ki, dalgalar onu havalandırdı. Tırabzanı yakaladı. Dokunabildiği tek şey, alçak bir duvardı.

Dalga geri çekildi. Yerini hava doldurdu. Kubiela korkuluğun üstünden

geçmişti. Boşlukta asılı duruyordu, tutunduğu yeri bırakmamıştı. Umutsuz bir gayretle, su içinde kalmış bacağını korkuluğun üstüne doğru attı ve ayağıyla yakalamayı başardı, ilk zafer. Kendini çekerek, önce bacağını, sonra kalçasını ve gövdesini diğer tarafa geçirdi. Sırılsıklam bir halde, titreyerek sert bir şekilde köprünün zeminine düştü. Elleri felç olmuş gibiydi. Tuz gözlerini yakıyordu. Dizlerine kadar suyun içindeydi. Kulaklarının içinde su vardı. Ağzının içinde su vardı.

Artık hesap yapmasının gereği yoktu. Bir robot gibi, sonraki peteğe doğru yürüdü. Su içinde kalmış giysileri ağırlaşmıştı. Ya Anais? Bir an omzunun üstünden arkaya bakmayı düşündü, ama kendini tuttu. Kuşkusuz Toinin onu gözleyecek –anlaşmaya uyup uymadığını bilecek– imkânlara sahipti.

Dördüncü hangar. Geçti. Ensesi yanıyordu. Gözünden yaşlar akıyordu. Ve vücudunun geri kalan kısmı soğuktan titriyordu. Dosya hâlâ pantolonunun içinde miydi? Artık hangisinin daha önemli olduğunu da bilmiyordu: Bu belge mi, yoksa hayatı mı?

Aslıda, ikisi de aynı şeydi.

Beşinci hangar. Şüphe yeniden içini kemirmeye başladı. Anais peşinden geliyor muydu? Paniğe kapıldı. Toinin, rehinesiyle birlikte kaçmıştı –Bir daha dönmemek üzere giderken son oyununu oynamıştı. Dönüp bakacaktı ki vazgeçti. Hayır. Orpheus'un hatasına düşmeyecekti...

Altıncı hangara ulaştığında dalgaların homurtusunun içeriden geldiğini işitti. Su burada, birkaç metre uzağındaydı ve ona doğru yaklaşıyordu, iyice duvara yapışıp çömeldi. Dalgalar onu aradı, her köşeye girdi, ama o betona sıkı sıkı yapışmış bir halde direndi. Dalgalar çekilmeye başlayınca peşlerine takıldı ve yoluna devam etti. Henüz yirmi metre kadar yol almıştı ki, yeni bir dalga sırtına çarptı. Anais diğer tarafta olmalıydı. Ya da aşağıda. Dalgalara direnebiliyor muydu? Bağlı elleriyle tırabzana tutunmayı başarabiliyor muydu? Bir bakış... Sadece tek bir bakış...

Dalga arkasına dönmesine mâni oldu. Sular, köpürdü, yükseldi, yeniden çevresini sardı. Akıntının şiddetiyle, koyduğu yerden kurtulan dosyanın sürüklenmeye başladığını fark etti. Yakalamak için bir kolunu uzattı, ama hemen vazgeçti. Tutunabilmek için iki eline de ihtiyacı vardı. Sular

çekildiğinde geriye sadece aldığı nefesten başka bir şey kalmadığını anladı ve bu bile çok iyiydi.

Bir sonraki hangara girdi, ipin ucunu kaçırmıştı. Yedinci hangarda mıydı? Dokuzuncuda? Üssün sonuna mı ulaşmıştı? Anais. Sadece üçte bir başarma şansı vardı. Arkasındaysa, Kubiela dönüp bakmayacaktı ve buradan birlikte kurtulacaklardı. Arkasında yoksa, zaten onu kaybetmiş demekti. Eğer oradaysa ve Kubiela dönüp bakma hatasına düşerse yine başaramayacaktı. Kısa ve kaçamak bir bakış...

Birden, karşısına kör bir duvar çıktı. Başka hangar yoktu... Yolun sonuna ulaşmıştı. Aşağıya, rıhtımlara doğru baktı ve merdivenin dibinde yarı aralık kapıyı gördü. Toinin yalan söylememişti.

Çıkış orada, ayaklarının altında, birkaç metre uzaktaydı. Geriye aşağı inmek ve kaçmak kalıyordu.

Ama bu iniş tehlikeli ve ürkütücüydü. Anais'e yardım etmeliydi... Son iki metreyi onunla birlikte aşmalıydı... Arkasına döndü ve köprünün diğer ucundaki genç kadım fark etti. Siyah gözlerini ve beyaz tenini gördü –onu ilk gördüğü anı hatırladı. Çığlık. Süt.

Alice kâbuslar diyarında...

Kubiela hata yaptığını anladı. Tıpkı efsanedeki gibi. O anda katil Anais'in arkasında belirdi. Yüzünde maskesi vardı. Bir tarafa çarpılmış bir surat, testereyi andıran bir ağız. Anadolu'daki çobanların kepeneklerini andıran uzun tüylü bir palto giymişti.

Elinde, dövülmüş bronzdan veya yontulmuş çakmaktaşından ilkel bir silah vardı.

Kubiela onlara doğru hamle yaptı, ama çok geçti. Toinin baltasını indirdi. Kesici silah Eurydike'nin başına isabet etmeden önce büyük bir dalga kütlesi köprüyü doldurdu. Okyanus cellat ile kurbanını tek bir hamlede alıp götürdü.

Kubiela'nın düşünmek için sadece saniyenin binde biri kadar bir süresi oldu: Dalga bir ev yüksekliğindeydi. Hiçbir insan, hiçbir tanrı binlerce metreküplük

bu azgın sulara direnemezdi... Dalga onu da sürükledi. Korkuluğun üstünden düştü ve baş aşağı hiçliğin içine gömüldü.

146

Burgacın içinde, Anais'in kolları ve bacakları dibe vurdu, ancak en ufak bir acı hissetmedi. Yüzüyor, kıpırdanıyor, kıvrılıp bükülüyor, ama hiçbir sonuç alamıyordu. Dalgaların içinde eriyordu. Dalgalara karışıyordu. Akışkanlaşıyor, kayganlaşıyor, sulu bir hal alıyordu...

Birden dagerreyotipileri gördü. Uyumadan önce Toinin'in gösterdiği dagerreyotipileri. Hem aydınlık hem de karanlıklardı. Bu kontrastın arasından kurbanlar ona bakıyordu. Minotauros. İkaros. Uranos... Taşlaşmış yüzleri, ışıldayan algler gibi, suyun içinde parlıyordu. Tanrılar ve efsaneler dünyasının kahramanları.

"Öldüm" diye düşündü veya düşündüğünü sandı. Ama hemen ardından da rüya gördüğünü. Dalgalar hayalleri alıp götürdü. Anais havalandığını, döndüğünü, yere fırlatıldığını hissetti. Sonra da köpüren suların gürültüsü içinde betonun köşesi boyunca sürüklendiğini. Anlamaya çalıştı. Deniz onu yutmuş, koruganın dışına çekmiş, sonra da birkaç metre yükseğe, düz ve sert bir zeminin üstüne fırlatmıştı. Üssün çatısı. Dalgaların yardımıyla kapandan kurtulmuştu.

İlk düşüncesi Freire oldu. Neredeydi? Şiddetli dalgalar arasında, galeride onu takip etmişti. İyi kötü peşinden gitmişti. Freire dönüp arkasına bakmamıştı. Sözünü tutmuştu. Bunun için ona teşekkür ediyordu. Toinin peşindeydi, mitin beklenen sonunu yerine getirmeye hazır, kana susamış, kötü tanrı olarak Orpheus'u dikkatle gözlüyordu. Son anda, Freire hata yapmıştı. Dönüp ona bakmıştı. Hata yaptığını anladığı anda gözlerindeki şaşkınlığı, yıkımı hâlâ görüyordu.

Dalga sonunda, beton duvara çarparak koşusunu sonlandırdı. Su kabarcıkları kafasının içinde binlerce yıldıza dönüştü. Nasıl olduğunu anlamadan ayağa kalktı. Bedenine, gücüne, kol ve bacaklarına yeniden kavuşmuştu. Bir an, taştan daha yoğunmuş gibi gelen su, ayaklarının altında, köpük hışırtılarıyla azalarak geri çekilen küçük bir su birikintisine dönüşmüştü.

Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Denizaltı üssünün, yüksek beton

duvarlarla çevrili, bölmelere ayrılmış bir terası andıran tepesindeydi. Bu bölmeler kuşkusuz Müttefik saldırıları sırasında bombaların etkilerini azaltmak içindi. Tuhaf bir şekilde bu beton bloklar arasında ağaçlar yetişmişti; burası cangılın ortasına terk edilmiş bir hapishaneyi andırıyordu.

Dalları kenara çekerek, yüzüne çarpan ağaç kabuğu parçalarına aldırmayarak duvar boyunca yürüdü. Katil neredeydi? Bu labirentin herhangi bir yerinde olabilirdi. Elleri hâlâ plastik kelepçelerle bağlıydı. Sendeliyor, dengesini bulmaya çalışıyordu. Ayak bileklerini saran suyun soğukluğu, bileklerindeki kelepçe kadar keskindi. Hızlı hareket etmeliydi. Çıkışa ulaşmalıydı. Bir merdiven bulmalıydı. Rıhtıma inmeliydi. Uzakta, deniz daha güçlü çullanmak için yeniden hız kazanmaya başlamıştı bile.

Bulunduğu köşeden bir çıkış gördü. Burası çatının diğer bir bölümüydü ve iç avlu gibi bir düzlük, deprem nedeniyle oluşmuş çatlak gibi bir yarık vardı. Bakışlarını sol tarafa çevirdi ve havuzları, suda çalkalanan yük gemilerini, ışıkları kırpışan römorkörleri gördü. Hiç düşünmeden, ters yöne gitti. Sudan uzaklaşması lazımdı. Ve depolar ile park alanlarını bulması. Bir su birikintisinin içine düştü. Ayağa kalktı. Çatının kenarına otuz metre kalmıştı ki dalgalar üzerine çullandı ve onu ileri doğru itti. Kenardaki duvarın üstünden aşağı uçacağını sandı, ama birkaç metrelik sürüklenmenin ardından aynı kuvvet onu geri çekti ve bulunduğu noktaya getirdi.

Anais soluksuz kaldı. Su, onunla oynayan sert, tehlikeli ve gerçek bir öfkeydi. Başını sudan çıkaracak kadar büzülerek, zeminde sürüklenmesini yavaşlatmayı başardı. Hava. Yapıştırılmış dudakları ağzından nefes almasına engel oluyordu. Var gücüyle burnundan soluk aldı. Tuzlu sular sinüslerini yakıyordu. Kulaklara su nedeniyle, deniz kabukları gibi hışırdıyordu. Kenara ulaşması ve yeni bir dalga gelip onu havalandırmadan önce bir merdiven bulması gerekiyordu. Çatının uç kısmı onun hem kurtuluşu olabilirdi hem de mutlak ölümü.

Adımlarını hızlandırmaya çalıştı, başaramadı. Arkasında uğultu artıyor, bir tiyatro perdesi gibi yükseliyordu. Gözleriyle çevresini tarıyor, bir merdiven, aşağı inecek bir düzenek arıyordu.

On metre. Uğultu peşindeydi. Kudurmuş deniz geliyordu, hızlanıyordu, onu yakalayacaktı... Aşağı düşmekten kurtulmak için çok geçti.

Birden başka bir saldırıyla burun buruna geldi. Katil sağ tarafında belirdi. Suratındaki sırıtma kumaştaki bir yırtığı andırıyordu. Çakmaktaşından baltasını sallıyordu. Ölüm ona iki seçenek sunuyordu. Bir tarafta dalga ve boşluk. Diğer tarafta katil ve silahı. Kafası önde Toinin'in üstüne atladı. Karnına aldığı darbeyle adam iki büklüm oldu. Yere yuvarlandılar. Anais hızla ayağa kalktı. İki tehlikeyi de göz ardı etmiyordu. Yaklaşan dalga ve ayağa kalkan Olympos Katili...

Bu sanki bir işaretti. Bilinçaltının bir çağrısı. Bir şeyler ona başını sola çevirmesini fısıldadı. Çelik bir merdivenin, platforma perçinlenmiş demir atma noktaları oradaydı. Merdivenin iki küpeştesi kollarını ona doğru uzatıyordu. Koştu. Katil baltasını sallayarak üzerine atladı.

Bu onun gördüğü son şeydi. Dalgalar ikisini de yuttu. Anais gözlerini kapattı. Köpüklerden oluşan binlerce parmak onu yakaladı. Belini, gövdesini, başını. Suyun insanı sağırlaştıran dünyası.

Taşın sürtünmesi. Katilin darbeleri altında ölmemek bile bir zaferdi. Ancak ikinci zaferi –gerçekten hayatta kalabilmek– kazanmak için yeterince güçlü değildi.

Son düşündüğü şey, bir hastanın hayati fonksiyonlarını gösteren bir monitörün üzerindeki çizgiler oldu. Çizgi yeşildi, parlaktı ve umutsuzca dümdüz uzanıyordu. Şakaklarının derinliklerinde, makinenin ikaz sesi çınlıyordu. Ama okyanusun karanlık gürültüsü, sesi uzaklaştırmaya başlamıştı bile...

Sırtına inen bir darbe onu kendine getirdi. Bir anda merdivenin bittiğini anladı. Nasıl olduğunu anlamadan bedenini kıvırdı, kollarını kıpırdattı, görmeden küpeştelerden birini yakaladı. Sonrasında havada asılı kalmıştı, bacakları boşlukta sallanıyor, üzerinden sular akıyordu. Deniz onu kabul etmiyordu. Ayaklarını merdivene koydu. Sersemlemiş bir haldeydi, ama tuhaf bir şekilde de kendini canlanmış, yıkanmış ve yenilenmiş hissediyordu.

Soğuktan uyuşmuş parmaklarına, titreyen bacaklarına rağmen, deniz tuzuyla yanan burnundan derin nefesler alarak inmeye başladı. İndi, indi, sürekli indi. Bu inişin sonu gelmiyordu.

Tam kendini bırakacaktı ki, basamakların yerini toprak aldı. İnanamadı. Toprağın üstündeydi. Demiryollarını görüyordu. Sarnıçları. Karanlık binaları. Gözleri karardı. Dengesini kaybetti. Dizleri betona değdiğinde onu fark etti: Canavar onun kadar şanslı değildi. Parçalanmış bedeni, emdiği kanı tükürerek dışarı atan bir sülük gibi asfaltta yatıyordu. Kapüşonunun altındaki kafası patlamıştı. Bez parçası, içi beyinle dolu iğrenç bir torbayı andırıyordu.

— Matmazel iyi misiniz?

Yağmurluklu adamlar. Fenerler. Kapüşonların şaklamasının bastırdığı sesler. Adamlardan biri, Anais'in bileklerindeki plastik kelepçeyi fark etti. Arkadaşına gösterdi. Anais bir şeyler söylemek istedi, ama dudakları umutsuzca kapalıydı.

Kahramanını düşündü. Neredeydi? Korugandan kurtulmuş muydu? Ölmüş müydü? Adamlar ayağa kalkmasına yardım etti. Onları uyarması gerekiyordu. Mathias Freire'i bulmaları lazımdı. Victor Janusz'u. Narcisse'i. Amaud Chaplain'i. François Kubiela'yı...

Aslında onu başka bir adla düşünüyordu. Ona seslenmek istiyordu. Geri dönmek. Onu kurtarmak.

Sürekli tekrarlıyordu:

— Orpheus... Orpheus... Orpheus...

Ama mühürlü dudaklarından tek bir ses bile çıkmıyordu.

147

Fırtınanın yol açtığı yıkım su birikintilerine, kırık camlara, henüz sakinleşmiş havuzlara yansıyordu. Güneş çıkmıştı ve bu daha da kötüydü. İşık felaketin her ayrıntısını ortaya çıkarıyordu.

Su her yerde ışıldıyordu, ama hüzünlü, can sıkıcı ve kasvetli bir parlaklıkla. Bu ılık güneş, hastalık, nekahet ve ölüm dönemlerindeki ateş gibiydi.

Etrafa dağılmış ağaç kütüklerinin içinden yarı beline kadar çıktı ve buraya neden saklandığını sorgulamamayı tercih etti.

Şüphesiz derme çatma bir sığınaktı. Kendini çekerek, bir ağaç gövdesinin üstüne sırtüstü çıktı ve çevreyi inceledi. Bir yel değirmeninin devasa kanatları yana devrilmişti. Vinçler yıkılmıştı. Arabalar suyla kaplı park alanında yüzüyor ve birbirlerine çarpıyordu. Parçalanmış ağaçlar cesetler gibi suyun üstünde yüzüyordu.

Üzücü görüntülerdi.

Sarkan bir kabloyu tuttu ve bir çekme halatı gibi kullanarak ağaç gövdesi boyunca kendini çekti. Asfalta ulaştı. Zorlukla ayağa kalkınca başka ayrıntılar gözüne çarptı. Çakıllar, halatlar ve kırılmış direk parçaları her tarafa dağılmıştı. Yol çatlaklarla doluydu. Asfalt yer yer kabarmış, kalkmıştı. Havuz tarafında, yük gemileri kıyıya bindirmişti. Bir gümrük gemisi burundan karaya oturmuştu, bir diğeri yan yatmıştı...

Kopmuş döşeme taşlarından, yelken, tahta ve demir parçalarından sakınarak, rıhtım boyunca sendeleyerek yürüdü. Halat babalarınm üzerlerine oturmuş denizciler başlarını ellerinin arasına almıştı. Jandarmalar ve itfaiye erleri, şoke olmuş bir halde hasar değerlendirmesi yapıyordu. Çevreye dehşetle karışık bir sessizlik hâkimdi. Doğa sözünü söylemişti. Verecek hiçbir cevap yoktu.

Başı döndü, durdu, öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üstüne koydu. O da buradaki enkazın bir parçasıydı.

— Bayım, her şey yolunda mı?

Başını kaldırdı ve sesin nereden geldiğine baktı. Fosforlu bantları olan siyah anoraklarıyla iki itfaiye eri önünde duruyordu.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Durumundan tam olarak emin olmadığı için cevap vermedi.

— Nereden geliyorsunuz? Nerede oturuyorsunuz?

Ağzını açtı, sonra bir elin kolundan tuttuğunu hissetti. Güneş çarpmış gibi bir an bayılacağını sandı.

— Adınız ne?

Cevap vermeden onlara baktı. Kendisinde neyin yolunda gitmediğini anlamaya çalışıyordu. Kendisini gerçek bir kazazede gibi hissetmesine neden olan sorunu. Fırtınadan başka bir kaza.

— Bayım, adınız ne?

Sonunda anladı. Hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Bilmiyorum.

Dipnotlar

[1] Train â Grande Vitesse: Hızlı tren. (ç.n.)

[2] Societe Nationale d es Chemins de fer Français: Fransa Demiryolu işletmesi. (ç.n.)

[3] Fichier National Automatise des Empreintes Genetiques: Ulusal Genetik Bilgi Bankası. (ç.n.)

[4] Kökeni Bask Ülkesi'ne dayanan, tek elle kullanılan raketle deri bir topu duvara göndermek suretiyle yapılan oyundur. (ç.n.)

[5] Genellikle katedral ve kiliselerde, oluklarda biriken suyu tahliyede kullanılan ve çeşitli yaratıkları, canavarları simgeleyen gotik mimari öğesi. (ç.n.)

[6] Transport Express Regional: Bölgesel Ekspres Taşımacılık. (ç.n.)

[7] Mitolojide boğa kafasına ve insan bedenine sahip bir yaratık. (ç.n.)

[8] Suçluların suç işlerken tekrarladıkları tipik yöntemler. Örneğin kestiği parmağı alıkoymak, duvara kanla yazı yazmak vb. Katilin psikolojisi hakkında ayrıntılı ipuçları verir. (ç.n.)

[9] Şarapların incelenmesini konu edinen bilim. (ç.n.)

[10] Avrupa'nın en büyük çöpçatan sitelerinden biri. (ç.n.)

[11] İngilizce junkie veya junky. Sert uyuşturucu kullananlara sokak jargonunda verilen ad. (ç.n.)

[12] Fransa'nın taşrasında, toprak, kum, çakıl ve çim alanlarda, çapı 7,05 ila 8 cm arasında değişen metal toplarla (bilyelerle) oynanan geleneksel bir oyun. (ç.n.)

[13] Jean Prouve (1901-1984): Aşırı gösterişi olmayan, samimi ve kullanışlı mobilya tasarımları yapan, modern ve işlevsel akımın temsilcilerinden. (ç.n.)

[14] Golf oyununda en az vuruşla topu 18 deliğe sokmaya dayanan bir oyun türü. (ç.n.)

[15] Oyuncunun golf takımlarını sahada taşıyan görevli. (ç.n.)

[16] Bir golf alanında her deliğin çevresinde topun kaymasına elverişli çimenli yer. (ç.n.)

[17] Uyuşturucu jargonunda esrar, ot. (ç.n.)

[18] Şarap terminolojisinde, tanımlanmış bir üretim bölgesinde, belirlenmiş üzümlerle, belli koşullar dahilinde denetimli olarak üretilen şarapların resmi tescilli ifadesi. (ç.n.)

[19] Fransa'da Bordeaux'nun en önemli alt bölgelerinden Medoc'ta yapılan bir sınıflandırma. Bu tür şaraplar yüksek fiyattan değer bulur. (ç.n.)

[20] Şarap bilimi terminolojisinde, şarap üretim işletmesi bulunan mülk. Bordeaux bölgesinde çok sayıda şarap üretilen şato vardır ve bunlar belli bir estetiği ve tarihi bir mimariyi yansıtan görkemli yapılardır. (ç.n.)

[21] Şarapta bulunan malik asidin laktik asit bakterileri tarafından parçalanarak laktik aside dönüştürülmesi. Kırmızı şaraplarda daha çok uygulanır, şarap daha yumuşak ve kolay içilebilir hale gelir. (ç.n.)

[22] Organisation de l'armee secrete: Gizli Ordu Teşkilatı. Cezayir Savaşı sırasında "Cezayir Fransızlarındır" ilkesini benimsemiş gizli örgüt. (ç.n.)

[23] Service d'action civique:Yurttaş Hareketi Bürosu. De Gaulle tarafından kurulmuş ve önce de Gaulle'e, ardından da de Gaulle'cülere hizmet vermiş teşkilat. (ç.n.)

[24] Paul Aussaresses. Fransız general. Cezayir Savaşı'nda 1.500 kişinin işkenceyle öldürülmesinde parmağı olan işkenceci asker. Savaştan sonra

ABD'de karşı casusluk, uygulamalı işkence dersleri vermiş, Fransız hükümeti tarafından Brezilya'ya askeri ataşe olarak atanmış, Arjantinli, Şilili,Venezüellalı üst düzey subayları işkence konusunda eğitmiştir. (ç.n.)

[25] Sığır çiftliği. (ç.n.)

[26] Dövüş boğaları. (ç.n.)

[27] Boğa güreşi. (ç.n.)

[28] Şiş, şişleme. (ç.n.)

[29] Çoban. (ç.n.)

[30] Uzman. (ç.n.)

[31] Dört yaşını tamamlamış boğa. (ç.n.)

[32] Fuar, panayır. (ç.n.)

[33] Boğa güreşinde hayvana mızrakla saldıran atlı. (ç.n.)

[34] Boğa güreşinde matadora yardımcı olan, elindeki okları (banderilla) boğaya saplayan güreşçi. (ç.n.)

[35] X doğum: Fransa'da annenin bebeği doğurduktan hemen sonra terk ettiği ve çocuğun, annesinin kimliği hakkında hiçbir şey öğrenme hakkı olmadığı bir uygulama. (ç.n.)

[36] 1949 yılında Fransa'da Keşiş Pierre (Henri Groues) tarafından kurulmuş, günümüzde ülkede faaliyet gösteren ve evsizlere, yoksullara, eski mahkûmlara, göçmenlere yiyecek, giysi, barınak, mobilya vb yardımı yapan uluslararası insani yardım vakfı. (ç.n.)

[37] Bankaların seçkin müşterilerine verdiği Visa kredi kartı. (ç.n.)

[38] Hızlı ve sert tekno müzik türü ve bu müziğin tutkunu kişi. (ç.n.)

[39] Fransızca offrir (sunmak, teklif etmek, ikram etmek, önermek) fiilinden türetilmiş, sunu, teklif vb anlamında sözcük. (ç.n.)

[40] Pelota'da kullanılan, güçlendirilmiş telleri olan bir tür raket. (ç.n.)

[41] Sentetik müziği stüdyoda olduğu gibi sahnede de icra edebilen Alman elektronik müzik grubu. (ç.n.)

[42] Rhythm and Blues, diğer adıyla RnB; caz, rap, gospel ve blues karışımı, AfroAmerikalılSrın yaptığı müzik türü. (ç.n.)

[43] Böcek. Bilgisayar programlarındaki ve sistemlerdeki hataları, beklenmeyen sonuçlara ve sistemin alışılmadık biçimlerde çalışmasına neden olan oluşumları tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

[44] Az bilinen veya oldukça spesifik bilgi alanlarına, kimi zaman saplantılı bir biçimde hayran olan kişi. Spora, müziğe, modaya, yemeklere pek yakın durmaz, fazla bilinmeyen ve toplumun genelince pek paylaşılmayan ilgi alanlarına yönelir. (ç.n.)

[45] Memelerin daha dolgun ve dik görünmesini sağlayan bir sutyen türü. (ç.n.)

[46] Bonfils adı Fransızca bon ve fils sözcüklerinin birleşiminden oluşur. Türkçede hayırlı erkek evlat anlamına gelir. (ç.n.)

[47] Değerli enstrümanları taşırken zarar görmemesi için kullanılan kutu veya çanta. (ç.n.)

[48] Bir sigara markası. (ç.n.)

[49] Avrupa'da, bir telefon servisine bağlı olan ve günlük saati belli aralıklarla otomatik olarak sesle bildiren sistem. (ç.n.)

[50] Sahipsiz bölge. (ç.n.)

[51] Fransa da indirimli, ucuz gıda ve içecek satan marketler zinciri. (ç.n.)

[52] Bir Ortaçağ efsanesi. Tristan ile Isolde, Batı'nın en ünlü efsane çiftini oluşturur. Öyküleri, aşk tutkusunun önüne geçilemez gücünü dile getirir. (ç.n.)

[53] Gece Yarısı iblisleri: 1986 yılında Fransız rock grubu Images tarafından yorumlanmış ve 13 hafta listelerde kalmış, platin plak ödülü almış bir şarkı. (ç.n.)

[54] 1891 yılında Fransa'nın Limoges kentinde kurulmuş, başta ayakkabı olmak üzere deri kemerler, çantalar üreten firma. (ç.n.)

[55] Hoşuna gidiyor mu? (ç.n.)

[56] Yalancı su kobrası olarak da bilinen bir tür yılan. (ç.n.)

[57] Ey göklerde olan Babamız
ismin mukaddes olsun
Melekûtun gelsin
Gökte olduğu gibi yerde de senin iraden olsun. (Matta, 6:9-10)

[58] Fransa'da ticari bir şirketin hukuki varlığını teyit eden, ticaret odası kaydını, imza sirkülerini de kapsayan resmi belge. Bir tür şirket kimlik belgesi. (ç.n.)

[59] Baş delgi ameliyatı. Kafatasının herhangi bir bölgesinde, baş derisi kaldırıldıktan sonra bir parçanın, beyin ile beyin zarına zarar vermeden çıkarılıp alınmasını sağlayan bir ameliyat tekniği. (ç.n.)

[60] Yelken kanat olarak de bilinen bir hava sporudur. Bu spor, diğer hava sporları olan yamaç paraşütü ve planörcülüğün bir karışımıdır. (ç.n.)

[61] Güzel Dönem anlamına gelen Fransızca sözcük. 1900 ile XX. yüzyılın başlarına, özellikle de Birinci Dünya Savaşı'na kadarki refah ve mutluluk dönemine verilen ad. (ç.n.)

[62] Tarih Kitaplığı anlamına gelen bu kitap Türkçeye çevrilmedi. (ç.n.)

[63] Değişişler adıyla 1935 yılında; Dönüşümler adıyla da 1994 yılında Türkçeye çevrildi. (ç.n.)

[64] KitapTürkçeye Aşk Sanatı (1943, 1987) ve Sevişme Yolu (1935) adlarıyla çevrildi. (ç.n.)

[65] Fransız tiyatrosuna, özellikle de pantomime geçen İtalyan komedi kahramanı. Beyazlar giyinir ve yüzüne un sürerdi. (ç.n.)

[66] Yunan mitolojisinde Thebaili ünlü kör kâhin. Kadınlığın sırlarını açığa vurduğu için Hera tarafından kör edilmiştir. (ç.n.)

[67] Fransa'da dondurulmuş ürün markası. (ç.n.)

[68] Nice'te, batıda Antibes Burnu.'ndan doğuda Nice Burnu'na kadar uzanan, plajlarıyla ünlü kıyı şeridi. (ç.n.)

[69] Korinthos'un efsanevi kralı. Cehennemde sonsuza dek, iri bir kayayı bir dağın eteğinden yukarı doğru itmeye mahkûm edilmişti, ama kaya zirveye varmadan aşağı yuvarlanıyordu. (ç.n.)

[70] "Anlaşıldı mı?" anlamında İtalyanca sözcük. (ç.n.)

[71] ABD'de 1918 yılında inşa edilmiş, önce askeri karargâh, sonra 1937'den itibaren Hazine Bakanlığı'nın altın deposu olarak kullanılmış kale. (ç.n.)

[72] Yeni gerçekçi akımın öncülerinden Fransız ressam (1928-1962). Resimlerinde kullandığı mavi ve tonlarının patentini almıştır. (ç.n.)

[73] İki sokak polisinin maceralarının konu edildiği 1970'lerde Amerika'da yayınlanmış kült TV dizisi. (ç.n.)

[74] Tasarımı Rene Elissabide tarafından yapılmış bir ayakkabı.

[75] Girin! (ç.n.)

[76] "Anladın mı?" anlamında İtalyanca sözlük. (ç.n.)

[77] Sokak ağzında, amfetamin. (ç.n.)

[78] "Kötü yolculuk" anlamında İngilizce sözcük. Uyuşturucunun yaptığı etki, neden olduğu halüsinasyon. (ç.n.)

[79] Adolf Wölfli: 1864'te Bern'de doğmuş. 1930'da Bern'de bir akıl hastanesinde ölmüş İsviçreli sanatçı. (ç.n.)

[80] Ham sanat. (ç.n.)

[81] Hip-Hop jargonundan türetilmiş, rap'çilerin takılarını ve rüküş kıyafetlerini ifade eden, aynı zamanda onların yaşam tarzındaki gösterişçi ve abartılı üslubu vurgulayan deyim. (ç.n.)

[82] İnanç. (ç.n.)

[83] "Tebrikler, aferin" anlamında İbranice sözcük. (ç.n.)

[84] Yahudi inanışına göre Yahudi olmayan diğer insanlar. (ç.n.)

[85] Tamam! (ç.n.)

[86] Tom Ford (d. 1961): ABD'İİ modacı ve film yönetmeni. Kendi adını taşıyan giysileri, parfümleri ve gözlükleri vardır. (ç.n.)

[87] Fransızca velo (bisiklet) ve liberte (özgürlük) sözcüklerinden meydana gelmiştir. 15 Temmuz 2007 tarihinden bu yana Paris'te kullanımda olan ve halkın belli bir ücret karşılığında ulaşım aracı olarak yararlandığı bisikletler. (ç.n.)

[88] Rock'çılar gibi giyinen, rock müzik dinleyen, duvarlara resim yapan gençlerin kendilerine verdiği ad. (ç.n.).

[89] Yıldırım savaşı anlamına gelen Almanca sözcük. İkinci Dünya Savaşı nda Almanların savaş doktrini. Doktrinin amacı hızlı ve ani saldırılarla, düşmanın düzenli bir savunma kurmasını engelleyip sonra da düşmanı hızlı bir şekilde yok etmektir. (ç.n.)

[90] Rahat ama aynı zamanda ciddi kıyafet. (ç.n.)

[91] Apple'ın internet tarayıcısı. (ç.n.)

[92] Bir salonda toplanan aynı sayıda kadın ve erkeğin, sırayla birkaç dakika süreyle karşılıklı görüşüp tanışmasına dayanan çöpçatanlık sistem. (ç.n.)

[93] "Gerçek yaşam" anlamında İngilizce sözcük. (ç.n.)

[94] Gösteri sanatçısı Augustin Legrand'ın girişimleriyle sokaklarda yaşayan evsizlere yardım amacıyla kurulmuş, onlara barınma yeri bulmak için faaliyet gösteren sivil toplum kuruluşu. (ç.n.)

[95] İki kişinin genellikle internetteki bir tanışma sitesi aracılığıyla tanışarak ilişki kurması. (ç.n.)

[96] "Orospu çocuğu" anlamında Boşnakça sözcük. (ç.n.)

[97] Yılan. (ç.n.)

[98] "Claudia ve Sandra sonsuza dek" anlamında İspanyolca cümle. (ç.n.)

[99] "Geç olsun da güç olmasın" anlamında Hırvatça cümle. (ç.n.)

[100] "Aptal, salak" anlamında Sırpça sözcük. (ç.n.)

[101] Afrikalı kadın ve erkeklerin giydiği, bölgelere ve kavimlere göre farklılık gösteren üstlük. (ç.n.)

[102] "Şerefe, sağlığına" anlamında Boşnakça sözcük. (ç.n.)

[103] "Yavaş, sakin ol" anlamında Boşnakça sözcük. (ç.n.)

[104] "Elbette, tabii ki" anlamında Boşnakça sözcük. (ç.n.)

[105] Delphoi'de Apollon'un kehanetlerine aracılık eden rahibe. (ç.n.)

[106] 1960-1970 yılları arasına hükümet üyelerine, diplomatlara, yüksek

devlet görevlilerine kadın pazarlamış bir şebekenin başı. (ç.n.)

[107] Allah razı olsun. (ç.n.)

[108] İnsanların, hayatının sona erdiğini söylemesi acı ama gerçek
Yapacak bir şey yok, söyleyecek bir şey de. (ç.n.)

[109] Felsefede dünyayı daha akılcı bir biçimde ve sonsuz bir ideale göre düzenleyen ikincil bir tanrı. (ç.n.)

[110] Arkalıksız, yatağa benzer bir tür kanepe. (ç.n.)

[111] Düşük profil. (ç.n.)

[112] Türkiye'de de gösterilen 24 adlı Amerikan dizisinin kahramanı. (ç.n.)

[113] İngilizcede "arabulucu" anlamında. (ç.n.)

[114] Amerikalı rock şarkıcısı. (ç.n.)

[115] "Huzur içinde yat, baba" anlamında Latince cümle. (ç.n.)

[116] David Hamilton (d. 1933): Film yönetmenliği de yapmış, ünlü İngiliz fotoğraf sanatçısı. (ç.n.)

[117] Fransızcada "erkek kardeş" anlamında. (ç.n.)

[118] Türkçede lanus. (ç.n.)

[119] Türkçede Narkissos. (ç.n.)

[120] "Köpek döl" anlamında Lehçe hakaret sözcüğü. (ç.n.)

[121] "Kedicik" anlamında Lehçe sevgi sözcüğü. (ç.n.)

[122] "Oğlum" anlamında Lehçe sözcük, (ç.n)

[123] "Tanrı esirgesin" anlamında Lehçe söz. (ç.n.)

[124] Troya Kralı Priamos'urun, geleceği görme yeteneğiyle felaketleri önlemeye çalışan, ancak buna kimseyi inandıramayan kızı. (ç.n.)

[125] Norveç'in kuzey kıyısı açıklarındaki Lofoten Adaları'nda şiddetli gelgitler nedeniyle oluşan anafor. (ç.n.)

[126] Koma mitolojisinde Kader Tanrısı. (ç.n.)